

2002-1-16

12

੧ ਓ ਜਾਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾ ੧
 ਲਮ੍ਹਰਾਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ "ਜਪੁ॥"
 ਅੰਦਿਜਚੁ ਸੁਰਾਇ ਜਚੁ ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ
 "੧" ਜੇਠੈ ਜੋਰਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਦਾਹਾ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋ
 ਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵਤਾਹਾ ਭੂਖਿਆ ਭੁਖਨ ਉਤਰੀ ਜੇ
 ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਗਾ ਸਹਜਾ ਸਿਆਣਪਾਲ ਖਹੈ ਹਿਤਾਇ
 ਕਨਕ ਲੇਨਾ ਲਿ॥ ਕਿਵੇ ਸਚੇ ਆਰਾਹੇਈ ਐਕਿ ਦੁਕੁੜੈ
 ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾ
 ਲਿ॥ ੧ "ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹੀਆ ਜਾਈ
 "ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡੀ ਆਈ॥ ਹੁਕਮੀ

੧ ਓ ਜਾਤਿਨਾ ਮੁਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾ ੧
 ਲਾ ਮੁਗਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੇਭੰਗੁ ਰਪੁ ਸਾਇ॥ ॥ ਜਪੁ॥ ॥
 ਅੰਦਿਸੁ ਚੁਸੁਰਾ॥ ਦਿਸੁ ਚੁ॥ ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋ ਸੀ ਭੀ ਸਚੁ
 ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਚੋ ਸੋ ਚਿਨ੍ਹ ਹੋਵਈ ਜੋ ਸੋ ਚੀਲਖਵਾਰਾ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨਹੋ
 ਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵਤਾਰਾ ਭੁਖਿ ਆ ਭੁਖਨ ਉਤਰੀ ਜੇ
 ਬੰਨਾ ਪੁਰੀ ਆ ਭਾਰਾ ਸਹਜਾ ਸਿਅਣੁ ਪਾਲਖਹੋ ਹਿਤਾਇ
 ਕਨ ਚਲੇ ਨਾ ਲਿ॥ ਕਿਵੇ ਸਚੇ ਆਰਾਹੇਈ ਐਕਿ ਵਰੁ ਭੈ
 ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕਾ ਲਿਖਿ ਆਨਾ
 ਲਿ॥ ੧ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹੀ ਆਜਾਈ
 ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੇਵਾ ਰੂਪ ਆਈ॥ ਹੁਕਮੀ

ਉਤਮੁਨੀਚੁਹੁਕਾਮੀਲਿਖਿਦੁਖਸੁਖਪਾਣੀਅਹਿ।।ਇਕ
ਨਾਹੁਕਮੀਬਖਸੀਸਾਇਕਿਹੁਕਮੀਸਦਾਭਵਾਣੀਅਹਿ।।
ਹੁਕਮੇਅੰਦਰਿਸਭਕੋਬਾਹਰਿਹੁਕਮੁਨਕੋਇ।।ਨਾਨਕਹੁਕ
ਮੇਜੇਬੁਝੈਤਹਉਮੇਕਹੈਨਕੋਇ।।੨॥ਗਾਵੈਕੋਤਾਣੁਹੋਵੈਕਿ
ਸੇਤਾਣੁ।ਗਾਵੈਕੋਦਾਤਿਜਾਣੈਨੀਸਾਣੁ।ਗਾਵੈਕੋਗੁਣ
ਵਡਿਆਈਆਚਾਰਾ।ਗਾਵੈਕੋਵਿਦਿਆਵਿਖਮੁਵੀਚਾਰਾ
ਗਾਵੈਕੋਸਾਜਿਕਰੇਤਨੁਖੇਹੁ।ਗਾਵੈਕੋਜੀਅਲੈਫਿਰਿ
ਦੇਹਾ।ਗਾਵੈਕੋਜਾਪੇਇਸੇਦੂਰਿ।ਗਾਵੈਕੋਵੇਖੇਹਾਦਰਾ
ਹਦੂਰਿ।ਕਥਨਾਕਥੀਨਾਅਵੈਤੋਇ।ਕਥਿਕਥਿਕਥੀਕੋ
ਟੀਕੋਟੀਕੋਇ।ਵੇਦਾਵੇਲੈਵੇਥਾਕਿਪਾਹਿ।ਜੁਗਾਜੁਗੀਤ
ਰਿਖਾਹੀਖਾਹਿ।ਹੁਕਮੀਹੁਕਮੁਚਲਾਣੇਰਾਹੁ।ਨਾਨਕਾਵਿ

ਗਸੈਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੩॥ਸਾਰਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਨਾਇਭਾ ੨
ਖਿਆਭਾਉਅਪਾਰੁ॥ਆਖਹਿਮੰਗਾਹਿਦੇਹਿਦੇਹਿਦਾਤਿ
ਕਰੇਦਾਤਾਰਾ॥ਫਿਰਿਕਿਅਗੈਰਖੀਐਜਿਤੁਦਿਸੈਦਰਬਾਰੁ॥
ਮੁਹਿਕਿਬੋਲਦੁਬੋਲੀਐਜਿਤੁਸੁਇਧਰੇਪਿਆਰੁ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਵੇਲਾਸਚੁਨਾਉਵਰਿਅਈਵੀਚਾਰੁ॥ਕਰਮੀਆਵੈਕਪ
ੜਨਦਰੀਸੋਖੁਦੁਆਰੁ॥ਨਾਨਕਏਵੈਜਾਣੀਐਸਭੁਆਪੇ
ਸਾਚਿਆਰੁ॥੪॥ਥਾਪਿਆਨਜਾਇਕੀਤਨਹੋਇ॥ਆਪੇ
ਆਪਿਨਿਰੰਜਨੁਜੋਇ॥ਜਿਨਿਜੋਦਿਆਤਿਨਿਪਾਇਆਮਾ
ਨੁ॥ਨਾਨਕਗਾਵੀਐਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁ॥ਗਾਵੀਐਸੁਣੀਐਮ
ਨਿਰਖੀਐਭਾਉ॥ਦੁਖਪਰਹਾਰਿਸੁਖਪਰਿਲੇਜਾਇ॥ਗੁ

ਰਮੁਖਿਨਾਦੰਗੁਰਮੁਖਿਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਿਗਹਿਅਸਮਾਈ॥ਗੁ
 ਰੁਣੀਸਰੁਗੁਰੁਗੋਰਖੁਬਰਮਾਗੁਰੁਪਾਰਬਤੀਮਾਈ॥ਜੇਹਉ
 ਜਾਣਾਅਖਾਨਾਹੀਕਹਣਾਕਥਨੁਨਜਾਈ॥ਗੁਰਗਇਕਦੇ
 ਹਿਬੁਝਾਈ॥ਸਭਨਾਜੀਅਕਾਗਇਕਦਾਤਾਸੋਮੈਦਿਸਰਿਨ
 ਜਾਈ॥੫॥ਤੀਰਥਿਨਾਟਾਜੇਤਿਸੁਭਾਵਾਟਿਲੁਭਾਏਕਿਨਾ
 ਇਕਰੀ॥ਜੇਤੀਸਿਰਠਿਉਪਾਈਟੇਖਾਟਿਲੁਕਰਮਾਕਿਮਿਲੇ
 ਲਈ॥ਮਤਿਦਿਚਿਰਤਨਜਵਾਹਰਮਾਇਕਜੇਇਕੁਗੁਰ
 ਕੀਸਿਖਸੁਣੀ॥ਗੁਰਗਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈ॥ਸਭਨਾਜੀਅ
 ਕਾਗਇਕਦਾਤਾਸੋਮੈਦਿਸਰਿਨਜਾਈ॥੬॥ਜੇਜੁਗਚਾਰੇਅ
 ਰਜਾਹੋਰਦਸੁਣੀਹੋਇ॥ਨਵਾਖੰਗਾਵਿਚਿਜਾਣੀਮੇਨਾ

ਲਿਚਲੇ ਸਭੁ ਕੋਇ। ਰੰਗਾਨਾ ਉਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ॥ ੩ ॥
 ਜਗਿ ਲੇਇ। ਜੇਤਿ ਸੁਨਦਾਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤਾਦਾ ਤਨੁ ਪੁਛੈ
 ਕੋਇ। ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਾਰਿ ਦੋਸੀ ਦੋਸੁ ਪਰੇ। ਨਾਨਕ
 ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣਵੰਤਿ। ਆਗੁਣੁ ਦੇ। ਤਿਹਾ ਕੋਇ
 ਨ ਸੁਝਈ। ਜੇਤਿ ਸੁਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ। ॥ ੧ ॥ ਸੁਣਿਐ ਮੇਸਿਧਪੀ
 ਰਸੁ ਰਿਨਾਥੀ। ਸੁਣਿਐ ਮੇਧਰਤਿਧਵਲਾ ਆਕਾਸ਼। ਸੁਣਿ
 ਮੇਦੀ ਪਲੇਅਪਾਤਾਲ। ਸੁਣਿਐ ਮੇਪੋਹਿਨ ਜਕੈ ਕਾਲਾ। ਨ
 ਨ ਕਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ। ਸੁਣਿਐ ਮੇਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾ ਸੁ
 ॥ ੮ ॥ ਸੁਣਿਐ ਮੇਈ ਸਰਬਰਮਾਈਦਾ। ਸੁਣਿਐ ਮੇਮੁਖਿ ਸਾਲਾ
 ਹਣਮੰਦਾ। ਸੁਣਿਐ ਮੇਜੋਗਾ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦਾ। ਸੁਣਿਐ ਮੇਸਾ

ਸਤਾਸਿਮਿਤਿਵੇਦਾਨਾਨਕਭਗਤਾਸਦਾਵਿਗਾਸੁ। ਸੁਣਿਐ
ਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ। ੮। ਸੁਣਿਐਸਤਸੰਤੋਪੁਰਿਅਨੁ। ਸੁਣਿ
ਐਅਠਸਠਿਕਾਇਸਨਾਨੁ। ਸੁਣਿਐਪੜਿਪੜਿਪਾਵਹਿਮਾਨੁ
। ਸੁਣਿਐਲਾਰੈਸਹਜਿਧਿਅਨੁ। ਨਾਨਕਭਗਤਾਸਦਾ
ਵਿਗਾਸੁ। ਸੁਣਿਐਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ। ੧੦। ਸੁਣਿਐਸਰ
ਗੁਣਕੇਗਾਹਾ। ਸੁਣਿਐਸੇਖਪੀਰਪਾਤਿਸਾਹਾ। ਸੁਣਿਐਅੰ
ਧੇਪਾਵਹਿਰਾਹੁ। ਸੁਣਿਐਹਾਬਹੋਵੈਅਸਰਾਹੁ। ਨਾਨਕਭ
ਗਤਾਸਦਾਵਿਗਾਸੁ। ਸੁਣਿਐਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ। ੧੧।
ਮੰਨੇਕੀਗਤਿਕਹੀਨਜਾਇ। ਜੇਕੋਕਹੈਪਛੈਪਛੁਤਾਇ। ਕਾ
ਰਦਿਕਲਮਨਲਿਖਣਹਾਰੁ। ਮੰਨੇਕਾਬਹਿਕਰਨਿਵੀਚ

ਗੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ४
॥ ੧੨ ॥ ਅੰਨੈ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ। ਅੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ
ਕੀ ਸੁਧਿ। ਅੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ। ਅੰਨੈ ਜਮ ਕੋ ਸਾਥਿ ਨ
ਜਾਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮ
ਨਿ ਕੋਇ। ੧੩ ॥ ਅੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕਨ ਪਾਇ। ਅੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿ
ਉ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ। ਅੰਨੈ ਮਗੁਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ। ਅੰਨੈ ਪਰਮ ਸੇ
ਤੀ ਸਨ ਬੰਧੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾ
ਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ। ੧੪ ॥ ਅੰਨੈ ਪਦਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ। ਅੰਨੈ ਪਰ
ਦਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ। ਅੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੈ ਗੁਰੁ ਸਿਖਾ। ਅੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭ
ਵਹਿ ਨ ਭਿਖਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾ
ਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ। ੧੫ ॥ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ। ਪੰਚ

ਪਾਵਹਿ ਦਰੰਹਿ ਮਾਨੁ ਪੰਚੇਸੋਹ ਹਿਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ ਪੰਚਾਕ
 ਗੁਰੁ ਏਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤ ਕੈ ਕਰ
 ਏਨਾ ਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ਧੰਨੁ ਪਰਮੁ ਦਾਇਆ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ਸੀਤੋ ਖੁਬ
 ਪਿਰਖਿ ਮਾਜਿ ਨਿਸੁਤਿ ਜੇਕੋ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਸਚਿ ਮਾਰੁ ਧਵ
 ਲੈ ਉਪਰਿ ਕੇਤਾ ਭਾਰੁ ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ਤਿਸ
 ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਵਣੁ ਜੇਰੁ ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵਾ ਸ
 ਭਨਾ ਗਿਖਿ ਮਾਵੁ ਕੀ ਕਲਾਮਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ
 ਕੋਇ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਮਾ ਕੇਤਾ ਹੋਇ ਕੇਤਾ ਤਾਨੁ ਸੁਆ
 ਲਿਹੁ ਰੂਪੁ ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਕੋਲੁ ਕੁਤੁ ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏ
 ਕੋ ਕਵਾਉ ਤਿਸ ਤੋਹੋਇ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ਕਵਰਾਤਿ ਕਵ
 ਲਕਾਹਾ ਦੀ ਜਾਗਾ ਵਾਹਿ ਮਾਨੁ ਜਾਵਾ ਏਕਾਗ ਜੇਤੁ ਧੁ

ਭਾਵੈਸਾਈਭਲੀਕਾਰਾਤੂਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰਾ॥
 ੧੬॥ ਅਸੀਖਜਪਅਸੀਖਭਾਉ॥ ਅਸੀਖਪੂਜਾਅਸੀਖਤਪ
 ਭਾਉ॥ ਅਸੀਖਗਰੰਥਮੁਖਿਦੇਦਪਾਨੁ॥ ਅਸੀਖਜੋਗਮਨਿ
 ਰਹਹਿਉਦਾਸਾ॥ ਅਸੀਖਭਗਤਗੁਣਗਿਆਨਵੀਚਾ
 ਰਾ॥ ਅਸੀਖਸਤੀਅਸੀਖਦਾਤਾਰਾ॥ ਅਸੀਖਸੁਰਮੁਹਭਖ
 ਸਾਰਾ॥ ਅਸੀਖਮੋਨਿਲਿਵਲਾਇਤਾਰਾ॥ ਕੁਦਰਤਿਕਵਦਣਕ
 ਹਾਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕਵਾਰਾ॥ ਜੋਤੁਪੁਭਾਵੈਸਾ
 ਈਭਲੀਕਾਰਾ॥ ਤੂਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ੧੭॥ ਅਸੀ
 ਖਮੁਰਖਅੰਧਘੋਰਾ॥ ਅਸੀਖਚੋਰਹਰਾਮਖੋਰਾ॥ ਅਸੀਖਅਮ
 ਰਕਰਿਜਾਹਿਜੋਰਾ॥ ਅਸੀਖਗਲਵਫੁਹਤਿਆਕਮਾਹਿ॥
 ਅਸੀਖਪਾਪੀਪਾਪੁਕਰਿਜਾਹਿ॥ ਅਸੀਖਕੁੜਿਆਰਕੁੜੇਫਿ

ਰਾਹਿ॥ ਅਸੀਖ ਮਲੇ ਛੁਮਲੁ ਭੁਖਿ ਖਾਹਿ॥ ਅਸੀਖ ਨਿੰਦਕ ਸਿ
ਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਨੀ ਚੁਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿ ਆਨ
ਜਾਵਾਏ ਕਦਾਰ॥ ਜੇਤੁ ਪੁਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭੁਲੀ ਕਾਰ॥ ਤੂਸ ਦਾਸ
ਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ੧੮॥ ਅਸੀਖ ਨਾਵਾ ਅਸੀਖ ਥਾਵਾ॥ ਅਰੀ
ਮਾ ਅਰੀ॥ ਮਾ ਅਸੀਖ ਲੋਆ॥ ਅਸੀਖ ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋਇ
॥ ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ॥ ਅਖਰੀ ਸਲਾਹ॥ ਅਖਰੀ ਗਿਆਨੁ ਰੀਤਗੁ
ਣਗਾਹ॥ ਅਖਰੀ ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ॥ ਅਖਰਾ ਸਿ
ਰਿ ਸੰਜੋਗ ਦਖਾਣਿ॥ ਜਿਨਿ ਏਹਿ ਲਿਖੇ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ
॥ ਜੇਵ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵਾ ਤਿਵ ਪਾਹਿ॥ ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਉ
॥ ਦਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਕੋਥਾਉ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾਵੀਚਾ
ਰੁ॥ ਵਾਰਿ ਆਨ ਜਾਵਾਏ ਕਦਾਰ॥ ਜੇਤੁ ਪੁਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭ

ਲੀਕਾਰਾ ਤੂਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰੰਕਾਰਾ॥੧੯॥ਭਰੀਐ ੬
 ਹਥਪੈਰਤਨਦੇਹਾਪਾਣੀਧੋਤੈਉਤਰਸੁਖੇਹਾਮੁਤਪਲੀ
 ਤੀਕਪੜ੍ਹਹੋਇ॥ਦੇਸਾਬੂਲੁਲਈਐਓਹੁਧੋਇ॥ਭਰੀਐ
 ਮਤਿਪਾਪਕੈਸੀਗਿ॥ਓਹੁਧੋਪੈਨਾਵੈਕੈਰੀਗਿ॥ਪੁੰਨੀਪਾਪੀ
 ਆਖਣੁਨਾਹਿ॥ਕਰਿਕਰਿਕਰਣਾਨਿਖਿਲੈਜਾਹੁ॥ਆ
 ਪੇਬੀਜਾਪੇਹੀਖਾਹੁ॥ਨਾਨਕਹੁਕਮੀਆਵਹੁਜਾਹੁ॥
 ੨੦॥ਤੀਰਥੁਤਪੁਦਾਇਆਵਤੁਦਾਨੁ॥ਜੇਕੋਪਾਵੈਤਿਲ
 ਕਾਮਾਨੁ॥ਸੁਇਆਸੀਨਿਆਮਨਿਕੀਤਾਭਾਉ॥ਅੰਤ
 ਠਗਤਿਤੀਰਥਿਮਲਿਨਾਉ॥ਸਭਿਗੁਣਤੇਰੇਮੈਨਾਹੀ
 ਕੋਇ॥ਵਿਣੁਗੁਣਕੀਤੇਭਗਤਿਨਹੋਇ॥ਸੁਅਸਤਿਅ
 ਥਿਬਾਣੀਬਰਮਾਉ॥ਸਤਿਸੁਹਾਣੁਸਦਾਮਨਿਚਾਉ॥

ਕਵਣੁ ਸੁਦੇਲਾ ਦਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਬਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ
 ॥ ਕਵਣੁ ਸਿਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਮਾਕਾਰੁ ॥ ਵੇ
 ਲਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿਹੋ ਵੈਲੇ ਖੁਪੁਰਾਣੁ ਦਖਤੁ ਨ
 ਪਾਇਓ ਕਾਦੀਆ ਜਿਲਿਖ ਨਿਲੇ ਖੁਪੁਰਾਣੁ ॥ ਬਿਤਿ
 ਵਾਰਨ ਜੇਰੀ ਜਾਣੈ ਗੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਜਾ ਕਰਤਾ
 ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਜਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥ ਕਿਵ ਕਾਰਿ ਅ
 ਖਾ ਕਿਵ ਜਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ ਨਾ
 ਨਕਾ ਆਖਾਇ ਸੁਕੁ ਕੋ ਆਖੈ ਇਕ ਦੁਇ ਕੁ ਸਿਆਣਾ
 ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ॥ ਨਲ
 ਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਾਇਆ ਨ ਜੋਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਪਾ
 ਤਾਲਾ ਪਾਣੁ ਲਖ ਅਗਾ ਸਾ ਅਗਾ ਸਾ ॥ ਓੜਕ ਓੜ

ਕਭਗਲਿਬਕੇਦੇਦਕਹਾਨਿ।ਇਕਵਾਤਾਸਹਸਅਠਾਰ ੧
 ਹਕਹਾਨਿਕਤੇਬਾਅਸੁਲੁ।ਇਕਧਾਤੁ।ਲੇਖਹੋਇਤਾ
 ਲਿਖੀਅੇਲੇਖੋਹੋਇਵਿਦਾਸੁ।ਨਾਨਕਵਡੁਆਖੀਅੇ
 ਆਪੇਜਾਣੈਆਪੁ॥੨॥ਸਲਾਹੀਸਾਲਾਹਿਏਤੀਸੁਰ
 ਤਿਨਪਾਈਆ।ਨਦੀਆਅੰਤੈਵਾਹਪਵਹਿਸਮੁੰਦਿਨ
 ਜਾਣੀਅਹਿ।ਸਮੁੰਦਸਾਹਸੁਲਤਾਨਾਰਿਰਹਾਸੇਤੀ
 ਮਲੁਧਨੁ।ਕੀੜੀਤੁਲਿਨਹੋਵਨੀਜੇਤਿਸੁਮਨਹੁਨਵੀ
 ਸਰਹਿ॥੨੩॥ਅੰਤੁਨਸਿਫਤੀਕਹਾਇਨਅੰਤੁ।ਅੰ
 ਤਨਕਰਣੈਦੇਇਨਅੰਤੁ।ਅੰਤੁਨਵੇਖਾਇਸੁਣਾਇ
 ਨਅੰਤੁ।ਅੰਤੁਨਜਾਪੈਕਿਅਮਾਨਿਅੰਤੁ।ਅੰਤੁਨਜਾ
 ਪੈਕੀਤੁਆਕਾਰੁ।ਅੰਤੁਨਜਾਪੈਪਾਰਾਵਾਰੁ।ਅੰਤਕ

ਗਣਿਕੇਤੇਬਿਲਲਾਹਿ। ਤਾਕੇਅੰਤਨਪਾਏਜਾਹਿ। ਏਹੁ
 ਅੰਤਨਜਾਣੈਕੋਇ। ਬਹੁਤਾਕਹੀਐਬਹੁਤਾਹੋਇ। ਵਡੁ
 ਜਾਹਿਬੁਊਚਾਬਾਉ। ਉਚੇਉਪਰਿਉਚਾਨਾਉ। ਏਵਡੁ
 ਉਚਾਹੋਵੈਕੋਇ। ਤਿਸੁਉਚੇਕਉਜਾਣੈਜੋਇ। ਜੇਵਡੁਆ
 ਪਿਜਾਣੈਆਪਿਆਪਿ। ਨਨਕਨਦਰੀਕਰਮੀਦਗਤਿ
 ॥੨੪॥ ਬਹੁਤਾਕਰਮੁਨਲਿਖਿਆ। ਜਾਇ। ਵਡੁ
 ਦਾਤਾਤਿਲੁਨਤਮਾਇ। ਕੇਤੇਮੰਗਾਹਿਜੇਧਅਪਾਰਾ।
 ਕੇਤਿਆਗਦਤਨਹੀਵੀਚਾਰਾ। ਕੇਤੇਖਪਿਤੁਟਹਿਵੇਕਾ
 ਰਾ। ਕੇਤੇਲੇਲੇਮੁਕਰਪਾਹਿ। ਕੇਤੇਮੁਰਖਖਾਹੀਖਾਹਿ।
 ਕੇਤਿਆਦੁਖਭੁਖਸਦਮਾਰਾ। ਏਹਿਭਿਦਗਤਿਤੇਰੀਦਾ
 ਤਾਰਾ। ਏਹਿਖਲਾਸੀਕਾਣੈਹੋਇ। ਹੋਰਅਖਿਨਸ

ਕੇ ਕੋਇ ਜੇ ਕੋ ਖਾਇ ਕੁਆ ਖਾਇ ਪਾਇ। ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ੮
ਭੀ ਅਮੁਹਿ ਖਾਇ। ਅਪੇ ਜਾਣੈ ਅਪੇ ਦੇਇ। ਅਖਾਹਿ
ਸਿਭਿ ਕੇ ਟੀਕੇਇ। ਜਿਸ ਨੋ ਖਖਸੇ ਸਿਫ ਤਿਸਾ ਲਾਹ।
ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ੨੫॥ ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅ
ਮੁਲ ਦਾ ਪਾਗ। ਅਮੁਲ ਦਾ ਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ।
ਅਮੁਲ ਅਵਹਿ। ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ। ਅਮੁਲ ਭੁਗਇ ਅ
ਮੁਲਾਸ ਮਾਹਿ। ਅਮੁਲੁ ਪਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਦੀਬਾਣੁ। ਅ
ਮੁਲੁ ਭੁਲੁ ਅਮੁਲੁ ਪਰਦਾਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁ
ਲੁ ਨੀਸਾਣੁ। ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਫੁਰਮਾਣੁ। ਅਮੁ
ਲੋ ਅਮੁਲੁ ਅਗਿ ਅਨਜਾਇ। ਅਗਿ ਅਗਿ ਰਹੇ ਲਿ

ਵਲਾਇ। ਅਖਾਹਿਦੇਦਪਾਠਪੁਰਾਣ। ਅਖਾਹਿਪੜੇਕ
ਗਹਿਵਖਿਅਾਣ। ਅਖਾਹਿਬਰਮੇਅਖਾਹਿਇੰਦਾ।
ਅਖਾਹਿਗੋਪੀਤੈਗੋਵਿੰਦਾ। ਅਖਾਹਿਈਸਰਅਖਾਹਿ
ਸਿਧਾ। ਅਖਾਹਿਕੇਤੇਕੀਤੇਬੁਧਾ। ਅਖਾਹਿਦਾਨਵਾਅ
ਖਾਹਿਦੇਵਾ। ਅਖਾਹਿਸੁਰਿਨਰਮੁਨਿਜਨਸੇਵਾ। ਕੇਤੇ
ਅਖਾਹਿਅਖਾਇਪਗਹਿ। ਕੇਤੇਕਹਿਕਹਿਉਠਿਉਠਿਜਾ
ਹਿ। ਏਤੈਕੀਤੇਹੋਰੀਕਰੇਹਿ। ਤਾਅਖਿਨਸਕਹਿਕੇਈਕੇ
ਇ। ਜੇਵਰੁਭਾਵੈਤੇਵਰੁਹੋਇ। ਨਾਨਕਜਾਣੈਸਾਚਾਸੇ
ਇ। ਜੇਕੋਅਖੈਬੋਲੁਵਿਗਾਝਾ। ਤਾਗਲਿਖੀਐਸਿਰਿਗਾ
ਵਾਰਾਗਾਵਾਰੁ॥੨੬॥ ਸੇਵਰੁਕੇਹਾਸੋਪਰੁਕੇਹਾਗਜਿ

ਤਬਹਿਸਰਬਸਮਾਲੋ॥ ਵਾਜੇਨਾਦਅਨੇਕਾਅਸੀਖਾ ੬
ਕੇਤੇਵਾਵਣਹਾਰੋ॥ ਕੇਤੇਰਾਗਪਰੀਸਿਉਕਹੀਅਨਿਕੇਤੇਗ ੦
ਵਣਹਾਰੋ॥ ਗਾਵਹਿਤੁਹੁਨੋਪਉਦੁਪਾਣੀਬੈਸੀਤਰੁਗਾਵੈਰਾ
ਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੋ॥ ਗਾਵਹਿਰਿਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਹਿਲਿ
ਖਿਲਿਖਿਧਰਮੁਵੀਚਾਰੋ॥ ਗਾਵਹਿਈਸਰੁਬਰਮਾਦੇਵੀਸੋ
ਹਨਿਸਦਾਸਵਾਰੋ॥ ਗਾਵਹਿਇੰਦਾਇੰਦਾਸਦਿਬੈਠੇਦੇਵ
ਤਿਆਦਰਿਨਾਲੋ॥ ਗਾਵਹਿਸਿਧਸਮਾਧੀਅੰਦਰਿਗਾਵ
ਨਿਸਾਧਾਵਿਚਾਰੋ॥ ਗਾਵਨਿਜਤੀਸਤੀਸੀਤੋਖੀਗਾਵਹਿਵੀ
ਰਕਰਾਰੋ॥ ਗਾਵਨਿਪੀਤ੍ਰਿਤਪੜਨਿਰਖੀਸਰਜੁਗੁਜੁਗੁਵੇ
ਦਾਨਾਲੋ॥ ਗਾਵਹਿਮੋਹਣੀਆਮਨੁਮੋਹਨਿਸੁਰਗਾਮਛ

ਪਇਆਲੇ। ਗਾਵਨਿਰਤਨਉਪਾਏਤੇਰੇਅਠਜਠਿਤੀਰ
 ਥਨਾਲੇ। ਗਾਵਹਿਜੋਧਮਹਾਬਲਸੁਰਾਗਾਵਹਿਖਾਣੀ
 ਚਾਰੇ। ਗਾਵਹਿਖੰਡਮੰਡਲਵਰਭੰਡਾਕਾਰਿਕਾਰਿਰਖੇਧ ०
 ਰੇ। ਜੇਈਤੁਧੁਨਗਾਵਹਿਜੋਤੁਧੁਭਾਵਨਿਰਤੇਤੇਰੇਭੁਗ
 ਤਰਸਾਲੇ। ਹੋਰਿਕੇਤੇਗਾਵਨਿਸੇਮੇਚਿਤਿਨਆਵਨਿ
 ਨਾਨਕਾਰਿਅਵੀਚਾਰੇ। ਜੇਈਜੇਈਸਦਾਸਚੁਸਾਹਿ
 ਬੁਸਾਚਾਸਾਚੀਨਾਣੀ। ਹੋਭੀਹੋਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀਰ
 ਚਨਾਜਿਨਿਰਚਾਣੀ। ਰੰਗੀਰੰਗੀਭਾਤੀਕਾਰਿਕਾਰਿਜਿ
 ਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾਣੀ। ਕਾਰਿਕਾਰਿਦੇਖੇਕੀਤਾਅ ०
 ਪਲਾਜਿਦਾਤਿਸਦੀਦਾਹੁਆਈ। ਜੋਤਿਸਭਾਦੈਜੇਈਕ

ਰਸੀਹੁਕਮੁਨਕਰਣਾਜਾਣੀ॥ਸੋਪਾਤਿਸਾਹੁਸਾਹਾਪਾਤਿ
 ਸਾਹਿਬੁਨਾਨਕਰਹਦੁਰਜਾਣੀ॥੨੧॥ਅੰਦਾਸੀਤੋਖੁਸਰ
 ਮੁਪਤੁਝੇਲੀਧਿਅਨਕੀਕਰਹਿਬਿਭੂਤਿ॥ਖੰਥਾਕਾਣੁਕੁ
 ਆਰੀਕਾਇਆਜੁਗਾਤਿਤੁੰਡਾਪਰਤੀਤਿ॥ਆਣੀਪੰਥੀ
 ਸਗਲਜਮਾਤੀਮਨਿਜੀਤੈਜਗੁਜੀਤਾ॥ਅਦੇਸੁਤਿ
 ਸੇਅਦੇਸੁ॥ਅਗਦਿਅਨੀਲੁਅਨਾਹਿਅਨਾਹਤਿਜੁ
 ਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥੨੨॥ਭੁਗਾਤਿਗਿਆਨੁਦਾਇਆਭੰ
 ਬਾਰਣਿਪਾਟਿਪਾਟਿਵਾਜਹਿਨਾਵਾ॥ਅਪਨਾਬੁਨਾਥੀ
 ਸਭਜਾਕੀਗਿਧਿਸਿਧਿਅਵਰਾਸਾਵਾ॥ਸੰਜੋਗੁਦਿਨੋ
 ਗੁਣਾਇਕਾਰਚਲਾਵਹਿਲੇਖੇਅਵਹਿਭਾਰਾ॥ਅਦੇ
 ਸੁਤਿਸੇਅਦੇਸੁ॥ਅਗਦਿਅਨੀਲੁਅਨਾਹਿਅਨਾਹਤਿ

ਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੨੮॥ ਏਕਾਮਾਈਜੁਗਾਤਿਦਿਆ
 ਈਤਿਨਿਚੇਲੇਪਰਵਾਣੁ॥ ਇਕਸੰਸਾਰੀ॥ ਇਕਭੰਡਾਰੀ॥ ਇ
 ਕਲਾਏਦੀਬਾਣੁ॥ ਜਿਵਤਿਸੁਭਾਵੈਤਿਵੈਚਲਾਵੈਜਿਵਹੈ
 ਵੈਫੁਰਮਾਣੁ॥ ਓਹੁਵੈਖੈਥਨਾਨਦਾਰਿਨਆਵੈਬਹੁਤਾਏ
 ਹੁਇਗਾਣੁ॥ ਆਵੇਸੁਤਿਸੈਆਵੇਸੁ॥ ਅਗਦਿਅਨੀਲੁਅ
 ਨਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੨੯॥ ਆਸਟੁਲੇ
 ਇਲੋਇਭੰਡਾਰਾ॥ ਜੋਕਿਛੁਪਾਇਆਸੁਏਕਾਵਾਰਾ॥ ਕਰਿ
 ਕਰਿਵੈਖੈਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕਸਚੇਕੀਸਾਚੀਕਾਰਾ॥
 ਆਵੇਸੁਤਿਸੈਆਵੇਸੁ॥ ਅਗਦਿਅਨੀਲੁਅਨਾਦਿਅਨਾ
 ਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੩੦॥ ਇਕਦੂਜੀਭੀਲਖਹੋਹਿ
 ਲਖਹੋਹਿਲਖਦੀਸਾ॥ ਲਖੁਲਖੁਗੋਗਾਮਾਖੀਅ

ਹਿਏਕੁਨਾਮੁਜਗਦੀਸਾਏਤੁਰਾਹਿਪਤਿਪਵਨੀਆਚੜੀਮੇ
 ਹੋਇਏਕੀਸਾਸੁਟਿਗਲਾਮਕਾਸਕੀਕੀਟਾਮਾਣੀਰੀਸਾ
 ਨਾਨਕਨਦਰੀਪਾਣੀਮੇਕੁੜੀਕੁੜੈਠੀਸਾ॥੩੨॥ਆਖਾਇਜੋਰੁ
 ਰੁਪੇਨਹਜੋਰੁਜੋਰੁਨਮੰਗਾਇਏਇਨਜੋਰੁਜੋਰੁਨਜੀਦਇਮ
 ਗਇਨਹਜੋਰੁਜੋਰੁਨਰਾਜਿਮਾਗਲਿਮਨਿਜੋਰੁਜੋਰੁਨਸੁਰ
 ਤੀਗਿਆਨਿਵੀਚਗਰਿਜੋਰੁਨੁਰਾਤੀਫੁਟੈਸੀਸਾਗੁ॥ਜਿ
 ਸੁਹਥਿਜੋਰੁਕਰਿਵੇਖੇਜੋਇ॥ਨਾਨਕਉਤਮੁਨੀਰੁਨਕੋਇ
 ॥੩੩॥ਰਾਤੀਰੁਤੀਬਿਤੀਵਾਰਾਪਵਣਪਾਣੀਅਗਨੀਪ
 ਤਾਲਾ॥ਤਿਸਵਿਚਿਧਰਤੀਥਾਪਰਖੀਧਰਮਸਾਲਾ॥ਤਿਸੁ
 ਵਿਚਿਜੀਅਜੁਗਾਤਿਕੇਰੰਗਾ॥ਤਿਨਕੇਨਾਮਅਨੇਕਅਨੰਤ

॥ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਸਚਾ ਅਗੀਪ ਸਚਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥
 ॥ ਤਿਥੈ ਜੋਹ ਨਿਪਿਰ ਪਰਵਦੁ ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥
 ॥ ਕਰ ਪਕਾਈ ਓਥੈ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਇ ਅਜਾ ਪੈ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥
 ੪ ॥ ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾਣੇ ਹੋ ਧਰਮੁ ॥ ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਅਖਰੁ ਕਰ
 ਮੁ ॥ ਕੇਤੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੀਤਰ ਕੇਤੇ ਕਾਨ ਮਹੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ
 ਪਾਤੁ ਤਿਪਤੀ ਅਹਿਰੁ ਪਰੰਗ ਕੇਵੇਸਾ ॥ ਕੇਤੀਆ ਕਰਮ
 ਰਮੀ ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਧੁਓ ਪਵੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਇੰਚਰੀ ਦਸੁਰ ਕੇਤੇ ਕੇ
 ਤੀ ਮੰਡਲ ਦੇਸਾ ॥ ਕੇਤੀ ਸਿਧ ਬੁਧ ਨਾਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਵੀਵੇਸਾ ॥
 ਕੇਤੇ ਦੇਵਦਾਨਵ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦਾ ॥ ਕੇਤੀਆ ਖਾ
 ਲੀ ਕੇਤੀਆ ਬਾਲੀ ਕੇਤੇ ਪਾਤਨ ਰਿਦਾ ॥ ਕੇਤੀਆ ਸੁਰਤੀ ਸੇ

ਵਕ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤੁ ॥੩੫॥ ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆ ॥੧੨
ਨ ਪਰਚੰਡੁ ॥ ਤਿਥੈ ਨਾ ਵਾ ਬਿਨੋਦ ਕੋਰ ਅਨੰਦੁ ॥ ਸਰ ਮਖੰਡ ਕੀ ਬ
ਣੀ ਰੂਪਾ ॥ ਤਿਥੈ ਘਾੜ ਤਿਘੜੀ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪਾ ॥ ਤਾ ਕੀਆ
ਗਲਾ ਕਥੀਆ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ਤਿਥੈ ਘ
ੜੀ ਮੇ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥ ਤਿਥੈ ਘੜੀ ਮੇ ਸੁਰਗ ਸਿਧਾ ਕੀ
ਬੁਧਿ ॥੩੬॥ ਕਰ ਮਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ ॥ ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ
ਹੋਰੁ ॥ ਤਿਥੈ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੁਰਗ ॥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿ ਆ
ਭਰ ਪੁਰਾ ॥ ਤਿਥੈ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਮਹਿ ਮਾਮਾਹਿ ॥ ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਨ ਕਥ
ਨੇ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਓਹਿ ਮਰਹਿ ਨ ਠਾਰੇ ਜਾਹਿ ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਰਾਮ ਦ
ਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਥੈ ਭਗਤਿ ਵਸਾਹਿ ਕੋਲੇ ॥ ਆ ਕਰਹਿ ਅਨੰ

ਦੁਸਰਾਮਨਿਸੋਇ। ਸਚਖੰਡਿਵਸੋਨਿਰੰਕਾਰੁ। ਕਰਿਕਰਿਵੇ
ਖੰਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ। ਤਿਥੈਖੰਡਮੰਡਲਵਰਭੰਡ। ਜੇਕੋਕਥੈ
ਤਾਮੰਤਨਮੰਤ। ਤਿਥੈਲੋਅਲੋਅਮਾਕਾਰਾ। ਜਿਵਜਿਵ
ਹੁਕਮੁਤਿਵੈਤਿਵਕਾਰਾ। ਵੇਖੈਵਿਰਾਸੇਕਰਿਵੀਚਾਰੁ। ਨਾਨ
ਕਕਥਨਾਕਰੜਾਸਾਰਾ॥੩੭॥ ਜਤੁਪਹਾਰਾਪੀਰਜੁਸੁਨਿ
ਆਰੁ। ਅਹਰਦਿਮਤਿਵੇਦੁਹਥੀਆਰੁ। ਭਉਖਲਾਅਰਾ
ਨਿਤਪਤਾਉ। ਭਾਂਡਾਭਾਉਮੀਮੰਤੁਤਿਤੁਫਾਲਿ। ਪੜੀਐ
ਸਬਦੁਸਚੀਟਕਸਾਲਾ। ਜਿਨਕਉਨਦਰਿਕਰਮੁਤਿਨਕਾ
ਰਾ। ਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲਾ॥੩੮॥ ਜੋਲੋਕਾ॥
ਅਪਦਦੁਗੁਰੂਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤਾਧਰਤਿਮਹਤੁ। ਦਿਵਸੁ

ਗਤਿਦਇਦਾਈਦਾਇਆਖੇਲੈਜਗਲਜਗਤੁ। ਚੀਰਿ
ਆਈਆਬੁਰਿਆਈਆਵਾਰੈਧਰਮੁਹਵੁਰਿ। ਕਰਮੀਅ
ਪੋਆਪਣੀਕੇਨੇੜੈਕੇਦੂਰਿ। ਜਿਨੀਨਾਮੁਧਿਆਇਆਗਾਏ
ਮਸਕਾਤਿਪਾਗਲਿ। ਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਲੇਕੇਤੀਛੁਟੀਨਾਲਿ

॥੧॥

੧ ਥ ਜਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗਕੀਵਾਰਮੁਹਲਾ
੪ ਜਲੋਕਾਨਾਲਿ॥ ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਰਾਗਵਿਰਿ
ਸੀਰਾਗੁਹੇਜੇਸਚਿਧਰੇਪਿਆਰੁ॥ ਸਦਾਹਰਿਸਚੁਮਨਿਦਸੈਨਿ
ਹਚਲੁਮਤਿਅਪਾਰਾਗਤਨੁਅਮੋਲਕੁਪਾਇਆਗੁਰਕਾਸਬ
ਦੁਬੀਚਾਰੁ॥ ਜਿਹਵਾਸਚੀਮਨੁਜਚਾਸਚਾਸਰੀਰੁਅਕਾਰੁ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵੈ ਅੰਸ ਦਾ ਸਚੁ ਦਾ ਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥
 ਮੰ ੩ ॥ ਹੋਰੁ ਬਿਰਹਾ ਸਬ ਪਾਰੁ ਹੈ ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਹਿਬੁ ਪ੍ਰੀ
 ਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਸੇਹਿ ਆਵੇ ਖਣੁ ਚੁਨਣੁ ਨ
 ਹੋਇ ॥ ਸਹ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ ਅੰਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇਇ
 ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਅਖੀਲੀਤੀਆ ਜੋਈ ਸਚਾ ਦੇਇ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਇਕੁ ਇਕੋ ਦੀ ਬਾਣੁ ਹਰਿ ॥ ਹ
 ਰਿ ਇਕੋ ਸੇਵਾ ਹੋ ਅਮਰੁ ਇਕੋ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਪਰਿ ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਬਿ
 ਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਰੁਕੁ ਮਭਉ ਦੁਰਿ ਕਰਿ ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੈ ਨੋ ਸਾਲਾ
 ਹਿ ਜਿਤੁ ਪੁਰਖੇ ਬਾਹਰਿ ਪਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਜਿਸੈ ਨੋ ਹੋਇ ਦਾਇਆ
 ਲੁਸੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ ॥ ੧ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰ ੧

॥ ਦਾਤੀਸਾਹਿਬਸੰਦੀਆਕਿਆਚਲੇਤਿਸੁਨਾਲਿ॥ ਇਕਜਾ ੧੪
ਰੀਦੇਨਾਲਹੀਨਿ॥ ਇਕਨਾਸੁਤਿਆਦੋਇਉਠਾਇ॥ ੧॥੪੦੧

॥ ਜਿਦਕੁਸਬੁਰੀਸਾਦਿਕਾਸਬਰੁਤੋਜਾਮਲਾਇਕਾਗਾਦੀ
ਦਾਰੁਪੁਰੇਪਾਇਸਾਬਾਉਨਾਹੀਖਾਇਕਾ॥ ੨॥੫ਉੜੀ॥
॥ ਸਰੁਆਪੇਤੁਪੁਉਪਾਇਕੈਆਪਿਕਾਰੈਲਾਈ॥ ਤੂਆਪੇਵੇ
ਖਿਦਿਗਸਦਾਆਪਣੀਵਰੁਆਈ॥ ਹਰਿਤੁਪੁਹੁਬਾਹਰਿਕਿ
ਛੁਨਹੀਤੂਸਚਾਜਾਈ॥ ਤੂਆਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾਸਭਨੀਹੀ
ਥਾਈ॥ ਹਰਿਤਿਸੋਧਿਆਵਹੁਸੀਤਜਨਹੁਜੋਲਏਛਰਾਈ
॥ ੨॥ ਜਲੇਕਮ०੧ ॥ ਫਕਤੁਜਾਤੀਫਕਤੁਨਾਉ॥ ਸਭ
ਨਾਜੀਆਇਕਾਛਾਉ॥ ਆਪਹੁਜੋਕੋਭੁਲਾਕਹਾਏ॥ ਨਾਨਕ

ਤਾਪਰੁ ਜਾਪੇ ਜਾਪਾਤਿ ਲੇਖੇ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਮ ੧੨ ॥ ਜਿਸੁ ਪਿਆ
 ਰੇ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਤਿਸੁ ਆਰੋਮ ਰਿਚਲੀ ਮੇਯਾ ਧਿਗੁ ਜੀਵ ਦੁਸੰਸਾ
 ਰਿਤਾ ਕੈ ਪਾਛੈ ਜੀਵ ਦਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਧਰਤੀ
 ਜਾਨੀ ਮੇਰੀ ਦੁਸੁਰ ਜੁਝਾਇ ਦੀਵੇ ॥ ਦਸਰਾ ਰਿਚ ਦੁਤੁ ਪੁਸਾਜਿ
 ਆਵਾ ਪਾਰ ਕਰੀ ਦੇ ॥ ਇਕ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਦੇਇ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਬੀਵੇ ॥ ਤਿਨ ਜਮ ਕਾਲੁ ਨਾਵਿ ਆਪਣੀ ਜਿਨ ਸਚਾ ਮੀਮ੍ਰਤੁ
 ਪੀਵੇ ॥ ਓਇ ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਪਰਵਾਰ ਸਿਉ ਤਿਨ ਪਿਛੈ ਜੁਝ
 ਗਤੁ ਛੁਟੀਵੇ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੧੧ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਰਿ ਕੇਵ
 ਜਿ ਅਸੀਇ ॥ ਵਖਤੁ ਵੀਚਾਰੇ ਸੁਖੀ ਦਾਹੇਇ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ
 ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥ ਜਾ ਕੀ ਮਤਿ ਪਾਇ ਤੁਕ ਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸਰੋਸਰੀ ਅਤਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਕੈ ਸੇ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੁ ॥
 ॥ ਸਿੰਦਰੁ ਕਰਿ ਸਿਜਦਾ ਮਨ ਕਰਿ ਮਖਸੂਦਾ ॥ ਜਿਹ ਧਿਰਿ ਦੇਖਾ
 ਤਿਹ ਧਿਰਿ ਮਉਜੂਦਾ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਗੁਰਸਭਾਏ ਵਲਪਾ
 ਈਐ ਨਾਨੈ ਨੈਨਾ ਦੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤੰਗੀ ਮੈਲੈ ਜਾ ਮਨੁਰ
 ਹੋਹ ਦੂਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਪਤਦੀਪ ਸਪਤਸਾਗਰਾਨ
 ਵਖਰਿ ਚਾਰਿ ਦੇਵ ਦਸ ਅਸਟ ਪੁਰਾਣਾ ॥ ਹਰਿ ਸਭ ਨਾਵਿ ਚਿ
 ਤੁੰ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਸਭ ਨਾਭਾਣਾ ॥ ਸਭ ਭੁਝੈ ਧਿਅਾ ਵਹਿਜੀ
 ਅਜੀਤ ਹਰਿ ਸਾਰਗ ਪਾਣਾ ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਗਾ ਪਦੇਤਿ
 ਨਹ ਉਕਰ ਬਾਣਾ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਕਰਿ ਚੋਜ ਦਿਡਾ
 ਣਾ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਕਲਉ ਮਸਾਜਨੀ ਕਿਅਾ ਸਦਾ

ਈਐਰਿਰਦੇਹੀਲਿਖਿਲੇਹੁਸਦਾਸਾਹਿਬੁਕੋਰੀਰੀਰਹੈਕਬ
 ਹੁੰਨਤੂਟਸਿਨੇਹੁਕਲਉਮਸਾਜਨੀਜਾਇਸੀਲਿਖਿਆਭੀ
 ਨਾਲੇਜਾਇਨਾਨਕਸਹਪ੍ਰੀਤਿਨਜਾਇਸੀਜੇਪੁਰਿਛੋਰੀਸ
 ਚੈਪਾਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ਨਦਰੀਆਵਦਾਨਾਲਿਨਚਲਣੀਵੇ
 ਖਹੁਕੋਵਿਉਪਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰੁਸਚੁਦਿਜਾਇਆਸਚਿਰਹੁ
 ਲਿਵਲਾਇ॥ਨਾਨਕਸਬਦੀਸਚੁਹੈਕਰਮੀਪਏਪਾਇ॥੨॥
 ਅਪਉੜੀ॥ਹਰਿਅੰਦਰਿਬਾਹਰਿਇਕਤੂੰਤੂੰਜਾਣਹਿਭੇਤੁ
 ਜੋਕੀਚੈਸੋਹਰਿਜਾਣਦਾਮੇਰੇਮਨਹਰਿਚੇਤੁ॥ਸੋਰੁਹੈਜਿਪਾਪ
 ਕਮਾਵਦਾਪਰਮੀਦਿਗਸੇਤੁ॥ਤੂੰਸਚਾਆਪਿਨਿਆਉਸਚੁ
 ਤਾਰੁਰੀਐਕੇਤੁ॥ਜਿਨਾਨਕਸਚੁਪਛਾਣਿਆਸੇਸਚਿਰਲੇ

३॥५॥॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਕਲਮਜਲਉਸਦੁਮਸਵਦੀ ॥੧੬
 ਮੇਕਾਗਦਭੀਜਲਿਜਾਉ॥ਲਿਖਣਵਾਲਾਜਲਿਬਲਉ
 ਜਿਨਿਲਿਖਿਆਵੁਜਾਭਾਉ॥ਨਾਨਕਪੁਰਬਲਿਖਿਆਕ
 ਮਾਵਣਾਅਵਰੁਨਕਰਣਾਜਾਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ ਹੇਰੁਕੁਰੁਪ
 ਜਣਾਕੁਰੁਬੋਲਣਾਮਾਇਆਨੁਲਿਖਿਆਰੁ॥ਨਾਨਕਾਵਿ
 ਟੁਨਾਵੈਕੀਬਿਰੁਨਹੀਪਾੜਿਪਾੜਿਹੋਇਖੁਆਰੁ॥੨॥੫ਉੜੀ
 ॥ਹਰਿਕੀਵਾਰੁਆਈਵਡੀਹੋਹਰਿਕੀਰਤਨੁਹਰਿਕਾ॥
 ਹਰਿਕੀਵਾਰੁਆਈਹੋਜਾਨਿਆਉਹੋਧਰਮਕਾ॥ਹਰਿਕੀਵ
 ਰਿਆਈਹੋਜਾਣੁ^{ਵਡੀ}ਹੋਜੀਅਕਾ॥ਹਰਿਕੀਵਾਰੁਆਈਵਡੀ
 ਹੋਜਾਨੁ^{ਵਡੀ}ਸੁਣੀਕਹਿਅਜੁਗਲਕਾ॥ਹਰਿਕੀਵਾਰੁਆਈਵ

ਰੀਹੋਆਪੁਛਿਆਦਾਨੁਦੇਵਕਾ॥੬॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਹਉਹਉ
 ਕਰਤੀਸਭਮੁਣੀਸੰਪਉਕਿਸੇਨਨਗਲਿ॥ਦੂਜੈਭਾਇਦੁਖੁ
 ਪਾਇਆਸਰੁਜੇਹੀਜਮਕਗਲਿ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਉਬਰੇ
 ਜਾਚਾਨਾਮੁਸਮਾਗਲਿ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਗਲੀਅਜੀਚੰਗੀਆ
 ਆਚਾਰੀਬੁਰੀਆਹਾਮਨਹੁਕਸੁਧਾਕਾਲੀਆਬਾਹਰਿਚਿ
 ਟਵੀਆਹਾਰੀਸਾਕਰਹਿਤਿਨਾੜੀਅਜੇਸੇਵਹਿਦਰੁਖੜੀ
 ਆਹਾਨਾਲਿਖਸੇਮੇਰਤੀਆਮਾਣਹਿਸੁਖਿਰਲੀਆਹਾ॥
 ਹੋਏਭਾਇਨਿਤਾਣੀਆਰਹਹਿਨਿਮਾਨਦੀਆਹਾਨਾਨਕ
 ਜਨਮੁਸਕਾਰਥਾਜੇਤਿਨਕੋਸੀਗੀਮਿਲਾਹਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਬੁਆਪੇਜਲੁਸੀਨਾਹੈਆਪੇਆਪੇਹੀਆਪਿਜਾਲੁ

॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾ ਲੁਫਤਾਇ ਦਾ ਆਪੇ ਵਿਚਿ ਸੇਬਾ ਲੁ ਤੂੰ ਆ
 ਪੇ ਕਮਲੁ ਮਾਲਿ ਪਤੁ ਹੋ ਸੇ ਹਥਾ ਵਿਚਿ ਗੁਲਾ ਲੁ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੁ
 ਕਤਿ ਕਰਾਇ ਦਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਕਰਿ ਖਿਆਲੁ ਹਰਿ ਤੁ
 ਧਰੁ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ ਗੁਰਸ ਬਦੀ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੈ ਬਹੁਤਾ ਰੋਵੈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਧੋਖਾ
 ਨੀਦ ਨ ਜੋਵੈ ॥ ਜੇ ਧਨਖ ਸਮੈ ਚਲੈ ਰਜਾਣੀ ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ ਸੋ
 ਭਾਮ ਹਾਲਿ ਬੁਲਾਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ॥ ਇਹ ਮਤਿ ਪਾਣੀ ॥ ਗੁ
 ਰਪਰਸਾਦੀ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਨਾਮ ਵਿ
 ਹੂਇ ਮਾਰੀ ਗੁਰ ਸੰਤਾ ਦੇਖਿ ਨ ਭੁਲੁ ॥ ਇਸ ਕਾਰੀ ਗੁਇਨ
 ਬੋਝਿ ਆਛੋ ਛਾਇ ਸਦਾ ਮੁਲੁ ॥ ਦੂਜੈ ਲਗੋ ਪਾਚਿ ਮੁਏ ਮੁਰਖ

ਅੰਧਗਵਾਗਾ ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ ਪਾਇ ਪਰਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾ
 ਰਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇਰੰਗੁ ਲੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥
 ਕੁਰਾਤੀ ਰੰਗੁ ਨ ਉਤਰੈ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਅਉੜੀ
 ॥ ॥ ਜਿਸਾਇ ਉਪਾਈ ਸਭਤੁ ਧੁਆਪੇ ਰਿਜ ਕੁਸੰਬਾਹਿ ਅੰ॥
 ॥ ਐਕਿ ਵਲੁ ਛਲੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਪਾਵ ਦੇ ਮੁਹ ਧੁਰੁ ਕੁਕੁਸਤੁ ਤਿਨ
 ਛਾਹਿ ਅਗਾ ਧੁਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰਹਿ ਤੁਧੁ ਓਤੈ ਕੀ ਮਿਥ
 ਇਲਾਇ ਅਗਾ ਇਕਨਾ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇ ਓਨੁ ਤਿਨਾ ਅਤੁ
 ਟਭੰਗਾਰ ਦੇਵਾਇ ਅਗਾ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਖਾਹਿ ਤਿਨਾ ਸਫਲੁ
 ਹੈ ਅਚੇਤਾ ਹਥਤੁ ਗਾਇ ਅਗਾ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥੫॥
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪੀ ਰੂਤ ਦੇਵ ਦਾਨਹਿ ਮਾਇ ਅਸੋ ਹੁਸੁ ਮਾਇ

॥ ਦੁਜੈਭਾਇਹਰਿਨਾਮੁਵਿਸਾਰਿਅਗਮਨਮੁਰਖਮਿਲੈਸਜਾ ॥ ੧੮ ॥
 ਇੰ॥ ਜਿਨਿਜੀਉਪਿੰਡੁਇਤਾਤਿਸੁਕਬਹੁੰਨਚੇਤੈਜੇਦੇਦਾਰਿਜਕੁ
 ਸੰਬਾਹਿ॥ ਜਮਕਾਫਾਹਾਗਲਪੁਨਕਟੀਐਫਿਰਿਫਿਰਿਆਵੈ
 ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਿਕਿਛੂਨਸੁਝੈਅੰਧਲੇਪੁਰਬਾਲਿਖਿਆਕਮਾਇ
 ॥ ਪੁਰੈਭਾਰਿਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲੈਸੁਖਦਾਤਾਨਾਮੁਵਸੈਮਨਿਆਇ॥
 ਬੁਧੁਮਾਣਹਿਸੁਖੁਪੈਨਣਾਸੁਖੇਸੁਖਿਵਿਹਾਇ॥ ਨਾਨਕਸੋਨਾਉ
 ਮਨਪੁਨਵਿਸਾਰੀਐਜਿਤੁਦਰਿਸਚੈਸੋਭਾਪਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ੩
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਸੁਖੁਪਾਇਆਸਚੁਨਾਮੁਗੁਣਤਾਸੁਗੁਰਮਤੀ
 ਆਪੁਪਛਾਣਿਆਰਾਮਨਾਮੁਪਰਗਾਸੁ॥ ਸਚੈਸਚੁਕਮਾਵਣਾਵ
 ਰਿਆਈਵਰੋਪਾਸਿ॥ ਜੀਉਪਿੰਡੁਸਭੁਤਿਸਕਾਸਿਫਤਿਕਰੇਅਰ

ਦਾਸਿ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਨਿਦਾਸੁ॥ ਜ
 ਪੁਤ ਪੁਸੰਜ ਸੁਖ ਨੈ ਮਾਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਿਗੁਜੀ ਦਾਸੁ॥ ਗੁਰ
 ਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਣੀ॥ ਮੇਮ ਨਸੁ ਮੁਖ ਮੋਹ ਦਿਣਾਸੁ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿ
 ਉਰਾ ਖੁਤੂ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ॥ ੨॥ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ
 ਤੂੰ ਸਭ ਸਦਾ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾਗ ਸਿ॥ ਸਾਭਿ ਤੁਧੈ ਪਾਸ ਹੁਮੰਗਾ ਦੇਨਿ
 ਤਕਰਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਲੈ॥ ਇ
 ਕ ਨਾ ਦੂਰਿ ਹੈ ਪਾਸਿ॥ ਤੁਧ ਬਾਝੁ ਹੁਬਾਉ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਜਿਸੁ ਪਾਸ
 ਹੁਮੰਗੀ॥ ਮੇਮ ਨਿਵੇਖ ਹੁਕੋ ਨਿਰਜਾ ਸਿ॥ ਸਾਭਿ ਤੁਧੈ ਨੈ ਸਾਣਾ
 ਹਵੇ ਦਰਿ ਗੁਰ ਮੁਖ ਨੈ ਪਰਗਾ ਸਿ॥ ੩॥ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ੪੩ ॥
 ਪੀੜਿ ਤੁਪਾਇ ਪਾਇਉ ਚਾਕੁ ਕਦਾ ਮਾਇ॥ ਮੇਹਿ ਪਾਮਾਰੁ॥ ਅੰਤ

ਰਿਬ੍ਹਮੁ ਨ ਚੀਨਣੀ ਮਨਿ ਮੁਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥ ਦੁਜੈ ਭਾਇ ਜਗਤੁ
 ਪਰ ਬੈਧ ਦਾਨ ਬੁਝੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨ ਮੁਗਵਾਇਆ ਮ
 ਰਿਜੀ ਮੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੩ ॥ ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ
 ਤਿਨੀ ਨਾਉ ਪਾਇਆ ਬੁਝੁ ਹੁਕਾਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ
 ਮਨਿ ਵਸੈ ਰੁਕੈ ਕੁਕਪੁਕਾਰੁ ॥ ਆਪੇ ਨੋ ਆਪੁ ਖਾਇ ਮਨੁ ਨਿਰਮ
 ਲੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਹੋ
 ਹਰਿ ਜੀਉ ਹੋਤੀ ਪਿਆਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸ
 ਫਲ ਹੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਥਾਇ ॥ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿ
 ਲੈ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈ ਮੇ ਹਰਿ ਪ
 ਰਿਲਾਪਾਇ ॥ ਮਨੁ ਹਠਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਪੁਛੁ ਹੁਵੇ ਦਾਜਾਇ

॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੇ ਜਿਸੁ ਲਏ ਹਰਿ ਲਾਇ ॥ ੧੦ ॥ ਸੋਲੇ
 ਕਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੁਰਾਵਰੀ ਆਮੁ ਜਿਨਿ ਵਿਚ ਹੁਦੁ ਸਦੁ ਅ
 ਹੰਕਰ ਲੁਆਗਿ ਆਗਾ ਰੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਜਨਮ ਸਦਾ ਰਿ
 ਮਾ ॥ ਆਪਿ ਹੋ ਆਸ ਦਾ ਮੁਕਤੁ ਕੁਲੁ ਨਿਸਤਾਗਿ ਆਗਾ ਸੋ ਹਨਿ
 ਜਚੁ ਦੁਆਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਅਗਰਿ ਆਗਾ ਮਨ ਮੁਖ ਮਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰਿ
 ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਿ ਆਗਾ ਸੋ ਭੋਵਰ ਤੈ ਹੁਕਮੁ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵਿਚਾ
 ਰਿ ਆਗਾ ਆਪ ਹੁਦੁ ਜੈ ਲਾਗਿ ਖਸਮੁ ਦਿਸਾਗਿ ਆਗਾ ਨਾਨਕ
 ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦਿਸਾਗਿ ਆਗਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਗੁ
 ਰਿ ਪੁਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇ ਆਗਿ ਨ ਵਿਚ ਹੁਭਰ ਮੁਰੁ ਕਾਇ
 ਆਗਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀ ਰਤਿ ਗਾਈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਮਗੁ ਦਿ

ਖਾਇਆ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿਏ ਕਾਲਿ ਵਲਾਰੀ ਅੰਤ ਰਿਨਾ ਮੁਢਲਾ २੦
 ਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਜਾ ਕੈ ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ
 ॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਕਰਤਾ ਜੋ ਰੂਵੈ ਜੋ ਨਾਇ ਲਾਇ
 ਆ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾ ਜੀਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਖਿਨੁ ਮਰਿ
 ਜਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੋ ਮਿਲਿ ਮਾਹਰਿ ਦੀ ਬਾਣੁ
 ਸਿਉ ਜੋ ਸਭੁ ਨੀਵੀ ਬਾਣੀ ਮਿਲਿ ਮਾਹਰਿ ਬੈਠਹੁ ਜਾਇ ਤਿ
 ਬੈਠਹੁ ਸੁਰਖੁ ਉਸ ਕੈ ਮੁਹਿ ਰਿਠੈ ਸਭੁ ਪਾਪੀ ਤਾਰਿ ਮਾਹਰਿ
 ਸੁ ਅੰਤ ਰਿਨਾ ਮੁਨਿ ਧਾਰੁ ਹੋ ਨਾਮੋ ਪਰਵਰਿ ਮਾਹਰਿ ਨਾਉ ਪੁਜੀ ਅੰ
 ਨਾਉ ਮੰਨੀ ਅੰਨਾਇ ਕਿਲਾਵਿਖ ਸਭੁ ਹਿਰਿ ਮਾਹਰਿ ਜੀ ਨੀਨਾ
 ਮੁਖਿ ਮਾਹਰਿ ਮਾਹਰਿ ਕਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਜੋ ਮਸ ਬਿਰੁਜ ਗਿਰਹਿ

ਅਗ १११॥ ਜਲੋਕ ਮ ४੩ ॥ ਅਤਮਾ ਦੇ ਉਪੁਜੀਐ ਗੁਰ ਕੇ
 ਜਹ ਜਿਸੁ ਭਾਇ ॥ ਅਤਮੇ ਨੋ ਅਤਮੇ ਵੀ ਪਤੀ ਤਿਹੋ ਇਤਾ
 ਘਰਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇ ॥ ਅਤਮਾ ਅਰੋਲੁ ਨ ਰੋਲਈ ਗੁਰ
 ਕੇ ਭਾਇ ਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਦਿਲੁ ਸਹ ਜੁਨਾ ਆਵਈ ਲੋਭੁ ਮੇ
 ਲੁ ਨ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭ
 ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ ॥ ਜਚੇ ਮੇਲੁ ਨ ਲਗਾਈ ਮਲੁ ਲਾ
 ਗੇ ਦੁਜੇ ਭਾਇ ॥ ਧੋਤੀ ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰੇ ਜੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ
 ਨਾਇ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਸਭੁ ਦੁਖ ਦੁਖੁ ਕਮ
 ਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲਾ ਉਜਲੁ ਤਾਈਐ ਜਾਸਤਿ ਗੁਰਿ ਮਾਹਿ
 ਸਮਾਇ ॥ ੧॥ ਮ ੪੩ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖੁ ਲੋਕੁ ਸਮਝਾਈਐ ਕਦ

ਹੁਸਮਤਾਇਆਜਾਇਆਮਨਮੁਖੁਰਲਾਇਆਨਾਰਲੇਪ ੨੧
 ਇਐਕਿਰਤਿਫਿਰਾਇਆਲਿਵਧਾਤੁਦੁਇਰਾਹਹੇਹੁਕਮੀ
 ਕਾਰਕਮਾਇਆਗੁਰਮੁਖਿਆਪਣਾਮਨਮਾਰਿਆਸਬਦਿ
 ਕਸਵਟੀਲਾਇਆਮਨਹੀਨਾਲਿਝਗੜਾਮਨਹੀਨਾਲਿ
 ਸਥਮਨਹੀਮੀਤਿਸਮਾਇਆਮਨੁਜੋਇਛੋਜੋਲਹੇਸਚੇ
 ਸਬਦਿਸੁਭਾਇਆਮੀਮਿਤਨਾਮੁਸਦਭੰਚੀਐਗੁਰਮੁਖਿ
 ਕਾਰਕਮਾਇਆਵਿਦੁਮਨੈਜਿਹੋਰੀਨਾਲਿਲੁਝਣਾਜਾਸੀ
 ਜਨਮੁਗਾਵਾਇਆਮਨਮੁਖੀਮਨਹਠਿਹਾਰਿਆਕੂਕੂਕੁਸ
 ਤੁਕਮਾਇਆਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਮਨੁਜਿਣੇਹਰਿਜੇਤੀਲਿਵਲ ੦
 ਇਆਲਨਕਗੁਰਮੁਖਿਸਚੁਕਮਾਵੈਮਨਮੁਖਿਆਵੈਜਾਇ

॥२॥५॥ਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਕੇਸੀਤਸੁਣਹੁਜਨਭਾਈਹਰਿਸਤਿ
 ਗੁਰਕੀਇਕਸਾਖੀ॥ਜਿਉਪੁਰਿਭਾਗੁਹੋਵੈਮੁਖਿਮਸਤਕਿ
 ਬਿਨਿਜਾਨਿਲੇਹਿਰਵੇਰਾਖੀ॥ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਕਥਾਸਰੇਸ
 ਟਉਤਮਗੁਰਬਚਨੀਸਹਜੇਚਾਖੀ॥ਤਹਭਾਇਆਪ੍ਰਗਾ
 ਬੁਮਿਟਿਆਅੰਧਿਆਰਾਜਿਉਸੁਰਜਰੋਣਿਕਿਰਾਖੀ॥ਅ
 ਦਿਸਦੁਅਗੋਚਰੁਅਲਪੁਨਿਰੰਜਨੁਸੇਵੇਖਿਆਗੁਰਮੁ
 ਖਿਆਖੀ॥੧੨॥ਜਲੇਕਮਠੰਡੁ ॥ਜਾਤਿਗੁਰੁਸੇਵੇਆ
 ਪਣਾਜੋਸਿਰੁਲੇਖੇਲਾਇ॥ਵਿਚਹੁਆਪ੍ਰਗਾਦਾਇਕੇ
 ਰਹਨਿਸਾਭਿਲਿਵਲਾਇ॥ਜਾਤਿਗੁਰੁਜਿਨੀਨਸੇਵਿਓ
 ਤਿਨਾਬਿਰਥਾਜਨਮੁਗਾਦਾਇ॥ਨਾਨਕਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈ

ਜੋ ਕਰੇ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ਅੰ०੩ ॥ਅਨੁਵੇਕਾਰੀਵੇ
 ਤ੍ਰਿਅਵੇਕਾਰਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ਦੂਜੈ ਰਾਇਅਗਿਆਨੀ ਪੁਜਦੇ
 ਦਰਗਾਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ਅਤਮ ਦੇਉ ਪੁਜੀ ਮੇ ਬਿਨੁ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ॥ਜਪੁ ਤਪੁ ਜੰਜਮੁ ਭਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ
 ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ਨਾਨਕ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਵਣੀ ਜੋ ਹਰਿ
 ਭਾਵੈ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਇ॥੨॥੫ਉਤ੍ਰੀ॥ ॥ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿ ਤੁਸ ਦਾ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ॥ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿ ਤੁਸਿ ਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਾਵਿ ਖਪਾਪ
 ਲਹਾਤੀ॥ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿ ਤੁਸ ਦਾਲ
 ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੀ॥ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ

ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਤੀ ॥ ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰ ਗੁਲਿ
 ਖਿਅਾ ਪੁਰਿ ਸਾਚੈ ਹਰਿ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਤੀ ॥ ੧੩ ॥ ਸ
 ਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨਸੇ ਦਿਓ ਸਬ ਦਿਨੁ
 ਤੇਵੀ ਚਾਰੁ ॥ ਅੰਤਿ ਗਿਰਿ ਮਾਨੁ ਨਸਾਇਓ ਮਿਰਤ ਕੁਹੈ
 ਜੀਸਾਗਿ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਫੇ ਰੁਪਇ ਮਾਮਰਿ ਜੀ ਮੋਹੈ
 ਖੁਆਰੁ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਰੇ ਜਿਸਨੇ ਅਗੀ ਪਕਰਾਏ
 ਜੋਇ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਦਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੋ ਕਰੀ ਮਪਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇ ॥ ਸਚਿਰ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਿਉ ਤਿਨ ਸਚੀ ਸਦਾ ਲਿ
 ਵਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸਨੇ ਮੇਲੇ ਨਾਵਿ ਛੁੜੈ ਸਹ ਜਿਸ ਮਾਵੈ
 ਜੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸੋਭਗ ਉਤੀ ਜੋ ਗੁਰਾਵਿ ਤੈ ਜਾਣੈ ॥ ਬੁ

ਰਪਰਸਾਵੀਆਪੁਪਛਾਣੈ॥ ਧਾਵਤੁਰਾਖੈਇਕਤੁਘਾਰਿ
 ਆਣੈ॥ ਜੀਵਤਮਰੈਹਾਰਿਨਾਮੁਦਖਾਣੈ॥ ਐਸਾਭਗਉ
 ਤੀਉਤਮੁਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਸਚਿਸਮਾਵੈਜੋਇ॥ ੨॥ ਮ॥ ੩॥
 ॥ ਅੰਤਰਿਕਪਟੁਭਗਉਤੀਕਹਾਣੈ॥ ਪਾਖੀਰੂਪਾਰ
 ਬ੍ਰਹਮੁਕਵੇਨਪਾਣੈ॥ ਪਰਨਿਦਾਕਰੈਅੰਤਰਿਮਲੁਲਾਣੈ
 ॥ ਬਾਹਰਿਮਲੁਧੋਵੈਮਨਕੀਜੂਠਿਨਜਾਣੈ॥ ਸਤਸੰਗਾਤਿ
 ਸਿਉਬਾਹੁਰਚਾਣੈ॥ ਅਨਦਿਨੁਦਖੀਆਦੁਜੈਭਗਉਰ
 ਚਾਣੈ॥ ਹਾਰਿਨਾਮੁਨਚੇਤੈਬਹੁਕਰਮੂਕਾਣੈ॥ ਪੁਰਬਿਲਿ
 ਖਿਆਜੁਮੇਟਣਾਨਜਾਣੈ॥ ਨਾਨਕਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇ
 ਮੋਖੁਨਪਾਣੈ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰਜਿਨੀਧਿਆ

ਇਆਜੇਕਫ਼ਿਨਸਵਾਹੀ॥ਸਤਿਗੁਰੁਜਿਨੀਧਿਆਇਆ
 ਜੇਤ੍ਰਿਪਤਿਆਘਾਹੀ॥ਸਤਿਗੁਰੁਜਿਨੀਧਿਆਇਆਤਿਨ
 ਜਮਰੁਨਾਹੀ॥ਜਿਨਕਉਹੋਆਗ੍ਰਿਪਾਲੁਹਰਿਸੇਸਤਿਗੁ
 ਰਪੇਰੀਪਾਹੀ॥ਤਿਨਮੇਥੈਥੈਥੈਮੁਖਉਜਲੇਹਰਿਦਰਗ
 ਹਪੇਧੇਜਾਹੀ॥੧੪॥ਸਲੋਕਮਃ੨ ॥ਜੋਸਿਰੁਸਾਈਨ
 ਨਿਵੇਸੋਸਿਰੁਦੀਜੇਗਾਰਿ॥ਨਾਨਕਾਜਿਸੁਪਿਜਰਮਹਿਬਿ
 ਰਹਾਨਹੀਜੋਪਿਜਰੁਲੇਜਾਗਿ॥੧॥ਮਃ੪੫ ॥ਮੁੰਦੁਹੁ
 ਲੀਨਾਨਕਾਫਿਰਿਫਿਰਿਜਨਮਿਮੁਈਅਸੁਕਸਤੂਰੀਕੇ
 ਭੋਲਝੇਰੀਦੇਰੂਮਿਪਈਅਸੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੋਮੇ
 ਜਾਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਈਮੇਮਨਮੇਰੇਜੋਸਰੁਨਾਉਪਰਿ

ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ॥ ਜੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ॥ ਐਸਾ ਨਮੇਰੇ ਜੋ
 ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ ਲਏ ਛੁਡਾਏ ॥ ਜੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀ
 ਐਸਾ ਨਮੇਰੇ ਜੁ ਮਨ ਕੀ ਤਿਸ ਨਾ ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥ ਜੋ ਗੁਰ
 ਖੁਸ਼ਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ॥ ਵਡ ਭਾਗੀ ॥ ਤਿਨ ਨਿਵ ਕਵੁ ਸਟ ਸ
 ਰਿਪੇਰੀ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਸਭੁ ਨਾਤੇ ਵਡਾ ਸ
 ਬਿਨਾਵੈ ॥ ਅਰੀ ॥ ਅਗਣਿ ਨਿਵਾਏ ॥ ੧੫ ॥ ਜਲੈਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਵੇਸ ਕਰੇ ਕਹੂ ਪਿਕੁਲ ਖਣੀ ॥ ਮਨਿ ਖੋਵੈ ਕੁੜੀ ॥ ਅਗਰੀ ॥ ਪਿ
 ਰ ਕੈ ਭਾਣੇ ਨ ਚਲੇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਵਾਰੀ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੇ
 ਜੋ ਚਲੇ ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣ ਹਾਰੀ ॥ ਲਿਖਿਆ ਮੇਟਿ ਨ
 ਸਕੀ ॥ ਐਸੇ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰੀ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਉ

ਪੇਕੰਤਕਉਸਬਦੇਧਰੇਪਿਆਰਾ। ਬਿਨੁ ਨਾਵੈਕਿਨੈਨਪਾ
 ਇਅਾਦੇਖਹੁਰਿਦੈਬੀਚਗਰਿ। ਨਾਨਕਸਾਸੁਅਲਿਓਸੁ
 ਲਖਣੀਜਿਰਾਵੀ। ਸਿਰਜਨਹਾਰਿ॥੧॥ਅੰ॥੩॥ ॥ਅ
 ਇਅਮੋਹੁਗੁਬਾਰੁਹੈ। ਤਿਸਦਾਨਇਸੈਉਰਵਾਰਨਪਾਰੁ
 ॥ਅਨਮੁਖਅਗਿਆਨੀਮਹਾਦੁਖੁਪਾਇਦੇਬੁਝੇਹਾਰਿਨ
 ਮੁਵਿਸਾਗਰਿ। ਭੁਲਕੇਉਠਿਬਹੁਕਰਮਕਮਾਵਹਿਦੂਜੈਭ
 ਇਪਿਆਰੁ। ਸਾਤਿਗੁਰੁਜੇਦਹਿਅਪਣਾਭੁਉਜਲੁਉਤ
 ਰੇਪਾਗਰਿ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਸਚੁਨਾਮੁਉਰਧਾਗਰਿ॥੨॥ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਜਲਥਲਿਮਹੀਅਲਿਭਰਪੁਰਿਦੁ
 ਜਨਾਹਿਕੋਇ। ਹਰਿਅਗਪਿਬਹਿਕਰੇਨਿਅਾਉਕਾੜੈ

ਆਰਸਭੁਮਾਰਿਕਛੋਇ। ਸਚਿਆਰਾਦੇਇਵਡਿਅਈ ॥ ੨੫ ॥
 ਹਰਿਧਰਮਾਨਿਆਉਕੀਓਇ। ਸਭੁਹਰਿਕੀਕਰਹੁਉਸ
 ਤਤਿਜਿਨਿਗਾਰੀਬਅਨਾਥਗਾਖਿਲੀਓਇ। ਜੋਕਾਰੁਕੀਓ
 ਧਰਮੀਆਕਾਪਾਪੀਕਉਬੰਡੁਦੀਓਇ॥ ੧੬॥ ਸੋਲੇਕਮਃ੩
 ॥ ਮਨਮੁਖੀਮੇਲੀਕਾਮਣੀਕੁਲਖਣੀਕੁਨਾਰਿ। ਪਿਰਛੋਡਿ
 ਆਪਰਿਆਪਣਾਪਰਪੁਰਖੇਨਗਲਿਪਿਆਰਾ। ਤਿਸਨਾਕਦੇ
 ਨਚੁਕਣੀਜਲਣੀਕਰੇਪੁਕਾਰਾ। ਨਾਨਕਬਿਨੁਨਾਵੇਕਰੂਪਿਕੁ
 ਜੋਹਣੀਪਰਹਰਿਛੋਡੀਭੁਤਾਰਿ॥ ੧੭॥ ਮਃ੩॥ ਸਬਦਿਰਤੀ
 ਸੋਹਣੀ ਸਤਿਗੁਰਕੈਭਗਇਪਿਆਰਿ। ਸਦਾਰਾਦੇਪਿਰਮ
 ਪਣਾਸਚੇਪ੍ਰੇਮਿਪਿਆਰਿ। ਅਤਿਸੁਆਲਿਉਸੁੰਦਰੀਸੋਭਾ

ਵੀਤੀ ਨਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਗਣੀ ਮੇਲੀ ਮੇਲਣੁ ਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਾਭਿ ਕਰਹਿ ਉਸਤਤਿ ਜਿਨਿ ਫਾ
 ਥੇ ਕਾਛਿ ਆਗਾ ॥ ਹਰਿ ਤੁਧੋਨ ਕਰਹਿ ਸਭੁ ਨਮਸਕਾਰੁ ਜਿਨਿ
 ਪਾਪੇ ਤੇਰਾ ਖਿਆ ॥ ਹਰਿ ਨਿਮਾਣਿ ਆਤਮਾ ਭੂਮਾਣੁ ਹਰਿ ਬਾਛੀ ॥
 ਤੁਧਾ ਛਿ ਆਗਾ ॥ ਹਰਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ਆਮਾਗਿ ਨਿਵਾਏ ਮਨੁ ਖਮੁਖੁ
 ਸਾਧਿ ਆਗਾ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਵੇਇ ਵਡਿ ਆਈ ਗਾਰੀਬ ਅਨਾ
 ਥਿ ਆਗਾ ॥ ੧੭ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋਚ
 ਲੈ ਤਿਸੁ ਵਡਿ ਆਈ ਵਡੀ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਮੁਓਤ ਮੁਮਨਿ
 ਵਸੈ ਮੋਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ
 ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਦਸਿ ਹੋ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿ ੨੬
 ਨੀ ਮਾਰਾ ਧੀ ਮਾਮ ਨਾ ਦੇ ਨੁਹਾਰਿ ਕਿਵਤਾਰਾ ਮਾਇਆ ਬੰ
 ਦੀ ਖਸਮ ਕੀ ਤਿਨ ਅਰੋਕ ਮਾਵੇ ਕਾਰਾ ॥ ਪੂਰੇ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਛੋਡਿ
 ਮਾਹੁ ਕਮਿ ਸਦਾ ਰਣਹਾਰਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ
 ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰਾ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿ
 ਨ ਮਾਰੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਮਾਰਾ ਧੀ ਮਾਗਿ ਤਿਨੀ ਤ
 ਰਿਆ ਭਉ ਜਲਾਸੀ ਸਾਰਾ ॥ ਸਾਭਿ ਮਉਰਾਣ ਗੁਣੀ ਮਿਟਾਇ
 ਮਾਗੁਰੁ ਮਾਪੇ ਬਖਸ਼ਣਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਬ
 ਗਤਾ ਪਰਤੀ ਬਿਹਰਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ॥ ਹਰਿ ਜੇਵਰੁ ਨਾਹੀ
 ਕੋਈ ਜਾਣੁ ਹਰਿ ਪਰਮੁ ਬੀਚਾਰ ਦਾ ॥ ਕਾੜਾ ਅੰਦੇਸਾ ਕੀਉ ਕੀ

ਜੇਜਾਨਾਹੀਅਪਰਮਿਮਾਰਦਗਾਸਦਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਨਿ
 ਆਉਪਾਪੀਨਰੁਹਾਰਦਗਾਸਾਲਾਹਿਹੁਭੁਗਤਪੁਕਰਜੈ
 ਤ੍ਰਿਹਰਿਭੁਗਤਜਨਤਾਰਦਗਾ॥੧੮॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥
 ਆਪਣੇਪ੍ਰੀਤਮਮਿਲਿਰਹਾਮੰਤਰਿਰਖਾਉਰਿਧਾਰਿ॥
 ਸਾਲਾਹੀਸੋਪ੍ਰਭੁਸਦਾਸਦਾਗੁਰਕੈਹੋਤਿਪਿਆਗਿ॥ਨਨ
 ਕਾਜਿਸੁਨਦਾਰਿਕਰੇਤਿਸੁਮੇਲਿਲਏਸਾਈਸੁਹਾਰਾਇ
 ਨਾਗਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਗੁਰਸੇਵਾਤੇਹਰਿਪਾਈਮੇਜਾ
 ਕਉਨਦਾਰਿਕਰੇਇ॥ਮਾਣਸਤੇਵੇਵਤੇਭਏਧਿਮਾਨਾਮੁ
 ਹਰੇ॥ਹਉਮੇਮਾਗਿਮਿਲਾਇਅਨੁਗੁਰਕੈਸਬਦਿਤਰੇ॥
 ਨਾਨਕਸਹਜਿਸਮਾਇਅਨੁਹਰਿਮਾਪਣੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇ॥

੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਭੁਗਤਿ ਕਰਾਇ ਦਰਿਆ
 ਈਵੇ ਖਾਲੀ ਅਨੁ॥ ਆਪਣੀ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪੇ ਸੇਵਯਾ
 ਲੀ ਅਨੁ॥ ਹਰਿ ਭਗਤ ਨੇ ਦੇਇ ਅਨੰਦੁ ਬਿਰੁਘਰੀ ਬਹਾਲਿ ਅਨੁ
 ॥ ਪਾਪੀ ਅਨੇਨ ਦੇਈ ਬਿਰੁਗਹਟਿ ਚੁਟਿ ਨ ਰਕਘੇ ਰਿਚਾਲਿ ਅ
 ਨੁ॥ ਹਰਿ ਭਗਤ ਨੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ਕਰਿ ਅੰਗੁ ਨਿਸਤਾਰਿ ਅਨੁ॥
 ੧੯॥ ਸਲੋਕ ੪੯ ॥ ਕੁਝੁ ਧਿਰੁ ਮਣੀ ਕੁਦਾਇ ਅਕਸਾਇ ਦਿ
 ਪਰ ਨਿਵਾਘਟ ਚੂਹੜੀ ਮੁਠੀ ਕੋ ਪਿਚੈ ਰੂਲਿ ਕਾਰੀ ਕਢੀ ਕਿਆ
 ਬੀ ਅੰਯੋ ਜਾਂਚਾਰੇ ਬੈਠੀ ਅਨਾਲਿ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਕਾਰਾਂ ਨ
 ਵਲੁ ਨ ਉਜਪੋਹੀ ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਉਤਮ ਸੇਈ ਜਿ ਪਾਪਾਂ ਪੀਇ
 ਨ ਦੇਹੀ॥ ੧॥ ਮ ੪੯ ॥ ਕਿ ਅਹਿ ਸੁਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾ ਕਉ

ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ। ਜੋਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਨਨ ਕਾ ਕਾਗੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇਇ। ੨। ੫
 ਉੜੀ॥ ॥ ਕੀਤਾ ਲੋੜੀ ਮੇਰੀ ਮੁਸੁਹਾਰਿ ਪਹਿ ਮਾਖੀ ਮੇਰੀ ਕਾਰਜੁ
 ਦੇਇ ਸਦਾ ਰਿਸਤਿ ਗੁਰੁ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ਮੇਰੀ ਸੰਤਾ ਸੀਰੀ ਨਿਪਾਨੁ ਮੇਰੀ
 ਮਿਤੁ ਚਾਖੀ ਮੇਰੀ ਭੁਭੰਜਨੀ ਮਿਹਰ ਦਾਨ ਦਾਸ ਕੀਰਾਖੀ ਮੇਰੀ ਨਾਨ
 ਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਖੀ ਮੇਰੀ॥ ੨੦॥ ਜਲੇ ਕਮ
 ੦੩ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਸੇਵੇਇ ਅਧਾਰੁ ਨਨਕ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੀ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ। ਹਉ ਬਾਲਿ ਹਰੀ ਤਿਨ
 ਕਉ ਜਿਨਿ ਧਿਅਮਾਇਆ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ। ਓਨਾ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ
 ਉਜਲੇ ਓਨਾ ਨੇ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕਰੇ ਨਮਸਕਾਰੁ॥ ੧॥ ਮ० ੩ ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੇਰੇ ਉਲਟੀ ਭੁਟੀ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਗਚਿਉ ਖਾਉ

॥ ਅਠਾਰਹਸਿਧੀਪਿਛੋਲਰੀਆਫਿਰਨਿਨਿਜਘਰਿਵਸੋਨਿ ੨੮
ਜਥਾਇ॥ ਅਨਹਦਧੁਨੀਸਦਵਜਦੇਉਨਮਨਿਹਰਿਲਿਵਲ ੦
ਇ॥ ਨਾਨਕਹਰਿਭੁਗਾਤਿਤਿਨਾਕੋਮਨਿਵਸੋਜਿਨਮਸਤਕਿਲਿ
ਖਿਅਧੁਰਿਪਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਉਢਾਢੀਹਰਿਪ੍ਰਭਖ
ਸਮਕਾਹਰਿਕੋਦਰਿਅਥਾਇਆ॥ ਹਰਿਅੰਦਰਿਸੁਣੀਪੁਕਾਰਢਾ
ਢੀਮੁਖਿਲਾਇਆ॥ ਹਰਿਪੁਛਿਅਢਾਢੀਸਦਿਕੋਕਿਸੁਅਰਬਿ
ਤੂਆਇਆ॥ ਨਿਭਦੇਵਹੁਦਾਨੁਦਾਇਆਲਪ੍ਰਭਹਰਿਨਾਮੁਪਿ
ਅਥਾਇਆ॥ ਹਰਿਦਾਤੇਹਰਿਨਾਮੁਜਪਾਇਆਨਾਨਕੁਪੈਨਾਇ
ਆ॥ ੨੧॥ ੧॥ ਸੁਧਾ॥

॥ ਗਉੜੀਕੀਵਾਰਮਹਲਾ੪

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਲਕਮ ੧੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲੁ ਹੋ ਜਿਸ
 ਨੇ ਸਮਝੁ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਏਕਾਦਿਸਾ ਟਿਕਾਰਿ ਦੇਖਦਾ ਮਨ ਭਾਵ
 ਨੀਤੇ ਸਿਧਿ ਹੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਹਾਰਿ ਉਤਮੁ
 ਹਰਿ ਪਦੁ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਿਆਈ ॥ ਮੇਰੁ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੧੪ ॥ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਬਿ
 ਖੁ ਹੋ ਨਿਤ ਜਾਗਿ ਭੋਟਾ ਸੀਸਾਗਰਿ ॥ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਪਨੁ ਖਾਇਆ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਬਿਖੁ ਉਤਰੈ ਹਰਿ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਜਾਤਿ ਕਾਰਜ ਤਿਨ ਕੋ ਸਿਧਿ ਹਰਿ
 ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੂਰਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਮਿ

ਲਿਰਹੇਹਰਿਮੇਲੋਸਿਰਜਲਹਾਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੂੰਸ ੨੬
 ਚਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਹੈਸਚੁਸਚਾਗੋਸਾਈ॥ਤੁਪੁਨੇਸਭਧਿਆ
 ਇਦੀਸਭਲਰੋਤੇਰੀਪਾਈ॥ਤੇਰੀਸਿਫਤਿਸੁਆਲਿਓ
 ਸਰੂਪਹੈਜਿਨੀਕੀਤੀਤਿਸੁਪਾਰਿਲਘਾਈ॥ਗੁਰਮੁਖਾਨੇ
 ਫਲੁਪਾਇਦਾਸਾਚਿਨਾਮਿਸਮਾਈ॥੧॥੧੦੮੦੪ ॥ਵਿਨੁ
 ਵਡੀਤੇਰੀਵਾਹੁਆਈ॥੧॥੧੦੮੦੪ ॥ਵਿਨੁ
 ਹੋਰੁਸਲਾਹਣਾਸਭੁਕਲਣੁਫਿਕਾਸਾਦੁਆਮਨਮੁਖਮ
 ਹੋਕਾਰੁਸਲਾਹਣੇਹਉਮੇਮਮਤਾਦਾਦੁਆਜਿਨਸਲਾਹਨਿ
 ਜੇਮਰਹਿਥੀਪਿਜਾਵੇਸਭੁਅਪਦਾਦੁਆਜਨਨਾਨਕਗੁਰਮੁ
 ਖਿਉਬਰੇਜਪਿਹਰਿਹਰਿਪਰਮਾਨਾਦੁਆ॥੧॥੧੦੮੦੪ . ॥

ਸਤਿਗੁਰਹਰਿਪ੍ਰਭੁਦਾਸਿਨਾਮੁਧਿਆਣੀਮਨਿਹਰੀ॥ ਨਾਨਕਨਾ
 ਮੁਪਵਿਤੁਹਰਿਮੁਖਿਬੋਲੀਸਤਿਦੁਖਪਰਹਰੀ॥੨॥੫ਉੜੀ॥
 ॥ਤੂਆਪੇਆਗੀਪਨਿਰੰਕਾਰੁਹੈਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿਗਇਆ॥ਜਿਨੀ
 ਤੁਇਕਮਨਿਸਚਾਧਿਆਇਆਤਿਨਕਾਸਤੁਦੁਪੁਰਾਵਗਇਆ॥
 ਤੇਰਾਜਰੀਕੁਕੋਨਾਹੀਜਿਸਨੇਲਵੇਲਾਇਸੁਣਾਇਆ॥ਤੁਧੁਜੇ
 ਵਰੁਦਾਤਾਤੂਹੈਨਿਰੰਜਨਾਤੂਹੈਸਚਮੇਰੈਮਨਿਭਾਇਆ॥ਜਚੇ
 ਮੇਰੇਜਾਹਿਬਾਸਚੇਸਚੁਨਾਇਆ॥੨॥ਜਲੇਕਮ:੪ ॥ਮਨ
 ਅੰਤਰਿਹਉਮੇਰੇਗੁਹੈਬ੍ਰਹਿਮੂਲੇਮਨਮੁਖਦੁਰਜਨਾ॥ਨਾਨਕਰੇ
 ਗੁਰਾਵਗਇਮਿਲਿਸਤਿਗੁਰਸਾਧੁਜਨਾ॥੧॥ਮੌ੪ ॥ਮਨੁ
 ਤਨੁਰਤਾਰੰਗਾਜਿਉਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਗੁਣਤਾਜਾ॥ਜਨਨਾਨਕਹ

ਰਿਸਰਣਾਰਤੀਹਰਿਮੇਲੇਗੁਰਸਾਬਾਜੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੂਕ ੩੦
 ਰਤਾਪੁਰਖੁਅਰੀਮੁਹੈਕਿਸੁਨਾਲਿਤੂਵੜੀਐ॥ਤੂਪੁਜੇਵਰੁਹੈਇਸੁਅ ੦
 ਖੀਐਤੂਪੁਜੇਹਤੂਹੈਪੜੀਐ॥ਤੂਘਟਿਘਟਿਇਕੁਵਰਤਦਾਗੁਰਮੁ
 ਖਿਪਰਗੜੀਐ॥ਤੂਸਚਾਸਤੁਸਦਾਖਸਮੁਹੈਸਤੁਤੂਚੜੀਐ॥
 ਤੂਕਰਹਿਸੁਸਚੇਹੈਈਸੀਤਾਕਾਇਤੂਕੜੀਐ॥੩॥ਸਲੋਕਮਃ੪
 ॥ਐਮਨਿਤਨਿਪ੍ਰੇਮੁਪਿਰੰਮਕਾਅਠੇਪਹਰਲਰੀਨਿ॥ਜਨਨਾਨਕ
 ਕਿਰਪਾਧਾਰਿਪ੍ਰਭੁਸਤਿਗੁਰਸੁਖਿਵਸੰਨਿ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਜਿਨਅੰ
 ਦਰਿਪ੍ਰੀਤਿਪਿਰੰਮਕੀਜਿਉਥੋਲਨਿਤਿਦੋਜੋਹੀਨਿ॥ਨਾਨਕਹਰਿਅ
 ਪੇਜਾਣਦਾਜਨਿਲਾਣੀਪ੍ਰੀਤਿਪਿਰੰਨਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੂਕਰ
 ਤਾਅਗਪਿਅਭੁਲੁਹੈਭੁਲਣਦਿਚਿਨਾਹੀ॥ਤੂਕਰਹਿਸੁਸਚੇਭੁਲ

ਹੇਗੁਰਸਬਾਦਿਬੁਝਾਹੀ॥ਤੂਕਰਦਕਾਰਦਸਮਰਬਹੈਦੁਜਾਕੋਨਾਹੀ
 ॥ਤੂਜਾਹਿਕੁਮਰਗਮਦਾਇਆਲੁਹੈਸਭਿਤੁਪੁਧਿਮਾਹੀ॥ਸਭਿਜੀ
 ਅਤੇਰੇਤੂਸਭੁਸਦਾਤੂਸਭਛਰਾਹੀ॥੪॥ਸਲੋਕੁਮ:੪ ॥ਜੁ
 ਇਸਾਜਨਪ੍ਰੇਮਸੀਦੇਸਰਾਅਖੀਤਾਰਲਰੀਨਿਗੁਰਿਤੁਠੈਸਜ
 ਦੁਮੇਲਿਅਜਨਨਾਨਕਸੁਖਿਸਵੰਨਿ॥੧॥੪੦੪ ॥ਸਤਿਗੁਰਦ
 ਤਾਦਇਆਲੁਹੈਜਿਸਨੇਦਇਆਸਦਾਹੋਇ॥ਸਤਿਗੁਰਮੀ
 ਦਰਹੁਨਿਰਵੈਰੁਹੈਸਭੁਦੇਖੈਥਹਮੁਇਕੁਸੋਇ॥ਨਿਰਵੈਰਾਨਾਲਿ
 ਜਿਵੈਰੁਚਲਾਇਦੇਤਿਨਾਵਿਚਹੁਤਿਸਾਟਿਅਨਕੋਇ॥ਸਤਿਗੁਰ
 ਸਭਨਾਦਾਭਲਾਮਨਾਇਦਾਤਿਸਦਾਬੁਰਾਕਿਉਹੋਇ॥ਸਤਿਗੁ
 ਰਨੇਜੇਹਾਕੋਇਛੁਦਾਤੇਹਾਛਲੁਪਾਏਕੋਇ॥ਨਾਨਕਕਰਤਾਸ

ਭੁਕਿਛੁਜਾਣਦਾਜਿਦੁਕਿਛੁਰੁਝਾਨਹੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ " ੩੧

ਜਿਸਨੇਸਾਹਿਬੁਦਰੁਕਰੇਸੋਈਦਰੁਜਾਣੀ॥ਜਿਸੁਸਾਹਿਬੁਭਾ
ਵੇਤਿਸੁਬਖਾਜਿਲਏਸੋਸਾਹਿਬਮਨਿਭਾਣੀ॥ਜੇਕੋਭਸਦੀਰੀ
ਸਕਰੇਸੋਮੁਜਾਮਜਾਣੀ॥ਜਿਸਨੇਸਤਿਗੁਰੁਮੇਲੇਸੁਗੁਣਰਵੈ
ਗੁਣਆਖਿਦਖਾਣੀ॥ਨਾਨਕਸਚਾਸਚੁਹੈਬੁਝਿਜਚਿਸਮਾ
ਣੀ॥੫॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਹਰਿਸਤਿਨਿਰੰਜਨਅਮਰੁਹੋਨਿ

ਰਭਉਨਿਰਦੇਰੁਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ਜਿਨਜਾਪਿਆਇਕਮਨਿਇਕਚਿ
ਤਿਤਿਨਲਥਾਹਉਮੈਭਾਰੁ॥ਜਿਨਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਆਰਾਧਿਆ
ਤਿਨਸੰਤਜਨਾਜੇਕਾਰੁ॥ਕੋਈਨਿੰਦਾਕਰੇਪੁਰੈਸਤਿਗੁਰੁਕੀਤਿ
ਸੋਨੋਫਿਟਫਿਟਕਹੈਸਭੁਸੰਸਾਰੁ॥ਸਤਿਗੁਰਵਿਚਿਅਪਿਦ

ਰਤਦਾਹਾਰਿਆਪੇਰਖਣਹਾਰਾ। ਧਨੁਪੰਨੁਗੁਰੁਗੁਣਗਾਵਦ ०
 ਤਿਸੇਨੇਸਦਾਸਦਾਨਮਸਕਾਰਾ। ਜਨਨਾਨਕਤਿਨਕਉਵਾਰਿਆ ०
 ਜਿਨਜਪਿਆਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥੧॥ਮੌ੪ ॥ਆਪੇਧਰਤੀਜਾ
 ਜੀਅਨੁਆਪੇਆਕਾਸੁ। ਵਿਚਿਆਪੇਜੀਤਉਪਾਇਅਨੁਮੁਖਿ
 ਆਪੇਦੋਇਰਿਰਾਸੁ। ਸਤੁਆਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾਆਪੇਹੀਗੁ
 ਟਤਾਸੁ। ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਪਿਆਇਤੁਸਤਿਕਿਲਵਿਖਕਟੇ
 ਤਾਸੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਸਚਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਹੈਸਚੁਸਚੇਤ ०
 ਵੈ। ਜੇਤੁਪੁਸਚੁਸਚਾਹਦੈ। ਤਿਨਜਮਕੀਕਰੁਨੇਜਿਨਮਾਵੈ। ਤਿ
 ਨਕੇਖੁਖਦਰਿਉਜਲੇ। ਜਿਨਹਾਰਿਹਿਰਦੈਸਚਾਭਾਵੈ। ਕਾਕਿਅ ०
 ਰਪਿਛਾਹਾਸਟੀਅਨਿਬੁਝੁਹਿਰਦੈਕਪਟਮਹਾਦੁਖੁਪਾਵੈ। ਮੁ

ਹਕਾਲੇਕੁੜਿਆਰੀਆਕੁੜਿਆਰਕੁੜਹੋਇਜਾਵੈ॥੬॥ਸ
 ਲੋਕਮਃ੪ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਪਰਤੀਧਰਮਹੋਤਿਸੁਵਿਚਿਜੇਹਾ
 ਕੋਬੀਜੇਤੇਹਾਫਲੁਪਾਏ॥ਗੁਰਸਿਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁਬੀਜਿਅਤਿਨ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਹਾਰਿਪਾਏ॥ਓਨਹਲਤਿਪਲਤਿਸੁਖਿਉਜਲੇਓ
 ਇਹਾਰਿਦਰਗਹਸਚੀਪੈਨਾਏ॥ਇਕਨਾਮੰਦਰਿਖੋਟਨਿਤਖੋਟੁ
 ਕਮਾਵਹਿਓਹੁਜੇਹਾਬੀਜੇਤੇਹਾਫਲੁਪਾਏ॥ਜਾਸਤਿਗੁਰੁਸਰ
 ਫੂਨਦਰਿਕਾਰਿਦੇਖੇਸੁਆਦਗੀਰਸਾਭਿਉਘੜਿਆਏ॥ਓਇ
 ਜੇਹਾਰਿਤਵਹਿਨਿਤਤੇਹਾਪਾਇਨਿਓਇਤੇਹੋਜੇਹੋਦਾਇਦਸਾ
 ਏ॥ਨਾਨਕਦੁਹੀਸਿਰੀਖਸਮੁਆਪੇਦਰਤੈਨਿਤਕਾਰਿਕਾਰਿਦੇਖੇਚ
 ਲਤਸਥਾਏ॥੭॥ਮਃ੪ ॥ਇਕੁਮਨੁਇਕੁਦਰਤਦਾਜਿਤੁ

ਲਗੈ ਸੋਥਾਇ ਪਾਇ ਕੋਈ ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਨੇਰੀ ਆਗਨਿ ਘਰਿ ਵਧੁ
 ਹੋਵੈ ਸਾਈ ਖਾਇ ਗਥਿ ਨੁਸਤਿ ਗੁਰ ਸੋਈ ਨਾਪਵੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨ ਦਿ
 ਰਹੁ ਜਾਇ ਅਹੰਕਾਰੀ ਆਨੇ ਦੁਖ ਭੁਖ ਹੋਹੁ ਤੁਝ ਹਿ ਘਰਿ ਘਰਿ
 ਮੰਗਾਇ ਕੁ ਝਠਰੀ ਗੁਣੀ ਨਾ ਰਹੈ ਮੁਲੀ ਮਾਪਾ ਜੁਲਹਿ ਜਾਇ॥
 ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਆਤਿ ਜੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪੂਰੁ ਆਇ॥ ਜਿ
 ਉਲੋਹਾ ਪਾਗ ਸਿਭੇ ਟੀਐ ਮੇ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸੁਦਰਨੁ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਜ
 ਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਧ ਲੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸੇਵਿ ਆਤਿ ਨ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ॥ ਗੁ
 ਲਕੀ ਜਾਇ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਰੀ ਜਥਿ ਅਵਗਾਣ ਸਥਾਇ ਜਲਾਏ॥
 ਅਉਗਾਣਾ ਵਿਕਟਿ ਪਲਰੀ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁਜ ਚੇ ਪਾਏ॥ ਬਲਿਹ

ਰੀਗੁਰਮਾਪਣੇਜਿਨਿਅਉਗਣਮੇਟਿਗੁਣਪਰਗਟੀਆਏ॥ ੩੩
 ਵਡੀਵਡੀਆਈਵਡੇਕੀਗੁਰਮੁਖਿਮਾਲਾਏ॥੧॥ਜਲੋਕਮਃ ੪
 ॥ਸਤਿਗੁਰਵਿਚਿਵਡੀਵਡੀਆਈਜੋਅਨਾਇਨੁਹਰਿਹਰਿ
 ਨਾਮੁਪਿਆਵੈ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਰਮਤਸੁਚਸੰਜਮੁਹਰਿਨਾਮੇਹੀ
 ਤਿਪਤਾਵੈ॥ਹਰਿਨਾਮੁਤਾਣੁਹਰਿਨਾਮੁਈਬਾਣੁਹਰਿਨਾਮੇਰਖਕ
 ਰਾਵੈ॥ਜੋਚਿਤੁਲਾਇਪੁਜੇਗੁਰਮੁਰਤਿਸੋਮਨਾਇਛੁਛਲਪਾਵੈ
 ॥ਜੋਨਿਵਾਕਰੇਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਤਿਸੁਕਰਤਾਮਾਰਦਿਵਾਵੈ॥ਫੇ
 ਰਿਓਹਵੇਲਾਓਸੁਹਾਬਿਨਾਮਾਵੈਓਹੁਮਾਪਣਾਈਜਿਅਮਾ
 ਪੇਖਾਵੈ॥ਨਰਕਿਘੋਰਿਮੁਹਿਕਾਲੇਖਾਨ੍ਹਿਅਜਿਉਤਜਕਰੁਪਾਇ
 ਗਲਾਵੈ॥ਫਿਰਿਸਤਿਗੁਰਕੀਜਰਣੀਪਵੈਤਾਉਬਰੈਜਾਹ

ਰਿਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥ ਹਰਿਬਾਤਾ ਮਾਧਿ ਜੁਣਾਏ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ
 ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦੪ ॥ ॥ ਪੁਰੇਗੁ ਰਕਾਹੁ ਕਮਨ ਮੰਨੈ ਓਹੁ
 ਮਨਮੁਖੁ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਸੁਠਾ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਓਹੁ ਮੰਦਾ ਰਿਕੁ ਰੁਕੁ ਰੁਕੁ
 ਕਰਿ ਬੁਝੈ ਅਣਹੋਵੇ ਸੁਗੁਣੇ ਦਾਇ ਓਸ ਦੇ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ਓਹੁ
 ਤੇਰੀ ਗਲ ਫਰੇ ਜੀ ਕਰੇ ਬਹੁ ਓਸ ਦਾ ਬੋਲਿ ਮਾਰਿ ਸੇ ਨ ਭੁਗਾਇਆ ਓ
 ਹੁ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਹੋਏ ਜਿਉਰਿ ਨ ਦੇਹਾ ਗਾਇ ਓਹੁ ਨਾਲਿ ਮੁਹੁ ਜੋੜੇ
 ਓਹੁ ਭੀਲ ਛੁਟੁ ਲਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁਆਲਿ ਪਤੋ ਦਰ
 ਤੈ ਓਸ ਦਾ ਪਾਸੁ ਛੁਡਿ ਗੁਰਪਾ ਜਿ ਜਾਇਆ ਜੋ ਗੁਰੁ ਗੋਪੇਆ
 ਪਣਾ ਸੁਭ ਲਾਨਾ ਹੀ ਪੰਚਹੁ ਓਨਿ ਲਾਗਾ ਮੂਲੁ ਸਭ ਗਾਇਆ
 ॥ ਪਹਿਲਾ ਮਾਰਾ ਮੁਨਿ ਰਾਮੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਧਿ ਜੁਣਾਏ ॥ ਪੁਰੇਗੁ

ਤੇਰੀ

ਬਹਿ

ਕਾਬਚਨੁਉਪਾਰਿਅਗਇਅਗ।ਗੁਰਸਿਖਾਦਰਿਅਾਈਭਾਵੈਗੁ ੩੪

ਰਪੁਰੇਕੀਮਨਮੁਖਾਓਹੁਦੇਲਾਹਾਬਿਨਅਗਇਅਗ।੨॥ਪਉੜੀ॥

॥ਜਚੁਜਚਾਜਚੁਦੁਰਾਹੈਜੋਲਏਜਿਸੁਜਤਿਗੁਰੁਟਿਕੋ॥ਜੋ

ਜਤਿਗੁਰੁਜਿਸਚਾਧਿਆਇਦਾਜਚੁਜਚਾਜਤਿਗੁਰੁਟਿਕੋ॥ਜੋਈ

ਜਤਿਗੁਰੁਪੁਰਖੁਹੈਜਿਨਿਪੰਜੇਦੁਤਕੀਤੇਦਾਜਿਛਿਕੋ॥ਜਿਬਿਨੁਜ

ਤਿਗੁਰਜੇਦੇਆਪੁਗਣਾਇਦੇਬਿਨਅੰਦਰਿਬੁਝਾਛਿਟੁਮੁਹਾਛਿ ੬੬

ਕੋ॥ਓਇਬੋਲੇਵਿਜੈਨਭਾਵਨੀਮੁਹਕਾਲੇਜਤਿਗੁਰਤੇਰਕੋ॥੨

॥ਜਲੋਕਮਃ੪ ॥ਹਰਿਪ੍ਰਭਕਾਜਚੁਖੇਤੁਹੈਹਰਿਅਾਪਿਕਿਰ

ਜਾਣੀਲਾਇਅਗ।ਗੁਰਮੁਖਿਬਖਸਿਜਮਾਈਅਨੁਮਨਮੁਖੀ

ਮੁਲੁਗਾਵਾਇਅਗ।ਜਚੁਕੇਬੀਜੇਆਪਟੇਭਲੇਨੇਹਰਿਭਾਵੈਸੋ

ਖੇਤੁਜਮਜਮਗਇਆਗੁਰਸਿਖੀਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਖੀਜਿਅ
 ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਨਾਮੁਫਲੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪਾਇਆਜਮੁਚੁਹਾਕਿਰ
 ਸਨਿਤਕੁਰਕਦਾਹਰਿਕਰਤੋਮਾਰਿਕਛਾਇਆਕਿਰਸਾਣੀ
 ਜੀਮੀਭਾਉਕਾਰਿਹਰਿਬੋਧਲਬਖਸਜਮਗਇਆਤਿਨਕਾ
 ਕਾਕੁਅੰਦੇਸਾਸਭੁਲਾਹਿਓਨੁਜਿਨੀਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਧਿਅ
 ਇਆਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਰਾਧਿਆਅਗਪਿਤਰਿਅਸਭੁ
 ਜਗਤੁਤਰਾਇਆ॥੧੫੦੪॥ ਸਾਰਾਇਨੁਲਾਲਾਚਿਅ
 ਟਿਆਮਨਮੁਖਿਹੋਰੇਗਲਾਗਤੀਉਘੋਦਾਬਿਆਨਵੇਸੋ
 ਤਸਭਿਛਿਲਾਮਨਮੁਖਾਦੋਸਿਰਿਜੈਰਾਮਮਰਹੋਨਿਤਦੇ
 ਵਹਿਭੁਲਾਜੈਰਾਦਾਅਗਖਿਆਪੁਰਖਕਮਾਵਦੇਸੇਅਪ

ਵਿਤਾਅਮੇਧਖਲਾ। ਕਾਮਿਵਿਆਪੇਕੁਸੁਧਨਰਜੇਜੇਰਾਪੁਛਿਚ
 ਲਾ। ਸਤਿਗੁਰਕੇਆਖਿਅੰਮੇਜੇਚਲੇਸੇਸਤਪੁਰਖੁਕੁਲਭਲਾ।
 ਜੇਰਾਪੁਰਸਸਤਿਅਪਿਉਪਾਇਅਨੁਹਰਿਖੇਲਸਤਿਖਿਲਾ। ਸ
 ਭਤੇਰੀਬਣਤਬਣਾਵਣੀਨਾਨਕਕੁਲਭਲਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥

॥ ਭੂਏਪਰਵਾਹੁਅਥਾਹੁਹੈਅਤੁਲੁਕਿਉਤੁਲੀਅੰਮੇ। ਸੇਵਰੁ
 ਭਾਗੀ। ਜਿਤੁਪੁਧਿਅਾਇਦੇਜਿਨਿਸਤਿਗੁਰਮਿਲੀਅੰਮੇ। ਸਤਿਗੁ
 ਰਕੀਬਾਣੀਸਤਿਸਰੂਪੁਹੈਗੁਰਬਾਣੀਬਣੀਅੰਮੇ। ਸਤਿਗੁਰਕੀ
 ਰੀਸੈਹੋਰਿਕਚੁਪਿਚੁਬੋਲਦੇਸੇਕੁੜਿਅਾਰਕੁੜੇਝੜਿਪੜੀਅੰਮੇ॥
 ਓਨਾਅੰਦਰਿਹੋਰੁਮੁਖਿਹੋਰੁਹੈਬਿਖੁਮਾਇਅਨੇਝਖਿਮਰਦੇ
 ਕੜੀਅੰਮੇ॥੯॥ ਜਲੇਕਮ॥੪॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰਕੀਦੁਗਨਿਰਮਲੀ

ਨਿਰਮਲ ਜਨੁ ਹੋਇ ਸੁਜੇਦਾ ਘਾਲੇ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕਪਟ
 ਦਿਕਾਰੁ ਤੂ ਨ ਓਇ ॥ ਆਪੇ ਸਚੈ ਵਾਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲੇ ॥ ਜਚਿ
 ਆਗ ਸਿਖ ਬਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥ ਘਾਲ ਨਿਕੁੜਿ ਆਗ
 ਲਭਨੀ ॥ ਕਿਤੇ ਬਾਇਭਾਲੇ ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਆਖਿਆ
 ਸੁਖਾਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਨ ਮੁਹ ਭਲੇ ਗਫਿਰ ਹਿਦ ਯਿਗਾਲੇ ॥ ਜਿ
 ਨ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ॥ ਗਰਿ ਕੇਰੀ ਸੋ ਕਿਚਰ ਕੁਵੈ ਰਾਣੀ ॥ ਅਨਿ
 ਮ ਨਿਖੁਖ ਬੈਠਾਲੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨ ਮਿਲੈ ਸੁਆਪਣਾ ਮਨੁ
 ਬਾਇਰ ਖੇਓਹੁ ॥ ਆਪਿ ਦਰਤੈ ਆਪਣੀ ਦਬੁ ਨਾਲੇ ॥ ਜਨ
 ਨਾਨਕ ਇਕ ਨਾਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖ ਦੇਵੈ ॥ ਏਕਿ ਆਪੇ ਵਾਖਿ ਕਢੇ
 ਠਗਵਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹ

ਰਿਤਿ ਨ ਕੇ ਕਾਜ ਦਾਇਆ ਦੇ ਰਾਜਿ ॥ ਤਿਨ ਚੁਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕ
 ਨ ਕੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਗੁ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਪਾਸਿ ॥ ਜਾ ਕਰਤਾ ਵਲਿ ਤਾਸ
 ਭੁਕੋ ਵਲਿ ਸਾਭਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਕਰਹਿ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਸਾਹੁ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਆ ਸਾਭਿ ਜਨ ਕਉ ਆਇ ਕਰਹਿ ਰਹਿ
 ਰਾਜਿ ॥ ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਕੀ ਵਡੀ ਵਡਿ ਆਈ ਹਰਿ ਵਡਾ ਸੇਵਿਅ
 ਤੁਲੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਪੁਰੇ ਵਡੁ ਦੀਆ ਹਰਿ ਨਿਹਚ
 ਲੁ ਨਿਤ ਬਖਸੇ ਚੜ੍ਹੈ ਸਦਾਇਆ ॥ ਕੋਈ ਨਿਦਰੁ ਵਡਿ ਆ
 ਈ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕੈ ਸੋ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ
 ਗੁਣ ਬੋਲੈ ਕਰਤੈ ਕੇ ਭਗਤਾਨੇ ਸਦਾ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ੨
 ਆਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤੂ ਜਾਹਿ ਬੁਝ ਅਗਮੁ ਦਇਆ ਲੁਹੈ ਵਡਦਾ

ਤਾਵਾਣਾ ਤੁਧੁਜੇਵਰੁ ਮੇਹੋਰੁ ਕੋਇ ਸਿਨ ਆਵਣੀ ਤੁਹੋਰੁ ਯ
 ਰੁਮੇਰੋ ਮਨਿ ਤਾਣਾ ਮੋਹੁਰੁ ਟੀਬੁ ਦਿਸਿ ਆਵਣਾ ਸਭੁ ਚਲਣ
 ਹਾਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਜੋ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਹੋਰੁ ਤੁਚਿ ਤੁਲਾਇ ਦੇਸੇ
 ਕੁੜਿਆਰੁ ਕੁੜਾ ਤਿਨ ਮਾਣਾ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇ ਤੁਬਿਨੁ
 ਸਾਚੇ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਮੁਏ ਮਜਾਣਾ ॥ ੧੦ ॥ ਜਲੇ ਕਮੰ ੪ ॥
 ਅਗੇ ਦੇਸਤੁ ਉਨ ਦਿਚੈ ਪਛੇ ਦੇਆਖਿ ਮਾਕੀ ਮਿਨ ਆਵੈ
 ਮਧਾਵਿ ਚਿਫਿਰੈ ਮਨ ਮੁਖੁ ਦੇਚਾਰਾ ਗਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥
 ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜੁਗੁੜੀ ਆਵੈ ਕੁੜੀ ਜਾ
 ਵੈ ॥ ਜੇਕੋ ਪਾਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹ
 ਮੁਨਦਰੀ ਆਵੈ ॥ ਰਾਮਾਖਿ ਉਪੀਵੈ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਕੇਰਾ ਸਭੁ ਕਾ

੩੭
 ਕੁਆਰੀ ਦੇ ਸਾਭ ਰਮੁ ਰੁਕਾਵੈ ॥ ਸਦਾ ਅਨਿਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜਨ
 ਨਾਨਕ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੧੫੪ ॥ ਗੁਰਸਾਤਿ
 ਗੁਰਕਾ ਜੋ ਸਿਖੁ ਅਖਾਏ ਸੁਭਲ ਕੇਉ ਠਿਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥
 ਉਦਮੁ ਕਰੇ ਭੁਲ ਕੇ ਪਰਭਾਤੀ ॥ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰਿ ਨਾਵੈ
 ॥ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪੈ ਸਾਭਿ ਕਿਲਾਵਿ ਖਪਾਪਦੇ
 ਖਲਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਫਿਰਿ ਚੜ੍ਹੇ ਦਿਵਸੁ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਗਾਵੈ ਬਹਾਇ
 ਆਉ ਠਾਢਿ ਆਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥ ਜੋ ਸਾਸਿ ਗੀਰਾ ਸਾਧਿ
 ਅਏ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੋ ਗੁਰਾ ਸਿਖੁ ਗੁਰੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਜਿਸ ਨੇ
 ਦਾਇਆ ਲੁਹੈ ਵੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰਾ ਸਿਖੁ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇ
 ਸੁਸੁਣਾਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਪੂਛਿ ਮੰਗੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰਾ ਸਿਖੁ ਕੀ ਜੋਅ

ਪਿਜਾਪੇਅਵਰਹਨਾਮੁਜਪਾਵੇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੋਤੁਪੁਸਰੁ
 ਧਿਆਇਦੇਸੇਵਿਰਲੇਬੋਝੇ॥ਜੋਮਨਿਚਿਤਿਇਕੁਅਰਾਧਦੇਤਿਨ
 ਕੀਬਰਕਤਿਖਾਹਿਅਸੀਖਕਰੋਝੇ॥ਤੁਧੋਨਜਰੁਧਿਆਇਦੀਸੇਬ
 ਇਪਏਜੋਸਾਹਿਬੁਲੋਝੇ॥ਜੋਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਖਾਵੇਪੈਨਦੇ
 ਸੇਮੁਏਮਰਿਜੀਮੇਕੋਝੇ॥ਓਇਹਾਜਰੁਮਿਠਾਬੋਲਦੇਬਾਹਰਿਵਿ
 ਸੁਕਢਹਿਮੁਖਿਘੋਲੇਮਨਿਬੋਟੇਦਾਇਵਿਛੋਝੇ॥੧੧॥ਜਲੇ
 ਕਮ॥੪॥ ॥ਮਲੁਜੁਣੀਭਰਿਅਨੀਲਾਕਾਲਾਖਿਧੋਲਝਾ
 ਤਿਨਿਵੇਮੁਖਿਵੇਮੁਖੇਨੋਪਾਇਅਗਾਪਾਜਿਨਦੇਈਕੋਈਬਹ
 ਟਿਜਗਤਮਹਿਗੁਹਪੜਿਜਗਦੀਮਲੁਲਾਇਮਨਮੁਖੁਅ
 ਇਅਗਾਪਰਾਈਜੋਨਿਦਾਚੁਗਲੀਨੋਵੇਮੁਖੁਕਰਿਕੋਭੋਜਿ

ਆਓਥੋਭੀਮੁਹੁਕਾਲਾਦੁਹਾਵੇਮੁਖਦਾਕਰਗਇਆਤੜਸੁਦਿਅ ੦੩੮
ਸਭਤੁਜਗਤਾਵਿਰਿਭਾਈਵੇਮੁਖੁਸਦੇਨਫਰੈਪਉਲੀਪਉਦੀ
ਫਾਵਾਹੋਇਕੋਉਠਿਘਾਰਿਆਇਆਅਰੋਸੰਗਤੀਕੁੜਸੀਵੇ
ਮੁਖੁਰਲਣਾਨਮਿਲੇਤਾਵਹੁਟੀਭਤੀਜੀਫਿਰਿਆਇਘਾਰਿ
ਪਾਇਆਹਲਤੁਪਲਤੁਦੇਵੈਗਏਨਿਤਭੁਖਕੁਕੋਤਿਹਾਇ
ਆਧਨੁਪਨੁਜੁਆਮੀਕਰਤਾਪੁਰਖੁਹੈਜਿਨਿਨਿਆਉਸ
ਚੁਬਹਿਆਪਿਕਰਾਇਆਜੇਨਿਦਾਕਰੇਸਤਿਗੁਰਪੂਰੇਕੀ
ਜੋਸਚੈਮਾਰਿਪਚਾਇਆਏਹੁਅਖਰੁਤਿਨਿਆਖਿਆ
ਜਿਨਿਜਗਤੁਸਭੁਉਪਾਇਆ॥੧॥ਅਃ੪॥ਸਾਹਿਬਾਜਿਸ
ਕਾਨੀਗਾਭੁਖਾਹੈਦੈਤਿਸਦਾਨਫਰੁਕਿਥਹੁਗਜਿਖਾਏਾਜਿ

ਜਾਹਿ ਬਕੈ ਪਾਰਿ ਵਧੁ ਹੋਵੈ ਸੁਨ ਛਰੈ ਹਥਿ ਮਾਵੈ ਮਨੁ ਹੋਵੀ ਕਿ ਬਹੁ
ਪਾਏ ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਜੇਵਾ ਕੀਤੀ ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਮੇਸਾ ਜੇਵਾ ਮਉ
ਖੀ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇਵਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿਗੁਰ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਕੀ ਫਿ
ਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਨ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਾਰਹਿ ਸੰ
ਤ ਜਨ ਚਾਰਿ ਦੇਵ ਕਹੰਦੇ ॥ ਭਗਤ ਮੁਖੇ ਤੇ ਬੋਲ ਦੇ ਜੇਵਰ ਨ ਹੋਵੰ
ਦੇ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰਾ ਜਾਪਦਾ ਸਭਿ ਲੋਕ ਜੁਣੰਦੇ ॥ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਇ
ਨਿ ਮੁਗਧ ਨ ਰਸੀਤ ਨ ਲਿਖਹੰਦੇ ॥ ਓਇ ਲੋਚਨਿ ਓਨਾ ਗੁਣੇ
ਨ ਓਇ ਮਹੰ ਕਾਰਿ ਸੜੰਦੇ ॥ ਓਇ ਦਿਚਾਰੇ ਕਿ ਮਾਕਰ ਹਿਜਾ
ਭਾਗਾ ਪੁਰਿ ਮੰਦੇ ॥ ਜੋ ਮਾਰੇ ਤਿਨਿ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨ ਸੰਦੇ ॥
ਵੈਰੁ ਕਰਹਿ ਨਿਰਵੈਰ ਨ ਲਿਖਰ ਮਾਨਿ ਮਾਇ ਪਚੰਦੇ ॥ ਜੋ ਜੋ

ਸੰਤਸਰਗਪਿਆਸੇਫਿਰਹਿਭਵੰਦੇ। ਪੇਰੁਮੁੰਡਾਹੁਕਾਟਿਆਤਿਸੁਰ
 ਲਸੁਕੰਦੇ॥੧੨॥ ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਅੰਤਰਿਹਰਿਗੁਰੂਪਿਆਇ
 ਵਾਵਡੀਵਡਿਅਈ॥ ਤੁਸਿਦਿਤੀਪੁਰੋਸਤਿਗੁਰੂਪੁੰਨਾਹੀਇਕਾਤਿ
 ਲੁਕਿਸੈਦੀਪਟਾਈ॥ ਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਤਿਗੁਰੂਕੋਵਾਲਿਹੋਤਾਸੁ
 ਖਿਝਾਖਿਮਰੈਸਭਲੋਕਾਈ॥ ਨਿੰਦਕਾਕੇਮੁਹਕਾਲੇਕਰੇਹਰਿਕਰਤੇ
 ਅਪਿਦਧਾਈ॥ ਜਿਉਜਿਉਨਿੰਦਕਨਿੰਦਾਕਗਹਿਤਿਉਤਿਉਨਿ
 ਤਿਨਿਤਿਚੜ੍ਹੇਸਵਾਈ॥ ਜਨਨਾਨਕਹਰਿਆਗਧਿਆਤਿਨਿਪੇਰੀ
 ਅਗਣਿਸਭਪਾਈ॥੧॥ ਮਃ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰਸੇਤੀਗਾਣਤਜਿਰਖੇ
 ਹਲਤੁਪਲਤੁਸਭੁਤਿਸਕਾਗਾਇਆ॥ ਨਿਤਤੁਹੀਆਪਾਏਸੁ
 ਗੁਸੁਟੇਸੁਖਦਾਸੁਖਦਾਸੁਖਿਪਾਇਆ॥ ਨਿਤਉਪਾਵਕਰੈਆਇ

ਆਪਨ ਕਾਰਣਿ ਅਗਲਾ ਪਨੁ ਭੀ ਉਰਿ ਗਇਆ ਕਿ ਆਰਥੁ ਖ
 ਟੇਕਿ ਆਰਥੁ ਖਾਵੈ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਸਹਸਾ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਨਿਰਵੈ
 ਰੈ ਨਾਲਿ ਜਿਵੈ ਰੁਰਾਏ ਸਰੂਪਾ ਪੁਜਗਤੈ ਕਾਤਿ ਨਿਸਿਰਿ ਲਾਇਅ
 ਓਸੁ ਅਰੋਪਿ ਛੋਛੋਈ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਮੁਹਿ ਅੰਬੁ ਪਾਇ
 ਆਜੇ ਸੁਇਨੈ ਨ ਓਹੁ ਬੁਧਾਏ ਤਾਖੇ ਹੁਸੇਤੀ ਗਲਿ ਗਾਇਆ
 ਜੇਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣੀ ਫਿਰਿ ਓਹੁ ਆਵੈ ਰਾਪਿ ਛਲੇ ਅਉਗਣ ਬ
 ਖਾਸਿ ਲਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਨਾਦਿ ਨੁਨਾ ਮੁਧਿ ਆਇਆ ਹ
 ਰਿਸਿ ਮਰਤਾ ਕਿਲਾਵਿ ਖਪਾ ਪਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰਹੈ
 ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੁ ਉਪਰਿ ਤੂ ਦੀਖਾਣਾ ਜੇਤੁ ਧਸਚੁ ਧਿਅਇ
 ਦੇਸਚੁ ਸੇਵਨਿ ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਮਾਣੁ ॥ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਮੁਖ ਉਜ

ਲੇਸਚੁਬੋਲਾਨਿਸਚੇਤੇਰਾਤਾਵੁ। ਸੇਭਗਤਜਿਨੀਗੁਰਮੁਖਿ
 ਸਾਲਾਹਿਆਸਚੁਸਬਦੁਨੀਸਾਵੁ। ਸਚੁਜਿਸਚੇਸੇਵਦੇਤਿ
 ਨਵਾਰੀਸਦਕੁਰਬਾਵੁ॥੧੩॥ ਸੋਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਧੁਰਿਮਾਰੇ
 ਪੁਰੈਸਤਿਗੁਰੁਸੇਈਹੁਇਸਤਿਗੁਰਿਮਾਰੇ। ਜੇਮੇਲਣਨੋਬ
 ਹੁਤੇਰਾਲੇਚੀਐਨਦੇਈਮਿਲਣਕਰਤਾਰੇ। ਸਤਸੰਗਤਿਛੋ
 ਈਨਾਲਹਾਨਿਵਿਚਿਸੰਗਤਿਗੁਰਿਦੀਚਾਰੇ। ਕੋਈਜਾਇਮਿ
 ਲੇਹੁਇਓਨਾਨੇਤਿਸੁਮਾਰੇਜਮੁਜੀਦਾਰੇ। ਗੁਰਿਬਾਬੈਫਿਟ
 ਕੇਸੇਫਿਟੇਗੁਰਿਮੰਗਦਿਕੀਤੇਕੁੜਿਮਾਰੇ। ਗੁਰਿਤੀਜੀਪੀ
 ਤੀਦੀਚਾਰਿਅਗਕਿਆਹਥਿਏਨਾਵੇਚਾਰੇ। ਗੁਰੁਚਉਥੀਪੀ
 ਤੀਦਿਕਿਆਤਿਨਿਨਿੰਦਕਦੁਸਦੁਸਾਭਿਤਾਰੇ। ਕੋਈਪੁਤਾਸਿ

ਖੁਸੇਵਾਕਰੇਸਤਿਗੁਰੂਕੀਤਿਸੁਕਾਰਜਸਭਿਸਦਾਰੇਜੋਇਛੈ
 ਜੋਫਲੁਪਾਇਸੀਪੁਤੁਪਤੁਲਖਮੀਖੜਿਮੇਲਹਰਿਨਿਸਤਾ
 ਰੇਸਭਿਨਿਧਾਨਸਤਿਗੁਰੂਵਿਚਿਜਿਸੁਅੰਦਰਿਹਰਿਉਰਖ
 ਰੇਸੋਪਾਏਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰੂਜਿਸੁਲਿਖਿਅਲਿਖਤੁਲਿਲਾ
 ਰੇਜਨਨਨਨਗੁਮਾਰੋਪੂਛਿਤਿਨਜੇਗੁਰਸਿਖਮਿਤੀਪਿਅਰੇ
 ॥੧॥ਅੰ॥੪ ॥ਜਿਨਕਉਆਪਿਦੇਇਵਡਿਅਈਜਗਤੁ
 ਭੀਆਪੇਆਇਤਿਨਕਉਪੈਗੀਪਾਏਗੁਰੀਐਤਾਜੇਕਿਛੁ
 ਆਪਦੁਕੀਚੈਸਭੁਕਰਤਾਆਪਣੀਕਲਾਦਧਾਏਦੇਖਹੁ
 ਭਾਈਏਹੁਅਖਾੜਾਹਰਿਪ੍ਰੀਤਮਸਚੇਕਾਜਿਨਿਆਪਣੇ
 ਜੋਰਿਸਭਿਅਗਇਨਿਦਾਏਆਪਣਿਅਗੁਰਗਤਾਕੀਰਖ

ਕਰੇਹਰਿਸੁਆਮੀਨਿੰਦਕਾਦੁਸਟਾਕੇਮੁਹਕਾਲੇਕਰਾਏਸਤਿਗੁ ੪੯
 ਰਕੀਵਰਿਅਈਨਿਤਚੜ੍ਹੇਸਵਈਹਰਿਕੀਰਤਿਭਗਤਿਨਿਤ
 ਅਗਪਕਰਾਏਅਨਾਦਿਨੁਨਾਮੁਜਪਹੁਗੁਗਸਿਖਹੁਹਰਿਕਰਤਾ
 ਸਤਿਗੁਰੁਪਰੀਦਸਾਏਸਤਿਗੁਰਕੀਬਾਣੀਸਤਿਸਤਿਕਰਿ
 ਜਾਣਹੁਗੁਗਸਿਖਹੁਹਰਿਕਰਤਾਅਗਪਮੁਹਕਵਛਾਏਗੁਰ
 ਸਿਖਾਕੇਮੁਹਉਜਲੇਕਰੇਹਰਿਪਿਅਾਰਾਗੁਰਕਾਜੈਕਾਰੁਸੀਸਾ
 ਰਿਸਭਤੁਕਰਾਏਜਨੁਨਾਨਕੁਹਰਿਕਾਦਾਸੁਹੈਹਰਿਦਾਸਨ
 ਕੀਹਰਿਪੈਜਰਖਾਏ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਸਚਾਸਾਹਿਬੁਆ
 ਪਿਹੈਸਚੁਸਾਹਮਾਰੇਸਚੁਪੁੰਜੀਨਾਮੁਦਿਨੁਗਇਪ੍ਰਭਵਣ
 ਜਾਰੇਸਚੁਸੇਵਹਿਸਚੁਦਣਿਜਿਲੇਹਿਗੁਣਕਥਹਠਿਰਾ
 ਬਾਰੇ

ਰੇ॥ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਸੇਜਨ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਸਥਾਇ ਸਦਾਰੇ॥ ਤੂ ਸਚਾ
ਸਾਹਿਬੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਥਾਇ ਲਖਾਰੇ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੪

॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਭਾਤਿ ਪਰਾਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸਦਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੀ ਭੁਲਾ
॥ ਓਸਦੇ ਅਗਖਿ ਮੇਕੋ ਟੀਨ ਲਗੈ ਨਿਤ ਓਸਾ ਜੀ ਪੁਕਾਰੇ ਖਲਾ॥
ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਚੁਗਲੀ ਚੁਗਲੇ ਦਜੈ ਕੀਤਾ ਕਰਤਿ॥ ਆ ਓਸਦ
ਸਭੁ ਗਾਇਆ॥ ਨਿਤ ਚੁਗਲੀ ਕਰੇ ਅਣਹੋਈ ਪਰਾਈ ਮੁਹੁ
ਕਾਢਿ ਨ ਸਕੈ ਓਸਦਾ ਕਾਲਾ ਭਾਇਆ॥ ਕਰਮ ਧਰਤੀ ਸਰੀਰੁ ਕ
ਲਿਜੁ ਗਾਇਚਿ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਜੇਤੇ ਹਾਕੋ ਪਾਏ॥ ਗਲਾਉ ਪਾਰਿਤ
ਪਾਵ ਸੁਨਹੋਈ ਦਿਸੁ ਖਾਧੀ ਤਤ ਕਾਲ ਮਰਿ ਜਾਏ॥ ਭਾਈ ਦੇਖ
ਹੁਨਿਆ ਉਸਚੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਕਰੇਤੇ ਹਾਕੋਈ ਪਾਏ॥

ਜਨਨਾਨਕਕਉਸਭਸੋਈਪਾਈਹਰਿਦਰਕੀਆਬਾਤਾਆ
 ਖਿਸੁਦਾਏ॥੧॥ਮਃ੪॥ ਹੋਏਪਰਤਖਿਗੁਰੂਜੋਵਿਛੁੜੇ
 ਤਿਨਕਉਦਰਿਛੋਈਨਾਹੀ॥ ਕੋਈਜਾਇਮਿਲੇਤਿਨਨਿੰਦਕ
 ਮੁਹਫਿਕੇਬੁਕਬੁਕਮੁਹਿਪਾਹੀ॥ ਜੋਸਤਿਗੁਰਫਿਟਕੇਸੇਸਭ
 ਜਗਤਿਫਿਟਕੇਨਿਤਤੰਤੁਲਭੂਸੇਖਾਹੀ॥ ਜਿਨਗੁਰਗੋਪਿਅ
 ਆਪਣਾਸੇਲੇਏਦੁਹਾਫਿਰਾਹੀ॥ ਤਿਨਕੀਭੁਖਕਏਨਉ
 ਤਰੈਨਿਤਭੁਖਾਭੁਖਕੁਕਾਹੀ॥ ਓਨਾਦਾਆਖਿਅਕੋਨਾਸੁ
 ਏਨਿਤਹਉਲੇਹਉਲਮਰਾਹੀ॥ ਜਤਿਗੁਰਕੀਵਾਰਿਆਈ
 ਵੇਖਿਨਸਕਨੀਓਨਾਅਰੋਪਿਛੇਥਾਉਨਾਹੀ॥ ਜੋਸਤਿਗੁ
 ਰਿਮਾਰੇਤਿਨਜਾਇਮਿਲਹਿਰਹਈਖੁਹਈਸਭੁਪਤਿਗਾ

ਵਾਹੀ॥ ਓਇ ਅਰੋ ਕੁਸਟੀ ਗੁਰ ਕੇ ਫਿਟ ਕੇ ਜਿਓ ਸੁਮਿਲੇਤਿ
 ਸੁਬੁ ਸਵਉਠਾਹੀ॥ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨ ਕਰਹੁ ਜੇ ਦੂਜੇ
 ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਹੀ॥ ਪੁਰਿ ਕਰਤੇ ਮਾਪਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇ ਮਾਤਿ ਸੁ
 ਨਾ ਲਿਕਿ ਹੁਚਾਰਾ ਨਾਹੀ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਗਾਧਿ ਭੂਤਿ
 ਸੁ ਅਪਾਰਿ ਕੋ ਨ ਸਕਾਹੀ॥ ਨਾ ਦੇਵੀ ਵਡਿ ਮਾਈ ਵਡੀ ਹੋ ਨਿਤ
 ਸਦਾਈ ਚੜ੍ਹੇ ਚੜ੍ਹਾਹੀ॥ ੨॥ ਮ ੬੪ ॥ ਜਿਹੋ ਦੇ ਗੁਰੂ ਬਾਹਿ
 ਟਿਕਿ ਮਾਤਿ ਸੁ ਜਨਕੀ ਵਡਿ ਮਾਈ ਵਡੀ ਹੋਈ॥ ਤਿਸ ਕ
 ਉਜਗਤੁ ਨਿਦਿ ਮਾਸ ਭੁਪੇਰੀ ਪਾਇ ਮਾਜ ਸੁ ਵਰਤਿ ਮਾ
 ਲੇਈ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨ ਮਸਕਾਰੁ ਕਰਹਿ ਜਿਸ
 ਕੇ ਮਸਤਕਿ ਹ ਬੁਥਾਰਿ ਮਾਗੁ ਰਿਪੁ ਰੋਸੋ ਪੁਰਾ ਹੋਈ॥ ਗੁਰ

ਕੀਵਡਿਅਈਨਿਤਚਕੋਸਦਾਈਅਪਡਿਕੋਨਸਕੋਈ। ਜਨੁ ੪੩
 ਨਾਨਕੁਹਰਿਕਰਤੋਅਪਿਬਹਿਟਿਕਿਅਸਆਪੋਪੇਜਰਖੇਪੁ
 ਭੁਜੋਈ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਕਾਇਆਕੋਟਅਪਾਰੁਹੋਅੰਦਰਿ
 ਹਟਨਾਲੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਉਦਾਜੋਕਰੇਹਰਿਦਸਤੁਸਮਾਲੇ
 ॥ਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹਰਿਦਣਜੀਅੰਗੀਰੇਪਰਵਾਲੇ॥ਵਿਣੁਕਾਇ
 ਅਜਿਹੋਰਖੇਧਨੁਖੋਜਦੇਸੇਮੁੜਬੈਤਾਲੇ॥ਸੇਉਝਡਿਭਰਮਿ
 ਭੁਵਾਈਅਹਿਜਿਉਝਡਮਿਰਗੁਭਾਲੇ॥੧੫॥ਜਲੋਕਮੰ ੪
 ॥ਜੋਨਿੰਦਾਕਰੇਸਾਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਸੋਅਉਖਾਜਗਮਹਿਰੋ
 ਇਅਗਾਨਰਕਘੋਰਦੁਖਪੁਹੁਹੋਓਥੈਪਕਡਿਓਹੁਓਇਆ॥
 ਕੁਕਪੁਕਾਰਨਕੋਸੁਦੇਓਹੁਅਉਖਾਹੋਇਹੋਇਰੋਇਆ॥ਓ

ਨਿਹਲਤੁਪਲਤੁਸਤੁਗਦਾਇਆਲਾਹਾਮੁਲੁਸਤੁਕੋਇਆ
 ॥ ਓਹੁਤੋਲੀਸੰਦਾਬਲਦੁਕਾਰਿਨਿਤਭਲਕੇਉਠਿਪ੍ਰਭਿਜੋਇ
 ਅਗਾਹਰਿਵੇਖੈਸੁਣੈਨਿਤਸਤੁਕਿਛੁਤਿਛੁਕਿਛੁਗੁਣਾਨਹੋਇ
 ਅਗਜੈਸਾਬੀਜੈਸੋਲੁਣੈਜੇਹਾਪੁਰਾਬੀਕਿਨੋਬੋਇਆਜਿਸੁ
 ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਪ੍ਰਭੁਆਪਣੀਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰਕੇਚਰਣਪੋਇਆ
 ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਪਿਛੈਤਾਰਿਗਾਇਆਜਿਉਲੋਹਾਕਾਠਸੰਗੋਇ
 ਅਗਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਧਿਅਗਇਤੂਜਪਿਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿਸੁ
 ਖੁਹੋਇਆ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ ਵਡਭਾਗੀਆਸਹਾਗਾਣੀਜਿ
 ਨਾਗੁਰਮੁਖੀਮਾਲਿਆਹਰਿਗਾਇ॥ਅੰਤਰਿਜੋਤਿਪ੍ਰਗਾਸੀ
 ਮਾਨਾਨਕਨਾਮਿਸਮਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਇਹੁਸਰੀਰੁ

ਸਭੁਧਰਮੁਹੋਜਿਸੁਅੰਦਾਰਿਸਚੇਕੀ।ਵਿਚਿਜੋਤਿ।ਗੁਹਜ ੪੪
 ਰਤਨਾਵਿਚਿਲੁਕਿਰਹੇਕੋਈਗੁਰਮੁਖਿਸੇਵਕੁਕਵੇਖੋਤਿ।
 ਸਭੁਆਤਮਰਾਮੁਪਛਾਣਿਅਤਾਇਕੁਰਵਿਅਗਇਕੋਥਤਿਪੋ
 ਤਿ।ਇਕੁਵੇਖਿਅਗਇਕੁਮੀਨਿਅਗਇਕੋਸੁਣਿਅਸੁਦਣਸਰੋ
 ਤਿ।ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਸਾਲਾਹਿਤੁ⁺ਸਚੇਸੇਵਤੇਰੀਹੋਤਿ।੧
 ੬।ਜਲੇਕਮਃ੪ ॥ਸਾਭਿਰਸਤਿਨਕੈਰਿਦੈਹਹਿਜਿਨਹ
 ਰਿਵਾਜਿਅਮਨਮਾਹਿ।ਹਰਿਦਰਗਾਹਿਤੇਮੁਖਉਜਲੇਤਿਨ
 ਕਉਸਾਭਿਦੇਖਣਜਾਹਿ।ਜਿਨਨਿਰਭਉਨਾਮੁਧਿਅਗਇਅ
 ਤਿਨਕਉਕੋਈਨਾਹਿ।ਹਰਿਉਤਮੁਤਿਨੀਸਰੇਵਿਅਜਿਨ
 ਕਉਪੁਰਿਲਿਖਿਅਮਾਹਿ।ਤੇਹਰਿਦਰਗਾਹਿਪੈਨਾਈ

੪੪

ਸਚ

ਭਉ

ਅਹਿਜਿਨਹਰਿਵਨਾਮਨਮਾਹਿ॥ ਭਇਆਪਿਤਰੇਸਭਕੁਟੰ
 ਬਾਸਿਉਤਿਨਾਪਿਛੈਸਭਜਗਤੁਛੁਰਾਹਿ॥ ਜਨਨਾਨਕਕਉਹ
 ਰਿਮੇਲਿਜਨਤਿਨਦੋਖਿਵੇਖਿਹਮਜੀਟਾਹਿ॥੧॥ਅੰ॥੪੪
 ॥ਸਾਧਰਤੀਭੁਣੀਹਰੀਆਵਲੀਜਿਥੇਮੇਰਾਸਤਿਗੁਰੁਬੈਠਾ
 ਆਇ॥ਸੇਜੀਤਭੁਣੇਹਰੀਆਵਲੇਜਿਨੀਮੇਰਾਸਤਿਗੁਰੁ
 ਦੇਖਿਆਜਾਇ॥ਧਨੁਧੰਨੁਪਿਤਾਧਨੁਧੰਨੁਕੁਲਧਨੁਧਨੁ
 ਨਨੀਜਿਨਿਗੁਰੁਜਾਇਆਮਾਇ॥ਧਨੁਧੰਨੁਗੁਰੁਜਿਨਿਨਾ
 ਮੁਅਰਾਧਿਆਮਾਪਿਤਾਰਿਆਜਿਨੀਤ੍ਰਿਠਾਤਿਨਾਲਏਛੁਰੁ
 ਇ॥ਹਰਿਸਤਿਗੁਰੁਮੇਲਹੁਦਇਆਕਰਿਜਨਨਾਨਕਧੰਦੇ
 ਪਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਚੁਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਅਮਰੁਹੋਜਿ

ਸੁਅੰਦਰਿਹਾਰਿਉਰਿਧਾਰਿਅਸਚੁਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰ
 ਖੁਹੈਜਿਨਿਕਾਮੁਕੋਧੁਬਿਖੁਮਾਰਿਅਸਾਭਿਠਾਪੁਰਾਸਤਿ
 ਗੁਰੂਤਾਂਅੰਦਰਹੁਮਨੁਸਾਧਾਰਿਅਸਾਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਮਾ
 ਪਣੇਸਦਾਸਦਾਪੁਮਿਦਾਰਿਅਸਾਗੁਰਮੁਖਿਜਿਤਾਮਨ
 ਮੁਖਿਹਾਰਿਅਸਾ॥੧੭॥ਸਲੋਕੁਮਃ੪ ॥ਕਾਰਿਕਿਰਪਾਸ
 ਤਿਗੁਰੁਮੇਲਿਓਨੁਮੁਖਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇਸੀ॥ਸੋ
 ਕਰੇਜਿਸਤਿਗੁਰੁਭਾਵਸੀਗੁਰੁਪੁਰਾਖਰੀਵਸਾਇਸੀ॥
 ਜਿਨਅੰਦਰਿਨਾਮੁਨਿਧਨੁਹੈਤਿਨਕਾਭਉਸਭੁਗਵਾਇ
 ਸੀ॥ਜਿਨਰਖਣਕਉਹਰਿਅਪਿਹੈਇਹੋਰਕੇਤੀਝਖਿਝਖਿ
 ਜਾਇਸੀ॥ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਧਿਅਗਇਤੁਹਰਿਹਲਾਤਿਪ

ਲਤਿਛੋਰਾਇਸੀ॥੧॥ਅੰ॥੪੪ ॥ ਗੁਰਸਿਖਕੈਮਨਿਭਾਵ
 ਈਗੁਰਸਤਿਗੁਰਕੀਵਡਿਅਾਈ॥ਹਰਿਗਖਹੁਪੇਜਸਤਿਗੁ
 ਰੂਕੀ॥ਨਿਤਚਰ੍ਹੈਸਦਾਈ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਕੈਮਨਿਪਾਰਬ੍ਰਹ
 ਮੁਹੈਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਛਰਾਈ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਤਾਣੁਈਬਾਣੁਹ
 ਰਿਤਿਨਿਸਭਅਾਣਿਨਿਦਾਈ॥ਜਿਨੀਤ੍ਰਿਠਮੇਰਾਸਤਿਗੁ
 ਰੁਭਾਉਕਾਰਿਤਿਨਕੇਸਭਿਪਾਪਗਾਦਾਈ॥ਹਰਿਦਰਗ
 ਹਤੇਮੁਖਉਜਲੇਬਹੁਸੇਰਾਪਾਈ॥ਜਨੁਨਾਨਕਮੰਗੀਧੁ
 ਜ਼ਿਤਿਨਜੇਗੁਰਕੇਸਿਖਮੇਰੇਰੁਾਈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਹਉਅਾਖਿਸਲਾਹੀ॥ਸਿਫਤਿਸਚੁਸਚੁਸਚੇਕੀਵਡਿ
 ਅਾਈ॥ਸਾਲਾਹੀਸਚੁਸਾਲਾਹਸਚੁਸਚੁਕੀਮਤਿਕਿ

ਨੈਨਪਾਈ। ਸਚੁ ਸਚਾਰੁ ਸੁਜਿ ਨੀਚਾ ਖਿਆਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਅਘਾ
 ਈ। ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸੇਈ ਜਾਣਦੇ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਗੋਮਿ ਠਿਮੁੰਗੁ ਆਈ॥
 ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪੂਰੁ ਸੇਵਿਅ ਮਨਿ ਦਜੀਵਾ ਪਾਈ॥ ੧੮॥ ਸਲੋਕ
 ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਉਮਰ ਬਲ ਸੇਈ ਜਾਣਨਿ ਤੁ
 ਲੀਅਗ ਹਰਿ ਜਾਣਹਿ ਸੇਈ ਬਿਰਹੁ ਹਉ ਤਿਨ ਦਿਟਹੁ ਸਦਾ ਘੁ
 ਮਿਘੋਲੀਅਗ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਜਣੁ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਤਿਨ ਦਿਟ
 ਹੁਤਲਰੇ ਲੀਅਗ ਜੋ ਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਹਿ ਹਉ ਗੁਲਮੁ
 ਤਿਨ ਕਾਗੋਲੀਅਗ ਹਰਿ ਰੀਰਿ ਚਲੁ ਲੈ ਜੋ ਰਤੇ ਤਿਨ ਭਿਨੀ ਹਰਿ
 ਰੀਰਿ ਚੋਲੀਅਗ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਗੁਰ ਪਾਹਿ ਸਿਰੁ ਦੇ
 ਚਿਅ ਮੇਲੀਅਗ॥ ੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਅਉਗਾਣੀ ਗੁਰਿ ਅਸਰੀ
 ਰਹੈ ਕਿਉ ਸੰਤ ਹੁਨਿ ਰਮ ਲਹੈ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਗੁਣ ਦੇਹਾਈਅ

ਹਿਮਲੁਹਉਮੈਕਫੈਧੋਇ। ਸਚੁਦਣਿਜਹਿਰੰਗਾਸਿਉਸਚੁਸਚਿ
ਦਾਹੋਇ। ਤੋਟਾਮੁਲਿਨਆਵਣੀਲਾਹਾਹਰਿਭਾਵੈਸੋਇ। ਨਾਨ
ਕਤਿਨਸਚੁਦਣਿਜੈਮਾਜਿਨਾਪੁਰਿਗਿਲਿਖਿ। ਆਪਰਾਪਤਿਹੋਇ।
ਕ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਾਲਾਹੀਸਚੁਸਾਲਾਹਲਾਸਚੁਸਚਾਪੁ
ਰਖਨਿਰਾਲੇ। ਸਚੁਸੇਵੀਸਚੁਮਨਿਵਸੈਸਚੁਸਚਾਹਰਿਰਖ
ਵਾਲੇ। ਸਚੁਸਚਾਜਿਨੀਅਰਾਧਿਆਸੇਜਾਇਰਲੇਸਚੁਨਾਲੇ
॥ ਸਚੁਸਚਾਜਿਨੀਨਸੇਵਿਅਸੇਮਨਮੁਖਮੁਖਬੇਤਾਲੇ। ਓਹੁ
ਅਲੁਪਤਾਲੁਮੁਹਹੁਬੇਲਦੇਜਿਉਪੀਤੈਮਾਦਿਮਤਵਾਲੇ॥
੧੯॥ ॥ ਜਲੇਕਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀਰਾਗੁਸੁਲਖਣੀਜੇਖਸਮੇਚਿਤ੍ਰਿਕਰੋਇ॥ਭਾਵੈਚ
 ਲੇਸਤਿਗੁਰੂਕੈਮੇਸਾਸੀਰਾਗੁਕਰੋਇ॥ਸਚਾਸਬਦੁਭ
 ਤਾਰਹੈਸਦਾਸਦਾਰਾਵੇਇ॥ਜਿਉਉਬਣੀਮੰਜੀਠੈਰ
 ਗੁਰਾਹਗਾਹਾਤਿਉਸਚੇਨੋਜੀਉਦੇਇ॥ਰੀਗਿਚਲੂਲੇਅ
 ਤਿਰਤੀਸਚੇਸਿਉਲਗਾਨੇਹਾ॥ਭੁਭੁਠਗੀਗੁਝੀਨਾਰਹੈਕੁ
 ਜੁਮੁਲੀਆਪਲੇਟਿਧਰੇਹਾ॥ਕੁੜੀਕਰਗਠਿਦਬਾਣੀਆਕੁੜ
 ਸਿਉਲਗਾਨੇਹਾ॥ਨਾਨਕਸਚਾਆਪਿਹੈਆਪੇਨਦਰਿਕ
 ਰੋਇ॥੧॥੪੮੪ ॥ਸਤਸੰਗਤਿਮਹਿਹਰਿਉਸਤਤਿਹੈ
 ਸੀਰੀਸਾਧੁਮਿਲੇਪਿਆਰਿਆ॥ਭਾਇਪੁਰਖਪ੍ਰਾਣੀਧੀਨ
 ਜਨਹਰਿਉਪਦੇਸੁਕਰਹਿਪਰਉਪਕਾਰਿਆ॥ਹਰਿਨਾ

ਮੁਵਿਜਾਵਹਿਹਰਿਨਾਮੁਸੁਣਾਵਹਿਹਰਿਨਾਮੇਜਗੁਨਿਸਤਾ
ਰਿਆਗੁਰਦੇਖਣਕਉਸਭੁਕੋਈਲੋਚੈਨਦਖੰਡਜਗਤਿਨ
ਮਸਕਗਰਿਆਗੁਪੁਆਪੇਅਪੁਰਖਿਆਸਤਿਗੁਰਦਿਚਿਰੁ
ਗੁਆਪੇਤੁਪੁਸਵਗਰਿਆਗੁਆਪੇਪੁਜਹਿਪੁਜਕਰਾਵਹਿਸ
ਤਿਗੁਰਕਉਸਿਰਜਣਹਾਰੈਆਗੈਣੀਵਿਛੁੜਿਜਾਇਸ
ਤਿਗੁਰਪਾਸਹੁਤਿਸੁਕਾਲਾਮੁਹੁਜਮਿਮਾਗਰਿਆਗਤਿਸੁਅਰੈ
ਪਿਛੈਛੋਈਨਾਹੀਗੁਰਸਿਖੀਮਨਿਦੀਰਾਗਰਿਆਗਸਤਿਗੁਰੁ
ਨੀਮਿਲੇਸੇਈਜਨਉਬਰੇਜਿਨਹਿਰਦੈਨਾਮੁਸਮਾਗਰਿਆ
ਜਨਨਨਕਕੇਗੁਰਸਿਖਪੁਤਹੁਹਰਿਜਪਿਅਹੁਹਰਿ
ਨਿਸਤਾਗਰਿਆ॥੨॥ਅਧਲਾ੩ ॥ਹਉਮੇਜਗਤੁਕੁਲਾ

ਇਮਾਦੁਰਮਤਿ ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਨੁ ਦ
 ਰਿਹੋ ਇਮਨੁ ਮੁਖ ਅੰਧ ਅੰਧਿ ਮਾਰੁ ਨਾਨਕੁ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲ
 ਏ ਜਿਸਨੇ ਸਥਾ ਦਿਲਾਏ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚੁ
 ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹੈ ਜੋ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰੁ ਬਿਜੈ ॥
 ਜਿਨੀ ਇਕਮਨਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿ ਮਾਤਿ ਨ ਕਾਰੀ ਪੁਨ ਕਬਹੂ
 ਛਿਜੈ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਪੁਰਖ ਸਾਬਾ ਸਿਚੈ ਜਿਨ ਸਚੁ ਰਸਨਾ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤੁ ਪਿਛੈ ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ ਜਿਨ ਅਨਿਭਾਵ ਦਾਸੇ ਮਨਿ ਸਰੀ
 ਦਰਗਾਹ ਲਿਜੈ ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨਮੁ ਸਚਿ ਮਾਰੀ ਮਾਮੁ
 ਖਉ ਜਲ ਸਚੁ ਕਾਰਿ ਜੈ ॥੨੦॥ ਜਲੈ ਕਮ ॥੪॥ ॥ ਸਾਕ
 ਤਜਾਇ ਨਿਵਹਿ ਗੁਰ ਅਰੀ ਮਨਿ ਖੋਟੇ ਕੁੜਿ ਕੁੜਿ ਮਾਰੇ ॥

ਜਾ ਕੁਰੁ ਕਹੈ ਉਠਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਬਹਿ ਜਾਹਿ ਘੁਸਰਿ ਬਗੁਲ
ਗੇ ਗੁਰਸਿਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਰਤੈ ਚੁਟਿ ਕਢੇ ਲਧੈ
ਦਾਰੇ ਓਇ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਬਹਿ ਮੁਹੁ ਛਪਾਇ ਨਿਨਰ ਲਨੀ
ਖਟੇ ਆਗੈ ਓਨਾ ਦਾਭੁ ਮੁਠੈ ਥੈ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ਕੁੜੁ ਲਹ
ਨਿਭੇ ਰਾਗੈ ਜੇ ਸਕਤੁ ਨ ਰੁਖਾ ਦਾਈ ਮੇਲੇ ਰੀ ਮੇ ਬਿਖੁ ਕਢੈ
ਮੁਖਿ ਉਗਲਾਰੈ ਹਰਿ ਸਾਕਤ ਸੇਤੀ ਸੰਗੁ ਨ ਕਰੀ ਅਹੁਠ
ਇ ਮਾਰੈ ਸਿਰ ਜਣਹਾਰੈ ਜੇ ਸਕਾਇਹੁ ਖੇਲ ਸੇਈ ਕਰਿ
ਵੇਖੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੈ ॥੧॥ ਮ ੮੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਪੁਰਖੁ ਅਗੈ ਮੁਹੈ ਜੇ ਸੁ ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ਅਗਾਸ
ਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਅਪਾਛਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਜੇ ਸੁ ਵਾਲਿ ਸਿਰ ਜਣ

ਹਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਖੜਗੁ ਸੰਜੋ ਉਹਾਰਿ ਭਗਤਿ ਹੋ ਜਿਤੁ
 ਕਾਲੁ ਕੀਟ ਕੁਮਾਰਿ ਬਿਰਗਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਰਖਣ ਹਾਰਾ
 ਹਾਰਿਆ ਪਿਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੋ ਪਿਛੈ ਹਾਰਿ ਸਾਭਿ ਉਥਾਰਿਆ
 ਜੋ ਮੰਦਾ ਚਿਤ ਵੈ ਪੁਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਸੋ ਆਪਿ ਉਪਾਵਣ ਹਾਰੈ
 ਮਾਰਿਆ ਏਹ ਗਲ ਹੋਵੈ ਹਾਰਿ ਦਰਗਾਹ ਸਚੇ ਕੀ ਜਨਨਾ
 ਨ ਕਮ ਅਗਾਸੁ ਦੀ ਚਾਰਿਆ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚੁ ਸੁਤਿਆ
 ਜਿਨੀ ਅਗਾਧਿ ਆਜਾ ਉਠੈ ਤਾ ਸਚੁ ਚਵੇ ॥ ਸੇਵਿ ਰਲੇ ਜੁਗ
 ਮਹਿ ਜਾਣੀ ਅਹਿ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਰਵੇ ॥ ਹਉ ਬਾਣਿ ਹਾਰੀ
 ਤਿਨ ਕਉ ਜਿਅਨਾਇ ਨੁ ਸਚੁ ਲਵੇ ॥ ਜਿਨ ਅਨਿਤਾ ਨਿਸਚ
 ਭਾਵਦਾ ਸੇ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਗਵੇ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਸਚੁ

ਮੁਸਚੁਸਚਾਸਦਾਨਵੇ॥੨੧॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਕਿਆਸ
ਵਣਾਕਿਆਜਾਗਣਾਗੁਰਮੁਖਿਤੇਪਰਵਾਣਾ॥ਜਿਨਾਸਾਸਿ
ਗਿਰਾਸਿਨਾਵਿਸਰੇਸੇਪੁਰੇਪਰਖਪਰਧਾਨਾਕਰਮੀਸਤਿਰੁ
ਰੁਪਾਣੀਐਅਨਾਦਿਨੁਲਗੈ॥ਧਿਆਨੁ॥ਤਿਨਕੀਸੰਗਤਿ
ਮਿਲਿਰਹਾਦਰਗਾਹਪਾਣੀਮਾਨੁ॥ਸਉਦੇਵਾਹੁਵਾਹੁਉਚ
ਰਹਿਉਠਦੇਭੀਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰੇਨਿਨਾਨਤੋਮੁਖਉਜਲੇਸਿ
ਨਿਤਉਠਿਸੀਮਾਲੇਨਿ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਕ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵੀਐ
ਆਪਣਾਪਾਣੀਐਨਾਮੁਅਪਾਰੁ॥ਭਉਜਲਿਰੁਬਦਿਅ
ਕਛਿਲਏਹਰਿਦਾਤਿਕਰੇਦਾਤਾਰੁ॥ਧੰਨੁਧੰਨੁਸੇਸਾਹਰੇ
ਜਿਨਾਮੁਕਰਹਿਵਾਪਾਰੁ॥ਦਰਜਾਰੇਸਿਖਾਮਾਵਦੇਸਬ

ਦਿਲਾਘਾਵਦਹਾਰੁ ਜਨਨਾਨਕਜਿਨਕਉਕ੍ਰਿਪਾਭ

ਈਤਿਨਜੇਦਿਆਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥੨॥ਪਉਕ੍ਰੀ॥ ॥

ਸਚੁਸਚੇਕੇਜਨਭਗਤਹਹਿਸਚੁਸਚਾਜਿਨੀਅਰਾਧਿ

ਆਗਾਜਿਨਗੁਰਮੁਖਿਖੋਜਿਛੰਛੋਲਿਅਗਤਿਨਅੰਦਰਹੁ

ਹੀਸਚੁਲਾਧਿਆਗਾਸਚੁਸਾਹਿਬੁਜਿਨੀਸੇਦਿਆਕਾ

ਲੁਕੰਟਕੁਮਾਰਿਤਿਨੀਸਾਧਿਆਸਚੁਸਚਾਸਚੁਦੁਦ

ਗੁਹੈਸਚੁਸੇਵਨਿਸੇਸਚਿਰਲਾਧਿਆਸਚੁਸਚੇਨੇ

ਸਾਥਾਸਿਹੈਸਚੁਸਚਾਸੇਦਿਫਲਾਧਿਆ॥੨੨॥ਸਲੇ

ਕਮਃ੪ ॥ਅਨਮੁਖਪ੍ਰਾਣੀਮੁਗਧੁਹੈਨਾਅਹੀਣੁ

ਭਰਮਾਇਆਬਿਨੁਗੁਰਮਨੁਆਨਾਟਿਕੈਫਿਰਿਫਿਰਿ

ਜੁਨੀਪਾਇ। ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਆਪਿਦਾਇ। ਆਲਹੋਹਿਤੰਸਤਿਗੁਰੁ
 ਮਿਲਿਅਾਅਗਇ। ਜਨਨਾਨਕ^{ਨਾਮ}ਸਾਲਾਹਿਤੁਜਨਮਮਰਦੁ
 ਖਜਾਇ॥੧॥ਮ:੪੪॥ 'ਗੁਰੁਸਾਲਾਹੀਆਪਣਾਬਹੁਬਿ
 ਧਿਰੀਗਿਸੁਭਾਇ। ਜਤਿਗੁਰਸੇਤੀਮਨੁਰਤਾਰਖਿਆਬਦ
 ਤਬਣਾਇ। ਜਿਹਵਾਸਾਲਾਹਿਨਰਜਈਹਰਿਪ੍ਰੀਤਮਾਰਿ
 ਤੁਲਾਇ। ਨਾਨਕਨਾਦੈਕੀਮਨਿਭੁਖੈਹੋਮਨਤ੍ਰਿਪਤੈਹਰਿਰਸੁ
 ਖਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਚੁਸਚਾਕੁਦਰਤਿਜਾਣੀਐ
 ਦਿਨੁਰਤੀਜਿਨਿਬਣਾਈਆ। ਸੇਸਚੁਸਲਾਹੀਸਦਾਸਦਾ
 ਸਚੁਸਚੇਕੀਆਵਰਿਅਾਈਆ। ਸਾਲਾਹੀਸਚੁਸਾਲਾਹ
 ਸਚੁਸਚੁਕੀਮਤਿਕਿਨੈਨਪਾਈਆ। ਜਾਮਿਲਿਅਪੁਰਾ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਹ ਜਰੁ ਨ ਦਰੀਆਈਆ ਸਚੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿ ੫੧

ਨੀਸਲਾਹਿ ਆਤਿ ਨਾਭੁ ਖਾਸਾ ਭਿਗਵਾਈਆ ॥ ੨੩ ॥ ਸ

ਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਮੈਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜੇ ਦਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਲਧਾ

ਲੋਕੀ ॥ ਦਿਸਦੁ ਗੁਰੁ ਮੇਧਾਇਆ ਜਿ ਨਿਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਤਾ ਜੋ

ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਅਤਿ ਅੰਨਾ ਬੋਲਾ

ਸਬਦੁ ਨ ਸੁਣਈ ਬਤੁ ਰੋਲਾ ਪਰੋਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾ

ਪੈਸ ਬਾਇਲਿ ਵਲਾਇ ॥ ਹਾਰਿਨਾ ਮੁਸੁਟਿ ਮੰਨੈ ਹਾਰਿਨਾ

ਮਿਸਾ ਮਾਇ ॥ ਜੋਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਸੁਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ਨਾਨ

ਕਦ ਜਦਾ ਜੰਤੁ ਦਜਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੂਕ

ਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਜੀਆ ਮੰਦਰਿ ਵਰਤੈ ॥ ਭੂ

ਕਰਤਾ ਅਪਿ ਅਗਣਤੁ ਪੈਸੁ ਭੁਜਗੁ ਵਿਰਿਗਣਤੈ ॥ ਸਭੁ ਕੀਤਾ
 ਤੇਰਾ ਵਰਤ ਦਾਸ ਭਤੇਰੀ ਬਣਤੈ ॥ ਭੂਪਾਟਿ ਪਾਟਿ ਇਕੁ ਵਰਤ ਦ
 ਸ ਚੁਸਾਹਿ ਬੁਰਲਤੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਨ ਮਿਲੇ ਸੁਹਰਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ
 ਕਿਸੈ ਪਰਤੈ ॥ ੨੪ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅਗਵਿਰੁ
 ਰਿਰਖੀ ਐ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ਐ ਰਿਤੁ ॥ ਬਿਉਸਾ ਸਿਰਿ ਗਾਸਿ
 ਦਿਸਾਰੀ ਐ ਬਹਾਇਆ ਉਠਾਇਆ ਨਿਤਾ ॥ ਮਰਣ ਜੀਵਣ
 ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਇਹੁ ਜੀਅ ਨਾਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਸਿ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ
 ਤਿਉਰ ਭੁਤੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਖਸਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਮਨੁ
 ਖੁਅਹੈ ਕਾਰੀ ਸਹਲੁ ਨ ਜਾਣੈ ਖਿਨੁ ਆਗੈ ਖਿਨੁ ਪੀਛੈ ॥ ਸਦਾ
 ਬੁਲਾਈ ਐ ਮਹਾ ਲਿਨਾ ਆਵੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦਰਗਾਹ ਸੀਤੈ ॥ ਸ

ਤਿਗੁਰਕਾਮਹਲੁ ਵਿਰਲਾ ਜਾਏ ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੋੜਿਆ ॥ ੫੨ ॥
 ਪਈ ਸ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਲਏ ਬੋਹੇੜੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ॥ ਸਾਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸਫਲ ਹੋ ਜਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰਕਾਮਨੁ ਮੰਨੇ
 ॥ ਜਾਸਤਿਗੁਰਕਾਮਨੁ ਮੰਨੇ ਆਤਾ ਪਾਪ ਕਸੀ ਮਲ ਭੰਨੇ ॥ ਉਪ
 ਦੇਸੁ ਜਿਦਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਸੁਦਿ ਆਸਿਖੀ ਕੀਨੇ ॥ ਜਿਨਸ
 ਤਿਗੁਰਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਆਤਿਨ ਚੜੀ ਚਵਗਾਇਦੀਨੇ ॥ ਇਹ
 ਚਾਲ ਨਿਗਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਗੁਰਦੀਪਿ ਆਸੁਦਿ ਮਨੁ ਭਿੰਨੇ ॥
 ੨੫ ॥ ਸੋਲੇ ਕਾਮ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨਿਗੁਰਗੋਪਿ ਆਮਾਪਦ
 ਤਿਸੁ ਠਉਰਨ ਠਉਰ ॥ ਘਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੇਵਗਾਏ ਦਰਗਾਹ
 ਨਾਹੀ ਬਾਉਰ ॥ ਓਹ ਦੇਲਾਹਾ ਬਿਨ ਆਵਈ ਫਿਰਿ ਸਤਿ

ਗੁਰਲਗਾਹਿਪਾਇ। ਸਤਿਗੁਰਕੀਗਾਣਤੈਪੁਸੀਐ
 ਦੁਖੇਦੁਖਿਦਿਹਾਇ। ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਨਿਰਵੈਰੁਹੈਆਪੇ
 ਲਏਜਿਸੁਲਾਇ। ਨਾਨਕਦਰਸਨੁਜਿਨਾਵੇਖਾਇਓਨੁ
 ਤਿਨਾਦਰਗਾਹਲਏਛਡਾਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ ਮੁਨਮੁਖਿ
 ਆਗਿਆਨੁਦੁਰਮਤਿਅਹੰਕਾਰੀ। ਅੰਤਰਿਕੋਪੁਜੁਐਮੇਮਤਿ
 ਹਾਰੀ। ਕੁਕੁਕਸਤੁਓਹੁਪਾਪਕਮਾਵੈ। ਵਿਆਓਹੁਸੁਣੈਰਿ
 ਮਾਮਾਖਿਸੁਣਾਵੈ। ਅੰਨਾਬੋਲਾਖੁਇਉਤਾੜਿਪਾਇ। ਮ
 ਨਮੁਖੁਅੰਧਾਮਾਵੈਜਾਇ। ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਭੇਟੇਥਾਇਨ
 ਪਾਇ। ਨਾਨਕਪੁਰਖਾਇਖਿਅਕਮਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ਜਿਨਕੋਚਿਤਕਠੋਰਹਹਿਜੇਬਹਹਿਨਸਤਿਗੁਰਪਾਸਿ

॥ ਓਥੈ ਸਚੁ ਵਰਤ ਦਾ ਕੁਝ ਭੀ ਆਗ ਚਿਤ ਉਦਾਸਿ ॥ ਓਇ ਵ
 ਲੁਛ ਲੁਕਾਰਿ ਬੁਝਿ ਕਛੁ ਦੇਵਿ ਰਿਜਾਇ ਬਹਿ ਕੁਝ ਭੀ ਆ
 ਰਾਪਾਸਿ ॥ ਵਿਚਿ ਸਚੈ ਕੁਝ ਨ ਕਾਝੁ ਈ ਮਨਿ ਦੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰ
 ਜਾਸਿ ॥ ਕੁਝ ਭੀ ਆਗ ਕੁਝ ਭੀ ਆਗਿ ਇਰਲੈ ਜਾਇ ਆਗ
 ਸਿਖੈ ਥੈ ਨ ਜਾਤਿ ਗੁਰਪਾਸਿ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
 ਰਹਦੇ ਖੁਹਦੇ ਨਿਦ ਕਮਾਗਿ ਮਨੁ ਕਰਿ ਆਪੇ ਆਹੁ ॥ ਸੰ
 ਤਸਾਈ ਨਨਕਾ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਜਾਹਰੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ॥ ਸੁ
 ਫੁਲੁ ਭੁਲੈ ਮੁਢਤੈ ਕਿਥੈ ਪਾਇ ਨਿਹ ਬੁਝਾ ॥ ਤਿਨੈ ਮਾਰੇ ਨਾਨਕ
 ਜਿ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰ ਬੁਝਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ਮਃ ੪ ॥ ॥ ਲੇਖ
 ਹੇਰਾਤੀ ਭੁਰਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ਭਕਿ ਨਾਗਿ ਪਰਾਈ

ਧੜ

ਅਲੁਕਿਅੰਦਰੰਠਾਣੀ॥ਸੰਨੀਦੇਨਿਦਿਖੀਮਥਾਇਮਿਠਾਮਦੁਮ
 ਣੀ॥ਕਰਮੀਅਪੋਅਪਣੀਅਪੋਪਛੁਤਾਣੀ॥ਅਜਰਾਣੀਲੁ
 ਫਰੇਸਤਾਤਿਲੁਪੀੜੇਪਾਣੀ॥੨॥॥ਸਲੋਕਮ:੫ ॥ਸੇਵ
 ਕਸਚੇਸਾਹਕੇਸੇਈਪਰਵਾਣੁ॥ਦੁਜਾਸੇਵਨਿਨਾਨਕਾਸੇਪ
 ਰਿਪਾਰਿਮੁਏਅਜਾਣੁ॥੧॥ਅ:੫ ॥ਜੋਧੁਰਿਲਿਖਿਆ
 ਲੇਖੁਪ੍ਰਭੁਸੇਵਣਾਨਜਾਇ॥ਰਾਮਨਾਮਧਨੁਦਖਰੇਨਾਨਕ
 ਸਦਾਧੀਅਗਇ॥੨॥ਪਉੜੀਮ:੫ ॥ਨਾਰਾਇਣਿਲਇਅ
 ਨੰਗਾੜਾਪੈਰਕਿਥੈਰਖੈ॥ਕਰਦਾਪਾਪਅਮਿਤਿਅਨਿਤ
 ਦਿਸੈਚਖੈ॥ਨਿਦਾਕਰਦਾਪਾਰਿਮੁਅਗਦਿਚਿਦੇਹੀਭਖੈ॥ਸ
 ਚੈਸਾਹਿਬਮਾਰਿਅਕਉਣੁਤਿਸੈਨਰਖੈ॥ਨਾਨਕਤਿਸੁਸਰ

ਨਾਗਤੀਜੋਪੁਰਖੁਅਲਖੇ॥੨੮॥ਸਲੋਕਮ:੫ ॥ਨਰਕ ੫੪
 ਪੋਰਬਹੁਦੁਖਘਣੇਅਵਿਰਤਘਣਾਕਾਥਾਨੁ॥ਤਿਨਿਪ੍ਰ
 ਭਿਮਾਰੇਨਾਨਕਹੋਇਹੋਇਮੁਏਹਰਾਮਾ॥੧॥ਅ:੫ ॥
 ਅਵਖਧਸਭੇਕੀ॥ਤਿਅਨੁਨਿਵਕਕਾਦਾਰੂਨਾਹਿ॥ਅਪਿ
 ਭੁਲਾਏਨਾਨਕਾਪਚਿਪਚਿਜੋਨੀਪਾਹਿ॥੨॥ਪਉੜੀਅ:੫
 ॥ਭੁਸਿਦਿਤਾਪੁਰੈਸਤਿਗੁਰੁਹਰਿਧਨੁਸਚੁਅਖੁਟਾ॥ਸਤਿ
 ਅੰਦੇਸੋਮਿਰਿਗਾਏਜਮਕਾਭਉਛੁਟਾ॥ਕਾਮਜੋਧਬੁਰਿਆ
 ਈਅੰਸੀਗਿਸਾਪੁਛੁਟਾ॥ਦਿਣੁਸਚੇਦੁਜਾਸੇਵਦੇਹੋਇਮ
 ਰਸਨਿਬੁਟਾ॥ਨਾਨਕਕਉਗੁਰਿਬਖਾਸਿਅਨਾਮੇਸੀਰੀ
 ਜੁਟਾ॥੨੯॥ਸਲੋਕਮ:੪ ॥ਭਪਾਨਹੋਵੈਅੰਦਰਹੁਲੋ

ਭੀ ਨਿਤ ਮਾਇਆ ਨੋ ਫਿਰੈ ਜਜਮਾ ਲਿਆ ਮਾਰੋ ਦੇਸਾਇ
ਮਾਸਤੈ ਵੀ ਭੀ ਪਿਆਲਾ ਨਾਹੀ ਪਿਛੇ ਦੇ ਪੁਛਤਾਇ ਕੈਆ
ਇਤਪੇ ਪੁਤਾ ਵਿਚਿ ਬਹਾਲਿਆ ਪਾਪਿ ਲੋਗਾ ਸਭਿ ਹਸਣ
ਲਗੇਤ ਪਾਲੇ ਭਿਲਹਾਰਿ ਹੋਗਾ ਲਿਆ ਜਿਥੈ ਬੋਝਾ ਪਨੁ
ਵੇਖੈ ਤਿਥੈ ਤਪਾ ਭਿਟੈ ਨਾਹੀ ਧਨਿ ਬਹੁਤੈ ਭਿਟੈ ਤਪੈ ਪਰਮੁ
ਹਰਿ ਮਾਭਾਣੀ ਏਹੁ ਪਾਨ ਹੋਵੀ ਬਗੁਲਾ ਹੋ ਬਹਿਸਾਧ
ਜਨ ਵੀ ਚਗਰਿ ਮਾਸਤ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੈ ਸੀਸ ਚੈ ਕੀ ਉਸ
ਤਤੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਏਤੁ ਦੇਖੈ ਤਪਾ ਦਮਿ ਮਗਰਿ ਮਾਮਹਾ ਪੁਰਖਾਂ
ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਾ ਵੇਖੁ ਜਿਤ ਪੈ ਨੋ ਫਲੁ ਲਗਾ ਸਭੁ ਗਇਆ ਤਪੈ ਕਾ
ਪੁਗਲਿਆ ਬਾਹਰਿ ਬਹੈ ਪੰਚਗਵਿ ਚਿਤ ਪਾਸ ਦਾਣੇ ਅੰਦਰਿ

ਬਹੈਤੁਪਾਪਕਮਾਏ॥ ਹਰਿਅੰਦਰਲਾਪਾਪੁਪੰਚਨੋਉਘਾਕ
 ਰਿਵੇਖਾਲਿ॥ ਮਾਧਰਮਰਾਇਜਮਕੰਕਰਨੋਆਖਿਛੁਡਿਆਏਸੁ
 ਤਪੋਨੋਤਿਥੈਖਡਿਪਾਇਹੁਜਿਥੈਸਹਾਂਸਹਾਂਹਤਿਅਗਰਿਅਗਾਫਿਰਿ
 ਏਸੁਤਪੋਦੈਮੁਹਿਕੋਣੀਲਗਾਹੁਨਾਹੀ॥ ਇਹੁਸਤਿਗੁਰਿਹੋਫਿਟਕਾ
 ਰਿਅਗਾਹਰਿਕੋਦਰਿਦਰਤਿਅਸੁਨਾਨਕੀਆਖਿਸੁਣਾਇਅਸੋ
 ਬੁਝੈਜੁਦਯਿਸਦਾਰਿਅਗਾ॥੧॥ਅੰ॥੪॥ ॥ ਹਰਿਭੁਗਤਾਂਹਰਿ
 ਆਗਾਧਿਅਹਰਿਕੀਵਡਿਅਏ॥ ਹਰਿਕੀਰਤਨੁਭਗਾਭਾਨਿਤ
 ਗਾਂਦਦੇਹਰਿਨਾਮੁਸੁਖਦਾਣੀ॥ ਹਰਿਭੁਗਤਾਂਨੋਨਿਤਨਾਵੇਦੀਵ
 ਡਿਅਏ॥ ਬਖਸੀਅਨੁਨਿਤਚੜ੍ਹੈਸਦਾਣੀ॥ ਹਰਿਭੁਗਤਾਂਨੋਬਿ
 ਰੁਪਰੀਬਹਾਲਿਅਨੁਅਪਣੀਪੈਜਰਖਾਣੀ॥ ਨਿਦਕਾਪਾਸਹੁ

ਹਰਿਲੇਖਾਮੰਗਸੀਬਹੁਦੋਇਸਜਾਣੀ॥ ਜੇਹਾਨਿੰਦਰ
 ਅਪਦੈਜੀ॥ ਇਕਮਾਦਦੇਤੇਹੋਫਲੁਪਾਣੀ॥ ਅੰਦਰਿਕਮਾ
 ਦਾਸਰਪਰੰਪ੍ਰੌੜੈਭਾਵੈਕੋਈਬਹਿਧਰਤੀ॥ ਦਿਚਿਕਮਾ
 ਣੀ॥ ਜਨੁਨਾਨਕੁਦੇਖਿਦਿਗਾਜਿ॥ ਅਹਰਿਕੀਦਾਤ੍ਰਿਅ
 ਣੀ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ੪॥ ॥ ਭਗਤਜਨਾਕਾਰਾਖਾਹਿ
 ਅਪਿਹੈਕਿਆਪਾਪੀਕਰੀਐ॥ ਗੁਮਾਨੁਕਰਹਿਮੁੜ
 ਗੁਮਾਨੀ॥ ਅਵਿਸੁਖਾਧੀਮਰੀਐ॥ ਅਯੋਇਲਗੋਨੀਦਿ
 ਹਥੋੜੋੜੈਜਿਉਪਕਾਖੇਤੁਲੁਣੀਐ॥ ਜੇਹੋਕਰਮਕਮਾ
 ਦਦੇਤੇਹੋਭੁਣੀਐ॥ ਜਨਨਾਨਕਕਾਖਸਮੁਦਤੁਗੈ
 ਸਭਨਾਦਾਧਣੀਐ॥ ੩०॥ ਸਲੋਕ॥ ੪॥ ॥ ਅਨ

ਮੁਖਮੁਲਹੁਭੁਲਿਅਾਵਿਰਿਲਭੁਲੋਭੁਅਹੰਕਾਰੁ। ਝੁਗ
 ਨ੍ਹਾਕਰਾਦਿਅਾਅਨਾਦਿਨੁਗੁਦਰੈਸਥਾਦਿਨਕਰਹਿਦੀਰਾਰੁ
 ॥ ਝੁਧਿਮਾਤਿਕਰਤੈਸਾਭਿਹਿਰਿਲਈਬੋਲਨਿਜਭੁਦਿਕਾਰੁ
 ॥ ਦਿਤੈਕਿਤੈਨਸੀਤੋਖੀਅਹਿਅੰਤਿਗਿਰਿਸਨਾਬਹੁਆਰਿ
 ਅਨੁਅੰਧਾਰੁ॥ ਨਾਨਕਮਨਮੁਖਾਨਾਨੋਤੁਟੀਭੁਲੀਜਿਨਮ
 ਇਅਸੋਹਪਿਅਾਰੁ॥ ੧॥ ਮ ੮੪ ॥ ਜਿਨਾਅੰਦਰਿਦੁਜਾ
 ਭਾਉਹੈਤਿਨਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰੀਤਿਨਹੋਇ। ਓਹੁਆਵੈਜਾਇ
 ਭਵਈਅੰਧਪਨੈਚਖੁਨਕੋਇ। ਕੁੜਕਮਾਵੈਕੁੜਉਚਰੈਕੁੜ
 ਲਾਗਿਅਕੁੜਹੋਇ। ਮਾਇਅਸੋਹੁਸਭੁਦੁਖੁਹੈਦੁਖਿਬਿ
 ਨਸੈਦੁਖਿਰੋਇ। ਨਾਨਕਧਾਤੁਲਿਵੈਜੋਨੁਨਾਮਾਵਈਜੇਲੋ

ਚੈਸਭੂਕੋਇ। ਜਿਨਕਉਪੋਤੈਪੁੰਨੁਪਾਇਆਤਿਨਾਗੁਰਸ
ਬਣੀਸੁਖੁਹੋਇ। ੨। ਪਉੜੀਮਃ ੫ ॥ ਨਾਨਕਵੀਚਾ
ਰਹਿਸੰਤਮੁਨਿਜਨਾਚਾਰਿਦੇਵਕਹੰਦੋ। ਭੁਗਤਮੁਖੇਤੋਬੋ
ਲਦੇਸੇਵਚਨਹੋਵੰਦੋ। ਪਰਗਟਪਹਾਰੈਜਾਪਦੇਸਭਿਲੋ
ਕਸੁਣੰਦੋ। ਸੁਖਨਪਾਇਨਿਮੁਗਧਨਰਸੰਤਨਾਲਿਖੰ
ਦੋ। ਓਇਲੋਚਨਿਓਨਾਗੁਣੈਨੋਓਇਅਹੰਕਾਰਿਸਤ੍ਰੀ
ਦੋ। ਓਇਦਿਚਾਰੇਕਿਆਕਰਹਿਜਾਂਭਾਗਧੁਰਿਮੰਦੋ। ਜੋ
ਮਾਰੇਤਿਨਿਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿਸੇਕਿਸੇਨਸੰਦੋ। ਵੈਰਕਰਨਿਨਿ
ਰਵੈਰਨਾਲਿਧਰਮਿਨਿਅਾਇਪਚੰਦੋ। ਜੋਜੋਸੰਤਿਸਰ
ਪਿਅਸੇਫਿਰਹਿਭਵੰਦੋ। ਪੇਰੁਮੁੰਦਾਹੁਕਾਟਿਅਾਤਿਸੁ

ਰਲਲੁਕੀਦੋ॥੩੧॥ਸੋਲੋਕਮਃ੪ ॥ਗੁਰਨਾਨਕਹ
 ਰਿਨਾਮੁਦਿੜਾਇਆਭੀਨਦਘੜਦਸਮਰਬਾ॥ਪ੍ਰਬੁਸ
 ਦਾਸਮਾਲਹਿਮਿਤੁਤੁਦੁਖੁਸਬਾਇਆਲਬੁ॥੧॥ਮਃ
 ੪ ॥ਖੁਧਿਆਵੰਤੁਨਜਾਣਈਲਾਜਕੁਲਾਜਕੁਬੋਲੁ
 ॥ਨਾਨਕਸੀਰੀਨਾਮੁਹਰਿਕਾਰਿਕਿਰਪਾਸੀਜੋਗੁ॥੨॥ਪ
 ਓੜੀ॥ ॥ਜੇਦੇਹੇਕਰਮਕਾਮਾਦਵਾਤੇਦੇਹੇਫਲਤੇ॥ਚ
 ਬੋਤਤਲੋਹਾਸਾਗੁਦਿਚਿਸੀਘੋਪਲਤੇ॥ਘਤਿਗਲਾ
 ਦਾਂਚਾਲਿਅਗਤਿਨਿਦੁਤਿਅਮਲਤੇ॥ਕਾਣੀਆਸਨਪੁੰ
 ਨੀਆਨਿਤਪਰਮਲੁਹਿਰਤੇ॥ਕੀਅਨਜਾਣੈਅਕਿਰਤ
 ਘਣਦਿਚਿਜੋਨੀਫਿਰਤੇ॥ਸਭੋਧਿਰਾਂਨਿਖੁਟੀਅਸੁਚਿ

ਰਿਲਣੀਅਸੁਪਰਤੇ॥ਵਿਸ਼ਣੁਕਲਹਨਦੇਵਦਾਤਾਂਲਾਇਅ
 ਕਰਤੇ॥ਜੋਜੋਕਰਤੇਅਹੰਮੇਉਸ੍ਵਰਤੀਪੜਤੇ॥੩੨॥ਸ
 ਲੋਕਮਃ੩ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਗਿਆਨੁਬਿਬੇਕਬੁਧਿਹੋਇ
 ॥ਹਰਿਗੁਣਗਾਏਹਿਰਵੈਹਾਰੁਪਰੋਇ॥ਪਵਿਤ੍ਰਪਦਨੁਪ
 ਰਮਬੀਚਾਰੀ॥ਜਿਉਸੁਮਿਲੈਤਿਸੁਪਾਰਿਉਤਾਰੀ॥ਅੰ
 ਤਰਿਹਰਿਨਾਮੁਬਾਸਨਾਸਮਾਣੀ॥ਹਰਿਦਰਿਸੋਭਾਮਹ
 ਉਤਮੁਬਾਣੀ॥ਜਿਪੁਰਖੁਸੁਣੈਸੁਹੋਇਨਿਹਾਲੁ॥ਨਾਨਕ
 ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐਪਾਇਅਨਾਮੁਧਨੁਮਾਲੁ॥੧॥ਮਃ ੪
 ॥ਸਤਿਗੁਰਕੇਜੀਅਕੀਸਾਰਨਜਾਪੋਕਿਪੁਰੇਸਤਿ
 ਗੁਰਭਾਏ॥ਗੁਰਸਿਖਾਂਅੰਦਰਿਸਤਿਗੁਰੁਦਰਤੇਜੋਸਿ

ਪਾਨੋਲੋਚੈਸੋਗੁਰਪੁਸੀਆਵੈ॥ਸਤਿਗੁਰੁਆਖੇਸੁਕਾਰ
 ਕਮਾਵਨਿਸੁਜਪੁਕਮਾਵਹਿਗੁਰਸਿਖਾਕੀਪਾਲਸਚਾ
 ਬਾਇਪਾਵੈ॥੧॥ਵਿਣੁਸਤਿਗੁਰਕੇਹੁਕਮੇਜਿਗੁਰਸਿਖਾਪਾ
 ਸਹੁਕੀਸੁਕਰਾਇਆਲੋੜੈਤਿਸੁਗੁਰਸਿਖਾਫਿਰਿਨੋਕਿਨ
 ਆਵੈ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਅਰੋਕੋਜੀਉਲਾਇਪਾਣੈਤਿ
 ਸੁਅਰੋਗੁਰਸਿਖੁਕਾਰਕਮਾਵੈ॥ਜਿਠਰੀਆਵੈਠਰੀ
 ਉਠਿਜਾਇਤਿਸੁਨੇੜੈਗੁਰਸਿਖੁਮੁਲਿਨਆਵੈ॥ਬਹੁ
 ਬੀਚਾਰੁਨਾਨਕਆਖਿਸੁਣਾਵੈਜੇਵਿਣੁਸਤਿਗੁਰਕੇ
 ਮਨੁਮੀਨੇਕੀਸੁਕਰਾਏਸੋਜੀਤਮਹਾਦੁਖਪਾਵੈ॥੨॥੫ਉੜੀ
 ॥ਤੂਸਚਾਸਾਹਿਬੁਅਤਿਵਡਾਤੂਹਿਜੇਵਡੁਤੂੰਵਡੁ

ਰੂ॥ ਜਿਸੁ ਤੁਮੇ ਲਹਿ ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੇਹਿ
ਲੇਖਾ ਛਰੇ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੂੰ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਦਾਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਜੇ ਦੇਖਨ ਗਰਗਰੇ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੁਸੁ ਬਜੀਉ
ਪਿਰੁ ਚੰਮੁ ਤੇਰਾ ਹਰੇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂੰ ਸਾਰਿਆ
ਨਾਨਕ ਮਨਿਆਸ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡੇ॥੩੩॥੧

॥ ਸੁਧੁ ॥ ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਉੜੀ ਕੀ
ਲਈ ਜੋ ਜਦੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨਿ ਉਪਰ ਗਾਵਣੀ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ॥ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੫ ॥
ਰਿਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੋ ਜਨੁ ਜਪੇ ਸੋ ਆਇ ਆਪਰ ਵਾਣੀ॥ ਤਿ

ਸੁਜਨੁ ਕੈ ਬਾਇਹਾਰੈ ਜਿਨਿ ਭਾਜਿ ਆਪੁ ਭਾਨਿ ਰਬਾ
 ਨਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿ ਆਹਰਿ ਭੋਟਿ ਆਪੁ ਰਖੁ
 ਸੁਜਾਨੁ ਸੀਤ ਸੀਰੀਸਾਗਰੁ ਤਰੇ ਜਨਨ ਨ ਕਸਚਾਤਾ
 ਨਾ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਭੁਲ ਕੇ ਉਠਿ ਪਰਾਹੁਣਾ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿ
 ਆਵਉ ॥ ਪਾਉ ਪਖਾਣਾ ਤਿਸੁ ਕੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਤਿਤ ਭਾਵ
 ਉਨਾ ਮੁਸੁ ਦੇਨਾ ਮੁਸੀਰਾ ਹੋਨਾ ਮੇਲਿ ਵਲਾਵਉ ॥ ਗਿਉ
 ਧਨੁ ਸਭੁ ਪਾਵਿ ਤੁਹੈ ਇਹ ਰਿਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਉ ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ
 ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਵਡ ਭਾਗੀ ਪਾਵਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜੇ ਭੁਲਾਸੁ ਰੁਤੇ ਰਾਭਾਣਾ ॥ ਤੁਸੁ ਭੁਮਾਹਿਏ
 ਕਦਰਤ ਦਾਸੁ ਭੁਮਾਹਿ ਸਮਾਣਾ ॥ ਬਾਨ ਬੰਨਤ ਰਿਗਵਿ

ਰਹਿਅਜੀਅਮੰਦਰਿਜਾਣਾਸਾਧਸੰਗੀਮਿਲਿਪਾ
 ਈਐਮਨਿਸਚੇਤਾਣਾਨਾਨਕਪ੍ਰਭੁਸਰਣਾਗਤੀਸਦ
 ਸਦਕੁਰਬਾਣਾ॥੧॥ਸਲੋਕਮ:੪॥ਚੇਤਾਈਤਾਰੇ
 ਤਿਸਾਹਿਕੁਸਰਾਜੋਪਣੀ॥ਨਾਨਕਸਤਿਗੁਰੁਸੇਦਿਗਥੀ
 ਬੋਹਿਥਿਭੁਓਜਲੁਪਾਰਿਪਉ॥੧॥ਮ:੪॥ਵਾਉਸੰ
 ਟੇਕਪੜੇਪਹਿਰਹਿਗਾਰਬਿਗਦਾਰ॥ਨਾਨਕਨਾਲਿਨਰ
 ਲਨੀਜਲਿਬਲਿਹੋਏਛਾਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਜੇਈ
 ਉਥਰੈਜਗੋਦਿਚਿਜੋਸਚੈਰਖੇ॥ਮੁਹਿਰਿਠੈਤਿਨਕੈਜੀ
 ਵੀਐਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਰਖੇ॥ਕਾਮੁਜੋਪੁਲੇਭੁਮੇਹੁਸੀਗਿਸ
 ਧਾਭੁਖੇ॥ਕਰਿਕਿਰਪਾਪ੍ਰਭਿਅਪਣੀਹਰਿਅਪਪਰ

ਖੋ॥ ਨਾਨਕ ਚਲਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਕੇ ਸਕੈ ਨ ਲਖੇ॥ ੨॥ ਜਲੇ ੬੦
 ਕਮਃ ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਦਿਨ ਸੁਸੁਹਾਵੜਾ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅ
 ਵੇਰਿ ਰਿਤਿ॥ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਫਿਟੁ ਭਲੇਰੀ
 ਰੁਤਿ॥ ੧॥ ਅਮਃ ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਤਾਈ ਤਿਸੁ ਜਿਉ ਸਭੁ
 ਵਿਛੁ ਜਿਸ ਕੋ ਹਾਥਿ॥ ਕਾ ਮਿਤਾ ਸੋਈ ਕਾਂਢੀ ਅਹਿ ਇਕ
 ਵਿਖਨ ਚਲਹਿ ਸਾਥਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਮੀ ਮਿਤੁ ਨਾ
 ਮੁਨਿ ਧਾਨੁ ਹੋਮਿ ਲਿਪੀ ਦੁਹਾਈ॥ ਜਿਸੁ ਜਿਸ ਮਰਤ ਸੁਖ
 ਪਾਈ॥ ਐਸੁ ਰੁਤਿ ਖਾਬੁ ਝਾਈ॥ ਕਾਰਿ ਜੇਦਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
 ਰਹੁ ਖਰਹੈ ਨ ਕਾਈ॥ ਜਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰੀਨਿ ਅਮਮਰ
 ਪਦੁ ਪਾਈ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਦੁ ਰੁਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਾਨਕ ਸਰਣ

ਈ॥੩॥ਸਲੋਕਮਃ੫ ॥ ਰਿਠੋੜੋਹਭਠਾਇਉਦਨ
 ਕਾਈਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਵਲਧਾਤਿਨਸੁਆਉਜਿਨਸਾਤਿ
 ਗੁਰੂ ਭੋਟਿਆ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ ਦਾਮਨੀਚਮਤਕਾਗਤਿਉਦ
 ਰਤਾਰਾਜਗਥੇ॥ ਵਸੁਸੁਹਾਵੀਸਾਇਨਾਨਕਨਾਉਜਪ
 ਦੋਤਿਸੁਧਣੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿਸਾਸਤ੍ਰਜੋਧਿ
 ਜਾਤਿਕਿਨੈਕੀਮਨਜਾਣੀ॥ ਜੋਜਨੁਭੋਟੇਸਾਧਸੀਗੀਸੋਹ
 ਰਿਰੰਗੁਮਾਣੀ॥ ਸਚੁਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਏਹਰਤਨਾਖ
 ਣੀ॥ ਮਸਤਕਿਹੋਵੈਲੇਖਿ॥ ਆਹਾਰਿਸਿਮਾਰਿਪ੍ਰਗਾਣੀ॥
 ਤੇਸਾਹਿਚੈਸਚੁਨਾਮੁਨਾਨਕਮਿਹਮਾਣੀ॥੪॥ਸਲੋਕ
 ਮਃ੫ ॥ ਅੰਤਰਿਚਿਤਨੈਣੀਸੁਖੀ॥ ਮੁਲਿਨਉਤਰੈ

ਰੁਖਾ ਨਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਏ ਦੁਖਾ ॥੧॥ ਮਃ ੫

॥ ਮੁਠ ਫੇਸੇ ਈਸਾ ਬਾਜਿ ਨੀਸ ਚੁਨ ਲਾਇਆ ॥ ਨਨਕ ਸੇਸਾ ਬਾ

ਜਿਨਿ ਨੀਗੁਰੀ ਮਾਲਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਅਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥

॥ ਜਿਥੈ ਥੈ ਸਾਨਿਸਾ ਪਜਨ ਸੋ ਬਾਨੁ ਚੁਹੰਦਾ ॥ ਓਇ ਸੇਵਨਿ

ਸੀ ਮਿਥੁਆ ਪਟਾ ਬਿਨ ਸੈਸ ਭੁਮੰਦਾ ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਪ

ਰਬ ਹਮ ਸੀਤ ਬੇਦੁ ਕਹੰਦਾ ॥ ਭਗਤਿ ਵਛ ਲੁਭੇ ਰਾਗ ਬਿਰਦੁ

ਪੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਵਰਤੰਦਾ ॥ ਨਨਕ ਜਾਚੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਤਨਿ

ਭਾਵੰਦਾ ॥੫॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਚਿੜੀ ਚੁਹਕੀ ਪਉਫੁਟੀ

ਵਗਾਨਿ ਬਹੁਤੁ ਤਰੰਗਾ ॥ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਸੀਤ ਨਰ ਚੇਨ ਨਕਸ

ਮਹਿ ਰੰਗਾ ॥੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਪਰਮੰਦਰ ਖੁਸੀਆ ਤਹੀ ਜਹ

ਤੁਆਵਹਿਚਿਤਿ॥ ਦੁਨੀਆਕੀਆਵਹਿਅਈਆਨਾਨਕਸਭਿਉ
 ਮਿਤਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਪਨੁਸਚੀਗਾਸਿਹੈਕਿਨੈਵਿਰਲੈ
 ਜਾਤਾ॥ਤਿਸੈਪਰਾਪਤਿਭਾਇਰਹੁਜਿਸੁਦੇਇਬਿਧਾਤਾਮ
 ਨਤਨਭੀਤਰਿਮਉਲਿਅਹਰਿਰੀਰੀਜਨੁਰਾਤਾਸਾਧ
 ਸੀਰੀਗੁਨਗਾਇਆਸਭਿਦੋਖਹਖਾਤਾਨਾਨਕਸੇਈ
 ਜੀਦਿਅਜਿਨਿਇਕਪਛਾਤਾ॥੬॥ਸਲੋਕੁਮਃ੫ ॥
 ਖਖੜੀਆਸੁਹਾਵੀਆਲਗਾੜੀਆਮਕਕੀਠੀ॥ਕਿਰ
 ਹਵਿਛੋੜਾਧਣੀਸਿਉਨਾਨਕਸਹਸੇਰੀਠੀ॥੭॥ਮਃ੫
 ॥ਵਿਸਾਰਿਦੇਮਰਿਗਾਏਮਰਿਭਿਨਸਕਹਿਮੂਲਿ॥
 ਵੇਖੁਖੋਏਗਾਮਤੇਜਿਉਤਸਕਰਉਪਰਿਸੁਲਿ॥੮॥ਪ

ਉੜੀ॥ ॥ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਅਭਿਨਾਸੀ ਸੁਣਿ
 ਆਜਾਨਾ ਲਿਖ ਲਿਖ ਹੀ ਅਲਿਪੁ ਰਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਭ
 ਣਿ ਆਉ ਚਨੀ ਚ ਸਭ ਇਕ ਸਮਾਨਿ ਕੀਟ ਹ ਸਤੀ ਬਣਿ
 ਆਗਾ ਮੀਤ ਸਖਾ ਸੁਤ ਬੰਧੋ ਪੋਸਾ ਭਿਭਿਸ ਦੇ ਜਾਣਿ ਆਗਾ ਭੁਸਿ
 ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿ ਆਗਾ॥੧॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਨਾ ਸਾਸਿ ਗਿਰਗ ਸਿਨਾ ਦਿਸੈ ਰਹਿ ਰਿਨਾ
 ਮਾਮ ਨਿਮੰਤ੍ਰਾ ਧੰਨੁ ਸਿਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਪੁਰਨ ਸੇਈ ਸੰਤ॥੧॥
 ਮਃ ੫ ॥ ਅਠੇ ਪਹਰ ਭਉ ਦਾ ਫਿਰੈ ਖਾਵਣ ਸੰਦੜੈ ਸੁਲਿ
 ॥ ਦੋਜਾ ਕਿਪ ਉਦਾ ਕਿਉ ਰਹੈ ਜਾਗਿ ਰਿਨ ਹੋਇ ਰਸੁ ਲਿ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ ਤਿਸੈ ਸੇਰੇ ਵਹੁ ਪਾਣੀ ਹੋ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਉ ਪਲੈ

॥ ਮੇਥੈ ਰਹਹੁ ਸੁਹੇਲਿ ਆਮਰੀ ਨਾਗਲਿ ਚਲੈ ॥ ਘਰੁ ਬੰਧਹੁ
 ਸਚੁ ਪਰਮ ਕਾਗਿ ਥੀ ਮੁਖਿ ਮਹਿਲੈ ॥ ਓਵਲੈ ਹੁਨਾਰਾਇਣੈ
 ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਝੁਲੈ ॥ ਨਾਨਕ ਪਕੜੇ ਰਰਣਹਰਿ ਤਿਸਦਰ
 ਗਾਹਮਲੈ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਜਾਚੁ ਕਮਰੀ ਦਾਨੁ ਦੇ
 ਹਿ ਪਿਆਰਿ ਮਾਯਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਮੈ ਨਿਤ ਚਿਤਾਰਿ
 ਮਾਯਾ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਈ ਮੁਲਿ ਮਤੁਲ ਭੰਡਾਰਿ ਮਾਯਾ ਨਾਨ
 ਕ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ ਤਿਨਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸਾਗਿ ਮਾਯਾ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪
 ॥ ਸਿਖਹੁ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਿ ਹੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀਟੇ ਕਾ ਮੁਖ
 ਉਜਲ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕਾ ਸਿਮਰਤ ਏਕਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਓਥੈ ਮੀ ਮੁਤੁਵੀਰੀ ਮੇ ਸੁਖੀ ਆਹਰਿ ਕਰਣੇ ॥ ਜਮ ਕੈ

ਪੰਥਿਨ ਪਾਈਆਹਿ ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ ਮਰਣੇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਆਇਆ ੬੩
ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਭਿਸੈ ਹੀ ਜਰਣੇ ॥ ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ ਸਾਧ ਜਨਮ
ਮਿਉ ਚਲਾਹਿ ਝਰਣੇ ॥ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਦਿਆਮ
ਨ ਅੰਦਰਿ ਪਰਣੇ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੪੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ
ਜੇ ਦਿਖੈ ਦੁਖਾ ਕਾਹੋ ਇਨਾ ਸੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਅਰਾਧਿ ਮੇਕਾ
ਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਜਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੫ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ
ਛੁਟਹਿ ਅਨਦਮੰ ਗਲਾ ਬਿਸਾਮਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਪੀ ਮੇਸਦਾ
ਹਰਿ ਨਿਮਖਨ ਬਿਸਰਉ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤਿਨ
ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਿਆ ਗਈ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਧਾ ॥ ਜਾਪਾਸ
ਰਣੀ ਜੋ ਪਦੈ ਸੋ ਛੁਟੈ ਬਧਾ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅਥਿਨਾ ਜੀ ਮੇ

ਜੇਨਿਗਰਾਭਿਨਦਧਾਗੁਰੁਬੋਇਆਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਹਰਿਪਾਤ੍ਰਿਭੁ
 ਤ੍ਰਿਸਮਧਾਗਨਨਕਪਾਇਆਸੋਧਲੀਹਰਿਅਗਮਅਗਧਾ
 ॥੧੦॥ਜਲੋਕਮਃ੪ ॥ਕਾਮੁਨਕਰਹੀਆਪਣਾਫਿਰਹਿ
 ਅਵਤਾਰੋਇਾਨਨਕਨਾਇਵਿਸਾਰਿਐਸੁਖੁਕਿਨੇਹਹੋਇ
 ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਬਿਖੇਕਉਤ੍ਰਤਾਇਸਗਲਮਹਿਜਗਤਿਰ
 ਹੀਲਪਟਾਇਾਨਨਕਜਨਿਵੀਰਾਗਰਿਆਮੀਠਾਹਰਿਕਾਨਾ
 ਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਇਹਨੀਸਾਲੀਸਾਧਕੀਜਿਸੁਭੇਟ
 ਤਤਰੀਐ॥ਜਮਕੰਕਰੁਨੇੜਿਨਆਵਣੀਫਿਰਿਬਹੁੜਿਨ
 ਮਰੀਐ॥ਬੁਢਸਾਗਾਰੁਸੰਸਾਰੁਬਿਖੁਸੋਪਾਰਿਉਤਰੀਐ॥
 ਹਰਿਗੁਣਗੁੰਫਹੁਮਨਿਮਾਲਹਰਿਸਭਮਲੁਪਰਹਰੀਐ

॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਮਿ ਲਿਰਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਰਹਰੀ ਐ ॥ ੧੧ ॥ ੬੪
 ਸੋਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋ ਜਿ ਨਹ ਰਿ
 ਵੁਠਾ ਰਿਤਿ ॥ ਗਾਲੀ ਅਲਪ ਲਾਲੀ ਅਕੀ ਮਿਨ ਆਵਹਿ
 ਮਿਤ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਸਟੀ ਅਗਈ ਅ
 ਪੁਰਨ ਅਗਮਾ ਬਿਸਮਾਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਕੀਤੁ ਪੁ
 ਰੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਯੋਗੁ ਨ ਚਲੀ ਖਸਮ
 ਨਾ ਲਿਲਾ ਬਿਮੋਹਿ ਵਿਗੁਣੇ ॥ ਕਰਤ ਬਕਰ ਨਿਭੁ ਲੇਰਿਆ
 ਮਾਇਆਇਆ ਸੁਣੇ ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨਿ ਭਵਾਈ ਅਨਿਜ
 ਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਣੇ ॥ ਕੀਤਾ ਪਾਇਨਿਆ ਪਣਾ ਦੁਖ ਸੇਤੀ ਜੁਣੇ ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਇਕ ਸਾਰਿ ਐਸੁ ਭੁਮੰਦੀ ਰੁਣੇ ॥ ੧੨ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮ: ੫

॥ ਉਠੀਦਿਅਬਹੀਦਿਅਸਵੀਦਿਅਸੁਖੁਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ॥
 ਨਾਮਿਸਲਾਹਿਐਮਨੁਤਨੁਸੀਤਲੁਹੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੫
 ॥ ਲਾਲਚਿਅਟਿਅਗਨਿਤਾਫਿਰੈਸੁਅਚਭੁਕਰੇਨਕੋਇ॥
 ਜਿਸੁਗੁਰਭੇਟੇਨਾਨਕਾਤਿਸੁਮਾਨਿਵਸਿਅਸੋਇ॥ ੨॥ ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ ਸਭੇਵਸਤੁਕਉੜੀਅਸਚੇਨਾਉਮਿਠਾਸ ॥
 ਦੁਆਇਅਗਤਿਨਾਹਰਿਜਨਾਂਚਖਿਸਾਧੀ॥ ਭਿਠਾਪਚਰਖ
 ਹਮਿਜਿਸੁਲਿਖਿਅਮਾਨਿਤਿਸੈਦੁਠਾਏਕੁਨਿਰੰਜਨੁਰ
 ਵਿਰਹਿਅਭਉਦੁਸਾਕੁਠਾਹਰਿਨਾਨਕਮਰਿਗੋਜੋੜਿਕਰ
 ਪ੍ਰਭਏਦੈਤੁਠਾ॥ ੧੩॥ ਸਲੋਕਮਃ ੫ ॥ ਜਾਚੜੀਸਾਸ
 ਰੁਜੇਜਾਚੀਦੀਹੇਕੜੋ॥ ਗਾਲੀਬਿਅਗਵਿਕਾਰਨਾਨਕਪ

ਟੰੀ ਵਿਹੁਣੀਆ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਨੀਹਿਜਿਵਿਧਾਮੰਨੁ
 ਪਛਾਣੁ ਵਿਰਲੇ ਬਿਓ ॥ ਜੋੜਣਹਾਰਾਸੰਤੁਨਨਕਪਾਧ
 ਰੁਪਧਰੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸੋਈਸੇਵਿਹੁਜੀਅਜੇਦਾ
 ਤਾਬਖਾਸਿਦਾ ॥ ਕਿਲਾਬਿਖਸਾਭਿਬਿਨਾਸੁਹੋਨਿਸਿਮਰਤ
 ਗੋਵਿਦਾ ॥ ਹਰਿਮਾਰਗੁਸਾਧੁਦਾਸਿਮਾਜਪੀਐਗੁਰਮੰ
 ਤੁਆਇਆਸੁਆਦਸਾਭਿਫਿਕਿਆਹਰਿਮਨਿਭਾਵੰ
 ਦਾਧਿਆਇਨਾਨਕਪਰਮੇਸਰੈਜਿਨਿਦਿਤੀਜਿੰਦਾ ॥ ੧
 ॥ ਸਲੋਕਮਃ ੫ ॥ ਵਡਲਗੀਸਚੇਨਾਮਕੀਜੋਬੀਜੋ
 ਸੋਖਾਇ ॥ ਤਿਸਹਿਪਰਾਪਤਿਨਾਨਕਾਜਿਸਨੇਲਿਖਿਆ
 ਆਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮੰਗਣਾਤਸਚੁਇਕੁਜਿਸੁਤੁਸਿ

ਦੇਵੈਆਪਿ॥ਜਿਤੁਖਾਧੈਮਨੁਤ੍ਰਿਪਤੀ॥ਐਨਾਨਕਸਾਹਿਬਦ
ਤ੍ਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਲਾਹਾਜਗਮਹਿਜੇਖਟਹਿਜਿਨਹ
ਰਿਧਨੁਗਾਸਿ॥ਦੁਤੀਆਭਾਉਨਜਾਣਨੀਸਚੇਦੀਆਸ
॥ਨਿਹਚਲੁਏਕਸਰੇਦਿਅਹੋਰੁਸਭਾਵਿਣਾਸੁ॥ਪਾਰਬ
ਹਮੁਜਿਸੁਦਿਸਰੈਤਿਸੁਬਿਰਥਾਸਾਸੁ॥ਕੀਠਿਲਾਇਜ
ਨਰਖਿਅਨਾਨਕਬਾਲਿਜਾਸੁ॥੧੫॥ਸਲੋਕਮ:੫
॥ਪਾਰਬਹਮਿਭੁਰਮਾਇਅਮੀਰੁਦੁਠਾਸਹਜੇਸੁਭਾਇ
॥ਅੰਨੁਪਨੁਬਹੁਤੁਉਪਜਿਅਗੀਪ੍ਰਥਮੀਰਜੀਤਿਪਤਿਅ
ਪਾਇ॥ਸਦਾਸਦਾਗੁਣਉਚਰੈਦੁਖੁਦਾਲਦੁਗਾਇਅ
ਬਿਲਾਇ॥ਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅਪਾਇਅਗੀਮਾਲਿਆਤਿ

ਸੈਰਜਾਇ॥ ਪਰਮੇਸੁਰਿਜੀ ਦਗਲਿਆਨਾਨਕਾਤਿਸੈਧੀਆ ੬੬
ਇ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਜੀਵਨਪਦੁਨਿਰਬਾਣੁਇਕੋਸਿਮਰੀ
ਐ॥ਦੂਜੀਨਾਹੀਜਾਇਕਿਨਿਬੀਧਿਧੀਰੀਐ॥ਤ੍ਰਿਠਾਸੰ
ਭੁਸੰਸਾਰੁਸੁਖਨਨਾਮਾਬਿਨੁ॥ਤਨੁਪਨਹੋਸੀਛਾਰੁਜਾ
ਣੈਕੋਇਜਨੁ॥ਰੰਗਾਰੂਪਰਸਬਾਇਕਿਕਰਹਿਪਰਾਣੀ
ਆ॥ਜਿਸੁਭੂਲਾਏਆਪਿਤਿਸੁਕਲਨਹੀਜਾਣੀਆ
॥ਰੀਰੀਰਤੇਨਿਰਬਾਣਸਚਾਗਾਵਹੀ॥ਨਾਨਕਸਰਦਿ
ਦੁਆਰਿਜੇਤੁਪੁਭਾਵਹੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੀਮਣ
ਮਰਦੁਨਤ੍ਰਿਨਕਉਜੋਹਰਿਲਾਡਿਲਾਗੋ॥ਜੀਵਤਸੇ
ਪਰਵਾਣੁਭੁਏਹਰਿਕੀਰਤਨਿਜਾਗੋ॥ਸਾਧਸੰਗੁਜਿ

ਨਪਾਇਆਸੇਈਵਰੁਰਾਗੋ॥ ਨਾਇਵਿਸਰਿਮੇਧਿਗੁਜੀਵਣਾ
 ਦੇਕਰਧਾਗੋ॥ ਨਨਕਪੁਤ੍ਰਿਪੁਨੀਤਸਾਧਲਖਕੋਟਿਪਿਰਾਗੋ॥ ੧
 ੬॥ ਸਲੋਕਮਃ ੫ ॥ ਧਰਤਿਜੁਵੰਨੀਖੜਰਤਨਜੜਾਈਹ
 ਰਿਪੇਮਪੁਰਖੁਮਨਿਵੁਠਾ॥ ਸਭੇਕਾਜਸੁਹੇਲੜੇਬੀਏਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਸਤਿਗੁਰੁਤੁਠਾ॥ ੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਫਿਰਦੀਫਿਰਦੀਦਹਦਿ
 ਸਾਜਲਪਰਬਤਬਨਰਾਇ॥ ਜਿਥੈਰਿਠਾਮਿਰਤਕੋਇਲ
 ਬਹਿਠੀਆਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸੁਸਰਬਸੁਖਾਫ
 ਲਲੋੜੀਅਹਿਸੋਸਚੁਕਮਾਵਉ॥ ਨੇੜੈਦੇਖਹੁਪਾਰਬਹੁ
 ਇਕਨਾਮੁਧਿਆਵਉ॥ ਹੋਇਸਗਲਕੀਰੇਵਕਾਹਰਿ
 ਸੀਰਿਸਮਾਵਉ॥ ਦੁਖੁਨਦੇਈਕਿਸੈਜੀਅਪਤਿਸਿਉ

ਘਰਿਜਾਵਉ॥ ਪਤਿਤਪੁਨੀਤਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਾਨਕਸੁਣ
 ਵਉ॥੧੧॥ ਸੋਲੋਕਵੈਹਾਮਃ੪ ॥ ਏਕਾਨਿਸਾਜਨੁਮੇ
 ਕੀਆਸਰਬਕਲਾਸਮਰਬੁ॥ ਜੀਉਹਮਾਰਾਖੀਨੀਐਹ
 ਰਿਮਨਤਨਸੀਦੜੀਵਬੁ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ ਜੇਕਰੁਗਾਹਹਿ
 ਪਿਆਰਜੇਤੁਪੁਨਛੋਰਾਖੁਲਿ॥ ਹਰਿਛੋਰੁਨਿਸੇਦਰਜਨ
 ਪੜਾਹਿਦੇਜਕਰੈਸੁਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਭਿਨਿਧਾ
 ਨਘਰਿਜਿਸਦੇਹਰਿਕਰੈਸੁਹੋਵੈ॥ ਜਪਿਜਪਿਜੀਵਹਿਸੰ
 ਤਜਨਪਾਪਮਲੁਧੋਵੈ॥ ਚਰਨਕਮਲਹਿਰਦੈਵਸਹਿਸੰ
 ਕਟਸਭਿਥੋਵੈ॥ ਗੁਰੁਪੁਰਾਜਿਸੁਭੇਟੀਐਮਰਿਜਨਮਿਨ
 ਰੋਵੈ॥ ਪ੍ਰਭਦਰਸਾਪਿਆਸਨਾਨਕਘਟੀਕਿਰਪਾਕਾਰਿ

ਦੇਵੈ॥ ੧੮॥ ਜਲੇ ਕਰੁ ਖਣਾ ਮਃ ੫ ॥ ਭੈਰੀ ਰੁਗ ਮੁਦ ਦਾਇ ਪਿ
 ਰੀ ਮੁਹ ਬਤਿ ਹਿ ਕੁਤੂ ਜਿ ਬਹੁ ਵੰਦੈ ਜਾਇ ਤਿ ਬਾਉ ਮਉ ਜੁਦੁ ਸੋ
 ਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਚੜ੍ਹਿ ਕੈ ਘੋੜੁ ਜੈ ਕੰਦੇ ਪਕੜੁ ਹਿ ਧੁੰਡੀ ਦੀ
 ਖੇਡਾਰੀ॥ ਹੀ ਸਾ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਉਲਾਸ ਹਿ ਕੁਕੜ ਦੀ ਓਡਾਰੀ॥
 ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਸੁਦਣੀ ਸੁਣੈ ਸੋ ਉਧ
 ਰੈ ਮਿਤਾ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਿ ਲਾਇ ਬਾਦ ਨੀ ਸੇ ਹਸਤ ਪਾਇ
 ਤਾ॥ ਮਨੁ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾ ਸਭਿ ਪੁੰਨ ਤਿਨਿ ਕਿਤਾ॥ ਸੀ
 ਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਉਧਰੈ ਬੀਖਿ ਆਗਾਨੁ ਜਿਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਲ
 ਝਿਲਾਇ ਉਧਾਰਿ ਓਨੁ ਦੁਖੁ ਸੇਵਿ ਅਮਿਤਾ॥ ੧੯॥ ਜਲੇ
 ਕਮਃ ੫ ॥ ਧੰਧੇ ਕੁਲਾਹ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਹੋ ਕੜੇ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਤੰਨ ਫੁਟੀ ਨਿਜਿ ਨਾਸਾਈ ਵਿਸਰੈ॥੧॥ਮਃ੫

੬੮

॥ਪਰੇਤ ਹੁਕੀ ਤੋ ਨੁਦੇਵਤਾ ਤਿਨਿ ਕਰਣੈ ਹਾਰੈ॥ਸਭੇ ਸਿਖ ਉ
ਬਾਰਿ ਅਨੁਪੁਭਿਕਾ ਜਸ ਵਾਰੈ॥ਨਿਦਕ ਪਕੜਿ ਪਛਾੜਿ ਅ
ਨੁਸੁਣੇ ਦਰ ਬਾਰੈ॥ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਵਡਾ ਹੋਆ ਪਿਸਾ ਜਿਸ
ਦਾਰੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥

॥ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਅੰਤੁ ਕਿਛੁ ਅੰਤੁ ਨਾਹਿ
ਸਭੁ ਤਿਸੈ ਕਰਣਾ॥ਅਗਮ ਅਰੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ ਜੀਅੰਕਾ
ਪਰਣਾ॥ਹਸਤ ਦੇਇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਭਰਣ ਪੋਖਣੁ ਕਰਣ

॥ਮਿਹਰਦਾਨੁ ਬਖਸਿਦਾ ਆਪਿ ਜਪਿ ਸਚੇਤਰਣਾ॥ਜੇਤੁ ਪੁ
ਰਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਸਰਣਾ॥੨੦॥ਸਲੋਕ ਮਃ੫

॥ਤਿਨਾ ਭੁਖ ਨ ਕਾਰਹੀ॥ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਹੋਜੋਇ॥ਨਾਨਕ

ਸ਼ੁਭੇ

ਚਰਣੀਲਾਗਿਆਉਪਰੋਕਾਇ॥੧॥ਅੰ॥੧੦੫

॥ਜਾਚਿਕਮੰਗੋ

ਨਿਤਨਾਮੁਸਾਹਿਬੁਕਰੇਕਬੁਲਾ॥ਨਨਕਪਰਮੇਸਰੁਜਜਮਨੁਤਿ

ਜਹਿਭੁਖਨਮੁਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਮਨੁਰਤਗੋਵਿੰਦੁਸੰ

ਗਸਚੁਭੋਜਨੁਜੋੜੋ॥ਪ੍ਰੀਤਿਲਗੀਹਰਿਨਾਮਸਿਉਏਹਹਸ

ਤੀਘੋੜੋ॥ਰਾਜਾਮਿਲਖਖੁਸੀਆਪਣੀਧਿਆਇਮੁਖੁਨ

ਮੋੜੋ॥ਛਾਛੀਟਰੁਪ੍ਰਭਮੰਗਣਾਦਰੁਕਦੇਨਛੋੜੋ॥ਨਨਕਮ

ਨਿਤਨਿਚਾਉਏਹੁਨਿਤਪ੍ਰਭਉਲੋੜੋ॥੨੧॥੧॥ਸੁਧਕੀ

ਰੋ

੧॥ਓਸਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰੁਅਕਾ

ਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੀਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਆਸਾਮਹਲਾ੧

॥ ਵਾਰਸ ਲੋਕ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੋਲਿ
 ਖੇਟੀ ਰੇ ਅਸਰਾ ਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਬਲਿ
 ਹਾਰੀ ਗੁਰਮਾਪਣੇ ਇਉਂ ਹਾਥੀ ਸਦਵਾਰਾ ਜਿਨਿ ਮਾਣ
 ਸਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀ ਏਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨
 ॥ ਜੇਸ ਉਚੀ ਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਹਿ ਹਜਾਰਾ ਏਤੇਰ
 ਨਣਹੋਇ ਮਾਂਗੁ ਗਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੧ ॥
 ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ ਮਾਪਣੈ ਸੁਚੇਤਾ ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੁਆ
 ਫਾਜਿ ਉਸੁੰਦੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤਾ ॥ ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿ ਮਾਕਹੁ ਨਾ
 ਨਕ ਸਉਨਾਹਾ ਫਲੀ ਮਹਿ ਫੁਲੀ ਮਹਿ ਬਪੜੇ ਭੀਤਨਾ ਦਿ
 ਰਿ ਸੁਆਹਾ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮਾਪੀਨੈ ਮਾਪੁ ਸਾਜਿ ਓਮ

ਪੀਨੈਰਚਿਓਨਾਉ॥ ਦੁਯੀਕੁਟਰਤਿਸਾਸੀਐਕਰਿਆਸਾਸੁਰਿਓ
 ਚਾਉ॥ ਦਾਤਾਕਰਤਾਆਪਿਤੁੰਤੁਸਿਦੇਵਹਿਕਰਹਿਪਸਾਉ॥ ਤੁੰ
 ਜਾਣੇਈਸਭਸੈਦੇਲੈਸਹਿਜਿੰਦੁਕਵਾਉ॥ ਕਰਿਆਸਾਸੁਰਿ
 ਠੋਚਾਉ॥ ੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਸਚੇਤੋਰੇਖੰਡੁਸਚੇਕੁਹਮੰਡਿ
 ਸਚੇਤੋਰੇਲੋਅਸਚੇਅਕਾਰਾਸਚੇਤੋਰੇਕਰਦੇਸਰਬਈ
 ਚਾਰਾ॥ ਸਚਾਤੇਰਾਅਮਰੁਸਚਾਟੀਬਾਣੁ॥ ਸਚਾਤੇਰਾਹੁਕ
 ਮੁਸਚਾਫੁਰਮਾਣੁ॥ ਸਚਾਤੇਰਾਕਰਮੁਸਚਾਨੀਸਾਣੁ॥ ਸਚੇ
 ਤੁਧੁਆਖਹਿਲਖਕੋਰੇਨ੍ਹਿ॥ ਸਚੈਸਾਭਿਤਾਣਿਸਚੈਸਾਭਿਜੇ
 ਰਿ॥ ਸਚੀਤੇਰੀਸਿਫਤਿਸਚੀਸਾਲਾਹਾ॥ ਸਚੀਤੇਰੀਕੁਟਰ
 ਤਿਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਾ॥ ਨਨਕਸਚਾਪਿਆਇਨਿਸਚਾਜੈਮ

ਰਿਜੀਮੇਸੁਕਚੁਨਿਕਚੁ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਦ ੭੦
 ਰੂਨਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਸਚੁਨਿਅਉ॥ਵਡੀਵਡਿਅ
 ਈਜਾਨਿਹਚਲਥਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਣੇਅਲਾਉ
 ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਬੁਝੈਸਭਭਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਪੁ
 ਛਿਨਦਗਤਿ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਅਪੇਅਪਿ॥ਨਾਨਕਕ
 ਰਨਕਥਨੀਜਾਇ॥ਕੀਤਾਕਰਣਾਸਰਬਰਜਾਇ॥੨॥ਮ
 ਹਲਾ੨ ॥ਇਹੁਜਗੁਸਚੇਕੀਹੈਕੋਠਨੀਸਚੇਕਾਵਿਚਿ
 ਦਾਸੁ॥ਇਕਨਾਹੁਕਮਿਸਮਾਇਲਏਇਕਨਾਹੁਕਮੇਕਰੇ
 ਦਿਲਾਸੁ॥ਇਕਨਾਭਾਣੇਕਛਿਲਏਇਕਨਾਮਾਇਅਗਦਿ
 ਚਿਨਿਦਾਸੁ॥ਏਵਡਿਅਪਿਨਜਾਪਈਜਿਕਿਸੈਆਣੇ

ਰਾਗਿ॥ ਨਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ॥ ਮੇਜਾ ਕਉ ਅਗੀ ਪਕਰੇ ਪਰਗਾ
 ਸੁ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਅਉ ਪਾਇ ਕੈ॥ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ
 ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿ॥ ਅਗ॥ ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਾਚਿ॥ ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ ਵੀਖਿ
 ਕਢੈ ਜਨਮ॥ ਲਿਖਿ ਅਗ॥ ਬਾਉ ਨ ਪਾਇ॥ ਨਿਰੁੜਿ॥ ਅਰਮੁਹ ਕਾ ਲੈ
 ਦੇ॥ ਜਕਿ ਚਾਲਿ॥ ਅਗ॥ ਤੇਰੈ ਨਾਇਰ॥ ਤੇ ਸੇਜਿ॥ ਏਗ॥ ਏਹਾ ਰਿਗ॥ ਏ
 ਸਿਠਗ॥ ਏਹਾ ਲਿਖਿ॥ ਅਗ॥ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ॥ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿ॥ ਅਗ॥
 ੩॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਨਾ ਦਾ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਵੇਦਾ॥ ਦਿ
 ਸਮਾ ਦੁਜੀ॥ ਅਦਿਸਮਾ ਦੁਭੇਦਾ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਰੂਪ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁ
 ਰੀਗਾ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਨਾਗੋ॥ ਫਿਰਹਿ ਜੀਤਾ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਪਉਣਾ॥ ਦਿ
 ਸਮਾ ਦੁਪਾਣੀ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਅਗਨੀ॥ ਖੇਰੁ ਹਿ॥ ਦਿਬਾਣੀ॥

ਵਿਸਮਾਦੁਪਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁਖਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਸਾਦਿਲਗ
 ਹਿਪਰਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁਵਿਜੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾ
 ਦੁਬੁਖਾ ਵਿਸਮਾਦੁਬੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁਸਾਏ
 ਹਾ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਉਝਾਨਿ ਵਿਸਮਾਦੁਰਾਹਾ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਨੇਕੀ ਵਿਸ
 ਮਾਦੁਦੁਰਿ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਦੇਖੀ ਹਾਸਰਾਹਚੁਰਿ ॥ ਵੇਖਿਵਿਰਾਣੁ
 ਰਹਿਅ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥ ਨਾਨਕਬੁਝਣੁਪੁਰੈਭਗਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੯
 ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉਸੁਖਸਾਰੁ
 ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬਆਕਾਰੁ ॥
 ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦਪੁਰਾਣਕਭੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕੁ
 ਦਰਤਿ ਖਾਣਾਪੀਣਾਪੈਨਦੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬਪਿਆਰੁ ॥ ਕੁਦ

ਰਤਿਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅਜਹਾਨਾ ਕੁਦ
 ਰਤਿਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨਾ ਅਭਿਮੰ
 ਨੁ ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤ ਕੁਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀਧ
 ਕਾਸਭਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂਕਾ ਦਿਰੁਕੁ ਰਤਾ ਪਾਕੀਨਾਈ
 ਪਾਕਾਨਾਨ ਕਹੁਕੇਮੇਅੰਦਰਿਵੇਖੇਦਰਤੰਤਾਕੋਤਾਕਾ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੀਨੈਭੋਗਭੋਗਿਕੈਹੋਇਭੁਜਮਭਿਭ
 ਉਰਾਜਿਧਾਇਅਗਾਵਡਾਹੋਆਦੁਨੀਦਾਰੁਗਾਲਿਸੰਗ
 ਲਪਤਿਚਲਗਇਅਗਾਅਰੋਕਰਣੀਕੀਰਤਿਵਾਚੀਅੰ
 ਬਹਿਲੇਖਾਕਰਿਸਮਝਾਇਅਗਾਬਾਉਨਹੋਵੀਪਉਦੀ
 ਈਹੁਦਿਸੁਣੀਅੰਕਿਮਾਰੁਅਗਇਅਗਾਮਨਿਅੰਧੈਜਨ

ਮੁਗਵਾਇਆ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਭੋਵਿਰਿਪਵਦੁਵਹੈ
 ਸਦਵਾਉ॥ਭੋਵਿਰਿਚਲਹਿਲਖਦਰੀਆਉ॥ਭੋਵਿਰਿਅ
 ਗਨਿਕਢੈਦੇਗਾਰੀ॥ਭੋਵਿਰਿਧਰਤੀਦਬੀਭਾਰੀ॥ਭੋਵਿਰਿਇ
 ਦਫਿਰੈਸਿਰਭੁਗਾਰੀ॥ਭੋਵਿਰਿਰਾਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੁ॥ਭੋਵਿਰਿ
 ਸੁਰਜੁਭੋਵਿਚਿਚੰਦੁ॥ਕੋਹਕਰੰਨੀਚਲਤਨਅੰਤੁ॥ਭੋਵਿਰਿਸਿ
 ਧਬੁਧਸੁਰਨਾਥ॥ਭੋਵਿਰਿਅਨੂਟੇਆਕਾਸਾ॥ਭੋਵਿਰਿਜੋ
 ਧਮਹਾਬਲਸੁਰਾ॥ਭੋਵਿਰਿਆਵਹਿਜਾਵਹਿਪੁਰਾ॥ਸਗਾਇ
 ਅਭਉਲਿਖਿਆਸਿਰਿਲੇਖੁ॥ਨਾਨਕਾਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰੁ
 ਸਚੁਏਕੁ॥੧॥ਅਃ੧ ॥ਨਾਨਕਾਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰੁਹੋਰਿ
 ਕੇਤੇਰਾਮਰਵਾਲਾਕੇਤੀਆਕੰਨਕਹਾਣੀਆਕੇਤੇਬੇਦਬੀ

ਚਾਰਾ ਕੇਤੇ ਨ ਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿਓ ਭ੍ਰਿਖੁ ਭ੍ਰਿਖੁ ਰਹਿਤਾਲਾ ਬਜਾਰੀ
 ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਜਾਰਾ ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ
 ਬੋਲਹਿ ਆਲਪਤਾਲਾ ਲਖਟਕਿ ਆ ਕੇ ਮੁੰਦਰੁ ਲਖਟਕਿ ਆ
 ਕੇਹਾਰਾ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਣੀ ਮਹਿ ਨ ਨਕਾ ਸੇਤ ਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰਾ
 ਗਿਅ ਨੁ ਨ ਗਲੀ ਫੁਫੀ ਐਕ ਬਨ ਕਰਤਾ ਸਾਰਾ ਕਰਮਿ ਮਿ
 ਲੈਤਾ ਪਾਣੀ ਐਹੋ ਰਹਿ ਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਨਵਰਿਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਨੁ ਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾ
 ਇਆ ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨ ਮਿਭਰਮਿ ਆਤਾ ਸਤਿਗੁ
 ਰਿਸ ਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇ ਵਰੁ ਦਾਤ ਕੋ ਨਹੀ
 ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਭਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ

ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਜਿਨਿਸ
 ਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਿ ਗਇਆ ॥੪॥ ਜਲੈ ਕਮਃ १ ॥ ਘੜੀ ਆਸ
 ਭੇਰੀ ਪੀਅੰ ਪਹਰ ਕੰਨ ਰੋ ਪਾਲਾ ਗਾਹ ਦੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ
 ਬੈਸੀ ਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੁਰਜ ਅਵਤਾਰਾ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਆਲੁ
 ਧਨੁ ਵਰਤਾਇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲਾ ਨਾਨਕ ਮੁਖੈ ਰਿਅਾਨ ਵਿ
 ਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਾਇਆ ਜਮ ਕਾਲੁ ॥੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਵਾਇ
 ਨਿਚੇਲੇ ਨਚ ਨਿਗੁਰ ਪੈਰ ਹਲਾਇ ਨਿਫੇ ਰਿਨਿ ਸਿਰਿ ॥ ਉ
 ਰਿਉ ਰਿਗਾ ਵਾਝਾ ਟੈ ਪਾਇ ॥ ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਪਾਰਿ ਜਾਇ ॥
 ਰੋਟੀ ਆਕਾਰ ਟਿਪੁਰ ਹਿਤਾਲਾ ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ
 ਨਾਲਿ ਗਾਵ ਨਿਗੋ ਪੀਆ ਗਾਵ ਨਿਕਾਨਾ ਗਾਵ ਨਿਸੀਤਾ

ਰਾਜੇਰਾਮਾ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ
 ਜਗਲਜਹਾਨੁ ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਹਿਕਰਮਿ ਚੜ੍ਹਾਉ ॥ ਭਿੰਨਿ ਰੇ
 ਏਜਿ ਨਾਮ ਨਿਚਾਉ ॥ ਸਿਖੀ ਸਿਖਿ ਮਾਰਗੁ ਰਵੀਚਾਰਿ ॥ ਨ
 ਦਰੀਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥ ਕੋਲੁ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕੁ ॥ ਬਲ
 ਵਾਰੇ ਲੇਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ ॥ ਲਾਟੁ ਮਾਧਾਣੀ ਮਾਮਨਗਾਹ ॥
 ਪੰਥੀ ਭਉਦੀ ਮਾਣੈ ਨਿਨਸਾਹ ॥ ਸੁਮੇਰਾ ਫਿਰਵਾਣੀ ਮ
 ਹਿਜੀਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਭਉਦਿ ਮਾਰਗਾਣਤਨ ਅੰਤਾ ॥ ਬੀਧਨ ਬੀ
 ਧਭਵਾਏ ਸੋਇ ॥ ਪਾਇ ਮੇਕਿ ਰਤਿ ਨ ਚੇਸੁ ਭੁਕੋਇ ॥ ਨ ਚਿਨ
 ਚਿਹਸ ਹਿਚਲਾਹਿ ਸੇਰੋਇ ॥ ਉਰਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧਨ ਹੋਇ ॥
 ਨ ਚਲੁ ਕਦਲੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਉਤਿ ਨ

ਮ: ੧

ਮਨਿ ਭਾਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਉ ਤੇਗ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾ
 ਇਲਾਇ ਮੇ ਨਰ ਕਿਨ ਜਾਣੀ ਮੇ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ
 ਖਾਜੈ ਆਖਿ ਗਵਾਈ ਮੇ ॥ ਜੇ ਲੋੜੁ ਹਿਚੀ ਗਾ ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨ
 ਹੁਨੀ ਚੁਸਦਾਈ ਮੇ ॥ ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰਵੇ ਸਕਰੇਈ
 ਆਈ ਮੇ ॥ ਕੋਰਹੈ ਨ ਭੁਰੀ ਮੇ ਪਾਈ ਮੇ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧
 ॥ ਮੁਸਲ ਮਾਨਾ ਸਿਫ ਤਿਸਰੀ ਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾ
 ਰੁ ॥ ਬੰਦੇ ਸੇਜਿ ਪਵਹਿ ਦਿਚਿ ਬੰਦੀ ਦੇਖਣ ਕਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥ ਹਿ
 ਦੁਸਾਲਾ ਹੀ ਸਾਲਾ ਹਨਿ ਦਰਸਾਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥ ਤੀਗਾਥਿ
 ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰਵਾਸੁ ਬਹੁ ਕਾਰੁ ॥ ਜੇਗੀ ਸੁੰਨਿ
 ਧਿਆਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾ ਮੁਕਰਤਾਰੁ ॥ ਸੁਖ ਮੁਖ ਮੁਰਤਿ ਨ

ਮੁਨਿਰੰਜਨੁਕਾਇਆਮਾਕਾਰੁਸਤੀਆਮਨਿਸੀਤੋਖੁਉਪਜੈ
ਦੇਣੈਕੈਵੀਚਾਰਿ। ਦੇਣੈਸੰਗਹਿਜਪਸਾਗੁਣਸੋਭਕਰੇਸੰਸਾਰੁ
ਗੁਚੋਰਾਜਾਰਾਤੈਕੁਕ੍ਰਿਮਾਰਾਖਾਰਾਬਾਵੇਕਾਰਾ। ਇਕਿਹੋਦਾ
ਖਾਇਚਲਹਿ। ਮੇਥਾਉਤਿਨਾਭਿਕਾਈਕਾਰਾ। ਜਲਿਥਲਿਜੀ
ਆਪੁਰੀਆਲੋਆਮਾਕਾਰਾਮਾਕਾਰਾ। ਓਇਜੀਆਖਹਿ
ਬੁਝੈਜਾਣਹਿਤਿਨਾਭਿਤੇਰੀਸਾਰਾ। ਨਾਨਕਭਗਤਾਭੁਖਸ
ਲਾਹਣੁਸਚੁਨਾਮੁਆਧਾਰੁ। ਸਦਾਅਨੀਦਿਰਹਹਿਦਿਨਰਾ
ਤੀਗੁਣਵੀਤਿਆਪਾਛਾਰੁ॥੧॥ਅੰ॥੧॥ ॥ਮਿਟੀਮੁਸਲਮਾਨ
ਕੀਪੈਝੈਪਈਕੀਮਿਆਰਾ। ਘਬਿਭਾਂਭੇਇਟਾਕੀਆਜਲਦੀਕ
ਰੇਪੁਕਾਰਾ। ਜਲਿਜਲਿਰੇਵੈਬਪੁਨੀਝਾਝਿਝਾਝਿਪਦਹਿਅੰਗੀਰੀ

ਆਗਾ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਵੁ ਕੀ ਆਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥
 ਕਾਪਉੜੀ ॥ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਆਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿ ਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰ
 ਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇ ਆਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਐਸ ਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੋ
 ਜਿਨਿ ਵਿਰਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ ਆਗਾ ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੋ ਜਿ
 ਨਿ ਜਰੋ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਆਗਾ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇ ਆ
 ॥ ੬ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ
 ਗਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ ਜੀਮਿ ਆਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆਹਉ ਵਿਚਿ
 ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਾਇ ਆਗਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਖਾਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ
 ਗਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿ ਆਰਕੁ ਕੀ ਆਗੁ ਹਉ ਵਿਚਿ

ਪਾਪਪੁੰਨਵੀਚਾਰੁ॥ ਹਉਵਿਚਿਨਰਕਿਸੁਗਰਿਅਵਤਾਰੁ॥
ਹਉਵਿਚਿਹਮੈਹਉਵਿਚਿਰੋਵੈ॥ ਹਉਵਿਚਿਭਰੀਅੈਹਉ
ਵਿਚਿਧੋਵੈ॥ ਹਉਵਿਚਿਜਾਤੀਜਿਨਸੀਖੋਵੈ॥ ਹਉਵਿਚਿਮੁ
ਰਖੁਹਉਵਿਚਿਸਿਆਣਾ॥ ਮੇਖਮੁਕਤਿਕੀਸਾਰਜਾਣਾ॥
ਹਉਵਿਚਿਮਾਇਆਹਉਵਿਚਿਛੁਗਇਆ॥ ਹਉਮੈਕਰਿਕ
ਰਿਜੀਤਉਪਾਇਆ॥ ਹਉਮੈਬੂਝੈਤਾਦਰਸੁਝੈ॥ ਗਿਆਨਦਿ
ਪੂਣਾਕਾਬਿਕਾਬਿਲੁਝੈ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੀਲਿਖੀਮੈਲੇਖੁ॥
ਜੇਹਾਵੇਖਹਿਤੇਹਾਵੇਖੁ॥ ੧॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹਉਮੈਏਹਾ
ਜਾਤਿਹੈ॥ ਹਉਮੈਕਰਮਕਮਗਿਆ॥ ਹਉਮੈਏਈਬੰਧਨਾਫਿ
ਰਿਫਿਰਿਜੋਨੀਪਾਗਿਆ॥ ਹਉਮੈਕਿਥਹਉਪਜੈਕਿਤੁਸੰਜ

ਮਿਇਹਜਾਇ। ਹਉਮੈਏਹੋਹੁਕਮੁਹੈਪਾਇਮੈਕਿਰਤਿਫਿ ੧੬
 ਰਾਹਿ। ਹਉਮੈਦੀਰਘਰੋਗੁਹੈਦਾਰੂਭੀ। ਇਸੁਮਾਹਿ। ਕਿਰਪ
 ਕਰੇਜਿਆਪਣੀਤਾਰੂਗ੍ਰੰਥਦੁਕਮਾਹਿ। ਨਨਕਕਹੈਸੁਣ
 ਹੁਜਨਹੁਇਤਿਜੰਜਮਿਦੁਖੁਜਾਹਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸੇ
 ਵਕੀਤੀਸੀਤੋਖੀਈ। ਜਿਨੀਸਚੇਸਚੁਧਿਆਇਆ। ਓਨੀ
 ਮੰਦੈਪੈਰਨਗਖਿਓਕਰਿਸੁਕ੍ਰਿਤਧਰਮੁਕਮਾਇਆ। ਓਨੀ
 ਦੁਨੀਆਤੋਫੇਬੀਧਨਾਅੰਨੁਪਾਣੀਬੋਝਾਖੁਗਇਆ। ਤੂੰਬ
 ਖਸੀਸੀਅਗਲਾਨਿਤਦੇਵਹਿਚਭਹਿਸਦਾਇਆ। ਵ
 ਰਿਆਈਦਰੁਪਾਇਆ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਪੁਰਖਾਂ
 ਬਿਰਖਾਂਤੀਰਥਾਂਤਟਾਂਮੇਘਾਂਖੇਤਾਂਹਾਦੀਪਲੇਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂ

ਖੰਡਾਂ ਵਰਭੰਡਾਂ ਹਾ ਅੰਡੁ ਜ ਜੇ ਰਜ ਉਤਤੁ ਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਤੁ ਜਾਂ ਹ
ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਨਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਂ ਹਾ ਨਨਕ ਜੰਤ ਉਪਾਇ
ਕੈ ਸੀਮਾ ਲੇਸੁ ਭਨ ਹਾ ਜਿਨ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀ ਆਗੈ ਤਾ ਭਿਕ
ਫੁਟੀਤਾ ਹਾ ਸੋ ਕਰਤਾ ਚਿਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇ ਆਜਗੁ ਭਿ
ਸੁਜੋਹਾਰੀ ਸੁ ਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀ ਬਾਣੁ ਅਭਰਗੁ ਨਨਕ ਸਚੇ
ਨਾਮਾ ਬਿਨੁ ਕਿ ਆਟਿ ਕਾ ਕਿ ਆਤਗੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਲਖਨੇ ਕੀ
ਆਚੀਰੀ ਅੰਠੀ ਆਲਖ ਪੁਨਾਂ ਪਰਵਦੁ ਲਖਤ ਪਉ ਪਰਿਤੀ
ਰਬਾਂ ਸਹਜੇ ਜੇਗ ਬੇਬਾਣੁ ਲਖ ਸੁਰਤ ਲਸੀ ਗਾਰਾ ਮਰਣ ਮ
ਹਿ ਫੁਟਹਿ ਪਰਾਣੁ ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖਾਰੀ ਆਨਾ ਧਿਆਨ ਪੜੀ
ਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣਾ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀ ਆਗੈ ਲਿਖਿ ਆਆ

ਵਲੁ ਜਾਣੁ ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿ ਆਕਰ ਮੁਸਚਾਨੀ ਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾ
 ਇਆ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾਤਿ ਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਈ
 ਆਸਾ ਤਿਗੁ ਰੀ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ
 ਵਸਾਇਆ ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖੀ ਜਨ ਮੁਗਧਾਇ
 ਆਗੈ ਵਿਚਿ ਦੁਨੀ ਆਕਹੈ ਆਇਆ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਗਾਡੀ ਲਦੀ ਅਹਿ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਤਰੀ ਅਹਿ ਸਾਥਾ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ
 ਬੇਡੀ ਪਾਣੀ ਐ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਗਾਡੀ ਅਹਿ ਥਾਤਾ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਅਹਿ ਜੇ ਤੇ ਬ
 ਰਸ ਬਰਸ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਅਹਿ ਜੇ ਤੇ ਮਾਸਾ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਐ ਜੇ ਤੀ ਆਰਜਾ ਪਾਕ੍ਰਿ
 ਅਜੇ ਤੇ ਸਾਸਾ ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉ ਮੈ ਝੁਖਣਾ ਝੁ

ਖਾ॥੧॥ਮ॥੦੯ ॥ਲਿਖਿਲਿਖਿਪੜਿਆਤੇਤਾਕੜਿਆਬ
ਹੁਤੀਰਬਭਾਵਿਆਤੇਤੋਲਾਵਿਆਬਹੁਭੇਖਕੀਆਏਹੀਦੁ
ਖਦੀਆਸਹੁਦੇਜੀਆਅਪਣਾਕੀਆਅੰਨੁਨਖਾਇਆ
ਸਾਦੁਗਾਵਾਇਆਬਹੁਦੁਖੁਪਾਇਆਦੁਜਾਭਾਇਆ॥
ਬਸਤਨਪਹਿਰੈਅਹਿਨਿਸਿਕਹਿਰੈਅੰਨੀਵਿਗੁਤਾਕਿਉਜ
ਰੈਗੁਰਬਿਨੁਸੁਤਾਪਗਓਪੇਤਾਣਾਅਪਣਾਕੀਆਕਮਣਾ
ਅਲੁਮਲੁਖਾਈਸਿਰਿਛਾਈਪਾਈਮੂਰਖਿਅੰਧੈਪਤਿਗਾਵ
ਈਗਵਿਣੁਨਾਏਕਿਛੁਬਾਇਨਪਾਈਰਹੈਬੇਬਾਣੀਮਨੀਮਸ
ਣੀਅੰਧੁਨਜਾਣੈਫਿਰਿਪਛੁਤਾਣੀਸਤਿਗੁਰੁਭੇਟੇਸੋਸੁ
ਖਪਾਏਹਰਿਕਾਨਾਮੁਮੀਨਿਵਸਾਏਨਾਨਕਨਦਰਿਕਰੇਸੋਪ

ਏ॥ ਆਸਾ ਮੰਦੇ ਸੇ ਤੇ ਨਿਹ ਕੇ ਵਲ ਹਉ ਮੈ ਸਬਾ ਦਿਜ ਲਾਏ॥ ੧੮

੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਭੁਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭੁਗਵ ਦੇ ਦਰਿ ਸੋਹ ਨਿਕੀ

ਗਤਿ ਗਾਵ ਦੇ॥ ਨਾਨਕ ਕਰ ਮਾਥਾ ਹਰੇ ਦਰਿ ਦੋ ਅਨ ਲਹਨੀ

ਧਾਵ ਦੇ॥ ਇਕਿ ਮੁਲੁ ਨ ਬੁਝ ਨਿਆਪਣਾ ਅਣ ਹੋ ਦਾ ਮਾਪੁ

ਗਣਾਇ ਦੇ॥ ਹਉ ਛਾਢੀ ਕਾਨੀ ਚਜਾਤਿ ਹੋਰ ਉਤਮ ਜਾਤਿ

ਸਦਾਇ ਦੇ॥ ਤਿਨ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ ਪਿਆਇ ਦੇ॥ ੧੯॥ ਸਲੋ

ਕਮ ੦੧ ॥ ਕੁੜੁਰਾ ਜਾ ਕੁੜੁਪਰ ਜਾ ਕੁੜੁਸਭ ਸੀਸਾਰਾ ਕੁ

ੜੁਮੰਰ ਪਕੁੜੁ ਮਾਝੀ ਕੁੜੁਖੈ ਸਣਹਾਰਾ ਕੁੜੁਸੁਇਨਾ ਕੁੜੁ

ਰੁਪਾ ਕੁੜੁਪੈ ਨਣਹਾਰਾ ਕੁੜੁਕਾਇਆ ਕੁੜੁਕਪ ਕੁੜੁਕੁਰੁਪਾ

ਪਾਰਾ ਕੁੜੁਮੀਆ ਕੁੜੁਬੀਬੀਖੀਪਿਹੋਏ ਖਾਰਾ ਕੁੜੁਕੁੜੁਨੇ

ਹੁਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰਾ ਕਿਸੁ ਨਾ ਲਿਕੀ ਚੈ ਦੋਸਤੀ
ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਦਾ ਹਾਰਾ ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿ ਉਕੂੜੁ
ਬੇਪੁਰਾ ਨਾਨਕ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੁ ਕੂੜੁ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਰੁਜਾਣੀ ਐ ਜਾਗਿ ਦੇਸਚਾ ਹੋਇ। ਕੂੜੁ
ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ। ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਰੁਜਾਣੀ
ਐ ਜਾ ਸਚਿ ਪਰੇਪਿ। ਆਰੁ ਨਾ ਉਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀ ਐ ਤਾ
ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ। ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਰੁਜਾਣੀ ਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾ
ਣੈ ਜੀਉ। ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ। ਵਿਚਿ ਦੋਇ ਕਰਤਾ ਬੀ
ਉ। ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਰੁਜਾਣੀ ਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੋਇ। ਦਾਇਆ
ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ। ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਰੁਜਾਣੀ

ਮੇਜਾ ਅਤਮਤੀਗਾ ਬਿਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪਾਛਿ ੨੯
 ਕੈ ਬਹਿਰ ਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਸਚੁ ਸਚੁ ਨ ਹੋਇ ਦਾਗੁ ਪਾਪ
 ਕਹੈ ਧੋਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ॥ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਠੈ ਹੋ
 ਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਦਾਨੁ ਮਹਿ ਰਾਤ ਲੀਖਾ ਕੁਜੇ ਮਿ
 ਲੈਤ ਮਸਤ ਕਿਲਾਣੀ ॥ ਮੇ ॥ ਕੂਕਾ ਲਾਲ ਚੁਛਰੀ ॥ ਮੇ ॥ ਹੋਇ
 ਇਕ ਮਨਿ ਅਲਪੁ ਪਿਆਈ ॥ ਮੇ ॥ ਫਲੁ ਤੇ ਵੇਹੋ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਜੇ
 ਵੇਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੁਗ ਬਿਲਿਖਿ ਮਾਤਾ ਪੁ
 ਤ੍ਰਿਤਿ ਨਾਣੀ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਮਤਿ ਬੋਝੀ ਸੇਵ ਗਵਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ੧੦
 ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੪੯ ॥ ਸਚਿਕਾਲੁ ਕੂਕੁ ਵਗਤਿ ॥ ਅਕਾਲਿਕਾ
 ਲਖ ਬੇਤਾਲਾ ॥ ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ ਲੈ ਗਏ ॥ ਅਬਾ ਕਿਉ ਉਗ

ਵੇਦਾਨਿ। ਜੇਇਕੁਹੋਇਤਉਗਵੈਰਤੀਪੁੰਗਤਿਹੋਇ। ਨਾਨਕ
ਪਾਹੈਬਾਹਰਾਕੋਰੈਰੰਗੁਨਜੋਇ। ਭੋਵਿਚਿਭੁੰਬਿਚੜਾਈਐਸ
ਰਮੁਪਾਹੁਤਨਿਹੋਇ। ਨਾਨਕਭਗਤੀਜੇਰਪੈਕੁੜੈਸੋਇਨਕੋਇ
॥੧॥੨੪੯॥ ਲਭੁਪਾਪੁਦਾਇਰਾਜਾਮਹਤਾਕੁੜਹੋਆਸਿ
ਕਦਾਰਾਕਾਮੁਨੇਬੁਸਦਿਪੁਛੀਐਬਹਿਬਪਿਕਰੋਬੀਚਾਰਾਅੰ
ਧੀਰਯਾਤਿਗਿਅਨਾਦਿਹੁਦੀਭਾਹਿਭਰੇਮੁਰਦਾਰਾਗੀਆ
ਨੀਨਚਹਿਵਾਜੇਵਾਦਹਿਰੂਪਕਰਹਿਸੀਰਾਗਾ। ਉਥੇਕੁਕਹਿ
ਵਾਦਾਰਾਵਹਿਜੋਪਾਕਾਵੀਚਾਰਾ। ਮੂਰਖਪੀਡਿਤਹਿਕਮਤਿ
ਹੁਜਾਤਿਸੰਜੇਕਰਹਿਪਿਆਰਾ। ਧਰਮੀਧਰਮੁਕਰਹਿਗਾਵ
ਵਹਿਮੰਗਹਿਮੋਖਦੁਆਰਾ। ਜਤੀਸਦਾਵਹਿਜੁਗਾਤਿਨਜ

੮੦
 ਦਹਿਛਤ੍ਰਿਬਹਹਿਘਰਬਾਰੁ॥ ਸਭੁਕੋਪੁਰਾਅਪੇਹੋਵੈਘਟਿਨ
 ਕੋਈਆਖੇ॥ ਪਤਿਪਰਵਾਣੀਪਛੈਪਾਣੀ॥ ਮੇਤਾਨਾਨਕਤੋਲਿਆ
 ਜਾਪੇ॥ ੨॥ ਮਃ ੧ ॥ ੧ ॥ ਵਦੀਸੁਦਜਰਿਨਾਨਕਾਸਚਾਵੈਖੇਸੋ
 ਇ॥ ਸਭਨੀਛਾਲਾਮਾਰੀਆਕਰਤਾਕਰੇਸੁਹੋਇ॥ ਅਰੀਜਾ
 ਤਿਨਜੇਰੁਹੈਅਰੀਜੀਉਨਵੇ॥ ਜਿਨਕੀਲੇਖੇਪਤਿਪਵੈਚੰਗੇ
 ਸੇਈਕੋਇ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਪੁਰਿਕਰਮੁਜਿਨਾਕਉਤੁਪੁਪ
 ਇ॥ ਆਤਾਤਿਨੀਖਸਮੁਧਿਅਗਇਆ॥ ਏਨਾਜੰਤਾਕੈਵਸਿਕਿਛੁ
 ਨਾਹੀਤੁਪੁਵੇਕੀਜਗਤੁਉਪਾਇਆ॥ ਇਕਨਾਨਤੁਮੇਲਿਲੇਹੈ
 ਇਕਿਆਪਹੁਤੁਪੁਖੁਅਗਇਆ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾਤੇਜਾਇਆਜਿ
 ਥੈਤੁਪੁਆਪੁਬੁਝਾਇਆ॥ ਸਚਜੇਹੀਸਾਚਿਸਮਾਇਆ॥ ੧੧

॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ॥ ਦੁਖ ਦਾਰੁ ਸੁਖੁ ਰੇ ਗੁਭਾਇ ਆਜਾ ਸੁਖੁ
 ਤਾ ਮਿਨ ਹੋਈ ॥ ਤੁੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੇਨਾ ਹੀ ਜਾਹ ਉਕਰੀ ਨਹ
 ਈ ॥ ੧ ॥ ਬਾਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿ ਆਤੇ ਰਾਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ
 ਲਾਖਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ
 ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਾ ਪੁਰਿ ਰਹਿ ਆਗਾ ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ
 ਸੁਆਇ ਉਜਿ ਨਿਕੀਤੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਾਇ ਆਗਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰ
 ਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁਕਰਿ ਰਹਿ ਆਗਾ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਜੋ ਗੁਸਬ ਦੀਰੀ ਆਨ ਸਬਦੀ ਬੇਦ ਸਬਦੀ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਹਾਖੜੀ ਸਬਦੀ ਸੁਰ ਸਬਦੀ ਸੁਵਾਸਬਦੀ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤ ਹਾਸ
 ਰਬ ਸਬਦੀ ਏਕ ਸਬਦੀ ਜੋ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ॥

ਹੋਜੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥੩॥ਅੰ०੨ ॥ ਏਕਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨੰਸ
 ਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾਤਾ ਆਤਮਾ॥ ਆਤਮਾ ਬਾਸੁ ਦੇਵਾਸਿ
 ਜੇਕੋ ਜਦੋਂ ਭੇਉ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਜੋਈ ਨਿਰੰਜਨ
 ਦੇਉ॥੪॥ਅੰ०੧ ॥ ਕ੍ਰਿਭੁ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲੁ ਬਿਨੁ
 ਕ੍ਰਿਭੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਗਿਅਨੁ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਅਨੁ
 ਨ ਹੋਇ॥੫॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਪੜ੍ਹਿਅਹੈ ਵੰਗੁ ਨ ਹਰਗਾਰੁ ਤਾਰੀ
 ਜਾਪੁ ਨ ਮਾਰੀ॥ ਮੇਜੇ ਹਾਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇ ਹੋਨਾ ਉਪਚਾਰੀ॥ ਮੇ
 ॥ ਮੇਸੀ ਕਲਾਨ ਖੇਡੀ॥ ਮੇਜਿ ਤੁਦਰਗਾ ਹਰਗਾਇ॥ ਮਾਹਾਰੀ॥ ਮੇ॥ ਪੜ੍ਹਿ
 ਮਾਮ ਤੇ ਓਮੀ॥ ਮਾਫੀ ਚਾਰੁ॥ ਮਰੀ ਵੀ ਚਾਰੀ॥ ਮੇ॥ ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁਮ
 ਰੀ॥ ਮਾਰੀ॥ ੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮੰ०੧ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ

ਵੇ

ਇਕਰਬੁ ਇਕਰਬੁ ਵਾਹੁ ਸੁਗੁ ਸੁਗੁ ਫੇਰਿ ਵਟਾਈ ਅਹਿਗਿ
ਅਨੀ ਬੁਝਹਿ ਤਹਿ ॥ ਸਤ ਨਾਮਿ ਰਬੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਰਮੁ ਅਰੋ
ਰਥ ਵਾਹੁ ॥ ਤੇਤੈ ਰਬੁ ਜਤੈ ਕਾ ਜੇਰੁ ਅਰੋ ਰਥ ਵਾਹੁ ॥ ਦੁਆਪੁ
ਰਿਰਬੁ ਤਪੇ ਕਾ ਸਤੁ ਅਰੋ ਰਬੁ ਵਾਹੁ ॥ ਕਲ ਜੁਗਿ ਰਬੁ ਅਗ
ਨਿਕਾ ਕੁਜੁ ਅਰੋ ਰਥ ਵਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਮ ੮੯ ॥ ਜਾਮਕਹੈ ਸੇਤੀ ਬ
ਰਸੁ ਅਮੀ ਸਚੁ ਮਹਿ ॥ ਆਵੈ ਜਾ ਚਿਰਹੈ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ
॥ ਰਿਗੁ ਕਹੈ ਰਹਿ ॥ ਆਭੁ ਰਪੁ ਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੁਰੀ ॥
ਨਾਇਲਾਇ ਮੇ ਪਰਾਛਤ ਜਗਹਿ ॥ ਨਨਕਤ ਉਮੈ ਖੰਤ ਰੁਪਾ
ਹਿ ॥ ਜੁਜਮਹਿ ਜੋਰਿ ਛਲੀ ਚੰਦਵਾ ਲਿਕਾਨ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਵ
ਭਾਇਆ ॥ ਪਾਰਜਾਤਿ ਰੋਪੀ ਲੈਆਇਆ ਬੰਦਾ ਬਨਮਹਿ

ਰੰਗੁਕੀਆ॥ ਕਾਲਿਮਹਿਬੇਦਅਥਰਬਣੁਹੁਆਨਾਉਖੁਦ ੦੬੨
 ਈਅਲਹੁਭਾਇਆ॥ ਨੀਲਬਸਤਲੇਕਪੜੇਪਹਿਰੇਤੁਰੰਕ
 ਪਠਾਣੀਅਮਲੁਕੀਆ॥ ਚਾਰੇਵੇਦਹੋਏਸਾਰਿਆਰਾਪੜਹਿ
 ਗੁਣਹਿਤਿਨਚਾਰਵੀਚਾਰਾ॥ ਭਾਉਭੁਗਤਿਕਰਿਨੀਚੁਸਦਾ
 ਏ॥ ਭਉਨਾਨਕਸੇਖੰਤਰੁਪਾਏ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਵਿਟਹੁਵਾਰਿਆ॥ ਜਿਤੁਮਿਲਿਐਖਸਮੁਸਮਾਲਿਆ॥ ਜਿਨਿ
 ਕਰਿਉਪਦੇਸੁਗਿਆ॥ ਅਨਮੰਜਨੁਦੀਆ॥ ਏਨੀਨੇੜੀਜਗਤੁਨਿ
 ਹਾਲਿਆ॥ ਖਸਮੁਛੋਰਿਦੂਜੇਲਰੇ॥ ਰੂਬੇਸੇਵਣਜਗਰਿਆ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਬੋਹਿਥਾ॥ ਵਿਰਲੈਕਿਨੇਵੀਚਾਰਿਆ॥ ਕਰਿਕਿਰ
 ਪਾਪਾਰਿਉਤਗਰਿਆ॥ ੧੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ੦੧ ॥ ਸਿਮਲਰੁ

ਖੁਸਰਾਇਰਾਅਤਿਦੀਰਘਾਅਤਿਮੁਰਾਓਇਜਿਅਵਹਿ
 ਅਸਕਰਿਜਾਹਿਨਿਰਾਸੇਕਿਤੁਫਲਾਫਿਕੇਫੁਲਬਕਬਕੇਕੇ
 ਮਿਨਾਅਵਹਿਪਤਿਮਿਠਤੁਨੀਵੀਨਾਨਕਾਗੁਣਚੀਰੀਅ
 ਈਅਤਤੁਸਭਕੋਨਿਵੈਆਪਕਉਪਰਕਉਨਿਵੈਨਕੋਇ
 ਧਰਿਤਾਰਾਜੁਤੋਲੀਐਨਿਵੈਸੁਗਉਰਾਹੋਇਅਪਰਾਧੀ
 ਦੁਣਾਨਿਵੈਜੋਹੰਤਾਮਿਰਗਾਗਹਾਸੀਸਿਨਿਐਕਿਅਥੀਐ
 ਜਾਰਿਦੇਕੁਸੁਧੇਜਾਹਿ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਪੜ੍ਹਿਪੁਸਤਕਸੀਧਿ
 ਆਬਾਦੀਸਿਲਪੁਜਸਿਬਗੁਲਸਮਾਧੀਮੁਖਿਸੁਠਾਬਿਭੂ
 ਖਣਸਾਰੀਭੈਪਾਲਤਿਹਾਲਾਬਿਚਾਰੀਗਾਲਿਮਾਲਾਤਿਲ
 ਕਲਿਲਾਟੀਦੁਇਧੋਤੀਬਸਤਕਪਾਟੀਜੇਜਾਣਸਿਬਹਮੰ

ਵਾਇ

ਕਰਮੀ॥ ਸਭਿਓ ਕਟਨਿ ਸਚ ਉਕਰਮੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਰ ਉ ੮੩
 ਧਿਆਵੈ॥ ਵਿਣੁ ਸਭਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਕਪੜੁ ਪੁਸ਼ੁਹਾ ਵਣਾ ਛਾਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅਮੰਦ ਰਿਜਾ ਵਣਾ॥ ਮੰਦ
 ਚੰਗਾ ਅਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਾਵਣਾ॥ ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭ
 ਵਦੇਰਾ ਹਿਭੀ ਕ੍ਰੋਮ ਰੋਜਾ ਵਣਾ॥ ਨਿਗਾ ਦੇ ਜ ਕਿਰਾ ਲਿਅੰਦਿ ੦
 ਸੇਖਰਾ ਬੁਰਾ ਵਣਾ॥ ਕਰਿ ਅਉਗਣ ਪਛੋਤਾ ਵਣਾ॥ ੧੪॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ॥ ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਜੀਤੋ ਖੁਸ਼ੁਤ ਜਤੁਰੀ ਫੀਸਤੁ ਵ
 ਟਾ॥ ਏਹੁ ਜਨ ਉਜੀਅ ਕਾ ਹਣੀਤ ਪਾਛੇ ਘਤਾ॥ ਨਾਏਹੁ ਤਟੈ ਨ ਮ
 ਲੁਲ ਗੋਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਧੀਨ ਸੁਮਾਣ ਸਨਕ ਕਾ ਜੋਗ
 ਲਿਚਲੇ ਪਾਇ॥ ਚਉਕਾੜੀ ਮੁਲਿਅਣਾਇਆ ਬਹਿਰ ਉਕੈ

ਪਾਇਆ ਜਿਖਾਕੀ ਨਿਚੜਾਈਆ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਦੁਥਿਆ
ਓਹੁ ਮੁਆਓ ਪੁਣ੍ਹਿ ਪਾਇਆ ਵੇਤਗਾਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧

॥ ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੁੜੀਆ ਲਖ ਗਾ
ਇਆ ਲਖ ਠਰੀਆ ਪਾਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਸੁਜੀਆ ਨਾ
ਇਆ ਤਰੁਕ ਪਾਹੁ ਕਤੀ ਐਥਾ ਮਦੁ ਦੁਟੇਆ ਗਇਆ ਕੁਹਿਬ
ਕਰਾਗੀ ਨਿਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋਆਖੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀ
ਐਥੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈ ਐਹੋਰੁ ਨਾਨਕ ਤਰੁਨ ਤੁਟਈ ਜੇਤਾਗਿਹ
ਵੇਜੇਰੁ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਇਮੀ ਨਿਐ ਪਾਤਿਉ ਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ
ਸਚੁ ਸੁਤੁ ਦਰਗਾਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈ ਐਤਰੁ ਨ ਤੁਟਾ ਸਿਪੁਤ
॥ ੩ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਤਰੁਨਾਇ ਦੀਤਰੁ ਨ ਨਾਰੀ ਭਲਕੇ ਬੁਕ ਪਵੈ

ਨਿਤ ਦਾੜੀ॥ ਤਰੁਨ ਪੇਰੀ ਤਰੁਨ ਹਥੀ॥ ਤਰੁਨ ਜਿਹਵਾ
 ਤਰੁਨ ਅਖੀ॥ ਵੇਤਰਾ ਅਪੇਵਤੈ॥ ਵਟਿਧਾਰੀ ਅਵਰਾਪ
 ਤੈ॥ ਲੈਭਾੜਿ ਕਰੇਵੀਆਹੁ॥ ਕਾਢਿਕਾਰਾ ਲੁਦਸੇਰਾਹੁ॥ ਸੁ
 ਟਿਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾਏਹੁ॥ ਵਿਰਾਣੁ॥ ਮਨਿਅੰਧਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ
 ॥੪॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਾਹਿਬੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਕਿਰਪਾਕਰੇ
 ਤਾਸਾਈਕਾਰਕਰਾਇਸੀ॥ ਸੋਸੇਵਕੁਸੇਵਾਕਰੇਜਿਸਨੇਹੁ
 ਕਮੁਸਨਾਇਸੀ॥ ਹੁਕਮਿਮੀਨਿਅੰਹੋਵੈਪਰਵਾਣੁਤਾਖਸ
 ਮੇਕਾਮਹਲੁਪਾਇਸੀ॥ ਖਸਮੇਭਾਵੈਸੋਕਰੇਮਨਹੁਇਦਿ
 ਆਸੋਫਲੁਪਾਇਸੀ॥ ਤਾਦਰਗਾਹਪੈਧਾਜਾਇਸੀ॥੧੫
 ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ॥ ॥ ਗਉਬਿਰਾਹਮਣਕਉਕਰੁਲਾਵਹੁ

ਗੋਬਰਿਤਰਣੁ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੇਜ ਪੁ ਮਾਲੀ ਪਾ
ਨੁ ਮਲੇ ਛਾਖਾਣੀ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੁਜਾ ਪੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਬੇਤਾ ਸੰਜਮੁ ਤੁ
ਰਕਾ ਭੁਭਾਣੀ ॥ ਛੁਰੀ ਲੇ ਪਾਖੀ ਰੂਗ ਨਾ ਮਿਲਾਇ ਮੇਜਾ ਹਿਤ
ਰੰਦਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧ ॥ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜਾ ਛੁ
ਰੀ ਵਗਾਇ ਨਿਤਿ ਨਗਾ ਲਿਤਾਗਾ ॥ ਤਿਨ ਪਰਿਬ੍ਰਹਮੰਦ
ਪੂਰਹਿ ਨਾਦਾ ਉਨਾ ਭਿਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦਾ ਕੁੜੀ ਰਾਸਿ
ਕੁੜਾਵਾ ਪਾਰਾ ਕੁੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਅਹਾਰਾ ॥ ਸਰਮ ਪਰ
ਮਕਾਰੇ ਰਾਵਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੁੜੁ ਰਹਿਅ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਮਥੈ ਟਿ
ਕਾ ਤੇਜ ਧੋਤੀ ਕਖਾਣੀ ॥ ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾ ਸਾਣੀ ॥ ਨੀ
ਲਵਸ ਰੁਪਹਿ ਰਿਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਮਲੇ ਛਾਖਾਨੁ ਲੇ

ਪੁਜਹਿ ਪੁਰਾਣਾ ਅਭੁਗਿਖਾ ਮਾਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ਚ
 ਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ਦੇਕੇ ਚਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰਾ ਉਪ
 ਰਿਅਾਇ ਬੈਠੇ ਕੁੜੀਆਰਾ ਮਭੁਭਿਟੈ ਦੇ ਮਭਿਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ
 ਅੰਨੁ ਅਸਾ ਰੁਢਿਟੈ ॥ ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇਨ ਕਰੇ ਨਿ ਮਨਿ ਜੁਠੈ
 ਚਲੀ ਭਰੇ ਨਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈ ॥ ਮੇ ॥ ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ
 ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ
 ਕੇਵੇ ਖਿਨ ਦਰੀਹੋ ਠਿਚਲਾਇ ਦਾ ॥ ਮਾਪੇ ਦੇਵਾਰੀਆਈ
 ਮਾਮਾਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇ ਦਾ ॥ ਵਰੁ ਹੁ ਵਰੁ ਵਰੁ ਮੇਦਨੀ
 ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੀਧੈਲਾਇ ਦਾ ॥ ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤ
 ਨਾ ॥ ਪਾਹੁ ਕਰਾਇ ਦਾ ॥ ਦਾਰਿ ਮੰਗਾ ਨਿਭਿ ਖਨ ਪਾਇ ਦਾ ॥ ੧

੬॥ ਜਲੋਕਮਃ ੧ ॥ ਜੇਮੋਹਾਕਾਪਰੁਮੁਹੈਪਰੁਮੁਹਿਪਿ
ਤਰੀਦੋਇ॥ ਅਰੋਵਸਤੁਸਿਵਾਣੀਮੇਪਿਤਰੀਚੋਰੁਕਰੋਇ
॥ ਵਛੀਅਹਿਹਥਦਲਾਲਕੇਮੁਸਫੀਏਹਕਰੋਇ॥ ਨਾਨਕ
ਅਰੋਸੋਮਿਲੋਜਿਖਦੇਪਾਲੇਦੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜਿਉਜੇਰੁ
ਜਿਰਨਾਵਣੀਆਵੈਵਾਰੇਵਾਰਾਜੁਠਜੁਠਾਮੁਖਿਵਸੋਨਿਤ
ਨਿਤਹੋਇਖੁਆਰੁ॥ ਸੁਚੇਣੇਹੰਨਾਅਖੀਅਹਿਬਹਨਿਜਿ
ਪਿਰੁਧੋਇ॥ ਸੁਚੇਸੇਣੀਨਾਨਕਾਜਿਨਮਨਿਵਸਿਅਸੋਇ
॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਤੁਰੇਪਲਾਣੇਪਉਣਵੇਗਾਹਰਰੀਗੀ
ਹਰਮਸਵਾਰਿਆਕੋਠੇਮੰਤ੍ਰਪਮਾੜੀਆਲਾਇਬੈਠਕ
ਰਿਪਾਸਾਰਿਆਚੀਜਕਰਨਿਮਨਿਭਾਵਦੇਹਰਿਬੁਝਨਿ

ਨਾਹੀਹਾਰਿਆਕਾਰਿਫੁਰਮਾਇਸਿਖਾਇਆਵੇਖਿਮਹਲ
 ਤਿਮਰਣੁਵਿਸਾਰਿਆਜਰੁਆਈਜੋਬਨਿਹਾਰਿਆ॥੧
 ੧॥ਸਲੋਕੁਮ॥੪੯॥ਜੇਕਰਿਸੁਤਕੁਮੰਨੀਐਸਭਤੇਸੁਤਕੁ
 ਹੋਇਗੋਹੇਅਤੇਲਕੜੀਅੰਦਰਿਕੀੜਾਹੋਇਜੇਤੇਦਾਣੇ
 ਅੰਨਕੇਜੀਆਬਾਝਨਕੋਇਪਹਿਲਾਪਾਣੀਜੀਉਹੈਜਿ
 ਤੁਹਰਿਆਸਭਕੋਇਸੁਤਕੁਕਿਉਕਾਰਿਰਖੀਐਸੁਤਕੁ
 ਪਵੈਰਸੋਇਨਾਨਕਸੁਤਕੁਏਵਨਉਤਰੈਧੋਇ॥੧॥ਮ॥
 ੧॥ਅਨਕਾਸੁਤਕੁਲਭੁਹੈਜਿਹਵਾਸੁਤਕੁਕੁਕੁਆਖੀਸੁ
 ਤਕੁਵੇਖਣਾਪਰਤਿਆਪਰਧਨੁਰੁਪਾਕੀਨੀਸੁਤਕੁਕੀਨੀ
 ਪੇਲਾਇਤਬਾਰੀਖਾਹਿਨਾਨਕਹੀਸਾਅਦਮੀਬਧੇਜਮ

੮੬

ਗਿਆਨੁਉਤਾਰੈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੋਰਖਿਓਨੁਕੋਇਨਾਭਿਟਿਓਜਾਇਆਸੁਰਾਹੋਇਕੋਜੇ ੮੧
 ਵਿਆਲਗਾਪੜਨਸਲੋਕਾਕੁਹਥੀਜਾਣੀਸਟਿਅ
 ਕਿਸੁਏਹੁਲਗਾਦੇਖੁਅੰਨੁਦੇਵਤਾਪਾਣੀਦੇਵਤਾਬੈ
 ਸੰਤਰੁਦੇਵਤਾਨੁਪੰਜਵਾਪਾਇਆਪਿਰਤੁਤਾਹੋ
 ਆਪਾਕਪਾਵਿਤਾਪਾਪੀਸਿਉਤਨੁਗਾਡਿਆਬੁਕਾਪਣੀ
 ਆਤਿਤੁਜਿਤੁਮੁਖਿਨਾਮੁਨਉਚਰਹਿਬਿਨੁਨਾਵੈਰਸ
 ਖਾਹਿਨਾਨਕਣੈਵੈਜਾਣੀਅੰਤਿਤੁਮੁਖਿਬੁਕਾਪਾਹਿ॥੧॥
 ਮਃ੧ ॥ ਭੀਰੁਜੀਅੰਭੀਰੁਨਿਮੀਅੰਭੀਰੁਮੰਗਣੁਵੀ
 ਆਹਾਭੀਰੁਹੋਵੈਦੋਸਤੀਭੀਰੁਚਲੈਰਾਹਾਭੀਰੁਮੁਖ ੦
 ਭੀਰੁਭਾਣੀਅੰਭੀਰੁਹੋਵੈਥੀਧਾਨੁਜੋਕਿਉਮੰਦਾਆਖੀ

ਅੰਜਿਤੁਜੀਮਹਿਰਾਜਾਨਾਭੰਡੁਹੀਭੰਡੁਉਪਜੈਭੰਡੁਬਾ
 ਝੁਨਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਭੰਡੁਬਾਹਰਾਏਕੋਸਚਾਸੋਇ॥ ਜਿਤੁ
 ਮੁਖਿਸਦਾਸਾਲਾਹੀਅੰਬੁਗਾਰਤੀਚਾਰਿ॥ ਨਾਨਕਤੇਮੁ
 ਖਿਉਜਲੇਤਿਤੁਸਚੇਦਰਬਾਰਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸ
 ਭਕੋਆਖੇਆਪਣਾਜਿਸੁਨਾਹੀਸੋਚੁਦਿਕਫੁੀਅੰਕੀ
 ਤਾਆਪੋਆਪਣਾਆਪੇਲੇਖਾਸੀਫੁੀਅੰਕੀ॥ ਜਾਰਹਿਣਾਨਾ
 ਹੀਅੰਬੁਜਾਗਿਤਾਕਾਇਤੁਗਾਰਬਿਹੰਗੁੀਅੰਕੀ॥ ਮੰਦਾਕਿਸੇ
 ਨਆਖੀਅੰਪਾੜੀਅਖਰੁਏਹੋਬੁਝੀਅੰਕੀ॥ ਮੁਰਖੇਨਗਲਿਨ
 ਲੁਝੀਅੰਕੀ॥ ੧੯॥ ਸਲੋਕਮਃ॥ ੧ ॥ ਨਾਨਕਾਫਿਕੈਬੋਲਿ
 ਅੰਤਨੁਮਨੁਫਿਕਾਹੋਇ॥ ਫਿਕੋਫਿਕਾਸਦੀਅੰਫਿਕੋਫਿ

ਕੀਜੋਇ॥ਕਿਫਾਦਰਗਾਹਸਦੀ॥ਐਮੁਹਿਬੁਕਾਫਿਕੋਪਾਇ॥ ੮੮
 ਫਿਕਾਮੁਰਖੁਆਖੀ॥ਐਪਾਣਾਲਹੈਸਜਗਇ॥੧॥ਮ॥੧੧
 ॥ਅੰਦਰਹੁਝੂਠੇਪੇਜਬਾਹਰਿਵਨੀ॥ਅਗਮੰਦਰਿਫੋਲੁ
 ॥ਅਨਸਾਠਿਤੀਰਬਜੇਨਾਵਹਿਉਤਰੈਨਾਹੀ॥ਮੇਲੁ॥ਜਿਨ
 ਪਵਾਅੰਦਰਿਬਾਹਰਿਗੁਦੜਤੇਭਲੇਸੰਸਾਰਿ॥ਤਿਨਨੇ
 ਹੁਲਗਾਰਬਤੇਤੀਦੇਖਨੇਵੀਚਾਰਿ॥ਗੰਗਿਹਸਹਿਰੰਗਿ
 ਰੋਵਹਿਚੁਪਭੀਕਾਰਿਜਾਹਿ॥ਪਰਵਾਹਨਾਹੀਕਿਸੇਕੋਰੀ
 ਬਾਸੁਸਚੇਨਾਹਿ॥ਦਰਿਦਾਟਉਪਾਰਿਖਰਚੁਮੰਗਾਜਬੈ
 ਦੇਇਤੁਖਾਹਿ॥ਦੀਬਾਨੁਏਕੋਕਲਮਏਕਾਹਮਾਤੁਮਾਮੇ
 ਲੁ॥ਦਾਰਿਲਏਲੇਖਾਪੀੜਭੂਟੈਨਾਨਕਾਜਿਉਤੇਲੁ॥੨

॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀ ਓਕਲਾ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈਧਾਰੀ
 ਮੇਯੋ ਦੇਖਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਾਰਿਕ ਦੀ ਪਕੀਸਾਰੀ ਮੇਯੋ ਜੋ ਆਇ
 ਆਸੋ ਚਲਾ ਸੀ ਸਭ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀ ਮੇਯੋ ਜਿਸ ਕੇ ਜੀ ਆਪ
 ਰਾਣਹਾਰਿ ਵਿਉਸਾਹਿ ਬੁਖਨੁ ਪਾਵਿਸਾਰੀ ਮੇਯੋ ਆਪਣਹਾਰੀ
 ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਦਾਰੀ ਮੇਯੋ ॥ ੨੦ ॥ ਜਲੋ ਕਮ ਹਲਾ ੨
 ॥ ਏਹਾ ਕਿਨੇ ਹੀ ਆਸ ਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆ
 ਸਕੁ ਕਾਂਢੀ ਮੇਯੋ ਸਦਾ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਚੀਰੀ ਚੀਰਾ ਕਾਰਿ ਮਨੈ
 ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥ ਆਸ ਕੁਏ ਹੁਨ ਆਖੀ ਮੇਯੋ ਜਿਲੇ ਖੇਵਰ
 ਤੇਜੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੨ ॥ ਜਲਾ ਮਜਬਾਬੁ ਦੇਵੈ ਕਰੇ ਮੂੰਢਹੁ
 ਪੁਬਾਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇਵੁ ਫੁੱਕੀ ਆਬਾਇ ਨਕਾਈ ਪਾਇ

॥२॥५॥ਉੜੀ॥ ॥ਜਿਤੁਸੋਵਿਐਸੁਖੁਪਾਣੀਐਸੋਸਾਹਿ ੮੮

ਬੁਸਦਾਸਮਾਲੀਐ॥ਜਿਤੁਕੀਤਾਪਾਣੀਐ॥ਆਪਣਾਸਾਘਾ

ਲਬੁਰੀਵਿਉਪਾਲੀਐ॥ਮੰਦਾਮੂਲਿਨਕੀਚਈਦੇਲੀਮੀ

ਨਦਾਰਿਨਿਹਾਲੀਐ॥ਜਿਉਸਾਹਿਬਨਗਲਿਨਹਾਰੀਐ॥

ਤੇਦੇਹਾਪਾਸਾਫਾਲੀਐ॥ਕਿਛੁਲਾਹੇਉਪਰਿਪਾਲੀਐ॥

॥੨੧॥ਸਲੋਕਮਹਲਾ ੨ ॥ਚਾਕਰੁਲਰੀਚਾਕਰੀਨਾਲੇ

ਗਾਰਬੁਦਾਦਾਗਾਲਾਕਰੇਪਾਣੀਐ॥ਖਸਮਨਪਾਣੇ

ਸਾਦਾ॥ਆਪੁਰਾਦਾਇਸੇਦਾਕਰੇਤਾਕਿਛੁਪਾਣੇ॥ਮਾਨੁ॥ਨਾ

ਨਕਜਿਸਨੇਲਗਾਤਿਸੁਮਿਲੈਲਗਾਜੈਪਰਵਾਨੁ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ਜੇਜੀਇਹੋਇਸੁਉਗਵੈਮੁਹਕਾਕਹਿਅ

ਵਾਉ॥ ਬੀਜੋ ਬਿਖੁ ਮੰਗੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ ਨਿਅਉ॥
 ੨॥ ਅਹਲਾ ੨ ॥ ਨਗਲਿ ਇਆਣੇ ਦੇ ਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ
 ਰਾਜਿ॥ ਜੇਹਾ ਜਾਣੇ ਤੋਹੋ ਵਰਤੈ ਦੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾ ਸਿ॥ ੬
 ਸਤੁ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ॥ ਜਾਹਿ ਬ
 ਸੇਤੀ ਹਕਮੁ ਨ ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਕੁੜਕੁ ਮਾ
 ਏ ਕੁੜਕੁ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਿ ਫਤਿ ਵਿਗਾਸਿ॥ ੩॥ ਅਹਲਾ ੨
 ॥ ਨਗਲਿ ਇਆਣੇ ਦੇ ਸਤੀ ਵਰਾਗੁ ਸਿਉ ਨੇਹਾ ਪਈ
 ਅੰਦਰਿ ਲੀਕਾ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ ਨ ਥੇਹਾ॥ ੪॥ ਅਹ
 ਲਾ ੨ ॥ ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੀ ਮੁਆਇਨ ਸਕੈ ਰਾ
 ਸਿ॥ ਜੇਇ ਕਮਾਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ਦੇਰਾ ਸਿ॥ ੫॥

ਪਉੜੀ॥ ॥ ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੈ ਖਸਖੇ ਭਾ ੬੦
 ਏ॥ ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿਵੁਣਾਖ ੦
 ਏ॥ ਖਸਮੇ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਰੀਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ
 ॥ ਵਜਹੁ ਗਾਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਦਾਖਾਇ ॥ ਜਿਸਦਾਇ
 ਤਾਖਾ ਵਲਾਤਿ ਸੁਕਹੀ ਐਸਾ ਬਾਜਿ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ
 ਨਗਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨
 ॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇਜੋ ਪਾਈ ਐ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਕਰ ਮਾ
 ਤਿਸਾ ਹਿ ਬਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚ ੦
 ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀ ਐ ਜਿਸੇ
 ਤੀ ਖਸਮ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਨ ਜਾਪਨੀ

ਹਰਿਤਾਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ਅਗੰਪਿ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਅਗੰਪਿ ਕਰ
 ਏ ਮਾਰਿ ॥ ਇਕ ਨਾਗਾਲੀ ਜੰਜੀਰੀ ਅਗੰਪਿ ਕਰਤੀ ਚੜ੍ਹਹਿ ਬਿ
 ਸੀਆਰਾ ॥ ਅਗੰਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਅਗੰਪਿ ਹਉ ਕੋ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾ
 ਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿ ਨਿਕੀ ਅਗੰਪਿ ਰਿਤਿ ਸਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾ
 ਰਾ ॥ ੨੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਅਪੇ ਭਾਂਤੁ ਸਾਜਿ ਅਨੁ ਅਪੇ ਪੁ
 ਰਣੁ ਦੇਇ ॥ ਇਕ ਨੀਦੁ ਪੁਸ਼ਮਾਣੀ ॥ ਐ ਇਕ ਚੁਲੇਰ ਹਨਿ ਚੜ੍ਹੇ
 ॥ ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੇਸਵਾਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜੇ ॥ ਤਿਨ
 ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਅਪੇ
 ਜਾਜੇ ਕਰੇ ਅਗੰਪਿ ਜਾਣੀ ਭਿਰਖੇ ਅਗੰਪਿ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪ
 ਇਕੋ ਦੇਖੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ਕਿਸਨ ਕਹੀ ॥ ਐ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ

ਆਪੋਆਪਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਵਡੇਰੀਆਵਡਿ॥ਆਈਆ ੬੯

ਵਿਛੁਕਪਣਾਕਪਣੁਨਜਾਇ॥ਜੇਕਰਤਾਕਾਦਰਕਰੀਮੁਦੇ
ਜੀਆਰਿਜਕੁਸੰਬਾਹਿ॥ਸਾਈਕਾਰਕਮਾਵਟੀਪੁਰਿਛੋਰੀ
ਤਿਨੈਪਾਇ॥ਨਾਨਕਏਕੀਬਾਹਰੀਹੋਰਦੂਜੀਨਾਹੀਜਾਇ॥
ਜੇਕਰੇਜਿਤਿਸੈਰਜਾਇ॥੨੪॥੧॥ਸੁਧੁ॥

ਰਮਹਲਾ੩ ਜਿਕੰਦਰਗਬਿਰਾਹਿਮਕੀਦਾਰਕੀਪੁ
ਨੀਗਾਉਣੀ॥੯॥ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਜਲੇਕੁਮ॥੩

ਇਹੁਜਗਤੁਮਮਤਾਮੁਆਜੀਵਣਕੀਬਿਧਿਨਾਹਿ॥ਗੁ
ਰਕੋਭਾਣੈਜੇਚਲੈਤਾਂਜੀਵਣਪਵਦੀਪਾਹਿ॥ਓਇਸਦਾਸ
ਦਾਸਦਾਜਨਜੀਵਤੇਜੇਹਰਿਚਰਣੀਚਿਤੁਲਾਹਿ॥ਨਾਨਕ

ਨਦਰੀ ਮਨਿ ਦਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥
 ਅੰਦਰਿ ਸਹਜਾ ਦੁਖੁ ਹੋਆ ਪਾਸਿ ਰਿਪੈ ਪੈ ਮਾਰਾ ਦੂਜੇ ਭਾਇ
 ਚੁਤੇ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਗਾਹਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੀ ਪਿਆਰਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇ
 ਤਹਿ ਸਬਦੁ ਨ ਵੀਚਾਰਹਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਾ ਅਚਾਰੁ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਨਮ ਬਿਰਥਾ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਮੁ ਮ
 ਰਿਖੁ ਮਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਪਣਾ ਮਾਪੁ ਉਪਾਇਓ
 ਨੁ ਤਦਹੁ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਮਤਾ ਮਸੁਰਤਿ ਮਾਪਿ ਕਰੇ ਜੋ ਕਰੇ ਚੁਪ
 ਈ ॥ ਤਦਹੁ ਮਾਰਾ ਸੁਨ ਪਾਤਾਲੁ ਹੋ ਨ ਭੈ ਲੇਈ ॥ ਤਦਹੁ ਮਾ
 ਪੇ ਮਾਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋ ਨ ਆਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿ
 ਵੈ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਮਦਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ਮ ॥ ੩ ॥

ਕਰੇ

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੋਇ ਸੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ। ਓਹੁ ਅਉਰ
 ਟੀਕ ਦੇ ਨਾਹਿ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੋ ਸੇਵੀ ਐ ਜੋ
 ਸਭ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ। ਅਵਰੁ ਭੁਜਾ ਕਉ ਸੇਵੀ ਐ ਜੀ ਮੇਰੇ
 ਮਹਿ ਜਾਇ। ਨਿਹ ਫਲੁ ਭਿਨ ਕਾ ਜੀਵਿ ਅਗਨਿ ਖਸਮੁ ਨ ਜ
 ਲਹੈ ਆਪਣਾ ਅਵਰੀ ਕਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ। ਨਾਨਕ ਕਏ ਦਨ
 ਜਾਪ ਟੀਕ ਰਤਾ ਕੇਤੀ ਦੋਇ ਸਜਾਇ॥੧॥ ਅ ੪੩ ॥
 ਸਚਾਨਾ ਮੁਖਿ ਆਈ ਐ ਸਭ ਦਰਤੈ ਸਚਾ ਨਾਨਕ ਹੁਕ
 ਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਇ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਸਚਾ ਕਥਨੀ ਬ
 ਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ ਹੁਕਮੇ ਮੁਲਿ ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਧਾ ਕਰੁ
 ਨਿਕਰਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੰਜੋਗੁ ਦਿਜੋਗੁ ਉਪਾ

ਇਥਨੁਸਿਸਟੀਕਾਮੁਲਿਰਚਾਇਆਗਾਹੁਕਮੀਸਿਸਟਿਸਾਜੀ
ਅਨੁਜੋਤੀਜੋਤੀਮਿਲਾਇਆਗਾਜੋਤੀਹੁਸਭਚਾਨਣਾਸਤਿ
ਗੁਰਿਸਬਦਸੁਣਾਇਆਗਾਬਹਮਾਬਿਸਨੁਮਹੇਸੁਕੈਗੁਣਾਸਿ
ਰਿਪੀਪੈਲਾਇਆਗਾਮਾਇਆਕਾਮੁਲੁਰਚਾਇਓਨੁਤੁਰੀਅ
ਸੁਖੁਪਾਇਆ॥੨॥ਸਲੇਕਮਃ੩ ॥ਜੋਜਪੁਸੋਤਪੁਜਿ
ਸਤਿਗੁਰਭਾਵੈ॥ਸਤਿਗੁਰਕੈਭਾਵੈਦਵਿਓਆਈਪਾਵੈ॥ਨ
ਨਕਆਪੁਛੋਰਿਗੁਰਮਾਹਿਸਮਾਵੈ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਗੁਰ
ਕੀਸਿਖਕੋਵਿਰਲਾਲੇਵੈ॥ਨਾਨਕਜਿਸੁਆਪਿਵਾਹਿਅ
ਈਦੇਵੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਮਾਇਆਮੋਹਅਠੀਅਨੁ
ਹੈਬਿਖਮੁਅਤਿਭਾਰੀ॥ਪਥਰਪਾਪਬਹੁਲਾਇਅਗਕਿ

ਉਤਰੀਐਤਾਰੀਅਨਾਇਨੁਰੁਗਤੀਗਤਿਆਹਰਿਪਾ
ਰਿਉਤਾਰੀਗੁਰਸਬਦੀਮਨੁਨਿਰਮਲਾਹਉਮੇਛਗਿਵਿ
ਕਾਰੀਗਰਿਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਈਐਹਰਿਹਰਿਨਿਸਤਾਰੀ

॥੩॥ਸੋਲੋਕਾ ॥ਕਬੀਰਮੁਕਤਿਦੁਆਰਾਸੰਕੜਾਰਾ
ਈਦਸਦੇਰੁਗਇਮਨਤਉਮੇਗਲੁਹੋਇਰਹਾਨਿਕਾਸਿਅ
ਕਿਉਕਾਰਿਜਾਇਐਸਾਸਤਿਗੁਰਜੇਮਿਲੇਤੁਠਾਕਰੇਪਸ
ਉਮੁਕਤਿਦੁਆਰਾਸੇਕਲਾਸਹਜੇਆਵਉਜਾਉ॥੧॥ਮ

॥ਨਾਨਕਮੁਕਤਿਦੁਆਰਾਅਤਿਨੀਕਾਨਾਨਾਹੋਇਸੁਜਾਇ
ਹਉਮੇਮਨੁਅਸਥੁਲੁਹੋਕਿਉਕਾਰਿਵਿਚੁਦੇਜਾਇਸਤਿ
ਗੁਰਮਿਲਿਐਹਉਮੇਗਈਜੋਤਿਰਹੀਸਭਅਗਈਇਹੁਜੀ

੬੩

੦

੦

੬੩

ਉਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋਸਹ ਜੇ ਰਹਿ ਅਸ ਮਗਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸੀਸਾ ਰੁਉ ਪਾਇ ਕੈ ਵਾਸਿ ਅਪਣੈ ਕੀਤਾ ਗਣਤੈ
ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਪਾਈ ਮੇਵੁ ਜੇ ਭਰਮੀਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਮੇਜੀ ਦ
ਤਮ ਰੈ ਬਾਇਸ ਰਿਸ ਮੀਤਾ ਸਬ ਦੇਹ ਉਮੈ ਖੋਣੀ ਮੇਹ ਰਿਮੈ
ਮਿਲੀਤਾ ਸਭੁ ਵਿਛੁਜਾਣੈ ਕਰੇ ਅਗੀਪਾ ਆਪੋ ਵਿਗਾਸੀਤਾ
॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇ
ਓਨਾ ਮੁਨ ਵਾਸਿ ਓਮ ਨਿਅਗਇ ॥ ਧਿਰੁ ਗਾਇਵੇ ਹਾਜੀ ਵਿਆ
ਕਿ ਅਜੁਗਾ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਮਗਇਆ ਮਗਇਆ ਮਗੋਟੀ ਰਾਸਿ
ਹੋਇ ਕਰ ਜੇ ਮਹਿ ਪਾਨੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥ ਹਥ ਪੁਛੁ ਕੀਤਨੁ
ਸਿਮਾ ਹੁਇ ਬਦਨੁ ਜਾਇ ਕਮਲਾਇ ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁ

ਰਸਿਉਚਿਤੁਲਾਇਆਗਤਿਨਜੁਖੁਵਸਿਆਮਨਿਆਇ॥
 ਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਵਹਿਰੰਗਾਸਿਉਹਰਿਨਾਮਿਰਹੋਲਿਵਲਾ
 ਇ॥ ਨਾਨਕਸਤਿਗੁਰਸੇਧਨੁਸਉਪਿਆਜਜੀਅਮਹਿਰ
 ਹਿਆ॥ ਸਮਾਇ॥ ਰੰਗੁਤਿਸੈਕਉਅਗਲਾਵੰਨੀ
 ਚੜ੍ਹੇਚੜ੍ਹਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆਹੋਈਨਚਾਨੀ
 ਜਗਤਿਰਹੀਲਪਤਾਇ॥ ਇਸਕੀਸੇਵਾਜੇਕਰੇਤਿਸਹੀ
 ਕਉਫਿਰਖਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਕੋਈਗਾਰੜੁਤਿਨਿਮਲਿਵ
 ਲਿਲਾਈਪਾਇ॥ ਨਾਨਕਸੇਈਉਬਰੇਜਸਚਿਰਹੋਲਿ
 ਵਲਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਛਾਛੀਕਰੇਪੁਕਾਰਪੁਭੂਖੁ
 ਲਾਇਸੀ॥ ਅੰਦਰਿਧੀਰਕਰੋਇਪੁਰਾਪਾਇਸੀ॥ ਜੋਧ

ਰਿਲਿਖਿਆਲੇਖੁਸੇਕਰਮਕਮਾਇਸੀ॥ਜਾਹੋਵੈਖਸਮੁ
ਦਇਆਲੁਤਮਹਲੁਘਰੁਪਾਇਸੀ॥ਸੋਪ੍ਰਭੁਮੇਰਾਅਤਿ
ਵਰਾਗੁਰਮੁਖਿਮੇਲਾਇਸੀ॥੫॥ਸਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ਸ
ਭਨਾਕਾਸਹੁਣੇਕੁਹੈਸਦਹੀਰਹੈਹਜੁਰਿ॥ਨਾਨਕਪੁਕਮੁ
ਨਮੰਨਣੀਤੁਘਰਹੀਅੰਦਰਿਦੁਰਿ॥ਹੁਕਮੁਭੀਤਿਨਾਮ
ਨਾਇਸੀ॥ਜਿਨਕਉਨਦਾਰਿਕਰੇਇ॥ਹੁਕਮੁਮੀਨਿਸੁਖੁ
ਪਾਇਆਪ੍ਰੇਮਸੁਹਾਗਾਇਹੋਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ਰੈਣਿ
ਜਬਾਈਜਾਲਿਮੁਈਕੀਤਨਲਾਇਓਭਾਉ॥ਨਾਨਕਸੁ
ਖਿਦਸਨਿਸੁਹਾਗਾਣੀ॥ਜਿਨਪਿਆਰਾਪੁਰਖੁਹਾਰਿਰਾਉ
॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਭੁਜਗੁਫਿਰਿਖੇਵੈਖਿਆਹ

ਰਿਏਕੋਦਾਤਾਗ। ਉਪਾਇਕਿਤੋਨਪਾਈਮੇਹਰਿਕਰਮਬਿਧਾ ੬੫
 ਤਾਗੁਰਸਬਦੀਹਰਿਮਨਿਵਸੈਹਰਿਸਹਜੇਜਾਤਾਅੰ
 ਦਰਹੁਰਿਸਨਾਅਗਨਿਬੁਝੀਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਰਿਨਾਤਾਗ।
 ਵਡੀਵਰਿਆਈਵਡੇਕੀਗੁਰਮੁਖਿਬੋਲਾਤਾਗ। ੬। ਸਲੇ
 ਕਮਃ੩ ॥ ਕਾਇਆਹੀਸਕਿਆਪ੍ਰੀਤਿਹੈਜਿਪਾਇਆ
 ਹੀਛਰਿਜਾਇ। ਏਸੇਨਕੁਰੁਬੋਲਿਕਿਖਵਾਲੀਮੇਜਿਚ
 ਲਾਇਆਨਾਲਿਨਜਾਇ। ਕਾਇਆਮਟੀਅੰਪੁਰੇਪਉ
 ਏਪੁਛਹੁਜਾਇ। ਹਉਤਾਮਾਇਆਮੋਹਿਆਫਿਰਿਫਿ
 ਰਿਆਵੈਜਾਇ। ਨਾਨਕਹੁਕਮੁਨਜਾਤੇਖਸਮਕਾਜਿਰ
 ਹਾਸਚਿਸਮਾਇ। ੧੧। ਮਃ੩ ॥ ਏਕੋਨਿਹਚਲੁਨਾਮੁ

ਧਨੁ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਏਸੁ ਧਨੁ ਕਉ ਤਸਕਰੁ ਜੋ ਹਿਨਸ
 ਕਈਨਾ ਓਚਕਾ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਇਹੁ ਪਾਰਿ ਧਨੁ ਜੀਅ ਸੇਤੀ ਗਵਿ
 ਹਿ ਆਜੀਅ ਨਾ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਅ ਮਨ ਮੁਖਿ ਪ
 ਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥ ਧਨੁ ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਨਾ ਮੁਧਨੁ ਖਾਟਿਆ
 ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਤਿ ਵਡਾ ਸਚੁ
 ਗਾਹਿਰੀ ਭੀਰਾ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤਿਸ ਕੇ ਵਸਿ ਹੈ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ
 ਚੀਰਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪਾਈਅ ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੁ ਪੀਰਾ ॥
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਸੁਰਾਗੁ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਸਾ
 ਲਾਹਿ ॥ ਆਸ ਦਾ ਬਿਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਪੁਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਲੇਖੁ
 ਮੰ ੩ ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨ ਦਾ ਜੀ ਆਇ ॥ ਜੇ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਰਾ

ਰਿਤਿ ਮਾਗਦੇ ਦੁਖੁ ਹਉ ਮੇ ਪਾਪ ਕਮਾਇ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਮਾਗਿ
 ਮਾਨੀ ਮਾਇ ਮਾ ਮੇ ਹਿ ਦੇ ਮਾ ਪੋਤਿ ਨ ਬੁਝਨ ਕਾਣੀ ਪਾਇ ॥
 ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਓਇ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਮੀਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾ
 ਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਨਾ ਮੁਧਿ ਮਾਏ ਬਿਸਹਉ ਮੇ ਵਿਚ
 ਹੁਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿ ਮਾਸੇ ਗੁਰਚ
 ਰਣੀ ਮਾਇ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੩ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਉਧਾਕ ਉਲੁ
 ਹੋਨਾ ਬਿਸੁਭ ਗਤਿ ਨ ਨਾਉ ॥ ਜਕਤੀ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤਦਾ ਕੂ
 ਝੁਤਿ ਸਕਾਹੈ ਉਪਾਉ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅੰਦਰ ਚਿਤੁ ਨ ਭਿਜਈ ਮੁ
 ਖਿਫੀ ਕਾ ਮਾਲਾਉ ॥ ਓਇ ਧਰਮਿ ਰਲਾਏ ਨਾ ਰਲਾਨਿ
 ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਰੂੜੁ ਸੁਆਉ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੈ ਬਣਤ ਬਣਾ

ਈਮਨੁਮੁਖਕੁਜਬੋਲਿਬੋਲਿਬੁਥੇਗੁਰਮੁਖਿਤਰੇਜਪਿਹਰਿ
ਨਾਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਬਿਨੁਬੁਝੇਵਰੁਫੇਰੁਪਾਇਆ
ਫਿਰਿਆਵੇਜਾਈ॥ਸਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾਨਕੀਤੀਆਅੰਤਿ
ਗਾਇਆਪਛਤਾਈ॥ਆਪਣੀਕਿਰਪਾਕਰੇਗੁਰੁਪਾਈ
ਐਵਿਚਰੁਆਪੁਗਵਾਈ॥ਤਿਸਨਾਭੁਖਾਵਿਚਹੁਉਤਰੈਸੁ
ਖਵਸੈਮਾਨਿਆਈ॥ਸਦਾਸਦਾਸਾਣਾਹੀਐਹਿਰਦੈਲਿ
ਵਲਾਈ॥੮॥ਸਲੋਕੁਮ॥੩॥ ॥ਜਿਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵੇਅ
ਪਣਾਤਿਸਨੇਪੁਜੇਸਭੁਕੋਇ॥ਸਭਨਾਉਪਾਵਗਿਰਿਉ
ਪਉਹੈਹਰਿਨਾਮੁਪਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ਅੰਤਰਿਸੀਤਲਜਾਂਤਿ
ਵਸੈਜਪਿਹਿਰਦੈਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਖਾਣਾਅੰ

ਮਿਤੁ ਪੈਨਣਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹੋਇ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥
 ਏਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ॥ ਸਿਖ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਪਾਵਹਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥
 ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉ ਮੈ ਜਾਇ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਨ ਦਰੀ ਪਾਈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ॥ ਧਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਤੁ ਸੀਤੋ ਖਸਤੁ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਵਿ
 ਤਾ ॥ ਅੰਦਰ ਹੁਕ ਪਵਾਵਿ ਕਾਰੁ ਗਾਇਆ ਮਨੁ ਸਹਜੇ ਜਿ
 ਤਾ ॥ ਤੁਹ ਜੋ ਤਿਪਗਾ ਸੁ ਅਨੰਦ ਰਸੁ ਆਗਿਆ ਨੁਗਾਵਿ
 ਤਾ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੁਣ ਪਰਗਟਾ ਕਿਤਾ
 ॥ ਸਤੁ ਨਾਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਇਕੋ ਹਰਿ ਮਿਤਾ ॥ ੪ ॥ ਸਤੁ ਲੋਕੁ
 ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਕ੍ਰਮ ਮੁਖਿ ਦੇਸੈ ਕ੍ਰਮ ਮੁਕਤੀ ਮੈ ਜਿ ਅਨ

੬੭

ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵਲਾਣੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰੈ ਸਚੁ ਸੀਜ ਮੁਕ
ਮਾਵੈ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਤਿਸੁ ਜਾਣੇ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਸੰ
ਗ੍ਰਹੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਣੇ ॥ ਏਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬ੍ਰ
ਹਮਾਰੀ ਅਨੀਜਿ ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਨੇਮਿ
ਲਿਅਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ਐਨਿ ਅਨਾ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿ
ਆਣੇ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਮਨ ਮੁਖ ਮਾਰੀਆ
ਨੀਰਜਨਾ ਬੂਠੁ ਬੋਲਾਇ ॥ ਕਪਟਿ ਕੀਤੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨ ਭੀ
ਜੈ ਨਿਤ ਦੇਖੈ ਸੁਣੈ ਸੁਭਾਇ ॥ ਦੂਜੈ ਬਾਇਜਾਇ ਜਗੁ ਪਰ
ਬੋਧੈ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਜੁਆਇ ॥ ਏਤੁ ਕਮਾਵੈ ਸਦਾ
ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜੀ ਮੈ ਮਰੈ ਫਿਰਿਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਸਹਜਾ ਮੂਲਿ ਨ

ਚੁਕਈ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ
 ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਮੀਤਿ ਛੁਗਾਇ ॥ ਸ
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇ ਓਨੁ ਤੇ ਪੂਰੇ ਸੀਸ
 ਰਿ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਜੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਪੂਰੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
 ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮ
 ਹਲੁ ਤਿਨੀ ਪਾਇ ॥ ਅਜਿਨੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਜਾਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਓਰਧਾਰਿ ॥ ੧੦ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਨੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ
 ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਅਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਦਿਨੁ ਰਹੈ

ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਮੁਖਿ ਨਿਭਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਰਿਵੇਖਿ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸ
 ਹਜਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ
 ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਿਸਰਾ ਮਾਰਗਿ ਮਾਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇ
 ਮਾਗਿ ਸੋਨ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਪੁਰਿ ਪੁਰਾਤਿ ਨਿਗੁਰਮੁਖਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰੁ ਜਿਨਾਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਸਹ
 ਜੇਨਾ ਮੁਨਾਧਿ ਮਾਇਆ ਕਿਤੁ ਮਾਇਆ ਸੀਸ ਗਰਿ ॥
 ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਈ ਮੇਵਿ ਸਟਾ ਸਟਾ ਖੁਆਰੁ ॥ ਭੁ
 ਕੋ ਲਾਲ ਚਿਲ ਗਿਆਨ ਉਰਦਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ

ਗੁਰਮੁਖਿਉ ਬਰੇ ਜਿਆ ਪਮੇਲੇ ਕਰਤਾ ਗਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ ੬੬
 ॥ ਭੁਗਤ ਸਚੇ ਦਰਿ ਸੋ ਹਵੇ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਰਹਾਏ॥ ਹ
 ਰਿਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨ ਉਪਜੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਏ॥ ਹਰਿ ਰੀਰਿ ਰਿ
 ਹਰਿ ਸਦਾਰੀ ਰਿ ਰਾਤੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਿਆਏ॥ ਸਫ
 ਲੁ ਜਨਮੁ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਿਵੇ ਵਸਾਏ
 ॥ ਬਾਬੁ ਗੁਰੂ ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇਖੁਆਏ॥੧
 ੧॥ ਜਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਕਲਿਜੁਗਾਮ ਹਿਨਾ ਮੁਨਿ ਪਨੁ ਭ
 ਗਤੀ ਖਾਇਆ ਹਰਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿ ਗੁਰਸੇ
 ਵਿਹਾਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ਮਨ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ
 ਆ॥ ਵਿਚੇਰਿ ਹਰ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਉਦਾਸੀ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਜਲਾ

ਇਆਗਆਪਤਰਿਆਕੁਲਜਗਤੁਤਰਾਇਆਪੀਨੁ
ਜਟੇਦੀਆਇਆਗਮੇਸਾਸਤਿਗੁਰੁਸੋਈਪਾਏਜਿਸੁ
ਧੁਰਿਮਸਤਾਕਿਹਰਿਲਿਖਿਪਾਇਆਜਨਨਾਨਕਬ
ਲਿਹਾਰੀਗੁਰਮਾਪਣੇਵਿਟਹੁਜਿਨਿਭ੍ਰਮਿਭੂਲਾਮਾਰ
ਗਿਪਾਇਆਗ॥੧॥ਮ॥੪੩ ॥ ਭੈਰਵਮਾਇਆਵੇਖਿ
ਭੁਲੇਜਿਉਦੇਖਿਦੀਪਕਿਪਤੰਗਪਚਗਇਆਪੀਰਿਤ
ਭੁਲਿਭੁਲਿਮਾਇਆਵੇਖਹਿਦਿਖਾਕਿਨੈਕਿਹੁਆਇਰ
ਜਗਇਆਗ ॥ ਦੁਜੈਭੁਗਇਪੜਹਿਨਿਤਾਬਿਖਿਆਨਾਵਹੁਦ
ਯਿਧੁਆਇਆਗ ਜੋਗੀਜੋਗਮਸੀਨਿਆਸੀਭੁਲੇਓਨ
ਅਹੰਕਾਰਬਹੁਗਾਰਭੁਦਧਾਇਆਗ ॥ ਫੁਟਨੁਭੋਜਨੁਨਲੇ

ਹੀਸਤਿਭਿਖਿਆਮਨਹਠਿਜਨਮੁਗਵਾਇਆਏਤ १੦
 ਤ੍ਰਿਆਵਿਚਹੁਸੇਜਨੁਸਮਧਾਜੀਨਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਪਿ
 ਆਇਆਜਨਨਾਨਕਾਕਿਸੋਨੇਆਖਿਸੁਣਾਈਐਜ
 ਕਰਦੇਸਾਭਿਕਰਗਇਆ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਇਅ
 ਮੋਹੁਪਰੇਤੁਹੋਕਾਮੁਕੋਧੁਅਹੰਕਾਰਾਇਹਜਮਕੀਸਿਰ
 ਕਾਰੋਹੋਏਨਾਉਪਰਿਜਮਕਾਰੀਤੁਕਰਾਰਾਮਨਮੁਖਜ
 ਮਮਾਰੀਪਾਈਅਨਿਜਿਨਦੁਜਾਭਾਉਪਿਆਰਾਜਮਪੁ
 ਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਨਿਕੋਸੁਣੇਨਪੁਕਾਰਾਜਿਸੋਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕ
 ਰੋਤਿਸੁਕਾਰੁਮਿਲੇਗੁਰਮੁਖਿਨਿਸਤਾਰਾ॥੧੨॥ਸਲੋ
 ਕਮੰਤ ॥ਹਉਮੇਮਮਤਮੋਹਣੀਮਨਮੁਖਨੋਗਈਖ

ਇ॥ ਜੋ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਦੇ ਤਿਨਾ ਵਿਆਪਿ ਰਹੀਲ
 ਪਟਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਥਾਇ ਪਰ ਜਾਲੀ ਐਤਾਇ ਹਵਿਰਹੁ
 ਜਾਇ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾਨਾ ਸੁਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥
 ਨਾਨਕ ਸਾਇ॥ ਆਕਾਸ਼ ਰਹਿਨਾ ਮੁਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਇ
 ਆਜਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੇਤਾੜਿ ਆਜੁ ਗਭ
 ਰੀਮਿ ਆਬਿਰੁ ਰਹੈ ਨਾ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਤਾ ਭਰ
 ਮਾਇ॥ ਮਨੁ ਕਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਖੇਲੁ ਉਪਾਇ॥ ਜਾਹਰਿ ਬਖਸੈ
 ਤਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ॥ ਅਸਾ ਬਿਰੁ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਨਹੀ
 ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿ ਆਨ ਕਿਛੁ ਮੰਰੈ ਨ ਜਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰੁ ਹੋ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਜੋਗੀ॥ ਕਾਇ

ਆਮੰਦਰਿਆਪਿਵਸਿਰਹਿਆਮਾਪੇਰਸਭੋਰੀਆਪਿ
 ਅਤੀਤੁਆਲਿਪਤੁਹੈਨਿਰਜੋਗੁਹਰਿਜੋਰੀਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈ
 ਸੋਕਰੇਹਰਿਕਰੇਸੁਹੋਰੀਹਰਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਧਿਆਈਐ
 ਲਹਿਜਾਹਿਦਿਜੋਰੀ॥੧੩॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਵਾਹੁਵ
 ਹੁਆਪਿਅਖਾਇਦਾਗੁਰਸਬਦੀਸਚੁਸੋਇ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁ
 ਸਿਫਤਿਸਲਾਹਹੈਗੁਰਮੁਖਿਬੁਝੈਕੋਇ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਬਾ
 ਦੀਸਚੁਹੈਸਚਿਮਿਲਾਵਾਹੋਇ॥ਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿ
 ਆਪੁਰੁਪਾਇਆਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿਹੋਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥
 ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤੀਰਸਨਾਸਬਾਦਿਸੁਹਾਈ॥ਪੁਰੈਸਬਾਦਿ
 ਪ੍ਰਭੁਮਿਲਿਆਮਾਈ॥ਵਡਭਾਰੀਆਵਾਹੁਵਾਹੁਮੁਹੁ

ਕਛਾਣੀ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਜਨ ਸੇਹ ਦੇ ਤਿਨ ਕਉ ਪਰ
 ਜਾਪੁ ਜਣਾ ਆਈ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ
 ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਕਾ
 ਇਆਗ ਝੁਝੀ ਭਰਿ ਝੁਝੁ ਸਤੁ ਆਉ ਮਾਨੀ॥ ਭਰੀ ਮਭੁਲੇ ਨ
 ਦਰਿ ਨ ਆਵਨੀ ਮਨ ਮੁਖ ਮੰਧ ਆਗਿ ਆਨੀ॥ ਉਪਾਇ ਕਿ
 ਤੈ ਨ ਲਭਨੀ ਕਰਿ ਭੇਖ ਥਕੇ ਭੇਖ ਵਾਨੀ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੋਲਾ
 ਈ ਅਨਿਹਾਰਿ ਨਾ ਮੁਜ ਪਾਨੀ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਰਖੁ ਹੈ
 ਜਿਨ ਪੀਆ ਭੋਇ ਪਤਾਨੀ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ
 ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਆਗੈ ਦਿਸੁ ਖਿਦਿਹਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਆ
 ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ ਆਗੈ

ਸਿਉਲਿਵਲਾਇ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਮੀਬੋਲੈਬੋਲਾਇ॥ ਵਾ
 ਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਆਸੋਭਾਪਾਇ॥ ਨਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਸਤਿਰ
 ਜਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਬਾਣੀਸਚੁਹੈਗੁਰਮੁ
 ਖਿਲਪੀਭੁਗਲਿ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਸਬਦੇਉਰਰੈਵਾਹੁਵਾਹੁਹਿਰ
 ਦੈਨਾਲਿ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਆਹਰਿਪਾਇ॥ ਮਾਸਹਜੇਗੁ
 ਰਮੁਖਿਭੁਗਲਿ॥ ਸੇਵਬੁਭਾਰੀਨਨਕਾਹਰਿਹਰਿਰਿਵੈਸ
 ਮਾਲਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਏਮਨਾਅਤਿਲੋਭੀਆਨਿਤਲੋ
 ਭੇਰਾਤਗਾਮਾਇ॥ ਮਾਮਨਸਾਮੋਹਣੀਦਹਦਿਸਾਫਿਰਾਤਗਾ॥
 ਅਰੋਨਾਉਜਾਤਿਨਜਾਇਸੀਮਨਮੁਖਿਦੁਖੁਖਾਤਗਾਰਸ
 ਨਾਹਰਿਰਸੁਨਚਖਿਓਫੀਕਾਬੋਲਾਤਗਾਜੇਨਾਗੁਰਮੁਖਿ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਚਰੀਖਮਾਸੇਜਨਨਤ੍ਰਿਪਤਾਤੁਗ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕਮ ॥ ੩
 ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸੋਨੇਆਖੀਐਜਿਸਚਾਰਾਹਿਰਗੀਭੀ
 ਗੁ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸੋਨੇਆਖੀਐਜਿਗੁਣਵਾਤਾਮਤਿਪੀਰੁ
 ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸੋਨੇਆਖੀਐਜਿਸੁਭਮਹਿਰਹਿਅਸਮਾ
 ਇ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸੋਨੇਆਖੀਐਜਿਦੇਵਗਰਿਜਕੁਸਬ
 ਹਿ ॥ ਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਇਕੋਕਰਿਸਾਲਾਹੀਐਜਿਸਤਿ
 ਗੁਰਦੀਆਵਿਖਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਗੁਰ
 ਮੁਖਿਸਦਾਕਰਹਿਮਨਮੁਖਮਰਹਿਬਿਖੁਖਾਇ ॥ ਓਨਾਵ
 ਹੁਵਾਹੁਨਭਾਵਈਦੁਖੇਦੁਖਿਦਿਹਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਅੰ
 ਮੁਤਪੀਵਣਾਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਹਿਲਿਵਣਾਇ ॥ ਨਾਨਕ

ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਹਿਜੇਜਨਨਿਰਮਲੇਤਿਭਵਣਜੋਝੀਪਾ
 ਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਕੈਭਾਣੇਗੁਰੁਮਿਲੇਜੇਵਾਭ
 ਗਤਿਬਨੀਜੇ॥ਹਰਿਕੈਭਾਣੇਹਰਿਮਨਿਵਸੈਸਯਜੇਰਸੁ
 ਪੀਜੇ॥ਹਰਿਕੈਭਾਣੇਸੁਖੁਪਾਈਐਹਰਿਲਾਹਾਨਿਤਲੀ
 ਜੇ॥ਹਰਿਕੈਭਾਣੇਤਿਬਹਾਲੀਐਨਿਜਪਾਰਿਸਦਾਦਸੀ
 ਜੇ॥ਹਰਿਕਾਭਾਣਾਤਿਨੀਮੀਨਿਅਗਜਿਨਗੁਰੁਮਿਲੀਜੇ
 ॥੧੬॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਜੇਜਨਸਦਾਕਰ
 ਹਿਜਿਨਕਉਆਪੇਦੇਇਬੁਝਾਇ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਅ
 ਮਨੁਨਿਰਮਲੁਹੋਵੈਹਉਮੈਵਿਚਹੁਜਾਇ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਕੁ
 ਰਸਿਖੁਜੇਨਿਤਕਰੇਸੇਮਨਿਚਿੰਦਿਅਫਲੁਪਾਇ॥ਵਾਹੁ

ਵਾਹੁਕਰਹਿਸੇਜਨਸੇਪਦੇਹਰਿਕਿਨਕੋਸੀਗੀਅਲਾਇ
 ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਹਿਰਦੈਉਚਰਾਮੁਖੁਬੀਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰੇਉ॥
 ਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਜੇਕਰਹਿਹਉਤਨੁਮਨੁਤਿਨਕਉਦੇਉ
 ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਜਾਹਿਬੁਜਰਹੈਅੰਮੀਮੁਤੁਜਾ
 ਕਾਨਾਉ॥ ਜਿਨਿਸੇਦਿਆਤਿਨਿਫਲੁਪਾਇਆਹਉਤਿਨ
 ਬਲਿਹਾਰੈਜੀਉ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁਹੈਜਿਸਨੇ
 ਦੇਇਸੁਖਾਇ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਜਲਖਲਭੁਰਪੁਰੁਹੈਗੁਰਖ
 ਖਿਪਾਇਆਜਾਇ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਗੁਰਸਿਖਨਿਤਸਭਕਰਹੁ
 ਗੁਰਪੁਰੇਵਾਹੁਵਾਹੁਭਾਵੈ॥ ਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਜੇਮਨਿਚਿਤਿ
 ਕਰੈਤਿਸਜਮਕੰਕਰਨੇਨਿਨਾਮਾਵੈ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਪੈਸਚੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰਤੇਸ
 ਰੁਪਛਾਣੀ ॥ ਮੇਸਚਿ ਸਹਾਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਹਿ
 ਨਾਸਵਹਿ ਜਾਗਤ ਰੋਇ ਦਿਹਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿਰਸੁ ਬ
 ਖਿਆਸੇ ਪੁਨਪਰਾਣੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਪਚਿਮੁ
 ਏਅਜਾਣੀ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰਹੈ ਤਿਸੁ ਜੇਵਰੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅਗ
 ਮ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਵੇਪਰਵਾ
 ਹੁ ਹੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇ ਸੁਹੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਸੀ ਪਾਣੀ ॥ ਮੇਅਪਿਵਾਇ
 ਅਕਰਿ ਦੇਇ ॥ ਨਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਣੀ ॥ ਮੇਅ

੧੦੪

੦

ਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏ॥੧॥ਮਃ੩॥ ॥ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਸੰ
ਤਿਨਾ ਆਵਣੀ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਜੇਬਹੁ ਤੇਰਾ ਲੋਚੀ ਐਵਿ
ਦਕਰੇ ਮੇਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰਹੈ
ਦੁਜੈ ਭਾਇਓ ਭਾਇ॥ ਜੀਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਣੀ ਹਉਮੈ ਵਿਰਿ
ਦੁਪੁ ਪਾਇ॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਰਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੁਖਾਲੀ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਤਿਨ ਜਮਕੀਤ ਲਖਨਹੈ ਵਈ ਨਾ ਥਾਇ ਦੁਖ ਸ
ਹਾਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਸਚੇ ਸਬਾਇ ਸਮਾਹੀ॥੨॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ਛਾਛੀ ਤਿਸਨੇ ਆਖੀ ਐ ਜੇਖ ਸੇ ਮੇਧਰੇ ਪਿਆ
ਰਾ॥ ਵਰਿਖੜਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗੁਰਸਬਦੀ ਵੀਰਾਗੁ॥ ਛਾਛੀ ਦਰੁ
ਅਰੁ ਪਾਇਸੀ ਸਚੁ ਰਖੇ ਉਰਧਾਰੀ॥ ਛਾਛੀ ਕਾ ਮਹਲੁ ਅਗ

ਲਾਹਰਿ ਕੋ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ਛਾਢੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਹਰਿ १੦੫
ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥੧੮॥ ਜਲੋ ਕੁਮੰਤੁ ॥ ਗੁਜ
ਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਰਿ ਜਾਸੁ ਪਾਏ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਕੋ ਸਥਾਇ
ਦੀਚਾਰਿ ਅਨਾਇਨੁ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਣਾ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁ
ਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਭਉ ਪਵੈ ਸਾਭੁ ਲਵੈ ਤੀਨਾਰਿ ॥ ਸਾਹੁ ਕਮੁ ਪ
ਛਾਏ ਕੰਤ ਕਾ ਜਿਸਨੇ ਜਪਾ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ਓਹੁ ਕੁਚ ਜ
ਕਲ ਖਣੀ ਪਰ ਹਰਿ ਛੋੜੀ ਭੁਤਾਰਿ ॥ ਭੋਪਾਇ ਮੇਮ ਲੁਕਟੀ
ਮੇਨਿ ਰਮ ਲੁਹੈ ਦੇਸਰੀ ਗੁ ॥ ਅੰਤਾਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਮਤਿ ਉਤਮ
ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਗੁਣੀ ਗੁਹੀ ਗੁ ॥ ਭੋਵਿ ਚਿ ਬੈਸੈ ਭਰਹੈ ਭੋ
ਵਿਚਿ ਕਮਾਵੈ ਕਾਰਾ ॥ ਐਸੈ ਸੁਖੁ ਦਾਸਿ ਆਣੀ ਅਦਰਗਾਹ

ਸੋਖਵਾਅਗਾਭੁੰਤੋਨਿਰਭਉਪਾਣੀਐਮਿਲਿਜੋਤੀਜੋਤਿ
ਅਪਾਗਾਨਾਨਕਖਸਮੇਭਾਵੈਸਾਭੁਲੀਜਿਸਨੋਆਪੇਬ
ਖਸੇਕਰਤਾਰੁ॥੧॥ਮਃ੩॥ ॥ਸਦਾਸਦਾਸਾਲਾਹੀਐ
ਸਚੇਕਉਬਾਲਿਜਾਉ॥ਨਾਨਕਣੇਕਛੋਬਿਦੁਜੇਲਗੀਸਾ
ਜਿਹਵਾਜਲਜਾਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅੰਜਾਮਉਤਾਰੁ
ਉਪਾਇਓਨੁਭਾਉਦੁਜਾਕੀਅਗਾਜਿਉਰਾਜੇਰਾਜੁਕਮਾ
ਵਦੇਦੁਖਸੁਖਭਿੜੀਅਗਾਈਸਰੁਬਹਮਾਸੇਵਦੇਅੰਤੁਤਿ
ਨੀਨਲਹੀਅਗਾਨਿਰਭਉਨਿਰੰਕਾਰੁਅਲਖੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿ
ਪ੍ਰਗਟੀਅਗਾਤਿਥੈਸੋਗੁਦਿਜੋਗੁਨਾਦਿਆਪਈਅਸਾਬਿਰੁ
ਜਗੀਬੀਅਗਾ॥੧੯॥ਸਲੋਕਮਃ੩॥ ॥ਏਹੁਸਭੁਕਿਛੁ

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਹੈ ਜੇ ਤਾ ਹੈ ਆਕਾਰੁ ॥ ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ॥ ੧੦੬ ॥
 ਆਜੇਹੋ ਆਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੁ ਗਾਣਾ ਏਵਾਜੇ
 ਖੁਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਮਨੁ ਕੀਰਤੁ ਪੀਲ ਕਰੁ ਗੁਰਿ
 ਮਨੁ ਕੀਰਤੁ ਜਹਿ ਖਿਚੈ ਤਹ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਸਤੀ ਕੁੰਡੇ ਬਾਹ
 ਰਾਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਉਝੜਿ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤਿਸੁ
 ਅਰੀ ਅਰਵਾ ਸਿਜਿ ਨਿਉ ਪਾਇ ਅਗਾਸਤਿ ਗੁਰੁ ਅ
 ਪਣਾ ਸੇਵਿ ਸੁਭ ਫਲ ਪਾਇ ਅਗਾ ਅਮੀ ਮਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾਨਾ
 ਉਸਦਾ ਧੀ ਅਗਾਇ ਅਗਾ ਸੇਤ ਜਨਾ ਕੋ ਸੀ ਗਿਦੁ ਖੁਮਿਟ
 ਇਅਗਾ ਨਾਨਕ ਕੁਏ ਅਚਿਤੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਹ ਚਲਾਇ
 ਅਗਾ ॥ ੨੦ ॥ ਸੋਲੇ ਕੁਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਏਤਿ ਮਿਅਲਾ ਉਚੀ

ਮਾਘਰੁਉਚਗਨਿਰਣਉ। ਮਹਲਭਗਤੀਪਰਿਸਰੈ
 ਸਜਣਪਾਹੁਇਅਉ। ਬਰਸਨਤਬਰਸੁਪਨਾਬਧ
 ਤ੍ਵਿਬਰਸਹਿਕਾਹਿ। ਨਾਨਕਾਤਿਨਬਾਲਿਹਾਰੈਜਿਨ
 ਗੁਰਮੁਖਿਪਾਇਮਾਮਨਮਾਹਿ॥੧॥ਅੰਤ ॥ਮਿਠਾ
 ਜੋਭਾਵਦਾਸਜਣੁਜੋਜਿਰਾਸਿ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿ
 ਜਾਣੀਐਜਾਕਉਅਗਿਪਕਰੇਪਰਗਾਸੁ॥੨॥ਪਉੜੀ
 ॥ ਪ੍ਰਭਪਾਸਿਜਨਕੀਅਰਦਾਸਿਭੂਸਚਾਸਾਣੀ
 ਭੂਰਖਵਾਲਾਸਦਾਸਦਾਹਉਭੂਪਾਧਿਐਆਣੀ। ਜੀਅ
 ਜੰਤਸਾਭਿਤੇਰਿਅਭੂਰਹਿਅਸਮਾਣੀ। ਜੇਦਾਸਤੇਰੇ
 ਕੀਨੰਦਾਕਰੇਤਿਸੁਮਾਰਿਪਚਾਣੀ। ਚਿੰਤਾਛਾਡਿਅਚਿੰਤ

ਰਾਗੁਗੁਜਰੀਕੀਦਾਰਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ॥ ਚ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਜਲੋਕੁਮ ੧੦੫ ॥ ਅੰਤਰਿਗੁਰੁਆ
 ਰਾਧਣਾਜਿਹਦਾਜੀਪਿਗੁਰਨਾਉ॥ ਨੇੜੀਸਤਿਗੁਰੁਪੇਖ
 ਣਾਸਦਣੀਸੁਨਣਾਗੁਰਨਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰਸੇਤੀਗਤਿਆ
 ਦਰਗਾਹਪਾਈਐਠਾਉ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਾਕਿਰਪਾਕਰੋਜਿਸਨੇ
 ਏਹਦਬੁਟੇਇ॥ ਜਗਮਾਹਿਉਤਮਕਾਢੀਅਹਿਵਿਰਲੇ
 ਕੇਈਕੋਇ॥ ੧॥ ਮ ੧੦੫ ॥ ਰਖੇਰਖਣਹਾਰਿਆਪਿਉਬ
 ਰਿਅਨੁ॥ ਗੁਰਕੀਪੋਰੀਪਾਇਕਾਜਸਦਾਰਿਅਨੁ॥ ਹੋਆ
 ਆਪਿਦਾਇਆਲੁਮਨਹੁਨਾਵਿਸਾਰਿਅਨੁ॥ ਸਾਧਜਨਾ
 ਕੇਸੀਗਿਭਵਜਲੁਤਾਰਿਅਨੁ॥ ਸਾਕਤਨਿੰਦਕਦੁਸਟ

ਖਿਨਮਾਹਿਬਿਦਗਰਿਅਨੁਗਤਿਸੁਜਾਹਿਬਕੀਟੇਕਨਾਨ
 ਕਮਾਨੈਮਾਹਿਗਜਿਸੁਸਿਮਰਤਸੁਪੁਹੋਇਸਗਲੇਦੂਖ
 ਜਾਹਿ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਅਕੁਲਾਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖੁਅ
 ਗਮਅਪਾਰੀਐ॥ਸਰੇਸਰਾਸਚੁਸਚੁਨਿਹਾਰੀਐ॥ਕੁ
 ਰੂਨਜਾਪੇਕਿਛੁਤੇਰੀਧਾਰੀਐ॥ਸਚੁਸੈਦੇਦਾਤਾਰੁਜੇਤ
 ਉਪਾਰੀਐ॥ਇਕਤੁਜੁਤਿਪਰੇਇਜੋਤਿਸੰਜਾਰੀਐ॥ਹੁ
 ਕਮੇਬੁਦਜਲੁਮੀਤ੍ਰਿਹੁਕਮੇਤਾਰੀਐ॥ਪ੍ਰਭਜੀਉਤੁਪੁਪਿ
 ਆਏਸੋਇਜਿਸੁਭਾਗੁਮਥਾਰੀਐ॥ਤੇਰੀਗਾਤਿਮਿਤਿਲ
 ਖੀਨਜਾਇਹਉਤੁਪੁਬਲਿਹਾਰੀਐ॥੧॥ਸਲੋਕੁਮਃ
 ੫ ॥ਜਾਤੁਤੁਸਾਹਿਮਿਹਰਦਾਨਅਚਿਤੁਦਸਾਹਿਮਨਮਾ

ਹਿ। ਜਾ ਤੂ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਉ ਨਿਧਿ ਘਰ ਮਹਿ ਪਾ
 ਹਿ। ਜਾ ਤੂ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾ ਗੁਰਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕਮਾਹਿ॥
 ਜਾ ਤੂ ਤੁਸਹਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਸਮਾਹਿ॥ ੧॥ ਮਃ ੫
 ॥ ਕਿਤੀ ਬੈਠ ਨਿਬੈਠੇ ਮੁਰੁ ਵਜਾਇ ਨਿਵਜਾ ਨਾਨਕ
 ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਦਿਲੁ ਕਿਸੈ ਨ ਰਹੀ ਆਲਜਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਤੁਧੁ ਧਿਅਗਾਇ ਨਿਬੈਠ ਕਤੇਬਾ ਸੁਣੁ ਖੜੋ ਗਾਣਤੀ ਗ
 ਟੀ ਨਜਾਇ ਤੇਰੈ ਦਰਿ ਪੜੋ॥ ਬਹਮੇ ਤੁਧੁ ਧਿਅਗਾਇ ਨਿਬੈਠ
 ਇਵਾਸਣਾ ਸੰਕਰਾ ਬਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੁਖਿ
 ਭੁਣਾ ਪੀਰਾ ਪਿਕਾ ਬਰਸੇ ਖਮਸਾ ਗਇਕਾ ਅਉਲੀਏ॥ ਚਿਤਿ
 ਪੋਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਾਟਿ ਪਾਟਿ ਮਉਲੀਏ॥ ਭੁਭੁਕੁ ਕਰੇ ਦਿਲ

ਸੁਧਰਮੇਤਰਗੀਐ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਹਿ ਅਗੀਪਤਿਤੁਤਿ
 ਤੁਲਗੀਐ॥ ੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਚੀਰੀਆਈਆ
 ਲਕੁ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈਹੋਇ ਸੇਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਅਜੁ ਕਾਲਿ
 ਆਵਸੀਗਾ ਫਲਫਾਹੀਪੇਰੁ॥ ੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਕਿਤੀ
 ਆਕੁ ਫੰਗੁ ਗੁਝਾਥੀਐ ਨਹਿਤੁ॥ ਨਾਨਕ ਤੇਸਹਿ ਦੁਕਿ
 ਅਮਨਮਹਿ ਸਰਗੀਮਤੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਉਮਾਰਾ
 ਉਤੁਝੈਦਾਇਅਲਕਾਰਿਦਾਸਾਹੋਲਿਅਗਾਨਉਨਿ
 ਧਿਪਾਈਗਾਜੁਜੀਵਾਬੋਲਿਅਗਾਅੰਮ੍ਰਿਤੁਨਾਮੁਨਿਧਾ
 ਨੁਦਾਸਾਪਰਿਘਣਾ॥ ਤਿਨਕੇਸੀਗੀਨਿਹਾਲੁਸੁਫਲੀ
 ਜਸੁਸੁਣਾਕਮਾਵਾਤਿਨਕੀਕਾਰਸਰੀਰਪਵਿਤੁਹੋ

ਇ॥ ਪਖਾ ਪਾਣੀ ਪੀ॥ ਜਿ ਬਿਗਾਸਾ ਪੈਰ ਪੈਇ॥ ਅਪ
 ਹੁਕ ਛੁਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ॥ ਐ॥ ਸੋਹਿ ਨਿਰਕੁ
 ਦਇਚੈ ਬਾਉ ਸੰਤ ਪਰਮ ਸਾਲੀ॥ ਐ॥ ੩॥ ਸਲੋਕ ਮ॥
 ੫ ॥ ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹਾਸ ਦਧੁਰਿ॥
 ਨਾਨਕ ਸਰਦਿ ਤੁਹਾ ਗੀ॥ ਆਪੇ ਖਉ ਸਦਾ ਹਜੁਰਿ॥ ੧॥ ਮ॥ ੧੫
 ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਅਸੀਖ ਹੋਇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁਲ
 ਗਾ॥ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਸੁ ਨਨਕ ਮਸਤ
 ਕਿਭਾਗਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਿਤ ਜਪੀ॥ ਐ॥ ਸਾਜਿ ਗਿ
 ਰਾਜਿਨਾਉ ਪਰਵਾਇ ਗਾਰਦਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਕਰੇ ਰਹੀ ਮ
 ਤਿਸੁ ਨਾਵਿਸਾਰਦਾ॥ ਅਗੀ ਪਉ ਪਾਵਦੁ ਹਾਰ ਅਪੇਹੀ

੧੫

੦

ਮਾਰਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ਬੁਝਿ ਵੀਚਾਰਦਾ ॥ ੧੧੦ ॥
 ਨਿਕਰੁ ਪਖਿਨ ਮਾਹਿ ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਰਦਾ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਲਾਏ ਸ
 ਚਿਤਿ ਸਹਿਉ ਪਾਰਦਾ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਹੋਵੇ ਵਲਿ ਸੁਕ ਦੇ ਨਹ
 ਰਦਾ ॥ ਸਦਾ ਅਭੁਗੁ ਦੀ ਬਾਣੁ ਹੋਹ ਉਤਿ ਸੁਨ ਮਸਕਾਰ
 ਦਾ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਕਾਮੁ ਕੋਧੁ ਲੋਭੁ ਛੋਰੁ ਐਵੀ
 ਜੈ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ॥ ਜੀਵਾਇ ਅਗਨਿ ਤਜਾ ਪੀਐ ਨਾ
 ਨਕ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਸਿਮਰਤਾ ਸਿਮਰਤ
 ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣਾ ਸਭੁ ਫਲ ਪਾਏ ਅਗਿ ॥ ਨਨਕ ਨਾਮੁ ਅ
 ਰਾਧੀਆ ਗੁਰ ਪੁਰੋਹੀ ॥ ਅਗਿ ਮਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਸੀਸਾ ਰਿਜਿ ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਿਆ ॥ ਤਿਸ ਕੀ

ਗਾਈਬਲਾਇਮਿਟੇਅੰਦੇਸਿਅਸਾਤਿਸਕਾਦਰਸਨੁਦੇ
 ਖਿਜਗਤੁਨਿਹਾਲੁਹੋਇ। ਜਨਕੇਸੀਗਿਨਿਹਾਲਪਾਪਾ
 ਮੇਲੁਧੋਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਸਾਚਨਾਉਓਥੇਜਾਪੀਐ। ਮਨ
 ਕਉਹੋਇਸੰਤੋਖੁਬੁਖਾਧਾਪੀਐ। ਜਿਸੁਪਟਿਵਸਿਅਨ
 ਉਤਿਸੁਖੀਪਨਕਾਟੀਐ। ਗੁਰਪਰਸਾਦਿਕਿਨੈਦਿਰਲੇ
 ਹਰਿਧਨੁਖਾਟੀਐ॥੫॥ ਸੋਲਕਾਮਃ੫ ॥ ਮਨਮਹਿ
 ਚਿਤਵਉਚਿਤਵਨੀਉਦਮੁਕਰਉਉਠਿਨੀਤਾ। ਹਰਿਕੀ
 ਰਤਨਕਾਮਾਹਰੇਹਰਿਦੇਹੁਨਾਨਕਕੇਮੀਤਾ॥੧॥ ਮਃ੫
 ॥ ਦਿਸਾਇਧਾਰਿਪ੍ਰਭਿਰਗਖਿਅਸਾਨੁਤਨੁਰਤਾਮੁਲਿ
 ॥ ਨਾਨਕਜੇਪ੍ਰਭੁਭਾਣੀਅਸਾਮਰਉਦਿਚਾਰੀਸੁਲਿ॥੨

॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਇ ਸੁਗੁਰ ਪਹਿਅਰ
 ਦਾ ਸਿਕਰਿ ਛੋਡਿ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿਧ
 ਰਿ ॥ ਪੁਜਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ਦੁਰਮਾਤਿ ਜਾਇ ਜਗਾ ਸਾਧ ਜਨਾ
 ਕੇ ਸੀਰੀ ਭਵ ਜਲਾ ਬਿਖ ਮੁਤ ਰਿ ॥ ਸੇਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵਾ ਮ
 ਗੈਨ ਮਰਹੁ ਭਰਿ ॥ ਖਿਨ ਮੇਕ ਰੇ ਨਿਹਾਲੁ ਉਟੇ ਸੁਭ ਰਭਰਿ
 ॥ ਮਨ ਕਉ ਹੋਇ ਸੀਤੋ ਧੁਧਿ ਆਣੀ ਐਸ ਦਾਹਰਿ ॥ ਸੋਲਗਾ
 ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਜਾ ਕਉ ਕਰ ਮੁਧੁ ਰਿ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪
 ॥ ਲਗਾੜੀ ਸੁਥਾ ਨਿਜੇ ਝੁਣਹਾਰੈ ਜੋੜੀਆ ॥ ਨਾਨਕ ਲਹਰੀ
 ਲਖ ਸੈ ਆਨ ਰੁਬਣ ਦੇਇ ਨ ਮਾਪਿ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਬ
 ਨਿਭੀ ਹਾਵ ਲੈ ਹਿਕੁ ਸਾਥੀ ਲਧ ਮੁਦੁਖ ਹਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ

॥ ਬਲਿਬਲਿਜਾਈ ਸੀਤੀ ਪਾਅਰੇ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾ ॥
॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਪਾਈ ਅਨਿਸ ਬਿਨਿਧਾਨ ਤੇਰੈ ਰੀਰਿਰ
ਤਿਆ ਨਹੋ ਵੀ ਪਛੋਤਾ ਉਤੁਧੋ ਨੇਜ ਪਤਿਅਾ ਪਹੁਚਿਨ
ਸਕੈ ਕੋਇ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਜਨਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦਾ ਹੁਦਾ ਹੁਸੁ ਖਲਹਾ
ਚਿਤਾਰਿ ਮਨਾ ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਿਫ ਤਿਭੀ ਰਾਗੁ ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ
॥ ਸਤਿਗੁਰਨ ਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈਐ ॥ ਰਖੇਅ
ਪਿਦਾਇਆ ਲੁਕਰਿ ਦਾਸਾ ਆਪਣੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਰਿਨਾ ਮੁਜੀ ਦਾਸੁ ਟਿਸੁਣੇ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਪ੍ਰੇਮ
ਪਟੋਲਾ ਭੈਸਹਿ ਇਤਾ ਫੁਕਣੁ ਭੁਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥ ਦਾਨਾ ਬੀਨ
ਸਾਈਐ ਰਾਨਾਨਕ ਸਾਰਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪ ॥

॥ ਤੈਤੈ ਸਿਮਰਣਿ ਹਰੁ ਕਿਛੁ ਲਧਾ ਮੁਖਿ ਖਮੁਨ ਰਿਠ ਮੁਕੋਈ ॥ ੧੧੨
 ਜਿਸੁ ਪਤਿ ਰਖੇ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਮੇਟਿ ਨ ਜਕੋਈ ॥ ੨
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹੋਵੈ ਸੁਖੁ ਘਣਾ ਦਾਸਿ ਧਿਆਇ ਮੇ ॥ ਵੰਝੈ
 ਰੋਗਾ ਘਾਟਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮੇ ॥ ਅੰਦਰਿ ਦਰ ਤੈਠਾ ਦ੍ਰਿ
 ਪੁ ਭਾਚਿਤਿ ਆਇ ਮੇ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ ਨਾਇ ਮੀ ਨਿਵਸਾ
 ਇ ਮੇ ॥ ਕੋਇ ਨ ਲਰੀ ਬਿਘਨੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਮੇ ॥ ਗਿਆ
 ਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇ ਮੇ ॥ ਤਿਨਿ ਪਾਏ ਸਭੇ ਥੋਕ ਜਿ
 ਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇ ਮੇ ॥ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾਕਾਖਸ ਮੁਸਭ ਤੇਰੀ ਛਾ
 ਇ ਮੇ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਨਦੀ ਤਰਿ ਦੜੀ ਮੈ ਬਾਖੋ ਮੁਨ
 ਖੰਭੈ ਮੀਝਿ ਮੁਹ ਬਥਿ ਤੇਰੀ ॥ ਤਉ ਸਹਚਰਣੀ ਮੈ ਰਾਹੀ ਅ

ਕ੍ਰਾਸੀਤਮੁਹਾਰਿਨਾਨਕਤੁਲਹਾਬੇੜੀ॥੧॥ਅੰ॥੫ ॥ਜਿਨ
 ਇਸੰਦਾੜੀਆਦੁਰਮਤਿਵੈਵੈਮਿਤਾਅਸਾਬੁਝੇਸੇਈ॥ਹਉਫੁ
 ਢੇਈਜਗੁਸਬਾਇਆਜਨਨਾਨਕਾਵਿਰਲੇਕੇਈ॥੨॥ਪਉ
 ਝੀ॥ ॥ਆਵੈਸਾਹਿਬੁਚਿਤਿਤੇਰਿਆਬੁਗਤਗੁਰਿਠਿਆ॥
 ਮਨਕੀਕਟੀਐਮੇਲੁਸਾਪਸੀਗਿਵੁਠਿਆ॥ਜਨਮਮਰਣਭ
 ਉਕਟੀਐਜਨਕਾਸਬਦੁਜਪਿ॥ਬੀਧਨਬੋਲਨਿਸੰਤਦੁਤਸ
 ਰਿਜਾਹਿਛੁਪਿ॥ਤਿਸੁਜਿਓਲਾਇਨਿਰੰਗੁਜਿਸਦੀਸਭਪਾ
 ਰੀਆ॥ਉਚੀਉਂਉਚਾਬਾਨੁਅਗਮਾਪਾਰੀਆ॥ਰੈਇਦਿਨ
 ਸੁਕਰਜੋੜੀਸਾਸਿਸਾਸਿਧਿਆਈਐ॥ਜਾਂਆਪੋਹੋਇਆ
 ਲੁਤਾਂਬੁਗਤਸੰਗੁਪਾਈਐ॥੯॥ਜਲੇਕਮ॥੫੬੬॥ਬਾਰਿ

ਵਿਸ਼ਾਨੜੈਹੰਮਸਪੁੰਮਸਕੁਕਾਪਣੀਆਰਾਹੀ। ਤਉਜਹਸੇਤੀ ੧੧੩

ਲਗਾੜੀਰੋਰੀਨਾਨਕਅਨੰਦਸੇਤੀਬਨਗਾਹੀ॥੧॥ਮ॥੪੫

॥ਸਚੀਬੈਸਕਤਿਨਾਸੀਗੀਜਿਨਸੀਗੀਜਪੀਐਨਾਉ॥

ਤਿਨਸੀਗੀਸੰਗੁਨਕੀਚਣੀਨਾਨਕਾਜਿਨਾਆਪਣਾਸੁਆ

ਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਾਵੇਲਾਪਰਵਾਣੁਜਿਤੁਸਤਿਗੁਰੁ

ਬੇਟਿਆਹੋਆਸਾਪੁਸੀਗੁਫਿਰਿਦੁਖਨਤੇਟਿਆਪਾਇ

ਆਨਿਹਚਲੁਥਾਨੁਫਿਰਿਗਾਗਭਿਨਲੇਟਿਆਨਦਰੀਆ

ਇਆਇਕਸਰਾਲਥਾਹਮੇਟਿਆਤਤੁਗੀਆਨੁਲਾਇ

ਧਿਆਨੁਦਿਸਟਿਸਮੇਟਿਆਸਭੋਜਪੀਐਜਾਪੁਜਿਮੁ

ਖਹੁਬੋਲੇਟਿਆਹੁਕਮੇਬੁਝਿਨਿਹਾਲੁਸੁਖਿਸੁਖੇਟਿਆ

॥ ਪਰਾਖਿਖਜਾਨੈ ਪਾਏ ਸੇਬਹੁ ਤਿਨ ਖੋਟਿਆ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋ
ਕਮ ॥ ੪ ॥ ਵਿਛੋਹੇ ਜੇ ਬੁਰਖ ਦੇ ਨਦੰਦੁ ਨਿਗਾਖੜੇ ॥ ਜੇ
ਧਣੀ ਮਿਲਿ ਨਿਨ ਨਕਸੁਖ ਸੰਬੁਹ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੪ ॥ ਜਿ
ਮੀਵ ਸੰਦੀ ਪਾਣੀ ਐਣੀ ਪਣੁ ਰਖੇ ਬੁਗਰਿ ॥ ਨਕਸੁ ਸੇ ਸਹੁ ॥
ਹਿਜਾ ਕੋ ਆਛੁ ਲਿਖੁ ਕੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਕੀਮ
ਤੁਧੈ ਹੀਰੋ ਚਰੈ ॥ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜਾਗਿ ਜਿਕੀ ਆਤੁ ਪੁਪੁਰੇ ॥ ਬਿ
ਸਮੁਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ਦੋਖਿ ਕਰਵ ਗਤਿ ਤੇਰੀ ਆਗ ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ
ਤੇਰੀ ਦਾਸ ਕਰਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ਮੇਰੀ ਆਗ ॥ ਤੇਰੈ ਹਾਥਿ ਨਿਧਾਨੁ ਭਾ
ਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਹਿ ॥ ਜਿਸਨੇ ਹੋਇ ਦਇਆ ਲੁਹਾਰਿ ਨਾਮੁ ਸੋਇ
ਲੇਹਿ ॥ ਅਗਾਮ ਅਰੋਚਰ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ਜਿਸ

ਨੋਹੇਹਿਰਿਪਾਲੁਸੁਨਾਮੁਬਿਆਣੀਐ॥੧੧॥ਜਲੋਕ

੧੧੪

ਮਃ੫ ॥ਕੜਛੀਆਫਿਰੀਨਿਸੁਆਉਨਜਾਣਨਿਸੁ

ਈਆਜਾਣੀਮੁਖਦਿਸੀਨਿਨਾਨਕਰਤੇਪੇਮਗਸਿ॥੧॥ਮ

੪੫

॥ਬੇਜੀਲਧਮੁਖਚੁਛੜੀਆਉਜਗੜੀ॥ਤੈਸਹਿਦਿਤੀ

ਵਾੜੀਨਾਨਕਖੇਤੁਨਛਿਜਈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਗਾ

ਧਿਹੁਸਚਾਸੋਇਸਭੁਕਿਛੁਜਿਸੁਪਾਸਿ॥ਦੁਹਾਸਿਰਿਅ

ਖਸਮੁਆਪਿਖਿਨਮਹਿਕਰੇਰਾਸਿ॥ਤਿਆਗਾਹੁਸਗਲ

ਉਪਾਵਤਿਸਕੀਓਟਗਾਹੁ॥ਪਉਸਰਣਾਈਭੁਜਿਸੁਖੀ

ਹੁਸੁਖਲਹੁ॥ਕਰਮਧਰਮਤਤੁਰਿਅਨੁਸੰਤਾਸੰਗੁਹੋ

ਇ॥ਜਪੀਐਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਬਿਖਨੁਨਲਰੋਕੋਇ॥ਜਿ

ਜੋਨੇ ਅਗੀ ਪਦਇਆ ਲੁਭਿਸੁ ਮਨਿ ਵੁਠਿਅ ਆਪਾਈਅ
 ਨਿਸ਼ਭਿਨਿਧਾਨ ਜਾਹਿ ਬਿਭੁਠਿਅ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲੇ ਕਮੰ ॥ ੫
 ॥ ਲਧਮੁਲਭੁਲਹਾਰੁ ਕਰਮੁ ਕਰੰਦੇ ਮਾਗੀ ਪਸੀ ॥ ਇ
 ਕੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਨਾਨਕਾ ਬਿਅਨ ਪਸੀਐ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ॥ ੫
 ॥ ਪਾਪਤ੍ਰਿਅ ਪਛਾਤ੍ਰਿਖਾਣੁ ਜਚਾਵਾ ਸੀਨਿ ਕੋ ਗੁ
 ਰਮੰਤ੍ਰੁ ਗਚਿਤਾ ਰਿਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਨ ਥੀਵਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਪਾਈਅਨੁ ਠਾਢਿਅ ॥
 ਪਿਾਜੀਅਜੀਤ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਤਿਸੋਨੇ ਸਦਾ ਜਾਪਿ ਦਇ
 ਆਧਾਰੀ ਜਮ ਰਖੁ ਕੇ ਬਿਲਾ ਬਿਲਾ ਪਾਨ ਠੇਭਾ ਪਦੁਖ
 ਰੋਗ ਪੁਰੇਗੁ ਰਪ੍ਰਤੀ ਪਾਕੀਤੀਅਨੁ ਆਪਣੀ ਰਖਗਾਰੀ

ਬਾਨਿਦਾਜਿਬਾਪਿ॥ ਆਪੇਲਾਇ॥ ਅਨੁਛੁਰਾਇਬੀਧਨਸਰਾ
 ਲਕਾਪਿ॥ ਤਿਸਨਬੁਝੀ॥ ਆਸਪੁਨੀਮਨਸਿਤੋਖਿਧਾਪਿ॥ ਵ
 ਰੀਹਿਦੁਰਾਅਪਾਰਖਸਮੁਜਿਸੁਲੇਪੁਨਪੁਨਿਪਾਪਿ॥ ੧੩॥ ਸ
 ਲੋਕਮਃ੫ ॥ ਜਾਕਉਭੁਏਕਿਪਾਲਪੁਰਹਰਿਹਰਿਸੇਈਜਪ
 ਤਾਨਨਕਪੀ॥ ਤਿਲਗੀ॥ ਤਿਨਗਾ॥ ਸਿਉਭੇਟਰਸਾਧਸੰਗਾਤਾ॥
 ੧॥ ਮਃ੫ ॥ ਰਾਮਰਾਮਪੁਬਤੁਰਾਗੀਹੋਜਲਿਬਲਿਮਹੀਅ
 ਲਿਸੋਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮਿਅਰਾਧਿਐਐਬਿਪਨੁਨਲਾਗੈਕੋਇ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਭੁਗਤਾਕਾਬੋਲਿ॥ ਆਪਰਵਾਣੁਹੈਦਰਗ
 ਹਪਵੈਥਾਇ॥ ਭੁਗਤਾਤੇਰੀਟੇਕਰਤੇਸਰਿਨਾਇ॥ ਜਿਸਨੋਹੈ
 ਇਕਿਪਲੁਤਿਸਕਾਦੁਖੁਜਾਇ॥ ਭੁਗਤਤੇਰੇਦਇ॥ ਮਾਲਥਨ

ਮਿਹਰਪਾਇ॥ ਦੁਖਦਰਦਵਰੁਰੋਗੁਨਪੋਹੋਤਿਸੁਮਾਇ॥
 ॥ ਭਗਤਾਏਹੁਅਧਾਰੁਗੁਣਗੋਵਿੰਦਗਾਇ॥ ਸਦਾਸ
 ਦਾਦਿਨੁਰੋਣਿਇਕੋਇਕਾਧਿਆਇ॥ ਪੀਵਤਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਨਾਮੁਜਨਨਾਮੇਰਹੋਅਧਾਇ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕਮਃ੫
 ॥ ਕੋਟਿਬਿਘਨਤਿਸਲਾਗਤੇਜਿਸਨੋਵਿਸਰੈਨਾਉ
 ॥ ਨਨਕਅਨਦਿਨੁਬਿਲਪਤੇਜਿਉਸੁਏਘਰਿਕਾਉ
 ॥ ੧॥ ਮਃ੫ ॥ ਪਿਰੀਮਿਲਾਵਾਜਾਬੀਐਸਾਈਸੁ
 ਹਾਵੀਰਤਿ॥ ਘੜੀਮੁਹਤੁਨਹਵੀਸਰੈਨਨਕਰਵੀਐ
 ਨਿਤ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੁਰਬੀਰਵਰੀਅਮਕਿਨੈ
 ਨਹੜੀਐ॥ ਫਉਜਸਤਾਈਹਾਠਪੰਚਾਜੋੜੀਐ॥

ਦਸਨਾਰੀਅਉਪੁਤਦੇਨਿਚਮੋੜੀਐਯਜਿਣਿਜਿਣਿ
 ਲੈਨਿਰਲਾਇਏਹੋਏਨਲੋੜੀਐਭੈਗੁਣਇਨਕੇਵਾਸਿ
 ਕਿਨੈਨਮੋੜੀਐਭਰਮੁਕੇਵਾਸਾਇਆਖਾਣੀਕਹੁਕਿਤੁ
 ਬਿਧਿਭੋੜੀਐਗੁਰੁਪੁਰਾਆਰਾਧਿਬਿਖਮਦਲੁਫੜੀ
 ਐਹਉਤਿਸੁਅਚੋਦਿਨੁਗਤਿਰਹਾਕਰਜੇੜੀਐ॥੧
 ੫॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਕਿਲਾਬਿਖਸਭੇਉਤਰਨਿਨੀਤ
 ਨੀਤਗੁਣਗਾਉਕੋਟਿਕਲੇਸਾਉਪਜਹਿਨਾਨਕਾਬਿ
 ਸਰੈਨਾਉ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਨਾਨਕਸਤਿਗੁਰਿਭੋਟਿਐ
 ਪੁਰੀਹੋਵੈਜੁਗਤਿ॥ਹਸੀਦਿਆਖੇਲੀਦਿਆਪੋਨੀਦਿ
 ਆਖਾਵੀਦਿਆਵਿਚੇਹੋਵੈਮੁਕਤਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥

ਜੇਸਤਿਗੁਰੁਪਨੁਪੀਨੁਜਿਨਿਭਰਮਗਫੁਤੋਕਿਆਸੋ
 ਸਤਿਗੁਰੁਦਾਦੁਦਾਹੁਜਿਨਿਹਾਰਿਸਿਉਜੋਕਿਆਨਾਮੁ
 ਨਿਧਾਨੁਅਖੁਟਗੁਰੁਦੇਇਦਾਰੂਓਅਹਾਰੇਗੁਬਿਕਰ
 ਲਾਭਿਨੈਬਿਦਾਰੂਓਪਾਇਅਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਬਹੁਤੁਖ
 ਜਾਨਿਆਜਿਤਾਜਨਮੁਅਪਾਰੁਆਪੁਪਛਾਨਿਆ॥
 ਮਹਿਮਾਕਹੀਨਜਾਇਗੁਰਸਮਰਬਦੇਵਾਰਗੁਰਪਾਰ
 ਬਹੁਮੁਪਰਪੇਸੁਰਅਪਰੰਪਰਅਲਖਅਭੇਦਾ॥੧੬॥
 ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਉਦਮੁਕਰੇਦਿਅਜੀਉਤੁਕਮਾਵ
 ਦਿਅਸੁਖਬੁੰਦੁਗਾਧਿਆਇਅਤ੍ਰਿਪ੍ਰਭੂਮਿਲੁਨਾਨਕ
 ਉਤਰੀਦਿਤਾ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ ਸੁਭਾਚਿੰਤਨਗੋਬਿਦਰ

ਮਣਨਿਰਮਲਸਾਧੁਸੀਰੀਗੀ॥ ਨਨਕਨਾਮੁਨਵਿਸਰਉ १੧੭
 ਇਕਘੜੀਕਰਿਕਿਰਪਾਭਗਵੰਤਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਤੇਰਾਕੀਤਹੋਇਤੁਕਾਹੇਰੁਰਪੀਐ॥ ਜਿਸੁਮਿਲਿਜਪਿ
 ਐਨਾਉਤਿਸੁਜੀਉਅਰਪੀਐ॥ ਅਗਇਐਚਿਤਿਨਿ
 ਹਾਲੁਸਾਹਿਬਬੇਸੁਮਾਰਾ॥ ਤਿਸਨੋਪਹੋਕਵਣੁਜਿਸੁਵ
 ਲਿਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਸਭੁਕਿਛੁਤਿਸਕੈਵਸਿਨਕੋਟੀਬਾਹਰ
 ॥ ਜੋਭਗਤਾਮਨਿਵਠਾਸਚਿਸਮਹਾਰਾ॥ ਭੇਰੇਦਾਸਾਧਿ
 ਅਗਇਨਿਤੁਪੁਤੁੰਰਖਣਦਾਲਿਅਗ॥ ਜਿਰਿਸਭੁਨਾਮ
 ਮਰਭੁਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿਅਗ॥ ੧੧॥ ਸਲੋਕਮਃ੪
 ॥ ਕਾਮੁਕੋਧਮਦਲੋਭੁਮੋਹਦੁਸਟਬਾਸਨਾਨਿਦਾਰੀ॥

ਗੰਖਲੇਹੁਪੁਭੁਆਪਣੇਨਨਕਸਦਬਲਿਹਾਰਿ॥੧੫੫॥
੦੫ ॥ ਖਾਂਦਿਆਖਾਂਦਿਆਮੁਹਘਠਾਪੈਨੀਦਿਆਸਭੁ
ਅੰਗ॥ ਨਨਕਧਿਰਗੁਤਿਨਦਾਜੀਦਿਆਗਜਿਨਸਚਿਨ
ਲਗੀਰੀਰਗੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਉਜਿਉਤੇਰਾਹੁਕਮੁਤਿ
ਦੈਤਿਉਹੋਵਣਾ॥ ਜਹਜਹਰਖਹਿਆਪਿਤੁਹਜਾਇਖ
ਕੋਵਣਾ॥ ਨਾਮਤੇਰੇਕੈਰੀਗਿਦੁਰਮਤਿਧੋਵਣਾ॥ ਜੀਪਿਜੀਪਿ
ਤੁਧੁਨਿਰੰਕਾਰਭਰਮਭਉਖੋਵਣਾ॥ ਜੇਤੇਰੇਰੀਗਿਰਤੇਸੇ
ਜੇਨਿਨਜੇਵਣਾ॥ ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਇਕੁਨੈਣਾਅਲੋਵਣਾ
॥ ਜਿਨੀਪਛਾਤਾਹੁਕਮੁਤਿਨਕਦੇਨਰੋਵਣਾ॥ ਨਾਉਨਾਨ
ਕਬਖਸੀਸਮਨਮਾਹਿਪੋਵਣਾ॥੧੬॥ ਸੋਲਕਮ०੫

॥ ॥ ਜੀਵਦਿਆਨ ਚੇਤਿ ਓਮੁ ਆਰਣੀ ਦੋੜੇ ਖਾਕਾ ॥ ੧੧੮
 ਨਕਦੁਨੀ ਆਸੀ ਗਿਰੁ ਦਾਗਿ ਆਸਾ ਕਤ ਮੁੜਨ ਪਾਕ
 ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੪ ॥ ॥ ਜੀਵਦਿਆ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਆਮਰੀ ਦਿਆ ॥
 ਹਰਿ ਗੀਰੀ ॥ ਜਨ ਮੁਖ ਦਾਰ ਚੁਤਾਗਿ ਆਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰ
 ਗਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਆਪਿ ਰਖ
 ਣ ਦਾ ਲਿਆ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸਚੁ ਪਸਾਰਿਆ ॥
 ਉਦਾਕ ਹੀ ਨਹੋ ਇਘਟੇ ਘਟਿ ਸਾਗਿ ਆਗਾ ॥ ਮਿਹਰਵ ॥
 ਨਸ ਮਰਥ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਗ ਲਿਆ ॥ ਜਿਨ ਮਾਨਿ ਵੁਠਾ ਆ
 ਪਿ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖਾ ਲਿਆ ॥ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇ ਆ
 ਪੇ ਹੀ ਪਾਗ ਲਿਆ ॥ ਸਚੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਬਿਅੰਤੁ ਅ

ਪਾਗਿਆ ਗੁਰਪੁਰੇ ਕੀ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਸੀ ਮਾਗਲਿਆ ॥ ੧ ॥
 ੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੦ ੫ ॥ ਆਗਿ ਮਾਧਿ ਅਗੁ ਅੰਤਿ ਪਰਮੇ
 ਸਾਰਿ ਰਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰ
 ਖਿਆ ਸਾਧ ਸੀਰੀ ਅਪਾਰੁ ਅਨਾਦਿ ਨੁਹਾਰਿ ਗੁਣੁ ਰ
 ਵੈ ॥ ਪਾਏ ਮਨੋਰਥ ਸਾਭਿ ਜੋ ਨੀਨ ਹਭਵੈ ॥ ਸਭਾ ਕੀ ਛੁਕ
 ਰਤੋ ਹਾਥਿ ਕਾਰਣੁ ਜੋ ਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤਾ ਪੁਰਿ
 ਤਰੈ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੦ ੫ ॥ ਤਿਸਨੇ ਮੰਨਿ ਦਸਾਇ ਜਿਨਿ ਉ
 ਪਾਇਆ ॥ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ਖਸਮੁ ਤਿਨਿ ਸੁ
 ਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆ
 ਇਆ ॥ ਹੁਕਮੇ ਬੁਝਿ ਨਿਹਾਲੁ ਖਸਮਿ ਫੁਰਮਾਇਆ

॥ ਜਿਸੁ ਹੋਆ ਮਾਗੀ ਪਾਕਿ ਪਾਣੁ ਸੁਨਹਿ ਰੁਰਮਾਇਆ ॥
 ਜੋ ਜੋ ਦਿਤਾ ਖਸਮਿ ਜੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸ
 ਹਿਦਾਇਆ ਲੁਭੁ ਝਾਏ ਹੁਕਮੁ ਮਿਤਾ ॥ ਜਿਸ ਹਿਰੁ ਲਾਏ
 ਮਾਗਿ ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ ਜਮਹਿ ਨਿਤਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਿ
 ਦਕ ਮਾਰੇ ਤਤਕਾਲਿ ਖਿਨੁ ਟਿਕਣ ਨਾਇਤੋ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਸਾ
 ਕਾ ਦੁਖੁ ਨ ਖਾਵਿ ਸਕਹਿ ਫਾੜਿ ਜੋ ਨੀਜੁ ਤੋ ॥ ਮਥੇ ਵਾਲਿ ਪ
 ਛਾੜਿ ਅਨੁਜਾਮ ਮਾਰਗੀ ਮੁਤੋ ॥ ਦੁਖਿ ਲਰੋ ਬਿਲਲਾ
 ਇਆਨ ਰਕਿਯੋ ਰਿਸੁ ਤੋ ॥ ਕੀਠਿ ਲਾਇ ਦਾਸ ਰਖਿਅ
 ਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਤੋ ॥ ੨੦ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੪ ॥ ਰਾਮ
 ਜਪੁ ਹਰੁ ਰੁਭਾਗੀ ਹੋ ਜਲਿ ਬਲਿ ਪੁਰਨ ਜੋਇਆ ॥ ਨਾ

ਨਕਨਾਮਿਧਿਅਗਇੰਮੇਬਿਘਨੁਨਲਾਗੋਕੋਇ॥੧॥
ਮਃ੫ ॥ਕੋਟਿਬਿਘਨਤਿਸੁਲਾਗਤੇਜਿਸਨੋਦਿਸਰੈ
ਨਾਉ॥ਨਾਨਕਾਮਨਾਦਿਨੁਬਿਲਪਤੇਜਿਉਚੁੰਦੈਘਰਿ
ਕਾਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜਿਮਰਿਸਿਮਰਿਦਾਤਾਰੁਮ
ਨੋਰਥਪੁਰਿਅਗਾਇਛਪੁੰਨੀਮਨਿਅਸਰਾਇਦਿਸੁਰਿ
ਅਗਪਾਇਅਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਜਿਸਨੋਕਾਲਦਾਜੀਤਿ
ਮਿਲੀਸੀਰਿਜੇਤਿਰਹਿਅਪਾਲਦਾਜੁਖਸਹਜ
ਅਨੰਦਵੁਠੇਤਿਤਪਾਰਿ॥ਅਵਦਨਜਾਣਰਹੇਜਨਮੁ
ਨਤਾਹਮਰਿ॥ਜਾਹਿਬੁਸੇਵਕਾਇਕਾਇਕਾਦਿਸਟਾਇ

ਅਗਾਰੁਪ੍ਰਸਾਦਿਨਾਨਕਸਚਿਸਮਾਇਆ॥੨੧

੧੨੦

॥੧॥੨॥ਸੁਧਾ॥

॥ਬਿਹਾਰਾਨੇਕੀਦਾਰਮਹਲਾ੪

੧ ਚਿਤਿਗੁਰ

ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ਜਲੇਕਮਃ੩

॥ਗੁਰਸੇਵਾਤੇਜੁਭ

ਪਾਈਐਹੋਰਥੈਜੁਭਨਭੁਗਲਿ॥ਗੁਰਕੇਸਬਦਿਮਨੁਭੇ

ਦੀਐਸਦਾਦਸੇਹਰਿਨਾਨਾ॥ਨਾਨਕਨਾਮੁਤਿਨਾਕਉ

ਮਿਲੈਜਿਨਹਾਰਿਦੇਖੇਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ॥੧॥ਮਃ੩

॥ਜਿਫਤਿਖਜਾਨਾਬਖਸੈਹੋਜਿਸੁਬਖਸੈਸੋਖਰਚੈ

ਖਾਇ॥ਜਤਿਗੁਰਬਿਨੁਹਾਥਿਨਾਮਾਵਣੀਸਰੁਬਕੇਕ

ਰਮਕਮਾਇ॥ਨਾਨਕਮਨਮੁਖੁਜਗਤੁਪਨਹੀਲੁਹੈ

ਅਗੋਭੁਖਾਕਿਖਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਭਤੇਰੀਤੁ
ਸਭਸਦਾਸਭਤੁਪੁਉਪਾਇਆਸਭਨਾਵਿਰਿਤੁਵ
ਰਤਦਾਤੁਸਭਨੀਧਿਆਇਆਤਿਸਦੀਤੁਭਗਾਤਿ
ਬਾਇਪਾਇਹਿਜੇਤੁਪੁਮਨੁਗਾਇਆਜੇਹਰਿਪੁਭੁ
ਵੇਸੋਬੀਐਸਭਿਕਰਨਿਤੇਰਾਕਰਾਇਆਸਲਾਹਿਹੁ
ਹਰਿਸਭਨਾਤੇਵਰਾਜੇਸੀਤਜਨਾਕੀਪੈਜਰਖਦਾਆ
ਇਆ॥੧॥ਸਲੋਕੁਮ॥੩॥ ॥ ਨਾਨਕਾਰੀਆਨੀਜ
ਗਿਜੀਤਾਜਗਿਜੀਤਾਸਭੁਕੋਇ॥ ਨਾਮੇਕਾਰਜਸਿ
ਧਿਹੇਸਹਜੇਹੋਇਸੁਹੋਇ॥ ਗੁਰਮਤਿਮਤਿਅਚਲੁ
ਹੋਚਲਾਇਨਸਕੋਕੋਇ॥ ਭਗਤਾਕਾਹਰਿਅੰਗੀਕਾ

ਰੁਕਰੇਕਾਰਜੁਜੁਹਾਵਹੋਇ। ਅਨੁਮੁਖਮੁਲਹੁਭੁਲਾਇਅ
 ਨੁਵਿਚਿਲਬੁਲੇਭੁਅੰਕਾਰੁ। ਝਰਾੜਾਕਰਦਿਆਅਨ
 ਦਿਨੁਗੁਟਰੈਸਬਾਦਿਨਕਰੇਵੀਚਾਰੁ। ਸੁਧਿਮਤਿਕਰਤੋਹਿਰਿ
 ਲਈਬੋਲਨਿਜਭੁਵਿਕਾਰੁ। ਦਿਤੋਕਿਤੋਨਜੀਤੋਖੀਅਨਿਅੰ
 ਤਰਿਤਿਸਨਾਬਹੁਤਅਰਾਨੁਅੰਧਾਰੁ। ਨਾਨਕਮਨਮੁਖਾਨ
 ਲਹੁਭੁਟੀਆਭੁਲੀਜਿਨਾਮਾਇਆਮੋਹਿਪਿਆਰੁ॥੧॥ਅੰ
 ੩ ॥ਤਿਨੁਭੁਉਸੀਸਾਕਿਆਕਰੇਜਿਨਸਤਿਗੁਰਸਿਰਿਕਰਤਾ
 ਰੁ। ਪੁਰਿਤਿਨਕੀਪੇਜਰਖਦਾਆਪੇਰਖਣਹਾਰੁ। ਮਿਲਿਪੀ
 ਤਮਸੁਖੁਪਾਇਆਸਚੈਸਬਾਦਿਵੀਚਾਰਿ। ਨਾਨਕਸੁਖਦਾਤ
 ਸੇਵਿਆਆਪੇਪਰਖਣਹਾਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੀਅਜੀ

ਤਸਾਭਿਤੇਰਿਅਤੁਸਭਨਾਰਾਸਿ॥ ਜਿਸਨੇਤੁਦੇਹਿਤਿਸੁਸਭ
 ਕਿਛੁਮਿਲੈਕੋਈਹੋਰੁਸਰੀਕੁਨਾਹੀਤੁਪੁਪਾਸਿ॥ ਤੁਇਕੋਦਾ
 ਤਾਸਭਸਦਾਹਰਿਪਹਿਅਰਦਾਸਿ॥ ਜਿਸਦੀਤੁਪੁਭਾਵੈ
 ਤਿਸਦੀਤੁਮੀਨਿਲੈਹਿਸੋਜਨੁਸਾਬਾਸਿ॥ ਸਭਤੇਰਾਚੇਜੁਦ
 ਰਤਦਾਦੁਖਸੁਖਤੁਪੁਪਾਸਿ॥ ੨॥ ਸਲੋਕਮੰਤ੍ਰ ॥ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿਸਚੈਭਾਵਦੇਦਰਿਸਚੈਸਾਰਿਅਗਾ॥ ਸਾਜਨਮਨਿਅ
 ਨਿਦੁਹੈਗੁਰਕਾਸਬਦੁਵੀਚਾਰਾ॥ ਮੰਤ੍ਰਤਿਸਬਦੁਵਸਾਇਅ
 ਦੁਖੁਕਟਿਅਚਾਨਣੁਕੀਅਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕਰਖਣਹ
 ਰਾਰਖਸੀਅਪਣੀਕਿਰਪਾਧਾਰਿ॥ ੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਗੁਰਕੀ
 ਸੇਵਾਚਾਕਰੀਭੈਰਾਰਿਕਾਰਕਮਾਇ॥ ਜੇਹਾਸੇਵੈਤੇਹੋਵੈ

ਜੇਥਲੋਭਿਸੈਰਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਸਭੁਕਿਛੁਆਪਿਹੋਅਵਰੁ
 ਨਦੂਜੀਜਾਇ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਤੇਰੀਵਰੁਆਈਭੂਹੋਜਾ
 ਲਵਾਭੁਪੁਜੇਵਰੁਅਵਰਨਕੋਈ॥ ਭੁਪੁਜੇਵਰੁਹੋਰੁਸਰੀਕੁਹੋ
 ਵੈਤਾ॥ਆਖੀਐਭੁਪੁਜੇਵਰੁਭੂਹੋਹੋਈ॥ ਜਿਨਿਭੁਜੇਦਿਅਭਿ
 ਨਿਸੁਖਪਾਇਅਹੋਰੁਤਿਸਦੀਰੀਸਕਰੇਕਿਅਕੋਈ॥ ਭੁਭੰਨ
 ਲਘੜਲਸਮਰਥਦਾਤਾਰੁਹਹਿਭੁਪੁਅਗੋਮੰਗਲਕੇਹਥ
 ਜੇਕੀਖਲੀਸਭੁਹੋਈ॥ ਭੁਪੁਜੇਵਰੁਦਾਤਾਰੁਮੇਕੋਈਨਦਾਰਿਨ
 ਆਵਈਭੁਪੁਸਭੁਸੈਨੇਦਾਨੁਦਿਤਾਖੀਰੀਵਰੁਭੰਡੀਪਾਤਾਲੀ
 ਪੁਰਈਸਭੁਲੋਈ॥੩॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਅਨਿਪਰਤੀਤਿ
 ਨਆਈਅਸਹਜਿਨਲਗੋਭਾਉ॥ ਸਥਵੈਸਾਦੁਨਪਾ

ਇਓਮਨਹਠਿਕਿਮਾਰਗੁਟਗਾਇ॥ਨਾਨਕਮਾਇਆਸੋਪ
ਰਵਾਣੁਏਜਿਗੁਰਮੁਖਿਸਮੁਗਾਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਆਪਣਾ
ਆਪੁਨਪਛਾਣੇਮੁੜਾਅਵਰਾਮਾਖਿਵਖਾਣੇ॥ਮੁੰਦੈਦੀਖ
ਜਲਾਤਿਨਗਾਈਆਮੀਧੋਵਿਛੁੜਿਚੋਟਾਖਾਣੇ॥ਸਤਿਗੁਰਕੋ
ਭੋਭੀਨਿਨਪ੍ਰਤਿਓਰਹੈਮੀਰਿਸਮਾਣੇ॥ਅਨਦਿਨੁਜਹਜਾਕ
ਦੇਨਚੂਕੋਬਿਨੁਸਬਦੈਦੁਖੁਪਾਣੇ॥ਕਾਮੁਕੋਪੁਲੋਕੁਮੀਤਰਿਸ
ਬਲਾਨਿਤਪੀਧਾਕਰਤਦਿਹਾਣੇ॥ਚਰਣਕਰਦੇਖਤਸੁਣਿਬ
ਕੋਇਹਮੁਕੋਨੇਕੈਆਣੇ॥ਜਚਾਨਾਮੁਨਲੋਗੀਮੀਠਾਜਿਤੁਨ
ਮਿਨਦਨਿਧਿਪਾਣੇ॥ਜੀਵਤੁਮਰੈਮਰੈਫੁਨਿਜੀਵੈਤਾਮੇਖਤਰ
ਪਾਣੇ॥ਧੁਰਿਕਰਮੁਨਪਾਇਓਪਰਾਣੀਵਿਣੁਕਰਮਾਕਿਆ

ਪਾਏ॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦੁਸਮਾਗਲਿ ਤੂਮੁ ਝੋਰਾਤਿ ਮਤਿ ਸਬਦੇ ਪਾ १੨੩
 ਏ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤਦ ਹੀ ਪਾਏ ਜੰਗ ਵਿਚ ਹੁਆ ਪੁਰਾਵਾਏ॥
 ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਚਿਤਿ ਵਾਸਿ ਅਮੇਰਾ ਜੁਆਮੀ
 ਤਿਸ ਨੋ ਕਿਉ ਅੰਦੇਸਾ ਕੀਸੇ ਰਾਲੇ ਦਾ ਲੋੜੀ ਮੇ॥ ਹਰਿ ਸੁਖ ਦ
 ਤਾਸ ਭੁਨਾਰਾ ਲਾ ਕਾਤਿ ਸੋਨੇ ਪਿਆਇ ਦਿਅਗ ਕਿਵਾਨਿ ਮਖ
 ਪੜੀ ਮੁਹੁ ਮੋੜੀ ਮੇ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ਅਗਤਿ ਸੋਨੇ ਸਰ
 ਬ ਕਾਲਿ ਮਾਣਹੇ ਨਿਤਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਸੰਗਾਤਿ ਜਗਇ ਬ
 ਹੀ ਮੇ॥ ਮੁਹੁ ਜੋੜੀ ਮੇ॥ ਸਤਿ ਦੁਖ ਭੁਖ ਰੋਗ ਰਾਏ ਹਰਿ ਸੇਵਕ
 ਕੇ ਸਤਿ ਜਨ ਕੇ ਬੀਧ ਨ ਤੋੜੀ ਮੇ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੋਹੇ ਆਹਰਿ
 ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ॥ ਮੁਹਿ ਬਿਠੈ ਜਗਤੁ ਤਰਿ ਮਾਸ

ਭੁਲੋੜੀਐ॥੪॥ ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਸਾਰਸਨਾਜਲਿਜਾਉ
 ਜਿਨਿਹਰਿਕਾਸੁਆਉਨਪਾਇਆਗਨਾਨਕਰਸਨਾਸਬਦਿ
 ਰਸਾਇਜਿਨਿਹਰਿਹਰਿਮੰਨਿਵਸਾਇਆ॥੧॥ ਮਃ੩
 ॥ ਸਾਰਸਨਾਜਲਜਾਉਜਿਨਿਹਰਿਕਾਨਾਉਦਿਸਾਰਿਆ
 ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਰਸਨਾਹਰਿਜਪੈਹਰਿਕੈਨਾਇਪਿਆਰਿ
 ਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿਆਪੇਠਕੁਰੁਸੇਵਕੁਭਗਤੁਹ
 ਰਿਆਪੇਕਰੇਕਰਾਏ॥ ਹਰਿਆਪੇਵੇਖੈਵਿਗਸੈਆਪੇਜਿਤੁ
 ਭਾਵੈਤਿਤੁਲਾਏ॥ ਹਰਿਇਕਨਾਮਾਰਗਪਾਏਆਪੇਹਰਿਇ
 ਕਨਾਉਝੁੜਿਪਾਏ॥ ਹਰਿਸਚਾਸਾਹਿਬੁਸਚਤਪਾਵਸੁਕਾਰਿ
 ਵੇਖੈਚਲਤਿਸਬਾਏ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਕਹੈਜਨਨਾਨਕੁਹ

ਰਿਸਚੇਕੇਗੁਣਗਾਏ॥੫॥ ਜਲੋਕਮ॥੪੩ ॥ ਏਰਵੇਸੀ
 ਕੋਜਾਣਸੀਦਿਰਲਾਕੋਟਰਵੇਸੁ॥ ਜੇਘਾਰਿਘਾਰਿਹੰਫੇਸੀ
 ਗਾਏਧਿਗੁਜੀਵਣਾਧਿਗੁਵੇਸੁ॥ ਜੇਅਸਾਅੰਦੋਸਾਤਾਜਿ
 ਰਹੈਗੁਰਮੁਖਿਭਿਖਿਅਨਾਉ॥ ਤਿਸਕੇਚਰਣਪਖਾਲੀਅ
 ਹਿਨਨਕਹਉਬਾਲਿਹਾਰੈਜਾਉ॥੧॥ ਮ॥੪੩ ॥ ਨਾਨਕ
 ਤਰਵਰੁਏਕੁਫਲੁਦੁਇਪੀਖੇਰੁਅਗਹਿ॥ ਅਵਤਜਾਤਨਦੀ
 ਸਹੀਨਾਪਰਪੀਖੀਤਾਹਿ॥ ਬਹੁਰੰਗਾਰਿਸਭੋਰਿਅਸਥ
 ਇਰਹੈਨਿਰਬਾਣੁ॥ ਹਾਰਿਗਜਿਫਲਿਰਾਤੇਨਾਨਕਾਕਰਮਿ
 ਸਚਾਨੀਸਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਘੋਧਰਤੀਅਘੇ
 ਹੋਰਾਹਰੁਅਗਪਜੀਮਾਇਪੀਸਾਵੈ॥ ਅਗਪਿਪਕਾਵੈਅਗਪਿ

ਭੰਡੇ ਦੇ ਇਪਰੇਸੇ ਆਪੇ ਹੀ ਬਹਿ ਖਾਵੇ। ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪੇ ਦੇ
ਛਿੰਗਾ ਆਪੇ ਚੁਲੀ ਭਰਾਵੇ। ਆਪੇ ਸੰਗ ਤਿਸ ਦਿ ਬਹਾ ਲੇ ਆ
ਪੇ ਦਿ ਦਬਰਾਵੇ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਲੁਹੇ ਦੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਤਿਸ
ਨੇ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਵੇ। ੬॥ ਜਲੇ ਕਸ ੦੩ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸ
ਭਿ ਬੰਧਨਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਸਨ ਬੰਧਾ। ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਸੁਖੰਧਨਾ ਪੁ
ਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੁਖੰਧਾ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਜੇ ਵਰੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸ
ਨ ਬੰਧਾ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮਾ ਬਿਨੁ ਦਰ ਤੁ ਦਿ ਵਰ ਤੇ ਅੰਧਾ॥
੧॥ ਮ ੦੪ ॥ ਅੰਧੇ ਚਾਨਣੁ ਤਾ ਬੀਐ ਜਾਸ ਤਿਗੁਰੁ ਮਿ
ਲੈ ਰਜਾਇ। ਬੰਧਨ ਤੇ ਰੋਸ ਚਿ ਵਸੈ ਮਾਗਿ ਮਾਨੁ ਅੰਧੇ ਰ
ਜਾਇ। ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੇਖੈ ਤਿਸੈ ਵਗ ਜਿ ਨਿਕੀ ਮਾਤ ਨੁ ਸਾਜਿ

॥ ਨਾਨਕ ਸਰਗਿ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕਰਤਾਰਾ ਬੇਲਾਜਾ ॥੨॥ ਪਉ
 ਕੀ ॥ ॥ ਜਦਹੁ ਆਪੇ ਥਾਟੁ ਕੀ ਆਬਹਿ ਕਰਤੈ ਤਦਹੁ ਪੁ
 ਛਿਨ ਸੇਵ ਕੁ ਬੀਆ ॥ ਤਦਹੁ ਕਿ ਆਕੋ ਲੇਵੇ ਕਿ ਆਕੋ ਦੇਵੇ
 ਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੁਜਾ ਕੀਆ ॥ ਫਿਰਿ ਆਪੇ ਜਗਤ ਉਪਾਇ
 ਆਕਰਤੈ ਦਾਨੁ ਸਭ ਨਾਕ ਉਦੀਆ ॥ ਆਪੇ ਸੇਵ ਬਣਾ
 ਈਅਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ॥ ਆਪਿ ਨਿਕੰਕਾ
 ਰੁ ਆਕਾਰੁ ਹੋ ਆਪੇ ਆਪੇ ਕਰੈ ਸੁਖੀਆ ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮੰ
 ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਤ੍ਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸਦਾ ਸਚਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹ
 ਜਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ਜਦਾ ਅਨਿਦਿਗਾ ਵਹਿ ਗੁਣ ਸਾਚੇ ਅਰ
 ਧਿ ਉਗਧਿ ਉਗਧਾਰਿ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤੁ ਮੁਦਾ ਸਿ ਆਧੁ ਰਿਕ

ਰਮੁਲਿਖਿਅਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਨਕਾਮੀਪੀਮਿਲਾਇ॥ ਅਨੁਆ
ਪੇਕਿਰਪਾਧਾਰਿ॥ ੧॥ ਮਮਃ ੩ ॥ ਕਹਿਐਕਾਥਿਐਨਪਾ
ਈਐਅਨਇਨੁਰਹੈਸਦਾਗੁਣਗਾਇ॥ ਗਵਿਨੁਕਰਮੇ
ਕਿਨੈਨਪਾਇਓਭੁਭਿਕਿਮੁਏਬਿਲਲਾਇ॥ ਗੁਰਕੈਸਬ
ਦਿਅਨੁਤਨੁਭਿਜੈਅੰਪਦਸੈਮਨਿਆਇ॥ ਨਨਕਨਦਰੀ
ਪਾਈਐਅਪੇਲਣੇਮਿਲਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅ
ਪੇਵੇਦਪੁਰਦਸਾਭਿਸਾਸਤਾਅੰਪਕਥੈਅੰਪਭੁਭਿਜੈ॥ ਅ
ਪੇਹੀਬਹਿਪੁਜੇਕਰਤਾਅੰਪਪਰਪੰਚੁਕਰੀਜੈ॥ ਅੰਪਪ
ਰਦਿਰਤਿਅੰਪਨਿਗਦਿਰਤੀਅਪੇਅਕਭੁਕਥੀਜੈ॥
ਅਪੇਪੁੰਨੁਜਭੁਅੰਪਕਰਾਣੇਅੰਪਅਲਿਪਭੁਦਰਤੀ

ਜੇ॥ਆਪੇਸੁਖੁਦੁਖੁਦੇਵੈਕਰਤਾ॥ਆਪੇਬਖਸਕਰੀਜੈ॥ ੧੨੬

੮॥ਸਲੋਕਮ॥੩ ॥ਜੇਖਾਅੰਦਰਹੁਜੇਰਛਰਿਤੁਤਉ

ਕਰਿਝਲੁਗਾਦਾਇ॥ਗੁਰਕੈਭੈਕੇਤੇਨਿਸਤਰੇਭੈਵਿਚਿਨਿ

ਰਭਉਪਾਇ॥ਮਨੁਕਠਰੁਸਬਾਇਭੈਦਿਤੁਸਾਂਤਿਵਸੈਮ

ਨਿਆਇ॥ਸਾਂਤੀਵਿਚਿਕਾਰਕਮਾਦਣੀਜਾਖਸਮੁਪਾਏ

ਬਾਇ॥ਨਾਨਕਕਾਮਿਕੋਧਿਕਿਨੈਨਪਾਇਓਪੁਛਹਾਰਿਅ

ਨੀਜਾਇ॥੧॥ਮ॥੩ ॥ਮਨਮੁਖਮਾਇਆਮੋਹੁਹੈਨ

ਮਿਨਲਗੀਪਿਆਰਾਕੁਕੁਕਮਾਦੈਕੁਕੁਸੀਰਾਹੈਕੁਕੁਕਰੇ

ਅਹਾਰਾਬਿਖੁਮਾਇਆਧੀਨੁਸੀਚਿਮਰਹਿਅੰਤਹੈਇ

ਸਭਛਾਰਾਕਰਮਧਰਮਸੁਚਸੀਜਮਕਰਹਿਅੰਤਰਿਲੋ

ਭੁਵਿਕਾਗੁ ਨਨਕਜਿਮਨਮੁਖਕਮਾਵੈਸੁਭਾਇਨਪਵੈਦਰ
ਗਹਿਹੋਇਖੁਆਗੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਖਾਣੀਆਪੇ
ਬਾਣੀਆਪੇਖੰਡਵਰਭੰਡਕਰੇ॥ਆਪਿਜਮੁੰਦੁਆਪਿਪੈ
ਸਾਗਰੁਆਪੇਹੀਵਿਠਿਰਤਨਧਰੇ॥ਆਪਿਲਹਾਏਕਰੇ
ਜਿਸੁਕਿਰਪਾਜਿਸਨੋਗੁਰਮੁਖਿਕਰੇਹਰੇ॥ਆਪੇਭਉਜ
ਲੁਆਪਿਹੈਬੋਹਿਥਾਆਪੇਖੇਵਟੁਆਪਿਤਰੇ॥ਆਪੇਕਰੇ
ਕਰਾਏਕਰਤਾਅਵਰੁਨਦੁਜਾਤੁਝੈਸਰੇ॥੮॥ਸੋਲੋਕਮੰ
੩ ॥ਸਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾਸਫਲਹੈਜੇਕੋਕਰੇਚਿਤੁਲਾਇ
॥ਨਾਮੁਪਦਾਰਥੁਪਾਈਐਅਚਿਤੁਵਸੈਮਨਿਆਇ॥ਜ
ਨਮਮਰਨਦੁਖੁਕਟੀਐਹਉਮੈਮਮਤਾਜਾਇ॥ਉਤਮਪ

ਵਦੀਪਾਈਮੇਸਰੇਰਹੈਸਮਾਇ। ਨਾਨਕਪੁਰਬਿਜਿਨਕ
 ਉਲਿਖਿਅਗਤਿਨਾਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲਿਆਮਾਇ॥੧॥ਮਃ
 ੩॥ ਨਾਮਿਰਤਾਸਤਿਗੁਰੁਹੈਕਾਇਸੁਗਬਹਿਬੁਹੈਇ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿਹੈਦੇਸੁਪਾਰਿਪਵੈਜਿਨਾਮੰਦਰਿਸਚਾਸੈਇ॥
 ਨਾਮੁਜਮਾਲੇਨਾਮੁਸੰਗਹੈਨਾਮੇਹੀਪਤਿਹੈਇ॥ ਨਾਨਕਸ
 ਤਿਗੁਰੁਪਾਇਆਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿਹੈਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਆਪੇਪਾਰਜੁਮਾਪਿਧਾਤੁਹੈਅਗਿਪਕੀਤੋਨੁਕੰਠਨੁ॥
 ਪੇਠਾਕੁਰੁਸੇਵਕੁਆਪੇਆਪੇਹੀਪਾਪਖੰਡਨੁ॥ ਆਪੇਸਰੁ
 ਘਟਭੋਗਵੇਸੁਆਮੀਆਪੇਹੀਸਰੁਅੰਜਨੁ॥ ਆਪਿਬਿਬੇ
 ਕੁਆਪਿਸਰੁਬੇਤਾਆਪੇਗੁਰਮੁਖਿਭੰਜਨੁ॥ ਜਨੁਨਾਨਕ

ਜਾਲਾਹਿ ਨਰਜੇਤੁ ਪੁਕਰਤੇਤੁ ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਰਨੁ॥੧॥
 ॥ ਜਲੇ ਕੁਮ॥੪॥ ॥ ਬਿਨੁ ਜਾਤਿ ਕੁਰ ਜੇ ਦੇ ਜੀਅ ਬੰਧਨਾ
 ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥ ਬਿਨੁ ਜਾਤਿ ਕੁਰ ਜੇ ਦੇ ਨ ਵਰਨ ਪਾਵ
 ਹੀ ਮਰਿ ਜੀਅ ਹਿਅਾਵਤਿ ਜਾਹਿ ॥ ਬਿਨੁ ਜਾਤਿ ਕੁਰ ਜੇ ਦੇ
 ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਅਗਈ॥ ਨਾਨਕਾ ਬਿਨੁ
 ਜਾਤਿ ਕੁਰ ਜੇ ਦੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਸੁਹਿਕਾਲੇ
 ਉਠਿ ਜਾਹਿ॥੧॥ ॥ ਮ॥੩॥ ॥ ਏਕਿ ਜਾਤਿ ਕੁਰ ਕੀਸੇ ਦਾ
 ਕਰ ਪਿਚਾ ਕਰੀ ਹਰਿਨਾਮੇ ਲਵੈ ਪਿਆਰਾ ਨਾਨਕ ਜਨ
 ਮੁਸਵਾਰਾ ਨਿਅਾਪਣਾ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰਨਿ ਉਧਾਰੁ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਪਾਰਾਟ ਜਾਲਾਮਾ ਪਿਰੈ ਪਾਧਾਮਾ

ਪੇਚਾਟਕੋਪੜਣਕਉਆਣੇ॥ਆਪੇਪਿਤਾਮਾਤਾਹੈਆ
 ਪੇਆਪੇਬਾਲਕਕਰੋਜਿਆਣੇ॥ਇਕਥੈਪੜਿਬੁਝੈਸਭੁ
 ਆਪੇਇਕਥੈਆਪੇਕਰੋਇਆਣੇ॥ਇਕਨਾਅੰਦਰਿਸਹ
 ਲਿਬੁਲਾਏਜਾਅਗਪਿਤਰੈਮਨਿਜਰੇਭਾਣੇ॥ਜਿਨਾਆ
 ਪੇਗੁਰਮੁਖਿਦੇਵਹਿਉਆਣੀਸੇਜਨਸਚੀਦਰਗਾਹਿਜਾ
 ਏ॥੧੧॥ਸਲੋਕਸਰਵਾਨਾ१ ॥ਕਲਿਕਲੁਵਾਲੀ
 ਕਾਮੁਮਦੁਮਨੁਆਪੀਵਣਹਾਰੁ॥ਕੋਪਕਟੋਰੀਮੋਹਿਭਰੀ
 ਪੀਲਾਵਾਅੰਦੰਕਾਰੁ॥ਮਜਲਸਕੁੜੇਲਬਕੀਪੀਪੀ
 ਹੋਇਖੁਆਰੁ॥ਕਰਣੀਲਾਹਟਿਜਤੁਗੁੜੁਜਭੁਸਰ
 ਕਰਿਸਾਰੁ॥ਗੁਣਮੰਡੇਕਰਿਜੀਲਪਿਉਸਰਮੁਆਜੁ

ਆਹੁਰਾਗੁਰਮੁਖਿਪਾਈਮੇਨਾਨਕਾਖਾਏਜਾਹਿਬਿਕਾਰੁ॥੧॥
ਮਰਦਾਨਾ॥੧॥ ਕਾਇਮਾਲਾਹਣਿਮਾਪੁਮਦੁਮਜਲਸਾਤਿ
ਜਨਾਧਾਰਾਮਨਸਾਕਫੇਰੀਕੁੜਿਭਰੀਪੀਲਾਏਜਮਕਾਲੁ॥੨॥
ਭੁਮਦਿਪੀਤੈਨਾਨਕਾਬਹੁਤੇਖਟੀਅਹਿਬਿਕਾਰਾਗਿਅਨੁਗੁ
ਨਜਾਲਾਹਮੰਡੇਭਉਮਾਸੁਆਹਾਰੁਨਾਨਕਾਇਹੁਭੋਜਨੁਜਚੁ
ਹੈਜਚੁਨਾਮੁਆਧਾਰੁ॥੨॥ ਕਾਅੰਲਾਹਣਮਾਪੁਮਦੁਮੀਮਿ
ਤਤਿਸਕੀਧਾਰਾਜਤਸੰਗਤਿਸਿਉਮੇਲਾਪੁਹੋਇਲਿਵਕ
ਟੇਰੀਅੰਮਿਤਭਰੀਪੀਪੀਕਟਹਿਬਿਕਾਰਾ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥
ਆਪੇਸੁਰਿਨਰਗਾਣਗੀਧਰਬਾਆਪੇਖਟਦਰਸਨਕੀਬਾ
ਣੀ॥ ਆਪੇਸਿਵਸੰਕਰਮਹੇਸਾਆਪੇਗੁਰਮੁਖਿਅਕਥਕ

ਗੀ

੧੨੬

ਹਾਣੀ॥ ਆਪੇ ਜੋ ਆਪੇ ਬੋਰੀ॥ ਆਪੇ ਸੀਨਿ ਆਸੀ ਫਿਰੈ॥ ਬਿ
ਬਾਣੀ॥ ਆਪੇ ਨਗਲਿ ਗੋਸਟਿ॥ ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ॥ ਆਪੇ ਸੁ
ਖ ਜੁਸ ਰੁਪਾ ਸਿ ਆਣੀ॥ ਆਪਣਾ ਚੋਜ ਕਰਿ ਵੇਖੈ॥ ਆਪੇ ਆ
ਪੇ ਸੁਭਨਾ ਜੀ ਆ ਕਾ ਹੋ ਜਾਣੀ॥ ੧੨॥ ਜਲੋ ਕੁਮਃ ੩ ॥
ਏਹਾ ਜੀਧਿ ਆਪਰ ਵਾਣੁ ਹੋ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਚਿਤਿ ਅ
ਵੈ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪੀਤਿ ਉਪਜੈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਵੈ॥ ਗੁ
ਰਪਰ ਜਾਈ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ॥ ਮਨੁ ਆਮ ਜਾ ਬਿਰੁਜੀ॥ ਧਿ ਆ ਕਰੇ
ਦੀਰਾ॥ ਗੁਨਾਨ ਕਸੀ॥ ਧਿ ਆ ਕਰੈ॥ ਮਨੁ ਖੀਜੀ॥ ਉਨਟਿ ਕੈ
ਮਰਿ ਜੀ ਮੈ ਹੋਇ॥ ਖੁਆਰੁ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰ
ਤੀ॥ ਸੁਭ ਜਗੁ ਫਿਰੀ॥ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਤ

ਗੁਰਮਿਲਿਐਸੇਰੀਪਿਆਸਗਈਪਿਰੁਪਾਇਆਘਰਿ
ਆਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਤਿਤੁਪਰਮਤੰਤੁਸਤੁਆ
ਪੇਆਪੇਠਾਕੁਰਦਾਸੁਤੁਇਆਗਾਆਪੇਦਸਾਮਠਵਰਨ
ਉਪਾਇਅਨੁਆਪਿਬ੍ਰਹਮੁਆਪਿਗਾਜ੍ਯੁਲਾਇਆਆ
ਪੇਮਾਰੇਆਪੇਛੋਛੈਆਪੇਬਖਸੇਕਰੇਦਾਇਆਆਪਿ
ਅਭੁਲੁਨਕੁਲੇਕਬਹੀਸਤੁਸਚੁਤਪਾਦਸੁਸਚੁਰਿਅ
॥ਆਪੇਜਿਨਾਬੁਝਾਏਗੁਰਮੁਖਿਤਿਨਮੰਦਰਹੁਦੁਜਾ
ਤੁਰਮੁਗਾਇਆ॥੧੩॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਹਰਿਨਾਮੁ
ਨਸਿਮਰਹਿਸਾਧਸੀਰਿਤੈਤਨਿਉਰੈਖੇਹਾਜਿਨਿਕੀ
ਤੀਤਿਸੈਨਜਾਣਈਨਨਕਾਫਿਟੁਅਲੁਲੀਦੇਹਾ॥੧॥

ਮਃ ੫ ॥ ਘਟਿ ਵਸਹਿ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦਰ ਸਨਾਰੁ ਪਾ
 ਲਾਨਾਨ ਕਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੀਐ ਭਿਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਪਾਲਿ॥
 ੨ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਪੇਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾ ਅਪਿ
 ਪਿਕਰੇ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਅਪੇਸਿ ਜਮ ਵਰਤੈ ਸ੍ਵਾਮੀ ਅਪਿ ਜ
 ਪਾਇ ਹਿਨਾਮੁ॥ ਅਪਿ ਦਇਆ ਯੁਗੇ ਇਭੁ ਉਖੰਤੁ
 ਅਪਿ ਕਰੈ ਸਰੁ ਦਾਨੁ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਪਿ ਬੁਝਾ
 ਏਸੇ ਸਦਾ ਹੀ ਦਰਗਹਿ ਪਾਏ ਮਾਨੁ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਪੇਜਰ
 ਖਹਿਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਜਚਾਹਰਿ ਜਾਨੁ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕੁ
 ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕਾ ਬਿਨੁ ਸਭਿ ਗੁਰ ਭੁਟੇ ਜਗੁ ਅੰਧੁ ਹੋ
 ਅੰਧੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ॥ ਸਬਦੈ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਵਈ

ਜਿਤੁਸੁਭੁਵਸੈਮਾਨਿਆਇ॥ਤੁਮਾਸਿਲਗਾਸਦਾਫਿਰੈ
ਅਹਿਨਿਸਿਜਲਤੁਬਿਹਾਇ॥ਜੋਤਿਸੁਭੁਵਸੈਥੀਐ
ਕਹਣਾਕਿਛੂਨਜਾਇ॥੧॥ਅੰ३ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਫੁਰ
ਮਾਇਆਕਾਰੀਏਹਕਰੇਹੁ॥ਗੁਰੁਦੁਆਰੈਹੋਇਕੋਸਾ
ਹਿਬੁਸੀਮਾਲੇਹੁ॥ਸਾਹਿਬੁਸਦਾਹਜੂਰਿਹੋਭਰਮੇਕੇ
ਉੜਕਾਟਿਕੈਅੰਤਰਿਜੋਤਿਧਰੇਹੁ॥ਹਾਰਿਕਾਨਾਮੁਅੰਮਿ
ਤੁਹੈਦਾਰੁਏਹੁਲਾਏਹੁ॥ਸਤਿਗੁਰਕਾਭੁਣਾਗਿਤਿਰ
ਖਹੁਸੀਜਮਸਚਾਨੇਹੁ॥ਨਾਨਕਮੇਥੈਸੁਖੈਅੰਦਰਿਰ
ਖਸੀਅਗੈਹਰਿਸਿਉਕੇਲਕਰੇਹੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
॥ਆਪੇਭਾਰਮਠਾਰਹਬਣਸਪਤਿਆਪੇਹੀਫਲ

ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਮਾਣੀ ਮਾਧੀ ਪਸਰੁ ਸਿੰਦੈ ਆਪੇ ਹੀ ਮੁਹਿ ਪਾ
 ਏ॥ ਆਪੇ ਕਰਤੁ ਆਪੇ ਬੁਰਗਤੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ਦਿਵਾਏ॥ ਆ
 ਪੇ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪੇ ਹੋਰਾਖਾ ਆਪੇ ਰਹਿ ਮਾਸ ਮਾਏ॥ ਜਨੁ
 ਨਾਨਕ ਵਾਧੂ ਆਈ ਆਖੇ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਿਸ ਨੋ ਤਿਲੁ ਨ
 ਤੁਮਾਏ॥ ੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਣ ਸੁਭਰਿ ਮਾਮਾ
 ਦਿ ਮਾਮਾ ਮਾਣ ਸੁਭਰਿ ਮਾਮਾ ਆਇ॥ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਮਤਿ ਦੂਰਿ
 ਹੋਇ ਬਰਲੁ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਆਇ॥ ਮਾਪਣਾ ਪਗਇ ਮਾ
 ਨ ਪਛਾਣਈ ਖਸਮ ਹੁਧ ਕੇ ਖਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਖਸਮੁ
 ਦਿਸੈ ਰੇਦਰਗਾਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਝੂਠਾ ਮਦੁ ਮੁਲਿਨ
 ਪੀਚਈ ਜੇਕਾ ਪਾਰਿਵਸਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸਚੁ ਮਦੁ

ਪਾਣੀ ਐਸਾ ਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਉ ਮਾਇ। ਸਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਕੇ
ਰੀਰੀ ਰਹੈ ਮਹਲੀ ਪਾਵੈ ਬਾਉ॥ ੧॥ ਸੰਤ ॥ ਇਉ ਜਗ
ਤੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਜਾਇ ਇਸਨੋ ਜੇ ਤੀਹੋਇ। ਜਗਤਿ ਨਿਸਰਾ
ਇਸਾ ਤਾਸਾ ਵਿਰਹਿ ਮਾਜਗਾ ਏਤਾ ਸੁਧਿ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ
ਕਨਕਾਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਮਾਪਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ। ਗੁਰਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ॥ ੨॥ ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ ਜਿਸਦਾ ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸਨੋ ਪਰਦਾ
ਹਨਾਹੀ। ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ। ਹਰਿਜੀਉ ਤੇਰਾ ਗਇਤਾ ਸਭੁ ਕੇਖਾ
ਵੈਸਾ ਭਾਉ ਤਾਜੀ ਕਛੈ ਤੇਰੀ। ਜਿਤੁ ਧਨ ਸਾਲਾਹੈ ਸੁਸ
ਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇਰੀ। ਸੋਈ

ਸਾਹੁਸਚਾਦਣਜਾਗਜਿਨਵਖਰਲਾਇਆਹਰਿਨਾ १੩੨

ਮੁਖਨੁਤੇਰੀ॥ ਸਭਿਤਿਸੈਨੋਸਾਲਾਹਿਉਸੀਤਹੁਜਿਨਿ

ਦੁਜੇਬਾਦਕੀਮਾਗਿਦਿਬਾਰੀਢੇਰੀ॥ ੧੬॥ ਸਲੋਕਾ

॥ ਕਬੀਰਾਮਰਤਾਮਰਤਾਜਗੁਮੁਆਮਰਿਭਿਨਜਾ
ਨੈਕੋਇ॥ ਅੰਮੇਸੀਮਰਨੀਜੇਮਰੈਬਹੁਰਿਨਮਰਨਾਹੋਇ

॥ ੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ॥ ਕਿਆਜਾਣਾਕਿਵਮਰਹਰੋਕੈਸਾ

ਮਰਣਾਹੋਇ॥ ਜੇਕਰਿਸਾਹਿਬੁਮਨੁਨਦੀਸਰੈਤਾ

ਸਹਲਾਮਰਣਾਹੋਇ॥ ਮਰਣੈਤੇਜਗਤੁਰੁਰੈਜੀਵਿ

ਆਲੋੜੈਸਭੁਕੋਇ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਜੀਵਤੁਮਰੈਉ

ਕਮੇਬੁਝੈਸੋਇ॥ ਨਾਨਕਅੰਮੇਸੀਮਰਨੀਜੇਮਰੈਤਾਸ

ਵਜੀਵਵੁਹੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜਾਅਪਿਕ੍ਰਿਪਾ
ਲਹੋਵੈਹਰਿਸੁਆਮੀਤਾਅਪਣਾਨਾਉਹਰਿਅਪਿਜ
ਪਾਵੈ॥ਅਪੇਸਤਿਗੁਰੁਮੇਲਿਸੁਖੁਵੇਵੈਅਪਣਾਸੇਵਕੁ
ਅਪਿਹਰਿਭਾਵੈ॥ਅਪਾਣਿਅਸੇਵਕਕੀਅਪਿਪੇਜ
ਰਖੇਅਪਾਣਿਅਭੁਗਤਾਕੀਪੈਰੀਪਾਵੈ॥ਧਰਮਰਾਇ
ਹੋਹਰਿਕਾਕੀਅਹਰਿਜਨਸੇਵਕਨੇਕਿਨਅਵੈ॥ਜੋ
ਹਰਿਕਾਪਿਅਰਾਜੇਸਭਨਾਕਾਪਿਅਰਾਹੋਰਕੇਤੀਝ
ਖਿਝਾਖਿਅਵੈਜਾਵੈ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮੰਤ੍ਰ ॥ਰਾਮੁਰਾ
ਮੁਕਰਤਾਸਭੁਜਗੁਫਿਰੈਰਾਮੁਨਪਾਇਅਜਾਇ॥
ਅਰਾਮੁਅਰੋਚਰੁਅਤਿਵਧੁਅਭੁਲੁਨਤੁਲਿਅ

ਜਗਣੀ। ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ। ਅਗਵਿਤੈ ਨ ਲਾਇ। ਅਜਾ
 ਏ। ਗੁਰਕੈ ਸਬਦੁ ਭੋਇ। ਅਗਣਿ ਨ ਬਿਧਿਵਾਜਿ। ਅਗੁਣਿ।
 ਨਾਨਕ। ਅਪਿ। ਅਮੇਉ। ਹੋਗੁਰ। ਕਿਰਪਾ। ਭੋਰਹਿ। ਅਸਮਾ
 ਏ। ਅਪੇ। ਮਿਲਿ। ਅਮਿ। ਲਿਰਹਿ। ਅਮ। ਅਪੇ। ਮਿਲਿ। ਅਮ।
 ਏ। ੧। ਅਮਃ ੩ ॥ ਏਮਨ। ਇਹੁ। ਪਨੁ। ਨਾਮੁ। ਹੋਜਿ। ਤੁਸਦਾ
 ਸਦਾ। ਸੁਖੁ। ਹੋਇ। ਤੋਟਾ। ਮੁਲਿ। ਨਾਮਾ। ਵਣੀ। ਲਾਹਾ। ਸਦਹੀ
 ਹੋਇ। ਖਾਧੈ। ਖਰਚਿ। ਮੇਭੈ। ਤੋਟਿ। ਨਾਮਾ। ਵਣੀ। ਸਦਾ। ਸਦਾ। ਓ
 ਹੁਣੇ। ਇ। ਸਹ। ਸਾ। ਮੁਲਿ। ਨਾਮਾ। ਵਣੀ। ਹਾਣ। ਤਕਦੇ। ਨਹੋ। ਇ
 ॥ ਨਾਨਕ। ਗੁਰ। ਮੁਖਿ। ਪਾਈ। ਮੇਜਾ। ਕਉ। ਨਦਰਿ। ਕਰੇ। ਇ। ॥ ੨
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਅਪੇ। ਸਰੁ। ਪਟ। ਅੰਦਰੇ। ਅਪੇ। ਹੀ। ਬਾਹ

ਰਿ॥ ਆਪੇ ਗੁਪਤ ਦਰਤ ਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਹ ਰਿ॥ ਜੁਗ
 ਵਤੀ ਹਰੁ ਬਾਹੁ ਕਰਿ ਦਰਤਿ ਆਸੁ ਨ ਹਰਿ॥ ਓਥੇ ਵੇ
 ਦ ਪੁਰਾਨ ਨ ਜਾ ਸਤਾ ਆਪੇ ਹਰਿ ਨਰ ਹਰਿ॥ ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ
 ਲਾਇ ਆਪਿ ਜਬ ਦੁਹੀ ਬਾਹਰਿ॥ ਆਪਣੀ ਮਿਤਿ ਅ
 ਪਿ ਜਾਣਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਗਉਹਰੁ॥ ੧੮॥ ਸੋਲੇ ਕਮੰ ੩
 ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਗਤੁ ਮੁਆਮਰ ਦੇ ਮਰਦਾ ਜਾਇ
 ॥ ਜਿਚਰੁ ਵਿਚਿ ਦੰਮੁ ਹੈ ਤਿਚਰੁ ਨ ਚੇਤਣੀ ਕਿ ਕਰੇ ਗੁਮ
 ਹੋ ਜਾਇ॥ ਗਿਅਨੀ ਹੋਇ ਸੁਚੇਤੰ ਨੁਹਾਇ ਅਗਿਆ
 ਨੀ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਬੈਕਾਮਾ ਦੇ ਜੋ ਮਿਲੈ ਅਗੈ
 ਪਾਏ ਜਾਇ॥ ੧॥ ਮ ੬੩ ॥ ਧੁਰਿਖ ਸੋ ਮੇਕਾ ਤੁਕੁ ਮੁਖ

ਇਅਗਦਿਵੁਸਤਿਗੁਰਚੇਤਿਅਨਜਾਇਅਸਤਿਗੁ
 ਰਿਮਿਲਿਮੇਅੰਤਰਿਰਾਦਿਰਹਿਅਸਦਾਰਹਿਅ
 ਲਿਵਲਗਇਅਦਮਿਦਮਿਸਦਾਜਮਾਲਦਾਦੀਮੁਨ
 ਬਿਰਬਜਾਇਅਜਨਮਮਰਨਕਾਭਉਗਇਅਜੀਵ
 ਨਪਦਵੀਪਾਇਅਨਾਨਕਾਇਹੁਮਰਤਬਾਤਿਸਨੇਵੇ
 ਇਜਿਸਨੋਕਿਰਪਾਕਰੇਰਜਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਆਪੇਦਾਨਾਬੀਨਿਅਮਾਪੇਪਰਧਾਨਾਂਅਪੇਰੂ
 ਪਾਇਖਾਲਦਾਅਪੇਲਗਇਧਿਅਨਾਅਪੇਮੋਨੀ
 ਵਰਤਦਾਅਪੇਕਥੈਰਿਅਨਾਂਕਉੜਗਕਿਸਨ
 ਲਗਾਈਜਬੁਨਾਹੀਭਾਨਾਉਸਤਤਿਬਰਨਿਨਸ

ਕੀਮੇਸਦਸਦਕਰਬਾਨਾਂ॥੧੯॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥
ਕਲੀਅੰਦਰਿਨਾਨਕਾਜਿਨਾਦਾਅਉਤਾਰੁਪੁਤ੍ਰਾਜਿ
ਨੂਰਾਪੀਅਜਿਨੂਰੀਜੋਗੁਜਿਨਾਦਾਜਿਕਦਾਰੁ॥੧॥ਅ
ਃ੧ ॥ਹਿੰਦੂਮੂਲੇਕੁਲੇਅਪੁਟੀਜਾਹੀ॥ਨਾਰਦਕ
ਹਿਅਗਜਿਪੁਜਕਰਾਂਹੀ॥ਅੰਧੇਰੀਰੋਅੰਧਅੰਧਾਰੁ॥
ਪਾਬਰਲੇਪੁਜਹਿਮੁਗਾਧਗਾਟਰਾ॥ਓਹਿਜਾਅੰਧ
ਕੁਬੇਤੁਮਕਹਾਤਰਲਹਾਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਭੁ
ਕਿਹੁਕੇਰੇਵਸਿਹੇਤੁਸਚਾਸਾਹੁ॥ਕੁਰਾਤਰਤੇਰੀਗਿਣ
ਕਕੋਪੁਰਾਵੇਸਾਹੁ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਕੇਜਨੁਨਾਮੁਹਾਰਿਰਾਜਿ
ਰਜਿਜਨਖਾਹੁ॥ਸਭਿਪਦਾਰਬਪਾਈਅਨਿਸਿਮ

ਰਣਸਰੁਲਾਹੁ ਸੀਤਪਿਅਮਾਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਨਾਨਕਹ
 ਰਿਅਗਮਅਗਾਹੁ ॥੨੦॥ ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਸਭੁਕਿ
 ਛੁਹੁਕਮੇਆਵਦਾਸਭੁਕਿ ਛੁਹੁਕਮੇਜਾਇ ॥ ਜੇਕੋਮੁ
 ਰਖੁਆਪਹੁਜਾਣੇਅੰਧਾਸੰਧਕਾਸਾਇ ॥ ਨਾਨਕਹੁਕ
 ਮੁਕੇਗੁਰਮੁਖਿਬੁਝੈਜਿਸਨੋਕਿਰਪਾਕਰੇਰਜਾਇ ॥੧
 ॥ਮਃ੩ ॥ ਜੇਜੇਰੀਜੁਗਤਿਜੋਪਾਏਜਿਸਨੋਗੁਰ
 ਮੁਖਿਨਾਮੁਪਗਾਪਤਿਹੋਇ ॥ ਤਿਸੁਜੇਰੀਕੀਨਗਾਰੀ
 ਸਭੁਕੇਦਸੈਭੇਖੀਜੇਗਾਨਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਮੇਸਾਗਟਿਰ
 ਲਾਕੇਜੇਰੀਜਿਸੁਪਾਟਿਪਰਗਾਟਹੋਇ ॥੨॥ ਪਉੜੀ
 ॥ਆਪੇਜੀਤਉਪਾਇਅਨੁਆਪੇਅਧਾਰੁਆ

ਪੇਸੁਖ ਮੁਭਾਈ ਮੇਮਾਪੇ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਮਾਪਾਇ ਗਤੀ ਹੋਇ
 ਰੋਹੋ ਮਾਪੇ ਵਰੁ ਪਰਵਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਮੰਗੀ ਦਾਨੁ ਪਰਿਸੰਤਾਰੇ
 ਗੁਰੇ ਰੁਦਾਤ ਰੁਨ ਸੁਝਈ ਰੂਏ ਵਲੁ ਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥
 ਸੁਧਾ ॥ ॥ ਵਰੁ ਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮਪਲਾ ॥
 ਲਲਾਂ ਬਹਿਲੀ ਮਾਕੀ ਪੁਨਿ ਗਾਵਈ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ ॥ ॥ ਜਲ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਜਬਦਿ ਰਤੇ ਵਰੁ ਹੰਸ
 ਹੋਸਤੁ ਨਾਮੁ ਉਚਿਧਾਰਿ ॥ ਸਚੁ ਸੰਗੁ ਹੋਸਤੁ ਸਚਿ ਰਹ
 ਹਿ ਸਚੈ ਨਾਮੀ ਪਾਸਗਰਿ ॥ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਮੇਲੁ ਨ ਲਗ
 ਈ ਨਦਰਿ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਹਉ ਭਿਨੁ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰ
 ਰਣੈ ਜੇ ਮਨਾਇ ਨੁਸ ਪਹਿ ਮੁਖਗਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੩ ॥ ਮੇ

ਜਾਨਿਆ ਦਰਹਿ ਸੁਹੇਤ ਮੇਰੀ ਮਾਸੰਗੁ ਜੇਜਾਣਾ ਬਗੁ
 ਬਪੁੜਾਤ ਜਨਮ ਨਵੇਈ ਮੰਗੁ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਹੀਜਾਵੇਖਿ
 ਤਰੀਦਿ ਮਾਬਗਾਂਗਿ ਮਾਯਾਚਾਉ ॥ ਭੂਬਿਖੁਏ ਬਗਾਬਪੁੜੇ
 ਸਿਰੁਤਲਿਉ ਪਰਿਪਾਉ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਭੂਮਾਪੇਈ ਮਾ
 ਪਿਆਪਿਹੈ ਮਾਪਿਕਾਰਣੁ ਕੀ ਮਾ ॥ ਭੂਮਾਪੇ ਮਾਪਿਨਿਰੰਕ
 ਰੁਹੈ ਕੋਮਦਰੁਨ ਕੀ ਮਾ ॥ ਭੂਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਬੁਹੈ ਭੂਕ
 ਰਹਿ ਸੁਖੀ ਮਾ ॥ ਭੂਮਣ ਮੰਗਿ ਮਾਦਾਨੁ ਦੇਵਣਾ ਸਭਨਾਹੁ
 ਜੀ ਮਾ ॥ ਸਾਭਿ ਮਾਖਹੁ ਸਤਿਗੁਰਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿਦਾਹੁ
 ਰਿਨਾਮੁ ਮੁਖਿਦੀ ਮਾ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਭੈਵਿਰਿਸ
 ਭੂਮਾਕਾਰੁਹੈ ਨਿਰਭਉਹ ਰਿਜੀਉ ਸੋਇ ॥ ਸਾਭਿਗੁਰਿਸੇਦਿ

ਮੇਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਭਉ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਦੁ
ਖੁ ਤਿਸਨੋ ਨਾ ਤਿਨ ਆਵੈ ਪੈ ਹਿਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਮਾਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਧੋਹੀ
ਪਤਿ ਰਖ ਸੀਕਾਰ ਜਸ ਦਾਰੇ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਅੰਤ ॥ ॥ ਇਕਿ
ਜਜਟ ਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲਿ ਗਏ ਰਹਦੇ ਭੀ ਫੁਨਿ ਜਾਹਿ ॥ ਜਿ
ਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿ ਚ ਸੇ ਮਾਇਗਏ ਪਛਤਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ
ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਾ ਦਿਛੁੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ੫
ਉੜੀ ॥ ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਜਣੇ ਜਿਸੁ ਅੰ
ਤਰਿ ਹਰਿਗੁਣ ਕਾਰੀ ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰੀਤ
ਮੇ ਜਿਨ੍ਹਿ ਹਉ ਮੇਵਿ ਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਾਣੁ ਪੁਰੀ

ਨੂਹੋਜਿਨਿਹਰਿਉਪਦੇਸੁਦੇਸਭਸਿਸਿਸਿਸਵਾਰੀ॥ਨਿਤਜ ੧੩੭

ਪਿਹੁਸੰਤਹੁਰਾਮਨਾਮੁਭਉਜਲੁਬਿਖੁਤਾਰੀ॥ਗੁਰਿਪੂਰੈਹ

ਰਿਉਪਦੇਸਿਅਗੁਗਦਿਟੜਿਅਹੁੰਉਸਦਵਾਰੀ॥੨॥

ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਸਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾਚਾਕਰੀਸੁਖੀਉਸੁਖ

ਸਾਰੁ॥ਅੰਬੋਮਿਲਨਿਵਾਰਿਅਈਅਦਰਗਹਮੋਖਦੁਆ

ਰੁ॥ਸਚੀਕਾਰਕਮਾਵਣੀਸਚੁਪੈਨਣੁਸਚੁਨਾਮੁਅਧਾ

ਰੁ॥ਸਚੀਸੰਗਤਿਸਾਰਿਮਿਲੈਸਚੈਨਾਇਪਿਅਗੁ॥ਸਚੈ

ਸਬਦਿਹਰਖੁਸਦਾਦਰਿਸਚੈਸਾਰਿਅਗੁ॥ਨਨਕਸਤਿ

ਗੁਰਕੀਸੇਵਾਸੋਕਰੇਜਿਸਨੋਨਦਰਿਕਰੈਕਰਤਾਰੁ॥੧॥ਅ ੦

੩ ॥ਹੋਰੁਵਿਗੁਣੀਚਾਕਰੀਧਿਗੁਜੀਵਣੁਧਿਗੁਵਾਸੁ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਰੈ ਬਿਖੁ ਲਗੇ ਬਿਖੁ ਖਟਣਾ ਬਿਖੁ ਗਾਇ ॥ ਬਿ
ਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਪੈਨਣਾ ਬਿਖੁ ਕੇ ਮੁਖਿ ਰਿਗਾਸਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਖੇਦੁ ਖੁਕਮਾਵਣਾ ਮੁਇਆ ਨਰਕਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਮਨ ਮੁਖਿ ਮੁ
ਹਿ ਮੇਲੇ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾ ਮਕਰੇ ਪਿਵਿਣਾਸੁ ॥ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਕਾ ਭਉ ਛੋਰੈ ਅਮਨ ਹਠਿ ਕੰਮੁ ਨ ਆਵੈ ਰਾਗਿ ॥ ਜਮ ਪੁ
ਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀ ਅਹਿ ਕੋ ਨ ਸੁਣੇ ਅਰਣਾਜਿ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰ
ਬਿਲਿਖਿ ਆਕਮਾਵਣਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇ ਦਿਹੁ ਜਾਪ ਜਨੁ ਜੇ ਨਿਹ
ਰਿਹਾਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਜਹੁ ਦਿਨੁ ਸੁ
ਰਾਤਿ ਜੇ ਨਿਜਰੀ ਨਾ ਥਜਹਾਈ ॥ ਸੁਜਪਾਇਆ ॥ ਜੋ ਸ

ਤਿਗੁਰਦੇਖਹੁਇਕਨਿਮਖਨਿਮਖਨਿਨਿਹਰਿਕਾਹਰਿ
 ਪੰਥੁਬਤਾਇਆ॥ਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰਕੀਸਭਪਰੀਪਦੁ
 ਜਿਨਿਐਹਅੰਧੇਰੁਚੁਕਾਇਆ॥ਜੇਸਤਗੁਰਕਹਹੁਸਤਿ
 ਧੰਨੁਧੰਨੁਜਿਨਿਹਰਿਭੁਗਤਿਭੰਡਾਰੁਲਹਾਇਆ॥੩॥ਸ
 ਲੋਕੁਮਃ੩॥ਸਤਿਗੁਰਿਮਿਲਿਐਭੁਖਗਈਭੁਖੀਭੁ
 ਖਨਜਾਇ॥ਦੁਖਿਲਰੋਪਾਰਿਘਰਿਟਿਰੈਅਰੋਦੁਣੀਮਿ
 ਲੈਸਜਾਇ॥ਅੰਦਰਿਸਹਜੁਨਾਮਾਇਓਸਹਜੇਹੀਲੇਖ
 ਈ॥ਮਨਹਠਿਜਿਸਤੇਮੰਗਣਾਲੈਣਾਦੁਖੁਮਨਾਇ॥ਇ
 ਸੁਭੋਖੈਬਾਦਹੁਰਿਰਹੇਰੁਲਾਜਿਬਖੁਕੋਦਰਸਾਇ॥ਸਬ
 ਦਿਰਭੇਤਿਨਾਜੇਈਪਈਦੂਜੇਭਰਮਿਭੁਲਾਇ॥ਪਾਇਐ

ਕਿਰਤਿਕਾ ਮਾਵਟਾ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਜੋਤਿਸੁ
ਭਾਵਹਿ ਸੇਭੁ ਲੇਜਿ ਨ ਕੀਪੀ ਤੁਪਾਵਹਿ ਬਾਇ॥੧॥ ਮੰਤ੍ਰ

॥ ਜਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ
ਜਾਇ॥ ਚਿਤਾ ਮੁਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਅਚਿਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ
॥ ਅੰਤਿ ਰਿਤੀ ਰਬੁ ਗਿਆਨੁ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ
॥ ਮੇਲੁ ਗਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਮੀਮ੍ਰਤ ਜਰਿਤੀ ਰਬਿ
ਨਾਇ॥ ਜਨਨ ਮਿਲੇ ਸਜਣਾ ਸਚੈ ਸਬਾਦਿ ਸੁਭਾਇ॥
ਪਰਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਪਾਖੰਡ
ਜਮੁ ਕਾਲੁ ਨ ਛੋਰੁਈ ਲੇਜਾ ਸੀਪ ਤਿਗਾਵਾਇ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇਉ ਬਰੇ ਸਰੇ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ

॥ ਤਿਤੁਜਾਇਬਹੁਸਤਸੰਗਤੀਜਿਥੈਹਰਿਕਾਹ
 ਰਿਨਾਮੁਬਿਲੋਈਐ॥ ਜਹਜੇਹੀਹਰਿਨਾਮੁਲੇਹੁਹਰਿ
 ਤਤੁਨਖੋਈਐ॥ ਨਿਤਜਪਿਅਹੁਹਰਿਹਰਿਗਿਦਿਨਸੁਰ
 ਤਿਹਰਿਦਰਗਾਹਢੋਈਐ॥ ਜੋਪਾਏਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰੂਜਿ
 ਸੁਪੁਰਿਮਸਤਕਿਲਿਲਾਟਿਲਿਖੋਈਐ॥ ਤਿਸੁਕੁਰ
 ਕੰਓਸਭਿਨਮਸਕਾਰਕਰਹੁਜਿਨਿਹਰਿਕੀਹਰਿਗਾ
 ਲਰਲੋਈਐ॥ ੪॥ ਜਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ ਜਜਟੀਮਲੇ
 ਸਜਣਾਜਿਨਸਤਗੁਰਨਾਨਿਪਿਆਰੁ॥ ਮਿਲਿਪ੍ਰੀ
 ਤਮਤਿਨੀਧਿਅਗਇਅਸਚੈਪ੍ਰੇਮਿਪਿਆਰੁ॥ ਮਨਹੀ
 ਤੇਮਨੁਮਾਨਿਅਗੁਰਿਕੇਸਬਾਇਅਪਗਰਿ॥ ਏਹਿਸ

ਜਦਮਿਲੇਨਾਵਿਛੁੜਹਿਜਿਅਗਪਿਸੇਲੇਕਰਤਾਰਿ॥
ਇਕਨਦਰਸਨਕੀਪਰਤੀਤਿਨਅਏੀਅਸਬਦਿਨ
ਕਰਹਿਦੀਚਾਰੁ॥ਵਿਛੁੜਿਅਕਾਰਿਅਗਵਿਛੁੜੈਜਿਨ
ਦੁਜੇਭਾਇਪਿਅਗੁਮਨਮੁਖਿਸੇਤੀਦੋਸਤੀਥੋੜਕਿ
ਅਗਵਿਨੁਚਾਰਿ॥ਇਸੁਪਰੀਤੀਤੁਦਦੀਵਿਲਮੁਨ
ਦਈ॥ਇਤੁਦੋਸਤੀਚਲਨਿਵਿਕਾਰਾਜਿਨਅੰਦਰਿਸ
ਰੇਕਾਭਉਨਾਹੀਨਾਮਿਨਕਰਹਿਪਿਅਗੁਨਾਨਕਤਿਨ
ਸਿਉਕਿਅਕੀਚੈਦੋਸਤੀਜਿਅਗਪਿਭੁਲਾਏਕਰਤਾ
ਰਿ॥੧॥ਅੰ३॥ ॥ਇਕਿਸਦਗਇਕਤੋਰੀਰਿਰਹਿ
ਤਿਨਕੋਹਉਸਦਬਾਲਿਹਯੈਜਾਉ॥ਤਨੁਮਨੁਪਤੁ

ਅਰਪੀਤਿਨਕਉਨਿਵਿਨਿਵਿਲਾਗਉਪਾਇਗਤਿਨਮਿ
 ਲਿਆਮਨੁਜੀਤੋਖੀਮੇਰਿਸਨਾਬੁਖਸਬੁਜਾਇਗਨਾਨ
 ਕਨਾਮਿਰਤੇਸੁਖੀਏਸਦਾਸਚੇਸਿਉਲਿਵਲਾਇ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ਤਿਸੁਗੁਰਕਉਹਉਦਗਰਿਅਗਜਿਨਿਹਰਿ
 ਕੀਹਰਿਕਥਾਸੁਣਾਈ॥ਤਿਸੁਗੁਰਕਉਸਦਬਾਲਿਹਾਰ
 ਏਜਿਨਿਹਰਿਸੇਦਾਬਲਤਬਣਾਈ॥ਜੋਸਤਿਗੁਰੁਪ
 ਆਰਾਮੈਰੋਨਾਲਿਹੈਜਿਥੇਕਿਥੈਮੈਨੋਲਏਛੁਡਾਈ॥ਤਿ
 ਸੁਗੁਰਕਉਸਾਬਾਜਿਹੈਜਿਨਿਹਰਿਜੋਝੀਪਾਈ॥ਨਾਨਕ
 ਕਗੁਰਾਵਿਟਹੁਦਗਰਿਅਗਜਿਨਿਹਰਿਨਾਮੁਦੀਅਗਮੈਰੇਮ
 ਨਕੀਅਗਜਪੁਰਾਈ॥੫॥ਸੁਲੇਕਮਃ੩ ॥ਤਿਜਨਾ

ਦਾਧੀਜਲਿਮੁਈਜਲਿਜਲਿਕਰੇਪੁਕਾਰਾਸਤਿਗੁਰ
ਸੀਤਲਜੇਮਿਲੈਫਿਰਿਜਲੈਨਦੂਜੀਵਾਰਾਨਾਨਕਾਵਿ
ਲੁਨਾਵੈਨਿਰਭਉਕੋਨਹੀਜਿਚਰੁਸਬਇਨਕਰੇਦੀਚ
ਰੁ॥੧॥ਅੰ३॥ ਭੁਖੀਅਗਾਨਿਨਬੁਝਈਚਿਤਾਹੈਅ
ਨਮਾਹਿ॥ਦਰਸੀਮਾਰੀਜਾਪੁਨਮਰੈਤਿਉਨਿਗੁਰੇਕਰ
ਮਕਮਾਹਿ॥ਸਤਿਗੁਰੁਦਾਤਾਸੇਦੀਐਸਬਦੁਦਸੈਮਨਿ
ਅਗਇ॥ਅਨੁਤਨੁਸੀਤਲੁਸਾਂਤਿਹੋਇਤ੍ਰਿਸਨਾਅਗਾਨਿ
ਬੁਝਾਇ॥ਸੁਖਾਜਿਰਿਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇਜਾਵਿਚਹੁਅ
ਪੁਗਾਦਾਇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਉਦਾਸੀਸੋਕਰੇਜਿਸਚਿਰਹੈ
ਲਿਵਲਾਇ॥ਚਿਤਾਮੁਲਿਨਹੋਵਈਹਰਿਨਾਮਿਰਜ

ਅਘਾਗਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੀ ਬਿਨਾ ਨਹ ਛੁਟੀ ਮੇਹ ਉਮੈ
 ਪਰਹਿ ਪਰਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾ
 ਮੁਧਿ ਅਗਇ ਅਗਤਿ ਨੀ ਪਾਇ ਅਵੇਸਰ ਬਸੁ ਖਾਗਾ ਜਬੁ
 ਜਨ ਮੁਭਿ ਨ ਕਾਸ ਫਲੁ ਹੋ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨਿ
 ਲਾਗੀ ਬੁਖਾ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਿ ਕੇ ਬਚਨਿ ਅਰਾਧਿ ਅਗਤਿ
 ਨ ਦਿਸਾਰਿ ਰਾਇ ਸਭਿ ਦੁਖਾ॥ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਗੁਰ ਸਿਖੇ
 ਜਿਨ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ਬੁਖਾ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤਿਨ ਕਾਰੁ
 ਹੋ ਜਿ ਸੁਖੀ ਮਿਤ ਫਲੁ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਮੁਖਾ॥ ੬॥ ਜਲੋਕ
 ਮੰ ੩ ॥ ਕਾਲਿ ਮਹਿ ਜਮੁ ਜੀ ਦਾਰੁ ਹੋ ਪੁਕ ਮੇ ਕਾਰਕ
 ਮਾਇ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਮਨ ਮੁਖਾ ਦੇਇ ਸਜਾਇ

॥ ਜਮਕਾਏਵਸਿਜਗੁਬਾਧਿਅਭਿਸਦਾਫਰੁਨਕੋਇ॥ ਜਿ
ਨਿਜਮੁਕੀਤਾਸੇਸੇਵੀਅੰਗੁਰਮੁਖਿਦੁਖੁਨਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ
ਗੁਰਮੁਖਿਜਮੁਸੇਵਾਕਰੇਜਿਨਮਨਿਸਚਹੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ
੩ ॥ ਏਹਾਕਾਇਅੰਗੋਗਿਭੁਰੀਬਿਨੁਸਬਦੈਦੁਖੁਹਉ
ਮੇਰੋਗੁਨਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੈਤਾਨਿਰਮਲਹੋਵੈਹਰਿ
ਨਾਮੋਮੀਨਿਦਸਾਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮੁਪਿਆਇਅਸੁਖਦਾਤਾ
ਦੁਖੁਦਿਸਰਿਅਸਹਜਿਸੁਭੁਗਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿ
ਨਿਜਗਾਜੀਵਨੁਉਪਦੇਸਿਅਗਤਿਸੁਗੁਰਕਉਹਉਸਦਾਖੁ
ਮਾਇਅਗਾਤਿਸੁਗੁਰਕਉਹਉਖੰਨਿਅੰਗਿਨਿਅਸੁਸੁਦਨੁ
ਹਰਿਨਾਮੁਸੁਣਾਇਅਗਾਤਿਸੁਗੁਰਕਉਹਉਵਾਰਣੈਜਿਨਿ

ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਗਾਵਹੁ ਏਸ ਆਗਿ ਸੁਖੁ ਤਿਗੁਰੁ ਕ
 ਉਦੁ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਅਵਗਾਣੁ ਕਟਿਗੁਣੀ ਸਮੁਦ੍ਰਿਅੁ
 ਅਸੁ ਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨ ਕਉ ਭੁਟਿ ਆਗਿ ਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤ
 ਕਿਭਾਗੁ ਲਿਖਿ ਪਾਇ ਆਗਿ ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
 ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਮਰਿ ਜੀਵ ਜੇਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਦਾ
 ਹੋਇ ॥ ਓਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਭਗਤਿ ਪਜਾਨਾ ਬਖਸਿ ਆ
 ਮੈਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਮਾਨਿ ਪਾਇ ਆਏ
 ਕੇ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਮਲਿ ਰਹੇ ਫਿਰਿ ਦਿ
 ਛੋੜਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਸੇ
 ਵਨ ਕੀ ਨੀਅਤਿ ਆਗਿ ਆਓਹੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਸਬਦੈ ਸਾ

ਰਨਜਾਣਈ ਬਿਖੁ ਭੂਲਾ ਗਾਵਾਰੁ ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰ
 ਧੁ ਬੁਧ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਦੁਜੇ ਭੁਗਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅਣਹੋਵਾ
 ਆਪੁ ਗਣਾਇ ਦੇ ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਤਿਨ ਖੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀ ॥ ਐ ਜਾ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉ
 ਝੀ ॥ ॥ ਭੂਕਰਤਾ ਸਭੁ ਬਿਛੁਜਾਣਦਾ ਸਭਿ ਜੀਅ
 ਭੁਖਾਰੇ ॥ ਜਿਸੁ ਭੁਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਭੂਮੇ ਲਿਲੈ ॥ ਹਿਰਿਆ ਜੀਤ
 ਵਿਚਾਰੇ ॥ ਭੂਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰ ਭੁਖੈ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣ
 ਹਾਰੇ ॥ ਜਿਸੁ ਭੂਮੇ ਲਹਿ ਪਿਆਰਿ ਆਸੇ ਭੁਧੁ ਮਿਲੈ ਗੁ
 ਰਮੁ ਪਿਦੀਰਾਰੇ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਾ ਜਿ
 ਨਿਮੇਰਾ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੩ ॥

॥ ਰਤਨਾ ਪਾਰਖੁ ਜੋ ਹੋਵੈ ਸੁਰਤ ਨਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਰਤਨਾ
 ਸਾਰਨ ਜਾਣਈ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ਰਤਨੁ ਗੁ
 ਰੂਕਾ ਸਬਦੁ ਹੋ ਬੁਝੈ ਬੁਝਣਹਾਰੁ ॥ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਇ
 ਦੇ ਮਰਿ ਜੀ ਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਰਤਨਾ ਸੋਲਹੇ
 ਜਿ ਸੁਗੁਰ ਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾ ਮੁਝਿਰ
 ਰੋਹਰਿ ਨਾ ਮੋਨਿ ਤਬਿ ਉਹਾਰੁ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ
 ਤਾਹਰਿ ਰਖਾ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ
 ਸੇਵਨ ਕੀ ਨੀਅਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਮਤਤੁ
 ਮਜਾਣਹੁ ਓਇ ਜੀਵ ਦੇ ਓਇ ਅਗਿਆਨ ਕਰਤਾਰਿ ॥
 ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੋਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ

ਮਨਮੁਖਿਜੀਵਦਿਆਮਾਮੁਏਹਰਿਦਿਸਰਿਅਦੁਖੁਪਾ
ਇ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਜਿਸੁਅੰਤਰਿਹਿਰਦਾਸੁਪੁ
ਹੋਤਿਸੁਜਨਕਉਸਭਿਨਮਸਕਾਰੀ॥ਜਿਸੁਅੰਦਰਿ
ਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੋਤਿਸੁਜਨਕਉਹਉਬਾਲਿਹਾਰੀ॥ਜਿ
ਸੁਅੰਦਰਿਬੁਧਿਬਿਬੇਕੁਹੋਹਰਿਨਾਮੁਮੁਰਾਰੀ॥ਸੋਸ
ਤਿਗੁਰੁਸਭਨਾਕਾਮਿਤੁਹੋਸਭਤਿਸਹਿਪਿਆਰੀ॥
ਜਗੁਆਤਮਰਾਮੁਪਸਾਰਿਅਗੁਰਬੁਧਿਬਿਚਾਰੀ
॥੯॥ਸਲੋਕਮੰਤ੍ਰ ॥ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਜੀਅ
ਕੇਬੰਧਨਾਵਿਰਿਹਉਮੇਕਰਮਕਮਾਹਿ॥ਬਿਨੁਸਤਿ
ਗੁਰਸੇਵੇਠਉਰਨਪਾਵਹੀਮਰਿਜੀਮਹਿਅਵਹਿਜੰ

ਹਿ। ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਫਿਕਾ ਬੋਲ ਟਾਨਾ ਮੁਨ ਵਸੈ
 ਮਨਿ ਮਾਹਿ। ਨਾਨਕਾ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬ
 ਧੋ ਮਾਰੀ ਅਨਿਮੁ ਹਿਕਾ ਲੇਉ ਠਿ ਜਾਹਿ। ੧। ਮਹਲਾ
 ੧। ਜਾਲਉ ਮੇਸੀਰੀ ਤਿਜਿ ਤੁਮੈ ਪਿਆਰ ਵੀਸ
 ਰੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਈ ਰੁਲੀ ਪਰੀ। ਤਿਜਿ ਤੁਸਾਹਿ ਬਸੇ ਤੀ
 ਪਤਿ ਰਹੈ। ੨। ਪਉੜੀ। ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀ
 ਮੇਰਿ ਇਕਾਧਿ ਮਾਈ ਮੇ। ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀ
 ਮੇ ਮਨਿ ਚਿਦਿਆ ਪਾਈ ਮੇ। ਜੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸ ਹੁਜੀਰੀ ਮੇ
 ਮੇ। ਜਿਨਿ ਸੇਵਿ ਮਾਤਿ ਨਿਫਲੁ ਪਾਇ। ਮਾਤਿ ਸੁਜਨ
 ਕੀ ਸਤੁ ਰੁਪਗਾਵਾਈ ਮੇ। ਨਾਨਕਾ ਤਿਨੁ ਦਿਟੁ ਦੁਗਰਿ

ਨਾਨਕ ਸਾਈ

ਅਨ

ਅਗਜਿਨੀਦਿਨੁਹਿਰਦੇਨਾਮੁਧਿਆਈਐ॥੧੦॥ਸ
ਲੋਕਮਃ੩ ॥ਬੁਗਤਜਨਾਕਉਆਪਿਤੁਠਾਸੇਰਾਪਿ
ਅਰਾਆਪੇਲਾਇਅਨੁਜਨਲਾਇ॥ਪਾਤਿਸਾਹੀਬੁ
ਗਤਜਨਾਕਉਦਿਤੀਅਨੁਸਿਰਿਛਤੁਸਚਾਹਰਿਬਲ
ਇ॥ਸਦਾਸੁਖੀਏਨਿਰਮਲੇਸਤਿਗੁਰਕੀਕਾਰਕਮਾ
ਇ॥ਰਾਜੇਚਾਇਨਾਮਾਖੀਅਹਿਬਿਭਿਮਰਹਿਫਿਰਿ
ਜੂਨੀਪਾਹਿ॥ਨਾਨਕਾਵਿਨੁਨਾਵੇਨਕੀਵਫੰਗੀਫਿਰਿਹਿ
ਸੇਰਾਮੁਲਿਨਪਾਹਿ॥੧॥ਅਮਃ੩ ॥ਸੁਣਿਸਿਖਿਐ
ਸਾਦਨਾਮਾਇਚਿਜਿਚਰੁਗੁਰਮੁਖਿਸਬਾਦਿਨਲਗੈ
॥ਸਤਿਗੁਰਿਸੇਵਿਐਨਾਮੁਮਨਿਵਸੈਵਿਚਹੁਕੁਮੁਭਉ

ਭਾਰੋ॥ ਜੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮਾ ਦੇ ਤੋਹ ਹੋਵੇ ਤਾ ਸਚਿਨ
 ਮਿਲਿਵਲਾ ਰੋ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਵਾ ਰਿਅਈਹ
 ਰਿਦਰਿਸੋਹ ਨਿਅਸਰੋ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗੁਰਸਿ
 ਖਾਮਨਿਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਗੁਰੁ ਪੁਜਦੁ ਆਵਹਿ॥ ਹਰਿਨ
 ਮੁਦਣਿ ਜਹਿਰੰਗਾ ਸਿਉ ਲਾਹਾ ਹਰਿਨਾ ਮੁਲੈ ਜਾਵਹਿ
 ॥ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇਹ ਰਿਦਰਗਾਹ ਭਾਵਹਿ॥
 ਗੁਰਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੁ ਹਰਿਨਾ ਮਕਾਵਡੁ ਭਾਗੀ ਸਿਖ
 ਗੁਣ ਸਾਂਝ ਕਰਾਵਹਿ॥ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੀ ਉਹ ਉਦਾ
 ਰਿਅਾ ਜੇ ਬਹਾਇਆ ਉਠਾਇਆ ਹਰਿਨਾ ਮੁੱਧਿ ਆਵ
 ਹਿ॥ ੧੧॥ ਜਲੇਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ

ਹੋਗੁਰਮੁਖਿਪਾਇਆਜਗਇ॥ਮਨਮੁਖਘਰਿਹੋਵੀਵ
 ਬੁਨਜਾਣਨੀਅੰਧੋਭਉਕਿਸੁਣੋਬਿਲਲਗਇ॥੧॥ਮਃ
 ੩ ॥ਕੰਚਨਕਾਇਆਨਿਰਮਲਜੋਸਚਿਨਾਮਿਸਰਿ
 ਲਾਗੀ॥ਨਿਰਮਲਜੋਤਿਨਿਰੰਜਨਪਾਇਆਗੁਰ
 ਮੁਖਿਬ੍ਰਹਮੁਭਉਭਾਗੀ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਸੁਖੁਪ
 ਵਹਿਅਨਦਿਨੁਹਰਿਬੈਰਾਗੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੇ
 ਗੁਰਸਿਖਧਨੁਪੰਨੁਹੋਜਿਨੀਗੁਰਉਪਦੇਸੁਚੁਟਿਅਹ
 ਰਿਕੰਨੀ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਿਨਾਮੁਦਿਕਾਇਆਤਿਨਿਹ
 ਉਮੇਦਾਬਿਧਾਭੰਨੀ॥ਬਿਨੁਹਰਿਨਾਵੈਕੋਮਿਭੁਨਾਹੀਵੀ
 ਚਗਰਿਨਿਠਾਹਰਿਜੰਨੀ॥ਜਿਨਗੁਰਸਿਖਕਉਹਰਿ

ਸੰਤੁਸਟੁਹੈਤਿਨੀਸਤਿਗੁਰਕੀਗਲਮੰਨੀ॥ਜੋਗੁਰਮੁ
 ਖਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇਦੇਤਿਨੀਚੜੀਚਵਗਾਇਦੰਨੀ॥੧੨॥
 ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਮਨਮੁਖੁਕਾਇਰੁਕਰੁਪਹੈਬਿਨੁਨਾ
 ਵੈਨਕੁਨਾਹਿ॥ਅਨਾਦਿਨੁਪੀਧੈਵਿਅਗਪਾਅਸੁਪਨੈਭੀ
 ਸੁਖੁਨਾਹਿ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਹੋਵਹਿਤਾਉਬਰਹਿਨਾ
 ਹਿਤਬਧੇਦੁਖਸਹਾਹਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾ
 ਦਰਿਸੋਹਣੇਗੁਰਕਾਸਬਦੁਕਮਾਹਿ॥ਅੰਤਰਿਸਾਤਿ
 ਸਦਾਸੁਖੁਦਰਿਸਚੈਸੋਭਾਪਾਹਿ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਹ
 ਰਿਨਾਮੁਧਾਇਅਸਹਜੇਸਚਿਸਮਾਹਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਜਾਪਿਹਰਿਗਤਿਪਾਣੀ॥ਗੁਰ

ਮੁਖਿ ਜਨ ਕਹਿ ਰਿਨਾ ਮਿਲਿ ਵਲਾਈ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬਸਿ
ਸਟਿਹ ਰਿਉ ਪਟੇ ਸੁਸੁਣਾਈ ॥ ਬੈਠੁ ਗੁਰ ਹਰਿਨਾ ਮੁਨ
ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ
ਆਪਿ ਲਹਾਈ ॥ ੧੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈ ॥ ਆਸ ਬਾਦਿ ਨ ਲਾਗੋ ਭਾਉ ॥ ਓ
ਯੋਨੇ ਸੁਖ ਨ ਉਪਜੈ ਭਾਵੈ ਸਉਗੋੜਾ ॥ ਆਦਉ ਜਾਉ ॥ ਨ
ਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਹ ਜਿ ਮਿਲੈ ਸਰੋ ਸਿਉ ॥ ਲਿਵਲਾਉ ॥
੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਏ ਮਨਿ ਮੇਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੁ ਜਿ
ਤੁਸੇ ਦਿਖੈ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਸਹਸਾ ਮੁਲਿ
ਨ ਹੋਵਈ ॥ ਹਉ ਮੇਸਾ ਬਾਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ਕੁੜੇ ਕੀ ਪਾਲਿ

ਵਿਰਹੁ ਨਿਕਲੇ ਸਰੁ ਵਸੇ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਸਾਂਤਿ
 ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਕਾਰਕ ਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰੇ
 ਕਰਮਿ ਸਤਿਗੁਰੀ ਮਲੇ ਹਾਰਿ ਜੀਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਪਾਰਿਦੀ ਬਾਨੁ ਹਰਿ ਹੋਵੇ
 ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਠੀ ਵਿਚਿ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਆਇ ॥ ਆਗਿ ਤਿਸ ਕੀ
 ਉਤਲ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾ ਹੀ ਹਰਿਦੀ ਬਾਨਿ ਸਾਭਿ ਆਇ
 ਪੈਰੀ ਪਾਇ ॥ ਆਗਿ ਮਾਣਸਾ ਕਿ ਅਹੁਦੀ ਬਾਣੁ ਹੋਵੇ ਈਨ
 ਜਿਉ ਜਿਨਿ ਨਿਕਲੇ ਹਰਿਦੀ ਬਾਣੁ ਹੋਵੇ ਈਨ ਕਿਥੈ ਜਾਇ
 ਆਗਿ ਸੋ ਮੇਸਾ ਹਰਿਦੀ ਬਾਣੁ ਦਾਸਿ ਆਗੁ ਗਤਾ ਕੋਇ
 ਰਹੈ ਤਿਨਿ ਰਹਿਵੇ ਪੁਰਹਦੇ ਆਇ ਸਾਭਿ ਗਤਾ ਅਗੈ

੬
ਖਲਾਇਆ ਹਰਿਨਾਵੈ ਵੀ ਵਡਿ ਮਾਣੀ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪ
ਤਿਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਧਿਅਮਾਇਆ ॥ ੧੪ ॥
ਜਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਗਤੁ ਮੁਆ
ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥ ਦੂਜੈ ਰਾਇ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗਾ
ਮਰਿ ਜੀ ਮੈ ਆਵੈ ਜਗਇ ॥ ਵਿਸਦਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਹੋਇ
ਗਿਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮੁ ਮਾਰਸੀ
ਅੰਤਿ ਗਾਇਆ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਇਚੁ ਜ
ਗਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਏਕੁ ਹੋਰੁ ਸਗਲੀ ਨਾਗਿ ਸਥਾਈ ॥
ਸਭਿ ਘਟੁ ਬੋਗਵੈ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਣਾ
ਜਾਈ ॥ ਪੁਰੋਗੁਰਿ ਦੇਖਾ ਲਿਅਸ ਬਦੇ ਸੋਈ ਪਾਈ

॥ ਪੁਰਖੇ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖੁ ਹੋਵਹਿ ਜਿਨੀ ਹਉ ਮੇਲ ਬਾਇ
 ਜਲਾਈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਨਾ ਕੋ ਕੰਟਕੁ ਦੇਰਾਈ
 ॥ ਨਿਹਚਲ ਰਾਜੁ ਹੋ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਕੇ ਰਾਨਾ ਆਵੈ ਨ ਜਾਈ
 ॥ ਅਨਾਦਿ ਨੁ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ
 ॥ ਨਾਨਕੁ ਦੇਖਿ ਦਿਗਾ ਸਿ ਆਹਰਿ ਸਚੇ ਕੀ ਵਰਿ ਆਈ ॥
 ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਾਸਿ ਆਸਦ
 ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਤਿਨ ਕੀ ਉਰਖੁ ਟਹਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹਮਾਰਾ
 ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਨਾਗਲਿ ਗਲਾ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਨਾਗਲਿ ਮਸਲੁ ਤਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਕਰਵਾਨਿ ਤੁਸਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹ

ਮਾਠੀ ਸੀਰਗਤਿ ਅਤਿ ਪਿਅਮਾ ਚੀ ਹਰਿਨਾ ਮੁਕੁਲੁ ਹਰਿਨਾ ਮੁ
 ਪਰਵਾਰਾ ਜਨਨਾਨਕ ਕੰਉ ਹਰਿਨਾ ਮੁ ਹਰਿਗੁਰਿ ਦੀ
 ਅਹਰਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਦਾ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੧੫॥
 ਜਲੇ ਕੁਮੰਤੁ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੋਟਿ ਆਸੇ
 ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਦਾ ਕਮਾਇ ॥ ਅਦਿ ਤੁਹਰਿਨਾ ਮੁਤਿ
 ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿ ਆਸੈ ਸਦਾ ਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥ ਕੁਲੁ ਉਪ
 ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਸੇਖ ਪਵਈ ਆਪੇ ਪਾਹਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹ
 ਮੁਤਿ ਨ ਕੰਉ ਸੰਤੁ ਸਦੁ ਭਇ ॥ ਆਜੇ ਗੁਰਚਰਨੀ ਜਨ
 ਪਾਹਿ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਵਾਸੁ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹ
 ਰਿਲਾ ਜਰਖਾਇ ॥੧॥ ਮਤੁ ॥ ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ

ਜੁ ਕੁਹੈ ਖੜਕੇ ਖੜਕੇ ਵਿਹਾਇ ॥ ਨਿਉ ਮੇਵੜ ਰੋਗੁ ਹੋ
 ਮਰਿ ਜੀ ਮੇ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ
 ਆਤਿ ਨਾਸਤ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਪੁ ਭੁਆਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇਹ ਉਮੈ ਸਬਾਦਿ ਜਲਾਇ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪੁਰੁ ਅਬਿ
 ਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਬਿ ਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਹਮ ਸੇਵਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਪੂਜਹ ਹਰਿ ਨਾਮੇ
 ਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਜੇ ਵਡੁ ਕੰਠੀ ਅਵਰੁ ਨ ਚੁ
 ਝੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਅੰਤਿ ਛੁਡਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਗੁ
 ਰਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਧਨੁ ਪੀਨੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ॥

ਹੰਉ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕਉ ਸਦਾ ਨ ਮਸਕਾਰੀ ਜਿਤੁ
ਮਿਲਿ ਮੇਹ ਰਿਨਾ ਮੁਮੇ ਜਾਤਾ ॥ ੧੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩

॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੋ ਦਿਨ ਕੀ ਨੀ ਅਹ ਰਿਨਾ ਮਿਨ ਲ
ਗੋ ਪਿਅ ਗੁ ॥ ਸਬ ਦੇਸਾ ਦੁਨ ਮਾਇਓ ਮਰਿ ਜਨ ਮੇ
ਦਾਰੇ ਦਾਰਾ ॥ ਮਨ ਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਣੀ ਕਿਤੁ ਮਾਇ
ਅਸੈ ਸਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਨਿਘੋਪਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਏਕੋ ਸਤਿਗੁਰ
ਜਾਗਤ ਹੋਰੁ ਜਗੁ ਸੁਤਾ ਮੇਰਿ ਪਿਅ ਸਾਜਿ ॥ ਸਤਿਗੁ
ਰੁ ਸੇਵਾ ਨਿਜ ਰੀਨਿ ਸੇਰੇ ਸਚਿਨਾ ਮਿਰੁ ਟਤਾ ਸਿ
॥ ਮਨ ਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਣੀ ਜਨ ਮਿਮਰਿ ਹੋਰਿ ਹਿ ਬਿ

ਨਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਅਮਾਇਆ
 ਜਿਨਕੰਉ ਪੁਰਿ ਪੁਰਾ ਬਿਲਿਖਿ ਮਾਸਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਬੋਝ ਨੁਛੁਤੀ ਹਪਰ ਕਾਰਜਿ
 ਤੁਖਾਇਐ ਹਮਕਉ ਬਿਪਤਿ ਭੁਟੀ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾ
 ਰਾਪੈ ਨਲੁ ਜਿ ਤੁਛਿ ਰਿਨੀ ਗੋਨ ਹੋਵਹਿ ਹੋਰਾਪੈ ਨਲਕੀ
 ਹਮਾਰੀ ਸਰਪਾਗਾਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਵਲਜੁ ਹ
 ਰਿਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕੀ ਹਮਕਉ ਸਤਿ ਗੁਰਕਾਰ
 ਕਨੀਦੀਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕਾ ਹਮਲੇ ਖਾਲਿਖਿ ਮਾਸ
 ਭਜਮਕੀ ਮਗਲੀ ਕਾਟਿਗਾਈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਦਿਰਲੇ ਧਿਅਮਾਇਆ ਜਿਨਕੰਉ ਪੁਰਿ ਕਰ

ਮਿਖਰਾਪਤਿਲਿਖਤੁਪਣੀ॥੧੭॥ਸੋਲੋਕਮਃ੩
॥ਜਗਤੁਆਰਿਅਨੀਅੰਧੁਹੈਦੂਜੈਭੁਗਇਕਰਮ
ਕਮਾਇ॥ਦੂਜੈਭੁਗਇਜੇਤੇਕਰਮਕਰੇਦੁਖੁਲਰੋਤਨਿਧ
ਇਅਗੁਰਪਰਸਾਦੀਸੁਖੁਉਪਜੈਜਾਗੁਰਕਾਸਬਦੁਕ
ਮਾਇ॥ਸਰੀਬਾਣੀਕਰਮਕਰੇਅਨਦਿਨੁਨਾਮੁਧਿ
ਅਗਾਇ॥ਨਾਨਕਜਿਤੁਆਪੇਲਾਏਤਿਰੁਲਰੋਕਹਣਾ
ਕਿਛੁਨਜਾਇ॥੧॥ਅਃ੩ ॥ਹਮਪ੍ਰਰਿਨਾਮੁਖ
ਜਾਨਾਸਦਾਹੈਭੁਗਤਿਭੁਰੇਭੀਰੁਗਾਸਤਿਗੁਰਦਾਤਾ
ਜੀਅਕਾਸਦਜੀਵੈਦੇਵਦਹਾਰਗਾਅਨਦਿਨੁਕੀਰ
ਤਨੁਸਦਾਕਰਹਿਗੁਰਕੈਸਬਦਿਅਪਾਰਗਾਸਬਦੁ

ਗੁਰੁਕਾਸਦਉਚਰਹਿਜੁਗੁਜੁਗੁਵਰਤਾਵਣਹਾਰਗ।
 ਇਹੁਮਨੁਆਸਦਸੁਖਿਵਸੇਸਹਜੇਕਰੇਵਾਪਾਵਾਰ
 । ਅੰਤਰਿਗੁਰਗਿਆਨੁਹਾਰਿਰਤਨੁਪੈਸੁਕਤਿਕਰਾਵ
 ਣਹਾਰਗ। ਨਾਨਕਾਜਿਸਨੇਨਦਾਰਿਕਰੇਸੋਪਾਏਸੋਹੋ
 ਵੈਦਰਿਸਾਚਿਆਰਗ। ੨। ਪਉੜੀ॥ ਘੰਨੁਘੰਨੁ
 ਸੋਗੁਰਸਿਖੁਕਹੀਐਜੋਸਤਿਗੁਰਚਰਣੀਜਾਇਖ
 ਇਆਘੰਨੁਘੰਨੁਸੋਗੁਰਸਿਖੁਕਹੀਐਜਿਨਿਹਾਰਿ
 ਨਾਮਾਮੁਖਿਗਮੁਕਹਿਆਘੰਨੁਘੰਨੁਸੋਗੁਰਸਿਖੁ
 ਕਹੀਐਜਿਗੁਰਹਿਨਾਮਿਸੁਣਿਐਮਨਿਅਨੰਦੁਭ
 ਇਆਘੰਨੁਘੰਨੁਸੋਗੁਰਸਿਖੁਕਹੀਐਜਿਨਿਸਤਿ

ਗੁਰਸੇਵਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਾਇਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖੁ
ਕੀਉ ਹਉ ਸਦਾ ਨ ਮਸਕਾਰੀ ਜੇ ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਣੈ ਗੁਰਸਿਖੁ
ਚਲਿਆ ॥ ੧੮ ॥ ਸੋਲੇ ਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਿੰਨੈ
ਨਾਪਾਇਓ ਸਭੁ ਬਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਭੋਖ
ਰਿ ਭੁਗਮ ਦੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਦੂਜੇ ਭਾਇਆ ॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ
ਸਭੁ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨੁ
ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ॥ ਮਾਰਿਆ ਅਨੁ ਅੰਧੇਰ ਯਗਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਰਤ
ਨੁ ਘਰਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਮਃ ੩ ॥ ਸਬ ਦੇਸਾ ਦੁਨਾਮਾਇਓ ਭਨਾ ਮਿਨ ਲਗੇ
ਪਿਆਰੁ ॥ ਰਸ ਨਾ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇਖੁ

ਆਗੁ। ਨਾਨਕ ਕਿਰਤਿ ਪਾਇਐ ਐਕ ਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟ
 ਲਹਾਰੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ
 ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ਜਿ ਤੁਮਿ ਲਿਖੇ ਹਮ ਕਉ ਸਾਂਤਿ ਆਈ॥
 ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ਜਿ ਤੁਮਿ ਲਿਖੇ
 ਹਮ ਹਰਿ ਭਗਤ ਪਾਈ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੁ ਸਤਿ
 ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ਜਿ ਸੁਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਮ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਖ
 ਲਾਈ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ
 ਜਿ ਨਿਵੇਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹਮ ਕਉ ਸਭ ਸਮਾਧਿ ਸਾਟਿ ਏਥਾਈ॥
 ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਹਮਾਰਾ ਜਿ ਨਿਹਰਿ ਨਾਮ
 ਸਿਉ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣਾਈ॥ ੧੯॥ ਜਲੋਕ ਮੰ॥ ੧

॥ ਅਰਹੀ ਮੁੰਧਿ ਦਿਏ ਜਿ ਪਿਰੁ ਨਿਤ ਝੁਰੇ ਸੀ ਮਾਲੇ
॥ ਮਿਲਾਇਆ ਛੇਲ ਨਹੇ ਵਈ ਜੇ ਨੀ ਮਾਂਤਿ ਰਾਜਿਕ
ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਲੀ ਭੂਝੀਆ ਬਾਝੁਪ
ਰੀ ਭਿਕਰੇਇ ॥ ਭਿਚਰੁ ਜਾਣੈ ਭੁਲਾ ਕਰਿ ਜਿਚਰੁ ਲੇ
ਵੇਦੇਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਜੀਅ
ਭਿਨਿ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ॥ ਮੀ ਮਿਥੁ ਸਦਾ ਨਾਉ ਭੋਜਨੁ ਚਾ
ਖਿਆ ॥ ਤਿਪਤਿ ਰਹੇ ॥ ਆਪਾਇ ਮਿਟੀ ਭੁਭੁਗਿ ਖਿਆ
॥ ਸਭਾ ਮੀਦਰਿ ਇਕੁ ਵਰਤੈ ਕਿੰਨੈ ਦਿਰਲੈ ਲਾਗਿ ਖਿਆ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਭੁਏ ਨਿਹਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਪਾਖਿਆ ॥ ੨੦ ॥
ਜਲੇ ਕਮ ੦ ੩ ॥ ॥ ਜਾਇ ਗੁਰਨੇ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਦਾ ਜੇਤਾ

ਜਗਤੁ ਸੀਸਾਰਾ ਗਤਿ ਨੈਸੁ ਕਾਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜਿਚ ਰੁਸ
 ਬਾਦਿ ਨ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ਹਉ ਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਨਾਮਿ
 ਨਲਗੋ ਪਿਆਰਾ ਗਇ ਕਿਆ ਪੇਬ ਧਾਜਿ ਮਿਲਾਇ ਅ
 ਨੁਦਾ ਬਿਧਾਤ ਜਿਦਿ ਕਾਰਾ ਨਾਨਕਾਇ ਕਿਦਰ ਸਨੁ ਦੇਖਿ
 ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ ਜਤਿ ਗੁਰ ਹੋਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥ ਅਮੰਤੁ ॥ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰੁ ਨ ਜੋਦਿ ਓ ਮੁਰਖੁ ਅੰਧ ਗਢਾਰਿ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬ
 ਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਜਲਤਾ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ ਜਿਨ ਕਾਰਿ ਰਿ
 ਗੁ ਵਿਸਾਰਿ ਆਜੇ ਨ ਉਪਕਰੇ ਅੰਤੀ ਦਾਰਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
 ਮੰਤੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਖਸੇ ਬਖਸਿ ਲਹਾਰਾ ॥੨॥ ਪਉ
 ਰੀ ॥ ॥ ਤੂਆ ਪੇਆ ਪਿਆ ਪਸ ਭੁਕਰਤਾ ਕੋਈ ਦੂ

ਜਾਹੋਇਸੁਅਵਰੋਕਹੀਐ॥ਹਰਿਆਪੇਬੋਲੇਅਪਿ
 ਬੁਲਾਵੈਹਰਿਆਪੇਜਲਿਬਲਿਰਵਿਰਹੀਐ॥ਹਰਿ
 ਆਪੇਮਾਰੈਹਰਿਆਪੇਛੁਰੈਮਨਹਰਿਸਰਣੀਪੜਿਰ
 ਹੀਐ॥ਹਰਿਬਿਨੁਕੋਈਮਾਰਿਜੀਵੁਗਲਿਨਸਕੋਮਨ
 ਹੋਇਨਿਚਿੰਦਨਿਸਲੁਹੋਇਰਹੀਐ॥ਉਠਾਇਆਬ
 ਹਾਇਆਸੁਤਿਆਸਦਾਸਦਾਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਈ
 ਐ॥ਜਨਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਲਹੀਐ॥੨੧॥੧
 ਬੁਧੁ॥ ਰਾਗੁਸੋਰਠੀਕੀਫਾਰਮਹਲੇ੪ ਕੀ

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਸੋਲਕਮਃ੧॥

ਜੋਰਠਿਸਦਾਸੁਹਾਵਦੀਜੇਸਚਾਮਨਿਹੋਇ। ਏਦੀਮੇ
 ਲੁਨਕਤੁਮਨਿਜੀਭੇਸਚਾਸੋਇ। ਸਸੁਰੈਪੇਈਮੇਭੇ
 ਵਜੀਸਤਿਗੁਰਜੇਵਿਨਿਸੰਗਾ। ਪਰਹਰਿਕਪੜੁਜੇਪਿ
 ਰਿਮਿਲੇਖੁਸੀਰਾਵੇ। ਪਰੁਸੀਰਿਗਾ। ਸਦਾਸੀਰਾਰੀਨਾ
 ਉਮਨਿਕਦੇਨਮੇਲੁਪਤਿਗੁ। ਦੇਵਰਜੇਠਮੁਏਦੁਖਿਸ
 ਸੁਕਾਢੁਰਕਿਚਾ। ਜੇਪਿਰਭਾਵੈਨਾਨਕਾਕਰਮਮਣੀਸ
 ਰੁਸਰਾ॥੧॥ਮ॥੬੪॥ ਜੋਰਠਿਤਾਮਿਸੁਹਾਵਦੀਜਾਹਰਿ
 ਨਾਮੁਛੰਢੇਲੇ। ਗੁਰਪੁਰਖੁਮਨਾਵੈਆਪਣਾਗੁਰਮਤੀ
 ਹਰਿਹਰਿਬੋਲੇ। ਹਰਿਪ੍ਰੇਮਿਕਸਾਈ। ਦਿਨਜੁਰਾਤਿਹ
 ਰਿਰਤੀ। ਹਰਿਰੀਗਿਚੋਲੇ। ਹਰਿਜੋਸਾਪੁਰਖੁਨਲਭ

ਪੰਛੇ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਲ ਤਾਨ ਦਰੀਆਇਆ ॥ ੧੫੫
 ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾਇ ਸੁਭਾਇ ॥ ਸਬਾਇ ਰਤੇ ਸੀਤਲ ਭਏਨ
 ਨਕ ਸਚੁ ਕਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਅੰ ੪੩ ॥ ਸਵਾਲਿ ਓਸਤਿਰੁ
 ਰੁਸੇ ਵਿਆਪੀ ਨੁ ਜਨ ਮੁਪਰਵਾਣਾ ॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀ
 ਵਾਇਆ ਮੁਇਆ ਨਾ ਵਿਸਰੈ ਸੇਈ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਣਾ ॥ ਕੁਲ
 ਉਧਾਰੇਆ ਪਣਾ ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮੁ
 ਏ ਜੀਵਦੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਰਿ ਮਨ ਮੁਖਿ ਜਨ ਮਿਮਰਾਹਿ
 ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਏ ਨਾ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾਇ ਸਮਾ
 ਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੇਵਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧੂ ਲਾਗਿ

ਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਈਐ ॥ ਹਰਿਤੇਰੀਵਡੀਕਾਰਮੇ
ਖੁਰਖਲਾਈਐ ॥ ਹਉਗੋਲਾਲਾਤੁਪੁਮੇਹੁਕਮੁ
ਫੁਰਮਾਈਐ ॥ ਹਉਗੁਰਮੁਖਿਕਾਰਕਮਾਟਾਜਿਗੁ
ਰਿਸਮਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਜਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ ਪੁਰਬਿ
ਲਿਖਿਆਕਮਾਟਾਜਿਕਰਤੈਆਪਿਲਿਖਿਆਸੁ
॥ ਮੋਹਠਗਉਲੀਪਾਈਅਛੁਦਿਸਾਰਿਆਗੁਣਤਾਸੁ
॥ ਮਤੁਜਾਣਹੁਜਗੁਜੀਵਦਾਦੂਜੈਭੁਗਇਮੁਇਆਸੁ
॥ ਜਿਨੀਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਨਚੇਤਿਓਜੇਬਹਣਿਨੀਮਲ
ਨੀਪਾਸਿ ॥ ਵਖੁਲਾਗਾਬਹੁਅਤਿਘਣਾਪੁਤੁਕਲਤੁ
ਨਸਾਬਿਕੋਈਜਾਸਿ ॥ ਲੋਕਗਦਿਚਿਮੁਹਕਾਲਹੋਆ

ਅੰਦਰਿਉਰੇਸਾਸੁਆਮਨਮੁਖਾਨੋਕੋਨਵਿਸਹੀਰੁਕਿਗ
 ਇਆਵੇਸਾਸੁਆਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਾਨੋਸੁਖੁਅਗਲਾਜਿ
 ਨਾਅੰਤਰਿਨਾਮਾਨਿਵਾਸੁ॥੧॥ਅਃ੩ ॥ਜੇਸੇਣਸੇਸ
 ਜਣਾਜਿਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲਿਹਿਸੁਭਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਕਾ
 ਭਾਣਾਅਨਾਇਨੁਕਰਹਿਜੇਸਾਰਿਠਹੇਸਮਾਇ॥ਦੂਜੇ
 ਰਾਇਲਗੋਸਜਣਨਾਮਾਖੀਅਹਿਜਿਅਭਿਮਾਨੁਕ
 ਰਹਿਵੇਕਾਰਾਅਨਮੁਖਾਆਪਸੁਆਰਥੀਕਾਰਜੁਨ
 ਸਹਿਸਵਾਰਿ॥ਨਾਨਕਪੁਰਬਿਲਿਖਿਆਕਮਾਵਣਾ
 ਕੋਇਨਮੇਟਣਹਾਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਧੁਆਪੇ
 ਜਗਤੁਉਪਾਇਕੈਆਪਿਪੇਲੁਰਚਾਇਆਭੈਰੁਣ

ਅਪਿਸਿਰਜਿਅਗਮਾਇਅਮੋਤੁਦਧਾਇਅਗਾਵਿ
ਰਿਹਉਮੇਲੇਖਾਮੰਗੀਮੇਫਿਰਿਅਵੈਜਾਇਅਗਾ
ਜਿਨਾਹਰਿਅਪਿਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਸੇਗੁਰਿਸਮਝਾਇਅ
॥ ਬਾਲਿਹਾਰੀਗੁਰਮਾਪਦੇਸਦਾਸਦਾਘੁਮਾਇਅ
॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥ ੩ ॥ ਮਾਇਅਮਮਤੁਮੋਹਣੀ
ਜਿਨਿਦਿਵਦੰਤਾਜਗਾਥਾਇਅਗਾਮਨਮੁਖਖਾਧੇ
ਗੁਰਮੁਖਿਉਬਰੇਜਿਨਿਸਚਿਨੀਮਾਰਿਤੁਲਾਇਅ
॥ ਬਿਨੁਨਾਵੈਜਗੁਕਮਲਾਫਿਰੇਗੁਰਮੁਖਿਨਦਰੀ
ਅਗਇਅਗਾਧੀਧਾਕਰਤਿਅਗਨਿਹਫਲੁਜਨਮੁਗ
ਵਾਇਅਗਾਚੁਖਦਾਤਾਮਨਿਨਵਸਾਇਅਗਾਨਾ

ਨਕਨਾਮੁਤਿਨਾਕਉਮਿਲਿਅਗਜਿਨਕਉਧੁਰਿਗਿਥਿ
 ਖਿਪਾਇਅਗ।੧।ਅਮਃ੩ ॥ਘਰਹੀਮਾਹਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
 ਭੁਰਪੁਰਹੈਮਨਮੁਖਾਸਾਦੁਨਪਾਇਅਗ।ਜਿਉਕਸਤੁ
 ਰੀਮਿਰਗੁਨਜਾਣੈਕੁਮਦਾਭੁਰਮਿਭੁਲਾਇਅਗ।ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤੁਤਜਿਬਿਖੁਸੀਰਹੈਕਰਤੈਅਗਪਖੁਅਗਇਅਗ।
 ਗੁਰਮੁਖਿਵਿਰਲੇਜੋਝੀਪਈਤਿਨਾਅੰਦਰਿਬ੍ਰਹਮੁ
 ਦਿਖਾਇਅਗ।ਤਨੁਮਨੁਸੀਤਲੁਹੈਇਅਗਸਨਾਹ
 ਰਿਸਾਦੁਅਗਇਅਗ।ਸਬਦੇਹੀਨਾਉਉਪਜੈਸਬਦੇ
 ਮੇਲਿਮਿਲਾਇਅਗ।ਬਿਨੁਸਬਦੈਸਭੁਜਗੁਬਉਰ
 ਨਾਬਿਰਥਾਜਨਮੁਗਾਵਾਇਅਗ।ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਏਕੋਜਬ

ਵੁਹੈ ਨਾਨਕ ਰਗੁ ਰਮੁ ਖਿਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਸੋਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਰੀ ਮੁਹੈ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਈ
 ਐ ॥ ਭਿਚੁਰੁ ਪਨਰੇਖਾ ਅਵਿਸਟੁ ਕਹੁ ਜਨਾ ਕਿਉ
 ਧਿਆਈਐ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮੁ
 ਕਿਆ ਕਹਿ ਗੁਣਗਾਈਐ ॥ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾ
 ਏ ਆਪਿ ਸੁਹਰਿ ਮਾਗਰੀ ਪਾਈਐ ॥ ਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਵੇ
 ਖਾਲਿ ਮਾਗੁ ਰਜੇ ਵਾਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ਸਟਲੋ ਕੁਮੰ
 ੩ ॥ ਜਿਉ ਤਨੁ ਕੋਲੁ ਪੀੜੀਐ ਰਤੁ ਨ ਭਰੀ ਝੋਰਿ
 ॥ ਜੀਉ ਵੇਦੇ ਰਉ ਖੰਨੀਐ ਸਚੇ ਸੰਦੜੈ ਨੇਹਿ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਸੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਰਾਤੀ ਅਭੈ ਝੋਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੩

॥ ਸਜਣੁ ਮੇਰੁ ਰੰਗੁ ਲਾਰੰਗੁ ਲਾਏ ਮਨੁ ਲੇਇ ॥ ਜਿਉ
 ਮਾਜੀ ਠੈਕ ਪੜੇ ਰੰਗੁ ਭੀ ਪਾਹੇ ਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਰੰਗੁ ਨ ਉ
 ਤਰੈ ਬਿਅਨ ਲਗੇ ਕੇਹਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਅ
 ਪਿ ਵਰਤੈ ਅਗਿ ਪਹਰਿ ਬੁਲਾਇ ਵਾ ॥ ਹਰਿ ਅਪੇ ਸਿ
 ਸਾਇ ਸਵਾਗਿ ਸਿਰਿ ਪੰਧੈ ਲਗਾਇ ਵਾ ॥ ਇਕ ਨਾਨਕ ਗਤਿ
 ਲਾਇ ਇਕਿ ਅਗਿ ਪਖੁ ਅਗਾਇ ਵਾ ॥ ਇਕ ਨਾਮਾ ਰੰਗਿ
 ਪਾਇ ਇਕਿ ਉਝਾੜਿ ਪਾਇ ਵਾ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿ
 ਆਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣਗਾਇ ਵਾ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ
 ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੋ ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ
 ਲਾਇ ॥ ਅਨਿਰੀਦਿ ਆਫਲੁ ਪਾਵਣਾ ਹਉ ਮੈ ਦਿਰ

ਹੁਜਾਇ। ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਸਚੇਰਹੈ ਸਮਾਇ
।। ਇਸੁ ਜਗਮਾਹਿ ਨਾਮੁ ਅਲਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮ
ਨਿਅਗਇ। ਨਾਨਕ ਜੋ ਗੁਰਸੇਵਹਿ ਅਗਪਣਾਹਉ ਤਿ
ਨ ਬਾਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ। ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਅਨਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰ
ਅਜਿਤੁ ਹੈ ਦੁਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ। ਤਿਸਨੇ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਨ
ਹੀ ਦੁਖੈ ਦੁਖਾਇਗਇ। ਪਾਰਿਪਾਰਿਪਾਕ੍ਰਿਪਾਕ੍ਰਿਪੰ
ਤ੍ਰਿਤਬਕੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ।। ਇਹੁ ਮਨੁ ਦਾਸਿ
ਨਾਮਾ ਵਣੀ ਬਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ।। ਭੋਖਧਾਰੀ ਭੋਖਕਾਰਿ
ਬਕੇ ਅਠਸਾਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ।। ਮਨਕੀ ਸਾਰਨ ਜਾਣ
ਨੀਹਉ ਮੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ।। ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਭਉ

ਪਇਆਵਰੁਭਾਗਿਵਾਸਿਅਮਾਮਨਿਅਗਇਆਭੁਪਾਇ
 ਮੇਮਨੁਵਾਸਿਹੋਆਹਉਮੇਸਬਾਦਿਜਲਾਇਆਸਾਚਿ
 ਰਤੇਸੇਨਿਰਮਲੇਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਇਆਸਤਿਗੁਰਿ
 ਮਿਲਿਐਨਾਉਪਾਇਆਨਾਨਕਸੁਖਿਸਮਾਇਆ॥੨
 ॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਏਹਭੂਪਤਿਰਾਣੇਰੰਗਾਇਨਚਾਰਿਬ
 ਹਾਵਣਾਏਹੁਮਾਇਆਰੰਗੁਕਸੁੰਭੁਖਿਨਮਹਿਲ
 ਹਿਜਾਵਣਾ॥ਚਲਾਇਆਨਾਲਿਨਚਲੈਸਿਰਿਪਾ
 ਪਲੈਜਾਵਣਾ॥ਜਾਂਪਕੜਿਚਲਾਇਆਕਾਗਲਿਤਾਂ
 ਖਰਾਬਰਾਵਣਾ॥ਓਹੁਵੇਲਾਹਥਿਨਮਾਵੈਫਿਰਿਪ
 ਫੁਤਾਵਣਾ॥੬॥ਸਲੋਕੁਅੰ०੩ ॥ਸਤਿਗੁਰਤੇਜੋ

ਮੁਹਾਫਿਰੇ ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਿਲਣੁ
ਠਪਾਇ ਨੀਜੀ ਮਾਹਿਤੈ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ਸਹਾਸ ਰੋਗੁ ਨ ਛੁ
ਡਈ ਦੁਖ ਹੀ ਮਾਹਿ ਦੁਖ ਪਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕਨ ਦਰੀ ਬਖਸਿ
ਲੇਹਿ ਸਬ ਦੇ ਮੋਲਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੩੩ ॥ ਜੈ
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹਾਫਿਰੇ ਤਿਨਾ ਨ ਉਰਨ ਠਾਉ ॥ ਜਿਉ
ਛੁਟਾਇ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਫਿਰੇ ਦੁਹ ਚਾਰ ਦਿਬ ਦਨਾਉ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬਖਸੀ ਮਾਹਿ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਲਿ
ਮਿਲਾਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੈ ਸੇਵਹਿ ਸਤਿਗੁਰ
ਰਿਸੇ ਬੁਢ ਜਲ ਤਰਿਗਾਇ ॥ ਆਜੈ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿਹ
ਰਿਨਾਉ ਤਿਨ ਜਮੁ ਛਾਡਿਗਾਇ ॥ ਆਜੈ ਦਰਗਾਹ

ਪੇਧੇਜਾਹਿਜਿਨਾਹਰਿਜੀਪਲਾਇਅਗਾਹਰਿਜੇਵਹਿ
 ਜੇਈਪੁਰਖਜਿਨਾਹਰਿਤੁਧੁਮਾਇਅਗਾਰੁਲਗਾਵੁ
 ਪਿਆਰੇਨਿਤਗੁਰਮੁਖਿਬ੍ਰਮਭਉਗਾਇਅਗਾ॥੧॥
 ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਥਾਏਵਿਚਿਰੈਵਸਤੁਪਈਓਹ
 ਰਿਬੋਜਨੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁਸਾਰੁ॥ ਜਿਤੁਖਾਧੈਮਨੁਬਿਪਤੀ
 ਐਪਾਈਐਮੋਖੁਦੁਆਰੁ॥ ਇਹੁਰੋਜਨੁਅਲਕੁਰੈ
 ਸੀਤਹੁਲਭੈਗੁਰਦੀਚਗਰਿ॥ ਏਹਮੁਟਾਵਣੀਕਿਉ
 ਵਿਰਹੁਕਢੀਐਸਦਾਰਖੀਐਉਰਿਧਗਰਿ॥ ਏਹਮੁ
 ਦਾਵਣੀਸਤਿਗੁਰੁਪਾਈਗੁਰਸਿਖਾਲਧੀਬੁਗਲਿ॥
 ਨਾਨਕਜਿਹੁਰੁਝਾਏਸੁਰੁਝਸੀਹਰਿਪਾਇਅਗਾਰੁ

ਮੁਖਿ ਪਾਗਲਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਜੇ ਧੁਰਿ ਮੇਲੇ ਸੇ ਮਿਲਿ
ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ॥ ਚਿਤੁ ਲਗਾਇ ॥ ਅਗੀ ਪਾਵਿ ਛੁਡੇ
ਸੇ ਦਿਛੁਡੇ ਦੁਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਦਿਖੁ ਕਰਮ
ਕਿਆ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਮਾਕਸਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉ
ੜੀ ॥ ॥ ਬਹਿ ਜਖੀ ਮਾਜ ਸੁਰਾਵਹਿ ਗਾਵਣੁ ਹਾਰੀ
ਅਗਾਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ॥ ਨਿਤ ਹਰਿ ਕਉ ਬਾਲਿਹ
ਰੀ ॥ ਮਾਜਿ ਨੀ ਸੁਣਿ ਮੀ ਨਿਅਹਾਰਿ ਨਾਉ ਤਿਨਹ
ਉਦਾਰੀ ॥ ਮਾਗੁਰ ਮੁਖੀ ਮਾਹਰਿ ਮੇਲੁ ਮਿਲਾਵਣੁ
ਰੀ ॥ ਮਾਹਉ ਬਾਲਿ ਜਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਗੁਰਦੇਖਣੁ
ਰੀ ॥ ੩ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਦਿਖੁ ਨਾਵੈ ਸਭਿ

ਰਮਦੇਨਿਤਜਾਗਿਤੋਟਾਸੈਸਾਰਿ॥ ਮਨਮੁਖਿਕਰਮਕਮਾ
 ਵਟੇਹਉਮੈਅੰਧੁਰੁਬਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਵਣਾ
 ਨਾਨਕਸਬਦੁਵੀਚਾਰਿ॥੧॥ਮ॥੪੩॥ ॥ਸਹਜੇਜਸਰੇ
 ਸਹਜੇਸੋਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਅਨਾਇਨੁਉਸਤਾਤਿਹੋਵੈ॥ ਮ
 ਨਮੁਖਭਰਮੈਸਹਜਾਹੋਵੈ॥ ਅੰਤਰਿਗਿਰੀਬੁਨੀਦਨਜੋ
 ਵੈ॥ ਗਿਆਨੀਜਾਗਹਿਸਦਹਿਬੁਭਗਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮਿ
 ਰਤਿਅਾਬਾਇਜਾਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸੋਹਰਿਨ
 ਮੁਖਿਅਾਵਹਿਜੋਹਰਿਰਤਿਅਾਹਰਿਇਕਾਧਿਅਾਵ
 ਹਿਇਕਾਇਕੋਹਰਿਸਾਤਿਅਾਹਰਿਇਕੋਵਰਭੈਇਕ
 ਇਕੋਉਤਪਤਿਅਾਜੋਹਰਿਨਾਮੁਖਿਅਾਵਹਿਤਿਨ

ਰੁਰੁਸਾਇਘਾਤਿਅਗਾਰੁਮਤੀਦੇਵੈਅਗੀਪਗੁਰਮੁ
ਖਿਹਾਰਿਜਪਿਆਸਾ॥੬॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਅੰਤਰਿਗਿ
ਆਨੁਨਅਗਾਇਓਜਿਤੁਕਿਛੁਜੋਈਪਾਇ॥ਗਵਿਦੁਰਿ
ਠਾਕਿਅਸਾਨਾਹੀਐਅੰਧਾਅੰਧੁਕਮਾਇ॥ਨਾਨਕ
ਸਬਦੁਪਛਾਣੀਐਨਾਮੁਵਸੈਮਾਨਿਅਗਾਇ॥੧॥ਮਃ
੩ ॥ਇਕਾਬਾਣੀਇਕੁਗੁਰੁਇਕੋਸਬਦੁਵੀਚਾਰਿ॥
ਸਚਾਸਉਦਾਹਟੁਸਚੁਰਤਨੀਭਰੇਭੰਡੁਗੁਰੁਗੁਰਕਿ
ਰਪਾਤੇਪਾਣੀਅਨਿਜੇਦੇਵੈਦੇਵੁਹਾਰੁ॥ਸਚਾਸਉ
ਦਾਣਾਭੁਸਦਾਖਾਟਿਅਨਾਮੁਅਪਾਰੁ॥ਵਿਖੁਵਿਰਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪ੍ਰਗਾਟਿਅਕਰਮਿਪੀਅਾਵੁਹਾਰੁ॥ਨਾ

ਨਕਸਚੁ ਸਲਾਹੀ ਮੇਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉ
 ਫੀ ॥ ॥ ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕੁਰੁ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਨ ਭਾਵਈ ॥
 ਜੇਕੋ ਬੋਲੈ ਸਚੁ ਕੁਰੁ ਜਾ ਲਿਜਾਵਈ ॥ ਕਾਕਿ ਆਰੀਰ
 ਜੇਕੁ ਫਿਜਿਉਂਦੁ ਸਟਾਕਾ ਗੁਖਾਵਈ ॥ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹੋ
 ਈਕਿ ਪਾਲੁ ਜੇਨਾ ਮੁਧਿ ਆਵਈ ॥ ਠਾਰਿ ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਨਾ
 ਮੁਅਰਾ ਧਿਕੁ ਪਾਪੁ ਲਾਇ ਜਾਵਈ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਜਲਕੁ ਮ
 ੩ ॥ ॥ ਸੇਖਾ ਚਉਚਰਿ ਸਮਾ ਚਉਦਾਇ ਅਏਹੁ ਮਨੁ
 ਇਕਤੁ ਪਾਰਿ ਆਇ ॥ ਏਹੁ ਕੁਤੇਹੁ ਕੁਛ ਭਿਤੁ ਗੁਰਕਾ
 ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਗੈ ਦੁਹਿ ਪਉ ਸਚੁ ਕਿ
 ਫੁਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ ਆਸਾ ਮਨੁ ਸਾਜਲਾਇ ਤੂਹੈ ਇਕੁ

ਮਿਹਮਾਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਭੀ ਚਲਾਹਿ ਤਾਂ ਵਰਗ
ਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਨਾ ਮੁਨ ਚੇਤਨੀ ਤਿਨ ਪਿ
ਗੁਪੈ ਨ ਲੁਧਿ ਗੁਖਾਣੁ ॥੧॥ ਅੰਤ ॥ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਤੋ
ਟਿਨ ਮਾਵਟੀ ਕੀ ਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਹਰਿਗੁਣ ਰਵਹਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੨॥
॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਚੋਲੀ ਦੇਹ ਸਵਾਰੀ ਕਾ ਛਿਪੈ ਪੀ
ਭਗਤਿ ਕਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਪਾਟੁ ਲਗਾ ਅਧਿਕਾਣੀ ਬਹੁ ਬ
ਹੁ ਬਿਧਿ ਭਗਤਿ ਕਾਰਿ ॥ ਕੋਈ ਬੁਝੈ ਬੁਝੁਣ ਹਾਰਾ ਅੰਤ
ਰਿਬਿਬੇ ਕੁਕਾਰਿ ॥ ਜੋ ਬੁਝੈ ਏਹੁ ਬਿਬੇ ਕੁ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ
ਅਪਿ ਹਰਿ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ

ਹਰਿਸਾਤਿਹਾਰਿ॥੧੧॥ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ਪਰਥਾ
 ਇਸਾਖੀਮਹਾਪੁਰਖਬੋਲਦੇਸਾਝੀਸਗਲਜਹਾਨੈ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਇਸੁਭਉਕਰੇਆਪਣਾਆਪੁਪਛਾਣੈ॥
 ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਜੀਵਤੁਮਰੈਤਾਮਨਹੀਤੋਮਨੁਮਾਨੈ॥
 ਜਿਨਕਉਮਨਕੀਪਰਤੀਤਿਨਹੀਨਾਨਕਜੋਕਿਆਕ
 ਬਹਿਗਿਆਨੈ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਚਿਤੁਨਲ
 ਇਓਅੰਤਿਦੁਖੁਪਹੁਤਾਅਗਇ॥ਅੰਦਰਹੁਬਾਹਰਹੁ
 ਅੰਧੀਆਸੁਪਿਨਕਾਣੀਪਾਇ॥ਪੀਤ੍ਰਿਤਤਿਨਕੀਬਰ
 ਕਤੀਸੁਭੁਜਗਤੁਖਾਇਜੋਰਤੇਹਰਿਨਾਇ॥ਜਿਨ
 ਗੁਰਕੋਸਬਦਿਸਲਾਹਿਅਹਾਰਿਜਿਉਰਤੇਸਮਾਇ

॥ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਦੁਜੈ ਭਾਇ ਬਰਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਧਨੁ ਪਲੈ
 ਪਾਇ ॥ ਪੀਤ੍ਰਿ ਬਰਕੇ ਸੰਤੋ ਖੁਨ ਆਇ ਓਅਨਾ ਦਿਨੁ ਜਲ
 ਵਿਹਾਇ ॥ ਕੁਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਕੁਕਈ ਨ ਸੰਸਾ ਵਿਚ ਹੁਜਾ
 ਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦਿਹੁ ਦਿਅ ਆਮੁ ਹਿਕਾ ਲੇਉ ਠਿਜਾ
 ਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਸਜਣ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ
 ਮਿਲਿ ਪੰਚ ਦਸਾਈ ॥ ਜੇ ਹਰਿ ਦਸੇ ਮਿਤੁ ਤਿਸੁ ਹਉ ਬ
 ਲਿਜਾਈ ॥ ਗੁਣ ਸਾਝੀ ਤਿਨਾ ਸਿਉ ਕਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਈ ॥ ਹਰਿ ਸੇਵੀ ਪਿਆਰਾ ਗਨਿਤ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਸੁ
 ਖੁ ਪਾਈ ॥ ਬਾਲਿ ਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸੁ ਜਿਨਿ ਸੋਝੀ
 ਪਾਈ ॥ ੧੨ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਮੇਲੁ ਨ ਕੁ

ਕਈ ਜੇਵੇਦਪੜੈ ਜੁਗਾ ਚਗਰਿ। ਤੈਰੁ ਗੁਣ ਮਗਇਆ ਮੂਲੁ
 ਹੋਵਿ ਚਿਹਉ ਮੇਨਾ ਮੁਦਿ ਸਾਗਿ। ਪੀਤੁ ਤੂ ਲੇਵੁ ਜੈਲਾ
 ਗੋਮਾਇਆ ਕੈਵਾ ਪਗਰਿ। ਅੰਤਾਰਿ ਤਿਸ ਨਾਭੁ ਖਹੈ ਮੂਰ
 ਖਿਰੁ ਖਿਆ ਮੁਏ ਗਵਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾ
 ਇਆ ਸਚੇ ਸਬਾਦਿ ਵੀਚਾਰਿ। ਅੰਦਰਹੁ ਤਿਸ ਨਾਭੁ
 ਖਗਈ ਸਚੇ ਨਾਇ ਪਿਆਗਰਿ। ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹ
 ਜੇਰ ਜੇਨੀ ਨਾਹਰਿ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ। ੧॥ ਮ ੮੩
 ॥ ਮਨ ਮੁਖਹਾਰਿ ਨਾਮਨ ਸੇਵਿਆ ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਬਹੁ
 ਤਾ ਆਇਆ ਅੰਤਾਰਿ ਆਗਿਆ ਨੁਮੈ ਪੈਰੁ ਹੋਸੁ ਪਿਨਕਾ
 ਈ ਪਾਇਆ ਮਨਹਰਿ ਸਹਾਜੀ ਨੀਓਰੁ ਪਾਗਿਅ

ਗੋਖਾਇ। ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਿਸਾਰਿ। ਆਦੁ ਜੈਲਗਾਜ
 ਇ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿ। ਆਈ ਅਗਨਿ
 ਆਪੇ ਮੋਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿ ਰਸ
 ਨਾਹ ਰਿਜ ਸੁਗਾਏ ਖਰੀ ਸੁਹਾਵਣੀ॥ ਜੋ ਮਨਿ ਤਨਿ
 ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ ਸਾਹਰਿ ਰਾਵਣੀ॥ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰ
 ਖੇ ਸਾਦੁ ਸਾਥਿ ਪੜਾਵਣੀ॥ ਗੁਣਗਾਏ ਪਿਅਰੇ ਨਿਰ
 ਗੁਣਗਾਇ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਵਣੀ॥ ਜਿ ਸੁਹੇਵੈ ਆਪਿ ਦ
 ਇ ਆਲੁ ਸਾਸਤਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਬੁਲਾਵਣੀ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ
 ਮਃ੩ ॥ ਹਸਤੀ ਸਿਰਿ ਜਿਉ ਅੰਕੁਸੁ ਹੋ ਅਹਰਣਿ ਜਿਉ
 ਸਿਰੁ ਦੇਇ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ ਗਪਿ ਕੈ ਉਭੀ ਸੇਵਕ ਰੋਇ॥

ਇਉਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਸਭੁ ਰਜੁ ਸਿਸਟਿ ਕਢੇ
 ਇਹ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੀਐ ਜਾ ਆਪੇ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇਇ॥
 ੧॥ ਮ ੮੩ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਆਏ
 ਤੇ ਪਰਵਾਣਾ ਨਾਨਕ ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਦਰਗਾਹ
 ਪਾਵਹਿ ਆਣੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ ਅਗਸਿ
 ਖਗੁਰੁ ਮੇਲਾਈਆ ਆਇ ਕਿਸੇ ਵਕ ਗੁਰ ਪਾਜਿ ਇਕਿ ਗੁ
 ਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ ਜਿਨ ਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨਿ ਚਿਤਿ
 ਤਿਨਾ ਭਾਉ ਗੁਰੁ ਦੇਵਾਈਆ ਗੁਰ ਸਿਖਾਇ ਕੋ ਪਿਆ
 ਰੁ ਗੁਰ ਮਿਤਾ ਪੁਤਾ ਭਾਈਆ ਗੁਰ ਜਾਤਿ ਗੁਰੁ ਬੋਹਲੁ ਸ
 ਰਿ ਗੁਰੁ ਮਾਖਿ ਗੁਰੁ ਜੀਵਾਈਆ ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮ ੮੩

॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਾਰੀ ਮਾਨੀ ਮੰਧੁਲੇ ਮ
 ਵਰੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀ ਮਹਿ ਫਿਰਿ
 ਵਿਸਟਾ ਮਹਿ ਪਚਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁ
 ਰੁ ਜੇ ਵਹਿ ਮਾਪਣਾ ਜੇ ਜਨ ਜਚੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾ
 ਮਿ ਜਮਾਇ ਰਹੇ ਚੁਕਾ ਮਾਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਧਨੁ ਸੀਪੇ ਮਾਇਆ ਸਚੀ ਮੇਮੀ ਤੇ ਦੁਖ ਦਾਈ ॥ ਘ
 ਰਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਵਾਰੀ ਮਹਿ ਕਿਛੁ ਜਾ ਬਿਨ ਜਾਈ ॥
 ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਤੁਰੇ ਨਿਤ ਪਾਲੀ ਮਹਿ ਕਿਤੇ ਕਾਮਨ ਮਾਈ
 ॥ ਜਨ ਲਾਵਹੁ ਚਿਤੁ ਪਰਿਨਾਮ ਸਿਉ ਮੀਤਿ ਹੋਇ ਜਖ
 ਣੀ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਅਮਾਇ ਮਾਰੁਗੁ ਮੁਖਿ ਬੁਝੁ

ਪਾਣੀ॥੧੫॥ਜਲੇਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ਬਿਨੁਕਰਮੇਨਾਉਨਪ ॥੬੬
ਈਅੇਪੁਰੈਕਰਮਿਪਾਣੀਆਜਾਇ॥ਨਾਨਕਨਦਰਿਕਰੇਜੇ
ਆਪਣੀਤਾਗੁਰਮਤਿਮੇਲਿਮਿਲਾਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥
ਇਕਿਦਝਾਹਿ॥ਇਕਿਦਝੀਅਹਿ॥ਇਕਨਾਕੁਤੇਖਾਹਿ॥
ਇਕਿਪਾਣੀਵਿਚਿਉਜਟੀਅਹਿ॥ਇਕਿਭੀਫਿਰਿਹਸ
ਇਪਾਹਿ॥ਨਾਨਕਏਵਨਜਾਪਣੀਕਿਬੈਜਾਇਸਮਾਹਿ
॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤਿਨਕਾਖਾਧਾਪੇਧਾਮਾਇਆਸਰੂ
ਪਵਿਤ੍ਰੇਏਜਨਾਮਿਹਾਰਿਰਾਤੇ॥ਤਿਨਕੇਪਰਮੰਦਰਮਹ
ਲਸਰਾਈਸਰਿਪਵਿਤ੍ਰਹਹਿਜਿਨੀਗੁਰਮੁਖਿਸੇਵਕਿ
ਸਿਖਅਭਿਅਗਾਤਿਜਾਇਵਰਸਾਤੇ॥ਤਿਨਕੇਤੁਰੇਜੀ

ਨਖੁਰਗੀਰਸਭੁਪਾਵਿਤੁਹਚਿਨਿਨੀਗੁਰਮੁਖਿਨਿਖਸ
 ਧਸੰਤਚਾਵਿਜਾਤੇ॥ਤਿਨਕੇਕਰਮਧਰਮਕਾਰਜਸਭਿਪ
 ਵਿਤੁਹਚਿਨੇਬੋਲਹਿਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਹਰਿਜਾਤੇ॥ਜਿ
 ਨਕੇਪੋਤੇਪੁਨੁਹੇਜੇਗੁਰਮੁਖਿਨਿਖਗੁਰੁਪਾਇਜਾਤੇ॥੧੬
 ॥ਜਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ਨਾਨਕਨਾਵਹੁਪੁਬਿਅਹਲਤੁਪਕ
 ਤੁਸਭੁਜਾਇ॥ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਸਭੁਹਿਰਿਲਾਇ॥ਅਮੁਠੀ
 ਦੁਜੇਰੁਗਾਇ॥ਜਮਦਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਚਿਬਹੁਤੀਮਿਲੇਸ
 ਜਾਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ਸੰਤਨਾਨਿਵੈਰੁਕਮਾਵਦੇਦੁਸਰ
 ਨਾਲਿਮੋਹੁਪਿਆਰੁ॥ਅਰੋਪਿਛੇਸੁਖੁਨਹੀਮਰਿਜੀਮ
 ਹਿਵਾਰੇਵਾਰ॥ਵਿਸਨਾਕਦੇਨਬੁਝਈਦੁਬਿਧਾਹੋਇਖੁ

ਆਗੂ ਮੁਹਕਾ ਲੇਤਿ ਨਾਨਿ ਦਕਾਤਿ ਤੁਸਰੇ ਦਰਬਾਰਿ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਮਾ ਵਿਹੁਣਿ ਆਨਾ ਉਰਦਾਰਿ ਨ ਪਾਗਿ॥ ੨॥੫
 ਉਨੀ॥ ਜੇਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਦੇਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ
 ਮਿਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਜਿਨ ਮਾਨਿ ਰਿਤਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿ
 ਆਤਿ ਨਾਇਕ ਸਾਬਿਨੁ ਦੁਜਾ ਕੋ ਨਹੀ॥ ਜੇਈ ਪੁਰਖ ਹ
 ਰਿਸੇ ਦੇਵੇ ਜਿਨ ਪੁਰਿ ਮਸਤ ਕਿਲੇ ਪੁਲਿਖਾਤੀ॥ ਹਰਿ ਕੇ
 ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਵੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਤੀ॥
 ॥ ਵਡੀ ਆਈ ਵਡੀ ਗੁਰ ਮੁਖ ਗੁਰ ਪੁਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾ
 ਹੀ॥ ੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਜੇਵਾ ਗਾਖ
 ਨੀ ਸਿਰੁ ਵੀਜੈ ਆਪੁ ਗਾਵਾਇ॥ ਸਬਾਇ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ

ਨਾਮ ਰਹਿਤਾ ਸੇਵਾ ਪਵੈ ਸਭ ਥਾਇਆ ਪਾਰਸ ਪਰਸਿਐ
 ਪਾਰਸੁ ਹੋਵੈ ਸਾਰਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇਆ ਜਿਸੁ ਪੁਰ ਬਿਹੋਵੈ ਕਿ
 ਖਿਆਤਿ ਸੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਆ ਨਾਨਕ ਗਣ
 ਤੇ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮਿ ਲੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਸੋ ਪਵੈ ਥਾਇਆ ॥੧॥ ਅੰ
 ੩ ॥ ਮਹਲੁ ਕੁਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮੂਰਖ ਆਪਣੇ ਸੁਆ
 ਏ ॥ ਸਬਦੁ ਚੀਨਹਿ ਤਾ ਮਹਲੁ ਲਹਹਿ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਸਮ
 ਏ ॥ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕਾਭਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਭ ਸੇਝੀ ਪਾਇਆ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਣੈ ਪਰਿਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਲਣੈ ਮਿਲਾਇ
 ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਾਭਿ ਪੁਰੀ ਪਈ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰ
 ਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇਆ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਚੀਨ ਪਨੁ ਕੁਰਾਗਤਿ ਨ

ਭਗਤ ਜਨ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਕਾਤਿ ਆਪਨੁ
 ਧਨੁ ਭਾਗਤਿ ਨਾ ਸੰਤ ਜਨ ਜੋ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਦਣੀ ਸੁਣਤਿ
 ਆਪਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗਤਿ ਨਾ ਸਾਧਨ ਨਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਰ
 ਇਗੁਣੀ ਜਨ ਬਣਤਿ ਆਪਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗਤਿ ਨਾ ਗੁਰ
 ਮੁਖ ਜੋ ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੈ ਮਨੁ ਜਿਣਤਿ ਸਭ ਦੁਦਰੈ ਭਾਗ
 ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੇ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਸਿਖ ਪੜ੍ਹਤਿ ਆਮ ॥ ੧੮ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੰਦੈ ਤਿਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਤੁਰਹੈ ਏਕ ਸ
 ਬਦਿ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਨਵਨਿਧੀ ਅਠਾਰਹਾ ਸਿਧੀ ਪਿਛੈ ਬ
 ਗੀ ਆਫਿਰਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਵਸਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰਨਾਉ ਨ ਪਾਈ ਅੰਬੁ ਤੁਕਾਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁ

੧੬੮

੦

ਕੈਰੁਗਠੀਸਤਿਰੁਗਮਿਲੈਜੁਖੁਪਾਏਜੁਗਿਚਾਰਿ॥੧॥ਅੰ॥
੩ ॥ਕਿਅਗਰੁਗੁਕਿਅਗਬਿਰਧਿਏਮਨਮੁਖਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਭੁਖਨਜਾਇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦੇਰਤਿਅਸੀਤਲੁਹੋਏਅ
ਪੁਰਾਵਾਇ॥ਅੰਦਰੁਤ੍ਰਿਪਤਿਸੰਤੋਖਿਅਗਫਿਰਿਭੁਖਨਲ
ਗੈਅਗਇ॥ਨਾਨਕਾਜੇਗੁਰਮੁਖਿਕਰਹਿਜੋਪਰਵਾਣੁਹੋਜੋ
ਨਾਮਿਰਹੇਲਿਵਲਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਉਬਾਲਿਹ
ਗੀਤਿਨਕਉਜੋਗੁਰਮੁਖਿਸਿਖਾਜੋਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਇ
ਦੇਤਿਨਦਰਸਨੁਪਿਖਾਸੁਣਿਕੀਰਤਨੁਹਰਿਗੁਣਰਵਾ
ਹਰਿਜਸੁਮਨਿਲਿਖਾਹਰਿਨਾਮੁਸਲਾਹੀਰੰਗਾਜਿਉਸ
ਭਿਕਿਲਾਵਿਖਾਜ਼ਿਖਾਪੀਨੁਪੀਨੁਸੁਹਾਵਾਜੋਸਰੀਰੁਬਾਨੁ

ਏਨਿਥੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪਰੋਵੇ ਯਾ ॥ ੧੮ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਦਸੈ ਮਨਿ ਆਇ
 ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਾ ਵਿਦੁ ਦੇ ਮਨ ਮੁਖੀ ਜਾਨਿ ਜਨ ਮੁਗਧਾ
 ਇ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਜਿਧ ਜਾਪਿ ਕਰਾਵੈ ਨਾਮੁ ਬਿਖੈ ਜਦੇ
 ਬਡਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ॥
 ਗੁਰ ਮੁਖੀ ਮੇਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੈ ਨ ਟਖਾਣੁ ਸਭੁ
 ਬਾਦਿ ਹੋ ਪਿਰਾ ॥ ਜਿਧੀ ਪਿਰਾ ਕਰ ਮਾਤਿ ॥ ਜਾਨਿਧ ਜਾ ਕਰ
 ਮਾਤਿ ਹੋ ॥ ਮਾਇ ਤੁਕਰੇ ਜਿ ਸੁਦਾਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਏਹਾ ਜਿਧੈ ਹਾ ਕਰ ਮਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਹਮਦਾ ਵੀਹਰਿ ਪੁਰਖ ਸਮਕੇ ਨਿਤ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ

ਗੁਣਛੰਤਾ॥ ਪਰਿਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਾ ਰਿਜਸੁ ਸੁਟਹਾ ਤਿਸੁ ਕ
ਦਲਾਕੰਤਾ॥ ਪਰਿਦਾਤਾ ਸਤੁ ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀਆ ਸੰਗਤ
ਨਜੰਤਾ॥ ਪਰਿਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆ ਲਹੈ ਇਦਿ ਚਿਪਾ ਬਰ
ਸ਼ਿਮਜੰਤਾ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨ
ਦੰਤਾ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮ॥ ੩ ॥ ਪੜ੍ਹਣਾ ਗੁਣਾ ਸੰਸਾਰ ਥੀ
ਕਾਰਹੈ ਅੰਦਰਿ ਰਿਜਨਾ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਭਿ ਪੜ੍ਹਿ
ਬਕੇ ਦੁਜੈ ਰਾਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਸੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੋ ਪੀੜਿਤੁ ਬੀਨਾ ਗੁਰਸ
ਬਦਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਅੰਦਰੁ ਖੋਜੈ ਤਤੁ ਲਹੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ
॥ ਗੁਣਨਿ ਪਾਨੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਹਾਜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਧੰਨੁ
ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਸੁਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ੧॥ ਮ॥

॥ ਦਿਟੁ ਮਨ ਮਾਰੇ ਕੋਇ ਨਾ ਸਿਝਈ ਦੇਖਹੁ ਕੋਲਿ ਵਲਾ
 ਇ। ਬੁਖਧਾਰੀਤੀ ਰਬੀਭਾ ਵਿਖ ਕੇਨਾ ਏਹੁ ਮਨ ਮਾਰਿਆ
 ਜਾਇ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸਾਰਿ ਰਹੈ ਲਿਵ
 ਲਾਇ। ਨਾਨਕਾਇ ਸੁਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਏਉ ਤਰੈ ਹਉ ਮੇਸਬ
 ਦਿਜਲਾਇ। ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ
 ਮੇਰੇ ਬੁਝਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਜਾਵਹੁ ਇਕ ਕਿਨਕਾਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਸੀਗਾਰ ਬਨਾਵਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕਾ ਪੜ੍ਹ ਪਾਤਿ ਰਹੁ ਖਿਮ
 ਕਾ ਮੇਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰ
 ਮਖਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਕਿਲਾਬਿ
 ਖਵਾਟੈ ਇਕ ਪਲਕਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਇਆ ਲੁਹੈ ਵੇਜਿ ਸੁ

ਉਪਰਿ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਿ ਲਕਾ ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮ
 ੦੩ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਕ
 ਲਾਹੇ ਆਸਿ ਆਹੁ ॥ ਖੰਨ ਲੀਧੋ ਤੀਉ ਜਲੀ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ
 ਜਉ ਧੋਵਾਇ ਪਾਹੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਉਲਟੀ
 ਹੋਵੈ ਮਤਿ ਬਦਲਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਲੁਨ ਲਗਾਈ ਨਾ ਫਿਰਿ ਜੇ
 ਨੀ ਪਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦੩ ॥ ਚਚੁ ਜੁਗੀ ਕਾਲਿ ਕਾਲੀ ਕਾਂਢੀ
 ਇਕ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਾਹਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਕੀ
 ਰਤਿ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥ ਮੇਜਿ ਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ
 ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਨਾਇ ਨੁਭੁਗਾ ॥ ਤਿਹ ਰਿਉ ਚਰਾਹਿ ਹਰਿ ਭੁ
 ਗਤੀ ਮਾਹਿ ਜਪਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ

ਸਾਧਜਨਸੰਗਤਿਸੁਖਿਬੋਲੀਹਰਿਹਰਿਭਲੀਬਾਣਿ॥
 ਹਰਿਗੁਣਗਾਢਾਹਰਿਨਿਤਚਵਾਰੁਰਮਤੀਹਰਿਰੰਗੁ
 ਸਦਾਮਾਣਿ॥ ਹਰਿਜੀਪਜਾਪਿਅਉਖਧਖਾਧਿਆਸ
 ਭਿਰੋਗਗਾਢਾਭੇਦੁਖਾਘਾਣਿ॥ ਜਿਨਾਸਾਸਿਗਿਰਗਸਿ
 ਨਾਦਿਸਰੋਸੇਹਰਿਜਨਪੁਰੇਸਹੀਜਾਣਿ॥ ਜੇਗੁਰਮੁਖਿ
 ਹਰਿਅਰਾਧਏਤਿਨਚੁਕੀਜਮਕੀਜਗਤਕਾਣਿ॥੨੨॥
 ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਰੋਜਨਉਬਾਰੇਦਾਬਿਓਰੁਤਿਆਗਾ
 ਈਦਿਹਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਕਾਸਬਦੁਸੁਣਿਨਜਾਗਿਓਅੰ
 ਤਰਿਨਓਪਜਿਓਚਾਉ॥ ਸਰੀਰਜਲਉਗੁਣਬਾਹਰਾ
 ਜੇਗੁਰਕਾਰਨਕਮਾਇ॥ ਜਗਤੁਜਲੰਟਾਤ੍ਰਿਠਮੇਹਉ

ਮੇਦੁਜੈਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਸਰਦਾਈਉ ਬਰੇਸਾਚਿਮਨਿ
ਸਬਦੁਧਿਆਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ ॥ਸਬਦਿਰਤੇਹਉਮੰਗ
ਈਸੋਭਾਵੰਤੀਨਾਰਿ॥ਪਿਰਕੈਭਾਣੈਸਦਾਚਲੈਤਾਬਨਿ
ਆਸੀਗਾਰੁ॥ਸੇਜਸੁਹਾਵੀਸਦਾਪਿਰੁਰਾਵੈਹਰਿਦਰੁਪ
ਇਆਨਾਰਿ॥ਨਾਹਰਿਮਰੈਨਕਦੇਦੁਖੁਲਾਰੈਸਦਾਸੁਹ
ਗਾਇਨਾਰਿ॥ਨਾਨਕਹਰਿਪ੍ਰਭੁਮੋਲਿਲਈਗੁਰਕੈਹੋਤਿ
ਪਿਆਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜਿਨਾਗੁਰੁਗੋਪਿਆਅ
ਪਦਾਤੇਨਰਬੁਰਿਮਾਰੀ॥ਹਰਿਜੀਉਤਿਨਕਾਦਰਸਨੁ
ਕਰਹੁਪਾਪਸਟਹਤਿਮਾਰੀ॥ਓਤਿਪਾਰਿਪਾਰਿਫਿਰਹਿ
ਬਸੁਧਮਨਿਜਿਉਧਰਕਟਨਾਰੀ॥ਦਬੁਭਾਰੀਸੰਗਤਿ

ਮਿਲੇਗੁਰਸੁਖਿਸਦਾਰੀਗਹਰਿਸੇਲਹੁਸਤਿਗੁਰਦਇਆ ੧੧੨
ਕਰਿਗੁਰਕਉਬਾਲਿਹਾਰੀ॥੨੩॥ਸਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ਗੁ
ਰਸੇਵਾਤੇਸੁਖੁਉਪਜੈਫਿਰਿਦੁਖੁਨਲਗੈਆਇ॥ਜੀਮਦੁ
ਮਰਣਮਿਟਿਗਾਇਆਕਾਲੇਕਾਕਿਛੁਨਬਸਾਇ॥ਹ
ਰਿਸੇਤੀਮਨੁਗਵਿਗਹਿ॥ਸਚੇਰਹਿ॥ਸਮਾਇ॥ਨਾਨ
ਕਹਉਬਾਲਿਹਾਰੀ॥ਤਿਨਕਉਜੋਚਲਨਿਸਤਿਗੁਰਭਾ
ਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ਬਿਨੁਸਬਦੈਸੁਖੁਨਹੋਵਈਜੇਅਨੇ
ਕਰੈਸੀਗਾਰਾ॥ਪਰਕੀਸਾਰਨਜਾਣਈਦੂਜੇਭਾਇਪਿ
ਆਗੁ॥ਸਾਕੁਸੁਖੁਸਾਕੁਲਖਣੀਨਾਨਕਨਾਰੀਦਿਚਿਕੁਨਾ
ਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਅਪਣੀਦਇਆਕਰਿਹ

ਰਿਬੋਲੀਬੋਲੀ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਹਰਿਉ ਚਰਾ ਹਰਿ
 ਲਾਹਾ ਲੈਲੀ॥ ਜੋ ਜਪ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨ ਸੁ ਰਾਤਿ ਤਿਨ ਹ
 ਉਕਰ ਬੈਲੀ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਤਿ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਆਗਧਿ
 ਆਤਿ ਨ ਜਨ ਦੇਖਾ ਨੈਲੀ॥ ਹਉ ਦਗਰਿ ਆਮ ਆਪ ਦੇ ਗੁਰੁ
 ਕਉ ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਸਜਾ ਦੁ ਮੋਲਿ ਆਸੈ ਲੀ॥ ੨੪॥ ਸ
 ਲੋਕੁ ਮੰਝ ॥ ਹਰਿ ਦਾਸ ਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ ਹਰਿ ਦਾਸ ਨ
 ਕੋ ਮਿਤ੍ਰਾ॥ ਹਰਿ ਦਾਸ ਨ ਕੋ ਵਾਸਿ ਹੋ ਜਿਉ ਜੀਤੀ ਕੋ ਵਾਸਿ ਜੀਤ੍ਰਾ॥
 ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਦੇ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਸਿ ਉਨੇ ਹੁ॥
 ਕਿਰਪਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਜਗਾ ਮਹਿ ਦਰਸੈ ਮੇਹੁ॥ ਜੋ
 ਹਰਿ ਦਾਸ ਨ ਕੀਉ ਸਤਾਤਿ ਹੋ ਸਾ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿ ਆਈ॥ ਹ

ਰਿਆਪਣੀਵਰਿਆਈਭਾਵਦੀਜਨਕਾਜੈਕਾਰੁਕਰਾਈ॥ਸੋ
 ਹਰਿਜਨਨਾਮੁਧਿਆਇਦਾਹਰਿਹਰਿਜਨਨਾਇਕਸਮਾਨਿ॥
 ਜਨਨਾਨਕਹਰਿਕਾਵਾਸੁਹੈਹਰਿਪੈਜਰਖਹੁਭਗਵਾਨ॥੧॥
 ਮ॥੪॥ ਨਾਨਕਪ੍ਰੀਤਿਲਾਈਤਿਨਿਸਾਚੈਤਿਸੁਬਿਨੁਰਹ
 ਦੁਨਜਾਈ॥ਸਤਿਗੁਰੁਮਿਥੈਤਪੁਰਾਪਾਈ॥ਮੇਹਰਿਰਸਿਰ
 ਸਨਰਸਾਈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਰੈਦਿਦਿਨਸੁਪਰਭੁਗਤਿਤੂ
 ਹੋਹੀਗਾਵਦਾਜੀਅਜੀਤਸਰਬਤਨਾਉਤੇਰਾਧਿਆਵ
 ਦਾ॥ਭੂਦਾਤਾਦਾਤਾਰੁਤੇਰਾਇਤਾਖਾਵਦਾ॥ਭੁਗਤਜਨਾਕੈ
 ਸੰਗਿਪਾਪਗਾਵਦਾ॥ਜਨਨਾਨਕਸਦਬਾਲਿਹਾਰੈਬਲਿ
 ਬਾਲਿਜਾਵਦਾ॥੨੫॥ਸਲੋਕਮ॥੪॥ ਅੰਤਰਿਅਗਿ

ਅਨੁਭਵੀ ਮਤਿ ਮਧਿ ਮਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਹੀ ॥ ਅੰਦਰਿ ਕਪ
 ਟੁ ਸਭੁ ਕਪਟੋ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਕਪਟੇਖ ਪਹਿਖ ਪਾਹੀ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕ ਭਾ
 ਣਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਆਪਣੈ ਸੁਆਇਓ ਰਾਹੀ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ
 ਆਪਣੀ ਤਾਨ ਨ ਕਸਬ ਦਿਸ ਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੪ ॥ ਮਨੁ
 ਖਮਾਇ ਆਸੋ ਹਾਇ ਆਪੇ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਮਨੁ ਆਗ ਬਿਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ਅ
 ਨ ਦਿਨੁ ਜਲ ਤਰਹ ਹਿਦਿ ਨੁਰਾਤੀ ਹਉ ਮੈ ਖਪਹਿ ਖਪਾਹੀ ॥ ਅੰ
 ਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਤਿਨ ਕੋ ਨਿਕਾਟਿ ਨ ਕੋਈ ਜਾਹੀ ॥ ਓ
 ਏ ਆਪਿ ਦੁਖੀ ਸੁਖੁ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਨ ਮਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾ
 ਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਾਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾ
 ਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰਾਤ ਪਰਵਾਣੁ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਇ

ਆਸੇਈ ਬਿਚਖਣ ਜੰਤ ਜਿਨੀ ਹਰਿਗਿਧਿ ਆਇਆ ਅੰ
 ਮਿਤੁਨਾ ਮੁਨਿਧਾਨੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ ਸੰਤ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਸ
 ਭਕਿਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਹਰਿਤੀਰਾ ਬਿਨਾਇਆ ॥
 ੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ ੦੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਿ ਰਿਸਾਂਤਿ ਹੋਮ ਨਿਤ ਨਿ
 ਨਾ ਮਿਸਮਾਇਆ ਨਾਮੋ ਚਿਤ ਦੇਨਾ ਮੁਪਛੈ ਨਾ ਮਿਰਹੈ ਲਿਵਲਾ
 ਇਆ ਨਾ ਮੁਪਦਾਰ ਬੁਧਾਇਆ ਚਿਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇਆ ਸਤਿ
 ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਉਪਜੈ ਤਿਸਨ ਭੁਖ ਜਬੁ ਜਾਇਆ ਨਾਨਕ
 ਨਾਮੋ ਰਤਿ ਆਨਾਮੋ ਪਲੇਪਾਇਆ ॥ ੧॥ ਮੰ ੦੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪੁਰਖ ਜਿ ਮਾਰਿ ਆਕੁ ਮਿਭ੍ਰਮਿ ਮਾਘ ਘਰੁ ਛੋਰਿ ਗਾਇਆ
 ਓਥੁ ਪਿਛੈ ਵਜੈ ਫਕਤੀ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਆਰੋਭਾਇਆ ਓਥੁ

ਅਰਥੁ ਬਰਥੁ ਮੁਹੁ ਨਿਕਲੈ ਨਿਤ ਸੁਗੁਸੁਟ ਦਾਮੁ ਆਗਿ
ਅਹੋਵੈ ਕਿਸੇ ਹੀ ਦੇਵੀ ਤੇ ਜਾਪੁ ਰਿਕਿਰਤੁ ਓਸ ਦਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਪ
ਇਆ ਜਿਥੇ ਓਹੁ ਜਾਇ ਤਿਥੇ ਓਹੁ ਭਾਗੁ ਭੂਭੂ ਬੋਲੈ ਕਿਸੇ ਨ
ਭਾਵੈ ਦੇਖੁ ਭਾਈ ਦਾਸਿ ਆਈ ਹਰਿ ਸਿਤਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁ
ਨੇਕੀ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਪਾਵੈ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾ
ਰੁਹੋਵੈ ਦਰਿਸਾਰੈ ਅਗੇ ਦੇਖ ਨੁਨਾਨੁ ਕੁਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥੨
॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਗੁਰਸਚੈ ਬਧਾ ਕੇ ਭੁਰਖ ਵਾਲੇ ਗੁਰਿ ਦਿ
ਤੇ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨ ਰਤੇ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿ
ਪਾਲਿ ਬੇਅੰਤਿ ਅਵਗੁਣ ਸਾਭਿ ਹਤੇ ਗੁਰਿ ਅਪਣੀ ਕਿ
ਰਪਾਧਾਰਿ ਅਪਣੇ ਕਰਿ ਲਿਤੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਹਾਰ

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣਾਇ ਤੇ ॥ ੨੧ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਭਾਵੀ ੧੭੫
 ਰਜਾਇ ਲੇਖਿਆ ਪਾਇਆ ਬਕਿਆ ਕੀ ਜੋ ਪਾਂਤ੍ਰਾ ॥ ਹੁਕਮੁ
 ਹੋਆ ਹਾਸ ਲੁਤ ਦੇਹੋ ॥ ਇਨਿ ਬਾਤ੍ਰਿਆ ਹੀ ਢਹਿ ਜੀਅ ਕਮਾਂ
 ਦੇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੨ ॥ ਨਕਿਨ ਬਖਸਮ ਹਬ ਕਿਰਤੁ ਪਕੇ ਦੇਇ
 ॥ ਜਹਾਂ ਦਾਂਦੇ ਤਹਾਂ ਖਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਸਭੇ ਗਲਾ ਅਪਿ ਬਾਟਿ ਬਹਾ ਲਿਓਨੁ ॥ ਆਪੇ ਰਚਨੁ
 ਰਚਾਇਆ ਪੇਹੀ ਪਾਲਿਓਨੁ ॥ ਆਪੇ ਜਿਤ ਉਪਾਇਆ
 ਪਿਪ੍ਰਿਤਿ ਪਾਲਿਓਨੁ ॥ ਦਾਸ ਰਖੇ ਕੀ ਠਿਲਾਇ ਨ ਦਰਿ ਨਿਹ
 ਲਿਓਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾ
 ਲਿਓਨੁ ॥ ੨੮ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਏਮਨ ਹਰਿ ਜੀ

ਧਿਆਇਤੁ ਇਕਮਾਨਿ ਇਕਾਚਿਤਿ ਰੁਗਇ। ਹਰਿਕੀਆਸਦਾ
 ਜਦਾ ਵਰਿਅਾਈਆਦੇ ਇਨਪਛੇਤਾਇ। ਹਉਹਰਿਕੈਸਦ
 ਬਲਿਹਾਰਦੈ ਜਿਤੁਸੇਵਿਐ ਸੁਖਪਾਇ। ਨਨਕਗੁਰਮੁਖਿ
 ਮਾਲਿਰਹੈ ਹਉਮੈ ਜਬਦਿ ਜਲਾਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ਅ
 ਪੇਸੇਵਾਲਾਇ। ਅਨੁਆਪੇਬਖਸਕਰੇਇ। ਸਭਨਾਕਾਮ
 ਪਿਉਆਪਿਹੈਆਪੇਸਾਰਕਰੇਇ। ਨਨਕਨਾਮੁਧਿਆਇ
 ਨਿਤਿਨਿਜਾਪਰਿਦਾਸੁਹੈਜੁਗੁਜੁਗੁਸੇਰਾਹੈ॥੨॥ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ਤੁਕਰਦਕਾਰਦਸਮਰਬੁਹਰਿਕਰਤੇਮੈਤੁਝ
 ਬਿਨੁਅਵਰੁਨਕੇਈ। ਤੁਧੁਆਪੇਸਿਸਾਟਿਸਿਰਜੀਆ
 ਆਪੇਫੁਨਿਗੋਈ। ਸਭਾਇਕੋਸਬਦਦਰਤਦਾਜੇਕਰੇ

ਸੁਹੇਈ॥ ਵਾਹਿ॥ ਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋ
 ਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਅਗਾਧਿ॥ ਆਸਤਿ॥ ਆਖਹੁ ਪੰ
 ਨੁਪੰਨੁਪੰਨੁ ਗੁਰਸੇਈ॥ ੨੮॥ ੧॥ ॥ ਸੁਧੁ॥
 ਜੋਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ॥ ੧॥ ਥੰਜ
 ਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਸਲੋਕਾ॥ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਨ ਮਾਧਿ
 ਪੁਰਨ ਅੰਤ ਪੁਰਨ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹਾ॥ ਸਿਮਰੀ ਤਿ ਸੰਤ ਸਰਬ ਤਰ
 ਮੰਦਿ ਨਾਨਕ ਅਪਨਾ ਸਨ ਜਗਾਦੀ ਸੁਰਹਾ॥ ੧॥ ਪੇਖਨ ਸੁਨ
 ਨ ਸੁਨਾਵਨ ਮਨ ਮਹਿ ਦ੍ਰਿੜੀ ਐਸਾ ਚੁ॥ ਪੁਰਿ ਰਹਿ ਓਸ ਰਬ
 ਤ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਚੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿਏ
 ਕੁਨਿਰੇ ਜਨੁ ਗਾਈ ਐਸਾ ਭੁ ਅੰਤ ਰਿਸੇਈ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ

ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਹੇਈ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਾਪਿ ਉਥਾ ਪਦਾ
ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨ ਹੀ ਕੋਈ ॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਦੀ ਪਰਵਿਆ
ਸਭ ਲੋਈ ॥ ਜਿਸੁ ਮਾਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝ ਸੀ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਜਨੁ
ਜੋਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਰਚੀ ਤਿਜੀ ਅਰਚਨਾ ਮਾਤ ਗ
ਰਭਾ ਅਸਥਾਪਨੀ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰੀ ਤਿਨ ਨ ਕਮਹਾਅ
ਗਨਿ ਨਾ ਬਿਨਾਸਨੀ ॥ ੧ ॥ ਮੁਖੁ ਤਲੈ ਪੈਰੁ ਉਪਰੇ ਵਸੈ ਦੇਹੁ ਹਬ
ਕੈ ਬਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਧਣੀ ॥ ਕਿਉਂ ਵੇਸਾ ਰਿਓ ਧਰਾਹਿ ਜਿਸ
ਦੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਰਕਤ ਬਿੰਦੁ ਕਾਰਿ ਨਿਮਿਅ
ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਝਾਰੀ ॥ ਉਰਧ ਮੁਖ ਕੁਚੀਲਾ ਬਿਕਲੁ ਨਰਕ
ਧਾਰਿ ਗੁਬਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤੁਨ ਜਲਹਿ ਮਨ ਤਨਿ ਉ

ਰਧਾਰਿ॥ ਬਿਖਮ ਬਾਨੁ ਜਿ ਨਿਰਖਿ ਆਤਿ ਸੁਤਿ ਲੁਨਵਿ
 ਸਾਰਿ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਤ ਸੁਖੁ ਕਦੇ ਨਾ ਹਿਜਾ ਸਹਿ ਜਨਮੁ ਹਾ
 ਰਿ॥ ੨॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਮਨਾਇਛੁ ਦਾਨ ਕਰਣੇ ਸਰਬਤ੍ਰ ਆ
 ਸਾ ਪੂਰਨਹਾ॥ ਖੰਡਣੇ ਕਾ ਲਿਕ ਲੇਸ ਹ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਨਹ
 ਦੁਰਣਹਾ॥ ੧॥ ਹਾਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ਜਿ ਸੁਸੀਰਿ ਤੋ ਸਿਉ ਲਾ
 ਏ॥ ਐਨੇ ਹੁ॥ ਜੇ ਸਹੁ ਬਿਦਨ ਵਿਸਰ ਉਨ ਨ ਕ ਜਿ ਨਿਸੁੰਦਰੁ
 ਰਚਿ ਆਵੇਹੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜੀਉ ਪਾਣਤ ਨੁਪ ਨੁਦੀ
 ਆਦੀ ਨੇਰ ਸਭੋਗਾ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਮੰਦਰ ਰਥ ਅਸੁਦੀਏ ਰਚਿਭ
 ਲੇ ਸੀਜੋਗਾ॥ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੇਵਕ ਦੀਏ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵ
 ਨ ਜੋਗਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਆਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿ

ਜੇਗਾ ਸਾਧਸੀਰੀਹਰਿਗੁਣਰਮਪੁਬਿਨਸੇਸਭਿਰੇਗ
॥੩॥ ਸਲੋਕ ॥ ਕੁਟੰਬਜਤਨਕਰਣੇਮਾਇਆਮ
ਨਕਉਦਮਹਾਹਰਿਗੁਗਤਿਭਾਵਹੀਣਨਾਨਕਪ੍ਰਭਿ
ਬਿਸਰਤਤੇਪ੍ਰੇਤਤਹਾ॥੧॥ ਤੁਟਕੀਆਸਾਪੀਤਿਜੇਲਾ
ਈਬਿਅੰਨਾਸਿਉ॥ ਨਾਨਕਸਚੀਰੀਤਿਸਾਈਜੇਤੀਰਤਿ
ਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸੁਬਿਸਰਤਤਨੁਭੁਜਮਹੇ
ਇਕਹਤੇਸਾਭਿਪ੍ਰੇਤਾ॥ ਖਿਨੁਗਿਹਮਹਿਬਸਨਨਦੇਵਹੀ
ਜਿਨਾਸਿਉਜੇਈਹੰਤਾ॥ ਕਾਰਿਅਨਰਬਦਰਬੁਸੀਚਿਅ
ਸੇਕਾਰਜਿਕੇਤਾ॥ ਜੇਸਾਈਜੇਸੇਲੁਣੈਕਰਮਾਇਹੁਖੇਤੁ
॥ ਅਕਿਰਤਪਣਾਹਰਿਦਿਸਰਿਅਜੇਨੀਭੁਰਮੇਤੁ॥

४॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਕੋਟਿਦਾਨਾਇਸਨਾਨੰਮਾਨਿਕਸੇਧਨ
 ਪਦਿਤੁਤਹਾਉਚਰੀਤਿਨਾਨਕਹਾਰਿਹਰਿਰਸਨਾਸਰਬ
 ਪਾਪਬਿਖਰਤੇ॥ ੧॥ ਈਧਣਕੀਤਿਮੁਖਾਣਾਭੇਰੀਇਤੀਮੁ
 ਰਾਹਿ॥ ਮਨਿਵਸੰਦੇਸਚੁਸਦੁਨਾਨਕਹਰੇਦੁਖਭੇਉਲਾ
 ਰਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕੋਟਿਅਪਾਸਭਿਨਾਸਹੋਹਿਜਿਮਿ
 ਰਤਹਾਰਿਨਾਉ॥ ਮਨਾਰੰਦੇਫਲਪਾਣੀਅਹਿਹਰਿਕੇਗੁਣ
 ਗਾਉ॥ ਜਨਮਮਰਣਭੇਕਟੀਅਹਿਨਿਹਚਲਸਦੁਬਾਉ
 ॥ ਪੁਰਬਿਹੋਵੈਲਿਖਿਅਹਰਿਚਰਣਸਮਾਉ॥ ਕਰਿਕਿਰਪ
 ਪ੍ਰਭੁਗਖਿਲੇਹੁਨਾਨਕਬਾਲਿਜਾਉ॥ ੫॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਕਿ
 ਹਰਚਨਾਅਪਾਰੰਮਨਿਬਿਲਾਸਜੁਆਦੰਰਸਹਾਕਦੰਚ

ਨਹਾਸਿ ਮਰੰਤਿ ਨ ਨ ਕਤੇ ਜੰਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮਹਾ॥ ੧॥ ਮੁਰੁ ਮਰੰ
ਬਰੁ ਹੁਤੁ ਕਿਹੁ ਮੀਤੁ ਮੁਹ ਬਤਿ ਨਹਾ॥ ਜੇ ਸਾਈ ਜੇ ਦਿਸ ਰੇ ਨਨ
ਕਸੇ ਤਨੁ ਖੇਹਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਚੰਦਰ ਜੇ ਜਮ ਅਨੇ ਕਸੁਖ
ਰਸ ਭੋਗਾਣੁ ਪੁਰੇ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਜੇ ਇਨ ਚੰਦਨ ਸੁਰੀ ਪਲਾਇ ਮੇਤੀ
ਹੀਰੇ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਸੁਖ ਮਾਣਦਾ॥ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਦਿਸੁਰੇ॥ ਸੇਖੁ
ਭੁਚਿ ਤਿਨ ਮਾਵਈ॥ ਦਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਨ
ਜਾਂਤਿ ਹੋਇ ਕਿਤੁ॥ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਪੀਰੇ॥ ੬॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਚ
ਰਨ ਕਮਲਾ ਬਿਰਹੀ ਖੋਜੰਤ ਬੇਰਾਗੀ॥ ਦਹਾਇ ਸਹਾ॥ ਤਿ
ਅਰੰਤ ਕਪਟ ਰੂਪ ਮਾਇ॥ ਮਾਨ ਨ ਕਮਾਨਿ ਦਰੁਪ ਜਾਪ
ਜੰਗਾ ਮਹਾ॥ ੧॥ ਮਨਿ ਸਾਈ ਮੁਖਿ ਚਿਰ ਰਾਵਤਾ॥ ਹਰੇ ਲੋਅ

॥ ਨਾਨਕ ਪਾਉ ਅੰਤ ਬਰਭੁਕਿ ਆਸੁ ਦਿਜੀ ਵਾਸਚੀ ਸੋ
 ਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਸਤਾ ਤੂਟੀ ਤੂੰ ਪੜੀ ਚੀਰ ਸਾਭਿ
 ਫਿਨਾ ਜਾਤਿਨ ਪਤਿਨ ਆਦਰ ਉਦਿ ਆਨ ਕ੍ਰਮਿਨਾ॥
 ਮਿਥਨ ਇਠ ਧਨ ਰੂਪ ਹੀ ਦਕਿਛੁ ਸਾਕਨ ਸਿਨਾ ਰਾਜਾ
 ਸਗਲੀ ਸਿਸਟਿਕਾ ਹਰਿਨਾ ਮਿਮਨੁ ਭਿਨਾ ਤਿਸਕੀ
 ਧੁੜਿ ਮਨੁ ਉਧਰੈ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਾ॥ ੧॥ ਜਲੋਕਾ
 ॥ ਅਨਿਕਲੀਲਾ ਰਾਜ ਰਸ ਰੂਪੀ ਛਤਰ ਮਰਤ ਖਤਾ
 ਸਾਨੀ ਰਚੀ ਤਿਸੁ ਫੁਆਰੀ ਆਨ ਅੰਧ ਨਾਨਕ ਸੁਪਨ
 ਮੋਰ ਬਮਾਇਆ॥ ੧॥ ਸੁਪਨੈ ਹਭਿਰੰਗ ਮਾਇਆ
 ਮਿਠਾਲ ਗਫਾ ਮੋਹਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਦਿਹੁ ਲੀਆ ਸੁਦਰਿ

ਮਾਇਆ ਧੋਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸੁਪਨੇ ਸੇਤੀ ਰਿਤੁ
 ਮੁਰਖਿ ਲਾਇਆ ॥ ਬਿਸਰੇ ਰਾਜ ਰਸ ਭੋਗ ਜਾਗਤ ਭ
 ਖਲਾਇਆ ॥ ਆਰਜਾ ਗਈ ॥ ਵਿਹਾਇ ਪੈ ਪੈ ਧਾਇ
 ਆਗਾ ॥ ਪੁਰਨ ਭੁਏ ਨ ਕਾਮ ਮੋਹਿ ਆਮਾਇਆ ॥ ਕਿਆ
 ਵਿਚਾਰਾ ਜੀਤੁ ਜਾ ਆਗਿ ਪੁਰੁ ਲਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ਸੋਲੇ ਕਾ
 ॥ ਬਸੀ ਤਿਸੁ ਰਗ ਲੋਕ ਹਜਿ ਤਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨਦਰੀ
 ਰੁਣਹਾ ॥ ਬਿਸਰਿਤ ਹਾਰਿ ਰੋ ਪਾਲਹ ਨਾਨਕ ਕਤੇ ਪਾਣੀ ਉ
 ਦਿ ਆਨ ਭ੍ਰਮ ਲਹਾ ॥ ੧ ॥ ਕਉਤ ਕਕੋਰੁ ਤਮਾਸਿ ਆਗਿ
 ਤਿਨ ਆਵਸੁਨਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਕੋ ਫੀਨ ਰਕ ਬਰਾਬਰ ਉ
 ਜਰੁ ਸੇਈ ਬਾਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮਹਾ ਭੁਇਆਨ

ਨਗਰਕਰਿਮਾਨਿਆਗਾਝੁਠਸਮਰੀਪੇਖਿਸਚੁਕਰਿ
 ਜਾਨਿਆਕਾਮਕੋਧਿਅੰਕਾਰਿਫਿਰਹਿਦੇਵਾਨਿਆਗਾ।
 ਸਿਰਿਲਗਾਜਮਰੁਤੁਤਾਪਛੁਤਾਨਿਆਗਾਬਿਨੁਪੁਰੇਗੁਰ
 ਦੇਵਾਫਿਰੈਸੇਤਾਨਿਆਗਾ।੮।ਸਲੋਕਾ ॥ਰਾਜਕਪਟਿਰੂ
 ਪਕਪਟਿਧਨਕਪਟਿਕੁਲਗਾਰਬਤਹਾਸਿਚੀਤਿਬਿਖਿਅੰ
 ਛੁਲੀਛੁਦੰਨਾਨਕਾਬਿਨੁਹਾਰਿਸੀਗਿਨਚਾਲਤੇ॥੧॥ਪੇਖੰ
 ਦੜੇਕੀਭੁਲਭੁਮਾਦੇਸਮੁਸੋਹਿਣਾਅਛੁਨਲਪਦੜੇਮੁ
 ਲੁਨਾਨਕਸਾਬਿਨਜੁਲਣੀਮਾਇਆ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਚਲਾਇਆਨਾਲਿਨਚਲੇਸੋਕਿਉਸੀਜੀਐ॥ਤਿਸਕਾ
 ਕਪੁਕਿਅਜਤਨੁਜਿਸਤੇਵੀਜੀਐ॥ਹਰਿਬਿਸਰਿਐ

ਕਿਉਂ ਤਿਪਤਾਵੈ ਨਾਮ ਨਰੰਜੀ ਮੇਐ ਪ੍ਰਭੂ ਛੋਰਿ ਅਨਲਾਗੇ
ਨਗ ਕਿਸ ਮੰਜੀ ਮੇਐ ਹੋਹੁ ਤ੍ਰਿਪਾਲ ਦਾਇਆ ਲਨਾਨ ਕਥ
ਉਭੰਜੀ ਮੇਐ ॥ ੧੦ ॥ ਜਲੇਕਾ ॥ ਨਚਰਾਜ ਸੁਖੁ ਮਿਸਟੇ
ਨਚਰੇ ਗਰਸਾ ਮਿਸਟੇ ਨਚਾ ਮਿਸਟੇ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ਮਿ
ਸਟੇ ਸਾਧ ਸੀਰੀ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਾ ਮਿਸਟੇ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ
॥ ੧ ॥ ਲਗਾਨ ਸੇਨੇ ਹੁਮੰਨ ਅਸਾ ਰੂਪ ਤਿਐ ਆਗਾਇਐ ਸਰ
ਬੋ ਕਿਨ ਨਕ ਮਿਠਨਾ ਸੇਧਣੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ
ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨ ਲਾਗਾਈ ਭਗਤ ਨ ਕਉ ਮੀਠਾ ਅਨਸੁਆ
ਦਸਾ ਭਿਓਂ ਵੀਕਿਆ ਕਰਿ ਨਿਰਨਉੜੀਠਾ ਅਗਿਆਨੁ ਭ
ਰਮੁ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿ ਆਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮ

ਨੁਬੇਧਿਅਜਿਉਰੰਗੁਮਜੀਠਾਜੀਉਪਾਣਤਨੁਮਨੁਪ੍ਰ
 ਰੂਬਿਨਸੇਸਾਭਿਤੁਠਾ॥੧੧॥ਸਲੋਕਾ ॥ਤਿਅਕਤਜਲੀ
 ਨਹਜੀਵਸੀਨਿਨਹਤਿਅਗਰਿਚਾੜਕਮੇਘਮੰਰੁਲਹਾ॥
 ਬਾਣਬੇਪੀਚਰੁਰੰਗਨਾਦੀਅਲਿਬੀਧਨਭੁਸਮਬਾਸਨਹ
 ਚਰਨਕਮਲਰਚੀਤਿਸੰਤਹਨਾਨਕਾਅਨਨਰੁਚਰਤੇ॥੧
 ਅਮੁਖਰੁਖਾਉਪਲਕਛਾਡਿਅਨਨਰੁਉਚਿਤਾਜੀਵਣ
 ਸੰਗਮੁਤਿਸੁਧਲੀਹਰਿਨਾਨਕਸੰਤਾਂਮਿਤੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ਅਜਿਉਮਛੁਲੀਬਿਨੁਪਾਣੀਅੇਕਿਉਜੀਵਣੁਪਾਵੈ॥
 ਬੰਦਾਵਿਹੁਣਾਚਾੜਿਕੋਕਿਉਕਰਿਗਿਭਿਪਤਾਵੈ॥ਨਾਦਕਰੰ
 ਕਹਬੇਧਿਅਸਨਮੁਖਉਠਿਧਾਵੈ॥ਭਵਰੁਲੇਭੀਕਸਮ

ਬਾਬੁਕਾਮਲਿਆਪੁਬੀਧਾਵੈ॥ ਤਿਉਸੀਤਜਨਾਹਰਿਪੀ
ਤਿਹੋਦੋਖਿਦਰਸੁਆਪਾਵੈ॥ ੧੨॥ ਸਲੋਕ ॥ ਚਿਤਵੈ
ਤਿਚਰਨਕਮਲੀਸਾਸਿਸਾਸਿਅਰਾਧਨਾਨਾਹਬਿਸਰੰ
ਤਿਨਾਮਅਚੁਤਨਾਨਕਆਸਪੁਰਨਪਰਮੇਸਰਹ॥ ੧॥
ਸੀਤੜਾਮੰਨਮੰਤ੍ਰਾਹਿਪਲਕਨਬੀਵੈਬਾਹਰਾਨਾਨਕ
ਆਸੜੀਨਿਬਾਹਿਸਦਾਪੇਖੰਦੇਸਰੁਪਣੀ॥ ੨॥ ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ ਅਸਾਵੰਤੀਆਸਗੁਸਾਈਪੂਰੀਮੇ॥ ਗਿਮ
ਲਿਗੋਪਾਲਗੋਬਿੰਦਨਕਬਪੁਤ੍ਰਗੀਮੇ॥ ਦੇਹੁਦਰਸੁ
ਮਨਿਚਾਉਲਾਹਿਜਾਹਿਦਿਸੁਗੀਮੇ॥ ਹੋਇਪਾਦਿਸੁਗੀ
ਰਚਰਨਾਪੂਰੀਮੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਗੁਰਦੇਵਸਦਾਹਜੂਰੀ

ਐ॥ ੧੩॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਰਸਨਾਉਚਰੰਤਿ ਨਾਮੀਸ਼ਵਣ
 ਸੁਨੀਤਿਸਬਦਾਮੀਮਿਤ੍ਰਹਾ॥ ਨਾਨਕਾਤਿਨਸਦਬਾਲਿਹਾਰੰ
 ਜਿਨਾਧੀਅਨੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮਣਹਾ॥ ੧॥ ਹਾਉਭੁਭੁਭਾਵੇਕੀਮ
 ਇਕਸੁਸਾਈਬਾਹਰੇ॥ ਨਾਨਕਸੇਈਧੰਨੁਜਿਨਾਪਿਰਹ
 ਜੀਸਚਾਸਿਉ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਦਬਾਲਿਹਾਰੀਤਿ
 ਨਾਜਿਸੁਨਤੇਹਰਿਕਥਾ॥ ਪੁਰੇਤੇਪਰਧਾਨੁਨਿਵਾਵਹਿਪ੍ਰ
 ਰਮਥਾ॥ ਹਰਿਜਸੁਲਿਖਹਿਬੇਅੰਤਸੋਹਹਿਸੇਹਥਾ॥
 ਚਰਨਪੁਨੀਤਪਾਇਕਚਾਲਹਿਪ੍ਰਭੁਪਥਾ॥ ਸੀਤਾਸੀਗੀਉ
 ਪਾਰਸਗਲਾਦੁਖੁਲਥਾ॥ ੧੪॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਭਾਵੀ
 ਉਦੈਤਕਰਣਿਹਰਿਰਮਣਿਸੰਜੋਗਪੁਰਨਹਾਰੋਪਾਲ

ਦਰਸਭੇਟੇਸਫਲਨਾਨਕਸੋਮਪੁਰਤਹ॥੧॥ਕੀਮਨਸ
ਕਾਪਾਇਸੁਖੀਮਿਤੀਪੁਰਾਹਰੇ॥ਨਾਨਕਸਾਦੇਲੜੀਪਰ
ਦਾਣਜਿਤੁਮਿਲੈਦੜੀਮਾਪਰੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
ਸਾਦੇਲਾਕਪੁਕਉਦੁਪੈਜਿਤੁਪੁਤਕਉਪਾਈ॥ਸੋਮੁ
ਰਤੁਤੁਲਾਸੰਜਗੁਪੈਜਿਤੁਮਿਲੈਗੁਸਾਈ॥ਅਠਪ
ਹਰਹਰਿਧਿਆਗਈਕੈਮਨਾਇਛੁਪੁਜਾਈ॥ਦੜੈਭਾ
ਗਿਸਤਸੀਗੁਹੋਇਨਿਦਿਲਾਗਾਪਾਈ॥ਮਨਿਦਰਸਨ
ਕੀਪਿਅਸਚੈਨਾਨਕਬਾਲਿਜਾਈ॥੧੫॥ਪਉਤਪੁ
ਨੀਤਗੋਬਿੰਦਹਸਰਬਦੋਖਨਿਵਾਰਣਹਾਸਰਦਿਸੁ
ਰਤੁਗਾਦਾਨਪਜਪੀਤਿਨਾਨਕਹਰਿਹਰਿਹਰੇ॥੧॥ਛੁ

ਰਿਓਹਰੁਆਪੁਲਗੋਰੋਚਰਣਾਪਾਸਿ॥ ਨਠੋਰੋਦੁਖ
 ਤਾਪੁਨਾਨਕਪ੍ਰਭੁਪੇਖੀਦੇਆ॥ ੯੫॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮੋਲਿ
 ਲੇਹੁਦਾਇਆਲਾਢਹਿਪਏਦੁਅਰੀਆ॥ ਗਖਿਲੇਵਹੁ
 ਦੀਨਦਾਇਆਲਕੁਮਤਬਹੁਹਾਰਿਆ॥ ਭੁਗਤਿਵਛਲੁ
 ਭੇਗਬਿਰਦੁਹਾਰਿਪਾਤਿਤਉਧਾਰਿਆ॥ ਭੁਝਾਬਿਨੁਨਾ
 ਹੀਕੋਇਬਿਨਉਮੋਹਿਸਾਰਿਆ॥ ਕਰੁਗਾਹਿਲੇਹੁਦਾਇ
 ਆਲਸਾਗਰਸੰਸਾਰਿਆ॥ ੯੬॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਸੰਤ
 ਉਧਰਣਦਾਇਆਲੇਆਸਰੀਰੋਪਾਲਕੀਰਤਨਹਾਨਿ
 ਰਮਲੀਸੰਤਸੰਗੀਣਓਟਨਾਨਕਪਰਮੇਸੁਰਹਾ॥ ੯੭॥ ਚੰ
 ਦਨਚੰਦਨਸਰਦਗੁਤਿਮੁਲਿਨਮਿਟਣੀਘਾਮਾਸੀ

ਤਲਥੀਵੈ ਨਾਨਕਾ ਜਪੈ ਦੌੜੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਓਟ ਉਧਰੇ ਸਗਲ ਜਨ ॥ ਸੁਣਿ ਪ
 ਰਤਾ ਪੁਰੀ ਵੈਦ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਮਨ ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਮੁਠਿ
 ਸੀਰਿ ਆਨਾ ਮੁਧਨ ॥ ਸੀਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੀਗੁ ਪਾਈ ॥ ਮੇਵੜੈ
 ਪੁਨਾ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਪਿਆਗ ਇਹ ਰਿਜ ਸੁਨਿ ਤਸੁਨ ॥
 ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਦਇਆ ਕਰਣਿ ਦੁਖ ਹਰਣਿ ਉਚਰਣਿ
 ਨਾਮ ਕੀ ਰਤਨ ਹਾ ॥ ਦਇਆ ਲਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ਹਨ
 ਕਲਿ ਪਤਨ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਭੁਗਹਿ ਬਲਿ ਦੜੀ ਬੁਝਿਗ
 ਈਰਖੀ ਦੜੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ਨਾਨਕ
 ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਏ ਦਇਆ

ਲਨਬਿਅਸੇਪੇਮਾਇਆਕੋਟਿਅਪਾਗਣੇਨਾਸਹਰਿਇਕੁਧਿ
 ਅਗਇਆਨਿਰਮਲਭੁਣੇਸਰੀਰਜਨਪੁਰੀਨਾਇਆਮਨ
 ਤਨਭੁਣੇਸੀਤੋਂਪੂਰਨਪ੍ਰਭੁਪਾਇਆਤਰੇਕੁਟੰਬਸੀਰੀਲੋਗ
 ਕੁਲਸਬਾਇਆ॥੧੮॥ਜਲੋਕ॥ਗੁਰਗੋਬਿੰਦਗੋਪ
 ਲਗੁਰਗੁਰਪੂਰਨਨਾਰਾਇਣਹ॥ਗੁਰਦਾਇਆਲਸਮਰ
 ਥਗੁਰਗੁਰਨਾਨਕਪਤਿਤਉਧਾਰਣਹ॥੧॥ਭਉਜਲੁਬਿ
 ਖਮੁਅਸਗਾਹੁਗੁਰਬੋਹਿਥੈਤਾਰਿਆਮੁ॥ਨਾਨਕਪ੍ਰਰਿਕਰੰ
 ਮਸਤਿਗੁਰਚਰਣੀਲਗਿਆ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਧੰਨੁ
 ਧੰਨੁਗੁਰਦੇਵਜਿਸੁਸੀਰੀਹਰਿਜਪੇ॥ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲਜਬ
 ਭੁਣੇਤੁਅਵਗੁਣਸਭਿਛੁਪੇ॥ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਗੁਰਦੇਵਨੀਚ

ਹੁਇਚਬਪੇ॥ ਕਾਟਿ॥ ਜਿਲਕਦੁਖਮਾਇ॥ ਆਕਰਿਣੀਨਿ॥ ਅਪਦ
 ਜੇ॥ ਗੁਣਗਾਏਬੇ॥ ਅੰਤਰਸਨਾਹਰਿਜਸੇ॥ ੧੯॥ ਸਲੋਕਾ
 ॥ ਇਸਟੰਤਏਕੋਸੁਨੀ॥ ਅੰਤਏਕੋਵਰਤੰਤਏਕੋਨਰਹਰਾਨਾ
 ਮਦਾਨੁਜਾਚੀਤਿਨਾਨਕਦਾਇ॥ ਆਲਪੁਰਖਕ੍ਰਿਪਾਕਰਹਾ॥ ੧॥
 ਹਿਕੁਸੇਵੀ॥ ਹਿਕੁਸੀਮਲਾਹਰਿ॥ ਇਕਸੁਪਹਿਅਰਦਾਜਿ॥ ਨਾ
 ਮਵਖਰੁਪਨੁਸੀਚਿ॥ ਆਨਾਨਕਸਚੀਰਾਗਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਪ੍ਰਭਦਾਇ॥ ਆਲਬੇਅੰਤਪੁਰਨਾਇਕੁਏਹਾ॥ ਸਭੁਕਿਛੁਆ
 ਪੇਅਗਿਪਦੁਜਾਕਹਾਕੇਹੁ॥ ਅਗਿਪਕਰਹੁਪ੍ਰਭਦਾਨੁ॥ ਆਪੇਅਗਿਪ
 ਲੇਹੁ॥ ਆਵਣਜਾਣਾਹੁਕਮੁਸਭੁਨਿਹਚਲੁਤੁਪੁਥੇਹੁ॥
 ਨਾਨਕਮੀਰੀਦਾਨੁਕਰਿਕਿਰਪਾਨਾਮੁਦੇਹੁ॥ ੨੦॥

१॥ ਚਿਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਵਾਰਸੁਹੀਕੀਸਲੋਕਨਗਲਿ १੮੫

॥ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜਲੋਕਮਃ ੩ ॥ ਸੁਹੇਵੇਸਿਦੇਹਾਗ

ਲੀਪਰਪਿਰੁਰਾਵਣਜਾਇ॥ ਪਿਰੁਛੋਰਿਅਪਾਰਿਆਪ

ਲੇਮੋਹੀਦੁਜੈਭਾਇ॥ ਮਿਠਾਕਰਿਕੈਪਾਇਆਬਹੁਸਾਦਹੁ

ਦਾਧਿਆਰਗੁਆਸੁਪੁਭਤਾਰੁਹਾਰਿਛੋਰਿਅਗਫਿਰਿਲਗਾ

ਜਾਇਦਿਜੇਗੁਆਗੁਰਮੁਖਿਹੋਵੈਸੁਪਲਾਟਿਆਹਰਿਰਾਤੀ

ਸਾਜਿਸੀਗਾਰਿ॥ ਸਹਾਜਿਸਚਿਪਿਰੁਰਾਵਿਆਹਰਿਨਾ

ਮਾਉਰਧਾਰਿ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀਸਦਾਸੁਹਾਗਾਇਆਪਿ

ਮੇਲੀਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕਪਿਰੁਪਾਇਆਹਰਿਸਾਚਾਸਦਾ

ਸੁਹਾਗਾਇਨਾਰਿ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸੁਹਵੀਏਨਿਮਾਣੀਏ

ਸੋਸਹੁਸਦਾਸਮਾਲਿ॥ ਨਾਨਕਜਨਮੁਸਦਾਰਹਿਆਪ
ਦਾਕੁਲੁਭੀਭੁਟੀਨਾਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਤਖ
ਤੁਰਚਾਇਚੰਨੁਆਕਾਸਪਾਤਾਲਾ॥ਹੁਕਮੇਧਰਤੀਸਾ
ਜੀਅਨੁਜਰੀਧਰਮਸਾਲਾ॥ਆਪਿਉਪਾਇਖਪਾਇਦ
ਸਚੇਦੀਨਦਾਇਆਲਾ॥ਸਤੁਨਾਰਿਸਕੁਸੀਬਾਹਿਦਾਤੇਰਾ
ਹੁਕਮੁਨਿਰਾਲਾ॥ਆਪੇਆਪਿਪਦਰਤਦਾਆਪੇਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ
॥੧॥ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ਸੁਹਬਤਸੋਹਾਗਦੀਜਾਮੀਨਿ
ਲੈਹੋਸਚੁਨਾਉ॥ਸਤਿਗੁਰਅਪਦਾਮਨਾਇਲੈਰੂਪੁਰ
ਤੀਤਾਅਗਲਾਦੂਜਾਨਾਹੀਬਾਉ॥ਐਸਾਸੀਗਾਰੁਬ
ਦਾਇਤੂਮੇਲਾਕਦੇਨਹੋਵਈਅਹਿਨਿਸਿਲਾਰੀਤਾਉ॥

॥ ਨਾਨਕ ਸੋਹਾਗਾਇਕਾਗਿਅਗਾਇਹਨੁਹੈ॥ ਮੰਦਰਿਸਚਰਮੁ
 ਖੁਰਿਜਲਾਖਸਮੇਮਾਹਿਸਮਾਇ॥ ੧॥ ੨॥ ॥ ਲੋਕਾਵੇਹ
 ਉਸੁਹਵੀਸੁਹਾਵੇਸੁਕਰੀ॥ ਦੇਸੀਸਹੁਨਪਾਣੀਮੇਕਾਰਿਕਰਿ
 ਦੇਸਰਹੀ॥ ਨਾਨਕਾਤਿਨੀਸਹੁਪਾਇਆਜਿਨੀਗੁਰਕੀ॥ ਸਿ
 ਖਸੁਣੀ॥ ਜੇਤਿਸੁਭਾਵੇਸੋਬੀ॥ ਮੇ॥ ਏ॥ ਨਿ॥ ਬਿ॥ ਧਿ॥ ਕੰ॥ ਤਿ॥ ਮਿ॥ ਲੀ॥
 ॥ ੨॥ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹੁਕਮੀ॥ ਸਿਸਾਟਿਸਾਜੀਅਨੁਕਰ
 ਭਿਤਿਸੀਸਾਰਾ॥ ਤੇਰਾਹੁਕਮੁਨਜਾਪੀਕੇਤੜਾਸਚੇਅ
 ਲਖਅਪਾਰਾ॥ ਏਕਨਾਨੁਤੂਮੇਲਿਲੇਹਿਗੁਰਸਬਾਇਬੀ
 ਚਾਰਾ॥ ਸਾਚਿਰਤੇਸੇਨਿਰਮਲੇਹਉਮੇਤਾਜਿਵਿਕਾਰਾ॥
 ਜਿਸੁਤੂਮੇਲਹਿਸੇਤੂਧੁਮਿਲੇਸੋਈਸਾਚਿਆਰਾ॥ ੨॥ ਸੋਲੇ

ਕਮਃ੩ ॥ ਸੁਹਵੀਏ ਸੁਹਾ ਸਭੁ ਸੀਸ ਰੁਪੈ ਨਿਨ ਦੁਰਮ
ਤਿਦੁ ਜਾ ਭਾਉ। ਆਖਿਨ ਮਹਿ ਤੂਨੁ ਸਭੁ ਬਿਨ ਸਿਜਾਇ ਜਿਉ
ਟਿਕੈ ਨਾ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਉ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਲੇ ਲਾਲੁ ਹੋ ਜਿਉ
ਰੀਗੀ ਮਜੀਠ ਸਚ ਛਾਉ। ਉਲਟੀ ਸਕਤਿ ਸਿਵੈ ਪਾਰਿਆ
ਈ ਮਨਿ ਵਾਸਿ ਆਹਾਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਉ। ਨਾਨਕ ਬਾਲਿਹਾ
ਰੀਗੁਰਾ ਆਪਣੇ ਜਿਤੁ ਮਾਲਿ ਮੇਹਾਰਿ ਗੁਣਗਾਉ॥ ੧॥

ਮਃ੩ ॥ ਸੁਹਾਰੀ ਗੁਣਿ ਕਾਰੁ ਹੋ ਕੀਤੁ ਨ ਪਾਇ ਆਜਗੈ
॥ ਏਸੁ ਲਹਾਵੈ ਬਿਲਮ ਨ ਹੋਵਈ ਰੰਗ ਬੈਠੀ ਦੂਜੇ ਭਾਇ॥
ਮੁੰਧਾਇ ਮਾਣੀ ਦੁਮਣੀ ਸੁਹੇਵੈ ਸਿਉ ਭਾਇ। ਸਬਾਇ ਸ
ਚੈ ਰੀਗੁਲਾ ਲੁਕਾਰਿ ਭੇਭਾਇ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ। ਨਾਨਕ ਸ

ਦਾਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਦਲ ਨਿਸਤਿਗੁਰਗੁਣੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥

॥ ਆਪੋਆਪਿਉਪਾਇਅਨੁਆਪੀਪਕੀਮਤਿਪਾਈ ॥ ਤਿਸਦਾ

ਅੰਤਨਜਾਪਈਗੁਰਸਬਾਦਿਬੁਝਾਈ ॥ ਮਾਇਆਮੋਹੁਗੁਬ

ਰੁਹੈਦੂਜੈਭਰਮਾਈ ॥ ਮਨਮੁਖਠਉਰਨਪਾਇਨੀਫਿਰਿਆ

ਦੇਜਾਈ ॥ ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੇਜੋਥੀ ॥ ਐਸਭਰਠੇਰਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕਮ ॥ ੩ ॥ ਸੁਹੈਵੇਜਿਕਾਮਦਿਕੁਲਖਣੀਜੋਪ੍ਰਭ

ਛੇਡਿਪਰਪੁਰਖਧਰੇਪਿਆਰਾ ॥ ਓਸੁਜੀਲੁਨਸੰਜਮੁਸਦਾਬੂ

ਠੁਬੋਲੇਮਨਮੁਖਿਕਰਮਪੁਆਰਾ ॥ ਜਿਸੁਪੁਰਖਹੋਵੈਲਿਖਿਅੰ

ਤਿਸੁਜਤਿਗੁਰਮਿਲੇਭੁਤਾਰਾ ॥ ਸੁਹਾਵੇਸੁਸਭਉਤਾਰਿਧਰੇ

ਗਲਿਪਹਿਰੈਖਿਮਾਸੀਗਾਰਾ ॥ ਪਈਐਸਾਹਰੇਬਹੁਸੋਭਾ

ਪਾਏ ਤਿਸੁ ਪੁਜ ਕਰੇ ਸਭੁ ਸੇਸਾਰਾ ਓਹ ਰਲਾਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾਰ
ਲੇ ਜਿਸੁ ਰਾਵੇ ਸਿਰਜ ਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾ
ਗਈ ਜਿਸੁ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਭਤਾਰੁ ॥੧॥ ਮ ੪੯ ॥ ਸੁਹ
ਰੰਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਿਸੀ ਬਿਨੁ ਤਾਰੋਗਾ ਲਿਹਾਰੁ ਸਚ ਰੰਗੁ ਮ
ਜੀਠ ਕਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਹਮਈ ਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਪੇਸਾ ਮਹਾਰਸੀ
ਸਭਿ ਬੁਰਿਆਈਆ ਛਾਰੁ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ
ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਓਨੁ ਕਰਿ ਰੋਜ ਦਿਨੁ ਪਰਿਧਾਤੁ ਵਿਚਿ ਪ
ਈ ਅਨੁਮੋਹੁ ਬੁਨੁ ਗੁਮਾਨੁ ਆਵੈ ਜਾਇ ਭੁਵਾਈ ਮੇਮਨੁ
ਖੁਮਾਰੀਆਨੁ ॥ ਇਕਨੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇ ਓਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹ
ਰਿਗਿਆਨੁ ਭੁਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿ ਓਨੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨਿ

ਧਾਨੁ॥੪॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਸੁਹਵੀਏਸੁਹਾਵੇਸੁਛਾਡਿ
 ਭੁਤਾਪਰਲਗੀਪਿਆਰਾਸੁਹੇਵੇਸਿਪਿਰੁਕਿਨੈਨਪਾਇਓ
 ਮਨਮੁਖਿਦਾਇਮੁਈਗਾਵਾਰਿਸਤਿਗੁਰਿਮਿਲਿਐਸੁਹਾਵੇ
 ਸੁਗਾਇਆਹਉਮੇਵਿਚਹੁਮਾਰਿਮਨੁਤਨੁਰਤਾਲਾਲੁਹੇ
 ਆਰਜਨਾਰਤੀਗੁਣਸਾਰਿਸਦਾਸੁਹਾਰਗਾਇਸਬਦੁਮ
 ਨਿਭੈਗੁਣਿਕਰੇਜੀਗਾਰੁਨਾਨਕਕਰਮੀਮਹਲੁਪਾਇਆ
 ਪਿਰੁਗੀਖਮਾਉਰਧਾਰਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਸੁੰਧੈਸੁਹਾਪਰਹ
 ਰਹੁਲਾਲੁਕਰਹੁਜੀਗਾਰੁਆਵਣਜਾਣਾਵੀਸਰੇਗੁਰ
 ਸਬਦੀਵੀਰਾਰੁਸੁੰਧਸੁਹਾਵੀਜੋਹਣੀਜਿਸੁਪਰਿਸਹਜਿ
 ਭੁਤਾਰੁਨਾਨਕਸਾਧਨਰਾਵੀਐਰਾਵੇਰਾਵਣਹਾਰੁ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮੋਹੁ ਕੁਰੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਮਨ ਮੁਖੁ ਮੁਗਾ ਪੁਰਤਾ ਹਉ
 ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਮੁਏ ਕਿਛੁ ਜਾ ਬਿਨਾ ਲਿਤਾ ॥ ਜਿਰਉ ਪਰਿਜ ਮਕਾ
 ਲੁਨ ਮੁਏ ਏਏ ਜੈ ਰੁਰ ਮਿਤਾ ॥ ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਹਾ ਬਿਨ ਆਵਈ
 ਜਮਕਾ ਲਿਵਾਸਿ ਕਿਤਾ ॥ ਜੇਹਾ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇ ਓਨੁ ਸੇਕ
 ਰ ਮਕ ਮਿਤਾ ॥ ੫ ॥ ਜਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ॥ ਸਤੀ ਆਣੇ ਹਿਨ ਆ
 ਖੀ ਅਨਿਜੋ ਮਾਝਿ ਆ ॥ ੧ ॥ ਰਿਜ ਲੀਨਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤੀ ਆ ਜਾਣੀ
 ਅਨਿਜਿ ਬਿਰਹੇ ਚੋਟ ਮਰੀਨਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ॥ ਭੀ ਸੋ ਸਤੀ
 ਆ ਜਾਣੀ ਅਨਿਸੀਲ ਸਿਤੋ ਪਿਰਹੀਨਿ ॥ ਸੇਵਨਿ ਜਾਣੀ ਆ
 ਪਣਾ ਨਿਤ ਉਠੈ ਸੀ ਮਾਣੀਨਿ ॥ ੨ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ॥ ਕੀਤਾ ਨਾ ਲਿ
 ਮਹੇਲੀ ਆ ਸੇਤੀ ਆਰਿਜ ਲਾਹਿ ॥ ਜੇ ਜਾਣਹਿ ਪਿਰੁ ਆ

ਪਦਾਤਾਤਨਿਦੁਖਸਹਾਹਿ॥ ਨਨਕਕੰਤਨਜਾਣਨੀਸੇਕਿ
 ਉਅਗੀਜਲਾਹਿ॥ ਭਾਵੇਜੀਵਉਕੈਮਰਉਦੂਰਪੁਪੀਭੁ
 ਜਿਜਾਹਿ॥੩॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਤੁਪੁਦੁਖਸੁਖੁਨਾਲਿਉਪਾ
 ਇਆਲੇਖੁਕਰਤੈਲਿਖਿਆ॥ ਨਾਵੇਜੇਵਰੁਹੋਰਦਾਤਿ
 ਨਾਹੀਤਿਸੁਰੁਪੁਨਰਿਖਿਆ॥ ਨਾਮੁਅਖੁਟੁਨਿਧਾਨੁਪੈਰੁ
 ਰਮੁਖਿਅਨਿਵਾਸਿਅਗਾ॥ ਕਰਿਕਿਰਪਾਨਾਮੁਦੇਵਜੀਫਿਰਿ
 ਲੇਖੁਨਲਿਖਿਆ॥ ਸੇਵਕੁਗਇਸੇਜਨਮਿਲੇਜਿਨਹ
 ਰਿਜਪੁਜਾਪਿਆ॥੬॥ ਸਲੋਕੁਮੰਤਰ ॥ਜਿਨੀਚਲ
 ਦੁਜਾਇਆਸੇਕਿਉਕਰਹਿਵਿਥਾਰਾ॥ ਚਲਦਸਾਰਨ
 ਜਾਣਨੀਕਾਜਸਵਾਰਦਹਾਰਾ॥੭॥ ਮੰਤਰ ॥ਗਤਿ

ਕਾਰਣਿ ਪਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਲ ਕੇ ਚਲ ਦੁਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨ
 ਲਿਨ ਚਲਣੀ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਮ ੪੨ ॥
 ਬਧ ਚਟੀ ਜੇ ਭੁਰੇ ਨਾ ਗੁਣੁ ਨਾ ਉਪਕਾਰੁ ॥ ਸੇਤੀ ਖੁਸੀ ਸ
 ਵਾਰੀਐ ਨਾਨਕ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਮ ੪੨ ॥ ॥ ਮਨਹ
 ਠਿਤਰਫਨ ਜਿ ਪਈ ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਘਾਲੇ ॥ ਤਰਫ ਜਿਏ ਸ
 ਤਭਾ ਉਦੇਜ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਜਿ ਨਿਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥ ਆਪੇ ਸਿ
 ਸਟਿ ਉਪਾਈ ਅਨੁ ਆਪੇ ਫੁਨਿਰੀਈ ॥ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਸਭ
 ਭਾਵਿ ਬਕੀ ਕਿ ਨਿਕੀਆ ਭਿਰੀਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਏਕਾ ਦਿਖਾਇ
 ਆਮ ਨਿਤ ਨਿਸੁ ਖੁਹੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ ਕ

ਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੇਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜਿਨਾ ਭਉ
 ਤਿਨ ਨਾਹਿ ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਉ ਨਿਭਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇਹੁ ਪ
 ਟੰਤਰਾ ਤਿਤੁ ਦੀ ਬਾਇ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੨ ॥ ਭੁਰ
 ਦੇ ਕਉ ਭੁਰਦਾ ਮਿਲੈ ਉਰੁ ਤੇ ਕਉ ਉਰੁ ਤਾ ਜੀਵ ਤੇ ਕਉ ਜੀ
 ਵਤਾ ਮਿਲੈ ਮੁਏ ਕਉ ਮੁਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਾਣਾ ਹੀ ਮੇਜੀ ਨਿ
 ਕਾਰੁ ਕੀਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚੁ ਧਿਆਇ ਨਿਸੇ
 ਸਚੇ ਗੁਰ ਸਬਾਇ ਦੀ ਚਾਰੀ ॥ ਚਉ ਮੇ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ
 ਹਰਿਨਾ ਮੁਉਰਿ ਰਿਧਾਰੀ ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਛੀ ਆਲਾਰੀ ਪਏ
 ਗਾਢਾਰੀ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਤਿਸ ਪਿਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖਿ ਰੁ
 ਬਾਰੀ ॥ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਇ ਹਿਸੇ ਬੁਝ ਸੀ ਸਚਿ ਮਾਗਿ ਮਾਜੀ

ਤਵਿਚਾਰੀ॥੮॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਕਮਾਦਿਤਉਸੀ
ਗਾਰੁਕਰਿਜਾਂਪਹਿਲਾਕੀਤੁਮਨਾਇ॥ਮਤੁਜੇਜੇਕੀਤੁਨਾ
ਵਣੀਏਵੈਬਿਰਥਾਜਾਇ॥ਕਮਾਦਿਪਿਰਮਨੁਮਾਨਿਅ
ਤਉਬਾਦਿਅਸੀਗਾਰੁ॥ਕੀਅਤਉਪਰਵਾਦੁਪੇਜਾ
ਸਹੁਧਰੇਪਿਆਰੁ॥ਤਉਸੀਗਾਰੁਤਬੋਲਰਸੁਭਜਨੁ
ਭਾਉਕਰੇਇ॥ਤਨੁਮਨੁਜਉਪੇਕੀਤਕਉਤਉਨਨਕਭ
ਰੁਕਰੇਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਕਾਜਲਫੁਲਤੰਬੋਲਰ
ਸੁਲੇਧਨਕੀਅਸੀਗਾਰੁ॥ਜੇਜੇਕੀਤਨਅਗਈਓਏਵੈ
ਭਾਇਅਗਵਿਕਾਰੁ॥੨॥ਮਃ੩ ॥ਧਨਪਿਰਏਹਿਨ
ਅਖੀਅਨਿਬਹਨਿਇਕਠੇਹੋਇ॥ਏਕਜੋਤਿਦੁਇਖੁ

ਰਤੀਧਨਪਿਰੁਕਹੀਮੇਜੋਇ। ੩। ਪਉੜੀ। ॥ ਭੋਬਿ

ਨੁਭਗਾਤਿਨਹੋਵਈਨਾਮਿਨਲਰੀਪਿਆਰਾਸਤਿਗੁਰਿ

ਮਿਲਿਮੇਭੁਉਉਪਜੇਭੋਭਾਇਰੰਗੁਸਵਗਰਿ। ਤਨੁਮਨੁ

ਰਤਾਰੰਗਾਜਿਉਹਉਮੇਭਿਸਨਾਮਗਰਿ। ਮਨੁਤਨੁਨਿਰਮ

ਲੁਅਤਿਜੋਹਣਾਭੋਟਿ। ਅਗ੍ਰਿਸਨਮੁਰਗਰਿ। ਭੁਉਭਾਉ

ਜਭੁਤਿਸਵਾਸੇਜਚੁਵਰਤੇਸੰਸਾਰਿ। ੬। ਸਲੋਕਮਃ ੧

॥ ਵਾਹੁਖਸਮੁਤੁਵਾਹੁਜਿਨਿਰਚਿਰਚਨਾਹਮਕੀਏ।

ਸਾਗਰਲਹਰਿਸਮੁੰਦਸਰਵੋਲਿਵਰਸਵਰਾਹੁ। ਅ

ਪਿਖੌੜੋਵਹਿਅਪਿਕਾਰਿ। ਅਪਿਣੈਆਪਾਹੁਗੁਰਮੁਖਿ

ਜੇਵਾਬਾਇਪਵੈਉਨਮਨਿਤਤੁਕਮਾਹੁ। ਅਸਕਾਤਿਲ

ਹਰਮਜੁਰੀਆਮੀਰੀਮੀਰੀਖਸਮਦਰਾਹੁਨਾਨਕਪੁ
 ਰਦਰਵੇਪਰਵਾਹਤਉਦਰਿਉਣਾਨਾਹਿਕੋਸਚਾਵੇਪ
 ਰਵਾਹੁ॥੧॥ਮਹਲਾ੧ ॥ਉਂਜਲਮੋਤੀਜੋਹਦੇਰ
 ਤਨਾਨਗਲਿਜੁੜੀਨਿ॥ਤਿਨਜਰੁਵੈਰੀਨਾਨਕਾਜਿਬੁ
 ਫੇਬੀਇਮਰੀਨਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਸਾਲਾਹੀ
 ਸਦਾਸਦਾਤਨੁਮਨਸਉਂਪਸਰੀਗੁਗੁਰਸਬਦੀਸ
 ਰੁਪਾਇਆਸਚਾਰਾਹਿਰਰੀਗੁਗੁਰਮਨਿਤਨਿਹਿਰਦੈ
 ਗਵਿਗਹਿਅਹਰਿਹੀਰਾਹੀਗੁਜਨਮਮਰਦਕਾਵੁ
 ਖਗਾਇਅਗਫਿਰਿਪਵੈਨਫੀਗੁਨਾਨਕਨਾਮੁਸਲਾਹਿ
 ਤੁਹਰਿਗੁਣੀਗਾਹੀਗੁ॥੧੦॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਨਾ

ਨਕਾਇਤੁ ਤਨੁ ਜਾ ਲਿਨਿ ਨਿਜਾ ਲਿਐ ਨਾ ਮੁਦਿ ਸਾਗਰਿ ਮਾਗਾ ॥
 ਪਉਦੀ ਜਾਇ ਪਰਾ ਲਿਪਿ ਛੇਹ ਬੁਨਾ ਸੀਬ ਝੋਤਿ ਤੁਨਿ ਵੀਧੈ
 ਤੁਗਾ ਲਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੧੦੧ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨ ਕੈ ਕੀ ਮਛਿਟਿ ਮਾਗਾ
 ਲਤਨ ਮਾਵਹੀ ॥ ਕਿਤੀ ਲਹਾ ਸਹੀ ਮਜਾ ਬਖਸੇ ਤਾਧਕਾ
 ਨਹੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਚਾ ਅਮਰੁ ਚਲਾਇ ਓਨੁ ਕ
 ਰਿਸ ਚੁਫੁਰ ਮਾਣੁ ॥ ਸਦਾ ਨਿਹ ਚਲੁ ਰਵਿ ਰਹਿ ਮਾਜੈ ਪੁ
 ਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵੀ ਐਸ ਚੁਸ ਬਾਇਨੀ
 ਜਾਣੁ ॥ ਪੁਰਾ ਬਾਣੁ ਬਣਾਇ ਮਾਰੰ ਗੁਰ ਗੁਰ ਮਤਿ ਮਾਣੁ ॥
 ਅਗਾ ਮਮੋਰ ਚਰਾ ਮਲਖੁ ਪੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਾਣੁ ॥ ੧
 ॥ ਜੋਲੈ ਕਮ ॥ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਬਦਰਾ ਮਾਣਕਾ ਭੀਤ ਰਿ

ਧਰਿਆਆਗਣਿ। ਚੋਟੇਖਰੇਪਰਖੀ। ਅਨਿਸਾਹਿਬਕੇਦੀ
ਬਾਣਿ॥੧॥ਅਮ०੧ ॥ ਨਾਵਦਚਲੇਤੀਰਬੀ। ਅਨਿਖੋ
ਏਤਨਿਚੋਰਾ। ਇਕਭਾਉਲਬੀਨਾਤਿ। ਅਦੁਇਭਾਚੰਡੀ
ਅਸੁਹੋਰਾ। ਬਾਹਾਰਿਧੋਤੀਤੂਮਡੀ। ਅੰਦਰਿਵਿਸੁਨਿਕੋਰ
॥ ਸਾਧਭਲੇਅਣਨਾਤਿ। ਅਚੋਰਾਜਿਚੋਰਾਚੋਰਾ॥੨॥ਪ
ਉਡੀ॥ ॥ ਅਪੇਪੁਕਸੁਚਲਾਇਦਾਜਗੁਪੀਪੈਲਾ
ਇਅਗਾਇਕਿਅਪੇਹੀ। ਅਗੀਪਲਾਇਅਨੁਗੁਰਤੇਸੁ
ਖੁਪਾਇਅਗਦਹਦਿਸਾਇਹੁਮਨੁਧਾਵਦਾਰੁਰਿਠਾਕਿ
ਰਹਾਇਅਗ। ਨਾਵੈਨੋਸਭਲੇਚਦੀਗੁਰਮਤੀਪਾਇਅ
॥ ਪੁਰਿਲਿਖਿਅਮੇਟਿਨਸਕੀ। ਮੇਜੋਹਰਿਲਿਖਿਪਾਇ

ਆ॥ ੧੨॥ ਜਲੋਕਮ ॥ ੧ ॥ ਦੁਇਦੀਵੇਚਉਦਹਰਦ
ਨਾਲੇ ਜੇਤੇਜੀਅਤੇਤੇਵਦਨਜਾਰੇ॥ ਖੁਲੇਹਟਹੋਆਦਾ
ਪਾਰਾ ਜੋਪਹੁਚੇਜੋਚਲਦਹਾਰਾ॥ ਧਰਮੁਦਲਾਲੁਪਾਏ
ਨੀਜਾਨਾਨਾਨਕਨਾਮੁਲਾਹਾਪਰਵਾਨਾ॥ ਪਰਿਆਏ
ਦਸੀਦਾਪਾਈ॥ ਜਚਨਾਮਕੀਮਿਲੀਵਾਤ੍ਰਿਆਈ॥ ੧॥ ਅ ॥ ੦੧

੧੬੩

॥ ਗਤੀਹੋਵਨਿਕਾਲੀਆਸੁਪੇਦਾਜੇਵੰਨਾ॥ ਦਿਹੁਬ
ਗਤਪੇਪਦਾਕਾਲਿਆਕਾਲੇਵੰਨਾ॥ ਅਧੇਅਕਲੀਬਾ
ਹਰੇਮੂਰਖਅੰਧਆਗਿਆਨੁ॥ ਨਾਨਕਨਦਰੀਬਾਹਰੇਕ
ਬਹਿਨਪਾਵਹਿਆਨੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕਾਇਆਕੋ
ਵਰਚਾਇਆਹਰਿਸਚੇਅਪੋ॥ ਏਕਿਵੁਜੇਭਾਇਖੁਆ

ਇਅਨੁਹਉਮੇਵਿਰਿਵਿਆਪੋ॥ਇਹੁਮਾਨਜਜਨਮੁਦੁ
ਲੰਭਸਾਮਨਮੁਖਸੰਤਾਪੋ॥ਜਿਸਾਅਗੀਪਬੁਝਾਏਸੋਬੁਝੁ
ਸੀ॥ਜਿਸੁਸਤਿਰਗੁਰੁਥਾਪੋ॥ਸਤੁਜਗੁਖੇਲੁਰਚਾਇਓਨੁ
ਸਤੁਦਰਤੈਆਪੋ॥੧੩॥ਸਲੋਕਮਃ॥੧॥ ਚੋਰਾਜਾਰ
ਰੰਗੀਅਕੁਟਦੀਆਵੀਥਾਲੁ॥ਵੇਦੀਨਕੀਦੋਸਤੀਦੋ
ਦੀਨਕਾਖਾਲੁ॥ਜਿਫਤੀਸਚਨਜਦਨੀਸਦਾਦਸੇ
ਜੇਤਾਨੁ॥ਗਾਦਪੁਰੰਦਨਿਖਉਲੀਮੇਭੀਸਾਹੁ॥ਜਿਉਪਾ
ਲੁ॥ਨਾਨਕਕੁੜਕਤਿਮੇਕੁਜਤਦੀਮੇਤਾਲੁ॥ਕੁੜਾਕਪ
ਕੁੜਾਛੀਮੇਕੁੜਾਪੇਨਲੁਮਾਲੁ॥੧੪॥ਮਃ॥੧॥ ਬਾਂਗਾ
ਬੁਰਗੁਸਿੰਧੀਆਨਾਲੇਮਿਲੀਕਲਾਦਾ॥ਇਕਿਦਾਤੇ

ਇਕਿਸੰਗਤੇਨਾਮੁਤੇਰਾਪਰਵਾਨਾਨਾਨਕਾਜਿਨੀਸੁਣਿ
 ਕੈਸੀਨਿਆਹਉਤਿਨਾਵਿਟਪੁਕਰਬਾਨਾ॥੨॥ਪਉੜੀ
 ॥ਅਗਇਆਮੋਹੁਸਭੁਕੁਰੁਪੈਕੁਰੁਪੈਇਗਾਇਆਹਓਮੇ
 ਝਗੜਾਪਾਇਓਨੁਝਗੜਾਜਗੁਮਾਇਆਗੁਰਮੁਖਿਝ
 ਗੜੁਚੁਕਾਇਓਨੁਇਕੋਰਵਿਗਹਿਆਜਭੁਆਤਮਰਾ
 ਮੁਪਛਾਇਆਭੁਉਜਲੁਤਰਿਗਾਇਆਜੋਤਿਸਮਾ
 ਦੀਜੋਤਿਵਿਚਿਹਰਿਨਾਮਸਮਾਇਆ॥੧੪॥ਜਲੋਕ
 ਮਃ੧ ॥ਜਤਿਗੁਰਭੀਖਿਆਦੇਹਿਮੇਤੁਸਮਰਬੁਢਾ
 ਤਾਰਾਹਉਮੇਗਾਰਬੁਨਿਵਾਰੀਮੇਕਾਮੁਕੁਪੁਅਹੰਕਾਰੁ
 ॥ਲਬਲੋਕੁਪਰਜਾਣੀਮੇਨਾਮੁਮਿਲੈਆਧਾਰਾਸਮ

ਹਿਨਿਜਿਨਵਤਨੁਨਿਰਮਲਾਮੇਲਾਕਬਹੁਨਹੋਇ। ਨਨ
ਕਇਹਾਬਿਧਿਛੁਟੀਮੇਨਦਰਿਤੇਰੀਸੁਖੁਹੋਇ॥੧॥ਮੰ०
੧ ॥ਇਕਕੰਤੁਜਬਾਈਆਜਿਤੀਦਰਿਖੜੀਆਹਾ॥
ਨਨਕਕੰਤਰਤੀਆਪੁਛਾਹਿਬਾਤੜੀਆਹਾ॥੨॥ਮੰ०੧
॥ਜਭੈਕੰਤਰਤੀਆਮੇਦੋਹਾਗਾਇਕਿਤੁਮੇਤਾਨਿ
ਅਵਗਾਣਏਤੜੇਖਸਮਨਫੇਰੇਰਿਤੁ॥੩॥ਮੰ०੧ ॥
ਹਉਬਾਲਿਹਾਰੀਤਿਨਕਉਸਿਫਤਿਜਿਨ੍ਹਦੇਵਗਤਿ॥
ਜਾਭਿਰਾਤੀਸੋਹਾਗਾਣੀਇਕਮੇਦੋਹਾਗਾਇਰਗਤਿ॥੪॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ਦਰਿਮੰਗਤੁਜਾਚੇਦਾਨੁਪਰਿਦੀਜੇਕਿ
ਪਾਕਰਿ॥ਗੁਰਮੁਖਿਲੇਹੁਮਿਲਾਇਜਨੁਪਾਵੇਨਾਮੁਹਰਿ

॥ ਅਨਪਦਸਬਦੁਦਜਾਇਜੋਤੀਜੋਤਿਧਾਰਿ ॥ ਹਿਰਦੈ
 ਹਰਿਗੁਣਗਾਇਜੋਜੋਸਬਦੁਹਾਰਿ ॥ ਜਗਮਹਿਦਰਤੈ
 ਅਗਿਪਹਰਿਜੋਤੀਪ੍ਰੀਤਿਕਾਰਿ ॥ ੧੫ ॥ ਜਲੋਕਮਃ ੧
 ॥ ਜਿਨੀਨਪਾਇਓਪ੍ਰਮਰਸੁਕੰਤਨਪਾਇਓਸਾਉ ॥ ਬੁ
 ਏਘਰਕਾਪਾਹੁਣਾਜਿਉ ॥ ਅਗਇਅਗਤਿਉਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮ
 ਃ ੧ ॥ ਜਉਓਲਾਮੋਇਨੈਕੇਰਾਤੀਮਿਲਨਿਸਹੰਸ
 ॥ ਜਿਫਤਿਸਲਾਹਵੁਛਾਭਿਕੈਕਰੰਗੀਲਗਾਹੰਸੁ ॥ ਫਿ
 ਰੁਇਵੇਹਾਜੀਵਿਅਗਜਿਤੁਖਾਇਦਧਾਇਅਪੇਟਾਨ
 ਨਕਸਬੇਨਾਮਾਇਲੁਸਭੁਦੁਸਮਨੁਹੇਤਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਛਾਛੀਗੁਣਗਾਵੈਨਿਤਜਨਮੁਸਦਾਰਿਅਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿ ਸਲਾਹਿ ਸਚਾ ਉਰਧਾਰਿ ਮਾਘ ਪਰੁਦ
 ਰੁਪਾਵੈ ਮਹਲੁ ਨਾਮੁ ਪਿਅਰੀ ਮਾਘ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇੰ ਮਾ
 ਨਾਮੁ ਹਉ ਗੁਰਕ ਉਦਾਰਿ ਮਾਘ ਤੁਮਾ ਪਿਸ਼ਵਾਰਹਿ ਮਾਪਿ
 ਸਿਰਜਨੁ ਹਾਰਿ ਮਾਘ ॥ ੧੬ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮੰ ੧ ॥ ਵੀ
 ਵਾਬਲੈ ਮਧੋਰਾ ਜਾਇ ॥ ਬੇਦ ਪਾਠ ਮਭਿ ਪਾਪ ਖਾਇ ॥
 ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਨ ਜਾਪੈ ਚੰਦੁ ॥ ਜਹਰਿ ਮਾਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਮਰਿ
 ਮਾਨੁ ਮਿਟੰਤੁ ॥ ਬੇਦ ਪਾਠ ਸੀਸ ਰਕੀ ਕਾਰਾ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰ
 ਰਿਤ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
 ਨਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰ ਸਿਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੧ ॥ ਸ
 ਬੈ ਸਾਦੁ ਨ ਮਾਇਓ ਨਾ ਮਿਨੁ ਲਗੈ ਪਿਅਰੁ ਰਸ

ਨਾਫਿਕਾਬੋਲਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਗੁ ਨਾਨਕ ਪਇ
 ਮੇਰਿ ਰਤਿ ਕਮਾਵਣ ਕੋਇ ਨ ਮੋਟਣ ਹਾਗੁ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੇ ਆਪਣੇ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿ
 ਰਹੁ ਦੁਰਿ ਕਰਿ ਸਚੁ ਮੀਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਗੁਣ ਉ
 ਚਿਰ ਰੰਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਗੰਗੀ ਵਿਛੁੜੀ ਨਿਅ
 ਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਮਨੁ ਮੇਲਾਇ ਵਸੁ ਪੁਰੇ ਹੋਰਿ ਨਾ
 ਮੁਧਿ ਆਏ ॥੧੧॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕਾਇਆ ਕਾਮਲ
 ਫੁਲ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਗੁਪਾ ਜਿਮਾਲਾ ॥ ਏਨੀ ਫੁਲੀ ਰਉ ਕਰੇ
 ਅਵਗਧਿ ਚੁਣੀਆ ਹਿਰਾਣਾ ॥੨॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਾਤਿ ਨਾਬਸੰਤ ਹੋ ਜਿਨ ਪਾਰਿਵਾਸਿ ਆਕੰਠਾ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਕੰਠਿ

ਦਿਸਾਪੁਰੀਸੇਅਹਿਨਿਸਿਫਿਰਹਿਜਲੰਤਾ॥੩॥ਪਉ
 ਝੀ॥ ॥ਆਪੇਬਖਸੇਦਇਆਕਰਿਗੁਰਸਤਿਗੁਰ
 ਬਰਨੀ॥ਅਨਾਦਿਨੁਸੇਵੀਗੁਣਰਵਾਮਨੁਸਚੈਰਚਨੀ
 ॥ਪੁਤ੍ਰਮੇਰਾਬੇਅੰਤੁਹੈਅੰਤੁਕਿਨੈਨਲਖਨੀ॥ਸਤਿਗੁਰ
 ਚਰਣੀਲਾਗਿਅਹਰਿਨਾਮੁਨਿਤਜਪਨੀ॥ਜੋਇਛੈ
 ਸੋਫਲੁਪਾਇਸੀਸਤਿਪਰੈਵਿਚਿਜਚਨੀ॥੧੮॥ਸ
 ਲੋਕਮਃ੧ ॥ਪਹਿਲਬਸੀਤੈਆਗਾਮਨਪਹਿਲਾ
 ਮਉਲਿਓਸੋਇ॥ਜਿਤਮਉਲਿਓਸਤਮਉਲੀਓ
 ਤਿਸਹਿਨਮਉਲਿਹੁਕੋਇ॥੧॥ਮਃ੨ ॥ਪਹਿਲਬ
 ਸੀਤੈਆਗਾਮਨਿਤਿਸਕਾਕਰਹੁਬੀਚਾਰੁ॥ਨਾਨਕਸੋਸਾ

ਲਾਹੀਐਸਿਸੁਰੁਸੈਦੇਅਧਾਰੁ॥੨੫੫੪੨॥ਮਿ
 ਲਿਐਮਿਲਿਅਨਮਿਲੇਮਿਲੇਮਿਲਿਅਨਜੇਹੋਇ॥
 ਅੰਤਰੁਆਤਮੇਜੇਮਿਲੇਮਿਲਿਅਕਹੀਐਸੋਇ॥੩
 ॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਲਾਹੀਐਸਚਕਾਰ
 ਕਮਾਵੈ॥ਦੁਜੀਕਾਰੈਲਾਗੀਆਫੇਰਿਜੇਨੀਪਾਵੈ॥ਨਾ
 ਮਿਰਤਿਅਨਾਮੁਪਾਈਐਨਾਮੇਗੁਣਗਾਵੈ॥ਗੁਰਕੇਸ
 ਬਾਇਸਲਾਹੀਐਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਵੈ॥ਸਤਿਗੁਰਸੇਵ
 ਸਫਲਹੋਸੇਦਿਐਐਫਲਪਾਵੈ॥੧੯੬॥ਸਲੋਕਮੰ॥੨
 ॥ਕਿਸਹੀਕੋਈਕੋਇਮੰਦੁਨਿਮਾਣੀਇਕੁਤਾਕਿਉਨ
 ਮਰਿਜੈਰੋਇਜਾਲਗੁਚਿਰਿਨਾਮਾਵਹੀ॥੧੯੭॥ਮੰ॥੨

॥ ਜਾਗੁ ਮੁਤਾਸੁ ਰਾਗੁ ਵਿਥਿ ਖਿਭੀ ਸੰਮਾਗਿ ਚਾਇ ॥ ਨ
 ਨ ਕੁ ਕਹੈ ਸੀ ਮਾਣੀ ਏਇ ਉਕੰਠ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉੜੀ ॥ ॥ ਹਉ ਕਿ ਮਾਸਾਲਾ ਹੀ ਕਿਰਮ ਜੀਤੁ ਦਰੀਤਿ
 ਰੀਦਾ ਬਿਮਾਣੀ ॥ ਤੁਮਗਾ ਮਦਾਇ ਮਾਲੁ ਮਰੀ ਮੁਹੈ ਮਾ
 ਪਿਲੇ ਹੀ ਮਿਲਾਣੈ ॥ ਮੈਤੁ ਝਾ ਬਿਨੁ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨਹੀ ਤੁਮ
 ਤਿਸ ਖਾਣੀ ॥ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ਗਤੀ ਤਿਨ ਲੇਹਿ ਛੁੜਾਈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਰਵਾਹੁ ਹੋਤਿ ਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਣੀ ॥ ੨੦ ॥ ੧
 ॥ ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪
 ੧ ਚ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹ
 ਰਿਉ ਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਗੁ ਦਿਅਾ ਕਾਰਿ ਨਾਨਕੁ ਬਿਲਾਵਲ ਕਾ

ਗੁਆਉਪਦੇਸੁਗੁਰੂਸੁਣਿਮੀਨਿਆਪੁਰਿਮਸਤਕਿਪੁਰਾਬਾ
ਗੁਆਸੁਭਦਿਨਸੁਗੁਰੂਗੁਣਉਰਰੇਹਰਿਹਰਿਹਰਿਉ
ਗਲਿਵਲਾਗੁਆਸੁਭਤਨੁਮਨੁਹਰਿਅਹੋਇਆਮਨਾਖਿ
ਜ਼ਿਆਹਰਿਅਬਾਰੁਆਮਗਿਆਨੁਮੀਧੇਰਾਮਿਟਿਗਾਇ
ਆਗੁਰਚਾਨਦੁਗਿਆਨੁਚਰਾਗੁਆਜਨਨਨਕੁਜੀਵੈ
ਦੇਖਿਹਰਿਇਕਿਨਿਮਖਘੜੀਮੁਖਿਲਾਗੁਆ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ
॥ਬਿਲਾਵਲੁਤਬਹੀਕੀਜੀਐਜਬਮੁਖਿਹੋਵੈਨ
ਮੁਆਗਨਾਦਸਬਇਸੋਹਦੇਜਾਲਾਰੀਸਹਜਿਧਿਅ
ਨੁਆਗਨਾਦਛੋਰਿਹਰਿਸੇਵੀਐਤਾਦਰਗਾਹਪਾਣੀ
ਐਮਾਨੁਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੀਐਚੁਕੋਮਨਿ

ਅਭਿਮਾਨੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਹਾਰਿਪ੍ਰਭੁਅਪਿਅ
 ਗੰਮੁਹੈਸਭਿਤੁਪੁਉਪਾਇਅਗਾਨੁਅਪੇਅਪਿਪਦਰਤ
 ਦਾਸਤੁਜਗਤੁਬਸਾਇਅਗਾਨੁਪੁਅਪੇਤਾਨੀਲਾਈ
 ਮੇਅਪੇਗੁਣਗਾਇਅਗਾਨਹਰਿਪਿਅਵਹੁਬਰਗਤਪੁ
 ਦਿਨਸੁਰਾਤਿਅੰਤਿਲਏਛਗਾਇਅਗਾਨਿਨਿਸੇਵਿ
 ਅਗਤਿਨਿਸੁਖੁਪਾਇਅਗਾਨਹਰਿਨਾਮਿਸਾਮਾਇਅਗ॥੧॥
 ਸਲੋਕੁ॥੩॥ ॥ਦੁਜੈਬੁਗਇਬਿਲਾਵਲੁਨਹੋਵਈ
 ਮਨਮੁਖਿਥਾਇਨਪਾਇ॥ਪਾਖੰਡੁਬੁਰਗਾਤਿਨਹੋਵਈ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਨਪਾਇਅਜਾਇ॥ਮਨਹਠਿਕਰਮਕਮ
 ਵਏਥਾਇਨਕੋਈਪਾਇ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਅਪੁਖੀ

ਚਾਹੀਐ ਵਿਰਹੁ ਆਪਿ ਪੁਗਵਾਇਓ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਪਾਰ
 ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੋ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਾਸਿ ਆਮਨਿ ਆਇਓ ॥ ਜੀ ਮਨੁ
 ਮਰਦੁ ਕਾਟਿ ਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩
 ॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਰਿਹੁ ਤੁਮਾਪਿ ਆਰਿਹੋ ਏਕ ਬ੍ਰਾਜਿ ਉਲਿ
 ਦਲਾਇਓ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਟੀਐ ਸਚੇ ਰਹੇ ਸਮਾ
 ਏ ॥ ਸਦਾ ਬਿਲਾਵਲੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁ
 ਰਗਇਓ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤੀ ਬਹਿਰੁ ਉਕਰਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਰੁ
 ਦਗਾਇਓ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਜੋ ਹਣੇ ਜਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮੇਲਿ
 ਮਿਲਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਭ ਜੀ ਆਵਹਿ ਹਰਿ
 ਆਪਿ ਸੋਭਗਤ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹਰਿ ॥ ਸਭ ਕੋਈ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸਿ

ਰਗਤ ਕੈ ਅਨੰਦੁ ਪਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਰਗਤ ਕਾ ਮੇਲੀ ਸਰ
 ਬਤ ਸਉ ਨਿਸੁ ਲਜਨ ਟੰਗ ਪਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਸਭ ਨ ਕਾ ਹੈ
 ਖਸਮੁ ਸੇ ਰਗਤ ਜਨ ਚਿਤਿ ਕਾਰਿ ॥ ਤੁਧੁ ਅਪਨਿ ਕੋਇ
 ਨ ਸਕੈ ਸਰੁ ਝਾਖ ਝਾਖ ਪਵੈ ਝਾਨਿ ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿੰਦੁ ਹਿਤੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿ
 ਰਗਇ ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਾਇ
 ਇ ॥ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਗੁਣ ਸੀਰਾ ਹਰਿ ਜੇਤੀ ਜੇਤੀ ਮਿਲ
 ਇ ॥ ਇਸੁ ਸੁਗਾਮੀ ਹਿਰਦੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿੰਦੁ
 ਹਿ ਚਿਤੁ ਲਗਇ ॥ ਨਨ ਕਾ ਜਿਨ ਕਉਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸ
 ਰਾ ਸੇ ਨਾ ਮਿਰਹੇ ਲਿਵ ਲਗਇ ॥੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿ

ਠਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਤੀ ਆਸ ਬਾਦਿ ਨ ਲਗੇ ਰਾਉ ਚਉਰੇ
 ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਮਾਵਣਾ ਆਤਿ ਦੀਰਘ ਬਹੁ ਸੁਆਉ ਆਮਨ
 ਹਠਿ ਕਰ ਮਕ ਮਾਵਣੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋ ਨੀ ਪਾਇ ਗੁਰਮੁਖ
 ਖਿਜਨ ਮੁਸਫਲੁ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਨ
 ਨਕਨ ਦਰੀ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਨਾ ਮੁਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੨॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਸੁਭ ਵਡਿ ਆਈ ਆਹਰਿ ਨੂੰ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਰੂ
 ਰਮੁ ਖਾਧਿ ਆਈ ਐਯੋ ਜਿਵ ਸਤੁ ਮੰਗੀ ਐਸਾਈ ਪਾਈ
 ਐਜੇ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ਐਯੋ ਗੁਰੁ ਜਗ ਲਜੀ ਅਕੀਕੀ
 ਚੈ ਸਾਤਿ ਗੁਰੁ ਪਾਸਿ ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ਐਯੋ ਗੁਰੁ ਪੁਰਾਣ
 ਰਿਉ ਪਦੇ ਸੁਦੇ ਇਸੁ ਭੁਭੁਖ ਲਾਇ ਜਾਈ ਐਯੋ ਜਿਸੁ ਪੁਰ

ਬਿਹੋਵੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਹਰਿਗੁਣਗਾਈ ਮੇਂ। ੩॥ ਸਲੋ
ਕਮ ੪੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਲੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿਮੇ
ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਾਏ। ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇਹ
ਕੋਇ ਛੇਤੈ ਹਾਫਲੁ ਪਾਏ। ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ
ਸਭਾ ਸਿਸਨ ਭੁਖ ਗਵਾਏ। ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਸੀ ਤੋ ਖੁਹੈ ਅ
ਸਚੁ ਵਾਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਾਏ। ਸਚੁ ਧਿਅਮਾਇ ਅਮਰਾ
ਪਦੁ ਪਾਇ ਅਮਨੁ ਚਦਾ ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ। ਸਚੇ ਦਹ
ਇਸਿ ਪਸਾਰਿ ਅਗੁਰ ਕੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ। ਨਾਨਕ
ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਹੈ ਸੇ ਜਨ ਛਪਾਹਿ ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਛੁ ਪਾ
ਏ। ੧॥ ਅੰ ੪੩ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈ ਮੇਜਾ

ਕਉਨ ਦਰਿ ਕਰੇਇ। ਮਾਨਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭੁਏ ਸਚੀ ਭੁਗ
 ਤੀ ਜੀ ਸੁਦੋਇ। ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇ। ਮਨੁ ਗੁਰ ਕੇ ਸ
 ਬਾਇ ਸੁਚੋਇ। ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਨਾ ਮੁਵਾਝਿਅ ॥
 ਈਦੋਇ। ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗੁਰਸਤਿ ਗੁਰਵਿਚਿਨ ॥
 ਵੇਕੀ ਵੜੀ ਵਾਝਿਅ। ਈਹ ਰਿਕਰਤੈ। ਮਾਧਿ ਪਦਧਾਈ। ਸੇ
 ਵਕਸਿਖ ਸਾਭਿ ਵੇਖਿ ਵੇਖਿ ਜੀਵਨਿ ਓਨਾ ਮੰਦਰਿ ਹਿਰ
 ਦੈ ਭੁਏ। ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਵਾਝਿਅ। ਈਵੇਖਿ ਨ ਸਕਨਿ
 ਓਨਾ ਪਰਾਇ। ਮਾਭੁਲਾਨ ਸੁਖਾਈ। ਕਿਅਹੈ ਵੇਕਿਸ
 ਹੀਕੀ ਸੁਖ ਮਾਰੀ ਜਾਸਰੇ। ਸਿਉ ਬਾਇਆਈ। ਜੀਗ
 ਲਕਰਤੇ। ਭਾਵੈ ਸਾਨਿਤ ਨਿਤ ਰਹੈ ਸਦਾਈ ਸਭੁ ਸੁਖਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮੁਲਗਾਵਾਸੋਉਬਰੋਜਿਸੁਬਖਸੇਕਰਤਾਰੁ। ਨਨਕਰੁ
 ਰਪਰਸਾਦੀਏਹੁਮਨੁਤਾਤਰੋਜਾਛਰੋਅਹੰਕਾਰੁ। ਅਸਾ
 ਮਨਸਾਮਾਰੇਨਿਰਾਸੁਹੋਇਗੁਰਜਬਦੀਵੀਚਾਰੁ। ੨। ੫
 ਉੜੀ। ॥ ਜਿਥੇਜਾਣੀਐਜਗਤਮਹਿਤਿਥੇਹਰਿਜਾ
 ਈ। ਅਰੋਸਰੁਆਪੇਵਰਤਦਾਹਰਿਜਚਾਨਿਆਈ
 ॥ ਕੁੜਿਆਰਾਕੇਮੁਹਾਫਿਟਕੀਅਹਿਜਰੁਭਗਤਿਵਾਰਿ
 ਆਈ। ਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਚਾਨਿਆਉਹੋਸਿਰਿਨਿੰਦਕ
 ਛਾਈ। ਜਨਨਾਨਕਸਚੁਅਰਗਧੀਆਗੁਰਮੁਖਿਸੁ
 ਖੁਪਾਈ। ੫॥ ਸਲੋਕਮਃ ੩ ॥ ਪੂਰੈਭਗਰੀਸਤਿਗੁ
 ਰੁਪਾਈਐਜੇਹਰਿਪ੍ਰਬੁਬਖਸਕਰੋਇ। ਓਪਾਵਾਸਿਰਿ

ਓਪਾਉਹੈ ਨਾਉ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਅੰਦਰੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਝਿ
 ਹੋਇ ਰਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣਾ ਪੈਨ ਦਾਨ
 ਨਕਨਾਇ ਵਾਡਿ ਆਈ ਹੋਇ॥੧॥ ਮ ੦੩ ॥ ਏਮਨ
 ਗੁਰਕੀ ਸਿਖੁ ਸੁਦਿ ਪਾਇ ਹਿਰੁ ਟੀਨਿ ਪਾਨੁ। ਸੁਖੁ ਦਾ
 ਤਾ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉ ਮੇਜਾਇ। ਅਭਿਮਾਨੁ। ਨਾਨਕ
 ਦਰੀ ਪਾਈ ਮੇਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਣੀਨਿ ਪਾਨੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਜਿਤਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਹ ਰਾਜੇ ਖਾਨਉ ਮਰਾਢਾ ਸਿ
 ਕਦ ਚਹਿ। ਤਿਤਨੇ ਸਾਭਿ ਚਰਿਕੇ ਕੀਏ। ਜੇਕਿ ਛੁਹ
 ਰਿਕਰਾਵੈ ਸੁਓ। ਏਕਰ ਚਿਸ ਭਿਹਰਿਕੇ। ਅਰਥੀਏ॥
 ਸੋਮੇ ਸਾਹਰਿ ਸਭੁ ਨਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਦਲਿ ਪੈਤਿ

ਨਿਜਭਿਫਰਨਚਾਰੇਖਾਣੀਸਭਾਸਿਸਟਿਗੋਲੇਕਰਿਸ
 ਭਿਗੁਰਮਾਰੀਕਾਰਕਮਾਵਣਕਉਣੀਏ। ਹਰਿਜੇਵੇਕੀ
 ਮੇਸੀਵਾਰਿਆਈਏਖਹੁਹਰਿਸੰਤਹੁਜਿਨਿਵਿਚਹੁਕਾ
 ਇਮਾਨਗਾਰੀਦੁਸਮਨਦੂਤਸਭਿਮਾਰਿਕਢੀਏ। ਹਰਿ
 ਹਰਿਕਿਰਪਾਲੁਹੋਆਭਗਤਜਨਾਉਪਰਿਹਰਿਮਾਪ
 ਣੀਕਿਰਪਾਕਰਿਹਰਿਮਾਪਰਖਿਣੀਏ॥੬॥ ਜਲੋਕ
 ਮੰਡ ॥ ਅੰਦਰਿਕਪਟਸਦਾਦੁਖੁਹੋਮਨਮੁਖਾਧਿ
 ਆਨੁਨਲਗੇ। ਦੁਖਾਵਿਚਿਕਾਰਕਮਾਵਣੀਦੁਖੁਆ
 ਗੇ। ਕਰਮੀਸਭਿਗੁਰੁਭੇਟੀਮੇਤਾਸਚਿਨਾਮਿਲਿਵ
 ਲਾਗੇ। ਨਾਨਕਸਹਜੇਸੁਖੁਹੋਇਅੰਦਰਹੁਕੁਮੁਖ

ਸੁਖਦਰਸ਼ਨ

ਉਭਾਰੋ॥੧॥ਅੰ०੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਹੈ
ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਉਮ ਨਿਭਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਖਣੁ ਬੋਲ
ਣਾ ਮੁਜ ਪਤ ਜੁਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿ
ਆਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ॥ ਅਤਿ ਮਰਮਾਰਿ ॥ ਮਾਨੁ ਅੰਧੇ ਰੁਚਕਾ
ਇਆ ॥੨॥ਅੰ०੩ ॥ ਅਨਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਮਰਹਿ ਗਵ
ਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ॥ ਆਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਬੁਢੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜੇ ਦਿਖੁ
ਹਉ ਮੇ ਮਲੁ ਜਾਈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਸੀਸਾ ਦੁਖੁ ਦਿਖਾਏ ਸਿ
ਰਿ ਧੰਧਾ ਨਿਤ ਮਾਰਾ ॥ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਸੁਭੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਜਾਗ
ਹਿ ॥ ਆਇ ਮਾਸੇ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਾ ਹੀ ਜਬ ਦੁਖ

ਵੀਚਾਰਹਿਇਹੁਮਨਮੁਖਕਾਬੀਚਾਰਾਹਰਿਨਾਮੁਨ
 ਰਾਇਅਗਬਿਰਥਾਜਨਮੁਗਦਾਇਆਨਾਨਕਜਮੁਮਾ
 ਰਿਕਰੇਖੁਆਰੁ॥੩॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਜਿਸਨੋਹਰਿਭਗਾਇ
 ਸਰਬਖਸੀਅਨਜੋਸਰਾਸਾਰੁ॥ਤਿਸਕੀਮੁਹਤਾਜੀਏ
 ਕੁਕਛਦਾਹੋਰਤੁਪਟਿਨਵਬੁਨਦੇਸਾਰੁ॥ਭਗਤਜਨਾਕ
 ਉਸਨਮੁਪੁਰੋਵੇਸੁਹਰਿਰਾਜਿਲਏਵੇਮੁਖਭਜੁਪਾਰੁ॥ਹ
 ਰਿਕੇਨਾਮਕੇਵਾਪਾਰੀਹਰਿਭਗਤਹਰਿਜਮਜਾਗਾਤੀਤਿ
 ਨਾਨੇਕਿਨਜਾਗੁ॥ਜਨਨਾਨਕਹਰਿਨਾਮੁਪਨੁਲਾਇਆ
 ਜਦਾਵੇਪਰਦਾਰੁ॥੧॥ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ਇਸੁਜੁਗਾ
 ਮਹਿਭਗਤੀਹਰਿਪਨੁਖਾਇਆਹੋਰੁਸਭੁਜਗਤੁਭਰਮਿ

ਭੁਲਾਇਆ ਗਾਰੁ ਪਰਸਾਈ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿ ਮਾਮੁ
ਨਾਇ ਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਾਰੁ ਬਿਖਿ ਮਾਮੁ ਹਿਉ ਦਾ
ਜਹੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ਮਾਮੁ ਪਤਰਿ ਮਾਮੁ
ਲਉਧ ਰੇਧੀ ਨੁ ਜਾਣੇ ਦੀ ਮਾਇਆ ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਸੁ
ਖੁ ਮਨਿ ਵਸਿ ਮਾਮੁ ਜੇ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ
ਬਿਸਨੁ ਮਹਾ ਦੇਉ ਤੈ ਗੁਣ ਭੁਲੇ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਦਧਾਇ
ਮਾਮੁ ਪੀਤ੍ਰਿ ਪਾਤ੍ਰਿ ਪਾਤ੍ਰਿ ਨੀ ਭੁਲੇ ਦੁਜੈ ਭੁਗਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾ
ਇਆ ਜੇਗੀ ਜੀਗਮ ਸੀਨਿ ਮਾਮੁ ਭੁਲੇ ਵਿਣੁ ਗੁਰ
ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਮਨੁ ਮੁਖੁ ਦਧੀਏ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲੇ
ਤਿਨੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨ ਮੁਗਾਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿਰ

ਤੇਜੇਈ ਜਨ ਸਮਧੋ ਜਿਅਪੋ ਬਖਸਿ ਮਿਲਗਇਅਗ॥

੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀ ਮੇਜਿ ਸੁਵਾਜਿ ਸ

ਭੁਕਿਛੁ ਹੋਇ॥ ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵ ਹੁਪਾਈ ਹੋਤਿ ਸੁਬਿਨੁ

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਾਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਦਾ ਸ

ਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹ

ਰਿਨਾ ਸਧਨੁ ਨ ਖਟਿਓ ਸੇਵੇ ਵਾਲੀਏ ਜੁਗਾਮਾਹੀ॥ ਓ

ਇ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤ ਮਹਿ ਕੋਈ ਮੁਖੁ ਬੁਕਨ

ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਹਿ॥ ਪਰਾਈ ਬਖੀਲੀ ਕਰਹਿ ਆਪ ਪਰ

ਤੀ॥ ਤਿਥੇ ਵਨਿ ਸਗਵਾਭੀ ਆਪੁ ਲਖਾਹਿ॥ ਜਿ ਸੁਧਨ

ਕਾਰਣਿ ਜੁਗਲੀ ਕਰਹਿ ਜੋਧਨੁ ਜੁਗਲੀ ਹਾਥਿ ਲਾਮ

ਲੀ

ਵੈਥਿਭਵੈਤਿਥੈਜਾਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸੇਵਕਭਾਇਹਰਿ
 ਧਨੁਮਿਲੈਤਿਥਹੁਕਰਮਹੀਣਲੈਨਸਕਹਿਹੋਰਥੈਦੇ
 ਸਾਦਿਸੰਤਾਰਿਹਰਿਧਨੁਨਾਹਿ॥੮॥ ਸਲੋਕਮੰ०੩
 ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸੰਸਾਰਮੂਲਿਨਹੋਵਈਚਿੰਤਾਗਵਿਚਰੁਜਾਇ
 ॥ ਜੇਕਿਛੁਹੋਇਸੁਸਹਜੇਹੋਇਕਹਣਾਕਿਛੁਨਜਾਇ॥
 ਨਾਨਕਾਤਿਨਕਾਅਗਖਿਅਗਮਾਗਪਸੁਣੇਜਿਲਾਇਅਨੁ
 ਪੰਨੈਪਾਇ॥੯॥ ਸਲੋਕਮੰ०੩ ॥ ਕਾਲੁਮਾਰਿਮਨਸਾਮਨ
 ਹਿਜਮਾਣੀਸੰਤਾਰਿਨਿਰਮਲੁਨਾਉ॥ ਅਨਾਇਨੁਜਾਗੀ
 ਕਦੇਨਜੇਹੋਸਹਜੇਮੀਮ੍ਰਤੁਪੀਅਗਉ॥ ਮੀਠਾਬੋਲੇਮੀ
 ਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਅਨਾਇਨੁਹਰਿਗੁਣਗਾਉ॥ ਨਿਜਪਾਰਿ

ਵਾਸਾ ਸਦਾ ਜੋਹ ਦੇ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਆਸੁ ਖੁਪਾਉ। ੨
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਤ ਨ ਜਵੇਹਰੀ ਸੋਗੁ ਰਿਹਰਿ
 ਧਨੁ ਹਰਿ ਪਾਸੁ ਹੁਦੇ ਵਾਇਆ ਜੇਕਿ ਸੈਕਿ ਹੁਇ ਸਿਆਵੈ
 ਤੋ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਮੰਗੀ ਲਏ ਅਕੈ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਦੇਵਾਏ ਏਹੁ ਹਰਿ ਧ
 ਨੁ ਜੋਰਿ ਕੀਤੇ ਕਿਸੈ ਨਾ ਲਿਨ ਜਾਇ ਵੇਰੁ ਗਇਆ ਜਿਸਨੇ
 ਸਤਿਗੁਰ ਨਾ ਲਿਹਰਿ ਸਰ ਪਾਲਾਏ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਕੀਵੈ
 ਰੁਹਾ ਬਿਆਵੈ ਜਿਸਨੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਿ ਗਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ਏਸੁ
 ਹਰਿ ਧਨੁ ਕਾ ਕੋਈ ਸਰੀ ਕੁਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਖਤੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ
 ਕੈ ਸੀ ਵਖੀਨੈ ਰੋਲੁ ਨਾਹੀ ਜੇਕੋ ਹਰਿ ਧਨੁ ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਰੇ
 ਤਿਸਕਾ ਮੁਹੁ ਹਰਿ ਚਹੁ ਕੁੰਡੁ ਗਵਿਰਿ ਕਾਲਾ ਕਰਗਾਇਆ।

ਹਰਿਕੋਇਤੈ ਨਾ ਲਿਕਿ ਸੋ ਜੋ ਰੁਖ ਖੀਲੀ ਨ ਚਲਈ ਇਹ
 ਇਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜ੍ਹੈ ਸਦਾ ਇਆ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾਰ ਖਿਲੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
 ਜਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਉਬਰੈ ਤਿਤੈ ਲੈਹੁ ਉਬਾਰਿ ॥ ਜਤਿ ਗੁਰਿ ਸੁ
 ਖੁ ਦੇਖਾਲਿ ਆਸ ਚਾਜ ਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਨਨਕ ਮਵਰੁਨ
 ਬੁਝਈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਬਖਸਾਇ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਹ
 ਓ ਮੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਜਾਇ ॥ ਨਾਇਹ ਮਾਰੀ
 ਨ ਮਰੈ ਨਾਇਹ ਹਟਿ ਵਿਗਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾਇ ਪਰਜਾ
 ਲੀ ਮੰਤ੍ਰਾਇਹ ਵਿਰਹੁ ਜਾਇ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾ
 ਨਾ ਮੁਦੈ ਸੋ ਮਨਿ ਮਾਇ ॥ ਨਨਕ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਰੁ ਸਬ

ਦੁਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਤਿਗੁ
 ਰਕੀਦਾ ਬਿਅਾਈ ਜਤਿਗੁ ਰਿਦਿਤੀ ਪੁਰਹੁ ਪੁਕਮੁ ਬਾਇਨੀ
 ਸਾਲਾ ਪੁਤੀ ਭੁਤੀ ਈ ਜਾਣਈ ਸਾਕੀ ਅਗਹੁ ਪਿਛ
 ਹੁਟੋ ਲਿਭਿਠਾ ਲਾਹਿ ਓਨੁ ਸਭ ਨਾਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਜਿ
 ਥੈ ਕੋ ਦੇਖੈ ਤਿਥੈ ਮੇਰਾ ਜਤਿਗੁ ਰੂਪ ਰਿਬਖਾ ਸਿਓ ਸੁਸਭੁ
 ਜਹਨੁ ॥ ਜਿਸਤਿਗੁ ਰਨ ਮਿਲ ਮਨੈ ਸੁਹਲਾਤਿ ਪਲਾਤਿ
 ਸਿਝੈ ਜਿਦੇ ਮੁਖ ਹੋਵੈ ਸੁਫਿਰੈ ਭਰਿਸਟ ਬਾਨੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨ
 ਕ ਕੋ ਦਾਇਹੋ ਆਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿਸ ਜਲੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾ
 ਨੁ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੁਤਿਦੇਖਿ ਕੇ ਜਾਭਿਅਾਇ ਪਏ ਜਤਿਗੁ ਰਕੀ
 ਪੀਰੀ ਲਾਹਿ ਓਨੁ ਸਭ ਨਾਕਾ ਅਹੁ ਮਨੁ ਹੁਗੁ ਮਾਨੁ ॥ ੧੦

॥ सलोकमः १ ॥ ॥ वेदीदाहोकोलुदैकोपायेषि

उगनि ॥ नानकदेदनसापटीकोटीपाइनिदगनि ॥

१ ॥ मः १ ॥ ॥ निममनिदनिमातारिमासोइ ॥

नानकनेत्रादेसोहोइ ॥ २ ॥ पउन्नी ॥ ॥ पारबू

मिदाइमागलिजागरुतगरीमागगुरिपुरोमिह

रिदादिबूमभुउमारीमागकामकोपुबिकराखुद

तसत्रिहारीमागमीमिउतनामुनिपानुकीठिउरिप

रिमागनानकसापुनीरिजानममरलसदगरीम

॥ ११ ॥ सलोकमः १३ ॥ ॥ निनीनामुदिसगरीमाक

देकहलकहोनि ॥ पीचचेरतिनापरुमुहनिहचिम

ਅੰਦਰਿ ਸੀਨਿ ॥ ਸਾਕਤ ਮੁਠੇ ਦਰਮਤੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਜਾ ॥ ੨੦੮ ॥
 ਏਨਿ ॥ ਜਿਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਰਮਿ ਲੁਟਾਇ ॥ ਮਾਥਿ ਥ
 ਸਿਉ ਰਚਾਹਿ ਰਚੀਨਿ ॥ ਦੁਸਟਾ ਸੇਤੀ ॥ ਪਿਰਹੜੀ ਜ
 ਨਾ ਸਿਉ ਦਾਦੁ ਕਰੀਨਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਕਤ ਨਰਕ ਮਹਿ
 ਜਾਮਿ ਬਧੇ ਦਖ ਜਹੀਨਿ ॥ ਪਾਇਐ ਮੇਕਿ ਰਤਿ ਕਮਾਵਦੇ
 ਜਿਵਰਾਖ ਹਿਤਿ ਵੇਰਹੀਨਿ ॥ ੧੨ ॥ ਮ ੪੩ ॥ ਜਿਨੀ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇਦਿ ॥ ਆਤਾ ਦਾਨਿ ਤਾਣੇ ॥ ਤਿਸੁ ॥ ਸਾਸਿ ਗਿ
 ਰਾਜਿ ਸਦਾ ॥ ਮਨਿ ਦਸੈ ॥ ਜਮੁ ਜੇਹਿ ਨ ਸਕੈ ॥ ਤਿਸੁ ॥ ਹਿ
 ਰਦੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸੁਕਵਲਾ ॥ ਸੇਵਾ ਕਿਤਿ ਜੁ ॥ ਹ
 ਰਿਦਾ ॥ ਸਾਕਾ ॥ ਦਾਸੁ ॥ ਹੋਇ ॥ ਪਰਮਪਦਾਰਥ ॥ ਤਿਸੁ ॥ ਨਾ

ਨਕਮਨਿਤਨਿਜਿਸੁਪ੍ਰਭਵਸੇਹਉਸਦਕੁਰਬਾਦੇਤਿ
 ਸੁਗਾਜਿਨਕਉਪੁਗਬਿਲਿਖਿਮਾਰਸੁਸੰਤਜਨਾਸਿਉ
 ਤਿਸੁ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਜੋਬੋਲੇਪੁਰਾਸਾਡਿਗੁਰੁਸੇ
 ਪਰਮੇਸਾਰਿਸੁਣਿਅਗਾਸੋਈਦਰਤਿਅਜਗਤਮਹਿ
 ਘਟਿਘਟਿਮੁਖਿਭੁਣਿਅਗਾਬਹੁਤੁਵਾਰਿਅਈਅ
 ਸਾਹਿਬੈਨਹਜਾਹੀਗਾਣੀਅਗਾਸਚੁਸਹਜੁਅਨਦੁ
 ਸਤਿਗੁਰੁਪਾਸਿਸਚੀਗੁਰਮਣੀਅਗਾਨਾਨਕਸੰਤ
 ਸਵਾਰੇਪਾਰਬਹਮਿਸਚੇਸਿਉਬਾਣਿਅਗਾ॥੧੨॥ਸ
 ਲੋਕਮੰ०੩ ॥ਆਪਣਾਅਪੁਨਪਛਾਣਈਹਰਿ
 ਪ੍ਰਭੁਜਾਤਾਵਾਰਿ॥ਗੁਰਕੀਸੇਵਾਵਿਸਰੀਕਿਉਮਨੁਰ

ਪੈਹ ਜੁਰਿ ਮਨ ਮੁਖਿ ਜਨ ਮੁਗਵਾਇ ਮਾਝੁ ਠੈਲਾ
 ਲਾਇ ਕੁਰਿ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ਅਨੁਸਰੈ ਸ
 ਬਾਇ ਹੁਦਰਿ ॥੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਸੋਹਿ
 ਲਾਗੁ ਰਮੁ ਖਿਨਾ ਮੁਗੋ ਬਿੰਦੁ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾ ਮੁਸਲਾ
 ਹੁਣਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਮਾਮਨਿ ਮਾਨੰਦੁ ॥ ਵਡ ਭਾਰੀ ਹਰਿ
 ਪਾਇ ਮਾਪੁ ਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾ ਮੁਸ
 ਲਾਹਿ ਮਾਬਹੁ ਤਿਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੀਰੁ ॥੨॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਕੋਈ ਨਿੰਦਕੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਫਿਰਿ ਸਰ
 ਦਿਗੁਰੁ ਮਾਵੈ ॥ ਪਛਲੇ ਗੁਨ ਹਸਤਿਗੁਰੁ ਬਖਸਿ
 ਲਏ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਨਾ ਲਿਖ ਲਾਵੈ ॥ ਜਿਉ ਮੀ ਹਵੁ

ਭੈ ਗਾਲੀਆਨਾ ਗਲੀਆਣੇ ਭਿਆਕਾਜਲੁ ਜਾਇ ਪ
ਵੈ ਵਿਚਿ ਸੁਰਸਰੀ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨੁ
ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਏਹ ਵਰਿ ਭਿਆਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈ ਗਰਿ
ਚਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਮੇਰਿ ਸਨਾ ਭੁਖ ਚਿਤ ਰੋਹ ਰਿਸਾ ਤਿਤ
ਭੁਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕਾਇਹੁ ਮਚਰ ਜੁਦੇਖ ਹੁਮੇਰੇ ਹਰਿ
ਸਚੇ ਸਾਹਕਾਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇਮੰਨ ਸੁਖ ਭਨਾਭਾਵੈ
॥ ੧੩ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧਾ ॥

ਵਾਰਮਾਝ ਕੀਤ ਬਾਸ ਲੋਕ ਮਾਪਲਾ १

ਮਲਕ ਮੁਰੀਦਤ ਬਾਚੈ ਦੁਹੜਾ ਸੇਹੀਆ ਕੀ ਪੁਨੀਗ
ਵਦੀ ॥ ੧੬ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾ

ਦਿ॥ ॥ ਜਲੋਕੁ ਮਃ ॥ १ ॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਹਿੰਦੈ ॥ ੨੧੦ ॥
 ਘਰੁ ਗੁਰੁ ਦੀਪਕੁ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥ ਅਮਰ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕ
 ਕਾ ਮਨਿ ਮਾਨਿ ਮੇਸੁ ਖੁਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪੧ ॥ ਪਹਿਲੇ
 ਪਿਆਰਿ ਲਗਾ ਬਣ ਦੁਪਿ ॥ ਦੂਜੈ ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੀ ਸੁ
 ਧਿ ॥ ਤੀਜੈ ਭਯਾ ਭਾਭੀ ਬੇਬਾ ॥ ਚਉਥੈ ਪਿਆਰਿ ਚਿਪਨੀ
 ਖੇਡਾ ॥ ਪੰਜਵੇਂ ਖਾਣਾ ਪੀਅਣ ਕੀ ਧਾਤੁ ॥ ਛਿਵੇਂ ਕਾ ਮੁਨ ਪੁਛੈ
 ਜਾਤਿ ॥ ਸਤਿਵੇਂ ਜੀ ਜੀ ਕੀ ਮਾਘਰ ਦਾ ਸੁ ॥ ਅਠਵੇਂ ਕੋ ਧੁ
 ਹੋ ॥ ਆਤਨ ਨਾ ਸੁ ॥ ਨਾਵੇਂ ਧਉ ਲੈ ਚਿਭੇ ਜਾਹ ॥ ਦਸਵੇਂ ਦ
 ਧਾਹੋ ॥ ਮਾਸੁ ਮਾਹਾ ਗਾਏ ॥ ਸਿਰੀਤ ਪੁਕਾਰੀ ਧਾਹਾ ॥ ਚਿ
 ਰਿਅਾ ਹੀ ਸੁ ਦਸਾਏ ਰਾਹਾ ॥ ਮਾਇ ਮਾਗਾਇ ਮਾਮੁਇ

ਆਨਾਉ। ਪਿਛੈ ਪਤਾ ਲਿਖਾ ਦਿਕਾਵਾ ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ
 ਅੰਧੁ ਪਿਆਰੁ। ਬਾਹੁ ਗੁਰੂ ਬਾਸੀ ਸਾਰੁ॥੨॥ ਮ॥ ੧੦੧
 ॥ ਦਸ ਬਾਲ ਤੁਲਬੀ ਸਰਵ ਦਿਤੀ ਸਾਕਾ ਸੁੰਦਰੁ ਕਹ
 ਵੈ। ਚਾਲੀ ਸੀ ਪੁਰ ਹੋਇ ਪਰਾਸੀ ਪਰੁ ਪਿਸੇ ਸਠੀ ਕੋ ਬੋ
 ਛੇ ਪਾਸਾਵੈ। ਸਤਾਰਿਕਾ ਮਤਿ ਹੀਨੁ ਅਸੀ ਹੰਕਾਰਿ
 ਉਹਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ। ਨਵੇ ਕਾਸਿ ਹਜਾ ਸਣੀ ਮੁਲਿ ਨ ਜਾ
 ਦੇਂ ਅਪਾਥਲੁ। ਢੰਡੇ ਲਿਖੁ ਛੁਛਿ ਮੁਰਿ ਠੁੱਕੇ ਨਾਨਕ ਜ
 ਗੁਪੁ ਏਕਾਧ ਉਲਹਾਰੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਤੰਕਰਤ
 ਪੁਰਖੁ ਅਰੀ ਮੁਹੰਮਦੁ ਆਪਿ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਤੀ। ਰੰਗ ਪ
 ਰੰਗ ਉਪਾਰਜਨ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤੀ। ਤਿੰਨਾਣ

ਹਿਜ਼ੀਨਿਉਪਾਣੀਮੇਸਭੁਖੇਲੁਤੁਮਾਤੀ॥ਇਕਿਆਵਹਿਇ
 ਕਿਜਾਹਿਉਠਿਬਿਨੁਨਾਵੇਮਰਿਜਾਤੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿਗੀਗੀਰਲੁ
 ਲਿਆਗੀਗੀਹਰਿਗੀਗੀਰਾਤੀ॥ਜੋਸੇਵਹੁਸਤਿਨਿਰੰਜਨਹ
 ਰਿਪੁਰਖੁਬਿਧਾਤੀ॥ਤੂੰਆਪੇਆਪਿਸੁਜਾਣੁਹੈਵਰੁਪੁਰਖ
 ਵਰਾਤੀ॥ਜੋਮਾਨਿਚਿਤਿਤੁਧਾਧਿਆਇਵੇਮੇਰੇਸਾਰਿਆਬ
 ਲਿਬਲਿਹਉਤਿਨਜਾਤੀ॥੧॥ਜਲੋਕਮਃ੧॥ਜੀਉ
 ਪਾਇਤਨੁਜਾਨਿਅਗਰਿਖਿਆਬਣਤਬਣਾਇ॥ਅਖੀਦੇ
 ਖੇਜਿਹਵਾਬੋਲੇਕੀਨੀਸੁਰਗਿਸਮਾਇ॥ਪੈਰੀਚਲੇਹਥੀ
 ਕਰਣਾਦਿਤੁਪੈਨੈਖਾਇ॥ਜਿਨਿਰਚਿਰਚਿਅਤਿਸ
 ਹਿਨਜਾਣੇਅੰਧਾਅੰਧੁਕਮਾਇ॥ਜਾਭੁਜੇਤਾਠੀਕਰੁਹੈ

ਏਘਾਨੁਤਘਨੀਨਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਬਿਨੁਨਾਹਿਪ
ਤਿਪਤਿਵਿਦੁਪਾਗਿਪਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੨ ॥ ਵੇਦੇਬਾਦੁ
ਇਤਾਚੰਗਾਮਨਮੁਖਿਐਸਾਜਾਣੀਐ॥ ਸੁਰਤਿਮਤਿ
ਚਤੁਰਾਣੀਤਾਕੀ॥ ਕਿਆਕਾਰਿਅਗਧਿਵਖਾਣੀਐ॥ ਅੰ
ਤਰਿਬਹਿਕੇਕਰਮਕਮਾਵੈਜੋਚਹੁਕੰਡੀਜਾਣੀਐ॥ ਜੋ
ਧਰਮੁਕਮਾਵੈਤਿਸੁਧਰਮਨਾਉਹੋਵੈਪਾਪਕਮਾਵੈਪਾ
ਪੀਜਾਣੀਐ॥ ਤੂੰਆਪੇਖੇਲਕਰਹਿਸਾਭਿਕਰਤੇਕਿਆ
ਦੁਜਾਆਧਿਵਖਾਣੀਐ॥ ਜਿਚਰੁਤੇਰੀਜੋਤਿਤਿਚਰੁ
ਜੋਤੀ॥ ਵਿਚਿਤੁਬੋਲਹਿਵਿਦੁਜੋਤੀਕੋਣੀ॥ ਕਿਛੁਕਾਰਿਹੁ
ਇਖਾਸਿਆਣੀਐ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਨਦਰੀਅਗਣਿ

ਆਹਰਿ ਇਕੋ ਸੁਘਤੁ ਸੁਜਾਣੀਐ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਤੁਧਾ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੇਤੁ ਧੁਆਪੇ ਪੀਧੈ ਲਾ
 ਇਆ ਮੇਧ ਨਗ ਉਲੀਪਾਇ ਕੇਤੁ ਧੁਆਪੇ ਪੁਜਗ
 ਤੁਧੁ ਆਇਆ ਗਤਿ ਸਨਾ ਅੰਦਰਿ ਅਗਾਨਿ ਦੇ ਨਹਤਿ
 ਪਤੈ ਭੁਖਾਤਿ ਹਾਇਆ ਸਹਜਾਇ ਹੁਸੀ ਸਾਕੁ ਹੈ ਮਰਿ
 ਜੀਐ ਆਇਆ ਜਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਹੁਨਤੁ
 ਟਈ ਸਾਭਿ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਈਐ ਸੁਖਿ ਰਜਾ ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਇਆ ਕੁਲ ਉਪ
 ਰੇ ਆਪਣਾ ਪੀਨੁ ਜਣੇ ਦੀਆਇਆ ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁ
 ਹਾਵਣੀ ਜੀਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੨॥ ਸ

ਲੋਕਮ ॥ ३ ॥ ਅਖੀਬਾਬੁਦੇਖਣਾਵਿਦੁਕੰਨਾਸੁਨ
ਣਾਪੇਰਾਬਾਬੁਚਲਣਾਵਿਦੁਪਬਾਕਰਣਾਜੀਭਿ
ਬਾਬੁਬੋਲਣਾਇਉਜੀਵਤਮਰਣਾਨਾਨਕਪੁਕਮੁ
ਪਛਾਣਿਕੇਤਉਖਸਮੇਮਿਲਣਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੨ ॥ ॥ ਦਿ
ਸੋਸੁਣੀਮੇਜਾਣੀਮੇਸਾਉਨਪਾਇਆਜਾਇਆਰੁਪਲਾ
ਟੰਡਾਮੀਪੁਲਾਕਿਉਗਲਿਲਰੋਧਾਇਆਭੈਕੇਚਰਣ
ਕਰਭਾਵਕੇਲੋਇਣਸੁਗਤਿਕਰੋਇਆਨਾਨਕਕਹੈਸਿਆ
ਣੀਏਇਵਕੰਤਮਿਲਾਵਾਹੋਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸ
ਦਸਦਾਤੁਏਕਹੈਤੁਪੁਦੁਜਾਖੇਲੁਰਚਾਇਆਹਉਮੇ
ਗਰਬੁਉਪਾਇਕੇਲੋਕੁਮੀਤਰਿਜੀਤਾਪਾਇਆਜੀ

ਉਭਾਵੈਤਿਉਰਖੁਤੁਸਭਕਰੇਤੇਰਾਕਰਾਇਅਗਾਇਕਨਾ
 ਬਖਸ਼ਹਿਮੇਲਿਲੈਹਿਗੁਰਮਤੀਤੁਪੈਲਾਇਅਗਾਇਕੀ
 ਖੜਕਰਹਿਤੇਰੀਚਾਕਰੀਵਿਨਾਵੈਹੋਰੁਨਭਾਇਅਗਾ
 ਹੋਰੁਕਾਰਵੇਕਾਰਹੈਇਕਿਸਚੀਕਾਰੈਲਾਇਅਗਾਪੁਤੁ
 ਕਲਤੁਕੁਟਿਬੁਹੈਇਕਿਅਲਿਪਤੁਰਹੈਜੇਤੁਪੁਭਾਇਅ
 ਾਓਹਿਅੰਦਰਪੁਬਾਹਰਹੁਨਿਰਮਲੇਸਰੇਨਾਇਸਮਾ
 ਇਅਗਾ੩॥ਸਲੋਕੁਮਃ੧ ॥ਸੁਇਨੇਕੈਪਰਬਤਿਗੁ
 ਫਾਕਰੀਕੈਪਾਣੀਪਾਇਅਗਲਿਕੈਵਿਚਿਧਰਤੀਕੈਆ
 ਕਾਸੀਉਰਧਿਰਹਗਸਿਰਿਭਗਰਿਪੁਰਕਰਿਕਾਇਅਕ
 ਪੜਪਹਿਰਾਧੋਵਾਸਦਾਕਗਰਿਬਗਾਰਤਾਪੀਅਲਾ

ਕਾਲਾ ਬੇਦਾ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰਾ ਹੋਇ ਕੁਚੀ ਲੁਰਹਾ ਮਲੁ ਪਾਰੀ
 ਦੁਰਿ ਮਤਿ ਮਤਿ ਦਿਕਾਰਾ ਨਾਹ ਉਨਾ ਮੇਨਾ ਹਉਰੇ ਵਨਾ ਲਕ
 ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ॥ ੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਵਸਤੁ ਪਖਾ ਲਿਪਖ
 ਲੇਕਾਇ ਮਾਮਾ ਪੇਸੀ ਜਮਿ ਹੋਵੈ॥ ਅੰਤਰਿ ਮੇਲ ਲਗੀ
 ਨਹੀ ਜਾਣੈ ਬਾਹਰ ਹੁਮਾ ਲਿਮਾ ਲਿਧੋਵੈ॥ ਅੰਧਾ ਭੂਲਿ ਪਇ
 ਮਾਜ ਮਜਾਲੇ॥ ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਮਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਹਉਮੈ
 ਵਿਚਿ ਦੁਖ ਪਾਲੇ॥ ਨਨਕਾਰੁ ਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਭੁਟੈ ਤਾਹਾਰਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਮੇ ਮਾਰਾ ਪੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸ
 ਮਾਵੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕਾਇਆ ਹੀ ਜਿਸ ਜੇਗੁ ਮੇਲਿ
 ਮਿਲਾਈਆ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਆ ਵਿਜੇਗੁ ਜਿਨਿਉ ਪਾਇਆ॥

ਮੂਰਖੁ ਭੋਗੋ ਭੋਗਾ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ॥ ਸੁਖੁ ਹਉ ਠੇਰੇ ਰਾਪਾਪ
 ਕੰਮਾਇਆ ॥ ਹਰਖੁ ਹਉ ਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਉਪਾਇਖਾਪਾਇਆ
 ॥ ਮੂਰਖਗਣਤਗਣਾਇਝਗਣਾਪਾਇਆ ॥ ਜਾਤਿਗੁਰਹਾਥਿ
 ਨਿਬੋਝੁ ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੋਗੁ ਨ ਚਲੈ ਚ
 ਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਜਲੋਕਮਃ ॥ ੧ ॥ ਭੁਝੁ ਬੋਲਿ ਮੂਰਖਾ ਰੁਖਾ
 ਇ ॥ ਅਵਰੀਨੇ ਸਮਝਾਵਾਇ ਜਾਇ ॥ ਮੁਠਾ ਅਗੀਪ ਮੁਹਾ
 ਏ ਸਾਥੇ ॥ ਨਨਕਾ ਮੇਸਾ ਮਾਰੂ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੪
 ॥ ਜਿਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਹੋ ਸੋ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਪਿਸਚੁ ਅਲਾਏ ॥
 ਓਹੁ ਹਰਿ ਮਾਗਿ ਅਗੀਪ ਚਲਾਵੈ ਹਰਨਾਨੇ ਹਰਿ ਮਾਗਿ
 ਪਾਏ ॥ ਜੇ ਅਰੀਤੀ ਰਬੁ ਹੋਇ ਤਾਮਲੁ ਲਹੈ ਛਪੜਿ ਨ ਤੇਸ

ਗਦੀ ਮਲੁ ਲਾਏ। ਤੀਰਬੁਪੁਰਾਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੇ ਮਨਾਇ ਨਹ
 ਰਿਹਾ ਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਆਏ। ਓਹੁ ਆਗੀਪਛੁਟਾ ਕੁਟੀ ਬਾਜਿ ਉਦੇ
 ਹਰਿਹਾਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਸਾਸਿ ਸਾਇਓ ਛੁਟਾਏ। ਜਨਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬ
 ਲਿਹਾਰੇ ਜੇ ਆਗੀਪ ਜਪੇ ਅਵਰਾਨਾ ਮੁਖਿ ਪਾਏ॥੨॥ ਪਉ
 ਜੀ॥ ॥ ਏਕਿ ਕੰਦੁ ਮੁਲੁ ਰੁਦਿ ਥਾਹਿ ਦਣੀ ਰੁਦਾਸਾ॥
 ਏਕਿ ਭਗਵਾਦੇ ਸੁਕਾਰੀਓ ਰਹਿ ਜੇਰੀ ਸੀਨਿ ਆਸਾ॥ ਅੰ
 ਦਰਿ ਤਿਸਨ ਬਹੁ ਛੁਟਨ ਭੋਜਨ ਕੀ ਆਸਾ॥ ਬਿਰਥ
 ਜਨ ਮੁਗਾਵਾਇ ਨ ਰਿਹੀਨ ਉਦਾਸਾ॥ ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਿਰ
 ਹੁਨ ਉਤਰੈ ਤਿਥਿ ਪਿਮਨ ਸਾਗੁਰ ਮਤੀ ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇ
 ਕੈ ਜਾਹੈ ਦਾਸ ਨਿਦਾਸਾ॥ ਜਚਾਸ ਬਦੁ ਸਰੁ ਮਨਿ ਪਰ

ਹੀਮਾਹਿਓਦਾਸਾਨਨਕਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਨਿਆਪਣਾਸੇ
 ਆਸਾਤੇਨਿਰਾਸਾ॥੫॥ਸਲੋਕਮਃ१ ॥ਜੇਰਤੁਲਗੋਕ
 ਪੜੈਜਾਮਾਹੋਇਪਲੀਤੁ॥ਜੇਰਤੁਪੀਦ੍ਰਹਿਮਾਣਸਾਤਿਨਾਕਿ
 ਉਨਿਰਮਲਚੀਤੁ॥ਨਾਨਕਨਾਉਖੁਦਾਇਕਾਇਲਿਹਛੇਮੁ
 ਖਿਲੇਹੁ॥ਅਵਗਿਦਿਵਾਜੇਦੁਨੀਕੇਸੁਠੇਅਮਲਕਰੇਹੁ॥੧
 ॥ਮਃ१ ॥ਜਾਹਉਨਾਹੀਤੁਗਕਿਆਮਾਖਾਕਿਹੁਨਾਹੀ
 ਕਿਆਹੋਵਗਾਕੀਤਾਕਰਦਾਕਹਿਮਾਕਥਲਭੁਰਿਅਭਾਰਿ
 ਭਰਿਧੋਵਗਾ॥ਮਾਪਿਨਬੁਝਾਨੋਕਬੁਝਾਈਮੇਸਾਮਾਰੁਹੋ
 ਵਗਾਨਾਨਕਮੀਪਾਹੋਇਕੈਦਸੇਰਹੈਸਭਸੁਮੁਹਾਏਸਾਬੈ॥
 ਅਰੀਗਾਇਆਮੁਹੇਮਹਿਪਾਹਿਸਮੇਸਾਮਾਰਜਾਪੈ॥੨

॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮਹਾਰਤ ਸਭ ਤੂੰ ਪੜੀ ਮੂਰਤ ਵੀ ਚਾਰਾ ॥
ਤੂੰ ਗਾਣਤੋ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਸ ਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥ ਪੜਿਅ
ਮੂਰਖੁ ਆਖੀ ਐ ਜਿ ਸੁਣ ਬੋਲੇ ਭੁਅਹੰ ਕਾਰਾ ਨਾਉ ਪੜੀ
ਐ ਨਾਉ ਬੁਝੀ ਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀ ਚਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ
ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਭੁਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਮੰ
ਨਿ ਆਦਰਿ ਸਚੈ ਸਾਚੇ ਆਰਾਗਾ ਜਿ ਸਦਾ ਜੀਉ ਪਰਾਣੁ
ਹੈ ਅੰਤ ਰਿਜੋ ਤਿਅਪਾਰਾ ॥ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਇਕੁ ਤੂੰ ਹੋਰ ਜਗ
ਤੁ ਵਲ ਜਾਗਾ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ ੦੧ ॥ ਮਿਹਰਮਸੀਤਿ
ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾ ਹਕ ਹਲਾ ਲੁਕਰਾਣਾ ॥ ਸਰਮ ਸੁਰਤਿ ਸੀ
ਲੁਕੇ ਜਾਹੇ ਹੁ ਮੁਸਲਾ ਮਾਣਾ ॥ ਕਰਣੀ ਕਾ ਬਾਸ ਚੁਪੀ ਰੁਕ

ਲਮਕਰਮਨਿਵਾਜਾ ਤਸਬੀਸਾਤਿਸੁਭਾਵਸੀਨਾਨਕਰਖੇਲਾਜ
 ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਹਕੁਪਰਾਇਆਨਾਨਕਾਉਸੁਸੁਅਰੁਉਸੁਗਾ
 ਇ।ਗੁਰਪੀਰੁਹਾਮਾਤਾਭਰੇਜਾਮੁਰਦਾਰੁਨਖਾਇ।ਗਾਲੀਭਿਸ
 ਤਿਨਜਾਈਮੇਢੁਟੈਸਚੁਕਮਾਇ।ਮਾਰਲਪਾਹਿਹਰਾਮਮਹਿਹ
 ਇਹਲਾਲੁਨਜਾਇ।ਨਨਕਗਲੀਕੁੜੀਈਕੁੜੈਪਲੇਪਾਇ।
 ੨॥ਮਃ੧ ॥ਪੀਨਿਨਿਵਾਜਾਵਖਤਪੀਨਿਪੀਜਾਪੀਜੇਨਾਉ।
 ਪਹਿਲਾਸਚੁਹਲਾਲੁਦਾਇਤਿਜਾਖੇਰੁਖੁਦਾਇ।ਚਉਥੀਨੀਅ
 ਤਿਰਾਸਿਮਨੁਪੰਜਵੀਸਿਫਤਿਸਨਾਇ।ਕਰਲੀਕਲਾਮਾਖਿ
 ਕੈਤਾਮੁਸਲਮਾਨੁਸਦਾਇ।ਨਨਕਜੇਤੇਕੁੜਿਅਾਰਕੁੜੈਕੁੜੀਪਾ
 ਇ।੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਇਕਿਰਤਨਪਦਾਰਥਵਲਜਦੇਇਕਿ
 ਕਢੇਦੇਵਾਪਾਰਾਸਤਿਗੁਰਿਤੁਠੈਪਾਈਅਨਿਅੰਦਰਿਰਤਨਭੰਡ

ਗਾਵਿਲਗੁਗਕਿਨੈਨਲਾਧਿਅਮਅੰਧੇਭਉਕਿਮੁਏਕੁਨਿਮਾਰਾ
ਅਨਮੁਖਦੁਜੈਪਾਰਿਮੁਏਨਬੁਝਹਿਵੀਰਾਰਾਇਕਸੁਬਾਝਹੁ
ਦੁਜਾਕੋਨਹੀਕਿਸੁਅਰੋਕਰਹਿਪੁਕਾਰਾਇਕਿਨਿਰਧਨਸ
ਦਾਭਉਕਦੇਇਕਨਾਭਰੇਤੁਮਾਰਾਵਿਲੁਨਾਵੈਹੋਰਧਨੁਨਹੀ
ਹੋਰਬਿਖਿਆਸਭੁਛਾਰਾਨਾਨਕਆਪਿਕਰਾਏਕਰੇਆਪਿਪੁ
ਕਾਮਿਸਵਾਰਲਹਾਰਾ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੦੧ ॥ਮੁਸਲਾਮਾ
ਲੁਕਹਾਵਲੁਮੁਸਕਲੁਜਾਹੋਇਤਾਮੁਸਲਾਮਾਲੁਕਹਾਵੈਅ
ਵਲਿਅਉਲਿਵੀਨੁਕਾਰਿਮਿਠਾਮਸਕਲਾਮਾਨਾਮਾਲੁਮੁਸਾਵੈ
॥ਹੋਇਮੁਸਾਲਿਮੁ

ਦੀ ਨਮੁਹਾਣੈ ਮਰਦ ਜੀਵਣ ਕਾਰੁ ਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ। ਰਬ ਕੀ २੧੭
 ਰਜਾਇ ਮੰਨੈ ਜਿਉ ਪਾਰਿ ਕਰਤਾ ਮੰਨੈ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ। ਤ
 ਉਨ ਕਸਰ ਬਜੀ ਅਗਮਿ ਹਰੀ ਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਮੁਸਲਾ ਮਾਣੁ
 ਕਹਾਵੈ॥੧॥ ਮ०੪ ॥ ਪਰਹਾਰਿ ਕਾ ਮੁਕੁ ਪੁਤੁ ਨਿਦਤ
 ਜਿ ਮਾਇਆ ਮਹੀ ਕਾਰੁ ਚੁਕਾਵੈ। ਤ ਜਿ ਕਾ ਮੁਕਾ ਮਨੀ ਮੇ
 ਹੁਤ ਜੇਤਾ ਮੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵੈ। ਤ ਜਿ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮ
 ਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਤ ਜਿ ਪਿਆਸ ਮਾਸ ਰਾਮ ਲਿਵਲਾਵੈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਾਗਰਿ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮ
 ਵੈ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਰਾਜੇ ਰਯਾਤਿ ਸਿਕਦਾਰ ਕੋ ਇਨਰ
 ਹਜੀਓ। ਹਟ ਪਟਲ ਬਾਜਾਰੁ ਕਮੀਦੁ ਹਜੀਓ। ਪਕੇ ਬੰ

ਕਦੁਆਰਾ ਮੁਰਮੁਜਾਣੇ ਆਪਣੇ। ਦਰਬਰੁ ਰੇ ਭੰਡਾਰੀ
ਤੋ ਇਕਿ ਖਣੇ। ਤਾਜੀਰ ਬਤੁ ਖਰਹਾ ਥੀ ਪਾਖਰੇ। ਬਾਗਮਿ
ਲਖ ਪਰਬਾਰਿ ਥੈ ਸਿ ਆਪਣੇ। ਤੰਬੂ ਪਲਾਘ ਨਿਦਾਰ
ਸਰਾਇ ਚੇਲ ਲੜੀ। ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਦਾਤਾਰੁ ਸਿਨਾਖਤੁ ਕਦ
ਰਤੀ॥੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਨਦੀ ਅੰਹੋ ਵਹਿਏ ਦਵਾਸੁ
ਅੰਹੋ ਵਹਿਦੁ ਪੁਪੀਉ। ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਸਕਰਹੋਵੈ ਖੁਸੀਕ
ਰੇ ਨਿਤ ਜੀਉ। ਪਰਬਤੁ ਸੁਇਨਾਰੁ ਪਾਹੋਵੈ ਹੀਰੇ ਲਾਲਜ
ਕਾਉ। ਭੀਤੁ ਹੈ ਸਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨਚਾਉ॥੧॥ ਮਃ
੧ ॥ ਭੁਗਮ ਠਾਰਹ ਮੇਵਾ ਹੋਵੈ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਸੁਆਉ। ਸੰ
ਦੁਸੁਰਜੁ ਦਾਇਓ ਫਿਰਦੇ ਰਖੀ ਅਹਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਵੈ ਥਾਉ

॥ ਭੀਤੁ ਹੈ ਜਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ੨੧੮

॥ ਜੇ ਦੇਹੈ ਦੁਖੁ ਲਾਈ ਐ ਪਾਪ ਗਰਹ ਦੁਇ ਰਾਹੁ ॥ ਰਤੁ ਪੀ
ਏ ਰਾਜੇ ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਰਖੀ ਅਹਿ ਏਵੈ ਜਾਪੈ ਭਾਉ ॥ ਭੀਤੁ ਹੈ
ਜਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥ ੩ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ॥ ਅੰਗ ॥

ਪਾਲਾਕ ਪੜ੍ਹਹੈ ਵੈਖਾਣਹੈ ਵੈਦਾਉ ॥ ਸੁਰਗੈ ਦੀ ਅਸੇ ਹਣੀ
ਆਇਸਤਰੀ ਆਹੈ ਦਾਨਿ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਜਾਉ ॥ ਭੀਤੁ ਹੈ ਜਾ

ਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥ ੪ ॥ ਪਦੜੀ ॥ ॥ ਬ

ਦਫੈ ਲੀਰੀ ਬਾਨਾਖ ਸਮੁਨ ਜਾਣਈ ॥ ਸੇਕਹੀ ਐ ਦੇਵਾਨ

ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਈ ॥ ਕਲਹ ਬੁਰੀ ਸੀਸ ਗਰਿਵਾ ਦੇਖ ਪੀ ਐ

॥ ਦਿਲੁ ਨਾਵੈ ਦੇਵ ਗਰਿਭੁ ਰਮੇ ਪਚੀ ਐ ॥ ਰਾਹ ਦੇਵੈ ਇਕ ਜਾ

ਏਸੇਈ ਸਿਝਸੀ। ਕੁਫਰਰੋ ਮਕੁਫਰਾਏ ਪਾਇਆਦ
 ਝਸੀ। ਸਭਦੁਨੀਆ ਸੁਖਹ ਨੁਸਾਰਿ ਸਮਾਈਐ। ਸਿਝੈ
 ਦਰਿਦੀਦਾਨਿ ਮਾਪੁਗਦਾਈਐ। ੮। ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧
 ॥ ਸੋਜੀਦਿਆ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਦਾਸਿ ਮਾਸੋਇ। ਨਾਨਕ ਮਦ
 ਰੁਨਜੀਵੈ ਕੋਇ। ਜੋਜੀਵੈ ਪਤਿਲ ਬੀਜਗਇ। ਸਭਹਰਾ
 ਮਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਖਾਇ। ਰਾਜਿ ਰੰਗੁ ਮਘਲਿ ਰੰਗੁ ਰੀਰੀਰਤਾ
 ਨਚੈ ਨੰਗੁ। ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਮਾਮੁਠਾ ਜਗਇ। ਦਿਲੁ ਨਾਵੈ ਪ
 ਤਿਰਾਇ ਮਾਰਾਵਾਇ। ੧੧। ਮਃ ੧ ॥ ਕਿਮ ਖਾਧੈ ਕਿਮ
 ਪੈਧੈ ਹੋਇ। ਜਾਮਨਿ ਨਹੀ ਸਚਾ ਸੋਇ। ਕਿਮ ਮੇਵਾ ਕਿ
 ਮਾਪਿ ਉਚੁ ਨੁਮਿਠਾ ਕਿਮ ਮੇਵਾ ਕਿਮ ਮਾਸੁ। ਕਿਮ ਆਕ

ਪੜ੍ਹਕਿਆ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕੀ ਜਹੁ ਰੋਗ ਬਿਲਾਸਾ ਕਿਆ ॥ ੨੧੯ ॥
 ਲਸਕਰ ਕਿਆ ਨੇ ਬਖਦਾ ਸੀ ਆਵੈ ਮਹਲੀ ਦਾ ਸੁ ਨਾ
 ਨਕਸਚੇ ਨਾ ਮਾਵਿਲੁ ਸਭੁ ਟੋਲਾ ਵਿਲਾਸੁ ॥ ੨ ॥ ਪਵੜੀ ॥
 ॥ ਜਾਤੀ ਦੈ ਕਿਆ ਹਾ ਬਿਸਰੁ ਪਰਖੀਐ ॥ ਮੁਹਰ ਹੋਵੈ
 ਹਾ ਬਿਮਰੀਐ ਚਖੀਐ ॥ ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ
 ਜਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੈ ਸਿਰਦਾਰ ਦਰਿ ਦੀ ਬਾਣੀਐ ॥
 ਫੁਰਮਾਨੀ ਹੋ ਕਾਰਖ ਜਾਮਿ ਪਠਾਇਆ ॥ ਤਬ ਲਬਾਜ
 ਬੀਚਾਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਏਕਿ ਹੋਏ ਅਸਵਾਰ
 ਇਕਨਾਸਾ ਖਤੀ ॥ ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ਇਕਨਾਤਾ ਖਤੀ ॥
 ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਜਾਪ ਕਾਤਾ ਕਾਟਿ ਮਾਰਹੀ ਸੁ

ਪਲਾਰਿਵਾਜ਼ਿ॥ ਸਲੁਕੀਸਾਰਗਰਿ॥ ਬਿਕਲੁਲਾਇਆ
ਤਨੁਝਾਜ਼ਿ॥ ਦੁਇਪੁਤੁਚਰੀਜੋੜਿਕੈਪੀਸਲਮਾਇਬ
ਹਿਨੁ॥ ਜੇਦਰਿਰਹੇਸੁਉਬਰੇਨਨਕਮਜਬੁਬਿਨੁ॥ ੧
ਅਮ॥ ੦੧ ॥ ॥ ਵੇਖੁਜਿਮਿਠਾਕਾਟਿਮਾਕਾਟਿਕੁਟਿਬਧਾ
ਪਾਇ॥ ਖੁੰਦਾਅੰਦਾਰਿਗਧਿਕੈਦੋਨਿਸੁਮਲਸਜਗਇ॥
ਰਸੁਕਸੁਟਟਰਿਪਾਈਯੇਮੇਤਪੇਤੋਂਦਿਲਲਗਇ॥ ਭੀਸੇ
ਫੇਗੁਸਮਾਲੀਯੇਮੇਦਿਵੈ॥ ਮਾਰਿਜਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ
ਮਿਠੈਪਤਰੀਯੇਮੇਵੇਖਹੁਲੋਕਾਮਾਇ॥ ੨॥ ਪਦਵੀ॥

॥ ਏਕਨਾਮਰਲੁਨਚਿਤਿ॥ ਮਾਸਪਣੇਰਿਮਾਮ
ਰਿਮਰਿਜੀਮਹਿਨਿਤਕਿਸੇਨਕੋਰਿਮਾਮਪਨੜੈ

ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਹਾਨਿ ਚੰਗੇ ਰਿਅਾ ਜਸ ਰਾਜੈ ਨਿਤ ਨਿ
 ਤੁ ਮਨ ਮੁਖ ਹੋ ਰਿਅਾ ਮਨ ਮੁਖ ਲੁਟਹ ਰਾਮ ਕਿਅ
 ਨ ਜਾਇ ਅਗਾ ਬਧੇ ਕਰ ਨਿਸਲਾ ਮਖ ਜਸ ਮਨ ਭਾ
 ਇਅਾ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਮੁਖਿ ਨਾ ਮੁਖ ਹੋ ਬਭਾਵ ਸੀ॥
 ਕਰ ਜਾਨਿਤ ਖਤਿ ਜਲਾ ਮੁਲਿ ਖਿਅਾ ਪਾਵ ਸੀ॥ ੧੧
 ਅਸਲੇ ਕੁਮ: ੧ ॥ ਮਛੀ ਤਾਰੁ ਕਿਅਾ ਕਰੇ ਪੀਖੀ ਕਿਅਾ
 ਅਕਾਸੁ ਪਥਰ ਪਾਲਾ ਕਿਅਾ ਕਰੇ ਖੁਸਰੋ ਕਿਅਾ ਘ
 ਰਵਾਸੁ ਕੁਤੇ ਚੰਦ ਨੁਲਾਈ ਮੇਭੀ ਸੈ ਕੁਤੀ ਧਾਤੁ॥ ਬੋ
 ਲਾ ਜੇ ਸਮਝਾਈ ਮੇਪਤੀ ਮੇਸਿ ਮਿਤਿ ਪਠਾ ਅੰਧ
 ਚਾਨਾ ਦਿਰਖੀ ਮੇਵੀ ਦੇਖ ਲਾਹਿ ਪਚਾਸਾ ਚਉਦੇ

ਜੁਇਨਾਪਾਈਐਚੁਇਚੁਇਖਾਵੈਘਾਸੁ। ਲੋਹਾਮਾਰ
ਇਪਾਈਐਚੁਹੈਨਹੈਇਕਪਾਸਾ। ਨਨਕਮੂਰਖਏਹੈਗੁ
ਦਬੋਲੇਸਦਾਦਿਣਾਸੁ॥੧॥ਮਃ੧॥ ॥ਕੈਹਾਂਕੰਚਨੁਤਵੈ
ਸਾਗੁ॥ ਅਗਨੀਰੀਦੁਪਾਏਲੋਹਾਗੁ॥ ਗੋਰੀਸੇਤੀਤੁਵੈ
ਭੁਤਾਗੁ॥ ਪੁਤੀਰੀਦੁਪਦੈਸੀਸਾਗਿ॥ ਰਾਜਾਸੀਰੀਚਿਤੈ
ਰੀਦੁਪਾਇ॥ ਭੁਖਿਆਰੀਦੁਪਦੈਜਾਖਾਇ॥ ਕਾਲਾਰੀ
ਦੁਨਦੀਆਮੀਹਝੇਲਾ॥ ਰੀਦੁਪਰੀਤੀਮਿਠੇਬੋਲਾ॥ ਬੇ
ਦਾਰੀਦੁਬੋਲੇਸਚੁਕੋਇ॥ ਮੁਇਆਰੀਦੁਨਕੀਸਤੁਹੈ
ਇ॥ ਏਤੁਰੀਛਿਦਰਤੈਸੀਸਾਗੁ॥ ਮੂਰਖਰੀਦੁਪਦੈਮੁਹਿ
ਮਾਰਾ॥ ਨਨਕਆਖੈਏਹੁਬੀਚਾਰੁ॥ ਸਿਫਤੀਰੀਦੁਪਦੈ

ਦਰਬਾਰੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਕੁਦਰਤਿਸਾਜਿਕੈ ੨੨੧
 ਆਪੇਕਰੇਬੀਚਾਰੁ॥ਇਕਿਬੋਟੋਇਕਿਖਰੇਆਪੇਪਰਖਣ
 ਹਾਰੁ॥ਖਰੇਖਜਾਨੈਪਾਣੀਅਹਿਬੋਟੇਸਟੀਅਹਿਬਾਹਰ
 ਵਾਰੀ॥ਬੋਟੇਸਚੀਦਰਗਾਹਸੁਟੀਅਹਿਕਿਸੁਆਗੈਕ
 ਰਹਿਪੁਕਾਰਾ॥ਸਤਿਗੁਰਪਿਛੈਭਾਜਿਪਵਾਹਿਣੈਹਾਕਰ
 ਣੀਸਾਰੁ॥ਸਤਿਗੁਰਖੇਟਿਅਹੁਖਰੇਕਰੇਸਬਾਦਿਸਵਾ
 ਰਣਹਾਰੁ॥ਸਚੀਦਰਗਾਹਮੰਨੀਅਨਿਗੁਰਕੈਪ੍ਰੇਮਾਪਿ
 ਆਰੀ॥ਗਾਣਤਤਿਨਾਦੀਕੇਕੀਆਕਰੇਜੇਆਪਿਬਖਸੇਕ
 ਰਤਾਰੀ॥੧੨॥ਸੋਲੋਕਮਃ॥ ॥ਹਮਜੇਰਜਿਮੀਦੁ
 ਨੀਆਪੀਰਾਮਜਾਇਕਾਰਾਇਆ॥ਮੇਰਵਦਿਬਾਇਸ

ਹਾਮਰਜੁਪੁਦਾਇਆ। ਏਕਤੁਹੀਏਕਤੁਹੀ॥ ੧॥ ਮ॥

੧ ॥ ਨਵੇਵਦਾਨਵਾਨਰਾ। ਨਾਸਿਪਸਾਧਿਕਾਧਰਾ॥

ਅਸਤਿਏਕਾਦਿਗਾਰਿਕੁਣੀ॥ ਏਕਤੁਈਏਕਤੁਈ॥ ੨॥ ਮ॥

॥ ਨਵਾਏਦਿਹੰਦਾਮਾਦਮੀ॥ ਨਸਪਤਜੇਰਜਿਮੀ॥

ਅਸਤਿਏਕਾਦਿਗਾਰਿਕੁਣੀ॥ ਏਕਤੁਈਏਕਤੁਈ॥ ੩॥ ਮ॥

੦੧ ॥ ਨਸੁਰਸਾਸਿਮੰਡੁਲੇ॥ ਨਸਪਤਦੀਪਨਹਜਲੇ॥

ਅਮੀਨਪਉਦਾਬਿਰੁਨਕੁਣੀ॥ ਏਕਤੁਈਏਕਤੁਈ॥ ੪॥

ਮ॥ ੧ ॥ ਨਰਿਜਕੁਦਸਤਮਾਕਸੇ॥ ਹਮਾਰਾਏਕੁਆ

ਸਵਸੇ॥ ਅਸਤਿਏਕਾਦਿਗਾਰਿਕੁਣੀ॥ ਏਕਤੁਈਏਕਤੁਈ॥

॥ ੫॥ ਮ॥ ੧ ॥ ਪਰਿਦਏਨਾਰਿਗਾਹਜਗਾਦਰਖਤਮ

ਬਾਸਕਰਾ॥ ਇਹੰ ਦਸੁਈ॥ ਏਕਤੁਈ ਏਕਤੁਈ॥ ੬੨੨੨
 ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕਾ ਲਿਲਾਗਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ॥ ਮੇਟਿਨ
 ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਕਲਾਧਰੇ ਹਿਰੈ ਸੁਈ॥ ਏਕਤੁਈ ਏਕਤੁਈ॥
 ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰੁ ਰੁਕਮੁ ਰੁਕਮੁ ਖਿਜਾਇ॥
 ॥ ਰੁਕਮਤੀ॥ ਆਪੁ ਰਾਵਾਇ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ॥ ਸਚੁ ਤੇ
 ਰਾਵਰ ਬਾਰ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਗਣਿਆ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀ
 ਚਾਰੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਸਦਾ ਕੂੜਿ ਮਾਰੁ
 ਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ॥ ਵਿਸਦਾ ਮੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾ
 ਏਆ॥ ਵਿਦੁ ਨਾਵੈ ਦੁਪਾਇਆ॥ ਵਣਜਾਇਆ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਪਾਰਖੁ ਮਾਪਿ ਜੀ ਨਿਖੇਟਾ॥ ਖਰਾ ਪਛਾਣਿਆ॥ ੧੩

॥ ਜਲੋਕਮਃ ॥ ੧ ॥ ਜੀਹ ਬਾਜਾ ਚਰਗਾ ਕੁਹੀ ਆਇਨਾ
 ਖਵਾਲੇ ਪਾਹਾ ਪਾਹੁ ਖਾਨਿ ਤਿਨਾ ਮਾਸੁ ਖਵਾਲੇ ਏਹਿ
 ਲਾਏ ਰਾਹਾ ਨਵੀਆ ਵਿਚਿ ਏਥੇ ਖਾਲੇ ਕਲੀ ਕਰੇ
 ਅਸਰਾਹਾ ਕੀੜਾ ਜਾ ਪਵੇ ਏ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਲਾਜ ਕਰ
 ਕਰੇ ਸੁਆਹਾ ਜੇ ਤੇਜੀ ਅਜੀਵਾ ਹਿਲੇ ਸਾਹਾ ਜੀਵਾਲੇ
 ਕਿਆ ਸਾਹਾ ਨਾਨਕ ਜੇ ਉਜੇ ਉਸਚੇ ਭਾਵੇ ਤਿਉ ਤਿਉ
 ਵੇਇ ਰਿਰਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਏਕਿ ਮਾਸ ਹਾਰੀ ਏਕਿ
 ਤਿਲਖਾਹੀ ॥ ਏਕ ਨਾਨਕੀ ਹਮੀ ਮ੍ਰਤ ਪਾਹਿ ॥ ਏਕਿ ਮਿ
 ਟੀਆ ਮਹਿ ਮਿਟੀਆ ਖਾਹਿ ॥ ਏਕਿ ਪਉਣ ਸੁਮਾਰੀ
 ਪਉਣ ਸੁਮਾਰੀ ॥ ਏਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੀ ॥

ਜੀਵੈਦਾਤਾ ਮਰੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਠੇ ਜਾਹਿ ਨਾਹੀ ਮਸਿ
ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰ ਮਿਕਾਮ
ਈਐ ॥ ਗੁਰ ਮਤੀਆ ਪੁਰਾਵਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ਦੂ
ਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈਐ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭਾਇ
ਸੁਪੈ ਝੈ ਖਾਈਐ ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਾਲਾਹਿ ਸਚਿ ਸਮਾਈ
ਐ ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਨਾਹੀ ਸੁਖਿ ਨਿਵਾਸੁ ਫਿਰਿ ਫਿ
ਰਿ ਆਈਐ ॥ ਦੁਨੀਆ ਥੋਟੀ ਗਾਸਿ ਕੁੜੁ ਕਮਾਈਐ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਖਰਾਸਾਲਾਹਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਈਐ ॥ ੧੪ ॥
ਸਲੋਕ ਮੰ ੧ ॥ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾਵਾਦਹਿ ਗਾਵਹਿ ਤੁਧੁ
ਵੈਜਲ ਨਾਵਹਿ ॥ ਜਾਤੁ ਪੁਭਾਵਹਿ ਤਾ ਕਰਹਿ ਬਿਭੁਤਾ

੨੩੩

੦

੦

ਸਿਧੀ ਨਾ ਦੁਵਜਾਵਹਿ॥ ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਤਾਪ ਜਾਹਿ ਕਤੇਬਾ ਮੁ
 ਲਾਸੇ ਖਕਹਾਵਹਿ॥ ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਤਾਹੋ ਦਹਿਰ ਜੇਰ ਸਕ
 ਸੁਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਹਿ॥ ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਤੇਗਾ ਵਗਾਵਹਿ ਸਿਰਮੁ
 ਡੀਕਟਿ ਜਾਵਹਿ॥ ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਜਾਹਿ ਦਿਸੀਤ ਰਿਸੁ ਦਿਚ
 ਲਾਘਾ ਰਿਅਾਵਹਿ॥ ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਨਾਇਰ ਚਾਵਹਿ ਤੁਪੁ
 ਭਾਟੇ ਭੂਭਾਵਹਿ॥ ਨਨਕ ਦੇ ਕੁਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਹੋਰਿ ਸਗਲੇ
 ਕੁਕੁ ਕਮਾਵਹਿ॥ ੧॥ ਮ॥ ੦੧॥ ॥ ਜਾਤੁ ਦੁਰਾਸ ਭਿਵਾਸਿ
 ਈਅਾਚੀਰੀ ਚੀਰਾਹੋਈ॥ ਜਾਤੁ ਸਚਾਤਾ ਸੁਕੁ ਸਚਾ ਕੁਕੁ
 ਕੋਇ ਨ ਕੋਈ॥ ਮਾਖਣੁ ਦੇਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਚਲਣੁ ਜੀਵਣੁ
 ਮਰਣੁ ਪਾਤੁ॥ ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ ਹੁਕਮੇ ਵਿਚਿ ਰਖੇ ਨਨਕ ਸ

ਰਾਮਾਪਿ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਨਿਸੰਗੁ ॥੨੨੪॥
 ਰੁਰਮੁਚੁਕਾਣੀਐ॥ਸਤਿਗੁਰੁਆਖੈਕਾਰਸੁਕਾਰਕਮਾਣੀ
 ਐ॥ਸਤਿਗੁਰਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਨਾਮੁਧਿਅਾਣੀਐ॥
 ਲਾਹਾਭਗਤਿਸੁਸਾਰੁਗੁਰਮੁਖਿਪਾਣੀਐ॥ਮਨਮੁਖਿ
 ਕੁਰੁਗੁਬਾਰੁਕੁਰੁਕਮਾਣੀਐ॥ਸਚੇਦੈਦਾਰਿਜਾਇਸਚੁ
 ਰਵਾਣੀਐ॥ਸਚੇਅੰਦਾਰਿਮਹਾਲਿਸਚਿਬੁਲਾਣੀਐ॥
 ॥ਨਾਨਕਸਚੁਸਦਾਸਾਚਿਅਾਰੁਸਾਚਿਸਮਾਣੀਐ॥੧
 ੫॥ਸਲੋਕੁਮਃ॥੧॥ਕਲਿਕਾਤੀਰਾਜੇਕਾਸਾਣੀਧ
 ਰਮੁਪੰਖਕਾਰਿਉਤਰਿਅਾਕੁਰੁਮੁਦਸਸਚੁਚੰਦਮਾ
 ਣੀਸੈਨਾਹੀਕਹਚਕਿਅਾਹਉਤੁਗਲਿਦਿਕੁਨੀਹੋਈਅਾ

ਧੈਰੈ ਰਾਗੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਵਿਚਿ ਹਉ ਮੇਕਾਰਿ ਦੁਖੁ ਰੋਈ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕਾ ਕੀ ਨਿਬਿਧਿ ਗਾਤਿ ਰੋਈ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ਕਲਿਕੀ
 ਰਤਿ ਪਰਗਟੁ ਚਾਨਣੁ ਸੀਸਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਉਤਰੈ
 ਪਾਰੀ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਾਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਦੇਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁ
 ਖਿ ਰਤੁ ਨੁ ਜੋਲੇਵੈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਭਗਤਾ ਤੇ ਸੇਸਾ
 ਰੀ ॥ ਮਾਜੇ ਨੁ ਕਦੇ ਨ ਮਾਇਆ ॥ ਕਰਤਾ ਮਾਪਿ ਮਾਭੁਲੁ
 ਹੈ ਨ ਭੁਲੈ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ਭਗਤੁ ਮਾਪੇ ਮੇਲਿ
 ਮਨੁ ਜਿਨੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਸਾਰੀ ਮਾਪਿ ਖੁ
 ਮਾਇਆ ॥ ਮਨੁ ਜਿਨੀ ਕੁੜਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ ॥ ਚ
 ਲਣੁ ਜਾਗੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥ ਕਾਮੁ ਕਰੋ ਪੁਟਿ ਸੁਦਧਾਇਆ ॥

ਕੁਗਾਤਿਕਰਗਨਿਹਰਿਚਾਕਰੀ॥ਜਿਨੀਅਨਦਿਨੁਨਾਮੁਧਿ
 ਆਇਆ॥ਦਾਸਨਿਦਾਸਾਹੋਇਕੋਜਿਨੀ॥ਦਿਰਹੁਆ
 ਪੁਗਦਾਇਆ॥ਓਨਾਖਸਮੈਕੋਦਰਿਮੁਖਉਜਲੇਸ
 ਰੈਸਬਦਿਸੁਹਾਇਆ॥੧੬॥ਸਲੋਕੁਮੰ०੧॥ ॥ਸਾ
 ਬਾਹੀਸਾਲਾਹਾਜਿਨੀ॥ਧਿਆਇਆਇਕਮਨਿ॥ਸੇ
 ਈਪੁਰੇਸਾਹਦਖਤੈਉਪਾਰਿਲਕਿਮੁਏ॥ਦੁਜੈਬਹੁਤੇਰਾ
 ਹਮਨਕੀਆਮਤੀ॥ਖੰਡੀਆ॥ਬਹੁਤੁਪਏਅਸਗਾ
 ਹਰੋਤੇਖਾਹਿਨਨਿਕਲਹਿ॥ਤੀਜੇਮੁਹੀ॥ਗਿਰਹੁਖੁਖ
 ਤਿਖਾਇਕੁਉਕੀਆ॥ਖਾਧਾਹੋਇਸੁਆਹਭੀਖਾਣੇ
 ਸਿਉਦੋਸਤੀ॥ਚਉਥੈਆਈਉਪਾਅਖੀਮੀ॥ਟਿਪਦਾ

ਰਿਗਾਇਆ ਭੀਉ ਨਿਰਿਓਨੁ ਵਾਹੁ ਸੈਵ ਰਿਅ ਕੀ ਪਿੜ੍ਹਖ
ਧੀ ਸਭੇ ਦੇਲਾ ਵਖਤ ਸਭਿ ਜੇ ਅਠੀਉ ਹੋਇ ਨਾਨਕ ਸ
ਹਿ ਬੁਖਿ ਦਿਸੈ ਸਰਨਾ ਵਲ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਅੰ ੨ ॥ ਜੇ
ਈ ਪੁਰੇਸਾ ਹਜਿ ਨੀ ਪੁਰਾਪਾਇਆ ਅਠੀ ਦੇ ਪਰਵਾਹ
ਰਹਨਿ ਇਕਤੈ ਰੀਗੀ ਵਰਸ ਨਿਰੂਪਿ ਅਥਾਹ ਵਿਰਲੈ ਪ
ਈ ਅਹਿ ਕਰੀ ਮਪੁਰੈ ਪੁਰਾ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾ ਜਾ ਕਾ ਬੋਲੁ ਨਾ
ਨਕ ਪੁਰਾ ਜੇ ਕਰੇ ਪਾਟੇ ਨਾ ਹੀ ਤੋਲੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥
ਜਾ ਤੁੰਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ ਮੇ ਸਚੁ ਸੁਣਾਈ ਮੇ ਅਠੀ ਪੀਧੈ ਰ
ਰਿ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈ ਮੇ ਏਨੇ ਚਿ ਤਿਕਠੇ ਰਿਸੇ ਵਿਗਾਵਾਈ
ਮੇ ਜਿਤੁ ਪਾਟਿ ਸਚੁ ਨ ਪਾਇ ਸੁਭੀ ਨਿਪੜਾਈ ਮੇ ਕਉ

ਕਰਿ ਪੁਰੈ ਵਟਿ ਤੋਲਿ ਤੁਲਾਈ ਮੇ ॥ ਕੋਇ ਮੇਖੇ ਘਟਿ ਹ
 ਉਮੇ ਜਾਈ ਮੇ ॥ ਲਈ ਮਨਿ ਖਰੇ ਪਰਾਖਿ ਦਰਬੀਨਾਈ ਮੇ ॥
 ॥ ਸਉਦਾ ਇਕ ਤੁਹਾਟਿ ਪੁਰੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈ ਮੇ ॥ ੧੭ ॥ ਸਲੋਕ
 ਮੰ ੨ ॥ ਅਨੀ ਪਹਰੀ ਅਨ ਧੰਡ ਨਾ ਵਾਖੰਡੁ ਸਰੀਰੁ ॥
 ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨ ਉਨਿ ਧਿਨਾ ਮੁਏ ਕੁਭਾਲਾ ਹਿਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥
 ॥ ਕਰਮ ਵੰਤੀ ਜਾਲਾਹਿ ਅਨਾਨਕ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ॥ ਚਉ
 ਥੈ ਪਹਰਿ ਸਭਾ ਹਕੈ ਸੁਰਤਿ ਮਾਉ ਪਚੈ ਚਾਉ ॥ ਤਿਨ ਦਰੀ
 ਮਾਵਾ ਸਿਉ ਦੇਸਤੀ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸਚਾਨਾਉ ॥ ਓਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤੁ ਵਡੀ ਮੇ ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਪਸਾਉ ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕਸੀ
 ਮੇ ਵੀਨੀ ਚੜ੍ਹੇ ਚੜ੍ਹਾਉ ॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਨਦਰਿ ਸਰਾਫਕੀ ਬਹੁਤਿ

ਨਪਾਈਤਾਉ। ਸਤੀਪਹਰੀਸਤੁਭਲਬਹੀਮੇਪਤ੍ਰਿਅ
 ਪਾਸਿ। ਓਥੇਪਾਪੁਪੁੰਨੁਬੀਚਾਰੀਮੇਕੁੜੈਪਟੈਗਸਿ। ਓ
 ਥੈਥੇਟੇਸਟੀਅਹਿਖਰੇਕੀਚਹਿਸਾਬਾਸਿ। ਬੋਲਣੁਫੁਟ
 ਲੁਨਨਕਾਦੁਖੁਸੁਖਖਸਮੇਪਾਸਿ॥੧॥ਮਃ੨॥ਪਉ
 ਣਗੁਰੁਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤਾਧਰਤਿਮਹਤਾ। ਦਿਨਸੁਰਾ
 ਤਿਦੁਇਦਾਈਦਗਈਅਥੇਲੈਸਗਲਜਗਤਾ। ਚੀਰੀ
 ਮਾਈਬੁਰਿਮਾਈਮਾਵਾਰੇਧਰਮੁਹਦੁਰਿ। ਕਰਮੀਆ
 ਪੇਆਪਣੀਕੇਨੇਕੈਕੇਦੁਰਿ। ਜਿਨੀਨਾਮੁਧੀਅਗਈਆਗ
 ਏਮਸਤਕਿਪਾਲਿ। ਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਲੇਹੋਰਕੇਤੀਫੁ
 ਟੀਨਾਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਚਾਭੋਜਨੁਭਾਉਸਤਿ

ਗੁਰਿ ਦਸਿਆ ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀ ਮਾਇ ਸਚਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ॥ ੨੨੭ ॥
 ਸਚੈ ਕੋਟਿ ਗਿਰਾਇ ਨਿਜ ਪਰਿ ਦਸਿਆ ਸਚਿ ਗੁਰ
 ਤੇ ਨਾਉ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਹਾਸਿਆ ਸਚੈ ਵੈਦੀ ਬਾਇਕੁ ਨਿਜ
 ਈਸੇ ਭੂਠ ਭੂਠੁ ਦੁਖਾਇ ਸੁਖ ਹਲੁਖੁ ਮਾਈ ਮੇਸੇ ਸਚੈ ਸ
 ਬ ਦਿਨੀ ਸਾਇਠਾ ਕਨ ਪਾਈ ਮੇਸੇ ਸਚੁ ਬੁਝਿ ਬੁਝਿ ਦੁਖ
 ਦਿ ਮਹਾ ਲਿਖੁ ਲਾਈ ਮੇਸੇ ॥ ੧੮ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਪਰਿ
 ਰਾਮਗਨਿ ਹਿਵੈ ਪਰ ਬਾਧਾ ਭੋਜਨੁ ਸਾਰੁ ਕਰਾਈ ॥ ਸ
 ਗਲੇ ਦੁਖ ਪਾਣੀ ਕਰਿ ਪੀਵਾ ਪਰਤੀ ਹਾਕ ਚਲਾਈ ॥ ਪਰਿ
 ਤਾਰਾ ਜੀਅ ਬਹੁ ਤੇਲੀ ਪਿਛੈ ਟੋਕੁ ਚੜਾਈ ॥ ਏਵੁ ਰੁਦੁ ਪਾ
 ਮਾਦਾ ਨਹੀ ਸਚੁ ਸੈਨ ਬਿਚਲਾਈ ॥ ਏਤਾ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਮਨ

ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭ੍ਰਿਅਗਿ ਕਰਾਈ ॥ ਜੇਵਡੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਵਡੁ
 ਦਾਤੀ ਦੇਵੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਉ ਉਪ
 ਰਿਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਦਾਇਆਈ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ੨ ॥ ਆਖਣੁ ਆ
 ਖਿਨਰਾਜਿ ਆਸੁ ਨ ਦਿਨਰ ਜੇ ਕੰਨ ॥ ਅਖੀਦੇ ਖਿਨਰਾਜਿ
 ਆਗੁਣਗਾਹ ਕਾਇਕ ਵੰਨ ॥ ਭੁਖਿ ਆਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ
 ਗਲੀ ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਭੁਖ ਤਾਰ ਜੇ ਜਾਗੁਣ ਕ
 ਧਿਗੁਣੀ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਦਿਣੁ ਸਚੇ ਸਭੁ
 ਕੁੜੁ ਕੁੜੁ ਕਮਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਦਿਣੁ ਸਚੇ ਕੁੜਿ ਆਗੁ ਬੀਨਿ ਚਲੀ
 ਈ ॥ ਮੇ ॥ ਦਿਣੁ ਸਚੇ ਤਨੁ ਛਾਹੁ ਛਾਹੁ ਰਲਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਦਿਣੁ
 ਸਚੇ ਸਭੁ ਭੁਖਿ ਜਿਪੈ ਝੈ ਖਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਦਿਣੁ ਸਚੇ ਦਰਬਾ

ਰੁਕੁਤਿਨਪਾਈਐਮੇ। ਭੁਜੈਲਾਲਚਿਲਾਰਿਮਹਲੁਖੁਆ
 ਈਐ। ਸਤੁਜਗੁਠਗਿਓਠਗਿਮਾਈਐਜਾਈਐ। ਤਨ
 ਮਹਿਤਿਸਨਾਅਗਿਸਥਾਦਿਬੁਝਾਈਐ॥ ੧੮॥ ਜਲੇ
 ਕਮਃ॥ ੧॥ ਨਾਨਕਗੁਰਸੰਤੋਖੁਰੁਖੁਪਰਮੁਫੁਲੁਫਲ
 ਗਿਆਨਾਗਸਿਗਸਿਮਾਹਰਿਮਾਸਦਾਪਕੈਕਰਮਿਧਿ
 ਮਾਨਿ। ਪਤਿਕੇਸਾਦਖਾਵਾਲਹੈਦਸਕੈਸਿਰਿਦਾਨੁ॥ ੧॥
 ਮਃ॥ ੧॥ ਸੁਇਨੇਕਾਬਿਰਖੁਪਤਿਪਰਵਾਲਾਫੁਲਜ
 ਵੇਹਰਲਾਲਾ। ਤਿਤੁਫਲਰਤਨਲਗਹਿਖੁਖਿਭੁਗਖਿਤਹਿ
 ਰਦੈਰਿਦੈਨਿਹਾਲੁ। ਨਾਨਕਕਰਮੁਹੋਵੈਮੁਖਿਮਸਤਾਕਿ
 ਓਖਿਮਾਹੋਵੈਲੇਖਾ। ਅਠਿਸਠਿਤੀਰਸੁਗੁਰਕੀਚਰ

ਟੀਪੁਜੈਸਦਾਵਿਸੇਖੁ॥ਹਿਸੁਚੇਤੁਲੇਕੁਕੋਪੁਚਾਰੇਨਦੀਅ
ਅਗੀ॥ਪਵਹਿਦਝਹਿਨਾਨਕਾਤਰੀਐਕਰਮੀਲਾਗੀ॥੨
॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੀਵਦਿਆਮਰੁਮਾਗਰਿਨਪਛੋਤਾਈਐ
॥ਤੂਠਾਣਿਹੁਜੀਸਾਰਕਿਨਿਜਮਝਾਈਐ॥ਜਾਚਿਨਪਰੇ
ਪਿਅਾਰੁਧੀਪੈਧਾਈਐ॥ਕਾਲੁਬੁਰਾਖੇਕਾਲੁਜਿਰਿਦੁ
ਨੀਆਈਐ॥ਹੁਕਮੀਸਿਰਿਜੇਦਾਰੁਮਰੇਦਾਈਐ॥
ਆਪੇਦੋਇਪਿਅਾਰੁਮੀਨਿਵਸਾਈਐ॥ਮੁਹੁਤੁਨਚਸਾ
ਵਿਲੀਮੁਭਰੀਐਪਾਈਐ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਬੁਝਿਸਾਰਿ
ਸਮਾਈਐ॥੨੦॥ਜਲੇਕੁਮਃ੧ ॥ਤੁਮੀਤੁਮਾਵਿਸੁ
ਅਕੁਪਤੁਰਾਨਿਮੁਫਲੁ॥ਅਨਿਮੁਖਿਵਸਹਿਤਿਸੁਜਿਸੁ

ਤੁੰਚਿ ਤਿਨ ਆਵਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੀ ਮੇਕਿ ਸੁਹੰ ਚ ਨਿਕ
 ਰਮਾ ਬਾਹਰੇ॥ ੧॥ ਮ ੮੯ ॥ ਮਤਿ ਪੀਖੇ ਭੁਕਿ ਰਤੁ ਜਾ
 ਬਿਕ ਬਉਤ ਮਕ ਬਨੀਚਾ॥ ਕਬਰੇ ਦਾ ਨਿਕ ਬਾਅ ਕਿਰ
 ਲਿਕ ਬਉਚੀ ਪਰੀਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਾ ਮਿਚਲਾਈ ਮੇਸਾ
 ਹਿ ਬੁਲਗੀ ਗੀਤਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕੇਤੇ ਕਹਹਿ
 ਦਖਾਲਕ ਹਿਕ ਹਿਜਾ ਵਲਾ॥ ਵੇਦ ਕਹਹਿ ਵੀਖਿ ਆਣੁ
 ਮੀਤ ਨ ਪਾਵਲਾ॥ ਪਸਿ ਮੇਨਾ ਹੀ ਭੇਦ ਬੁਝਿ ਮੇ ਪਾਵਲਾ
 ॥ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੋਖਿ ਕਿਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਲਾ॥ ਸਚ
 ਪੁਰਖੁ ਅਲਖੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਲਾ॥ ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਬਿਸੰ
 ਖਦਰ ਗਾਹ ਪਾਵਲਾ॥ ਖਾਲਕ ਕਉ ਆਵੇ ਸੁਭਾ ਫੀ

ਗਾਵਣਾ ਨਾਨਕ ਸੁਗੁਣੁ ਗੁਣੁ ਕੁਮੀਨਿ ਵਸਾਣਾ ॥
 ੨੧ ॥ ਜਲੇ ਕੁਮਹਲਾ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਅਨੂਹਿ ਅਨ
 ਗਿਲਰੀ ਜਾਇ ॥ ਆਪਣ ਹਰੀ ਆਪਣੈ ਦੂਰ ਚਾਅ
 ਪੇਲਾਇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇ ॥ ਆਪੁ ਰਿਖ ਸਮਕਾ ਅੰਤੀ ਹੁਪਕ
 ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਮੁਖ ਅਨੈ ਬੁਝੈ ਹਰਿ ਕਿਨਿ ਅੰਗਇ
 ॥ ਦੁਹਾ ਸਿਰਿ ਮਾਅਪੇਖ ਸਮੁਦੇਖੰ ਬਾਰਿ ਵਿਉਪਾਇ
 ॥ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜਾਣੀ ਮੇਸਾ ਭਿ ਕਿਛੁ ਭਿ ਜਹਿ ਰਜਾਇ ॥
 ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਪਰਖੈ ਆਪਕ ਉਤਾ ਪਾਰ
 ਖੁਜਾਣਾ ॥ ਰਿਗੁ ਦਾਰੂ ਦੇਵੈ ਬੁਝੈ ਤਾ ਦੇਵੈ ਸੁਜਾਣਾ ॥ ਵਾਟ
 ਨਕਰਈ ਮਾਮਲਾ ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਣਾ ॥ ਖੁਲੁ ਜਾਣੈ

ਜਿਉ

ਗਲਾ ਕਰੇ ਹਾਇਲਾ ਏਹਾਣੁ ॥ ਲਾਬਿਨ ਚਲਈ ਸਾਰਿ
 ਰਹੈ ਸੋਇ ਸਦੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸਰੁਜੀਧੇ ਆਗਾ ਸਕਉ ਪੁਰੁ
 ਚੈ ਬਾਣੁ ॥ ਅਰੀ ਓਹੁ ਮਰੀ ਮੁਹੈ ਵਾਹੈ ਦਰੁ ਜਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖੀ ਪਿਆਰੁ ਪੈ ਮਿਸੀ ਗਾਰੀਆ
 ॥ ਕਰਨਿ ਬੁਰਗਾਤਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨ ਰਹਨੀ ਵਾਰੀਆ ॥ ਮ
 ਹਲਾਮੀ ਤ੍ਰਿਨਿ ਦਾਸੁ ਸਬਦਿ ਸਦਾਰੀਆ ॥ ਸਚੁ ਕਹਨਿ
 ਅਰਦਾਸਿ ਸੇਵੇ ਚਾਰੀਆ ॥ ਸੋਹਨਿ ਖਸਮੇ ਪਾਸਿ ਹੁਕ
 ਮਿ ਸਿਧਾਰੀਆ ॥ ਸਖੀ ਕਹਨਿ ਅਰਦਾਸਿ ਮਨਹੁ ਪਿਅ
 ਰੀਆ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਿਗੁ ਦਾਸੁ ਫਿਟਸੁ ਜੀਵਿਅ ॥ ਸਬ
 ਦਿ ਸਦਾਰੀਆ ॥ ਜੁਮੀ ਮਿਤੁ ਪੀਵਿਅ ॥ ੨੨ ॥ ਜਲੇ ਕੁ

੨੩੦
 ਕੀਉ

ਮਃ ੧ ॥ ਮਾਰੂਮੀਂ ਤਿਪਤਿ ਮਾਮਰੀ ਨਿਚੈ ਨ ਭੁਖੀ ॥
 ਰਾਜਾ ਰਾਜੇ ਨ ਤਿਪਤਿ ਮਾਸਾ ਏਰ ਭੁਰੇ ਕਿਚੁ ਕਾ ਨਾਨ
 ਕਸਰੇ ਨ ਮੁਕੀ ਕੇਤੀ ਪੁਛਾ ਪੁਛਾ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾਰ ॥ ਨਿ
 ਹਫਲੀਤਾ ਸਿਜਨ ਮਾਸਿਜਾ ਵਤੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬਿੰਦਤੋ ॥ ਸਾ
 ਗਰੀਸੇ ਸਾਰਾ ਸਿਗੁਰ ਪਰਸਾ ਦੀਤ ਰਹਿ ਕੋ ॥ ਕਰਣ ਕਾ
 ਰਣ ਸਮਰ ਭੁਰੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਕਾਰਣ ਕਰਣੇ
 ਦਾ ਸਿਰੈ ਜੀ ਨਿਕਲ ਰਖੀ ਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਖ
 ਸਮੇ ਕੈ ਦਰਬਾਰਿ ਛਾਡੀ ਦਾਸਿ ਮਾਸਰਾਖ ਸਮੁਕ
 ਲਾਇ ਕਮਲੁ ਦਿਗਾਸਿ ਮਾਸਾ ॥ ਖਸਮ ਰੁਪੁ ਰਾਪਾਈ ਮ
 ਨੁਰੁ ਰਹਾਸਿ ਮਾਸਾ ॥ ਦੁਸਮਨ ਕਹੁ ਮਾਰਿ ਸਜਣ ਸਗਾਸਿ

ਅਸਰਾਸਾਤਿਗੁਰਸੇਵਿਨਿਜਰਾਮਾਰਗੁਦਸਿਅਸਾ
 ਸਚਸਬਦਵੀਰਾਰਿਕਾਲੁਵਿਧਉਸਿਅਸਾਛਾਛੀਕਥੇਅ
 ਕਥੁਸਬਾਦਿਸਵਗਰਿਅਸਾਨਾਨਕਗੁਣਗਹਿਰਗਸਿਹਾਰਿਜੀ
 ਉਮਿਲੋਪਿਅਗਰਿਅਸਾ ੨੩ ॥ ਜਲੋਕਮਃ ੧ ॥ ਖਤਿ
 ਅਹੁਜੀਮੇਖਤੇਕਰਨਿਤਖਤਿਅਸਾਵਿਚਿਪਗਹਿਯੋਤੇਮੁ
 ਲਿਨਓਤਰਹਿਜੇਸਉਧੋਵਣਪਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕਬਖਸੇਬ
 ਖਸੀਅਹਿਨਾਹਿਤਪਾਹੀਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨ
 ਕਬੋਲਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਛਾਰਿਮੰਗੀਅਹਿਸੁਖਾਸੁਖੁ
 ਦੁਖੁਦੁਇਦਾਰਿਕਪੜੇਪਾਹਿਰਹਿਜਗਇਮਨੁਖਾਜਿਥੇਬ
 ਲਾਇਹਾਰੀਅੰਤਿਥੇਚੰਗੀਚੁਪਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਦੋ ਖਿਅੰਦ ਰੁਭਾ ਲਿਆ ਸਚੈ ਪੁਰਖਿ ਅਠ
 ਖਿਅੰਦ ਜਿਨਿ ਹਾਲਿਆ ਉਝੁ ਝਿਝੁ ਲੇਰਾ ਪਰਗੁਰਿ ਦੇ
 ਖਾਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੈ ਵਾਹੁ ਜਚੁ ਸਮਾ ਲਿਆ।
 ਪਾਇਆ ਰਤਨੁ ਪਰਾਪੁ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ਸਚੈ ਸ
 ਬਦਿ ਸਲਾਹਿ ਸੁਖੀ ਏਸ ਚਵਾ ਲਿਆ ਨਿਰੁ ਰਿਆ
 ਰੁਲਾ ਗਿਰਾ ਗਬਿ ਸਿਰਾ ਲਿਆ ਨਾਵੁ ਪੁਲਾਜ
 ਗੁਟਿ ਰੈ ਬੇਤਾ ਲਿਆ। ੨੪। ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਭੈ
 ਵਿਚਿ ਜੈ ਮੈ ਭੈ ਮਰੈ ਭੀ ਭਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਭੈ
 ਵਿਚਿ ਜੈ ਮਰੈ ਸਹਿ ਲਾਅ ਏਸੇ ਏ। ੧। ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੈ ਦੈ ਬਹੁ ਬਹੁ ਤੁਧੁ ਸੀਕੁ ਮਾਇ ਨਾ

ਨਕਥੈਵਿਦੁਜੇਮਰੈਮੁਹਿਕਾਣੇਉਠਿਜਾਇ॥੨॥ਪਉ
 ਰੀ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਸਰਧਾਪੂਰੀ
 ਐ॥ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਨਕਬਹੁਬੂਰੀਐ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਦੁਪੁਨਜਾਣੀਐ॥ਸ
 ਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਹਰਿਰੰਗੁਮਾਣੀਐ॥ਸ
 ਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਜਮਕਾਰੁਰੁਕੇਹਾ॥ਸਤਿ
 ਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਸਦਹੀਸੁਖੁਦੇਹਾ॥ਸਤਿਗੁ
 ਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਨਦਨਿਪਿਪਾਈਐ॥ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਜਚਿਸਮਾਣੀਐ॥੨੫॥ਸਲੋਕੁਮ
 ॥ਸਿਰੁਖੋਹਾਇਪੀਅਹਿਮਲਟਾਣੀਜੁਠਾਸੀਗੀਸੀ

੨੩੨

੪੯

ਗਿਖਾਹੀ। ਫਿਰ ਲਿਫ ਦੀ ਹਤਿ ਮੁਹਿ ਲੈ ਨਿਭੜਾ ਸਾ ਪਾਈ
ਏਖਿ ਸਗਾਹੀ। ਭੁਭਾ ਵਾਰੀ। ਸਿਰੁ ਬੋਹਾ ਏਨਿ ਭੁਰੀਅ
ਨਿਹਾ ਬਿਸੁਆਹੀ। ਮਾਉ ਪੀਉ ਕਿਰ ਭੁਗਵਾ ਏਨਿ ਦਬ
ਰਹੇ ਵਨਿ ਪਾਹੀ। ਓਨਾ ਪਿਰੁ ਨ ਪਤਾ ਲਿ ਕਿਰਿ ਮਾਨਦੀ
ਵਾ ਮੁਏ ਕਿਥਾਉ ਪਾਹੀ। ਅਠਸਠਿ ਤੀਰ ਬਦੇ ਨਿਨ ਫੇਈ
ਬਹਮਣਾ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹੀ। ਸਦਾ ਕੁਚੀਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨ ਰਾ
ਤੀ ਮਥੈ ਟਿਕੇਨਾਹੀ। ਝੰਡੀ ਪਾਇ ਬਹਾਨਿ ਨਿਭਿ ਮਰਦੇ ਦ
ਝਿਦੀ ਬਾਇਨ ਜਾਹੀ। ਲਕੀ ਕਾ ਸੇਹ ਬੀਫੁ ਮਣਾ ਮਰੇ
ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ। ਨਾਓ ਇਜੇਗੀ। ਨਾਓ ਇਜੇਗੀ ਮਨਾਓ ਇ
ਕਾਜੀ ਮੁੰਲਾ। ਦਾਇਾ ਦਿਗੋ ਏਫਿ ਰਹਿ ਦਿਗੋ ਤੇਫਿ ਦਾਵ

ਭੈਗਲਾਜੀਆਮਾਰਿਜੀਵਾਲੇਜੇਈਅਵਰੁਨਕੋਈਰਖੇ
ਅਨਪੁਤੈਇਸਨਾਨਹੁਵੇਜੇਭਸੁਪਈਜਿਰਿਖੁਥੋਪਾ
ਈਵਿਚਹੁਰਤਨੁਉਪਨੇਮੇਰੁਕੀਆਮਾਧਾਣੀਅਠ
ਸਠਿਤੀਰਬਦੇਵੀਥਾਪੇਪੁਰਬੀਲਗੋਬਾਣੀਨਾਇ
ਨਿਵਾਜਾਨਾਤੋਪੁਜਾਨਾਵਨਿਸਦਾਸੁਜਾਣੀਅਮੁਇਆ
ਜੀਵਾਇਆਗਾਤਿਹੋਵੇਜਾਂਜਿਰਿਪਾਈਐਪਾਣੀਨਾ
ਨਕਾਸਿਰਖੁਥੇਸੇਤਾਨੀਏਨਾਗਲਨਭਾਣੀਵੁਠੋਹੋ
ਇਐਹੋਇਬਿਲਾਵਲੁਜੀਆਜੁਗਾਤਿਸਮਾਣੀਵੁ
ਠੈਅੰਨਕਮਾਦੁਕਪਾਹਾਸਭਸੇਪੜਦਾਹੋਵੈਵੁਠੋਪਾ
ਹੁਰਗਹਿਨਿਤਸੁਰਹੀਸਾਪਨਦਹੀਵਿਲੋਵੈਤਿ

੨੩੩

ਤੀਪਾਇਹੋਮਜਗਸਦਪੁਜਾਪਾਇਐਕਾਰਜੁਸੋਹੈ। ਗੁਰੂ
 ਸਮੁੰਦੁਨਦੀਸਭਿਸਿਖੀਨਤੋਜਿਤੁਵਾਰਿਅਈ। ਨਾਨਕ
 ਜੇਸਿਰਖੁਥੇਨਾਵਨਿਨਾਹੀਤਾਸਤਚਟੇਸਿਰਿਛਾਈ॥੧
 ॥੪੦੨॥ ਅਰਗੀਪਾਲਾਕਿਕਰੇਸੁਰਜਕੇਹੀਰਾਗਿ। ਚੰ
 ਦਅਨੇਰਾਕਿਕਰੇਪਉਣਪਾਣੀਕਿਅਜਾਗਿ। ਧਰਤੀਚੰ
 ਜੀਕਿਕਰੇਜਿਸੁਦਿਰਿਸਤੁਕਿਛੁਹੋਇ। ਨਾਨਕਤਾਪਤਿ
 ਜਾਣੀਐਜਾਪਤਿਰਖੇਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਧੁ
 ਸਚੇਸੁਬਹਾਨੁਸਦਾਕਲਾਇਆ। ਤੂੰਸਚਾਈਬਾਣੁਹੋ
 ਰਿਅਵਦਨਾਗਇਆ। ਸਚੁਜਿਮੰਗਦਾਨੁਸਿਤੁਧੋਜੇਹਿ
 ਮਾ। ਸਚੁਤੇਰਾਫਰਮਾਨੁਸਬਦੇਸੋਹਿਅਮਾ। ਮੰਨਿਐ

ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਤੁਧੈ ਤੇ ਪਾਇਆ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾ
 ਨੁਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ਤੂੰ ਸਚਾ ਦਾਤਾ ਰੁਨਿ ਤਦੇ ਵਹਿਚ
 ਰੁਹਿ ਸਦਾਇਆ ਨਨ ਕੁਮੰਰੀ ਦਾਨੁ ਜੇਤੁ ਪੁਰਾਇਆ
 ੨੬॥ ਜਲ ਕੁਮੰਰ ॥ ੨ ॥ ਵੀਖਿਆ ਮਾਖਿ ਬੁਝਾਇਆ
 ਸਿਫਤੀ ਸਚਿ ਸਮੇਉ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆਉ ਪਦੇ ਸੀਮੇ ਜਿ
 ਨਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ॥ ੧॥ ਮ ੭੭ ॥ ਮਾਪਿ ਬੁਝਾਏ ਬੁਝੈ
 ॥ ਜਿਸੁ ਮਾਪਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਬੁਝੈ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕ
 ਬਨਾਮਾਇਆ ਲੁਝੈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਗਲ ਕਰੇ ਮਾਕਾਗਾ ਮ
 ਪੇਜਾ ਦੇ ਸਰਬ ਵੀਰਾਗਾ ॥ ਅਖਰ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਓਮਾਪਿ
 ॥ ਲਹੈ ਭਗਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹ

੨੩੪

ਜੇਈ

ਉਚਾਛੀਵੇਕਾਰੁਕਾਰੈਲਾਇਆਗਾਗਾਤਿਹਿਚੈਕੈਵਾ
 ਰੁਪੁਰਹੁਫੁਰਮਾਇਆਗਾਗਾਛੀਸਚੈਮਹਾਇਖਸ
 ਮਿਬੁਲਾਇਆਗਾਸਚੀਸਿਫਾਤਿਸਾਲਹਿਕਪੜਾਪ
 ਇਆਗਾਸਚਾਮੀਮਿਤਨਾਮੁਭੋਜਨੁਆਇਆਗਾਰੁ
 ਰਮਤੀਖਾਪਾਰਜਿਤਿਨਿਬੁਧੁਪਾਇਆਗਾਛੀਕਰੇਪ
 ਸਾਉਸਬਦਵਜਾਇਆਗਾਨਾਨਕਸਚੁਸਾਲਹਿਪੁਰ
 ਪਾਇਆਗਾ॥੨੭॥ਚੁਧੁ॥

੧ ਚਿਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਰਾਮ

ਕਣੀਕੀਵਾਰਮਹਲਾ੩ ॥ਜੋਪੈਵੀਰੈਪੁਰਬਾਣੀ
 ਕੀਪੁਨੀ॥ ॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਸਹਜੈ

ਦਾਖੇਤੁਹੈਜਿਸਨੇਲਾਏਰਾਉ। ਨਾਉਬੀਜੇਨਾਉਉਰਗ
 ਵੈਨਾਮੇਰਹੈਸਮਾਇ। ਹਉਮੈਏਹੋਬੀਜੁਹੈਸਹਸਰਗਇ
 ਆਦਿਲਾਇ। ਨਾਕਿਛੁਬੀਜੇਨਉਰਗਵੈਜੇਬਖਸੇਸੋ
 ਖਾਇ। ਅੰਭੇਸੇਤੀਅੰਭੁਰਲਿਅਬਹੁਨਿਨਿਕਸਿਅ
 ਜਾਇ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਚਲਤੁਹੈਵੇਖਹੁਲੋਕਅ
 ਇ। ਲੋਕਕਿਵੇਖੇਬਖੁੜਾਜਿਸਨੇਸੋਝੀਨਗਹਿ। ਜਿਸ
 ਵੇਖੇਲੋਸੋਵੇਖੇਜਿਸੁਵਾਸਿਅਮਨਮਾਹਿ॥੧॥ਅੰ३
 ॥ਅਨਮੁਖੁਦੁਖੁਕਾਖੇਤੁਹੈਦੁਖੁਬੀਜੇਦੁਖੁਖਾਇ। ਦੁ
 ਖਵਿਚਿਜੀਮੈਦੁਖਿਮਰੈਹਉਮੈਕਰਤਵਿਹਾਇ। ਆਵਦੁ
 ਨਜਾਨੁਨਸੁਣਈਅੰਧਾਅੰਧਕਮਾਇ। ਜੇਦੇਵੈਤਿਸੇ

ਨਜਾਣਈ ਦਿਤੈ ਕਉ ਲਪਟਾਇ ॥ ਨਨਕ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿਅ
ਕਮਾਵਣੁ ਅਵਰੁਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਜਤਿ
ਗੁਰਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਿਸਨੇ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਸੋਇ ॥ ਸੁਖੇ
ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਹੈ ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ਆਗਿ ਅਨੁਕਾ
ਰੁਰ ਮੁਕਟੀ ਆਗਿ ਅਨੁਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਨਕ ਏਕੋ ਨ
ਦਰੀ ਆਇ ਅਜਹਦੇ ਖਾਤਰੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥
ਜਦੈ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ਬੈਸਣ ਕਉ ਜਾਣੀ ॥ ਜਬੁ ਕਿਓ
ਆਪੇ ਆਪਿ ਪਹੈ ਗੁਰਸ ਬਾਇ ਸੁਣਾਈ ॥ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ
ਸਾਜੀ ਅਨੁਕਰਿ ਮਹਲਾ ਸਰਾਈ ॥ ਚੰਦੁ ਸੁਰਜ ਦੁਇਰਾ
ਨਦੇ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਆਪਿ ਗੁਰ

ਸਬਦੇ ਧਿਆਈ॥ ੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਤੁ
 ਸਚੀ ਨਾਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਕਬੀਰਮ
 ਹਿੰਦੀ ਕਰਿ ਕੈ ਘਾਲਿ ਆਆ ਪੁਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ॥ ਤੇ
 ਸਹਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀ ਆ ਕਬਹੂ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ॥ ੧॥ ਮ॥
 ॥ ਨਾਨਕ ਮਹਦੀ ਕਰਿ ਕੈ ਰਖਿ ਆਸੇ ਸਹੁ ਨ ਦਰਿ ਕ
 ਰੇਇ॥ ਆਪੇ ਪੀਸੈ ਆਪੇ ਘਸੈ ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਇ ਲਣੇ
 ਇ॥ ਇਹੁ ਪਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਤੇ ਦੇ
 ਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਵੇਕੀ ਸਿਸਾਟਿ ਉਪਾਈ ਅਨੁ
 ਹੁਕਮਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹੀ॥ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਵ
 ਦੁਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਜੇ ਉਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੁਰੁ ਰਸ ਬਾਇ

੨੩੬

੩

ਸੁਭ

੦

ਬੁਝਾਹੀ॥ ਸਭ ਨਾਤੇ ਰਾਜੇ ਰੁਪੇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲ
ਹੀ॥ ਰੁਪੁ ਜੇ ਵਰ ਮੇ ਨਾ ਹਿਕਾ ਕਿਸੁ ਮਾਖ ਸੁਣਾਈ॥
੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਭੁਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ਸਭੁ ਜਗਾਇ
ਗੀਫਾ ਵੀਹੇਈ ਭੁਲਾਇ॥ ਸੇਸੁ ਸੁਸਾਂਤਿ ਨ ਦੇਵਈ ਕਿ
ਆਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਧਿਆ
ਈ॥ ਮੇਅੰਤਿ ਰਿਖੀ॥ ਮੇਉ ਰਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਬੇ
ਠਿ॥ ਮਾਸੁ ਪਾਇ॥ ਮਾਜਾ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ॥ ਕਾਰਿ ਤਾਰਿ
॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਧੀਧਾਧਾਵਤਿ ਵਿਨੁਗਾਇ॥ ਮਾਰੈ
ਇਗਾਵਾਈ॥ ਜੋਇ॥ ਕੁੜਬੋਲਿ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥ ਮਾਸ
ਨਮੁਖਿ ਚਲਿ॥ ਮਾਰੈ॥ ਜਿਰੈਉ ਪਰਿਜਮ ਰੁਪੁ

ਦੁਜੈ ਭੁਗਾਇ ਪਤਿ ਖੋਇ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਿ ਓ
 ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੋਇ। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮ
 ਨਿ ਦਸੈ ਜਮ ਤੰ ਰੁਨ ਲਾਰੈ ਕੋਇ। ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ
 ਰਹੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਇਕਿ
 ਆਪਣੀ ਜਿਫਤੀ ਲਾਇ ਅਨੁਦੇਸਤਿ ਗੁਰਮਤੀ॥ ਇ
 ਕਨ ਨੇਨਾ ਉਬਖ ਜਿਓ ਨੁਮਸਾ ਬਿਰੁਹ ਰਿਸਤੀ॥ ਪਉ
 ਲੁਪਣੀ ਬੀਸਿ ਤਰਹੁ ਕੀਮਿ ਕਰਹਿ ਭਗਤੀ॥ ਏਨਾ ਨੇ
 ਭਉ ਅਗਲਾ ਪੁਰੀ ਬਣਤ ਬਣਤੀ॥ ਸਭੁ ਇਕੋ ਹੁਕ
 ਮੁਦਰਤ ਦਾਮੀ ਨਿਮੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥੩॥ ਜਲੋਕ॥ ॥
 ਕਈ ਰਕਸ ਉਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਝੁਠਾਟਿ ਕੈ ਨ ਕੋਇ। ਰਾਮ ਕ

ਸਉਟੀਸੋਸਹੈਜੇਮਰਜੀਵਹੋਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥
 ਕਿਉਕਰਿਇਹੁਮਨੁਮਾਰੀਮੇਕਿਉਕਰਿਮਿਰਤਕਹੋਇ
 ॥ਕਹਿਅਸਬਦੁਨਮਾਨਈਹਉਮੇਛਰੈਨਕੋਇ॥ਗੁ
 ਰਪਰਸਾਦੀਹਉਮੇਛਰੈਜੀਵਨਮੁਕਤਿਸੋਹੋਇ॥ਨ
 ਨਕਾਜਿਸੋਨਬਖਸੈਤਿਸੁਮਿਲੈਤਿਸੁਬਿਪਨੁਨਲ
 ਰੈਕੋਇ॥੨॥ਮਃ੩ ॥ਜੀਵਤਮਰਣਾਸਭੁਕੋਕ
 ਹੈਜੀਵਨਮੁਕਤਿਕਿਉਹੋਇ॥ਭੁਕਾਸਿਜਮੁਜੇਕਰੇਦਾ
 ਰੁਭਉਲਾਏ॥ਅਨਾਦਿਨੁਗੁਣਗਾਵੈਸੁਖਸਹਜੋਬਿ
 ਭੁਭਵਜਲੁਨਾਮਿਤਰੋਇ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਪਾਈ
 ਮੇਜਾਕਉਨਦਰਿਕਰੋਇ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਛੁ

ਇ

ਜਾਗਾਉਰਗਾਇਓਨੁਤੈਗੁਣਵਰਤਾਰਗਾਬਹਮਾਬਿਸ
 ਨੁਮਹੇਸੁਉਪਾਇਅਨੁਪੁਕਾਮਿਕਮਾਵਨਿਕਾਰਗਾਪੀਤ੍ਰਿਤਪ
 ਤ੍ਰੇਜੇਤਕੀਨਾਬੁਝਹਿਬੀਚਾਰਗਾਸਭਕਿਛੁਤੇਰਾਖੇਲੁ
 ਹੇਸਚਾਸਿਰਜਣਹਾਰਗਾਜਿਸੁਭਾਵੈਤਿਸੁਬਖਾਸਿਲੈਹਿ
 ਸਰਿਸਬਦਿਸਮਾਈ॥੪॥ਸਲੋਕੁਮ॥੩॥ਅਨਕ
 ਝੁਠਾਝੁਠੁਕਮਾਵੈ॥ਮਾਇਅਨੋਫਿਰੈਤਪਾਸਦਾਵੈ॥ਭ
 ਰਮੇਭੁਲਾਸਭਿਤੀਰਬਰਾਹੈ॥ਓਹਤਪਾਕੈਸੇਪਰਮਗ
 ਤਿਲੈਹੈ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਕੋਸਚੁਕਮਾਵੈ॥ਨਾਨਕਸੇ
 ਤਪਾਮੋਖੰਤਰੁਪਾਵੈ॥੧॥ਮ॥੩॥ਸੋਤਪਾਜਿਇਹੁ
 ਤਪੁਪਾਲੇ॥ਸਤਿਗੁਰਨੇਮਿਲੈਸਬਦੁਸਮਾਲੇ॥ਸ

ਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾਇਹੁਤਪੁਪਰਵਾਣਾਨਾਨਕਸੇਤਪਾਦ
ਰਗਾਹਿਪਾਵੈਮਾਣਾ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਗਤਿਦਿਨਸੁ
ਉਪਾਇਅਨੁਸਿਸਾਰਕੀਵਰਤਾਇ॥ਗੁਰਮਤੀਪਾਇ
ਚਾਨਣਾਅਨੇਗੁਬਿਨਾਸਾਇ॥ਹੁਕਮੇਹੀਸਭਸਾਜੀ
ਅਨੁਗਵਿਆਸਾਭਿਦਾਇਕਿਦਿਨਾਸਭੁਕਿਛੁਆਪੇ
ਆਪਿਹੈਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਹਰਿਭੁਟਾਸਬਦੇਹੀਸੇ
ਝੀਪਈਸਚੈਆਪਿਬੁਝਾਈ॥੫॥ਜਲੋਕਮੰਤ੍ਰ
॥ਅਭਿਅਗਤਏਹੈਆਖੀਅਨਿਜਿਨਕੋਚਿਤ
ਮਹਿਭੁਰਮੁ॥ਤਿਸਦੇਦਿਤੇਨਾਨਕਾਤੇਹੈਜੇਹਾਧਰਮੁ
॥ਅਭੈਨਿਰੰਜਨੁਪਰਮਪਦਤਾਕਾਭੂਖਾਹੋਇ॥ਤਿ

ਸਕਾਭੇਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥੧॥ ਅਮੰਤੁ ੨੨੬
॥ ਅਮ੍ਰਿਤ ਆਗਾਤੁ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀ ਅਨਿਜਿ ਪਰਘਰਿ
ਭੋਜਨ ਕਰੇਨਿ ॥ ਓਦਰੈ ਕਾਰਣਿ ਆਪਣੈ ਬੁਧ ਲੇ ਭੋਖ
ਕਰੇਨਿ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤ ਆਗਾਤੁ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਆਤਮਰ
ਉਦਕਰੇਨਿ ॥ ਭਾਲਿ ਲਹਨਿ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਨਿਜ ਘ
ਰਿ ਰਹਣ ਕਰੇਨਿ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ
ਵਿਛੋੜਿ ਅਨੁਵਿਚਿ ਸਚਾ ਅਸਰਾਉ ॥ ਪਰਦਰੁ ਸ
ਭੋ ਸਚੁ ਪੈ ਜਿ ਸੁਵਿਚਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥ ਸਭੁ ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ
ਦਰਤ ਦਾਗੁ ਰਮੁ ਖਿਸਾਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ਸਚਾ ਅਪਿਤਖ
ਤੁ ਸਚਾ ਬਹਿਸਚਾ ਕਰੇਨਿ ਆਉ ॥ ਸਭੁ ਸਚੇ ਸਚੁ

ਵਰਤਦਾਰਗੁਰਮੁਖਿਅਲਖੁਲਖਾਈ॥੬॥ਸਲੋਕਮੰਤ੍ਰ
॥ਰੈਣਾਇਰਮਾਹਿਅਨੰਤੁਪੈਰੂਜੀਆਵੈਜਾਇ॥ਭਾਣੈ
ਚਲੈਆਪਣੈਥਹੁਤੀਲਹੈਸਜਾਇ॥ਰੈਣਾਇਰੁਮਹਿਸ
ਭੁਕਿਛੁਹੈਕਰਮੀਪਲੋਪਾਇ॥ਨਾਨਕਨਉਨਿਧਿਪਾਈ
ਮੇਜੇਚਲੈਤਿਸੈਰਜਾਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ਸਹਜੇਸਤਿ
ਗੁਰੂਸੇਵਿਓਵਿਚਿਹਉਮੈਜਨਮਿਬਿਨਾਸੁ॥ਰਸਨਹਰਿ
ਰਸੁਨਚਖਿਓਕਮਲੁਨਹੋਇਓਪਰਗਾਸੁ॥ਬਿਖੁਖਾ
ਧੀਮਨਮੁਖਮੁਆਮਾਇਅਮੋਹਿਦਿਣਾਸੁ॥ਇਕਸੁ
ਹਰਿਕੇਨਾਮੁਦਿਣੁਧਿਰੂਜੀਵਣੁਧਿਰੂਵਾਸੁ॥ਜਾਆ
ਪੈਨਦਰਿਕਰੇਪ੍ਰਭੁਸਚਤਾਹੋਵੈਦਾਸਨਿਦਾਸੁ॥ਤਾਅਸ

ਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਨ ਛੋਰੈ ਪਾਸੁ ॥ ਜਿਉ
 ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਆਲਿਪਤੈ ਵਰਤੈ ਤਿਉ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ
 ਉਦਾਸੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ਆਸ ਭੁਕੇ ਜਿਉ ਭੁ
 ਰੈ ਤਿਵਹਾਰਿ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਛਤੀ ਹਜੁ
 ਗਗੁਬਾਰੁ ਸਾ ਆਪੇ ਗਣਤ ਕੀ ਨੀ ॥ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਸਾ
 ਜੀ ਅਨੁ ਆਪੇ ਮਤਿ ਦੀ ਨੀ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸਾਜਿ
 ਅਨੁ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਗਣਤ ਗਣੀ ਨੀ ॥ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਸੁਬ
 ਝਜੀ ਸਚੈ ਸਬਾਦਿ ਪਤੀ ਨੀ ॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤ
 ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ੩ ॥ ਐਹੁ
 ਤਨੁ ਸਭੇ ਰਤੁ ਹੈ ਰਤੁ ਬਿਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਸਹਿ ਰਤੇ ਆ

ਸਭ

ਪਦੈ ਤਿਨ ਤਨਿ ਲੋ ਭਰਤੁ ਨ ਹੋਇ। ਭੈ ਪਾਇ ਮੇਤਨੁ ਖੀਣੁ
 ਹੋਇ। ਲੋ ਭਰਤੁ ਵਿਚ ਹੁਜਾਇ। ਜਿਉ ਬੈਸੀ ਤਾਰਿ ਧਾਤੁ
 ਸੁਧੁ ਹੋਇ। ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ ਦੁਰਮਾਤਿ ਮੇਲੁ ਗਵਾਇ
 ਨਾਨਕ ਤੇਜ ਨ ਸੋਹਦੇ ਜੇਰ ਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ॥੧॥੪
 ॥ ਰਾਮ ਕਲੀ ਰਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿ। ਅਤ ਬਨਿ ਆਸੀ
 ਗਾਰੁ। ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾਇ ਕਮਲੁ। ਬਿਗਾਸਿ। ਅਤ ਸਉ
 ਪਿਆ। ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੁ। ਭਰਮੁ ਗਾਇ। ਅਤ ਜਾਗਿਆ
 ਚੁਕਾ। ਮਾਰੀ। ਮਾਨ ਮੰਧਾਰੁ। ਤਿਸ ਨੇ ਰੂਪੁ। ਅਤਿ ਅਗ
 ਲਾ। ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾ ਲਿਪਿਆ। ਗੁ। ਸਦਾ ਰਵੈ। ਪਿਰੁ। ਆਪ
 ਦਾ। ਜੇ ਭਾਵੈ। ਤੀਨਾ। ਗਿ। ਮਨ। ਮੁਖਿ। ਸੀ। ਗਾਰੁ। ਨਜਾਣੀ

ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਸਭ ਹਾਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸੀ ਗਾ
 ਰੁਕਰਹਿ ਨਿਤ ਜੀ ਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਸੇ ਸਾਗੈ ਵਿਰਜੇ ਭ
 ਨ ਪਾਇਨੀ ਅਗੈ ॥ ਜਿ ਕਰੈ ਸੁਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸ
 ਚਾਏ ਕੁਪੈ ਦੁਹੁ ਦਿ ਰਿਹੈ ਸਿਸਾਰੁ ॥ ਚੀਰੀ ਮੰਦੈ ਮਾਪਿ ਲਾ
 ਇਅਨੁ ਸੇ ਕਰਨਿ ਜਿ ਮਾਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਅੰ ॥ ੩
 ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ ਦੂਜੀ ਨ
 ਹੀ ਜਾਇ ॥ ਜੇ ਬਹੁ ਭੇਰਾ ਲੋਚੀ ਮੇਰੇ ਦਿਨੁ ਕਰਮਾ ਪਾਇਅ
 ਨ ਜਾਇ ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਲੇ ਭੁਵਿਕਾਰੁ ਹੋਵੈ ਜੇ ਭੁਗਇ ਖੁਆ
 ਇ ॥ ਤਿਨ ਜੀ ਮਨੁ ਮਰਨੁ ਨ ਚੁਕਈ ਹਉ ਮੇਰੇ ਚਿਦੁ ਖੁ
 ਪਾਇ ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਰਿਤ ਲਾਇਅ ਸੇ ਖਾਲੀ

੩

੦

ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਤਲ ਬਨ ਹੋਵਈ ਨ ਭਾਇਦੁ
ਖਸਹਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਸਰੇ ਸਬਾਇ ਸਮਾ
ਹਿ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਸਦਾ ਰਹੈ
ਰਿਪੈ ਪੈਸਾ ਭਿਧਾਵਹਿ॥ ਅਪਿ ਨਿਰਚਲੁ ਅਚਲੁ ਰਹੈ
ਰਿਅਵਹਿ ਜਾਵਹਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪਿਆਣੀ ਮੇਰੁ
ਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਮੇਸਾਚਿ
ਸਿਫਾ ਤਿਸਮਾਵਹਿ॥ ਸਚਾ ਗਹਿਰੀ ਭੂਰੈ ਗੁਰਸ
ਬਾਇ ਬੁਝਾਈ॥੮॥ ਜਲੋਕ ਮਃ੩ ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ
ਪਿਆਇਤੁ ਸਭੇ ਦਰਤੇ ਸਚੁ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੇਜੈ ਬੁਝੈ
ਸੋਫਲੁ ਪਾਏ ਸਚੁ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ ਹੁ

ਕਮੁਨ ਬੁਝੈ ਸਚਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਨੈ ਸੋ ਭਰਾ
 ਤੁਹੈ ਇੰਦ੍ਰਿਅ ਮਨੈ ਕਚਾ ਨਿਕਚਾ ॥੧॥ ਅੰਤ ॥ ਅਨ
 ਮੁਖ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਓਨਾ ਮੰਦ ਰਿਕਾ ਮੁਕੁ ਪੁਅਰੀ
 ਕਾਰਾ ਓਇ ਬਾਉ ਕੁ ਬਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਓਨਾ ਮੰਤਰਿ ਲੇ
 ਭਾਵਿ ਕਾਰਾ ਓਇ ਆਪਣੇ ਸੁਆਇ ਆਇ ਬਾਹਿਗਲ
 ਕਰਹਿ ਓਨਾ ਮਾਰੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰਾ ਅਰੀ ਦਰਗਹ ਲੇਖੇ
 ਮੀਰੀ ਮੇਮਾਰਿ ਖੁਆਰੁ ਕੀਚਹਿ ਕੁੜਿ ਮਾਰਾ ਇਹੁ ਕੁ
 ਜੈ ਕੀ ਮਲੁ ਕਿਉ ਉਤਰੈ ਕੋਈ ਕਢਹੁਾਇ ਹੁਦੀਚਾਰਾ ਸ
 ਤਿਗੁਰਾ ਮਲੇ ਤਾਨਾ ਮੁਹਿ ਜਾਣੇ ਸਾਭਿ ਕਿਲਾਵਿਖ ਕਟਣ
 ਹਾਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਨਾਮੇ ਆਰਾਧੇ ਤਿਸੁ ਜਨਕ ਉਕਰ

੨੪੨

ਹੁਸਬਿਨਮਸਕਾਰਾਮਲੁਕੁੜੀਨਾਮਿਉਤਾਰੀਅਨੁ
ਜਪਿਨਾਮੁਹੇਅਸਚਿਅੰਗੁ। ਜਨਨਾਨਕਾਜਿਸਦੇ
ਏਹਿਚਲਤਹਹਿਜੋਨੀਵਉਦੇਵਣਹਾਰੁ॥੨॥ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ਤੁਪੁਜੇਵਰੁਦਾਤਾਨਾਹਿ। ਵਿਸੁਆਖਸੁਦੀ
ਐ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਪਾਇਜਿਬਹੁਹਉਮੇਜਾਣੀਐ॥
ਰਸਕਸਸਾਦਾਬਾਹਰਾਸਰੀਵਾਭਿਅਾਣੀਐ॥ਜਿਸ
ਨੋਬਖਸੇਤਿਸੁਦਾਇਆਪਿਲਾਏਮਿਲਾਣੀਐ॥ਘਟ
ਅੰਤਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਰਖਿਓਨੁਗੁਰਮੁਖਿਕਿਸੈਪਾਆਈ
॥੯॥ਜਲਕਮਃ੩ ॥ਬਾਬਾਣੀਅਕਹਣੀਅ
ਪੁਤਸਪੁਤਕਰੇਨਿ॥ਜਿਸਤਿਗੁਰਗਾਏਸਮੀਨਿਲੇਨਿ

ਜੇਈ ਕਰਮ ਕਰੇਨਿ। ਜਾਇ ਪੁਰੁ ਹੁਸਿ ਮਿਤਿ ਸਾਸਤਾ ਬਿ
 ਆਸ ਸੁਕਨਾਰ ਵਬਦਨ ਸਭਾ ਸਿਸਟਿ ਕਰੇਨਿ। ਜਰੈਲ
 ਏਸ ਰਿਲਗੋ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇਨਿ। ਨਾਨਕ ਆਏ ਜੇ
 ਪਰਵਾਨੁ ਭਏ ਜਿਸ ਗਲੇ ਕੁਲੁ ਤਰੇਨਿ। ੧॥ ਮਃ ੩
 ॥ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕਾ ਅੰ ਪੁਲਾਗਿ ਪਭੀ ਅੰ ਧੋ ਕਰਮ ਕਰੇ
 ਨੇ। ਓਇ ਭਾਏ ਚਲਾਨਿ। ਆਪਣੇ ਨਿਤ ਝੂਠੇ ਝੂਠੇ
 ਲੇਨਿ। ਫੁੜੁਕੁ ਸਤੁ ਕਮਾਵਦੇ ਪਰਨਿਦਾ ਸਦਾ ਕਰੇਨਿ
 ॥ ਓਇ ਆਪੇ ਪਰੁ ਬੇ ਪਰਨਿਦ ਕਾ ਸਗਲੇ ਕੁਲੁ ਰੁਏਨਿ।
 ਨਾਨਕ ਜਿਤ ਓਇ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਲਗੇ ਓਇ ਬਪੁੜੇ ਕਿ
 ਅਕਰੇਨਿ। ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਬੁ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ

੨੪੩

੦

ਰਖਦਾ ਜੇਤੀ ਸਿਸਾ ਵਿਸਤਰ ਕੀਤੀ ਆਇਕਿ ਕੁੜਿ ਕੁਸਤਿ ਲਾ
ਇਅਨੁ ਮਨ ਮੁਖ ਵਿਗੁਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ
ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਿਨ ਕਉ ਪਤੈ ਪੁਨੁ ਚੈਤਿ ਨਵਾਤਿ ਸਿਪੀ
ਤੀ ਨਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਚੁ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਈ ॥ ੧੦
॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੧ ॥ ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਸਤੁ ਕਮਾਇ ਗੁਰ
ਦੀਖਿ ਆਪੁ ਰਿਦੇ ਵਲ ਜਾਇ ॥ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੇ ਖਾਟਿਐ
ਭਾਉ ॥ ਭਾਵੈ ਆਵਉ ਭਾਵੈ ਜਾਉ ॥ ਸਾਸਤ ਬੇਦੁ ਨ ਮਾਨੈ
ਕੋਇ ॥ ਅਧੋ ਅਗੇ ਪੁਜਾ ਹੋਇ ॥ ਕਾਜੀ ਹੋਇ ਕੈ ਬਹੈ ਨਿਅ
ਇ ॥ ਫੇਰੇ ਤਸਬੀ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਵਢੀ ਲੇਕੈ ਹਕੁ ਗਵਾਏ
॥ ਜੇਕੋ ਪੁਛੈ ਤਾਪਾ ਤਿਸੁ ਦਾਏ ॥ ਤੁਰਕ ਮੜਕੀ ਨਿਰਿਦੈ ਸਮਾ

ਹਿ। ਲੋਕ ਮੁਹਾਵਰਿ ਚਾਕੀ ਖਾਹਿ। ਚਉਕਾ ਦੇਕੈ ਸੁਰਾਹੈ ॥ ੨੪੪ ॥
 ॥ ਮੇਸਾਹਿੰਦੁ ਦੇਖਹੁ ਕੋਇ। ਜੇਗੀ। ਗਿਰਹੀ ਜਟਾ ਬਿਭੂਤਾ।
 ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਰੋਵਹਿ ਪੁਤਾ। ਜੇਗੁ ਨ ਪਾਇ। ਆਜੁ ਗਤਿ ਗਵਾ
 ਈ। ਕਿਤੁ ਕਾਰਣਿ। ਸਿਰਿਛਾਈ ਪਾਈ। ਨਾਨਕ ਕਲਕਾ
 ਏਹੁ ਪਰਵਾਨਾ। ਆਪੇ ਆਖਣੁ ਆਪੇ ਜਾਣੁ। ੧। ਮ॥ ੧
 ॥ ਹਿੰਦੁ ਕੋਘਰਿ ਹਿੰਦੁ ਆਵੈ। ਸੁਤ ਜਨੈ ਉਪਤਿ ਗਲਿ ਪ
 ਦੈ। ਸੁਤੁ ਪਾਇ ਕਰੇ ਬੁਰਿ ਆਈ। ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ ਬਾਇਨ ਪਾਈ
 ॥ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਕਰੇ ਦਰਿ ਆਈ। ਟਿਕੁ ਗੁਰਪੀਰੈ ਕੋ ਬਾਇਨ
 ਪਾਈ। ਰਾਹੁ ਦਸਾਇਓ ਬੈਕੋ ਜਾਇ। ਕਰਣੀ ਬਾਣੁ ਹੁਤਿ
 ਸਤਿ ਨ ਪਾਇ। ਜੇਗੀ ਕੋਘਰਿ ਜੁਗਤਿ ਦਸਾਈ। ਤਿਤੁ ਕਾ

ਗਣਿਕਨਿਮੁੰਦਾਪਾਈ॥ਮੁੰਦਾਪਾਇਫਿਰੈਸੰਸਾਰਿ॥ਜਿ
 ਥੈਕਿਥੈਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥ਜੇਤੇਜੀਅਤੇਤੇਵਟਾਰੁ॥
 ਚੀਰੀਆਈਵਿਲਨਕਾਉ॥ਏਥੈਜਣੈਸੁਜਾਇਸਿ
 ਵਾਣੈ॥ਹੋਰੁਫਕੜਚਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਣੈ॥ਸਰੁਨਕਾ
 ਦਰਿਲੇਖਾਹੋਇ॥ਕਰਣੀਬਾਸੁਪੁਤਰੈਨਕੋਇ॥ਸਰ
 ਸਚੁਵਖਾਣੈਕੋਇ॥ਨਾਨਕਅਰੀਪੁਛਨਹੋਇ॥੨॥੫
 ਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਕਾਮੰਦਰੁਆਖੀਮੇਕਾਇਆਕੋਟੁ
 ਗੁਰੂ॥ਅੰਦਰਿਲਾਲਜਣੈਹਰੀਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਨਾਮੁ
 ਪੜ੍ਹਾ॥ਹਰਿਕਾਮੰਦਰੁਸਰੀਰੁਅਤਿਸੋਹਣਾਹਰਿਹਰਿ
 ਨਾਮੁਦਿਨੁ॥ਅਨਮੁਖਅਗਪਿਪੁਆਇਅਨੁਮਾਇਆ

ਮੇਹਨਿਤ ਕਰਨਾ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ ਪੁਰੋਭਾਗਿ ਪਾਇ
 ਆਜਾਈ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਸਤਿ ਦੁਖੀਆ
 ਨਾਸਤਿ ਸੁਖੀਆ ਨਾਸਤਿ ਪਾਣੀ ਜੰਤ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ਨਾਸਤਿ ਮੁੰ
 ਰੁਮੁੰਡਾਈ ਕੇ ਸੀ ਨਾਸਤਿ ਪਤ੍ਰਿਆ ਦੇਸ ਫਿਰਾਹਿ ॥ ਨਾਸਤਿ
 ਰੁਖੀ ਬਿਰਖੀ ਪਥਰੁਆ ਪਤਛਾਵਾਹਿ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥ ਨਾਸ
 ਤਿ ਹਸਤੀ ਬਧੇ ਸੰਗਲ ਨਾਸਤਿ ਗਾਈ ਪਾਹੁ ਚਰਾਹਿ ॥
 ਜਿਸੁ ਹਾਥਿ ਸਿਧਿ ਦੇਵੈ ਜੇ ਸੋਈ ਜਿਸਨ ਦੇਇ ਤਿਸੁ ਆਇ
 ਮਿਲੈ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਜਿਸੁ ਪਟਭੀਤ
 ਰਿਸ ਬਹਿਰਵੈ ॥ ਜਾਤਿ ਪਟ ਮੇਰੇ ਹਉ ਸਭਨਾ ਅੰਦਰਿ
 ਜਿਸ ਹਿਖੁ ਆਈ ਤਿਸ ਕਉ ਏਕੁ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਹਿਦੈ ਖਾਲਾ

ਵਾਟੜੀ ਤਿਸਹਿ ਭੁਲਾਵੈ ਕਉਣੁ ॥ ਜਿਸਹਿ ਭੁਲਾਈ ਪੰਧ
ਜਿਹਿ ਤਿਸਹਿ ਦਿਖਾਵੈ ਕਉਣੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਸੋਗਿਰ
ਹੀ ਜੋ ਨਿਰਾਕਰੈ ॥ ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁ ਭੀ ਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਪੁੰਨ
ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੈ ਸਰੀਰੁ ॥ ਸੋਗਿਰ ਹੀ ਰੀਗਾ ਕਾ ਨੀਰੁ ॥ ਬੋਲੈ
ਈ ਜਰੁਸ ਤਿਸਰੁਪੁ ॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖਨ ਰੁਪੁ ॥ ੨ ॥
ਮਃ ੧ ॥ ਸੋਮ ਅਉਧੁਤੀ ਜੋ ਧੁਪੇ ਆਪੁ ॥ ਭਿਖਿ ਆਭੋਜ
ਨੁ ਕਰੈ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ਅਓਹ ਠਪਟਣ ਮਹਿ ਭੀ ਖਿਆ ਕਰੈ ॥
ਸੋਮ ਅਉਧੁਤੀ ਸਿਵਪੁ ਰਿਚੜੈ ॥ ਬੋਲੈ ਰੋਗੁ ਸਤਿਸਰੁਪੁ
॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖਨ ਰੁਪੁ ॥ ੩ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਸੋਉਦਾ
ਸੀ ਜਿਪਾਲੇ ਉਦਾਸੁ ॥ ਅਰਧਉਰਧ ਕਰੈ ਨਿਰੰਜਨ ਦਾਸੁ

॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਪਾਏ ਗੀ ਢਿਠਾ ॥ ਤਿਸੁ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਪੜ੍ਹੈ ਨ
 ਕੀਧਾ ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸਤਿਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ
 ਰੇਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੪ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਜੋ ਪਾਖੀ ਜਿ ਕਾਇਆ ਪ
 ਖਾਲੇ ॥ ਕਾਇਆ ਕੀ ਮਗਾਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਜਾ ਲੋ ॥ ਸੁਪ
 ਨੈ ਬੰਦਨ ਦੇਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਤਿਸੁ ਪਾਖੀ ਜਰਨ ਮਰਣਾ ॥
 ਬੋਲੈ ਚਰਪਟ ਸਤਿਸਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖਨ ਰੂਪ
 ॥ ੫ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿ ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਗਨ
 ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਰੋਪੈ ਥੀਮਾ ॥ ਮਹਿ ਨਿਸਿ ਮੰਤ ਰਿਰਹੈ ਧਿਆ
 ਨਿ ॥ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸਤ ਸਮਾਨਿ ॥ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰਿਸਤਿ ਸ
 ਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੬ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਕਿ

ਰੀ

ਉਮਰੇਮੰਦਾਕਿਉਜੀਵੈਨੁਗਾਡਿ। ਕੰਨਪੜ੍ਹਾਇਕਿਆਖ
ਜੈਭੁਗਾਡਿ। ਅਸਤਿਨਾਸਤਿਏਕੋਨਾਉ। ਕਉਣੁਸੁਮ
ਖਰੁਜਿਤੁਰਹੈਹਿਅਉ। ਧੁਪਛਾਵਜੇਸਮਕਰਿਰਹੈ
। ਤਾਨਾਨਕਾਅਖੇਗੁਰੁਕੋਕਹੈ। ਛਿਅਵਰਤਾਰੇਵਰਤ
ਹਿਪੁਤਾਨਾਸੰਸਾਰੀਨਾਅਉਪੁਤਾ। ਨਿਰੰਕਾਰਜੇਰਹੈ
ਸਮਾਇ। ਕਾਹੇਗੁੀਖਿਅਮੰਗਾਇਜਾਇ। ਬੋਲੈਨਾਨ
ਕਸਤਿਸਾਰੁਪੁ। ਪਰਮਤੰਤਮਹਿਰੇਖਨਰੁਪੁ॥੧॥ ਪਉ
ੜੀ॥ । ਹਰਿਮੰਦਰੁਸੋਈਅਖੀਮੇਜਿਬਹੁਹਰਿ
ਜਾਤਾ। ਮਾਨਸਦੇਹਿਗੁਰਬਚਨੀਪਾਇਅਸਰੁਆ
ਤਮਰਾਮਪਛਾਤਾ। ਬਾਹਰਿਮੁਲਿਨਖੋਜੀਮੇਪਰਆਇ

ਬਿਧਾਤਾ ਮਨਮੁਖ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿ
 ਨੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਤਾ ਜਬੁ ਮਹਿ ਇਕ ਵਰਤ ਦਾ ਗੁਰ ਸਬ
 ਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਣੀ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ਮੁਰਖ
 ਹੋਵੈ ਜੋ ਸੁਣੈ ਮੁਰਖ ਕਾ ਕਹਣਾ ਮੁਰਖ ਕੇ ਕਿਆ ਲਖਣ
 ਹੋਵੀਆ ਮੁਰਖ ਕਾ ਕਹਣਾ ਮੁਰਖੁ ਓਹੁ ਜਿ ਮੁਗਾ ਪੁਹੈ ਮ
 ਹੀ ਕਾਰੇ ਮਰਣਾ ਏਤੁ ਕਮਾਏ ਜਦਾ ਦੁਖੁ ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਰਹਾ
 ਣਾ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਪਵੈ ਖੁਹਿ ਕਿਹੁ ਸੀਜ ਮੁਕਹਣਾ ਗੁਰ ਮੁ
 ਖਿਹੋ ਇਸੁ ਕਰੇ ਦੀਚਾਰੁ ਓਸੁ ਆਲਿਪ ਤੋਰਹਣਾ ਹਰਿ ਨਾ
 ਮੁ ਜਪੇ ਆਪਿ ਓਧਰੈ ਓਸੁ ਪਿਛੈ ਰੁਬਦੇ ਭੀਤਰਣਾ ਨਾਨਕ
 ਜੋ ਬਿਸੁਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਜੇਦੋ ਇਸੁ ਸਹਣਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੮ ॥

ਨਾਨਕਾ ਖੇਰੇ ਮਨਾ ਸੁਣੀ ਮੇਸਿਖ ਸਹੀ। ਲੇਖਾਰ ਬੁਧੀ
 ਗੋਸੀ ਅਬੈ ਠਾਕਾ ਦਿਵਹੀ। ਤਲਬਾ ਪਉਸ ਨਿਅਕੀਆ
 ਬਾਕੀ ਜਿਨ ਰਹੀ। ਅਜਰਾਣੀ ਲੁਫਰੇ ਸਤਾ ਹੋਸੀਆਇ
 ਤਈ। ਆਵਦੁ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ਭੀੜੀ ਗਾਲੀ ਫਹੀ। ਕੁ
 ਜ਼ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਓੜਕਿ ਸਚਿ ਰਹੀ। ੨੧ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਹਰਿਕਾਸੁ ਭੁਜਰੀ ਰੁਹੈ ਹਰਿਗਦਿ ਰਹਿ ਆਸੁ ਭੁਆਪੈ। ਹ
 ਰਿਕੀਕੀ ਮਭਿਨਾਪੈ ਵੈ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਪੈ। ਗੁਰਪਰਸਾ
 ਦੀ ਸਾਲਾਹੀ ਮੇਹਰਿ ਭੁਗਤੀ ਰਾਪੈ। ਸਭਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹ
 ਰਿਮਾ ਮਹੀ ਕਾਰੁ ਗਾਵਾਪੈ। ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਰਿਕਾਖੇ ਲੁਹੈ ਰੁ
 ਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਈ। ੨੨ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਹੀਸ

ਹੋਇਆ

ਰਵਾਨਾ ਦੇ ਇੰਦੁਰੇ ਆਇਆ ਪਰ ਸਰਾਮੁਰੇ ਵੈਧਾਰਿਆ ੨੪੮
 ਇਆ ਅਜੈ ਸੁਰੇ ਵੈਭੀ ਖਿਆ ਖਾਇਆ ਮੇਸੀ ਦਰਗਾਹ
 ਮਿਲੇ ਜਜਾਇ। ਰੇ ਵੈਰਾਮੁ ਨਿਕਾਲਾ ਭਾਇਆ ਸੀਤਾ
 ਲਖ ਮਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਗਇਆ ਰੇ ਵੈਦਹ ਸਿਰੁ ਲਿਕ ਗਏ
 ਇ। ਜੀ ਨਿਸੀਤਾ ਆਦੀ ਰੁਝਿ ਰੁਝਾਇ। ਰੇ ਵਹਿ ਪਾਂਡਵ
 ਭਏ ਮਜੁਰਾ ਜਿਨ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਰਹਤ ਹਦੂਰਿ। ਰੇ ਵੈਜਨ
 ਮੇਜਾ ਖਾਇ ਗਇਆ ਏਕੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪੀ ਭਾਇਆ ਰੇ
 ਵਹਿ ਸੇਖ ਮਸਾਇ ਕਪੀਰਾ ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਮਤੁ ਲਾਰੀ ਭੀ
 ਨਾ ਰੇ ਵਹਿ ਰਾਜੇ ਕੀਨ ਪੜਾਇ। ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਾ ਹਿਭੀ
 ਖਿਆ ਜਾਇ। ਰੇ ਵਹਿ ਕਿਰਪਨ ਸੰਚਹਿ ਪਨੁ ਜਾਇ। ਪੀਰੁ

ਤਰੇਵਹਿਰਿਗਿਆਨੁਗਵਾਇ। ਬਾਲੀਰੋਵੈਨਾਹਿਭਤਾਰੁ। ਨ
 ਨਕਦੁਖੀਆਸਭੁਜੀਸਾਰੁ। ਮੰਨੈਨਾਉਸੋਈਜਿਦਿਸਾਇ।
 ਅਉਰੀਕਰਮਨਲੇਖੇਪਾਇ॥੧॥ ਮਃ੨ ॥ ਜਪੁਤਪੁਸਤੁ
 ਕਿਛੁਮੰਨਿਐਅਵਰੀਕਾਰਸਭਿਬਾਇ। ਨਾਨਕਮੰਨਿਆ
 ਮੰਨਿਐਬੁਝੀਐਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕ
 ਇਅਹੰਸਧਾਰਿਮੇਲੁਕਰਤੈਲਿਖਿਪਾਇਆਸਭਮਹਿ
 ਪਤੁਵਰਤਦਾਰੁਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰਗਟਾਇਆਗੁਣਗਾਵੈਗੁ
 ਣਉਚਰੈਗੁਣਮਹਿਸਮਾਇਆਸਚੀਬਾਣੀਸਚਹੈਸ
 ਚੁਮੇਲਿਮਿਲਾਇਆਸਭੁਕਿਛੁਆਪੇਆਪਿਹੈਆਪੇ
 ਦੇਇਵਾਰੁਆਈ॥੧੪॥ ਸਲੋਕਮਃ੨ ॥ ਨਾਨਕਮੰਨਿਐ

ਹੋਇਕੋਰਤਨਾਪਰਖਣਜਾਇ। ਰਤਨਾਸਾਰਨਜਾਣਈਅ ॥ ੨੪੯ ॥
ਹੈਆਪੁਲਖਾਇ। ੧॥ ਅੰ ੦ ੨ ॥ ਰਤਨਾਕੇਰੀਗੁਬਲੀਰਤ
ਨੀਬੋਲੀਆਇ। ਵਖਰਤੈਵਣਜਾਰਿਆਦੁਹਾਰਹੀਸਮਾ
ਇ। ਜਿਨਗੁਣੁਪਲੈਨਾਨਕਾਮਾਣਕਵਣਜਹਿਸੇਇ। ਰ
ਤਨਾਸਾਰਨਜਾਣਈਅੰਧੋਵਤਹਿਲੋਇ। ੨॥ ਪਉੜੀ॥
॥ ਨਉਦਰਵਾਜੇਕਾਇਆਕੋਟਹੈਦਸਵੈਗੁਪਤੁਰਖੀਜੈ॥
ਬਜਰਕਪਾਟਨਖੁਲਨੀਗੁਰਸਬਾਦਿਖੁਲੀਜੈ॥ ਅਨਹਦ
ਵਾਜੇਪੁਨਿਦਜਦੇਗੁਰਸਬਾਦਿਖੁਲੀਜੈ॥ ਤਿਭੁਘਟਅੰਤਰਿ
ਚਾਦਣਾਕਰਿਭੁਗਤਿਮਿਲੀਜੈ॥ ਸਭਮਹਿਏਕੁਦਰਤਦਾਜਿ
ਨਿਆਪੇਰਚਨਰਚਾਈ॥ ੧੫॥ ਜਲੋਕਮੰ ੦ ੨ ॥ ਅੰਧੋਕੋ

ਰਾਹਿਦਾਸਿ ਮੇਅੰ ਪਾਹੋਇ ਸੁਜਾਇ। ਹੋਇ ਸੁਜਾਖਾਨਾ
 ਨਕਾਸੇ ਕਿਉ ਉਤ੍ਰੁ ਪਾਇ। ਅੰਧੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ
 ਜਿਨ ਮੁਖਿ ਲੋਇ ਨਹਿ। ਅੰਧੇ ਸੇਈ ਨ ਨਕਾਖਸ ਮਹੁਖੁ
 ਬੇਜਾਹਿ॥੧॥ ਮ॥੧੨॥ ॥ ਜਾਹਾ ਬਿਅੰ ਪਾਜੋ ਕੀਆ ਕਰੇ ਸੁ
 ਜਾਖਾਹੋਇ। ਜੇਹਾ ਜਾਣੇ ਤੋਹੋ ਦਰ ਤੋ ਜੇ ਸਉ ਆਖੇ ਕੋਇ।
 ॥ ਜਿਥੇ ਸੁਦਸ ਤੁਨ ਜਾਪਈਆ ਪੇਦਰ ਤਉ ਜਾਇ। ਨਾਨ
 ਕਰਾਹਕੁ ਕਿਉ ਲਏ ਸਕੈ ਨ ਦਸਤੁ ਪਛਾਇ॥੨॥ ਮ॥੧੨॥
 ॥ ਜੋ ਕਿਉ ਅੰਧਾ ਆਖੀ ਮੇਜਿ ਹੁਕਮ ਹੁ ਅੰਧਾਹੋਇ। ਨ
 ਨਕਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਧਾ ਕਹੀ ਮੇਜੋਇ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਗਾਏ ਕੋਟਹੇ ਸਾਭਿ ਦਿਸਿ ਤਰਦੇਸਾ॥

ਆਪੇਤਾਫ਼ੀਲਾਣੀਅਨੁਸਭਮਹਿਪਰਵੇਸਾਆਪੇਸਿਸਤਿ ੨੫੦
ਸਾਜੀਅਨੁਅਗੀਪਗੁਪਤੁਰਖੇਸਾਗੁਰਜੇਵਾਤੇਜਾਇਆ
ਸਰੁਪਰਗਾਟੀਏਸਾਸਭਕਿਛੁਸਚੇਸਚੁਹੈਗੁਰਿਸੋਝੀ
ਪਾਈ॥੧੬॥ਜਲੋਕਮਃ੧॥ਸਾਵਣਰਾਤਿਅਹਾੜੁਦਿ
ਹੁਕਾਮੁਰੋਪੁਦਾਇਖੇਤਾ॥ਲਬੁਵੜਦਰੋਗੁਬੀਉਹਾਲੀਰਾ
ਹਰੁਹੇਤਾ॥ਹਲੁਬੀਚਾਰੁਦਿਕਾਰਮਣਹੁਕਮੀਖਟੇਖਾਇ
॥ਨਾਨਕਲੇਖੇਮੀਗਿਅੰਮੈਉਤੁਜਦੇਵਾਜਾਇ॥੧॥ਅਃ
੧॥ਬੁਓਰੁਇਪਾਦਿਤੁਪਾਣੀਸਤਸੀਤੋਖੁਬਲੇਦਾਹ
ਲੁਹਲੇਮੀਹਾਲੀਚਿਤੁਚੇਤਾਵੜਵਖਤਸੀਜੋਗੁਨਾਉ
ਬੀਜੁਬਖਸੀਸਬੋਹਲਦੁਨੀਅਸਗਲਦਰੋਗਾਨਾ

ਨਕਨਦਰੀਕਰਮੁਹੋਇਜਾਵਹਿਸਗਲਾਵਿਜੋਗਾ॥੨॥੫
 ਉੜੀ॥ ॥ਮਨਮੁਖਿਮੋਹੁਗੁਬਾਰੁਹੈਦੂਜੈਭਾਇਬੋਲੈ
 ॥ਦੂਜੈਭਾਇਸਦਾਦੁਖੁਹੈਨਿਤੁਨੀਰੁਦਿਰੈਲੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਨਾਮੁਧਿਆਈਮੇਮਾਥਿਤਤੁਕਛੈਲੈ॥ਅੰਤਰਿਪਰਗਾ
 ਰੁਪਾਦਿਚਾਨਣਾਹਰਿਲਧਾਟੈਲੈ॥ਆਪੇਭਰਮਿਭੁ
 ਲਾਇਦਾਕਿਛੁਕਹਵੁਨਜਾਈ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮਃ੨
 ॥ਨਾਨਕਾਚੈਤਾਮਤਿਕਰਹੁਚੈਤਾਤਿਸਹੀਹੋਇ॥ਜ
 ਲਮਹਿਜੀਤਉਪਾਇਅਨੁਤਿਨਾਭਿਰੋਜੀਦੋਇ॥ਓਥੈਹ
 ਟੁਨਚਲਈਨਾਕੋਕਿਰਸਕਰੋਇ॥ਸਉਦਾਮੁਲਿਨਹੈ
 ਵਈਨਾਕੋਲਏਨਦੋਇ॥ਜੀਅਕਾਮਾਹਾਰੁਜੀਅਖ

ਲਾਏਹੁਕਰੇਇਆਵਿਚਿਉਪਾਏਸਾਇਰਾਤਿਨਾਭਿਸਾਰ
 ਕਰੇਇਆਨਾਨਕਚਿੰਤਾਮਤਕਰਹੁਚਿੰਤਾਤਿਸਹੀਹੋਇ॥੧
 ॥੧੦੯॥ ॥ਨਾਨਕਾਇਹੁਜੀਉਮਛਲੀਝੀਵੀਝੀਸਨ
 ਕਾਲੁ॥ਮਨੁਆਮੀਪੁਨਚੇਤਈਪਛੈਅਚਿੰਤਾਜਾਲੁ॥ਨਾ
 ਨਕਚਿੰਤਾਅਚੇਤੁਹੋਚਿੰਤਾਬਧਾਜਾਇ॥ਨਦਰਿਕਰੇਜੇ
 ਆਪਣੀਤਾਆਪੇਲਾਏਮਿਲਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਸੇਜਨਸਾਚੇਸਦਾਸਦਾਜੀਨੀਹਰਿਰਸੁਪੀਤਾ॥ਗੁਰ
 ਮੁਖਿਸਚਾਮਨਿਵਸੈਸਚੁਸਉਦਾਕੀਤਾ॥ਸਭੁਕਿਛੁ
 ਘਰਹੀਮਾਹਿਹੋਵਡੁਭਾਗੀਲੀਤਾ॥ਅੰਤਰਿਕਿਸਨਾ
 ਮਰਿਗਈਹਰਿਗੁਣਗਾਵੀਤਾ॥ਆਪੇਮੋਲਿਮਿਲਾਇ

ਅਨੁਆਪੇਦੇਇਬੁਝਾਈ॥੧੮॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਦੇ
 ਲਿਪੀਵਾਇਆਕਤਿਵੁਣਾਇਆਕਾਟਿਕਾਟਿਕਰਖੀਬਿ
 ਰਝਾਇਆਲੋਹਾਵਫੇਦਰਜੀਪਾੜੇਸੁਈਧਾਗਾਸੀਵੈ
 ਆਇਉਪਤਿਪਾਟੀਸਿਫਤੀਸੀਪੈਨਾਨਕਜੀਵਤਜੀਵੈ॥
 ਹੋਇਪੁਰਾਣਾਕਪੜਪਾਟੈਸੁਈਧਾਗਾਰੀਛੈ॥ਆਹੁਪਖੁਕਿ
 ਹੁਚਲੈਨਾਹੀਘੜੀਮੁਹਤਾਕਿਛੁਹੰਛੈ॥ਸਚੁਪੁਰਾਣਾਹੋਵੈ
 ਨਾਹੀਜੀਤਾਕਦੇਨਪਾਟੈ॥ਨਾਨਕਸਾਹਿਬੁਜਚੇਸਚਗਤਿ
 ਚਰੁਜਾਪੀਜਾਪੇ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਸਚੁਕੀਕਾਤੀਸਚੁਸ
 ਭੁਸਾਰੁ॥ਘਾੜਤਾਤਿਸਕੀਅਪਰਪਾਰਾ॥ਸਬਦੇਸਾਣਰ
 ਖਾਈਲਾਇ॥ਗੁਣਕੀਥੇਕੈਵਿਚਿਸਮਾਇ॥ਤਿਸਦਾ

ਕੁਠਾਹੋਵੈਸੇਖੁ। ਲੋਹੁਲਬੁਠਿਕਬਾਵੇਖੁ। ਹੋਇਹਲਾਲਲ
ਗੋਹਕਿਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਦਰਿਦੀਦਾਰਿਸਮਾਇ॥ ੨॥ ਮ॥ ੯੯

੨੫੨

॥ ਕਮਰਿਕਟਾਰਾਬੀਕੁੜਾਬੀਕੇਕਾਅਸਵਾਗੁ। ਗਰਬ
ਨਕੀਜੈਨਾਨਕਾਮਤੁ। ਸਿਰਿਆਵੇਭਾਗੁ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥

॥ ਸੋਸਤਿਸੀਗਤਿਸਬਾਇ। ਮਿਲੈਜੋਗੁਰਮੁਖਿਚਲੈ॥
ਸਚੁਪਿਆਇਨਿਜੇਸਚੇ। ਜੇਨਹਾਰਿਖਰਚੁਧਨੁਪਲੈ॥
ਭਗਤਿਸੋਹਨਿਗੁਣਗਾਵਦੇਗੁਰਮਤਿ। ਅਚਲੈ। ਰਤ
ਨਬੀਰਾਰੁਮਨਿਵਾਸਿ। ਆਗੁਰਕੈਸਬਾਦਿਭਲੈ॥ ਆਪੇਮੇ
ਲਿਮਿਲਾਇਦਾ। ਆਪੇਦੋਇਵਾਹਿ। ਆਈ॥ ੧੯॥ ਸਲੋ
ਕਮ॥ ੩॥ ॥ ਆਸਾਅੰਦਰਿਸੁਕੁਕੋਕੀ। ਇਨਿਗਾਸਾਹੇ

ਇ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਮਰਿ ਜੀਵਿ ਮਾਸ ਹਿਲਾ ਮਾਇਆ ਜੇ
ਇ॥ ੧॥ ਮ॥ ੦੩ ॥ ਨਾ ਕਿਛੁ ਮਾਸ ਹਾਥਿ ਹੋ ਕੇ ਉਨਿ ਰ
ਜਾ ਹੋਇ॥ ਕਿ ਮਾ ਕਰੇ ਏਹ ਬਪੁੜੀ ਜਾਂ ਭੋਲਾ ਏਸੇ ਇ॥ ੨॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ ਪਿਗੁ ਜੀਵਨੁ ਸੇਸਾਰ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ।
ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾ ਗੁਨਿ ਹਰ ਲੁਣੇ ਹੁਧਨੁ॥ ਜਾਸਿ ਜਾਸਿ
ਆਗਾਧੇ ਨਿਰਮਲੁ ਸੇਇ ਜਨੁ॥ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਅਗਾਮੁਰ
ਸਨਾਏ ਕੁਰੁਨੁ॥ ਗਵਿਰਹਿ ਮਾਸ ਰਬ ਤਿਨਾਨ ਕੁਬਾਇ
ਜਾਈ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮ॥ ੧ ॥ ਸਰਵਰਹਿ ਸੁਧੁਰੇ
ਹੀ ਮੇਲਾ ਪਸਮੇ ਏਵੈ ਭਾਣਾ॥ ਸਰਵਰਾ ਅੰਦਰਿ ਹੀਰਾ
ਮੇਤੀ ਜੇਹੀ ਸਾਕਾ ਖਾਣਾ॥ ਬਗੁਲਾ ਕਾਰਾਨ ਰਹਈ ਸਰ

ਵਰਜੇਹੋਏਅਤਿਸਿਆਣਾਓਨਾਰਿਜਕੁਨਪਾਇਓਓ
 ਬੈਓਨਹੋਰੇਖਾਣਾਸਚਿਕਮਾਣੇਸਚੇਪਾਣੀਐਕੁਕੁਕੁ
 ਕੁਆਣਾਨਾਨਕਤਿਨਕੇਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲਿਆਜਿਨਾਪੁ
 ਰੇਪੇਯਾਪਰਵਾਣਾ॥੧॥ਮਃ੧॥ ॥ਜਾਹਿਬੁਮੇਰਾਉ
 ਜਲਾਜੇਕੋਚਿਤਿਕਰੇਇ॥ਨਨਕਸੇਈਸੇਵੀਐਸਦਾ
 ਸਦਾਜੇਦੇਇ॥ਨਾਨਕਸੇਈਸੇਵੀਐਜਿਤੁਸੇਵਿਐਦੁਖ
 ਜਾਇ॥ਅਵਗੁਣਵੰਦਨਿਗੁਣਰਵਹਿਮਨਿਸੁਖਵਸੇ
 ਆਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾਆਪਿ
 ਤਾੜੀਲਾਈਅਨੁ॥ਆਪੇਹੀਉਪਦੇਸਦਾਗੁਰਮੁਖਿਪ
 ਤੀਆਈਅਨੁ॥ਇਕਿਆਪੇਉਝੜਿਪਾਇਅਨੁਇਕਿ

ਭੁਗਤੀਲਾਇਅਨੁ॥ਜਿਸੁਆਪਿਬੁਝਾਏਸੇਬੁਝਸੀਅ
ਪੇਨਾਇਲਾਈਅਨੁ॥ਨਨਕਨਾਮੁਪਿਆਈ॥ਮੇਸਚੀਦ
ਰਿਆਈ॥੨੧॥੧॥ਬੁਧਾ॥

ਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਮਹਲਾ੫

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾ

ਦਿ॥ ॥ਸਲੋਕਮੰ०੫॥ ॥ਜੈਸਾਸਤਿਗੁਰੁਮੁਖੀਦ

ਤੈਸੇਹੀਮੇਰੀਨੁ॥ਵਿਛੁੜਿਆਮੇਲੇਪ੍ਰਭੁਹਰਿਦਰਗਹ

ਕਾਬਸੀਨੁ॥ਹਰਿਨਾਮੋਮੰਤ੍ਰੁਦਿਨਾਇਦਾਕਟੇਹਉਮੇਰੇ

ਗੁ॥ਨਨਕਸਾਤਿਗੁਰੁਤਿਨਾਮਿਲਾਇਅਗਜਿਨਾਪੁਰੇ

ਪਾਇਅਸੀਜੇਗੁ॥੧॥ਮੰ०੫॥ ॥ਇਕਸਜਲੁਸਾਭਿ

ਸਜਲਾਇਕਵੇਰੀਸਾਭਿਵਾਇ॥ਗੁਰਿਪੁਰੈਵੇਖਾਇਅ

੨੫੪

* वाम

ਮੇਰਿਅਮੇਸਤਿਗੁਰੁਦੇਹੁਦਿਖਾਲਿ॥ਹਉਡਿਸੁਦੇਵ
ਮਨੁਆਪਣਾਨਿਤਾਹਿਰਦੈਰਖਾਸਮਾਲਿ॥ਇਕਸੁਸ
ਤਿਗੁਰਬਾਹਰਾਧਿਗੁਜੀਵਦੁਸੰਸਾਰਿ॥ਜਨਨਾਨਕ
ਸਤਿਗੁਰੁਤਿਨਾਮਿਲਾਇਓਨੁਜਿਨਸਦਹੀਵਰਤੈ
ਨਾਲਿ॥੧॥ਅੰ॥੪॥ ॥ਮੇਰੈਅੰਤਰਿਲੇਚਾਮਿਲ
ਦੁਕੀਕਿਉਪਾਵਾਪ੍ਰਭੁਤਹਿ॥ਕੋਈਅੰਸਾਸਜਦੁਲੇ
ਝਿਲਹੁਜੈਮੇਲੇਪ੍ਰੀਤਮੁਮੋਹਿ॥ਗੁਰਿਪੁਰੈਮੇਲਾਇ
ਆਜਤਦੇਖਾਤਤੁਜੈਇ॥ਜਨਨਾਨਕਸੋਪ੍ਰਭੁਸੇਵਿ
ਆਤਿਸੁਜੇਵਰੁਅਵਰੁਨਕੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥
ਦੇਵਦੁਹਾਰਦਾਤਾਰਕਿਤਮੁਖਿਸਾਲਾਹੀਅੰਸਾਜਿ

ਸੁਰਖੇਕਿਰਪਾਧਾਰਿਰਿਜਕੁਸਮਾਹੀਐਕੋਇਨਕਿ
 ਸਹੀਵਸਿਸਕੁਨਾਇਕਧਰਾਪਾਲੇਬਾਲਕਵਗਰਿਵੇ
 ਕੇਆਪਿਕਗਕਰਦਾਅਨਦਾਬਿਨੋਦਕਿਛੂਨਜਾਣੀ
 ਐਸਰਬਧਾਰਸਮਰਬਹਉਤਿਸੁਕੁਰਬਾਣੀਐਠਾ
 ਈਐਗਤਿਦਿਨਤੁਗਾਵਣਜੋਗਿਆਜੋਗੁਰਕੀਪੇ
 ਰੀਪਾਹਿਤਿਨੀਹਰਿਰਸੁਕੁਗਿਆ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ੫
 ॥ਭੀੜਹੁਮੋਕਲਾਈਕੀਤੀਅਨੁਸਕੁਰਖੇਕੁਟੀਬੈਲ
 ਲਿਕਾਰਜਆਪਿਸਵਾਰਿਅਨੁਸੇਪੁਤਸਦਾਸਭਾ
 ਲਿਪੁਤਮਾਤਾਪਿਤਾਕੀਨਿਲਾਇਦਾਲਹੁਨੇਬਾਲਕਪ
 ਲਿਵਾਇਆਲਹੋਏਸਭਜੀਅਜੀਤੁਹਰਿਨਾਨਕਨ

੨੫੫

੦

੦

ਦਰਿਨਿਹਾਲਾ॥੧॥ਮਃ੪੫ ॥ਵਿਦੁਤੁਪੁਹੋਰੁਜਿਮੰਗਣਾਸਿਰਿ
ਦੁਖਾਕੈਦੁਖਾ॥ਦੇਹਿਨਾਮੁਸੰਤੋਖੀ॥ਆਉਤਰੈਮਨਕੀਭੁਖਾ॥ਗੁਰਿਵ
ਦੁਤਿਦੁਹਰਿ॥ਆਕੀਤਿ॥ਆਨਾਨਕਕਿ॥ਆਮਨੁਖਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
॥ਜੋਐਸਾਦਾਤਾਰੁਮਨੁਪੁਨਵੀਜਰੈ॥ਪ੍ਰਭੀਨਮੁਹਤੁਰਸ
ਤਿਸੁਬਿਨੁਨਾਜਰੈ॥ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਜੀਗਿ॥ਕਿ॥ਆਕੋਲੁਕਿਕ
ਰੈ॥ਜਿਸੁਪਤਿਰਖੈ॥ਆਪਿਸੋਭੁਵਜਲਤਰੈ॥ਭੁਗਤਿਗਿਆ
ਨੀਤਪਾਜਿਸੁਕਿਰਪਾਕਰੈ॥ਜੋਸੁਰਾਪਰਪਾਨੁਜਿਸੋਨਬਲੁ
ਧਰੈ॥ਜਿਸਾਹਿਜਰਾਏ॥ਆਪਿਸੋਈਅਜਰੁਜਰੈ॥ਤਿਸਹੀ
ਮਿਲਿ॥ਆਸਚੁਮੰਤ੍ਰੁਗੁਰਮਨਿਧਰੈ॥੩॥ਜਲੋਕੁਮਃ੪੫
॥ਧੰਨੁਸੁਰਾਰਾਸੁਰੰਗਾੜੇ॥ਆਲਾਪਤਸਕੁਤਿਖਜਾਈ॥

ਪੰਨੁ ਸੁਜੀਤ ਸੁਹਾਵੜੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪ ਦੇ ਨਾਉ। ਜਿਨੀ ਇਕੁ ਮ
 ਨੀ ਇਕੁ ਅਗਾਧੀਆ ਤਿਨ ਜਦ ਬਾਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ। ਤਿਨ ਕੀ ਪੁਨਿਹ
 ਮਬਾਛ ਦੇ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ। ਜੇ ਰਤੈ ਰੀਗਿ ਗੋਵਿੰਦ ਕੈ ਹਉ ਤਿਨ
 ਬਾਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ। ਆਖਾ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਲ
 ਹੁਗਾਇ। ਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਮੇਲਾਇ। ਅਜਨਮ ਮਰਦ ਦੁਖੁ ਜਾਇ
 ਅਜਨਮ ਨ ਕਪਾਇ। ਆਮਗ ਮਰੁ ਪੁਅਨਤ ਨ ਕਾਹੁ ਜਾਇ
 ॥੧॥ ਮ ੪੫ ॥ ਪੰਨੁ ਸੇਵੇ ਲਾਘੜੀ ਪੰਨੁ ਧਨੁ ਮੁਰਤ ਪਲੁ
 ਸਾਰਾ। ਪੰਨੁ ਸੁਦਿਨ ਸੁਖੀ ਜੇ ਰੂਪ ਜਿਤੁ ਰਿਠਾ ਗੁਰਦਰਸਾਰਾ।
 ਮਨ ਕੀ ਆਇਛਾ ਪੂਰੀ ਆਗਰਿ ਪਾਇ। ਆਮਗ ਮਾਪਾਰਾ।
 ਹਉ ਮੇਤੁਟ ਮੇਹੜਾ ਇਕੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਪਾਰਾ। ਜਨਨੁ ਨ ਕ

ਲਗਾਸੇਵਹਰਿਉਧਾਰਿਆਸਗਲਸੰਸਾਰੁ॥੨॥੫
ਉਨੀ॥ ॥ਸਿਫਤਿਸਲਾਹਣੁਭਗਤਿਵਿਰਲੇਦਿਤੀ
ਅਨੁ॥ਜਉਪੇਜਿਬੁਭੰਡਾਗਫਿਰਿਪੁਛਨਲੀਤੀਅਨੁ॥
ਜਿਸਨੇਲਗਾਰੀਗੀਸੇਰੀਗੀਗਤਿਅਸਾਓਨਾਇਕੋਨ
ਮੁਅਧਾਰੁਇਕਾਉਨਭਤਿਅਸਾਓਨਾਪਿਛੈਜਗੁਭੰਚੈ
ਭੋਗਈ॥ਓਨਾਪਿਅਸਾਰਬੁਓਨਾਹਾਜੋਗਈ॥ਜਿ
ਸੁਮਿਲਿਆਗੁਰੁਆਇਤਿਨਿਪੁਭੁਜਾਇਆ॥ਹਉਬ
ਲਿਹਾਰੀਤਿਨਜੇਖਸੇਮੇਭਾਇਆ॥੪॥ਜਲੇਕਮ०੫
॥ਹਰਿਇਕਸੈਨਾਇਮੇਦੋਸਤੀਹਰਿਇਕਸੈਨਾਇਮੇ
ਰੰਗੁ॥ਹਰਿਇਕੋਮੇਰਾਸਜਣਹਰਿਇਕਸੈਨਾਇਮੇਸੰਗੁ

॥ ਹਰਿ ਇਕ ਸੈ ਨਾਲਿ ਮੇਰੇ ਸਟੇ ਮੁਹੁ ਮੇਲਾ ਕਰੈ ਨ ਭੰਗੁ ॥ ਜ
 ਏ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਕਦੇ ਨ ਮੋੜੈ ਰੰਗੁ ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਮ
 ਸਲ ਤੀਭੁ ਨ ਏਘ ਫੁਨ ਸਮਰ ਬੁ ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਦਾਤਾ
 ਰੁਹੈ ਸਿਰਿ ਦਾਤਿ ਮਾਜਰਾ ਹਬੁ ॥ ਹਰਿ ਇਕ ਸੇਈ ਮੇਟੇ ਕਰੈ
 ਜੋ ਸਿਰਿ ਸਭ ਨਾ ਸਮਰ ਬੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇ ਮ
 ਮ ਸਤੁ ਕਿਧਾਰਿ ਕੈ ਹਬੁ ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇ
 ਆਜਿ ਨਿਤਾਰਿ ਮਾਸ ਗਲ ਜਗਤੁ ॥ ਮਨ ਕੀ ਮਾਇ
 ਛਾਪੁਰੀ ਮਾਪਾਇ ਮਾਧੁਰਿ ਸੰਜੇ ਗੁਨ ਨ ਕਪਾਇ ਮ
 ਸਰਨਾ ਮੁਸਦ ਤੀਭੁ ਗੋਭੁਗਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੫ ॥ ਮਨ ਮੁਖ
 ਕੇਰੀ ਦੇਸਤੀ ਮਾਇ ਮਾਕਾ ਸਨ ਬੀਧੁ ॥ ਵੇਖਾਇ ਮਾਹੀ ਭ

ਜਿਸਾਨਿਕਦੇਨਪਾਇਨਿਬੰਧੁ॥ ਜਿਚਰੁਪੈਨਨਿਖਾਵਨੇਤਿ
ਚਰੁਖਾਨਿਰੀਢੁ॥ ਜਿਤੁਇਨਿਕਿਛੁਨਹੋਵਈ॥ ਤਿਤੁਇ
ਨਿਬੋਲਾਨਿਰੀਧੁ॥ ਜੀਅਕੀਸਾਰਨਜਾਣਨੀਅਨਮੁਖ
ਅਰਿਅਮਾਨੀਅੰਧੁ॥ ਕੁੜਾਰੀਢੁਨਚਲਈਚਿਕੜਿਪਥ
ਰਈਧੁ॥ ਅਧਿਐਆਪੁਨਜਾਣਨੀਫਕੜੀਪਟਨਿਧੰਧੁ॥
ਸੁਠੈਸੋਹਿਲਪਟਾਇਆਹਉਹਉਕਰਤਾਬਿਹੰਧੁ॥
ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਜਿਸਾਮਾਪਣੀਧੁਰਿਪੁਰਾਕਰਮੁਕਰੇਇ
॥ ਜਸਨਾਨਕਸੇਜਨਉਥਰੇਜੇਸਾਤਿਗੁਰਸਰਦਿਪ
ਰੇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜੇਰਤੇਈਦਾਰਸੇਈਸਚੁਰ
ਕਾ॥ ਜਿਨੀਜਾਤਾਖਸਮੁਕਿਉਲਭੈਤਿਨਾਖਾਕਾਅਨੁ

ਮੇਲਾ ਦੇ ਕਾਰੁ ਹੋਵੈ ਸੀ ਗਿ ਪਾ ਕਾ ॥ ਦਿਸੈ ਸਚਾ ਮਹਲੁ ਖੁਲੈ ॥ ੨੪੮ ॥
ਰਮਤਾ ਕਾ ॥ ਜਿਸਾ ਹਿ ਦਿਖਾਲੇ ਮਹਲੁ ਤਿਸੁ ਨ ਮਿਲੈ ਪਾ ਕੁ
॥ ਮਨੁ ਬੁਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਬਿੰਦ ਕਨ ਦਰਿ ਝਾ ਕਾ ॥ ਨਉ ਨਿ
ਧਿਨਾ ਮੁਨਿ ਪਾਨੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾ ਦਿਲਾ ਗਾ ॥ ਤਿਸੈ ਮਿਲੈ ਸੀ
ਤਖਾ ਕੁ ਮਸਤਕਿ ਜਿਸੈ ਬਾਗੁ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੧੫ ॥ ਹ
ਰਣਾ ਥੀ ਕੁਸਰੁ ਦੇਣੁ ਸੁਣਾਈ ਜੋਤ ਉਕਰੇ ਉਪਾਰਣਾ ॥
ਸੁੰਦਰ ਬਰਨੁ ਮੁਸੁਣੁ ਹੁਛੁ ਥੀ ਲੀ ॥ ਪਿਰੁ ਤੈ ਭਾ ਮਨ ਸਾ
ਪਾਰਣਾ ॥ ਦੁਰਜਨ ਸੇਤੀ ਨੇ ਹੁਰ ਰਾਇ ਓਹ ਸਿ ਦਿਖਾ ਮੇ
ਕਾਰਣਾ ॥ ਓਹੀ ਨਾਹੀ ਝੂਟੀ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਸੈ ਦਿਹੁ ਟੀ
॥ ਪਿਰੁ ਛੇਲੁ ਛੁਛੀ ਲਾਛੁ ਰਿਗਾ ਵਾਇ ਓਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਕਰ

ਮਿਦਿਹੁਲੀ॥ ਨਾਹਉਭੁਲੀਨਾਹਉਚੁਕੀਨਾਮੇਨਾਹੀਵੇ
ਸਾ॥ ਜਿਤੁਹਉਲਾਈ॥ ਤਿਤੁਹਉਲਗੀ॥ ਤੁਸੁਟਿਸਚੁਸੀ
ਵੇਸਾ॥ ਸਾਈਸੋਹਗਾਟਿਸਾਈਭਾਗਾਟਿਜੋਪਿਰਿਕਿਰ
ਪਾਧਾਰੀ॥ ਪਿਰਿਅਉਗਣਤਿਸਕੇਸਭਿਗਾਵਾਏਗਲ
ਸੇਤੀਲਾਇਸਦਾਰੀ॥ ਕਰਮਹੀਲਪਨਕਰੋਬਿਨਤੀਕ
ਦਿਨਾਨਕਮਾਵੇਦਾਰੀ॥ ਸਾਭਿਸੁਹਾਗਾਟਿਮਾਣਹਿਰਲੀ
ਅਗਇਕਦੇਵਹੁਗਤਿਮੁਰਾਰੀ॥ ੧॥ ਮਃ ੪੫ ॥ ਕਾਹੇਮ
ਨਤੁਬੋਲਤਾਹਰਿਮਨਸਾਪੁਰਣਹਾਰੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰਖੁ
ਧਿਅਗਇਤੁਸਭਿਦੁਖਾਦਿਸਾਰਣਹਾਰੁ॥ ਹਰਿਨਾਮਾ
ਗਧਿਮਨਸਭਾਕਿਲਾਦਿਖਜਾਹਿਦਿਕਾਰਾ॥ ਜਿਨਕਉਪੁ

ਰਬੀਲਿਖਿਆਤਿਨਰੰਗੁਲਗਾਨਿਰੰਕਾਗ। ਓਨੀਛੁਡਿ ੨੫੯
ਆਮਾਇਆਸੁਆਵਛਾਪਨੁਸੀਚਿਆਨਾਮੁਆਧਾਗਾਮ
ਠੇਪਗਗਿਏਕਤੈਲਿਵੈਮੰਨਿ⁺ਨਿਹੁਕਮੁਆਪਾਗੁ। ਜਿਨੁਨਾ
ਨਕਮੰਗੈਦਾਨੁਇਕੁਏਹੁਵਰੰਸੁਮਨਿਪਿਆਗੁ। ੨॥੫ਉ
ੜੀ॥ ॥ ਜਿਸੁਤੂਆਵਹਿਚਿਤਿਤਿਸੋਨੋਸਦਾਸੁਖਾ। ਜਿ
ਸੁਤੂਆਵਹਿਚਿਤਿਤਿਸੁਜਮਨਾਹਿਦੁਖਾ॥ ਜਿਸੁਤੂਆਵ
ਹਿਚਿਤਿਤਿਸੁਕਿਕਾਛੁਆ॥ ਜਿਸਦਾਕਰਤਾਮਿਤੁਸੁਕੁ
ਜਸਦਾਰਿਆ॥ ਜਿਸੁਤੂਆਵਹਿਚਿਤਿਸੋਪਰਵਾਦੁਜਨੁ
॥ ਜਿਸੁਤੂਆਵਹਿਚਿਤਿਬਚਤਾਤਿਸੁਪਨੁ॥ ਜਿਸੁਤੂਆ
ਵਹਿਚਿਤਿਸੋਵਰੁਪਰਵਾਰਿਆ॥ ਜਿਸੁਤੂਆਵਹਿਚਿਤਿ

ਤਿਨਿ ਕੁਲਉਧਾਰਿ ਮਾ ॥ ੬ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਅੰਦਰ
 ਹੁਅੰਨ ਬਾਹਰ ਹੁਅੰਨ ਭੁਝੀ ਭੁਝੀ ਰਾਵੈ ॥ ਵੇਹੀ ਧੋਵੈ ਚਕ੍ਰ
 ਬਣਾਏ ਮਾਇਅੰਨ ਬਹੁ ਪਾਵੈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਮੇਲੁ ਨ ਉਤਰੈ
 ਉਮੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਾਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ਨੀਦਾਇ ਮਾਪਿ ਮਾਕਾ ਮਿ
 ਸੰਤਾਪਿ ਮਾਮੁਖ ਹੁਹਾਰਿ ਹਰਿ ਕਹਾਵੈ ॥ ਬੈਸੰਨ ਨਾਮੁ ਕਰ
 ਮਹਉ ਜੁਗਤਾ ਤੁਹ ਕੁਟੈ ਕਿਮਾਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥ ਹਿਸਾਇ ਰਿ
 ਬੈਠਾ ਬਗੁਨ ਬਣਈ ਨਿਤ ਬੈਠਾ ਮਛੀ ਮੋਤਾ ਰਲਾਵੈ ॥ ਜਾ
 ਹਿਸਾ ਬੁਢੀ ਚਾਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖ ਨਿਤਾ ਬਗਾਨਾ ਲਿੰਕ ਦੇਨ
 ਮਾਵੈ ॥ ਹਿਸਾ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ਚੁਗਾਣਾ ਬਗੁਰਤਾ ਭੁਲਾਣਾ
 ਵੈ ॥ ਉਰੁ ਰਿਮਾਵੈ ਚਾਰਾ ਬਗੁਲਾ ਮਤੁ ਹੋਵੈ ਮੰਦੁ ਲਖਾਵੈ ॥

ਜਿਤੁ ਕੋਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀਲਾ ਗਾਗਿ ਸੁਦੇਸੁ ਵਿਚੈ ਜਾਹਰਿ ਏ
 ਏਕੁ ਏਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਵਗੁਰੁ ਤਨੀ ਭਰਪੂਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਪ
 ਏਕੁ ਸਿਖ ਹੀ ਸਸਰਵਾਰਿ ਇਕ ਠੇਹੋ ਏਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਹੁਕਮਾ ਏਕੁ
 ਤਨ ਪਦਾਰਥ ਮਾਣਕ ਸਰਵਾਰਿ ਭਰਪੂਰੇ ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਰਹੇ ਤੋਇ
 ਨਾ ਏਕੁ ਸਰਵਰਹੈ ਸੁਦੁਰਿ ਨ ਹੋਈ ਕਰਤੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਜਨਨ
 ਨਕ ਜਿਸਦੈ ਮਸਤ ਕਿਭਾਰੁ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੁ ਪਹਿ
 ਅਏਕੁ ਆਪਿ ਤਰਿ ਮਾਰੁ ਟੰਬੁ ਸਾਭਿ ਤਰੇ ਸਾਭਿ ਸਿਸਟਿ ਛਰਾ ਏਕੁ
 ੧॥ ਮੰ ੪ ॥ ਪੀਰਿ ਤੁਮਾ ਖਾਏ ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ ਕੋਰਨੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨੇ ਹ
 ॥ ਅੰਦਰਿ ਮੇਹੁ ਨਿਤ ਭਰਮਿ ਅਵਿਅਪਿ ਮਾਤਿ ਸਟਾ ਸਿਨਾ ਹੀ ਏਕੁ
 ॥ ਕੁੜੀ ਆਏ ਕੁੜੀ ਜਾਏ ਮਾਇਆ ਕੀ ਨਿਤ ਜੇਹਾ ਸਚੁ ਕਹੈ ਤਾ

੨੬੦
 ੦

ਫੋਹੋਆਵੈਅੰਤਰਿਬਹੁਤਾਰੋਹਾ। ਵਿਆਪਿਆਦੁਰਮਤਿਕੁ
ਬੁਧਿਕੁਮੁਖਮਨਿਲਾਗਾਤਿਸੁਮੇਹਾ। ਨਰੀਸੇਤੀਠਗੁਰ
ਲਿਆਇਆਸਾਬੁਭਿ। ਇਕੋਜੇਹਾ। ਸਤਿਗੁਰੁਸਰਾਫ
ਨਦਰੀ। ਵਿਚਦੇਕਫੈਤਾਉ। ਪਾਨ੍ਹਿਆਇਆਲੋਹਾ। ਬਹੁ
ਤੇਰੀਬਾਈਰਲਾਇਰਲਾ। ਇਦਿਤਾਉ। ਪਾਨ੍ਹਿਆਪੜਦਾ
ਅਗੋਆਇਖਲੋਹਾ। ਸਤਿਗੁਰਕੀਜੇਸਰਣੀਆਵੈ
ਫਿਰਿਮਨੂਰਹੁਕੰਚਨਹੋਹਾ। ਸਤਿਗੁਰੁਨਿਰਵੇਰੁਪੁੜਸ
ਕੁਸਮਾਨੈਅਉਗਣਕਟੇਕਰੇਸੁਧੁਦੇਹਾ। ਨਾਨਕਾਜਿਸੁਧੁ
ਰਿਮਸਤਾਕਿਹੋਵੈ। ਲਿਖਿਆਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰਨਾ। ਲਿਖੇ
ਹਾ। ਅੰਤਬਾਣੀ। ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੋਕੀ। ਜਿਸੁਕਿਰਪਾਲੁ

ਹੁੰਦੇ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਵਸੇਗਾ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਟੀ ਐਸਾ
 ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਹਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੇਤੁ ਧੁਕਾਣਾ ਜੀਤੁ
 ਦਰਗਾਹ ਸਿਝਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਹਉ ਮੈ ਤਿਸੁ ਗ
 ਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਤੁਸੀਤੁ ਸਟਕ ਲਮਲਾ ਤਿਸੁ ਖਈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਸੁ
 ਆਮੀ ਵਲਿ ਨਿਰਭਉ ਸੋਭਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਤੁਕਿਰ ਪਾਲੁ ਸਚ
 ਸੋਭਿਅਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਨ ਪੈਰੈ ਮਗਨਈ ॥
 ਤਿਸਨੇ ਸਦਾ ਵਾਇਆ ਲੁਜਿ ਨਿਗੁਰਤੇ ਮਤਿ ਲਈ ॥ ੧ ॥
 ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਰਪਾ ਲੁਆਪੇ ਬਖਸਿ
 ਲੈ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇ ਪੈ ॥ ਮਨ
 ਤਨ ਅੰਤ ਰਿਵਸੁ ਦੁਖਾਨਾ ਸੁਹੋਇ ॥ ਹਥ ਦੇਇ ਮਾਪਿ ਪਰਖੁ ਦਿ

੨੬੧
 ਜੇਤੁ ਧੁਕਾਣਾ ਜੀਤੁ

ਆਪੇ ਭੁਭਿਨ ਕੋਇ। ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰੋਇ ਏਤੈ ਕੀਮ
 ਲਾਇ। ਸੰਤ ਜਨ ਕੇ ਸੀਰੀ ਹਉ ਮੇਰੇ ਗੁਜਾਇ। ਸਰਬ
 ਨਿਰੰਤਰਿ ਖਸਮੁ ਏਕੋ ਗਵਿਗਹਿ। ਆਗੁਰ ਪਰਸਾਈ ਸ
 ਚੁਸ ਚੋਸ ਚੁਲਾਹਿ। ਆਗਾਵਾਇ ਮਾਕਰ ਹੁਦਾਇ। ਮਾਲ
 ਅਪਣੀ ਸਿਫ ਤਿਏਹੁ। ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ਨ ਕ
 ਪੀਤਿਏਹਾ॥੧॥ ਮ॥ ੨੫ ॥ ਏਕੋ ਜਪੀ ਮੇ ਮੇ ਨੈ ਮਾਹਿ ਇ
 ਕ ਸਕੀ ਸਰਣਾਇ। ਇਕ ਸੁਸਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰ ਹਰੀ ਦੁਜੀ
 ਨਾਹੀ ਜਾਇ। ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀ ਮੇ ਸਭਿ ਬਿਛੁਪ ਲੋਪਾ
 ਇ। ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਗਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕੋ ਇਕਾਧਿ ਮਾ
 ਇ। ਅੰਮੀ ਮੁਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇ ਮਾ

ਜਗਇ॥ ਵਰੁ ਬਾਰੀ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਜਿ ਨ ਮਨਿ ਦੁਨਾ ਆਇ॥
 ਜਲਿ ਬਾਲਿ ਮਹੀ॥ ਮਾਲਿ ਗਵਿ ਰਹਿ॥ ਆ ਦੁਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥
 ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਨਾਮੁ ਉਚਰਾਨੁ ਕਪਸਮਰ ਜਗਇ॥ ੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੂਰਖ ਦਾਲਾ ਆਰੇ ਤਿਸੁ ਕਉ ਦਾ॥
 ਜਿਸ ਨੇ ਤੂਰਖ ਦਾਲਾ ਜਿਤਾ ਤਿਨੈ ਭੁਟਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰ
 ਗੁ ਤਿਸੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਗੁ ਸੁਨਿ ਰਮਲੀਉ
 ਨਿਰਮਲਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਨ ਲੇਖਾ ਪੁਛੀ ਅੰਮ੍ਹੇ॥ ਜਿ
 ਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤਿਨਿ ਨ ਉਨਿ ਧਿ ਭੁੰਚੀ ਅੰਮ੍ਹੇ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੂ ਪ੍ਰਭ
 ਦਲਿ ਤਿਸਾ ਕੇ ਆਮੁ ਹਛੁੰਦਗੀ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ
 ਸੁਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ॥ ੮॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੋਹੁ ਭੀ

੨੬੨

ਉ

ਪਾਲੁਸੁਆਮੀਮੇਰੇਸੰਤਾਸੀਗੀਵਿਹਾਵੇ। ਤੁਧੁਤੁਧੁਲੇਸਿ
 ਜਮਿਜਮਿਮਰਦੇਤਿਨਕਦੇਨਚੁਕਾਨਿਹਾਵੇ। ੧। ਅੰਧ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰਸਿਮਰਹੁਆਪਣਾਘਟਿਅਦਘਟਿਘਟਘ
 ਟਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਜਪੀਤਿਆਕੋਇਬੈਧੈਵਾਟਾ। ੨। ਪਉ
 ਝੀ॥ ॥ ਤਿਥੈਤੁਸਮਰਬੁਜਿਥੈਕੋਇਨਾਹਿ। ਚਿਥੈਤੇਰੀਰ
 ਖੁਅਗਨੀਉਦਰਮਾਹਿ। ਸੁਟਿਕੈਜਮਕੇਦੁਤਨਾਇਤੇਰੈ
 ਛਰਿਜਾਹਿ। ਭਉਜਲੁਬਿਖਮੁਅਸਰਗਾਹੁਗੁਰਸਕਦੀ
 ਪਾਰਿਪਾਹਿ। ਜਿਨਕਉਲਗੀਪਿਆਸਮੀਮਿਤੁਸੋਇਖ
 ਹਿ। ਕਾਲਿਮਹਿਏਹੋਪ੍ਰੰਤੁਗੁਣਗੋਵਿਦਰਾਹਿ। ਸਭਸੇਨ
 ਕਿਰਪਾਲੁਸੀਮਾਏਸਾਹਿਸਾਹਿ। ਬਿਰਥਕੋਇਨਜਾਇਜਿ

ਆਵੈਤੁਪੁਆਹਿ॥੯॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਵੁਜਾਤਿਸੁਨਬੁ
 ਝਾਇਹੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮਨਾਮੁਦੇਹੁਆਧਾਰਾ॥ਅਗਾਮੁਅਗਚਰੁਸਾ
 ਹਿਬੋਸਮਰਬੁਸਚੁਦਾਤਾਰੁ॥ਤੂਨਿਹਚਲੁਨਿਰਵੈਰੁਸਚਾਤੁਪੁ
 ਦਰਬਾਰੁ॥ਕੀਮਤਕਹਣੁਨਜਾਣੀ॥ਐਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ਪ੍ਰਭ
 ਛੇਰਿਹੋਰੁਜਿਸੰਗਣਾਸਭਾਬਿਖਿਆਰਸਛਾਰੁ॥ਸੇਸੁਖੀਏਸ
 ਰੁਸਾਹਸੇਜਿਨਸਰਾਬਿਉਹਾਰੁ॥ਜਿਨਾਲਗੀਪ੍ਰੀਤਿਨਾਮੁਸ
 ਹਜਸੁਖਸਾਰੁ॥ਨਾਨਾਇਕਾਮਾਰਾਧੇਸੰਤਨਰੇਣਾਰੁ॥੧॥ਅਃ੪

ਕ

॥ਅਨਦਸੁਖਾਬਿਸਰਾਮਨਿਤਹਰਿਕਾਕੀਰਤਨੁਗਾਇ॥
 ਅਵਰਸਿਮਾਣਪਛਾਡਿਦੇਹਿਨਨਕਉਧਰਸਿਨਾਇ॥੨॥ਪਉ
 ਤੀ॥ ॥ਨਾਤੁਆਵਹਿਵਸਿਬਹੁਤਾਘਣਾਵਣੇ॥ਨਾਤੁਆ
 ਵਹਿਵਸਿਬੇਦਪੜਾਵਣੇ॥ਨਾਤੁਆਵਹਿਵਸਿਤੀਰਾਬਿਨਾਈ॥ਐ

॥ ਨਾਤੂਆਵਹਿਵਸਿਧਰਤੀਧਾਈਮੇ॥ ਨਾਤੂਆਵਹਿਵਸਿਕਿਰੈ
ਸਿਅਣਪੇ॥ ਨਾਤੂਆਵਹਿਵਸਿਬਹੁਤਾਨੁਦੇਇ॥ ਸਭਕੋਤੇ
ਰੈਵਸਿਅਗਮਅਗੋਚਰਗ॥ ਤੂਭਰਗਤਾਕੈਵਸਿਭਰਗਤਾਤਾਦੁ
ਤੇਰਗ॥ ੧੦॥ ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਆਪੇਵੈਦੁਆਪੁਨਰਾਇਦੁ

॥ ਏਹਵੈਦਜੀਅਕਾਵੁਖੁਲਾਇਦੁ॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦੁਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਰਸੁਖਾਇਦੁ॥ ਨਾਨਕਾਜਿਸੁਮਾਨਿਵਸੈਤਿਸਕੇਸਭਿਦੁਖੀਮ
ਟਾਇਦੁ॥ ੧॥ ਮਃ੪ ॥ ਹੁਕਮਿਉਛਲੈਹੁਕਮੈਰਹੈ॥ ਹੁ

ਕਮੈਦੁਖੁਸੁਖੁਸਮਕਰਿਸਹੈ॥ ਹੁਕਮੈਨਾਮੁਜਪੈਦਿਨਰਾਤੀ॥

ਨਾਨਕਾਜਿਸਨਹੈਵੈਦਾਤੀ॥ ਹੁਕਮਿਮਰੈਹੁ

ਕਮੇਹੀਜੀਦੈ॥ ਹੁਕਮੇਨਨਾਵਰੁਬੀਦੈ॥ ਹੁਕਮੇਸੋਗਾਹਰ ੨੬੪
ਖਾਅਨੰਦਾ॥ ਹੁਕਮੇਜੋਪੈਨਿਰੋਧਰਗੁਰਮੰਤਾ॥ ਹੁਕਮੇਅ
ਵਲੁਜਾਣੁਰਹਾਏ॥ ਨਾਨਕਜਾਕਉਭੁਗਤੀਲਾਏ॥ ੨
ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਉਤਿਸੁਢਾਛੀਕੁਰਬਾਣੁਜਿਤੇਰਾਸੇ
ਵਦਾਗੁ॥ ਹਉਤਿਸੁਢਾਛੀਬਾਲਿਹਾਰਜਿਗਾਵੈਗੁਣ
ਅਪਾਰ॥ ਜੇਢਾਛੀਪਨੁਪੰਨੁਜਿਸੁਲੋੜੇਨਿਰੰਕਾਰ॥
ਜੇਢਾਛੀਭਾਗੁਜਿਸੁਸਚਾਣੁਆਰੁਬਾਰੁ॥ ਓਹੁਢਾ
ਛੀਤੁਧਾਧਿਅਾਇਕਲਾਣੇਦਿਨੁਰੋਦਾਗ॥ ਮਰਿਗੋਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਨਾਮੁਨਾਆਵੈਕਦੇਹਾਰਿ॥ ਕਪੜੁਭੋਜਨੁਸਚਰਹ
ਦਾਲਿਦੈਧਾਰ॥ ਜੇਢਾਛੀਗੁਣਵੰਤੁਜਿਸੇਨਾਪੁਭੁ

ਪਿਆਰੁ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਅੰਮੀਮ੍ਰਤਬਾਣੀਅ
ਮਿਓਰਸੁਅੰਮੀਮ੍ਰਤਹਾਰਿਕਨਾਉ॥ਮਨਿਤਨਿਹਿਰਦੈਸਿ
ਮਾਰਿਹਾਰਿਅਠਪਹਰਗੁਣਗਾਉ॥ਉਪਦੇਸੁਸੁਣੁ
ਤੁਮਗੁਰਸਿਖਪੁਸਚਾਇਹੈਸੁਆਉ॥ਜਨਮੁਪਦਾ
ਰਬੁਸਫਲੁਹੋਇਮਨਮਹਿਲਾਇਹੁਤਾਉ॥ਸੁਖਸ
ਹਜਾਅਨੰਦੁਪਦਾਪ੍ਰਭੁਜਪਤਿਅਦੁਖਜਾਇ॥ਨਾਨ
ਕਨਾਮੁਜਪਤਸੁਖੁਉਪਜੈਦਰਗਹਪਾਣੀਐਬਾਉ॥
੧॥ਮਃ੪ ॥ਨਾਨਕਨਾਮੁਧੀਆਣੀਐਗੁਰਪੁਰਾ
ਮਤਿਦੋਇ॥ਭਾਣੈਜਪਤਪਸੰਜਮੇਭਾਣੈਹੀਕਛਿਲੇ
ਇ॥ਭਾਣੈਜੋਨਿਭੁਵਾਣੀਐਭਾਣੈਬਖਸਕਰੋਇ

॥ ਭਾਣੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗੀ ਐ ਭਾਣੈ ਕਰਮ ਕਰੋਇ ॥ ਭਾਣੈ
 ਮਿਟੀ ਸਾਜਿ ਕੋ ਭਾਣੈ ਜੋ ਤਿਧਰੋਇ ॥ ਭਾਣੈ ਭੋਗ ਭੋਗ
 ਵਿਦਾ ਭਾਣੈ ਮਨ ਧਿ ਕਰੋਇ ॥ ਭਾਣੈ ਨਰ ਕਿਸੁ ਰਾਗੀ ਮ
 ਉਤਾਰੇ ਭਾਣੈ ਧਰਾਇ ਪਰੋਇ ॥ ਭਾਣੈ ਹੀ ਜਿਸੁ ਭਰਾਤੀ
 ਲਾਏ ਨਾਨ ਕਾ ਵਿਰਲੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਵਡਿ ਮ
 ਈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹਉ ਜੀ ਵਾਸੁ ਟਿਸੁਣੇ ॥ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਮ
 ਗਿ ਮਾਨ ਉਧਾਰੋਇ ਕੀਖਣੇ ॥ ਦਿਨ ਸੁਰੋਇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ
 ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਪੀ ਐ ॥ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖਾ ਵਿਕ ਰਾਣ ਨਾਇ
 ਤੇਰੇ ਧਾਪੀ ਐ ॥ ਰੋਗੁ ਜੋਗੁ ਦੁਖ ਵੀਏ ਜਿਸਨਾ ਉਮਨਿ ਵ
 ਸੀ ॥ ਤਿਸਾ ਹਿਪਾ ਪਤਿਲਾ ਲੁਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੇ ॥ ਖੰਡ

ਬ੍ਰਹਮੰਬੇਅੰਤਉਧਾਰਦਹਾਰਿਅਗਤਿਰੀਜੋਭਾਤੁਪੁਸ਼ਰੇ
 ਮੇਰੇਪਿਅਗਰਿਅਗ॥੧੨॥ਸਲੋਕੁਮਃ੪ ॥ਮਿਤ੍ਰਪਿ
 ਆਰਾਨਨਕਜੀਮੇਛਤ੍ਰਿਗਦਾਇਅਰੀਗਿਕਸੁਭੈਭੁ
 ਲੀ॥ਤਉਸਜਦਕੀਮੇਕੀਮਨਪਉਦੀਹਉਤੁਪੁਬਿਨੁ
 ਅਢੁਨਲਹਦੀ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਸਸੁਦਿਗਇਲਿਨ
 ਨਕਜੀਉਸਸੁਰਾਦਾਈਜੇਠੋਪਉਪਉਲੂਹੈ॥ਹਭੇਭੁ
 ਸੁਪੁਦੇਦੇਵਤਨੁਜਾਮੇਸਾਜਦੁਭੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਜਿਸੁਤੁਵਠਾਗਿਤਿਤਿਸੁਦਰਦਾਨਿਦਾਰਦੇ॥ਜਿਸੁ
 ਤੁਵਠਾਗਿਤਿਤਿਸੁਕਦੇਨਹਾਰਦੇ॥ਜਿਸੁਮਿਲਿਅ
 ਪੁਰਾਰੁਰੁਸੁਸਰਪਰਤਾਰਦੇ॥ਜਿਸਨੇਲਾਏਸਚਿਤਿ

ਸੁਸਰੁਸਮਾਲਦੋ॥ ਜਿਸੁਆਇਆਹਾਥਿਨਿਧਨੁਸੁ

੨੬੬

ਗਹਿ॥ ਆਭਾਲਦੋ॥ ਜਿਸਨੋਇਕੋਰੰਗੁਭਗਤਸੁਜਾਨ

ਦੋ॥ ਓਹੁਸੁਭਨਾਕੀਰੇਲੁਬਿਰਹੀਚਾਰਦੋ॥ ਸਭਿਤੇਰੇਰੇ

ਜਦਿਭਾਣਸੁਭਤੇਰਾਕਾਰਦੋ॥ ੧੩॥ ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥

ਉਸਤਤਿਨਿਦਾਨਾਨਕਜੀਮੇਹਭਵਦਾਈਛੋੜਿਆਹਭੁ

ਕਿਝੁਤਿਆਗੀ॥ ਹਭੇਸਾਕੁਕੁਨਾਦੇਰਿਠਤਉਪਲੇਤੋਤੋ

ਲਾਗੀ॥ ੧॥ ਮਃ੪ ॥ ਫਿਰਦੀਫਿਰਦੀਨਾਨਕਜੀ

ਹਉਫਾਵੀਬੀਈਬਹੁਤੁਦਿਸਾਦਰਪਧਾ॥ ਤਾਹਉਸੁਖ

ਸੁਖਾਲੀਸੁਤੀਜਾਗੁਰਿਮਿਲਿਸਜਲੁਮੇਲਧਾ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਭੇਦੁਖੁਸੰਤਾਪਜਾਂਤੁਪਹੁਭੁਲੀਮੇ

॥ ਜੇਕੀਰਨਿਲਖਉਪਾਵਤਾਂਕਹੀਨਘੁਲੀਮੇਯਾਜਿਸਨੇ
 ਵਿਸਰੇਨਾਉਸੁਨਿਰਧਨੁਕਾਂਢੀਮੇਯਾਜਿਸਨੇਵਿਸਰੇਨਾ
 ਉਸੁਜੇਨੀਹਾਂਢੀਮੇਯਾਜਿਸੁਖਸਮਨਮਾਵੈਚਿਤਿਤਿ
 ਸੁਜਮਰੰਤੁਦੇਯਾਜਿਸੁਖਸਮਨਮਾਵੈਚਿਤਿਰੋਗੀਸੇ
 ਗਲੇਯਾਜਿਸੁਖਸਮਨਮਾਵੈਚਿਤਿਸੁਖਰੋਅਹੰਕਾ
 ਰੀਆਸੋਈਦੁਖੇਲਾਜਗਿਨਿਨਾਉਵਿਸਾਰੀਆ
 ॥੧੪॥ ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਤੈਭੀਬੀਦਾਸਿਮੇਕੋਇਨ
 ਭਿਠਾਤੁਨਾਨਕਮਾਨਿਭਾਣਾਘੋਲਿਘੁਮਾਈਤਿਸੁਮਿ
 ਭਵਿਚੋਲੇਜੇਮਿਲਿਕੰਤੁਪਛਾਣਾ॥੧॥ ਮਃ੪ ॥ ॥੫॥
 ਵਸੁਹਾਵੇਜਾਂਤਉਧਿਰਿਜੁਲਦੇਸੀਸੁਸੁਹਾਵਾਚਰਣੀ

॥ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜਾਂਤ ਉਜ ਸੁਗਾਵੈ ਜੀਉ ਪਾਇਆ ਤਉ
 ਸਰਣੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮਿਲਿ ਨਾਰੀ ਸਤ ਸੀਰੀ
 ਮੰਗਲੁ ਗਾਵੀ ਮਾਘ ਪਰਕਾਹੇ ਮਾਥੀ ਧਨੁ ਬਹੁ ਭੀਨ
 ਧਾਵੀ ਮਾਘ ਬਿਨ ਠੀ ਦੁਰ ਮਾਤਿ ਦੁਰ ਤੁਝੋ ਇਕੁ ਭਾਵੀ ਮਾ
 ॥ ਜੀਲਵੰਤ ਪਰਧਾਨਿ ਰਿਦੈ ਸਚਾਵੀ ਮਾਘ ਅੰਤ ਰਿਬਾ
 ਹਰਿ ਇਕਾਇਕ ਰੀਤਾਵੀ ਮਾਘ ਮਨਿ ਦਰਸਨੁ ਕੀਪਿ ਮਾ
 ਸਚ ਰਣ ਦਾਸਾਵੀ ਮਾਘ ਜੋਰਾ ਬਲੀ ਸੀਰਾ ਰੁਖ ਸਾਮਿ
 ਜੰਗਾਵੀ ਮਾਘ ਮਿਲੀ ਮਾਘ ਆਇ ਸੰਜੋਰੀ ਜਾਂਤਿ ਸੁਭਾ
 ਵੀ ਮਾਘ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਹਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀਉ ਮੇ ਕੁਥੀਏ ਮੇ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਕਿ ਮਾਹੋਵੈ ॥ ਤਉ ਜੇ

ਰੂਦਾਤਾਰੁਨਕੋਈਜਾਚਕੁਸਦਾਜਾਚੋਵੈ॥੧॥ਮਃ੪
 ॥ਦੇਹਾਛਿਜੀਦਫੀਉਲਮਬੂਦਾਗੁਰਿਸਜਦਿਜੀਉਧਰ
 ਇਅਾਹਬੇਸੁਖਸੁਹੇਲਫਾਸੁਤਾਜਿਤਾਜਗੁਸਬਾਇ
 ਅਾ॥੨॥ਪਉਫੀ॥ ॥ਵਰੁਤੇਰਾਦਰਬਾਰੁਸਚਾਤੁਪੁਤ
 ਖਤਾ॥ਜਿਰਿਸਾਹਾਪਾਤਿਸਾਹੁਨਿਹਚਲੁਚਉਰੁਛਤਾਜੇ
 ਰਾਵੈਪਾਰਬਹਮਸੋਈਸਚੁਨਿਅਉ॥ਜੇਭਾਵੈਪਾਰਬ
 ਹਮਨਿਥਾਵੈਮਿਲੈਬਾਉ॥ਜੇਕੀਨੀਕਰਤਾਰਿਸਾਈਭ
 ਲੀਗਲਾ॥ਜਿਨੀਪਛਾਤਾਖਸਮੁਸੇਦਰਗਾਹਮਲਾਸ
 ਹੀਤੇਰਾਫੁਰਮਾਨੁਕਿਨੈਨਫੇਰੀਐ॥ਕਾਰਣਕਰਣਕ
 ਰੀਮਕਦਰਾਤਿਤੇਰੀਐ॥੧੬॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਸੋਇ

ਸੁਣਿਦੜੀਮੇਰਾਤਨੁਮਨੁਮਉਲਾਨਾਮੁਜਪਦਿਤੀਲਾ
 ਲੀ॥ਪੀਧਿਜੁਲੰਦੜੀਮੇਰਾਅੰਦਿਰਠੰਢਾਗੁਰਦਰਸਨੁ
 ਏਖਿਨਿਹਾਲੀ॥੧॥ਅੰਧ ॥ਹਠਮੰਤ੍ਰਾਹੁਮੇਮਾਣ
 ਕੁਲਧਾ॥ਮੁਲਿਨੀਪਧਾਮੇਕੁਜਤਿਗੁਰਿਦਿਤਾਛੰਢ
 ਵਢਾਈਬੀਅਗਬਿਤਾਜਨਮੁਪਦਾਰਬੁਨਾਨਕਜਿਤਾ
 ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜਿਸਕੈਮਸਤਕਿਕਰਮਹੋਇਸੋਸੇ
 ਦਾਲਾਗਾ॥ਜਿਸੁਗੁਰਮਿਲਿਕਮਲੁਪ੍ਰਗਾਸਿਅਸੇਅ
 ਨੁਦਿਨੁਜਾਗਾ॥ਲਗਾਰੰਗੁਰਰਣਾਰਬਿੰਦਸਭੁਬਖੁ
 ਕੁਉਕੁਗਾ॥ਅਤਮਜਿਤਾਗੁਰਮਤੀਅਰੰਜਪਾਗਾ॥
 ਜਿਸਹਿਧੀਅਇਅਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਸੋਕਾਲਿਮਹਿਤਾਗਾ

॥ ਸਾਧੁ ਸੰਗਾ ਤਿਨਿ ਰਮ ਲਾਮ ਮਨ ਸਾਠਿ ਮਜਨਾਗਾ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰ
 ਭੁਮਿ ਲਿਖਿਆ ਆਪਣਾ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸਭਾਗਾ ॥ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ ਬ
 ਲਿਹਾਰਦੇ ॥ ਜਿਸੁ ਏਵਡ ਭਾਗਾ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੪੫
 ॥ ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਮੰਦਰਿ ਤਾਂ ਧਨ ਬਾਹਰਿ ॥ ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਬਾਹਰਿ ਤਾਂ
 ਧਨ ਆਹਰਿ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹੁ ਫੇਰ ਫਿਰਾਹਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰਿ ਸੀਰੀ ॥ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਹਰਿ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਾਚੇ
 ਸਮਾਹਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੫ ॥ ਆਹਰ ਸਤਿਕਰਦਾ ਫਿਰੇ
 ਆਹਰਾਇ ਕੁਨ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਤੁ ਆਹਰਿ ਜਗੁ ਉਧ
 ਰੇ ॥ ਦਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਵਡੀ ਹੁਦਕਾ
 ਆਪਾਰੁ ਤੇਰਾ ਮਰਤ ਬਾਹਰਿ ॥ ਪਰੰਗਾ ਮਨੇ ਕਨ ਜਾਪਨਿ

ਕਰਤਬਾਜੀਆਮੀਦਰਿਜੀਉਸਰੁਕਿਛੁਜਲਾਸਰੁ ॥੨੬੬॥
 ਕਿਛੁਤੋਰੈਦਸਿਤੇਰਾਘਰੁਰੁਲਾ॥ਤੋਰੈਘਰਿਅਨੰਦੁਦ
 ਧਾਈਤੁਧੁਘਰਿ॥ਮਾਣੁਮਹਤਾਤੇਜੁਆਪਣਾਮਾਪਿਜ
 ਰਿ॥ਸਰਬਕਲਾਕੁਰਪੁਰੁਦਿਸੈਜਤਕਤਾ॥ਨਾਨਕਦਾ
 ਸਨਿਦਾਸੁਤੁਧੁਆਰੋ॥ਬਿਨਦਤਾ॥੧੮॥ਜਲੋਕਮਃ੫
 ॥ਛਤਛੇਬਸਾਰਸੋਹਨਿਦਿਛਿਦਪਾਰੀਏ॥ਦਖਰੁਹਿ
 ਕਾਅਪਾਰੁਨਾਨਕਖਟੇਸੋਧਣੀ॥੧॥ਮਹਲਾ੫ ॥
 ਕਈਰਹਮਰਾਕੋਨਹੀਹਮਕਿਸਰੁਕੇਨਗਹਿ॥ਜਿਨਿ
 ਇਹਰਚਨੁਰਚਾਇਆਤਿਸਹੀਮਾਹਿਜਮਾਹਿ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਾਫਿਲਿਉਬਿਰਖੁਸੁਹਾਵਛਾਹਰਿਸ

ਫਲਾਮੀ ਮਿਤਾ ॥ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਉਨ ਮਿਲਣ ਕਉ ਕਿਉ ਵੰਝੈ ॥
 ਤਾ ॥ ਵਰਨਾ ਰਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਓਹੁ ਅਗਮ ਅਜਿਤਾ ॥ ਓ
 ਹੁ ਪਿਆਰਾ ਜੀ ॥ ਅਕਾਜੋ ਖੋਲੈ ਭਿਤਾ ॥ ਜੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਜਾ ਜੀ
 ਮਾ ਮੇਦ ਸਿਹੁ ਮਿਤਾ ॥ ਕੁਰਬਾਣੀ ਵੰਝਾ ਵਾਰ ਵੇਖਾ ਲੈ
 ਬਲਿ ਕਿਤਾ ॥ ਦਸ ਨਿਸੰਤੁ ਪਿਆਰਿ ਮਾ ਸੁਣੁ ਹੁਲਾਇ
 ਚਿਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿ ਮਾਨਾ ਨ ਕਦਾ ਸਤਿ ਸੁਨਾ ਉਮੀ ਮਿਤ
 ਸਤਿ ਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ॥ ੧੯ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀ
 ਰ ਧਰਤੀ ਜਾ ਧਰੀ ਤਸ ਕਰ ਬੈਸ ਹਿਰਾਗਹਿ ॥ ਧਰਤੀ ਭਾ
 ਰਿਨਾ ਬਿਆਪਈ ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੁ ਲਾਗਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ
 ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਚਾਵਲ ਕਾਰ ਵੇਤੁ ਖਕਉ ਮੁਹਲੀ ਲਾ

ਇ॥ ਸੀਗਿ ਕੁਸੰਗੀ ਬੈਸ ਤੇ ਤਬ ਪੁਛੇ ਧਰਮ ਰਾਇ॥ ੨॥ ਪ ੨੧੦
 ਉੜੀ॥ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ਆਪਿ ਇਕਤੀ ਆਗਾ
 ਆਪਣੀ ਕੀ ਮਤਿ ਆਪਿ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਤੀ ਆਗਾ ਜਬੁ ਕਿਛੁ
 ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਉਪੀਨਿ ਆਗਾ ਆਪਣੀ ਕੀਤਾ ਆਪਿ
 ਆਪਿ ਵਰੀਨਿ ਆਗਾ ਆਪਿ ਨੁਸੁ ਤੇ ਰਾਬ ਨੁ ਜਿਥੇ ਤੁਢਾ ਆਪਿ
 ਨੁਸੁ ਤੇ ਰੇ ਭਗਤ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰੂਰਿ ਆਗਾ ਜਿਸੇ ਨੇ ਤੇਰੀ ਦਇ
 ਆਸ ਲਏ ਸੋ ਇਉ ਭਯਾ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮ
 ਲ ਸੋਈ ਸੁਧਾ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਫਰੀਦਾ ਭੂਮਿ ਰੰ
 ਗਾ ਵਲੀ ਮੀਤਿ ਵਿਸੁਲਾ ਬਾਗੁ ਜਿਨ ਰਪੀਰਿ ਨਿਵਾਜਿ
 ਆਤਿ ਨਾਮੰ ਰਨ ਲਾਗੁ॥ ੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਫਰੀਦਾ ਉ

ਮਰਸੁਹਾਵੜੀ ਸੀਰੀ ਸੁਵੰਨੜੀ ਦੇਹਾ ॥ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਪਾ
 ਈ ਅਨਿ ਨਿਨਾ ਪਿਅਰੇ ਨੇਹਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਪੁ
 ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਦਾਇਆ ਧਰਮੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ
 ਬੁਝਾਇਹਿ ਅਗਾਨਿ ਅਗੀ ਪਜੋਨਾ ਮੁਧਿ ਆਏ ॥ ਅੰਤਿ
 ਰਜਾ ਸੀ ਅਗਾ ਮਪੁਰਖੁ ਇਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿਖਾਏ ॥ ਜਾਪ
 ਸੰਗਾ ਤਿਕੈ ਅਸਰੈ ਪ੍ਰਭਾ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥ ਅਉਗਣ
 ਕਾਟਿ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਹਰਿਨਾ ਮਿਤਰਾਏ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ
 ਭਉ ਕਾਟਿ ਓਨੁ ਫਿਰਿ ਜੋ ਨਿਨਾ ਪਾਏ ॥ ਅੰਧਕੁ ਪਤੋ ਕਾਛਿ
 ਅਨੁਲੜੁ ਅਗੀ ਪਛੜਾਏ ॥ ਨਾਨਕੁ ਬਖਾਸਿ ਮਿਲਾਅ
 ਨੁਰਖੇ ਗਾਲਿ ਲਾਏ ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਮੁਹਬ

ਤਿਜਿਸੁਖੁਦਗਇਦੀਰਤਾਰੀਗੀਰਲੁਲਿ। ਨਨਕਾਵਿਰ
 ਲੇਪਾਈਅਹਿਤਿਸੁਜਨਕੀਮਨਮੁਲਾ॥੧॥ਅੰ॥੧੫
 ॥ਅੰਦਰੁਦਿਧਾਸਚਿਨਾਇਬਾਹਰਿਭੀਸਚੁਭਿਠੈਮਿ॥
 ਨਨਕਾਵਿਅਹਭੁਬਾਇਵਦਿਤ੍ਰਿਦਿਤ੍ਰਿਭੁਵਦਿਰੋ
 ਮਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਕੀਤੋਰਚਨੁਆਪੇਹੀਰ
 ਤਿਆਆਪੇਹੋਇਓਇਕੁਆਪੇਬਹੁਭੁਤਿਆਆ
 ਪੇਸਭਨਾਮੀਤ੍ਰਿਆਪੇਬਾਹਰਾਆਪੇਜਾਣਹਿਦੂਰਿ
 ਆਪੇਹੀਜਾਹਰਾਆਪੇਹੋਵਹਿਗੁਪਤੁਆਪੇਪਰ
 ਗਟੀਮੋਕੀਮਤਿਕਿਜੈਨਪਾਇਤੇਰੀਬਟੀਮੋ॥ਗਾਹਿ
 ਰੀਭੀਰੁਅਥਾਹੁਅਪਾਰੁਅਗਾਣਤੁਤ੍ਰੀਨਨਕਵਰ

ਤੋਇਕੁਇਕੋਇਕੁਤੁ॥੨੨॥ਸੁਧੁ॥੧॥੨॥ ॥ਰਾਮਕ
ਲੀਕੀਦਾਰਗਇਬਲਦੀਵਿਤਬਾਸਤੈਤੂਖਿਮਾਖੀ॥

੧੪ ਜਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਨਾਉਕਰਤਾਕਾਦ
ਰਕਰੇਕਿਉਬੋਲੁਹਦੈਜੋਖੀਵਦੈ॥ਦੇਗੁਨਸਤਿਭੇਦ
ਬੁਰਾਦਹੈਪਾਰੰਗਤਿਦਾਨੁਪੜੀਵਦੈ॥ਨਾਨਕਿਰਾਜੁ
ਚਲਾਇਆਜਚਕੋਦਸਤਾਣੀਨੀਵਦੈ॥ਲਾਹਣੈਧ
ਰਿਓਨੁਛੁਤੁਸਿਰਿਕਰਿਸਿਫਤੀਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਵਦੈ॥
ਮਤਿਗੁਰਮਾਤਮਦੇਵਦੀਪੜਗਿਜੋਰਿਪਰਕਾਇ
ਜੀਅਦੈ॥ਗੁਰਿਚੇਲੇਗਹਿਰਸਿਕੀਣੀਨਾਨਕਿਸ

ਲਾਮਤਿਬੀਵਦੈ॥ਸਾਹਿਕਿਕਗਦਿਤੇਜੁਜੀਵਦੈ॥੧॥

੨੧੨

ਲਾਹਿਦੇਦੀਫੇਰਾਈ॥ਮੇਨਾਨਕਾਦੇਹੀਖਟੀ॥ਮੇਜੇ

ਤਿਓਹਾਜੁਗਾਤਿਜਾਇਸਾਹਿਕਗਇਆਫੇਰਿਪਲਦੀ

ਮੇ॥ਝੁਲੇਜੁਛੁਤਾਨਿਰੰਜਨੀ॥ਮਲਿਤਖਤੁਬੰਠਾਗੁਰ

ਹਟੀ॥ਮੇ॥ਕਰਹਿਜਿਗੁਰਫੁਰਮਾਇਆਗਜਿਲਜੇ

ਗੁ॥ਅਲੁਣੀਚਟੀ॥ਮੇ॥ਲੰਗਾਰੁਚਲੇਗੁਰਸਬਾਦਿਹ

ਰਿਤੋਟਿਨ॥ਆਵੀਖਟੀ॥ਮੇ॥ਖਰਚੇਟਿਤਿਖਸੀਮਦੀ

ਆਪਖਚਦੀਖਿਰਿਦਬਟੀ॥ਮੇ॥ਹੋਵੈਸਿਫਤਿਖਸੀ

ਮਦੀਨੁਰੁ॥ਅਰਸਹੁਕੁਰਸਹੁਝਟੀ॥ਮੇ॥ਭਧਾਭਿਠੇਸ

ਚੇਪਾਤਿਸਾਹਮਲੁਜਨਮਜਨਮਦੀਕਟੀ॥ਮੇ॥ਸ

ਚੁਜਿਗੁਰਿਫੁਰਮਾਇਆਕਉਏਤੁਬੋਲਚੁਹਟੀਐ॥
ਪੁਤੀਕਉਲੁਪਾਲਿਓਕਰਿਪੀਰਚੁਕੰਨਮੁਰਟੀਐ॥
ਲਿਖੋਏਆਕੀ॥ਫਿਰਨਿਬੀਨਿਭਾਰੁਉਚਾਇਨਿਛੁਟੀਐ॥
॥ਜਿਨਿਆਖੀਸੋਈਕਰੇਜਿਨਿਕੀਤੀਤਿਨੋਬਟੀਐ॥
ਕਉਲੁਚਾਰੇਕੀਨਿਉਵਟੀਐ॥ਜਿਨਿਕੀਤੀਸੋਮੰਨਣਾ
ਕੇਸਾਲੁਜਿਵਾਹੇਜਾਲੀ॥ਧਰਮਗਾਇਹੈਦੇਵਤਾਲੇ
ਗਲਾਕਰੇਦਲਾਲੀ॥ਸਤਿਗੁਰੁਆਖੈਜਚਾਕਰੇਸਾ
ਬਾਤਹੋਵੇਦਰਹਾਲੀ॥ਗੁਰਮੰਗਦਦੀਦੋਹੀਫਿਰੀ
ਜਚੁਕਰਤੇਬੀਧਿਬਹਾਲੀ॥ਨਾਨਕੁਕਗਇਆਪਲਟੁ
ਕਰਿਮਾਲਿਤਖਤੁਬੈਠਾਸੇਛਾਲੀ॥ਦਰਿਸੇਵੇਉਮਤਿ

ਖੜੀ ਮਸਕ ਲੇਹੋਇ ਜੀ ਗਾਲੀ ॥ ਟਰਿਦਰ ਦੇ ਸੁਖ ਸੀਮ ॥ ੨੧੩ ॥
 ਦੇਨਾ ਇਸ ਰੋ ਬਾਣੀ ਲਾਲੀ ॥ ਬਲਵੰਤ ਖੀਵੀ ਨੇ ਕਜ
 ਨ ਜਿਸੁ ਬਹੁਤੀ ਛਾਉ ਪਤਾਲੀ ॥ ਲੰਗਾਰਿ ਦਉ ਲਾਤਿਵੰ
 ਭੀ ਐਰ ਸੁਆਮੀ ਮੁਖੀ ਰਿਪਿ ਮਾਲੀ ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁ
 ਖਉ ਜਲੇ ਮਨ ਮੁਖੀ ਏ ਪਰਾਲੀ ॥ ਪਏ ਕਬੂਲੁ ਖਸ
 ਮਨਾ ਲਿਜਾ ਪਾਲ ਮਰਦੀ ਪਾਲੀ ॥ ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਸ
 ਹੁ ਜੋਇ ਜਿਨਿ ਗੋਇਉ ਠਾਲੀ ॥ ੩ ॥ ਚੋਰਿ ਓਰੀ ਗਾਵ
 ਹਾਈ ਐਵਾਨਿ ਮਾਣੀ ਮਾਖੇ ਕਿ ਕਿਓਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਏ ਸ
 ਰਿਜਗ ਨਾ ਬਿਉਰਹਦੀ ਦੇਵੁ ਦਿਰਿ ਕਿਓਨੁ ॥ ਮਾਧਾ
 ਦਾ ਪਰਬੁ ਕਾਰਿ ਨੇਤ੍ਰ ਬਾਸ ਕੁਸ ਬਾਇਰਿ ਕੁ ਕਿਓਨੁ

ਅਚਉਦਹਰਤਨਾਨਿਕਗਲਿਅਨੁਕਰਿਅਾਵਾਗਉਦੁ
ਚਿਲਕਿਓਨੁ। ਕੁਦਰਤਿਅਹਿਵੇਖਾਣੀਅਨੁਜਿਦਿ
ਐਵਗੁਪਿੰਗੁਠਿਲਕਿਓਨੁ। ਲਹਦੇਧਾਰਿਓਨੁਛਤੁ
ਜਿਰਿਅਸਮਾਨੀਕਿਅਸੁਗਛਿਕਿਓਨੁ। ਜੋਤਿਸਮਾਣੀ
ਜੋਤਿਮਾਹਿਅਪੁਅਪੇਸੇਤੀ। ਮਾਕਿਓਨੁ। ਸਿਖਾਂਪੁਤੁ
ਘੋਖਿਕੇਸੁਭਉਮਤਿਵੇਖੁਜਿਕਿਓਨੁ। ਜਾਂਗੁਧੇਸੁ
ਤਾਂਲਹਦਾਗਟਿਕਿਓਨੁ॥੪॥ ਫੇਰਿਵਸਾਇਅਫੇਰਿ
ਅਣੇਸਤਿਗੁਰਿਖਾਬੂਗੁ। ਜਪੁਤਪੁਜੀਸੁਨਾਇਤੁ
ਧੁਹੋਰੁਮੁਰਗੁਰੁਗੁ। ਲਬੁਦਿਦਾਹੇਮਾਣਸਾਜਿਉਪ
ਣੀਬੂਗੁ। ਵਕਿਐਦਰਗਾਹਗੁਰੁਕੀਕੁਦਰਤੀਨੁਗੁ॥ ਜਿ

ਤੁਸੁਹਾਬਨਲਭਈਤੂੰਓਧੁਠਰੁਗਾਨਉਨਿਧਿਨਾਮੁਨਿ ੨੭੪
 ਧਾਨੁਚੈਤੁਪੁਾਵਿਰਿਭਰਪੁਗਾਨਿੰਦਾਤੇਰੀਜੇਕਰੇਸੋਵੰਏ
 ਚੁਗਾਨੇਫ਼ਾਦਿਸੈਮਾਤਲੋਕਤੁਪੁਸੁਝੈਦੁਗਾਫੇਰਿਦਸ
 ਏਆਫੇਰੁਆਗਣਿਸਤਿਗੁਰਿਖਾਤੁਗਾਪਾਸੋਦਿਕਾਸੋ
 ਬੈਹਣਾਂਸੋਈਵੀਬਾਣਾਪਿਲੁਦਾਦੇਜੋਵਿਹਾਪੋਤਾਪ
 ਰਵਾਣਾਜਿਨਿਬਾਸਕਰਨੇਤੈਪਾਤਿਆਕਰਨੇਹੀਤਾਣੁ
 ਜਿਨਿਸਮੁੰਦਾਵਿਰੋਲਿਆਕਰਿਮੇਰੁਮਧਾਣਾਚਉ
 ਦਹਰਤਨਾਨਿਕਗਲਿਅਨੁਕੀਤੇਨੁਚਾਣਾਘੋੜਾਕੀ
 ਤੇਸਹਜਦਾਜਤੁਕੀਓਪਲਾਣਾਧਣਖੁਚੜਾਇਓਸ
 ਤੁਦਾਜਸਹੀਦਾਬਾਣਾਕਲਿਦਿਚਿਧੁਅੰਧਾਰੁਸਾਰ

ਕਿ ਅਰੇ ਭਾਣਾ ਸਤੁ ਖੇਤੁ ਜਮਾਇ ਓਸਤੁ ਛਾਵਾ
ਦੁਨਿ ਤਰਸੇਈ ਤੇਰੀ ਮੇਧਿ ਉਮੈ ਵਾਖਾਣਾ ਚਾਰੇ ਕੀਰਤ
ਸੁਈ ਓਸੁ ਮਨਮਾਹਿ ਸਬਦੁ ਪਰਵਾਣਾ ਆਵਾਗਾਉ
ਦੁਨਿ ਵਾਰਿ ਓਕਾਰਿ ਨਦਾਰਿ ਨੀਸਾਣਾ ਅਉਤਰਿ ਮਾਮ
ਉਤਾਰੈ ਲੋਸੇ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣਾ ਝਖ ਝਿਵਾਉ ਨ ਝੋਲਈ
ਪਰ ਬਤੁ ਮੇਰਾਣਾ ਜਾਣੈ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਜਾਣੀਹੁ
ਜਾਣਾ ਕਿ ਅਸਾ ਲਾਹੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਾਂਤੁ ਸੁਖ
ਕੁਸੁ ਜਾਣਾ ਦਾਨੁ ਜਿਸ ਤਿਹੁ ਰਭਾਵ ਸੀਸੇ ਸਤਿ ਦਾਣੁ
ਮਨ ਕਹੰਦਾ ਛੜਾ ਸਿਰਿ ਉਮਤਿ ਹੋਰਾਣਾ ਸੋਟਿਕਾ
ਜੋ ਬੈਠਾ ਸੇਈ ਟੀਬਾਣਾ ਪਿਯੁ ਦਾਵੇ ਜੇ ਦਿਹਾਏ

ੜਾਪਰਵਾਣੁ॥੬॥ਧੰਨੁਧੰਨੁਰਾਮਦਾਸਗੁਰੁਜੀਨਿਸਿ ੨੧੫
ਰਿਆਤਿਨੈਸਵਗਰਿਆਗਾਧੂਰੀਚੋਈਕਰਾਮਾਤਿਆ
ਪਿਸਿਰਜਣਹਾਰੇਧਾਗਰਿਆਗਾਸਿਖੀਅਤੈਸੰਗਤੀਪ ੦
ਰਬਹਮੁਕਰਿਨਮਸਕਗਰਿਆਗਾਅਟਲੁਅਥਾਹੁਅ
ਤੋਲੁਤੂਤੇਰਾਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਰਿਆਗਾਜਿਨੀਤ੍ਰਿਸੇਵਿ
ਆਭਾਉਕਰਿਸੇਤੁਪੁਪਾਰਿਉਤੁਗਰਿਆਗਾਲਬੁਲੇ
ਕੁਕਾਮੁਜੋਧੁਮੋਹੁਮਾਰਿਕਢੇਤੁਪੁਸਾਪਰਵਾਗਰਿਆਗਾਧੰ
ਨੁਸੁਤੇਰਾਬਾਨੁਹੈਸਚੁਤੇਰਾਪੇਸਕਗਰਿਆਗਾਨਾਨਕ
ਤੁਲਹਣਾਤੂਹੈਗੁਰਅਮਰੂਤੂਵੀਰਗਰਿਆਗਾਗੁਗਾਡਿ
ਨਾਤਾਂਮਨੁਸਾਧਗਰਿਆਗਾ॥੭॥ਚਾਰੇਸਾਰੇਚਹੁਜੁਗੀ

ਪੰਚਗਇਤੁਆਪੋਹੋਆਗਆਪੀਨੈਆਪੁਸਾਗਜਿਓਨੁਅ
 ਧੇਹੀਥੀਮਿਖਲੋਆਗਆਪੋਪਟੀਕਲਮਆਪਿਆ
 ਪਿਲਿਖਲਹਾਰਾਹੋਆਗਸਭਉਮਤਿਆਵਦਜਾਵ
 ਣੀਆਪੋਹੀਨਵਗਨਿਰੋਆਗਤਖਤਿਬੈਠਾਅਰਜਨ
 ਗੁਰੂਸਤਿਗੁਰਕਾਖਿਵੇਚੰਦੋਆਗਉਗਵਦਹੁਤੈਅ
 ਬਵਦੁਹੁਚੁਚਕੀਕੀਅਨੁਲੋਆਗਸਿਨੀਗੁਰਨ
 ਸੇਵਿਓਮਨੁਮੁਖਾਪਾਇਆਮੋਆਗਵੁਣੀਚਉਣੀ
 ਕਰਾਮਾਤਿਸਚੇਕਾਸਚਾਢੋਆਗਚਾਰਜਾਰੋਚਹੁ
 ਜੁਗੀਪੰਚਗਇਤੁਆਪੋਹੋਆਗ॥੮॥੧॥
 ॥ਮਾਰੂਵਾਰਮਹਲਾ੩ ॥ਸਲੋਕੁਮਃ੧ ॥॥॥

੧ ਚਿਜਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਦਿਲੁਗਾਪਕੁਗੁਲੁਦੇ
 ਚੀਅੇਤਉਗੁਲੁਸਹਘੋਜਗਇ॥ ਗੁਲਕਾਰਗਾਪਕੁਜੇ
 ਅਲੇਤਉਗੁਲੁਲਾਖਵਿਕਗਇ॥ ਗੁਲਤੇਗੁਲੀਮਾਲਿ
 ਪਾਈਅੇਜੇਸਤਿਗੁਰਮਾਹਿਸਮਾਇ॥ ਮੋਲਿਅਮੋਲੁ
 ਨਪਾਈਅੇਵਲਜਿਨਲੀਜੇਹਗਇ॥ ਨਾਨਕਪੁਰਾਤੋਲੁ
 ਹੈਕਬਹੂਨਹੋਵੈਪਾਇ॥ ੧॥ ਮ॥ ੭੪ ॥ ਨਾਮਾਵਿਹੁਦੇ
 ਭਰਮਸਾਹਿਅਾਵਾਹਿਜਾਵਾਹਿਨੀਤਾ॥ ਇਕਿਬਾਂਧੋਇ
 ਕਿਛੀਲਿਅਾਗਇਕਿਸੁਖੀਏਹਾਰਿਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਨਾਨਕਸਚ
 ਮੰਨਿਲੇਸਚੁਕਰਣੀਸਚੁਰੀਤਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਗੁਰਤੇਰੀਅਾਨੁਪਾਇਅਾਅਤਿਖੜਗੁਕਰਾਰਾ॥ ਦੂਜਾ

੨੧੬

ਕੁਮੁਗਕੁਕਟਿਅਮੋਹੁਲੋਭੁਅਹੀਕਾਰਾਹਰਿਕਾਨਾਮੁ
ਮਨਿਵਾਸਿਅਗੁਰਸਬਾਦਿਵੀਚਾਰਾਸਚੁਸੰਜਮਿ
ਮਭਿਉਤਮਾਹਰਿਲਗਾਪਿਅਗੁਸਚੁਸਚੇਸਚੁਵਰਤ
ਦਾਸਚੁਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥
ਕੇਦਾਰਾਰਾਗਾਵਿਰਿਜਾਣੀਮੇਰਾਈਸਬਦੇਕਰੇਪਿ
ਅਗੁਸਤਸੰਗਾਤਿਸਿਉਮਿਲਿਵੇਰਹੇਸਚੇਧਰੇਪਿ
ਅਗੁਗਵਿਰਹੁਮਲੁਕਟੇਆਪਣੀਕੁਲਾਕਾਕਰੇਉਧ
ਗੁਗੁਣਾਕੀਰਾਸਿਸੰਗਹੇਅਵਗੁਣਿਕਢੇਵਿਡਾਰਿ॥
ਨਾਨਕਮਿਲਿਅਸੋਜਾਣੀਮੇਰੁਗੁਨੁਛੋਭੈਆਪਣ
ਦੁਜੈਨਧਰੇਪਿਅਗੁ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਸਾਰਗੁਦੇਖ

ਉਡਰਿਮਰਉਭੈਤੇਰੈਰੁਨਾਹਿ॥ਗੁਰਕੈਸਬਦਿਸੰ
ਤੇਖੀਆਨਾਨਕਾਬਿਗਾਸਾਨਾਇ॥੨॥ਮ॥੦੪॥

੨੧੧

ਚੜ੍ਹਿਥੋਹਿਥੈਰਾਲਾਸਉਸਾਗਾਰੁਲਹਰੀਦੋਇ॥ਠਾਕ
ਨਸਚੈਬੋਹਿਥੈਜੇਗੁਰੁਪੀਰਕਵਦੋਇ॥ਤਿਤੁਦਰਿਜਾ
ਇਉਤਾਰੀਆਗੁਰੁਦਿਸੈਸਾਵਧਾਨੁ॥ਨਾਨਕਨਦਰੀ
ਪਾਈਐਦਰਗਾਹਚਲੈਮਾਨੁ॥੩॥ਪਉੜੀ॥

ਹਕੀਦਕੁਰਾਜੁਭੂਚਿਤੁਗੁਰਮੁਖਿਸਚੁਕਮਾਈ॥ਸਚੇਤ
ਖਤਿਬੈਠਾਨਿਅਉਕਰਿਸਤਸੰਗਤਿਸੇਲਿਮਿਲਾਈ
॥ਸਚਾਉਪਦੇਸੁਹਾਰਿਜਾਪਣਾਹਰਿਸਿਉਬਣਿਆ
ਈ॥ਐਥੈਸੁਖਦਾਤਾਮਨਿਵਸੈਮੀਤਿਹੋਇਸਖਾਈ

॥ ਧਾਰਿ ਜਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਪਜੀ ਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥ ਸ
ਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ॥ ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਮੇਫਿਰੀ ਪਾਧਰੁ ਕਹੈ ਨ
ਕੋਇ ॥ ਪੁਛੁ ਪੁਛੁ ਜਗਇ ਸਿਅਗਣਿ ॥ ਆਦੁ ਖੁਕਾਟੈ ਮੇਰਾ
ਕੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਾਜਨੁ ਉਤਪੀਠ
ਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਿਪਤਾ ਸੀ ਮੇਸਿ ਫਤੀ ਸਾਚੈ ਨਗਇ
॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਾਰੁ ਆਪਿ ਆਪੇ
ਕਰੈ ਰਜਗਇ ॥ ਆਪੇ ਕਿਸਹੀ ਬਖਸਿ ਲਏ ਆਪੇ ਕਾ
ਰੁ ਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਨੁ ਦੁਗੁਰ ਮਿਲੇ ਵਖਾ ਬਿਖੁ
ਜਾਣੀ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਗਇ ਆਵੇ ਖਿ
ਨੁ ਭੁਲੁ ਭੁਲੁ ਮਨੁ ਭੁਖੁ ਮੁਰਖਾ ਗਾਰਲਾਇ ॥ ਆਨਾ ਬਿਨੁ ਰ

ਲਈ ਸੁਰੂਤੁ ਨ ਦਰਬੁ ਲਖਾ ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਨ
 ਬੂਝਈ ਸਿਰਉ ਪਰਿਜਮ ਖੜ੍ਹ ਗੁਕਲ ਖਾ ॥ ਗੁਰਪਰ
 ਸਾਈ ਉਥੇ ਜਿਨ ਚਰਿਰ ਸੁਚ ਖਾ ॥ ਅਪਿ ਕਰਾਏ ਕ
 ਰੇ ਅਪਿ ਅਪੇ ਚਰਿਰ ਖਾ ॥ ੩ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਜਿ
 ਨਾ ਗੁਰੁ ਨ ਚੀਭਿਟਿ ਅਭੈ ਕੀ ਨਾ ਚੀਭਿਟਿ ॥ ਅਵਦੁਜ
 ਵਦੁਦੁਖੁ ਘਣਾ ਕਦੇ ਨ ਚੁਕੈ ਚਿੰਟਾ ॥ ਕਾਪੜ ਜਿਵੈ ਪਛੈ
 ਤੀ ਅੰਧੜੀ ਮੁਹਤ ਘੜੀ ਆਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮਾ ਬਿ
 ਨੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਚੁਕੈ ਜੰਗਲੁ ॥ ੧ ॥ ਅਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਤਿਭਵਦ
 ਫੁਛੀ ਸਜਣਾ ਹਉ ਮੈ ਬੁਰੀ ਜਗਤਿ ॥ ਨਾ ਤੁਰੰ ਮਛੇ ਸਚੁ
 ਰਉ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਆਪੇਬਖਾਸਿਓਨੁਹਾਰਿਨਗਿਮਸਮਾਣੇ॥ਆਪੇਭੁਗਤੀਲ
ਇਓਨੁਗੁਰੁਸਬਾਦਿਨੀਸਾਣੇ॥ਸਨਮੁਖਸਦਾਸੋਹਣੇ
ਸਚੇਦਾਰਿਜਾਣੇ॥ਮੇਥੈਓਥੈਮੁਕਤਿਹੈਜਿਨਰਾਮਪਛ
ਣੇ॥ਧੰਨੁਧੰਨੁਸੇਜਨੁਜਿਨਿਹਾਰਿਸੇਦਿਅਗਤਿਨਹਉ
ਕਰਬਾਣੇ॥੪॥ਸਲੋਕਮਃ१ ॥ਮਹਲਕੁਚਜੀਮ
ਜਵੜੀਕਾਲੀਮਨਹੁਕਸੁਧਾ॥ਜੇਗੁਣਹੋਵਨਿਤਾਪ੍ਰਿ
ਰਵੈਨਾਨਕਅਵਗੁਣਸੁਧਾ॥੧॥ਮਃ१ ॥ਸਾਰਸੀ
ਲਸਚਸੰਜਮੀਸਾਪੂਰੀਪਰਵਾਰਿ॥ਨਾਨਕਅਹਿਨਿਸਿ
ਸਦਾਬੁਲੀਪਿਰਕੈਹੋਤਿਪਿਅਗਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
॥ਆਪਣਾਅਪੁਪਛਾਣਿਅਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਪਾਇਅ

॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣੀ ਗੁਰਿ ਜਬਾਦਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੨੧੬ ॥
 ॥ ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਨਿਰਮਲੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆਇਆ ॥
 ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚੀਖਿਆ ਅਨਰਜ ਠਗੁਰਿ ਹਾਇ ॥
 ॥ ਆਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਏ ਫਿਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁ
 ਖਰਾਦਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ਜਲੇ ਕੁਮੰਤ ॥ ਪਿਰ ਖੁਸੀਏ ॥
 ਧਨੁ ਰਾਵੀਏ ਧਨ ਉਰਿ ਨਾਮੁ ਸੀਗਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਧਨ ਅ
 ਗੇਖੜੀ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਗਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦੧ ॥ ਜਸੁ ਰੋਪੈ ਈ
 ਮੇਕੀਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਮਰੀਅ ਅਥਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗ
 ਈ ਜੋਭਾਵਹਿ ਦੇ ਪਰਵਾਹਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਭਖਤਿ
 ਰਾਜਾ ਸੋਬਹੈ ਜਿਤ ਖੜੇ ਲਾਇ ਕਹੈ ॥ ਜਿਨੀ ਸਰੁ

ਪਛਾਣਿਆ ਸਰੁ ਰਾਜੇ ਸੇਈ ॥ ਏਹਿ ਭੁਪਤਿ ਰਾਜੇ ਨ ਆਖੀ
 ਅਹਿ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਕੀਤਾ ਕੈ ਆਸਾ ਲੈ ਐ ਜਿਸੁ
 ਜਾਦੋ ਬੈਲ ਮਨ ਹੋਈ ॥ ਨਿਹ ਚਲੁ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਬੁਝੈ ਸੁਨਿ ਚਲੁ ਹੋਈ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਰੁ ਨ
 ਕਾ ਪਿਰੁ ਏਕੁ ਹੈ ਪਿਰ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇ ਹਾ
 ਗਣੀ ਜਿਸ ਤਿ ਗੁਰਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਮਨ ਕੇ
 ਅਧਿਕਤਰ ਗਾਵਿ ਉਦਰਿ ਸਾਹਿ ਬੁਛੁਟੀ ਐ ॥ ਜੇ ਰਾਚੇ ਸ
 ਚਰੀ ਗਿਰੁ ਜੈ ਗੀ ਅਪਾਰ ਕੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ
 ਛੁਟੀ ਐ ਜੋ ਚਿਤੁ ਲਰੈ ਸਚਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਾਰਿ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਅਮੋਲ ਹੋ ਕਿਉ ਕੀ ਮਤਿ ਕੀ ਜੇ ॥ ਆਪੋ ਸਿਸਾਇ ਸ

ਹੈਮਨਮਾਹਿਸਮਾਨਾਹਰਿਜੀਉਕਾਮਹਲੁਪਾਇਅ
 ਸਚੁਲਾਇਏਆਨਾਜਿਨਰੁਪਰਜਾਦੀਮਨੁਜੀਤਿ
 ਮਾਜਗੁਤਿਨਹਿਜਿਤਾਨਾ॥੮॥ਜਲੋਕੁਮਃ੩ ॥
 ਜੇਰੀਹੋਵਾਜਾਗਿਰੁਵਾਪਾਰਿਘਾਰਿਭੀਖਿਆਲੇਉ॥
 ਵਰਗਹਲੇਖਾਮੰਗੀਐਕਿਸੁਕਿਸੁਉਤਰੁਵੇਉ॥ਕਿਖਿ
 ਮਾਨਾਮੁਸੀਤੋਖੁਮਤੀਸਦਾਸਚੁਹੈਨਾਗਲਿ॥ਭੋਖੀਹਾਬਿ
 ਨਲਪੀਆਸਰੁਬਪੀਜਮਕਗਲਿ॥ਨਾਨਕਗਲਾਝੂਠੀ
 ਮਾਸਰਾਨਾਮੁਸਮਾਗਲਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਜਿਤੁਦਰਿ
 ਲੇਖਾਮੰਗੀਐਸੋਦਰੁਸੇਦਿਪੁਨਕੋਇ॥ਐਸਾਸਤਿਰੁ
 ਰੁਲੋਝਿਲਪੁਜਿਸੁਜੇਵਰੁਮਦਰੁਨਕੋਇ॥ਤਿਸੁਸਰ

ਦਾਈਫੁਟੀਅੰਮੇਲੇਖਾਮਰੀਨਕੋਇ॥ ਸਚਾਇਕਾਏਸਚੁ २੮੭
 ਇਕੁਸਚਾਓਹੁਸਬਦੁਦੋਇ॥ ਹਿਰਦੈਜਿਸਦੈਸਚੁਹੈ
 ਤਨੁਮਨੁਭੀਸਚਾਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਸਚੈਹੁਕਮੁਮੰਨਿਅੰਮੇ
 ਸਚੀਵਾਰਿਅਾਈਦੋਇ॥ ਸਚੇਮਾਹਿਸਮਾਵਸੀਜਿਸਨੇ
 ਨਦਰਿਕਰੋਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੁਰੇਏਹਿਨਾਮਾਖੀ
 ਅਹਿਅਹੰਕਾਰਿਮਰਹਿਦੁਖਪਾਵਹਿ॥ ਅੰਧੇਆਪੁ
 ਨਪਛਾਣਨੀਦੂਜੈਪਾਚਿਜਾਵਹਿ॥ ਅਤਿਕਰੋਧਸਿਉ
 ਭੁਝਦੇਅਗੈਪਛੈਦੁਖਪਾਵਹਿ॥ ਹਰਿਜੀਉਅਹੰਕਾ
 ਰੁਨਭਾਵਣੀਦੇਦੁਕਾਕਿਜੁਣਾਵਹਿ॥ ਅਹੰਕਾਰਿਮੁਏਸੇ
 ਵਿਗਤੀਗਾਏਮਰਿਜਨਮਾਹਿਵਿਰਿਆਵਹਿ॥ ੬॥ ਸ

ਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਕਾਗਉਹੋਇਨਉਜਲਾਲੋਪੇਨਾਵ
 ਨਪਾਰਾਪਿਰਮਪਦਾਰਬੁਮੀਨਿਲੇਪੀਨਿਸਵਾਰਲਚਾਰੁ
 ॥ ਹੁਕਮੁਪਛਾਣੈਉਜਲਾਸਿਰਿਕਾਸਟਲੋਹਾਪਾਰਾ॥
 ਤਿਸਨਾਛਰੈਰੈਦਸੈਨਾਨਕਕਰਣੀਸਾਗੁ॥੧॥ਮਃ੩
 ॥ ਮਾਰੂਮਾਰਣਜੋਗਾਏਮਾਰਿਨਸਕਹਿਗਵਾਰਾਨਾਨ
 ਕਜੋਇਹੁਮਾਰੀਐਗੁਰਸਬਦੀਦੀਚਾਰਿ॥ ਏਹੁਮਨੁ
 ਮਾਰਿਅਨਮਰੈਜੇਲੋਚੈਸਭੁਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਮਨਹੀ
 ਕਉਮਨਮਾਰਸੀਜੇਸਤਿਗੁਰੁਭੇਟੈਸੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ
 ॥ ॥ ਏਵੈਤਰਫਾਉਪਾਈਓਨੁਵਿਚਿਸਕਤਿਸਿਵ
 ਵਾਸਾਸਕਤੀਕਿਨੈਨਪਾਇਓਫਿਰਿਜਨਮਿਬਿਨ

ਸਾਗੁਰਿਸੇਵਿਐਸਾਤਿਪਾਈਐਜਪਿਸਸਰਿਗ ॥ ੨੮੨
 ਸਾਸਿਮਿਤਿਸਾਸਤਸੋਧਿਦੇਖੁਉਤਮਹਰਿਦਾਸਾ ॥
 ਨਾਨਕਨਾਮੁਬਿਨਕੋਬਿਰੁਨਹੀਨਾਮੇਬਲਿਜਾਸਾ ॥ ੧ ॥
 ਸਲੋਕਮਃ ੩ ॥ ਹੋਵਾਪੀਰਿਤੁਜੋਤਕੀਵੇਦਪੜਾਮੁ
 ਖਿਚਾਰਿਨਵਖੰਡਮਧੇਪੁਜੀਆਮਪਣੈਚਜਿਵੀਚ
 ਰਿਮਤੁਸਚਾਅਖਰੁਭੁਲਿਜਾਇਚਉਕੈਭਿਟੈਨਕੋ
 ਇਥੁਠੈਚਉਕੈਨਾਨਕਾਸਚਾਏਕੋਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩
 ॥ ਆਪਿਉਪਾਏਕਰੇਆਪਿਪਾਪੇਨਦਰਿਕਰੇਇ
 ॥ ਆਪੇਵੇਦਵਿਅਈਆਕਹੁਨਾਨਕਸਚਾਸੋਇ ॥ ੨ ॥
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਕੀਟਕੁਕਾਲੁਏਕੁਹੈਹੋਕੁਕੀਟਕੁਨ

ਸੁਝੈ॥ ਅਫਰਿਓਜਗਮਾਹਿਦਰਤਦਾਪਾਪੀਜਿਉਲੁ
 ਝੋ॥ ਗੁਰਸਬਦੀਹਾਰਿਭੋਈਐਹਾਰਿਜਪਿਹਾਰਿਬੁਝੈ॥
 ਸੋਹਰਿਸਰਦਾਈਛੁਟੀਐਜੋਮਨਿਸਿਉਜੁਝੈ॥ ਮਨਿ
 ਵੀਚਰੁਹਾਰਿਜਪੁਕਰੇਹਰਿਦਰਗਾਹਸੀਝੈ॥ ੧੧॥ ਸ
 ਲੋਕਮਃ੧ ॥ ਹੁਕਮਿਰਜਾਈਸਾਖਤੀਦਰਗਾਹ
 ਸਚਕਬੁਲੁ॥ ਸਾਹਿਬੁਲੇਖਾਮਰਿਗਸੀਦਨੀਆਦੇ
 ਖਿਨੁਬੁਲੁ॥ ਦਿਲਦਰਵਾਨੀਜੋਕਰੇਦਰਦੇਸੀਦਿਲੁ
 ਰਾਸੀ॥ ਏਸਕਮੁਹਬਤਿਨਾਨਕਾਲੇਖਾਕਰਤੇਪਾ
 ਸੀ॥ ੧॥ ਮਃ੧ ॥ ਅਲਗਉਜੋਏਮਪੁਕੜਉਸਾ
 ਰੰਗਪਾਇਸਬਾਇ॥ ਹੀਰੋਹੀਰਾਬੋਧਿਅਨਾਨਕ

ਕੀਠੀ ਸੁਭਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਮਨਮੁਖਕਾਲੁਵਿ ੨੮੩

ਆਪਦਾਸੋਹਿਮਾਇਆਲਾਰੋ॥ਖਿਨਮਹਿਮਾਰਿ

ਪਛਾੜਸੀਭੁਗਇਦੁਜੇਠਾਰੋ॥ਫਿਰਿਵੇਲਾਹਬਿਨ

ਆਵਈਜਮੁਕਾਰੰਡੁਲਾਰੋ॥ਤਿਨਜਮਰੰਡੁਨਲਗ

ਈਜੋਹਰਿਲਿਵਜਾਰੋ॥ਸਭਤੇਰੀਤੁਧਛਡਾਵਈ

ਸਭਤੁਧੈਲਾਰੋ॥੧੨॥ਸਲੋਕਮਃ१ ॥ਸਰਬੇ

ਜੋਇਅਗਛਮੀਦੁਖੁਘਨੋਰੋਅਗਥਿ॥ਕਾਲਰੁਲਾ

ਦਸਿਸਰੁਲਾਘਲਉਲਾਭੁਨਪੁਜੀਸਾਥਿ॥੧॥ਮ ੦੧

॥ਪੁਜੀਸਾਚਉਨਾਮੁਤੂਅਖੁਟਉਦਰਬੁਅਪਾਰੁ

॥ਨਾਨਕਵਖਰਨਿਰਮਲਉਪੰਨੁਸਾਹੁਦਾਪਾਰੁ॥੧॥ਮਃ੧

॥ ਪੁਰਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਗਣਿ ਲੈ ਮੇਰ ਉਠ ਕੁਰੁ ਮਾਇ ॥
ਮਾਥੈ ਉਠੈ ਜਮੁ ਮਾਰ ਸੀ ਨਾਨਕ ਮੇਲ ਨਗਿ ਮਾ ॥੩॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਅਪੋ ਪਿਤ੍ਰੁ ਜਵਾਰਿ ਓਨੁ ਵਿਚਿ ਨਵਨਿ
ਧਿਨਾ ਮੁਆਇ ਕਿ ਮਾਪੇ ਭਰਾ ਮਿਭੁ ਲਾਇ ਅਨੁਤਿ ਨ ਨਿਹ
ਫਲ ਕਾ ਮੁਆਇ ਕਨੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬੁਝਿ ਮਾਹਰਿ ਮਾਤ
ਮਰਾ ਮਾਆਇ ਕਨੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੀਨਿ ਮਾਹਰਿ ਉਤ ਸੁਕਾ ਮੁ
॥ ਅਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਉ ਪਾਜਿ ਮਾਗਾਇ ਮਾਹਰਿ ਗੁਣ
ਨਾ ਮੁ ॥ ੧੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਭੋਲਤਾ ਵਿਭੋ ਮਨਿ
ਵਸੈ ਚੈ ਕੈ ਪਾਪੁ ਹੀਰੁ ॥ ਅਤਿ ਰਾਹੁ ਪਵਿਦੁ ਖੁਘੋਣ
ਤੀਨੇ ਬਾਵਤ ਹੀਰੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਮਾਂਦਲੁ ਬੋਇ ਸਿ

ਬਾਜਦੇਘਦੇਧੜੀਐਜੋਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮੁਸਮਾਇ ॥
 ਤੁਬੀਜਉਅਵਰੁਨਕੋਇ॥ ੨॥ ਮਃ ੧ ॥ ਸਾਰਗੁ
 ਗੁਣੀਅਬਾਹੁਕਿਨਿਹਾਬਾਲਾਦੇਖੀਐ॥ ਵਰੁਵੇਪ
 ਰਵਾਹੁਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲੇਤਪਾਰਿਪਵਗੁ॥ ਨਾਨਕਸਚੇ
 ਨਾਮਾਬਿਨੁਕਿਜੈਨਲਬੀਭੁਖਾ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਜਿਨੀਅੰਦਰੁਗੁਣਿਅਗੁਰਸਬਇਸੁਹਾਵੈ॥ ਜੋ
 ਇਛੁਨਸੋਪਾਇਦੇਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਵੈ॥ ਜਿਸਨੇ
 ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋਤਿਸੁਗੁਰੁਮਿਲੇਸੋਹਰਿਗੁਣਗਾਵੈ॥ ਧਰ
 ਮਗਾਇਤਿਨਕਾਮਿਤੁਹੈਜਮਮਰਿਨਪਾਵੈ॥ ਹਰਿਨ
 ਮੁਧਿਆਵਾਹਿਦਿਨਸੁਰਾਤਿਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਵੈ॥ ੧੪

॥ ਜਲੇ ਕੁਮਃ ॥ ॥ ਸੁਣੀਐ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ਸੁਰ
ਗੀ ਮਿਰਤਿ ਪਾਇ ਮਾਗਲਿ ॥ ਚੁਕ ਮੁਨ ਜਾਣੀ ਮੇਟਿ ਮਾ
ਜੋ ਲਿਖਿ ਮਾ ਜੋ ਨਾ ਲਿਖਿ ॥ ਕਉ ਦੁਖੁ ਮਾ ਕਉ ਦੁਖੁ ਮਾਰ
ਸੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਮਾ ਦੇ ਕਉ ਦੁਖੁ ਜਾਣੀ ॥ ਕਉ ਦੁਖੁ ਰਹੀ ਨਾਨ
ਕਾ ਕਿਸ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ॥ ਹਉ ਮੁ
ਖ ਮੇ ਮਾਰਿ ਮਾ ਪਉ ਦੁਖੈ ਦਰੀ ਮਾਉ ॥ ਤਿਸ ਨਾ
ਥ ਕੀ ਨਾਨ ਕਾ ਜਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਨਾਇ ॥ ਲੋਇ ਦੁਖ ਤੋਲੈ
ਇਣੀ ਕੀ ਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ਜੀ ਭਰ ਸਾਇ ਦਿਖੁ
ਨ ਫੀਰਤੀ ਲਾਲ ਲਵਾਇ ॥ ਮੀਦ ਰੁਖੁ ਸਾ ਕਿਝੁ ਕੋਲਿ
ਮਾ ਕੀ ਮਾਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਏਸੁ

ਜੁਗਮਹਿਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਨਾਮੋਨਾਲਿਚਲੈ।ਏਹੁਅ ੨੮੫
ਖੁਦਕਦੇਨਨਿਖੁਟਣੀਖਾਇਖਗਰਿਉਪਲੈ।ਹਰਿਜ
ਨਨੇਤ੍ਰਿਨਆਵਣੀਜਮਕੀਕਰੁਜਮਕਲੈ।ਜੇਸਾਹਸ
ਰੇਵਣਜਾਗਿ।ਅਗਜਿਨਹਰਿਧਨੁਪਲੈ।ਹਰਿਕਿਰਪਾਤੇ
ਹਰਿਪਾਈ।ਐਜਾਆਪਿਹਰਿਘਲੈ॥੧੫॥ਸਲੋਕਮ ੩੩

॥ਮਨਮੁਖਵਾਪਾਰੇਸਾਰੁਨਾਜੰਨੀ।ਬਿਖੁਵਿਹਾਤੁ
ਹਿਬਿਖੁਸੰਗਹਹਿ।ਬਿਖਾਜਿਉਧਰਹਿਪਿਆਰਾ।ਬਾ
ਹਰਹੁਪੀਤ੍ਰਿਤਸਦਾ।ਇਦੇਮਨਹੁਮੁਰਖਗਾਵਾਰਾ।ਹ
ਰਿਜਿਉਚਿਤੁਨਲਾਇਨੀਵਾਦੀਧਰਨਿਪਿਆਰਾ॥
ਵਾਦਾਕੀਆਕਰਨਕਹਾਣੀ।ਆਰੁਨੁਬੋਲਿਕਰਹਿਅ

ਹਾਗੁ। ਸਗ। ਮਹਿਰਾਮਨਾਮੁ ਹਰਿਨਿਰਮਲਾ ਹੋਰੁ ਮੇਲਾ
ਸਗੁ। ਅਕਾਗੁ। ਨਾਨਕਨਾਮੁ ਨਚੇਤਿ ਨੀਹੋਇ ਮੇਲੇ
ਗਹਿਰਾਵਾਰ। ੧। ਮ ੪੩ ॥ ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਬਿਨੁ ਸੇਵਿ
ਮੇਦੁ ਕਮੁ ਮਨਿ ਦੁਖੁ ਜਾਇ। ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਸੁਖੇ ਦਾ ਆਪੇ
ਦੇਇ ਸਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜਾਣੀ। ਮੇਜਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸੇ
ਰਜਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਜਗਤੁ
ਹੈ ਨਿਰਧਨੁ। ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਪਤਿ ਨਾਹੀ। ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ
ਭੁਲਾਇ। ਆਹ ਉਮੈ ਦੁਖੁ ਪਾਹੀ। ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਨ
ਪਾਈ। ਮੇਜੇ ਬਹੁਤੁ ਲੇਰਾਹੀ। ਆਵੈ ਜਾਇ ਜੀ ਮੇ ਮਰੈ
ਗੁਰਸ ਬਾਦਿ ਛੁਟਾਹੀ। ਆਪਿ ਕਰੈ ਕਿਛੁ ਆਖੀ। ਮੇਦੁ

ਜਾਕੇ ਨਾਹੀ॥੧੬॥ ਜਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ੩ ॥ ਇਸੁ ਜਗਮ ੨੮੬
ਹਿ ਸੰਤੀਧਨੁ ਖਾਟਿ ਆਗਿ ਨਾਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਪੁ ਭੁ
ਆਇ॥ ਜਤਿ ਗੁਰਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਆਇ ਸੁਧਨੁ ਕੀਕੀ
ਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਆਇ ਸੁਧਾਨਿ ਪਾਇ॥ ਮੇਰੁ ਖਲ ਬੀਸੁ
ਖੁਦਾ ਸਿ ਆਮਨਿ ਆਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਆ
ਤਿਨੀ ਪਾਇ ਆ ਆਇ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਜਗਤੁ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ
ਮਾਇ॥ ਆਨੇ ਬਿਲ ਲਾਇ॥ ਮਨ ਦਿਨੁ ਫਿਰਦਾ ਸਦਾ
ਰਹੈ॥ ਭੁਖਨ ਕਦੇ ਜਾਇ॥ ਜਾਂਤਿ ਨ ਕਦੇ ਆਵਣੀ ਨ ਪਸੁਖੁ
ਦਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਜਦਾ ਗੰਤਾਰਿ ਤਵਦਾਰਹੈ ਸਹਸਾ
ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਾ ਦਿਖੁ ਸਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਭਵੀਸਤਿ

ਗੁਰਨੇਮਿਲੇਤਾਸਬਦਕਮਾਇ॥ਸਦਾਸਦਾਸੁਖਮਹਿ
ਰਹੈਸਚੇਮਾਹਿਸਮਾਇ॥੧॥ਅਮ॥੩॥ ॥ਜਿਨਿਉਪ
ਈਮੇਦਨੀਸੋਈਸਾਰਕਰੋਇ॥ਏਕੋਸਿਮਰਹੁਤਾਇਰ
ਹੁਤਿਸੁਬਿਨੁਅਵਰੁਨਕੋਇ॥ਖਾਣਾਸਬਦੁਚੀਰੀਅ
ਈਅਗਜਿਤੁਖਾਧੈਸਦਾਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਇ॥ਪੈਨਲੁਸਿਫ
ਤਿਸਨਾਇਹੈਸਦਾਸਦਾਓਹੁਉਜਲਾਮੇਲਾਕਦੇਨਹੋ
ਇ॥ਸਹਜੇਸਚੁਪਨੁਖਾਇਆਬੋਝਕਦੇਨਹੋਇ॥ਵੇ
ਹੀਨੇਸਬਦੁਸੀਗਾਰੁਹੈਜਿਤੁਸਦਾਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ
॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਬੁਝੀਐਜਿਸਨੇਅਗੀਪਾਇਖਾਏਸੋ
ਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅੰਤਿਰਿਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੋਗੁਰ

ਜਬਦੀਜਾਪੇ॥ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਈਐਹਉਮੈਅਗਿ ੨੮੭
 ਅਨਗਦਾਪੇ॥ ਅੰਦਰਅੰਮ੍ਰਿਤਿਭਰਪੂਰੁਹੈਚਾਖਿਆ
 ਸਾਦੁਜਾਪੇ॥ ਜਿਨਚਾਖਿਆਸੇਨਿਰਭਉਭੁਣੇਜੇਹਰਿਰ
 ਸਿਧਾਪੇ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਧਾਰਿਪੀਆਇਆਫਿਰਿਕਾਲੁ
 ਨਦਿਆਪੇ॥ ੧੭॥ ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ ਲੋਕੁਅਵਗਾਣ
 ਕੀਬੰਨਗੀਠੜੀਗੁਣਨਾਦਿਹਾਝੈਕੋਇ॥ ਗੁਣਕਾਰਗਾਹਕੁ
 ਨਾਨਕਾਦਿਰਲਾਕੋਈਹੋਇ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਈਗੁਣਪਾ
 ਈਅਨਿਜਿਸਨਨਦਾਰਿਕਰੇਇ॥ ੧॥ ਮਃ੩ ॥ ਗੁਣ
 ਅਵਗੁਣਸਮਾਨਹਰਿਜਿਆਪਿਕੀਤੇਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨ
 ਕਹੁਕਾਮੀਨਿਐਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥

ਸੁਰਪਾਈਅੰ

॥ ਅੰਦਰਿ ਰਾਜਾ ਤਖਤੁ ਹੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਨਿ ਆਉ। ਗੁਰ
 ਜਬਦੀ ਦਰੁ ਜਾਣੀ ਮੇ ਅੰਦਰੁ ਮਹਲੁ ਅਸਰਾਉ। ਖਰੇ
 ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੇ ਪਾਈ ਅਨਿ ਬੋਟਿ ਆਨਾ ਹੀ ਬਾਉ। ਸਤੁ
 ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਸਦਾ ਸਚੁ ਨਿ ਆਉ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਰ
 ਸੁਆਇਆ ਮਾਨਿ ਵਾਸਿ ਆਨਾਉ। ੧੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ
 ॥ ਹਉ ਮੈ ਕਰੀ ਤਾਂਤੂ ਨਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ਹਉ ਨਾਹਿ। ਬੁਝ
 ਹਉਗੀ ਆਨੀ ਬੁਝਣਾ ਏਹਾ ਅਕਬ ਕਬਾ ਮਨ ਮਾਹਿ॥
 ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਪਾਈ ਮੇ ਅਲਖੁ ਵਸੈ ਸਤੁ ਮਾਹਿ॥ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤਜਾਣੀ ਮੇ ਜਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥
 ਆਪੁ ਗਾਇਆ ਕੁਮੁਭਉ ਗਾਇਆ ਜਨ ਮਮ ਰਨ

ਦੁਖਜਾਹਿ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈ॥ ਮੇਰੂ ਤਮ
 ਮਤਿ ਤਰਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਜਪੁ ਜਾਪੁ ਹੁਕਿ
 ਦਲਾਇ ਸੋਸਮਾਹਿ॥ ੧॥ ਮ॥ ੩॥ ॥ ਮਨਮਾਣਕੁ
 ਜਿਨਿ ਪਰਖਿ॥ ਗੁਰਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਸੇਜਨਾ ਵਿ
 ਰਲੇ ਜਾਣੀ॥ ਮਹਿ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ॥ ਚਿਸੇ ਸਾਗਰਿ॥ ਮਾ
 ਪੋਨੇ ਮਾਪੀ॥ ਮਾਇਰਾਹਿ॥ ਮਾਹਉ ਮੇਵਾ ਬਿਧਾ ਮਾਗਰਿ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦੁਤਰੁ ਤਰੇ॥ ਭਉ ਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਸੀਸਾ
 ਗੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮਨਮੁਖ॥ ਮੰਦਾਰਿ॥ ਨਭਾ ਲਨੀ
 ਮੁਠੇ॥ ਮਹੀ॥ ਮਤੇ॥ ਰਾਰੇ॥ ਕੀਰਤੀ॥ ਭਵਿ॥ ਬਕੇ॥ ਮੰਦਾਰਿ॥ ਤਿਖਤ
 ਤੇ॥ ਸੀ॥ ਮਤਿ॥ ਜਾ॥ ਸਤ॥ ਨਾਮ॥ ਸੋਧ॥ ਨੀ॥ ਮਨ॥ ਮੁਖ॥ ਵਿਗੁਤੇ॥

ਬਿਨੁ ਬੁਰਕਿ ਨੈਨ ਪਾਇ ਓਹ ਰਿਨਾ ਮੁਹਾਰਿ ਸਤਿ ॥ ਤ
ਤੁਰੀਆ ਨੁ ਵੀਚਾਰਿ ਮਾਹਾਰਿ ਜਪਿ ਹਾਰਿ ਗਤਿ ॥ ੧
੯ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੦ ੨ ॥ ਮਾਪੇ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਮਾਪਿ ਮ
ਪੇ ਮਾਣੈ ਗਾਇ ॥ ਤਿਸੈ ਮਰੀ ਨਾਨਕਾ ਖਲਿ ਇਕੀ ਦੇ
ਮਰਦਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀ ਮਾਤਿ ਨਿਦੇਖਿ
ਮਾਮਾਪੇ ਜਾਣੈ ਜੋਇ ॥ ਕਿਸਨੇ ਕਹੀ ਮੇਨਾਨ ਕਾਜਾ
ਪਰਿ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਭੁ ਬੋ
ਕਵਿ ਸਾਗਿ ਇਕੋ ਮਿਤੁ ਕਾਰਿ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ
ਪਾਪਾਵੈ ਹੋਹਾਰਿ ॥ ਮਾਦਨ ਜਾਣਾ ਚੁਕੈ ਜਨ ਮਿਨ ਜਾ
ਹਿ ਮਰਿ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਸੋਗਿ ਨ ਮੋਹਿ ਜਗੁ ਝਨ

ਕਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਮਨਮਾਹਿਸੀਜਿਧਾਰਿ॥੨੦॥ਸਲੋਕ ੨੮੯

ਮੰਧ ॥ਮਾਗਇਆਮਨੁਨਦੀਸਰੇਸਾਂਰੀਦੀਮਾਦ

ਮਾਜੋਪ੍ਰਭੁਚਿਤਿਨਮਾਦਈਨਾਨਕਨਹੀਕਰੀਮਾ॥੧

ਮੰਧ ॥ਮਾਗਇਆਸਾਬਿਨਚਲਈਕਿਮਾ

ਲਪਟਾਵਹਿਅੰਧਾਰਗੁਰਕੇਚਰਚਲਧਿਮਾਗਇਤੁਤੁ

ਟਹਿਮਾਗਇਆਬੰਧ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਭੁਲੈਹੁਕ

ਮੁਮਨਾਇਓਨੁਭੁਲੈਸੁਖੁਪਾਇਆਭੁਲੈਸਤਿਰੁ

ਰੁਮੇਲਿਓਨੁਭੁਲੈਸਚਾਧਿਮਾਗਇਆਭੁਲੈਜੇਵਰ

ਹੋਰਦਾਤਿਨਹੀਸਚੁਆਖਿਸੁਣਾਇਆਜਿਨਕ

ਪੁਰਬਾਲਿਖਿਆਤਿਨਸਚੁਕਮਾਗਇਆਨਾਨਕਤਿ

ਬੁਧਰਣਾ ਗਤੀ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ੨੧ ॥ ਜੋਲੇ
ਕਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਅੰਦਰਿ ਗੀਆ ਨੁਹੀ ਭੋਕੀ
ਨਾਹੀ ਬਿਦਾ ਨਾਨਕ ਮੁਇਆ ਕਾਕਿਆ ਮਾਰਣਾ ਜੇਆ
ਪਿਆਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਕੀ ਪਤੀ ਵਾਚਣੀ
ਸੁਖੀ ਹੁਸੁ ਸੁਖ ਸਾਰਾ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਭਲਾ ਆਖੀਐ ਜਿ ਬੁਝੈ
ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਾ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹੇ ਹਰਿ ਪਛੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ
ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਆਇਆ ਚਤੁਪਦੁ ਦੁਹੈ ਜਿ ਕੁੰਕਾਰੇ ਉਧ
ਰਾ ॥ ਆਰੋਜਾ ਤਿਨ ਪੁਛੀਐ ਕਰਣੀ ਸਬਦੁ ਹੋ ਸਾਰਾ ਹੋ
ਰੁਕੁ ਪੜਣਾ ਕੁਨੁ ਕਮਾਵਣਾ ਬਿਖਿਆਨਾ ਲਿਪਿਆਰੁ
॥ ਅੰਦਰਿ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਵਈ ਮਨੁ ਮੁਖ ਜਨ ਮੁਖੁ ਆਗਾਨਾ

ਕਨੀਮਰਤੇਸੇਉਬਰੇਗੁਰਕੋਹੋਤਿਅਪਾਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ
 ॥ਆਪੇਕਾਰਿਕਾਰਿਵੇਖਦਾਆਪੇਸਭੁਸਚਰਾਜੇਹੁਕ
 ਮੁਨਬੁਝੈਖਸਮਕਾਸੇਈਨਰੁਕਚਾ॥ਜਿਤਭਾਵੈਤਿਤੁਲ
 ਇਦਾਗੁਰਮੁਖਿਹਾਰਿਸਚਾ॥ਸਭਨਾਕਾਸਾਹਿਬੁਝੈ
 ਕਹੈਗੁਰਸਬਦੀਰਚਾ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਸਲਾਹੀਐ
 ਸਭਿਤਿਸਦੇਜਚਾ॥ਜਿਉਨਨਕਆਪਿਨਚਾਇਦਾਤਿ
 ਵਹੀਕੋਨਚਾ॥੨੨॥੧॥ਸੁਧਾ॥

॥ਮਾਰੂਦਾਰਮਹਲਾ੫ ਰੁਖਣੇਮੰਃ੫ ੧੬ਸਤਿਗੁਰ
 ਪਸਾਦੇ॥ ॥ਤੂਰਉਸਜਣਮੈਰਿਅਾਦੇਈਸਿਸੁਉਤ
 ਰਿ॥ਨੈਦਮਾਹਿਜੋਤਰਸਦੇਕਾਦਿਪਸੀਈਦਾਰੁ॥੧॥ਮੰਃ ੫

॥ ਨੀਹੁ ਮਹਿ ਜਾਤ ਭੂਨਾ ਲਿਖਿਆ ਨੇ ਚੁਕੜਾ ਵੇਦੇ
 ਖਾਕ ਪੜ੍ਹੇ ਰਾਗ ਰਾਵਣੇ ਜਿਚ ਰੁਪਿ ਰੀਨ ਰੇਖੁ ॥ ੨ ॥ ਮੰ
 ੫ ॥ ਉਠੀ ਝਾਲੁ ਕੀਤ ਕੇਹ ਉਪ ਜੀਤ ਉਦੀ ਦਾਗੁ ਕਾਜ
 ਲੁਹਾਰੁ ਤਮੇਲ ਰਸੁ ਬਿਨੁ ਪਸੇਹ ਭਿਰ ਸਛਾਗੁ ॥ ੩ ॥ ਪ
 ਉੜੀ ॥ ॥ ਤੁਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਪਾਗਿ ਅ
 ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਕੀਤੇ ਬਾਟੁ ਜਿਰਾ ਜਿਸੇ ਸਾਗਿ ਅਗਾ ਹਾਰਿ
 ਅਗਿ ਅਹੋਏ ਬੇਟਾ ਪਾਪੁ ਪੁਨੀ ਵੀਚਰਿ ਅਗਾ ਬਹਮਾ
 ਬਿਸਨੁ ਮਹੇ ਸੁਰੇ ਗੁਣਾ ਬਿਸ ਬਾਗਿ ਅਗਾ ਨਵ ਖੰਡੁ ਪਿ
 ਬਮੀ ਸਾਜਿ ਹਾਰਿ ਰੰਗ ਸਵਗਿ ਅਗਾ ਵੇਕੀ ਜੀਤ ਉਪਾ
 ਇਅੰਤ ਰਿਕਲ ਪਾਗਿ ਅਗਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਸ

ਚਾਸਿਰਜਲਹਾਰਿਅਸਾਤੁਜਾਣਹਿਸਭਾਬਿਧਿਅਸੀਪ
 ਗੁਰਮੁਖਿਨਿਸਤਗਰਿਅਸਾਤੁਖਣੇਮਃ ॥ ੧ ॥ ਜੇਤੂਮਿ
 ਤੁਅਸਾਰਨਾਹਿਕਭੋਰੀਨਾਵੇਛੋੜਿਜੀਉਮਹਿੰਜਾਤਉ
 ਮੋਹਿਅਕਾਦਿਪਜੀਜਾਨੀਤੋਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਦੁਰ
 ਜਨਤੁਜਲੁਭਾਹੜੀਵਿਛੋੜੇਮਾਰਿਜਾਹਿਕੀਤਾਤੁਸਉ
 ਸੇਜੜੀਮੇਰਾਹਭੋਦੁਖਉਲਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਦੁਰਜ
 ਨਦੁਜਾਭਾਉਹੋਵੇਛੋੜਾਹਉਮੇਰੋਗੁਅਸਜਲੁਸਚਾਪਾ
 ਤਿਸਾਹੁਜਿਸੁਮਿਲਿਕੀਛੋਭੋਗੁ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥
 ਤੁਅਗਮਦਾਇਆਲੁਬੇਅਤਿਤੇਰੀਕੀਮਤਿਕਹੈਕਉਦੁ
 ॥ ਤੁਧੁਸਿਗਜੇਅਸਭੁਸੀਸਾਰਤੁਨਾਇਕਸਗਲਭ

੬

ਉਦਾ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ
ਰਉਂ ਤੁਧੁ ਅਪਾਝਿ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੂ ਅਭਿਨਾਸੀ ਜਗੁ ਉਧ
ਰਣਾ ਤੁਧੁ ਥਾਪੇ ਚਾਰੇ ਜੁਗੁ ਤੁਕਰਤਾ ਸਗਲ ਧਰਣਾ॥
ਤੁਧੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਲੇਖੁ ਲਗੈ ਤਿਨਾ॥
ਜਿਸੁ ਹੋਵਹਿ ਅਗੀਪਦਾਇਆ ਲੁਭਿ ਸੁਲਾਵਹਿ ਜਾਤਿ
ਗੁਰ ਚਰਣਾ ਤੁਹੋਰ ਤੁਧਿ ਪਾਇਨ ਲਭਹੀ ਅਭਿਨਾ
ਸੀ ਜਿਸ ਟਿਕਰਣਾ॥੨॥ ਰੁਖਣੈ ਮਃ ੪॥ ਜੇਤੁ ਵਤ
ਹਿ ਅੰਕੁਣੈ ਹਭ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਹੋਇ॥ ਚਿਕਸ ਕੰਤੈ ਬ
ਹਰੀ ਮੇਰੀ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹੁਕੁੰਦ
ਲ ਸੁਹਾਵਣੈ ਸਹੁ ਬੈਠਾ ਅੰਕੁਣ ਮਲਾ॥ ਪਹੀਨ ਵੀਏ ਬੈ

ਰਬੜਾਜੋਘਾਰਿਆਵੈਚਾਲਿ॥੨॥ਮਃ੫ ॥ਸੇਜਾਦਿ
 ਛਾਈਕੰਤਕੁਕੀਆਹਭੁਜੀਗਾਰੁ॥ਇਤੀਮੀਤ੍ਰਿਨਜਮ
 ਵਈਜੇਗਾਲਿਪਹਿਰਾਹਾਰੁ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਭੂਪਾ
 ਰਬ੍ਹਮੁਪਰਮੇਸਰੁਜੋਨਿਨਆਵਹੀ॥ਭੂਚੁਕਮੀਜਾਜ
 ਹਿਸਿਸਦਿਸਾਜਿਸਮਾਵਹੀ॥ਤੇਰਾਰੂਪਨਜਾਈਲਾਖਿ
 ਆਗਿਉਤੁਝਾਹਿਥਿਆਵਹੀ॥ਭੂਜਭੁਮਾਹਿਵਰਤਾਹਿ
 ਆਪਿਕੁਦਰਤਿਦੇਖਾਵਹੀ॥ਤੇਰੀਭੁਗਤਭਰੇਭੰਡਾਰਤੇ
 ਦਿਨਆਵਹੀ॥ਏਹਰਤਨਜਦੇਹਰਲਾਲਕੀਮਨਪ
 ਵਹੀ॥ਜਿਸੁਹੋਵਹਿਅਪਦਾਇਆਲੁਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰ
 ਸੇਵਾਲਾਵਹੀ॥ਤਿਸੁਕਦੇਨਆਵੈਤੋਟਿਜੋਧਰੰਗੁਦ

੨੬੨

੦

੦

ਗਾਵਹੀ॥੩॥ਭੁਖਦੇਸ॥੫ ॥ਜਾਮੁਪਸੀਹਠਮੇਪਿ
 ਰੀਮਹਿਜੈਨਗਲਿ॥ਹਭੇਰੁਖਉਲਾਹਿਅਮੁਨਨਕਨ
 ਦਰਿਨਿਹਾਲਿ॥੧॥ਮ०੫ ॥ਨਨਕੁਬੈਠਭਖੇਵਾ
 ਉਲੀਮੇਸੇਵਹਿਦਰੁਖੜਾ॥ਪਿਰੀਏਤੂਜਾਣਮਹਿਜਾਸ
 ਉਜੇਈਸਾਈਮੁਹਖੜਾ॥੨॥ਮ०੫ ॥ਕਿਮਾਗ
 ਲਾਇਓਭੁਫਪਰਵੇਲਿਨਜੇਹੇਕੰਤਤੂ॥ਨਨਕਫੁਲ
 ਸੀਦੀਵਾੜਾਖਿਨਿਮਾਹਭੁਸੀਸਾਰਜਿਉ॥੩॥ਪਉੜੀ
 ॥ ॥ਸੁਘੜਸੁਜਾਣਸਰੂਪੁਤੁਸੁਭਮਹਿਦਰਤੰਤਾ॥
 ਤੁਆਪੇਠਾਕੁਰੁਸੇਵਕੋਆਪੁਪੁਜੰਤਾ॥ਦਾਨਾਬੀਨਾਮਾ
 ਪਿਰੁਆਪੇਸਤਵੰਤਾ॥ਜਤੀਸਤੀਪੁਭਨਿਰਮਲਾਮੇਰੇ

ਹਰਿਭਗਵੰਤਾ॥ ਜਬੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ਪਸਾਰਿ ਓਆਪੇ ॥ ੨੯੩ ॥
 ਖੇਲੰਤਾ॥ ਇਹੁ ਆਵਾਗਵਣੁ ਰਚਾਇ ਓਕਾਰਿ ਚੋਜਦੇ
 ਖੰਤਾ॥ ਤਿਸੁ ਬਾਹੁ ਤ੍ਰਿਗਰ ਬੁਨਪਾਵਾਹੀ॥ ਜਿਸੁ ਦੇਵਾਹਿ
 ਗੁਰਮੰਤਾ॥ ਜਿਉ ਆਪਿ ਚਲਾਵਾਹਿ॥ ਤਿਉ ਚਲਦੇ ਕਿਛੁ
 ਦਸਿ ਨ ਜੀਤਾ॥ ੪॥ ॥ ਰੁਖ ਦੇ ਮਃ ੪ ॥ ਕੁਰੀਏ ਕੁਰੀਏ
 ਵੈਦਿਆਤਾ॥ ਲਿਗਾਤਾ ਮਹਿ ਰੇਗੁ॥ ਵੇਖੋ ਛਿਟਾ ਤ੍ਰਿਥੀ ਵੇਦੇ
 ਜਾਮਿ ਖਿਸੀਏ ਪੇਗੁ॥ ੧॥ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਜਚੁ ਜਾਣੈ ਕਚੁ
 ਵੈਦਿ ਓਤੁ ਆਪੁ॥ ਆਪੇ ਸਲਵੇ॥ ਨਾਨਕ ਆਤਮਾ
 ਮੀਤੈ ਨੈਨਾ ਬਿਆਵਾ ਲਿਪ ਬਾਣਿ॥ ਜਿਉ ਜੀਮਿਓ॥ ੨॥
 ਮਃ ੪ ॥ ਭੋਰੇ ਭੋਰੇ ਰੂਹੁ ਤ੍ਰੇਸੇ ਵੇਦੇ॥ ਆਲਕਾ॥ ਮੁਦਾਤਿ

ਪਈ ਰਿਰਾਣੀਆਗਫਿਰਿਕਰੁਆਵੈਰੁਤਿ॥੩॥ਪਉ
 ਫੀ॥ ॥ਤੁਧੁਰੁਪਨਰੇਖਿਅੰਜਗਤਿਤੁਵਰਨਾਬਹ
 ਰਗਾਏਮਾਣਸਜਾਣਹਿਦੁਰਿਤੁਵਰਤਹਿਜਾਹਰਾ॥
 ਤੁਸਾਭਿਘਟਭੋਗਹਿਅੰਗਪਿਤੁਧੁਲੇਪੁਨਲਾਹਰਾ॥
 ਤੁਪੁਰਖੁਅਨੰਦੀਅਨੰਤਸਭੁਜੋਤਿਸਮਾਹਰਾ॥ਤੁਸ
 ਭਦੇਵਾਮਾਹਿਦੇਵਾਬਿਧਤੇਨਰਹਰਾ॥ਕਿਅਗਮਾਰ
 ਧੈ ਜਿਹਵਯਾਇਕਤੁਆਬਿਨਾਸੀਅਪਰਪਰਾ॥ਜਿਸੁਮੇ
 ਲਾਹਿਸਤਿਗੁਰੁਆਪਿਤਿਸਕੇਸਭਕੁਲਤਰਾ॥ਸੇਵ
 ਕਸਾਭਿਕਰਦੇਸੇਵਦਾਰਿਨਾਨਕਜਨੁਤੇਰਾ॥੪॥ਬੁਖ
 ਲੇਖ॥੫ ॥ਗਾਹਬੁਝਾਤਿਲਿਵਾਇਆਗਾਫ

ਲਜਲਿਓਤੁਭਾਹਿ॥ਜਿਨਾਭਾਗਮਥਾਹੜੈਤਿਨਉ २੯੪

ਸਤਾਦਪਨਾਹਿ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਨਾਨਕਪੀਠਾਪਕਾ

ਜਾਜਿਆਧਾਰਿਆਆਇਮਉਜੁਦਾਬਾਝੁਹਸਤਿਰੁ

ਗਆਪਲੇਬੈਠਾਝਾਕੁਦਰੁਦਾ॥੨॥ਮਃ੪ ॥ਨਾਨਕ

ਰੁਸਰੀਆਪਕਾਣੀਆਪਾਣੀਆਥਾਲੈਮਾਹਿ॥ਜਿਨੀ

ਗੁਰੂਮਨਾਇਆਗਜਿਗਜਿਸੇਈਖਾਹਿ॥੩॥ਪਉੜੀ॥

॥ਤੁਧੁਜਗਮਾਹਿਖੇਲਰਚਾਣੀਆਗਵੀਚੇਹਉਮੇਪਾ

ਈਆਗਾਏਕੁਮੰਦਰੁਪੰਚਚੇਰਹਹਿਨਿਤਕਰਹਿਭੁਰਿ

ਆਈਆਗਾਦਸਨਾਰੀਇਕੁਪੁਰਖੁਕਰਿਦਸੇਚਾਰਿਲੇ

ਭਾਈਆਗਾਏਨਿਮਾਇਆਸੇਹਣੀਮੋਹੀਆਨਿਤਾਫਿ

ਰਹਿਭੁਰਮਾਂਣੀਆਗਾਹਾਠਾਵੇਵੇਕੀਤੀਓਸਿਵਸਕਤਿਦਰ
 ਤਾਣੀਆਗਾਸਿਵਮਰੋਸਕਤੀਹਾਰਿਅਾਣੇਵੇਹਾਰਿਭਾਣੀ
 ਆਗਾਇਕਿਵਿਚਹੁਤੁਪੁਰਖਿਅਜੇਸਤਸੀਰੀਮਿਲਾਣੀ
 ਆਗਾਜਲਾਵਿਚਹੁਬਿਭੁਓਠਾਗਲਿਚਜਲਮਾਹਿਜਮਾ
 ਣੀਆਗਾ॥੬॥ਬੁਖਣੇਮ॥੫॥ ॥ਆਗਾਹਾਕੁੜਾਪਿਪਿ
 ਛਾਫੇਰਿਨਮੋਹਰੁੜਾਨਾਨਕਾਸਿਝਿਇਵੇਹਾਵਾਰਬਹੁਨਿ
 ਨਹੋਵੀਜਨਮਾੜਾ॥੭॥ਮ॥੫॥ ॥ਸਜਣਮੇਰਾਚਾਣੀ
 ਆਹਭਕਹੀਦਾਮਿਤਾਹਭੇਜਾਣਨਿਆਪਣਾਕਹੀਨ
 ਠਾਹੋਚਿਤਾ॥੮॥ਮ॥੫॥ ॥ਗੁੜੜਾਲਪਮਲਾਲੁਮ
 ਬੈਹੀਪਰਗਾਟਾਥਿਆਸੇਈਸੁਹਾਵਾਰਨੁਜਿਥੈਪਿਰੀ

ਏਜੀਤੂਵੁਠਿਆ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜਾਤੁਮੇਰੈਵਲਹੈ ॥੨੬੫॥

ਤਾਕਿਆਮੁਪਛੁੰਦਾ॥ਤੁਪੁਸਤਾਕਿਛੁਮੇਨੋਜਉਪਿਆ

ਜਾਤੇਰਾਬੰਦਾ॥ਲਖਤੋਟਿਨਆਵਣੀਖਾਇਖਗਚਿ

ਰਹੰਦਾ॥ਲਖਚਉਰਾਸੀਹਮੇਦਨਸੁਭਸੇਵਕਰੰਦਾ

॥ਏਹਵੈਰੀਮਿਤ੍ਰਸਾਭਿਕੀ॥ਤਿਆਨਹਮਰਿਗਚਮੰਦਾ॥

ਲੇਖਕੋਇਪੁਛਣੀਜਾਹਰਿਬਖਸੰਦਾ॥ਅਨੰਦਤੁ

ਇਆਜੁਖਪਾਇਆਮਿਲਿਗੁਰਗੋਵਿੰਦਾ॥ਸਭੇ

ਕਾਜਸਦਾਰਿਐਜਾਤੁਪੁਭਾਵੰਦਾ॥੧॥ਰੁਖਲੇਖਮੰ॥੫

॥ਰੁਖਲਕੁਮੁਸਤਾਕੁਮੁਖੁਕਿਜੇਚਾਤਉਧਣੀ॥

ਫਿਰਦਾਕਿਤੇਹਾਲਿਜਾਗੁਠਮਤਾਮਨੁਪ੍ਰਾਪਿਆ॥

੧॥ਮਃ੫ ॥ ਦੁਖੀਆ ਦਰਦ ਪਵੇ ਦੇ ਦਨ ਜਾਣੈ ਤੂ
ਧਣੀ॥ ਜਾਣਾਲ ਖੁਭੁ ਦੇ ਪਿਰੀ॥ ਰਿਖੰਦੇ ਤਾ ਜੀਵਸਾ॥੨
॥ਮਃ੫ ॥ ਫੁਹਦੀ ਜਾਇ ਕਰ ਗਰੇ ਵਹਾਇ ਵਹਿ ਦੇ ਮੇ
ਰਿਠਿਆ ਜੇਈ ਰਹੇ॥ ਮਮਾਣਾ ਜਿਨਾ ਸਾਤਿ ਗੁਰੁ ਭੋਟਿਅ ॥੦
॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਤੇਰੀ ਭੁਖ ਪੈ॥ ਤਿਸੁ ਦੁਖ
ਨਾਇਆ ਪੈ॥ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬਾਝਿ॥ ਆਸੁ ਰਹੁ
ਕੰਡੀ ਜਾਪੈ॥ ਜੇਨ ਰਉ ਸਕੀ ਸਰਣੀ॥ ਪਰੈ ਤਿਸੁ ਕੰਬਾਹਿ
ਪਾਪੈ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਸਕੀ॥ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਗੁਰ ਪੂੜੀ ਨਾਪੈ॥
॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਮੀਨਿ॥ ਆਤਿ ਸੁਸੇ ਗੁਨ ਸੰਤਾਪੈ॥
ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂ ਸਭ ਨਾਕਾ ਮਿਤੁ॥ ਪੈਸਾ ਬਿਜਾਣਾ ਹਿਅਪੈ॥

॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਸੋਭਾ ਜਨੈ ਕੀ ਜੇ ਦਰੁ ਹਰਿ ਪਰਤਾਪੇ ॥ ਸਭ ਅੰ ੨੬੬
 ਤਰਿ ਜਨ ਦਰਤਾਇਆ ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਜਾਪੇ ॥ ੮ ॥ ਰੁਖ
 ਦੇ ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਨਾ ਪਿਛੈ ਚਉਗਈ ਸੇ ਮੇ ਪਿਛੈ ਭੀਰ
 ਦਿਆਸੁ ॥ ਜਿਨਾ ਕੀ ਮੇ ਅਸਤ੍ਰੀ ਤਿਨਾ ਮਾਹਿਜੀ ॥ ਅਸ
 ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਰੋ ਰੁਕੀ ਭਉ ਦੀ ਭਾਵਿ
 ਭਾਵਿ ਆਇ ॥ ਜੇ ਬੈਠੇ ਸੇ ਫਗ ਬਿ ॥ ਆਉ ਬਰੇ ਭਾਗ ਮਥਾ
 ਇ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਰੂਠਾ ਹਭ ਮਥਾ ਹਿ ਖਾਲੀ ਕੋਇ
 ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਮੇ ਤੇ ਸਖੀ ਭਾਗ ਮਥਾ ਹਿ ਜਿਨੀ ਮੇ ਰਾਸ ਜ
 ਲੁਗਾਵਿ ਆ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਚਉਛਾਛੀ ਦਾਰਿ ਰੁ
 ਲਗਾਵਦਾ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇ ਰਾਗ ਬਿਰਥਾਵ

ਰੀਹੋਰਾਅਵੇਜਾਵੇ। ਸੋਮੰਗਦਨੁਗੋਸਾਣੀਅਯਜਿਤੁਭੁਖ
 ਲਾਹਿਜਾਵੇ। ਪ੍ਰਭੁਜੀਉਦੇਵਹੁਦਰਸਨੁਆਪਣਾਜਿਤੁ
 ਢਾਢੀਤ੍ਰਿਪਤਾਵੇ। ਅਰਦਾਸਿਸੁਦੀਦਾਤਾਰਿਪ੍ਰਭਿਢਾ
 ਢੀਕਉਮਹਾਲਿਬੁਲਾਵੇ। ਪ੍ਰਭੁਦੇਖਾਇਆਵਖਭੁਖੁ
 ਗਣੀਢਾਢੀਕਉਮੰਗਣਾਚਿਤਿਨਆਵੇ। ਸਭਾਇਢਾ
 ਪੂਰੀਆਲਾਗਿਪ੍ਰਭੁਕੇਪਾਵੇ। ਹਉਨਿਰਗੁਣਢਾਢੀ
 ਬਖਸਿਓਨੁਪ੍ਰਭਿਪੂਰੀਖਵੇਦਾਵੇ॥੮॥ ਸੁਖਕੇਮ॥੫
 ॥ ਜਾਛੁਟੇਤਾਖਕੁਤੁਸੁੰਦੀਕੰਤੁਨਜਾਣਹੀ॥ ਦੁਰਜ
 ਨਜੇਤੀਨੇਹੁਤੁਕੇਗੁਣਿਹਾਰਿਰੰਗੁਮਾਣਹੀ॥੯॥ ਅ॥੫
 ॥ ਨਾਨਕਜਿਸੁਬਿਨੁਪ੍ਰਭੀਨਜੀਵਣਾਵਿਸਰੈਸ

ਰੈਨਾ ਬੀਦਾ। ਤਿਸਾ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨ ਰੂਸੀ। ਐ ਜਿਸ ਹਿਹ
 ਮਾਹੀ ਬੀਦਾ। ੨। ਮ ੩੫ ॥ ਰਤੇ ਰੰਗੀ ਪਾਰਬਹੁ ਮਕੈ ਮ
 ਨੁਤਨੁ ਅਤਿ ਗੁਲਾਲੁ। ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ। ਆਲੁ ਦਿ
 ਅਗਜਿਤੀ ਹੋਰ ਖਿਆਲੁ। ੩। ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿ ਜੀ
 ਉਜਾਤੁ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹੋਤਾ। ਕਿਆ ਮੈ ਕਾਝਾ। ਜਿਨੀ ਠਰੀ ਜਗੁ
 ਠਾਰੀ। ਆਸੇਤੁ ਪੁਮਾਰਿ ਨਿਵਾਝਾ। ਗੁਰਿ ਭਉ ਜਲੁ ਪਾਰਿ ਲੰ
 ਘਾਇ। ਅਗਜਿਤਾ ਪਾਵਾਝਾ। ਗੁਰਮਤੀ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਾਵ
 ਵਰਾ। ਆਖਾਝਾ। ਸਭਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਵਾ ਸਿਕਾਰਿ ਦਿਤੀ। ਓਸਤ
 ਦੇਤਾ ਸਾਝਾ। ਜਿਤੁ ਲਾਣੀ। ਅਨਿਤਿ ਤੈਲਗਾਦੀ। ਆਨਹ
 ਖਿਜੋਤਾਝਾ। ਜੋਇਛੀ ਸੋਫਲੁ ਪਾਇਦਾ। ਗੁਰਿ ਅੰਦਰਿ
 ਵਾਝਾ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾਝਾ। ਏਰਹੁ ਹਰਿ ਦਸ ਦਾਨੇਝਾ॥

੧੦॥ ਸੁਖਦੇਸ਼ ੦੫ ॥ ਜਾਮੁਆਵਹਿਚਿਤਿਤੁਤਾਹੁ
ਸੁਖਲਹਾਉ॥ ਨਾਨਕਮਨਹੀਮੀਤੁਰਿਗਾਵਲਾਪਿਰੀ
ਤਹਿਜਾਨਾਉ॥ ੧॥ ਮ ੦੫ ॥ ਕਪੜਭੋਗਾਵਿਕਾਰਏਹ
ਕੁਚੀਛਾਗਾਖਾਕੁਲੋੜੇਦਾਤੀਨਿਖੇਜੋਰਤੇਈਦਾਗ॥ ੨॥ ਮ
੦੫ ॥ ਕਿਅਤਕਾਹਿਬਿਆਪਾਸਕਾਰਿਹੀਅੜੇਹਿਕੁ
ਅਧਾਰ॥ ਬੀਉਸੰਤਨਕੀਰੇਣੁਜਿਤੁਲਭੀਸੁਖਦਾਤਾਰ
॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਵਿਦਕਰਮਾਹਰਿਜੀਉਨਪਾਈ
ਐਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਮਨੁਆਨਲਰੋ॥ ਧਰਮੁਪੀਰਾਕਾਇ
ਅੰਦਰੇਇਹੁਪਾਪੀਮੂਲਿਨਤਰੋ॥ ਅਹਿਕਰੁਕਰੇਸੁਅ
ਹਿਕਰੁਪਾਏਇਕਘੜੀਮੁਹਤੁਨਲਰੋ॥ ਚਾਰੇਜੁਗਮੇ
ਸੋਧਿਆਵਿਨੁਸੰਤਨਕੀਰੇਣੁਅਹਿਕਾਰੁਨਭਰੋ॥ ਹਉਮੈਮੁ

ਲਿਨ ਛੁਟ ਟੀ ਵਿਨੁ ਸਾਧੁ ਸਤ ਸੰਗੋ ॥ ਤਿਚਰੁ ਬਾਹ
 ਨ ਪਾਵਹੀ ਜਿਚਰੁ ਸਾਹਿਬਾ ਜਿਉ ਮਨ ਭਰੀ ॥ ਜਿਸ
 ਜਨਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੇਵਿ ਅਗਤਿ ਸੁਘਰਿ ਵੀ ਬਾਣੁ
 ਅਭਰੀ ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ॥ ੧੧ ॥ ਭੁਖ ਦੇ ਮੰਝ ॥ ਲੋੜ
 ਦੇ ਹਰਿ ਜਗਇ ਜੋ ਮੀਰਾ ਮੀਰਨਾ ਸਿਰਿ ॥ ਹਠ ਸੰਝਾਹੁ
 ਜੇ ਧਣੀ ਚਉਦੋ ਮੁਖਿ ਅਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮੰਝ ॥ ਮ
 ਦਿਥੁ ਮੇਹਿ ਮਾਉ ਭੀਨਾ ਧਣੀ ਅਪਾਹਿ ॥ ਹਿਅ ਉਮ
 ਹਿ ਜਾਨੈ ਫੜਾ ਮੁਖ ਹੁਸਰੁ ਅਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮੰਝ
 ॥ ਮੁਖੀਆ ਉਸੇ ਜਨੈ ਲਾਗੀ ਪਰੀ ਵਿਛਾਵਣਾ ਜੇਰੇ

੨੬੮

ਖੇਹਿਕਵਾਰਤਾਸੁਖਕੀਮਾਹੁਬਾਹਰੇ॥੩॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਮਨੁਲੇਚੈਹਰਿਮਿਲਦਕਉਦਰਸਨੁਪਾਣੀਅਗਮੇ
 ਲਖਦਿਨੁਤੇਜਾਹਿਬਾਜੇਬਿੰਦਬੋਲਾਣੀਅਗਮੇਚਾਰੇ
 ਕੀਡਾਭਾਲੀਆਤੁਪੁਜੇਵਰੁਨਜਾਣੀਅਗਮੇਦਾਜਿਹੁ
 ਮਾਰਗੁਸੰਤਹੋਕਉਪੁਰੁਮਿਲਾਣੀਅਗਮਨੁਅਰ
 ਪਿਹੁਹਉਮੇਤਜਹਇਤੁਪੀਬਿਜੁਲਾਣੀਅਗਨਿਤ
 ਜੇਵਿਹੁਜਾਹਿਬੁਆਪਣਾਸਤਜੀਗਿਮਿਲਾਣੀਅ
 ॥ਸਭੇਆਜਾਪੁਰੀਆਗੁਰਮਹਾਇਬੁਲਾਣੀਆ
 ॥ਤੁਪੁਜੇਵਰੁਹੋਰੁਨਸੁਝਈਮੇਰੇਮਿਤਰੋਜਾਣੀਆ
 ॥੧੨॥ਰੁਖਦੇਮ॥੪॥ ॥ਸੁਖੀਆਉਤਖਤੁਪਿਰੀ

ਮਹਿਜੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਪਾਵੀ ਮਿਲਾਵੇ ਕੋਲਿ ਕਦਲਾਜਿ ॥ ੨੬੬ ॥
 ਦੇ ਬਿਗਸਾਵੇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਪਿਰੀ ਸੰਦੜੀ ਭੁਖ
 ਮੁਲਾਵਣ ਬੀ ਵਿਬਰਾ ਜਾਣੀ ਮਿਠਾਇ ਖਬੇਈ ਪੀ
 ਫ਼ਨਾਹੁਦੈ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਠਗਾਨੀ ਹੁਮ ਭੋਝਿ ਜਾ
 ਦੁਰੀ ਪ੍ਰਬਾਨ ਗਾਰੀ ॥ ਸੁਖ ਘਟਾਉ ਗੁਇ ਇਸੁ ਪੰਧਾ
 ਦੁਖ ਘਟੇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮਕਲ ਕਲਾਨ
 ਹੁਪਾਈ ਮੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਲਖ ਮਲੇਖੀ ॥ ਖਟ ਦਰਸਨ ਬੁ
 ਮਤੇ ਫਿਰਾਹਨ ਹਾਮਿਲੀ ਮੇ ਭੇਖੀ ॥ ਵਰਤ ਕਰਹਿ ਚੰਦ
 ਇਨਾ ਸੇਕਿ ਤੈਨ ਲੇਖੀ ॥ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਸੀ ਪੂਰਨਾ ਤਤੁ
 ਸਾਰਨ ਪੇਖੀ ॥ ਤਿਲ ਕੁਕੁਢਾਹਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਿ ਮੰ

ਈ

ਤਰਿਕਾਲੇਖੀ॥ ਭੇਖੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਲ ਭਟੀ॥ ਦਿਲੁ ਸਰੀ॥ ਜਿਖੀ॥ ਭੂ
 ਲਾਮਾਗਰੀ॥ ਸੋ ਪਵੈ ਜਿ ਸੁਧਾਰਿ ਮਸਤ ਕਿਲੇਖੀ॥ ਤਿਨ
 ਜਨ ਮੁਸਵਾਰਿ॥ ਮਾਮਾਪਣਾ ਜਿ ਨਿਗੁਰਾ॥ ਅਖੀ ਦੇਖੀ॥
 ੧੩॥ ਭੁਖਦੇ ਮ॥ ੪॥ ॥ ਜੋ ਨਿਵਾਹੁ ਗਾਉ ਜੋ ਚਲਾਉ ਨ
 ਥੀ॥ ਮੇ॥ ਕਾਰਕੁਨਾ ਦੀਛੁ॥ ਰਿਸੀ॥ ਮਲ ਸਚੁ ਪਲੀ॥ ੧॥ ਮ
 ੪॥ ॥ ਹਰੁ ਸਮਾਣੀ॥ ਜੋ ਤਿਨਿ ਉਜਲਾਘਟਾਉ ਚੰਦ੍ਰ
 ਮਾ॥ ਪਰਗਟੁ॥ ਥੀ॥ ਮਾਮਾਪਿ॥ ਨਾਨਕ ਮਸਤ ਕਿਲਿਖੀ॥
 ੧੨॥ ਮ॥ ੪॥ ॥ ਮੁਖ ਜੁਹਾਟੇ॥ ਨਾਮੁ ਚਉ॥ ਮਾਠ ਪਹਰਗੁ
 ਦੁਗਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਗਾਹ॥ ਮੀਨੀ॥ ਮਾਹਿ॥ ਮਿਲੀ॥ ਨਿਬ
 ਦੇ॥ ਥਾਉ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਾਹਰਿ॥ ਭੇਖੀ॥ ਪਾਈ॥ ਮੇ

ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰੁ ਜਾਮੀ॥ ਇਕ ਸੁਹਾਰਿ ਜੀਉ ਬਾਹਰੀ ਸਭੁ ३੦
 ਫਿਰੈ ਨਿਕਾਮੀ॥ ਮਨੁ ਰਤਾ ਕੁਟੀ ਬਾਸਿ ਉਨਿ ਤਗਾਰ ਬਿਛਿ
 ਗਾਮੀ॥ ਫਿਰਹਿ ਗੁਮਾਨੀ ਜਗਾ ਮਹਿ ਕਿਸਾ ਗਰਬ
 ਹਿਵਾਮੀ॥ ਚਲਾਇਆ ਨਾ ਲਿਨ ਚਲਾਈ ਖਿਨ ਜਾ
 ਇ ਬਿਲਾਮੀ॥ ਬਿਚਰਦੇ ਫਿਰਹਿ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਹਰਿ
 ਜੀਉ ਕਾਮੀ॥ ਕਰਮੁ ਖੁਲਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਮਿਲਿ ३੧
 ਆਸੁ ਆਮੀ॥ ਜੇ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੋ ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੀ
 ਕਾਮੀ॥ ੧੪॥ ਰੁਖ ਦੇ ਮੰਝ ॥ ਮੁਖ ਰੁਖ ਮਲਾਏ ਹਰੁ
 ਮਰਦੁ ਪਛਾਣੈ ਦੇਵੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਨਾਖਾ ਕਾਜਿ ਨਾਯ
 ਕੀਨਾ ਹਿਕਾਸਿ ਉ॥ ੧॥ ਮੰਝ ॥ ਜਾਣੁ ਦੇਸੈ ਦੇਸੀ ३੨

ਪਛਾਣੂਕੇਹੇਕੜੇ। ਤੈਤਨਿਪੜਦਾਨਾਹਿਨਾਨਕਜੇਗੁਰੁ
ਭੇਟਿਆਗਾ॥੨॥ਮਃ੫ ॥ਮਤੜੀਕਾਂਢੁਕੁਆਹਪਦਧੇ
ਵੰਦੇਪੀਵਜਾ। ਮੁਤਨਿਪ੍ਰੇਮੁਅਥਾਹਪਸਦਕੁਸਚਾਪ
ਦੀ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਨਿਰਭੁਉਨਾਮੁਦਿਸਾਰਿਆਨਾ
ਲਿਮਾਇਆਰਚਾ। ਆਵੇਜਾਇਭਵਾਣੀਮੇਬਹੁਜੇ
ਨੀਨਚਾ। ਬਚਨਕਰੈਤੈਖਿਸਕਿਜਾਇਬੋਲੇਸਭੁਕ
ਚਾ। ਅੰਦਰਹੁਬੋਬਾਕੁੜੀਆਰੁਕੁੜੀਸਭੁਖਚਾ। ਵੇਰੁ
ਕਰੈਨਿਰਕੈਰਨਾ। ਲਿਖੁਠੇਲਾਲਚਾ। ਮਾਰਿਆਸਚੈਪਾ
ਤਿਸਾਹਿਦੇਖਿਧੁਰਿਕਰਿਸਚਾ। ਜਮਦੁਤੀਹੈਹੋਰਿਅ
ਆਦੁਖਹੀਮਹਿਪਚਾ। ਹੋਆਤਪਾਵਜੁਧਰਮਕਾਨ

ਨਕਦਰਿਸਚਾ॥੧੫॥ ਰੁਖਦੇਮਃ੫ ॥ ਪਰਭਤੇਪ੍ਰਭ ੩੦੭

ਨਮੁਜਾਪਿਗੁਰਕੇਚਰਨਾਧਿਆਇ॥ ਜਨਮਮਰਦਮ

ਲੁਓਤਰੈਸਚੇਕੇਗੁਣਗਾਇ॥੧॥ ਮਃ੫ ॥ ਦੇਹਾਮੰ

ਧਾਰੀਅੰਧੁਸੁਵੀਨਮੁਦਿਹੁਣੀਆ॥ ਨਾਨਕਸਫਲੁਜ

ਨਮੁਜੇਘਾਟਿਵਠਾਸਚੁਧਣੀ॥੨॥ ਮਃ੫ ॥ ਲੋਇ

ਦਲੇਈ॥ ਤਿਠਾਪਿਆਸਨਬੁਝੈਮੁਘਣੀ॥ ਨਾਨਕਸੇਅ

ਖੜੀ॥ ਆਬਾਖੀਨਿਜਨੀ॥ ਤਿਸਦੇਮਾਪਿਰੀ॥੩॥ ਪਉ

ੜੀ॥ ॥ ਜਿਨਿਜਨਿਗੁਰਮੁਖਿਸੇਦਿਆਤਿਨਿਸਾਭਿ

ਸੁਖਪਾਈ॥ ਓਹੁਆਪਿਤਰਿਆਕੁਟਬਾਜਿਉਸਰੁਜਰਾ

ਤੁਤਰਾਈ॥ ਓਨਿਹਰਿਨਾਮਾਧਨੁਸੀਰਿਆਸਾਭਿਤਿਖ

ਬੁਝਾਈ॥ ਓਨਿ ਛੁਰੇ ਭਾਲ ਚੁਨੀ ਕੇ ਅੰਤਿ ਤਿਲਿ ਵਲ
 ਈ॥ ਓਨੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪਾਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹੋਹਰਿ ਸਖਾ ਸਹ
 ਈ॥ ਓਨਿ ਵੇਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮਕੀਤਿ॥ ਆਸ ਭੁਨਾ ਲਿਜੁ ਭੁ
 ਈ॥ ਹੋ॥ ਆਓਹੀ॥ ਅਲੁ ਜਗਾ ਮਹਿ ਗੁਗਰੀ॥ ਆਨੁ ਜ
 ਪਾਈ॥ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ॥ ਆਪਾਇ॥ ਆਹਰਿ ਜਿਉ ਬ
 ਦਿ॥ ਆਈ॥ ੧੬॥ ਰੁਖ ਦੇ ਮਃ ੫ ॥ ਸਰੁ ਸੁਹਾਵਾ
 ਕਾਢੀ॥ ਮੇਰੁ ਕੇਰੁ ਕੀਸੋਇ॥ ਨਾਨਕਾ ਦਿਰਲੇ ਜਾਣੀ॥ ਅ
 ਹਿ ਜਿਨ ਸਰੁ ਪਲੇ ਹੋਇ॥ ੧੭॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸਜਣ
 ਮੁਖੁ॥ ਅਨੁਪਾ ਅਠੇ ਪਹਰਿ ਨਿਹਾਲ ਜਾ॥ ਸੁਤ ਕੀਸੋ ਸ
 ਹਾ ਰਿਨੁ ਤੋ ਸੁਪਨੇ ਹਉ ਖੀਨੀ॥ ਮੇ॥ ੧੮॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸ

ਜਲਸਚੁਪਰਾਖਿਮੁਖਿਅਲਾਵਣਬੋਥਗਾਮੀਨਮ

੩੦੨

ਭਾਉਲਖਿਤੁਧੁਦੁਹਾਰਿਨਸੁਪਿਰੀ॥੩॥੫ਉੜੀ॥

॥ਧਰਤਿਆਕਾਸਪਾਤਾਲੁਪੈਰੰਦੁਹੁਗੁਬਿਨਾਸੀ॥ਬ

੦

ਹਿਜਾਹਜਾਹਉਮਰਾਵਖਾਨਫਾਹਿਤੁਰੇਜਾਸੀ॥ਰੰ

ਗਤੁਰੰਗਗਰੀਬਮਸਤਸਤੁਲੋਕਸਿਧਾਸੀ॥ਕਾਜੀ

ਸੇਖਮਜਾਇਕਾਸਤੁਉਠਿਜਾਸੀ॥ਪੀਰਪੈਕਾਬਰਮ

ਉਲੀਏਕੋਬਿਰਨਰਹਾਸੀ॥ਰੋਜਾਬਾਗਨਿਵਾਜਕ

ਤੇਬਾਵਿਦੁਬੁਝੇਸਤੁਜਾਸੀ॥ਲਖਚਉਰਾਸੀਹਮੇਦ

ਨੀਸਤੁਆਵੈਜਾਸੀ॥ਨਿਹਚਲੁਸਚੁਖੁਦਾਇਏਕੁ

ਖੁਦਾਇਬੰਦਾਮਾਬਿਨਾਸੀ॥੧॥੧੧॥ਬੁਖਲੇਸ੦੫

॥ ਰਿਠੀ ਪੁਰੁ ਫੁੱਲੇ ਲਿਹਿ ਕਸੁ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਅਭਿਸ
ਜਣ ਤੁਮੁ ਖਿਲ ਗੁਮੇਰਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਠੰਢਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ
੫ ॥ ਅਸਕੁ ਮਾਸਾ ਬਾਹਰਾ ਮੁਮਨਿ ਵਡੀ ਮਾਸਾ ਅ
ਸਨਿ ਰਾਸਾ ਹੋ ਕੁਤੁ ਹਉ ਬਾਲਿ ਬਾਲਿ ਬਾਲਿ ਗਈ ਮਾ
ਸਾ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਵਿਛੋੜਾ ਸੁਣੇ ਤੁਖੁ ਵਿਦੁ ਰਿਠੇ ਮਰਿ
ਓਇ ॥ ਬਾਝੁ ਪਿਅਰੇ ਮਾਪਣੇ ਬਿਰਹੀ ਨਾਧੀ ਰੋਇ ॥ ੩ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤਟਤੀਰ ਬਿਦੇਦੇਦੇਦਾ ਲਿਅ ਕੇਦਾਰੁ
ਮਥੁਰਾ ਕਾਸੀ ॥ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀ ਸਾਦੇਦੇਤੋ ਸੁਣਾਇ ਵੈਜਾਸੀ
ਅਸਿ ਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤੁ ਬੇਦਰਾ ਰਿਖੁ ਦਰਸ ਸਾਸੀ ॥ ੪ ॥
ਬੀਪੀ ਰਿਤਗੀਤ ਕਾਵਿਤ ਕਦੇਤੀ ਜਾਸੀ ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰ

ਨਿਅਸੀਆਸਾਭਿਕਾਏਵਾਸੀ॥ ਮੁਨਿਜੋਗੀ॥ ਦਿ
 ਗੰਬਰਾਜਮੇਸਲਨਾਸੀ॥ ਜੋਦੀਸੇਸੋਵਿਲੁਸ
 ਲਾਸਾਭਿਬਿਨਾਸਿਬਿਨਾਸੀ॥ ਬਿਰੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਪਰ
 ਮੇਸਰੇਸੇਵਕਾਬਿਰੁਹੋਸੀ॥ ੧੮॥ ਸਲੋਕਰੁਖਲੇਮ
 ੦੫ ॥ ਸੈਨੰਗੀਨਹਨੰਗਾਭੁਖੇਲਖਨੁਭੁਖਿਅ
 ॥ ਰੁਖੇਕੋਰੁਨੁਰੁਖਨਾਨਕਪਿਰੀ॥ ਪਿਖੰਦੇਸੁਭਿਵਿਸ
 ਟਿ॥ ੧॥ ਮ० ੦੫ ॥ ਸੁਖਸਮੁਹਾਭੋਗਾਭੂਮਿਸਬਾ
 ਈਕੋਧਲੀ॥ ਨਾਨਕਹਭੋਰੋਗੁਮਿਰਤਕਨਾਮਾਵਿਹੁ
 ਦਿਆ॥ ੨॥ ਮ० ੦੫ ॥ ਹਿਕਸਕੁੰਤੁਆਹਿਪਛਾਣੁ
 ਭੀਹਿਕੁਕਾਰੀ॥ ਨਾਨਕਆਸਨੀਨਿਬਾਹਿਮਾਨੁਖਪਰ

ਥਾਈਲਜੀਵਦੋ॥੩॥ਪਉੜੀ॥   ॥ਨਿਹਰਲਏ
 ਕੁਨਗਇਣੋਹਰਿਅਗਮਅਗਾਧਾ॥ਨਿਹਰਲੁਨ
 ਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਜਿਸੁਸਿਮਰਤਹਰਿਲਾਧਾ॥ਨਿਹਰ
 ਲੁਕੀਰਤਨੁਗੁਣਗੋਬਿੰਦਗੁਰਮੁਖਿਗਵਾਧਾ॥ਸ
 ਰਧਰਮੁਤਪੁਨਿਹਰਲੋਦਿਨਰੋਨਿਅਗਾਧਾ॥ਸਦਾਇ
 ਆਧਰਮੁਤਪੁਨਿਹਰਲੋਜਿਸੁਕਰਮਿਲਿਖਾਧਾ
 ॥ਨਿਹਰਲੁਮਸਤਵਿਲੇਖੁਲਿਖਿਅਸੋਟਲੇਨ
 ਟਲਾਧਾ॥ਨਿਹਰਲੁਸੰਗਤਿਸਾਧਜਨਬਚਨ
 ਨਿਹਰਲਗੁਰਸਾਧਾ॥ਜਿਨਕਉਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅ
 ਤਿਨਸਦਾਸਦਾਅਗਾਧਾ॥੧੯॥ਸਲੋਕਰੁਖਣੇ

ਮਃ ੫ ॥ ਜੇ ਰੁਬੀ ਦੋ ਮਾਪਿ ਸੋ ਤਰਾਏ ਕਿਨ ਥੋ ॥ ਤਰੇ ੩੦੪

ਦੜੇ ਭੀਤ ਗਰਿਨਾਨ ਕੀ ਪਿਗਾਜਿ ਉਗਤਿ ਮਾਗ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫

॥ ਜਿਥੇ ਕੋਇ ਕਬੀ ਨਿਨਾ ਉਸੁਣਵੇ ਮਾਪਿ ਰੀ ॥ ਮੁੰ
ਜੁਲਾ ਉਂਤਾ ਬਿਨਾਨ ਕੀ ਪਿਰੀ ਪਸੰਦੋ ਹਰਿ ਓਥੀ ਓਮਿ ॥

੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਕਰਾਹਿ ਪੁਤ ਕਲਤ
ਸਨੇਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਾ ਵਿਚੁਣੀਆ ਨਿਮੁਣੀਆ ਵੀ
ਵੇਹਾ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨੈਨੀ ਵੇਖ ਉਗਰ ਦਰਸ

ਨੈਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਥਾ ॥ ਪੇਰੀ ਮਾਰਗਿ ਗੁਰ ਚਲਦ
ਪਖਾਫੇਰੀ ਹਥਾ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਰਿਵੈ ਧਿਅਾਇ
ਦਾਇ ਨੁਰੈ ਨਿਜ ਪੀਥਾ ॥ ਮੇਛਾ ਰਿਅਾ ਸਗਲ ਅਪ ॥

बहि

ਫਲਕੀਦਰਗਾ ਪਾਤਾਲਾ ਅਕਾਸ ਪੁਰਨੁ ਹਭੁ ਘਟਾ ॥ ੩੦੫ ॥
 ਨਨਕ ਪੋਖਿ ਜੀ ਓਇ ਕਤੁ ਜੁਤਿ ਪਰੇਤੀਆ ॥ ੩ ॥ ਪਉ
 ਝੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਜੀ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਜੀ ਉ
 ਪਤਿ ਪਾਲਕਾ ਹਰਿ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕਰੇ ਹਮ ਹਰਿ ਕੇ ਬ
 ਲਕਾ ਜਹ ਜੇ ਸਹਾਜਿ ਖਿਲਾਇ ਦਾਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ਅਲ
 ਕਾ ਅਉਰ ਗਣ ਕੇ ਨਾ ਚਿਤਾਰਦਾ ਗਲ ਜੇਤੀ ਲਾਇਕਾ ॥
 ਮੁਹਮੰਗਾ ਜੇਈ ਦੇਵਦਾ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਸੁਖ ਦਾਇਕਾ ॥ ਗਿ
 ਅਨੁਗਾ ਸਿਨਾ ਮੁਧਨੁ ਸਉ ਪਿਓਨਾ ਇਸੁ ਸਉ ਦੇਲਾ
 ਇਕਾ ਸਾਝੀ ਗੁਰਨਾ ਲਿਖਹਾ ਲਿਖਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪ
 ਇਕਾ ਮੇਨ ਲਹੁ ਕਦੇ ਨਾ ਵਿਛੁੜੈ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਸਭ ਸਾ

ਲਾਲਾਇਕਾ॥੨੧॥ਸਲੋਕਰੁਖਦੇਮਃ੪ ॥ਨਾਨਕਕਰ
 ਫੁਆਗਸਿਉਤੋਫੁਫੁਫੁਸਸਦਸੀਤਪਕਿਆਗਓਇਜੀਦਿ
 ਦੇਵਿਫੁਫੁਹਿਓਇਮੁਇਆਨਜਾਹੀਫੁਫੁਫੁ॥੧॥ਮਃ੪
 ॥ਨਾਨਕਾਬਿਜੁਲੀਆਰਮਕੀਨਿਪੁਰਾਨਿਪਟਾਅਤਿ
 ਕਾਲੀਆਗਬਰਸਾਨਿਮੇਘਆਪਾਰਨਾਨਕਸੰਗਮਿ
 ਪਿਰੀਸੁਚੰਦੀਆਗ॥੨॥ਮਃ੪ ॥ਜਲਬਲਨੀਰਿਭੁ
 ਰੇਸੀਤਲਪਵਣਸੁਲਾਰਦੇ॥ਸੇਜੜੀਆਸੋਇਨਹੀ
 ਰੇਲਾਲਜੁੜੀਤੀਆਗਸੁਭਰਕਪੜਭੋਗਨਾਨਕਪਿਰੀਵਿ
 ਹੁਣੀਤਤੀਆਗ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਕਾਰਣਕਰਤੈਜੋਕੀ
 ਆਸੋਈਹੈਕਰਣਾਜੇਸਉਧਾਵਹਿਪ੍ਰਾਣੀਆਪਾਵਹਿ

ਧੁਰਿਲਪਣਾ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਨ ਲਭਈ ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਸਭ
 ਧਰਣਾ॥ ਗੁਰਮਿਲਿ ਭੁਓਗੋ ਵਿਦਕਾ ਭੈਰੁ ਦੁਰਿਕਰਣਾ॥ ਭੈ
 ਤੇ ਬੈਰਾਗਾ ਉਪਜੈ ਧਰਿਖੋ ਜਤਾ ਫਿਰਣਾ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਸਹਜੁ
 ਉਪਜਿਆ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਣਾ॥ ਬੋਹਿਥੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਉਰੁ
 ਗੁਜਿ ਸੁਹਰਿ ਚੜਾਏ ਤਿਭੁ ਉਜਲੁ ਤਰਣਾ॥ ੨੨॥ ਸਲੋਕ
 ਮਃ ੫ ॥ ਪਹਿਲਾ ਮਰਣੁ ਕਬੂਲਿ ਜੀਵਣ ਕੀ ਛਤ੍ਰਿ ਮ
 ਸਾਹੇ ਹੁਸਭ ਨਾ ਕੀਰੇਣ ਕਾਤ ਉਆਉਹ ਮਾਰੈ ਪਾਸਿ॥
 ੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮੁਆਜੀਵੰਦਾ ਪੋਖੁ ਜੀਵੰਦੇ ਮਰਿ ਜਾਨਿ॥
 ਜਿਨਾ ਮੁਹ ਬਾਤਿ ਇਕਾ ਸਿਉ ਤੇ ਮਾਲੁ ਸਪਰਧਾਨੁ॥ ੨॥ ਮਃ
 ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਪੀਰ॥
 ਭੁਖਤਿ ਖਤਿ ਸੁਨਾਵਿ ਆਪਣੀ ਜਮੁਨ ਹੀ ਆਵੈ ਨੀਰ॥ ੩॥ ਪਉ

ਹਿਮਾਇ ਕਰਮਾ ਲਿਖਿ ਮਾਇਆ ਲਿਖਿ ਮਾਪਾ ਲਿਖਿ ਮਾਸਾਪ
 ਸਾਰਿ ਲਿਖਾ

ੜੀ॥ ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਣੀ ਅੰਸਰੁ ਸਾਹੁ ਅਰੋਲੈ॥
ਸਿਧਸਾਧਿਕਾਗੀਅਨੀ॥ ਧਿਆਨੀਆ ਕਉਣੁ ਤੁਧੁ ਨ ਤੋਲੈ॥
ਭੰਨੁ ਲਘੁ ਭੁਲ ਸਮਰ ਬੁਧੈ ਭਧਿ ਸਭ ਪਰਲੈ॥ ਰਿਜ ਕੁਸ ਬਾਹੇ
ਸਭ ਸੈਕਿਅਮਾਣ ਸਰੋਲੈ॥ ਗਾਹਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹੁ ਤੁਰੁਣ
ਗੀਅਨ ਅਮੋਲੈ॥ ਜੇਈ ਕੀ ਮੁਕ ਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਪੁਰਿ ਮਉਲੈ॥
ਤੁਧੁ ਪੁਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀਨੁ ਨ ਕੁਰੁਣ ਬੋਲੈ॥ ੨੩॥੧॥੨॥

॥ बसंत की वार म हल्ला ५
१॥ चमत्तिरु र प स ग टि ॥ ॥ हरि क न म य म अ टि कैं ॥
॥ हरि म अ टि ॥ ॥ कर म लि खीं ॥ ॥ पा टि ॥

[illegible]

ਇਨਿਸੁਇਨਿਨਿਤਸੇਭਗਤਸੁਹਾਵੈ॥ ਅਗਾਮੁਅਗੋ
ਰਗੁਜਾਹਿਬੋਦੁਸਰੁਲਵੈਨਲਾਵੈ॥ ਸਚੁਪੁਰੈਗੁਰਿਉ
ਪਏਸਿਅਨਾਨੁਕੁਸੁਲਾਵੈ॥ ੩॥ ੧॥ ॥ ਸਾਰੰਗਕੀ
ਵਾਰਮਹਲਾ੪ ॥ ਗਇਮਹਮੇਹਸਨੇਕੀਧੁਨਿ॥ ॥

੧॥ ਚਿਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਸਲੋਕਮਹਲਾ੨
ਗੁਰੁਕੰਜੀਪਾਹੁਨਿਵਲਮਨੁਕੇਰਤਨੁਛਾਤਿ॥ ਨਾਨ
ਕਗੁਰਬਿਨੁਮਨਕਾਤਾਕੁਨਉਪਭੈਅਵਰਨਕੰਜੀ
ਹਾਬਿ॥ ੧॥ ਮਹਲਾ੧ ॥ ਨਭੀਜੈਰਾਗੀਨਾਵੀਬੇ
ਦਿ॥ ਨਭੀਜੈਸੁਰਤੀਗਿਅਨੀਜੋਗਿ॥ ਨਭੀਜੈਸੋ

ਗੀਕੀਤੋਰੋਜਿ॥ ਨਭੀਜੇਰੂਪੀਮਾਲੀਰੀਰੀ॥ ਨਭੀਜੇਤੀ
 ਗਥਿਭਾਵਿਅੰਨਿਗੀ॥ ਨਭੀਜੇਦਾਂਤੀਕੀਤੋਪੁੰਨਿ॥ ਨਭੀ
 ਜੇਬਾਹਰਿਬੈਠਿਅਸੁੰਨਿ॥ ਨਭੀਜੇਬੇੜਮਰਹਿਭਿੜਿ
 ਸੁਗ॥ ਨਭੀਜੇਕੇਤੇਹੋਵਹਿਧੁੜਾ॥ ਲੇਖਗਲਿਖੀਅੰਮੇਮਨ
 ਕੋਭਾਇ॥ ਨਾਨਕਭੀਜੇਸਾਚੇਨਗਇ॥ ੨॥ ਅਹਲਾ१
 ॥ ਨਵਛਿਅਖਟਕਾਕਰੇਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਿਜਿਦਿਨਓ
 ਚਰੇਭਾਰਅਠਾਰ॥ ਤਿਨਿਭੀਅੰਤੁਨਪਾਇਅਭੋਹਿ॥
 ਨਾਮਬਿਹੁਣਮੁਕਤਿਕਿਉਹੋਇ॥ ਨਾਗਭਿਵਸਤਬਹ
 ਮੇਅੰਤੁਨਜਗਦਿਅਗਾਰੁ॥ ਮੁਖਿਨਾਨਕਨਾਮੁਪਛਾ
 ਦਿਅਗ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਯੇਅਗਪਿਨਿਰੰਜਨਗਜ

ਨਿਅਪੁਰਿਪਾਇਅਗਾਅਪੇਖੇਲੁਰਚਾਇਓਨੁਸਭਜ
 ਗਤੁਸਬਾਇਅਗਾਤੈਗੁਣਅਗੀਪਾਸਿਰਜਿਅਨੁਮਾਇ
 ਅਗੇਦੁਵਧਾਇਅਗਾਗੁਰਪਰਸਾਦੀਉਬਰੇਜਿਨੁਕੁ
 ਦਾਗੁਇਅਗਾਨਾਨਕਸਚੁਦਰਤਦਾਸਭਸਰਿਸਮ
 ਏਅਗਾ॥੧॥ਸਲੋਕਮਹਲਾ੨ ॥ਅਗੀਪੁਰਿਪਾਏਨਾ
 ਨਕਾਅਪੇਰਖੇਵੇਕਾਮੰਦਗਕਿਸਨੇਅਖੀਮੇਜਾਸਭ
 ਨਾਸਾਹਿਬੁਏਕਾਸਭਨਾਸਾਹਿਬੁਏਕਹੇਵੇਖੇਧੀਧੇਲ
 ਏ॥ਕਿਸੇਬੋਝਾਕਿਸੇਅਗਾਲਾਖਾਲੀਕੋਈਨਾਹਿ॥
 ਅਵਹਿਨੀਰੀਜਾਹਿਨੀਰੀਵਿਚੇਕਰਹਿਵਿਬਾਰਾਨ
 ਨਕਹੁਕਮੁਨਜਾਣੀਮੇਅਗੇਕਾਕਾਰਾ॥੧॥ਮਹਲਾ੧

ਈ

॥ ਜਿਨਾ ਸਿਥਾਪਿ ਜੀਅਾਂ ਕਉ ਭੇਜੈ ਜਿਨਾ ਸਿਥਾਪਿ
 ਲੈ ਜਾਵੈ ॥ ਅਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਅਪੇ ਏਤੇ ਵੇਸੁ ਕਰਾਵੈ ॥
 ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਫਿਰਹਿ ਅਉ ਧੁਤੀ ਅਪੇ ਭਿਖਿ ਆਪਾਵੈ ॥
 ਲੇਖੇ ਬੋਲ ਲੁਲੇਖੇ ਚਲ ਲੁਕਾਇ ਤੁਕੀ ਚਹਿ ਦਾਵੈ ॥ ਮੁ
 ਲੁਮਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਏਹੋ ਨਾਨਕ ਅਗਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ਕਰਣੀ
 ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਤੁਪਾਵ ਸੁਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲ ਤੁਰ ਚਾਇ ਓਨੁ ਗੁਣ ਪਰਗਟੀਆ
 ਇਆ ॥ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਦ ਓਚਰੈ ਹਰਿ ਮੀਨਿ ਦਸਾਇਆ
 ॥ ਸਕਤਿ ਗਈ ਭੁਕੁ ਭਟਿ ਅਗ ਸਿਵ ਜੋ ਤਿਜ ਗਾਇਆ ॥
 ਜਿਨਿ ਕੋ ਪੈ ਤੇ ਪੁੰਨੁ ਹੋ ਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ

ਸਹਿਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਮਾਗ ॥੨॥ ਸਲੋਕ
 ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਾਹਚ ਲੇਵਣ ਜਾਰਿ ਮਾਗਿ ਖਿਅਾਵੇ
 ਵੈਨਾਗਲਿ ॥ ਲਿਖੇ ਉਪਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਲਈ ਮੇਦ ਸਤੁ ਸ
 ਮਾਗਲਿ ॥ ਦਸਤੁ ਲਈ ਵਣ ਜਾਰਈ ਵਖਰੁ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥
 ਕੇਈ ਲਾਗਾ ਲੈ ਚਲੇ ॥ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਾਵਾਇ ॥ ਬੇ
 ਝਾਗਿ ਨੈਨ ਮੀਰਿ ਚਿਸੁ ਕਹੀ ॥ ਮੇਜਾ ਬਾਗਿ ॥ ਨਦਰਿ ਤਿ
 ਨਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸਾ ਬਤੁ ਲਾਏ ਬਾਗਿ ॥੧॥ ਮਹਲਾ
 ੧ ॥ ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਦਿਛੁੜੇ ਦਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ ॥ ਜੀਵਿ ਜੀ
 ਵਿ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ॥ ਕੇਤਿ ਮਾਕੇ ਬਾਪ ਕੇਤਿ ਮਾਕੇ ਬੇਟੇ ਕੇ
 ਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੂਏ ॥ ਮਾਰੀ ਪਾਛੈ ਗਾਣਤ ਨ ਮਾਵੈ ਕਿ

ਆਜਾਤੀਕਿਮਾਹੁਇਹੂਏ। ਸਭੁਕਰਣਾਕਿਰਤੁਕ
 ਰਿਲਿਖੀਮੇਕਾਰਿਕਾਰਿਕਰਤਾਕਰੇਕਰੇ। ਮਨਮੁਖਿਮ
 ਰੀਮੇਗੁਰਮੁਖਿਤਰੀਮੇਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿਕਰੇ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮਨਮੁਖਿਦੁਜਾਤਰਮੁਹੈਦੁਜੈਲੋ
 ਭਾਇਆ। ਕੁਛੁਕਪਦੁਕਮਾਵਦੇਕੁਛੁਆਲਾਇਆ
 ॥ ਪੁਤਕਲਤੁਮੇਹੁਹੈਤੁਹੈਸਭੁਦਖਜਬਾਇਆ। ਜ
 ਮਦਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਹਿਭੁਰਮਾਹਿਭੁਰਮਾਇਆ।
 ਮਨਮੁਖਿਜਨਮੁਗਾਵਾਇਆਨਾਨਕਹਰਿਭਾਇਆ
 ॥੩॥ ਸਲੋਕਮਹਲਾ੨ ॥ ਜਿਨਵਡਿਅਈਤੋਰੇ
 ਨਾਮਕੀਤੇਰਤੇਮਨਮਾਹਿ। ਨਾਨਕਮੀਮਿਤਏਕੁਹੈਤੁ

ਜਾਅੰਮੀਮਿਤੁਨਾਹਿ। ਨਾਨਕਾਅੰਮੀਮਿਤੁਸਨੇਮਾਹਿਪਾਣੀ
ਮੇਰੁਰਪਰਸਾਹਿ। ਤਿਨੀਪੀਤਾਰੰਗਾਸਿਉਜਿਨਕਉ
ਲਿਖਿਆਅਸਾਹਿ॥੧॥ ਮਹਲਾ੨੫ ॥ ਕੀਤਾਕਿਆ
ਸਾਲਾਹੀਮੇਕਰੇਸੋਇਸਾਲਾਹਿ। ਨਾਨਕਏਕੀਬਾ
ਹਰਾਦੁਜਾਵਾਤਾਹੈ॥ ਕਰਤਾਸੋਸਾਲਾਹੀਮੇਜਿਨਿ
ਕੀਤਾਅਕਾਰੁ। ਵਾਤਾਸੋਸਾਲਾਹੀਮੇਜਿਸਭੁਸੇਰੇ
ਆਧਾਰੁ। ਨਾਨਕਾਅੰਮੀਪਸਦੀਵਹੈਪੁਰਾਜਿਸਭੰਡਾ
ਰਾਵਡੁਕਾਰਿਸਾਲਾਹੀਮੇਅੰਮੀਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੨॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿਕਾਨਾਮਨਿਧਾਨਹੋਸੋਵਿਅੰਮੇਸੁ
ਖੁਪਾਣੀ। ਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਉਰਰਾਂਪਾਤਿਸਿਉਪਾਰਿ

ਜਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਚੈ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ॥ ੩੧੭
 ਮਤਿ ਪੀਖੇ ਰੂਪੁ ਦਾਸਿ ਹੋਇ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪਿਆਈ॥ ਨਾਨਕਾ ਮਾ
 ਪਿਦਾਇ ਮਾਲੁ ਹੋਇ ਨਾਮੋ ਲਿਵਲਾਈ॥ ੪॥ ਸਲੋਕੁ ੨
 ਹਲਾਰ ॥ ਅਤਿ ਸੁਸਿਓ ਕੈਸਾ ਬੋਲਣਾ ਜਿ ਮਾਪੇ ਜਾਣੈ
 ਜਾਣੁ॥ ਚੀਰੀ ਜਾ ਕੀ ਨਾਟਿ ਰੋਸਾ ਹਿ ਬੁਝੈ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਚੀ
 ਰੀ ਜਿਸ ਕੀ ਚਲਣਾ ਮੀਰ ਮਲਕ ਸਲਾਰਾ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾ
 ਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ ਬੁਲੀ ਕਾਰਾ॥ ਜਿਨ ਚੀਰੀ ਚਲਣਾ ਹ
 ਥਿਤਿ ਨਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਜਾਗਹਿ ਬੁਕਾਫੁ ਰਮਾਣੁ ਹੋਇ ਉ
 ਠੀ ਕਰਿ ਲੈ ਪਾਹਿ॥ ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿ ਮਾਤੇਹਾ ਰੁਕਮ
 ਕਮਾਹਿ॥ ਅਲੇਖਾ ਦਾਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸਦੈ ਉਠੀ ਜਾਹਿ॥ ੧

॥ ਅਹਲਾ २ ॥ ਸਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਕਉ ਬਖਸੀ ਐ ਜੇਈ ਪੋਤੇ

ਗਾ ਕੰਜੀ ਜਿਨ ਕਉ ਦਿਤੀ ਆਤਿ ਨਾਮ ਲੇਭੰਗਾਰਾ ਜਹਭੰ

ਗਾਰੀ ਪੂਰੁ ਲਨਿ ਕਲਹਿ ਤੇ ਕੀ ਆਹਿ ਪਰਵਾਨਾ ਨਦਰਿ

ਭਿਨਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾਨਾ ਮੁਨਿ ਨਾਨੀ ਜਾਣਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥

॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਸੁਦਿ ਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਸੁ

ਦਿ ਸੁਦਿ ਮੀਨਿ ਵਸਾਈ ਐ ਬੁਝੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥ ਬਹਦਿ ਅ

ਉਠਾਇ ਅਨਾਦਿ ਸਰੈ ਸਚਾ ਸਚੁ ਜੋਈ ॥ ਭਗਤਾ ਕਉ ਨਾ

ਮੁਆਧਾਰੁ ਪੈਨਾ ਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿਰ

ਹਿ ਆਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜੋਈ ॥ ੫ ॥ ਜਲੇ ਕਮਹਲਾ १

॥ ਨਾਨਕ ਭੁਲੀ ਅਹਿ ਤੇ ਲਜੇ ਜੀਉ ਪਿਛੇ ਪਾਈ ਐ

॥ ਇਕ ਸੁਨ ਪੁਜਾਹਿ ਬੋਲਿ ਜੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਮਿਲੇ ॥ ਵਡਾ ਆ ३੧੨
 ਖਣੁ ਰਾਤੋ ਲਾਹੇ ਰਹਿ ਉਲੀ ਮਤੀ ਹਉ ਲੇ ਬੋਲਿ ॥ ਧਰ
 ਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰ ਬਤ ਬਾਰੁ ॥ ਕਿਉ ਕੰਡੈ ਤੋ ਲੈ ਸੁਨਿ ਆਗੁ ਤੇਲ
 ਮਾਜਾ ਰਤ ਕਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਛਿ ਆਵੇ ਇ ਪੁਜਾਇ ॥ ਮੂਰ
 ਖ ਅੰਧਿ ਆ ਅੰਧੀ ਧਾਤੁ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇ ਨਿ ਆ
 ਪੁ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖ
 ਅਗਿਖ ਨ ਜਾਪੀ ਆਗਿਖ ॥ ਇਕਿ ਆਗਿਖ ਆਖਹਿ ਸਬਦੁ ਬਾਖ
 ਹਿ ਅਰਧ ਉਧਰਾਇ ਨੁਗਤਿ ॥ ਜੇਕਿ ਹੁਹੈ ਇਤ ਕਿਹਾਇ ਸੈ
 ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ ॥ ਜਾਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤ ਕਰੇ ਘਟ ਅਉ
 ਘਟਿ ਘਟਿ ਥਾਪਿ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਨਾਨਕਾ ਅਗਿਖ ਨ ਜ

ਪ੍ਰੇਮਾਗਾਥੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਾਇਬੁਲਿਐਮੇਮਨੁਰਹਸੀ
 ਮੇਨਾਂਮੇਸਾਂਤਿਆਈ॥ ਨਾਇਬੁਲਿਐਮੇਮਨੁਤ੍ਰਿਪਤੀਮੇ
 ਸਭੁਦੁਖਗਦਾਈ॥ ਨਾਇਬੁਲਿਐਮੇਨਾਉਉਪਜੈਨਾਮੇਵ
 ਰਿਆਈ॥ ਨਾਮੇਹੀਸਾਭਿਜਾਤਿਪਤਿਨਾਮੇਗਤਿਪਾਈ॥ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿਨਾਮੁਧਿਆਈ॥ ਮੇਨਾਨਕਲਿਵਲਾਈ॥੬॥ ਸਲੋ
 ਕਮਹਲਾ १ ॥ ਜੁਠਿਨਰਾਰੀਜੁਠਿਨਵੇਵੀ॥ ਜੁਠਿਨਰੰ
 ਦਸੁਰਜਕੀਭੇਵੀ॥ ਜੁਠਿਨਮੀਨੀਜੁਠਿਨਨਾਈ॥ ਜੁਠਿਨ
 ਮੀਧਵਾਰਿਐਸਭੁਥਾਈ॥ ਜੁਠਿਨਧਰਤੀਜੁਠਿਨਪਾਈ॥
 ਜੁਠਿਨਪਉਣੈਮਾਹਿਸਮਾਈ॥ ਨਾਨਕਾਨਗੁਰਿਆਗੁਦ
 ਨਾਹੀਕੋਇ॥ ਮੁਹਿਫੋਰਿਐਮੁਹੁਨੁਠਾਹੋਇ॥੭॥ ਮਹਲ

੧ ॥ ਨਾਨਕ ਚੁਲੀ ਆਸੁ ਚੀ ਆਜੇ ਭੁਰਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥
ਸੁਰਤੇ ਚੁਲੀ ਗਿ ਆਨ ਕੀ ਜੋਰੀ ਕਾਜਾ ਤੁਹੋਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਚੁ
ਲੀ ਸੀਤੋ ਖਕੀ ॥ ਗਿਰਹੀ ਕਾਸ ਤੁਢਾਨੁ ॥ ਰਾਜੇ ਚੁਲੀ ਨਿ ਆਵ
ਕੀ ॥ ਪਾਛਿ ਆਸੁ ਚਾਧੀ ਆਨੁ ॥ ਪਾਣੀ ਚਿਤੁਨ ਧੋਪਣੀ ਮੁ
ਖ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕਾ ਫੇਰਿ ਪਾਣੀ ਸ
ਭੁਖਾਇ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਾਭਿ ਸਾਧਿ ਹੋਰਿ
ਧਿ ਪਿਛੈ ਆਵੈ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਉ ਨਿਧਿ ਮਿਲੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿ
ਆਪਾਵੈ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੀਤੋ ਖੁਹੋਇ ਕਵਲਾ ਚਰਨ ਧੀ ਆਵੈ
॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਹਾਜਿ ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਗੁਰਮ
ਤੀ ਨਾਉ ਪਾਣੀ ॥ ਐਨਾ ਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ

੧ ॥ ਦੁਖੁ ਵਿਰਿਜੀ ਮਨੁ ਦੁਖੁ ਮਰਨੁ ਦੁਖੁ ਖਿਵਰਤੁ ਨ ਸੰਸਾਰਿ ॥
 ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਮਾਰੀ ਮਾਖੀ ਮੇਧਾ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਾਰਿ ਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
 ਦੁਖੁ ਕੀ ਮਾਪੰਗੁ ਖੁਲੀ ਮਾਸੁ ਖੁਨ ਨਿਕਲਿ ਓਕੋਇ ॥ ਦੁਖੁ
 ਵਿਰਿਜੀ ਉਜਲਾਇ ਮਾਦੁਖੀ ਮਾਰਲਿ ਮਾਰੋਇ ॥ ਨਾ
 ਨਕਾ ਸਿਫਤੀ ਗਤਿ ਮਾਮਨੁ ਤਨੁ ਹਾਰਿ ਮਾਰੋਇ ॥ ਦੁਖੁ ਕੀ ਮ
 ਮਾਰੀ ਮਾਰੀ ਮਾਹਿਭੀ ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੧
 ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀ ਮਾਭ ਸੁਰੰਗੁ ਭਸੁ ਪੁਭ ਸੁਖੇਹਾ ॥ ਭਸੇ ਭਸੁ
 ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭਸੁ ਭਰੀ ਮੇਵੇਹਾ ॥ ਜਾਨੀ ਉਵਿਚੁ ਕਢੀ
 ਮੇਭ ਸੁਭਾਰਿ ਮਾਜਾਇ ॥ ਮਰੀ ਲੋਖੇ ਮੀਰੀ ਮੇਹੋਰ ਦਸੁ
 ਣੀ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਇ ਸੁਦਿ ਮੇਸੁ ਚਿਸੰਜ

ਮੋਜਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿ ਮੇਘ ਟਚਨ ਲਾਮਨੇ ॥
 ਰੁਗਵਾਵੈ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿ ਮੇਘ ਆਪੁ ਬੁਝੀ ਮੇਲਾਹਾ ਨਾਉ ਪਾਵੈ ॥
 ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਟੀ ਅਹਿ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਨਾਇ ਸੁਣਿ ਮੇਘੁ ਖਉ ਜਲੇ ਨਾਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ੮ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਭਾ ਲਾਇ ॥ ਪੂਜਕ
 ਰੇਰਖੇ ਨਾਵਾ ਲਿ ॥ ਕੰਗੁ ਚੰਨ ਲਛੁ ਲਿਚੜਾਏ ॥ ਪੈਰੀ ਪੈ ਪੈ ਬਹੁ
 ਭੁਮਨਾਏ ॥ ਮਾਣੁ ਆਮੀ ਗੀ ਮੀ ਗੀ ਪੈ ਨੈ ਖਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਕੀ ਮੀ
 ਅੰਧ ਜਜਾਇ ॥ ਭੁਖਿ ਆਵੈ ਨ ਮਗਾਇ ॥ ਆਰਖੇ ॥ ਅੰਧਾ ਝੁ
 ਗੜਾ ਅੰਧੀ ਸਥੈ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਭੇ ਸੁਰਤੀ ਜੋਗਸ
 ਭਿਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣਾ ॥ ਸਭੇ ਕਰਦੇ ਤਪਸ ॥ ਭਿਸਭੇ ਗੀਤ ਗੀਆ

ਨਾ ਸਭੇ ਬੁਧੀ ਚੁਧਿ ਸਾਭਿ ਸਾਭਿ ਤੀਰਥ ਸਾਭਿ ਥਾਨਾ ਸਾਭਿ ਪਾ
 ਭਿ ਸਾਹੀ ਮਾਮਰ ਸਾਭਿ ਸਾਭਿ ਭੁਸੀ ਮਾਸਾਭਿ ਥਾਨਾ ਸਭੇ
 ਮਾਣ ਸਦੇ ਵਸਾਭਿ ਸਭੇ ਜੋਗਾਧੀ ਆਨਾ ਸਭੇ ਪੁਰੀ ਆਖੰ
 ਰੁਸਾਭਿ ਸਭੇ ਜੀਅ ਜਹਾਨਾ ਹੁਕਮਿ ਰਲਾਏ ਮਾਪ ਕਰਮੀ
 ਵਹੈ ਕਲਾਮਾ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਾਚਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਸਭੁ ਦੀ ਬਾਨੁ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨਿ ਮੇਸੁ ਖੁਭੁ ਪ੍ਰਿਯੈ ਨਾਮੇ ਗਾਤਿ
 ਹੋਈ ਨਾਇ ਮੀਨਿ ਮੇਪਤਿ ਪਾਈ ਮੇਰਿ ਰਵੈ ਹਰਿ ਜੋਈ ਨਾ
 ਇ ਮੀਨਿ ਮੇਭੁ ਵਜਲੁ ਲੰਘੀ ਮੇਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥
 ਨਾਇ ਮੀਨਿ ਮੇਪ੍ਰਿਯੁ ਪਰਗਟਾਨਾ ਮੇਸਭੁ ਲੋਈ ਨਾਨਕ ਸ
 ਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਮੇਨਾਉ ਮੀਨਿ ਮੇਜਨਿ ਦੇਵੈ ਜੋਈ ॥੬॥ ਸ

ਲੋਕ ਮਃ ੯੧ ॥ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡ ਗਿਰਿ ਕਰੇ ਇਕਿ ਪੈਰਿ ੩੧੫
 ਆਏ ॥ ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ ਮਨਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਸਿਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਲੇ ਦੇ
 ਇ ॥ ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ ਓਹੁ ਟਿਕਾ ਟਿਕੈ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜੋਰੁ ਕਰੇ ਇ ॥
 ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਹੀ ਮੇਨਾ ਨ ਕਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਰਤਾ ਦੇ ਇ ॥ ਹੁਕਮਿ ਰ
 ਹਾਏ ਆਪਣੇ ਮੁਰਖ ਆਪ ਗਣੇ ਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੯੧ ॥ ਹੈ
 ਹੈ ਆਖੈ ਕੋ ਟਿਕੈ ਟਿਕੈ ਟਿਕੈ ਟਿਕੈ ॥ ਆਪੁ ਆਖਾਂ ਸਦ
 ਸਦਾ ਕਹਣਿ ਨ ਆਵੈ ਤੋ ਟਿ ॥ ਨਾਹਿ ਥਕਾਂ ਨ ਠਾਕੀ ਆਏ
 ਵਰੁ ਰਖ ਸੋ ਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਅਹੁਰਖ ਬਿੰਦੁ ਉਪਰਿ ਅ
 ਖਣੁ ਦੇਸੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨਿ ਮੇਕੁ ਲੁਓ
 ਧਰੈ ਸੁਕੁ ਟਿਬੁ ਸਬਾਇ ॥ ਆਨਾਇ ਮੀਨਿ ਮੇ ਸੰਗਤਿ ਉ

ਧਰੋਜਿਨਿਰਿਦੋਵਸਾਇਆਨਾਇਮੀਨਿਮੇਸੁਟਿਉਧਰੋਜਿ
 ਨਿਰਸਨਰਸਾਇਆਨਾਇਮੀਨਿਮੇਦੁਖਕੁਖਗਈਜਿਨਿ
 ਨਾਮਿਚਿਤੁਲਾਇਆਨਾਨਕਨਾਮੁ ਤਿਨੀਸਾਲਾਹਿਅ ॥
 ਜਿਨਿਗੁਰੁਮਿਲਾਇਆ॥੧੦॥ਸਲੋਕਮਃ੯੧ ॥ਸੁਰੇਰਾ
 ਤੀਸਭਿਦਿਹਸਭਿਥਿਤੀਸਭਿਦਾਰਾਸੁਰੇਰਤੀਮਾਹੁਸਭਿਸ
 ਭਿਧਰਤੀਸੁਰੁਰਾਗਾਸੁਰੇਪਾਣੀਪਉਣਸਭਿਸਭਿਅਗਨੀ
 ਪਾਤਾਲਾਸੁਰੇਪੁਰੀਆਖੰਡਸਭਿਸਭਿਲੋਅਲੋਅਅਕਾਰਾ
 ਹੁਕਮੁਨਜਾਪੀਕਿਤੜਾਕਹਿਨਸਕੀਜੈਕਾਰਾਆਖਹਿਬਕਹਿ
 ਅਗਖਅਗਖਕਰਿਸਿਫਤੀਦੀਚਾਰਾਤਿਨੁਪਾਇਓਬਪੁਨੀ
 ਨਾਨਕਕਹੈਗਾਰਾ॥੧॥ਮਃ੯੧ ॥ਅਖੀਪਰਣੇਜੇਫਿਰਾਂ

ਦੇਖਾਂਸਭੁਆਕਾਰੁ॥ਪੁਛਾਂਗੀਅਨੀਪੀਡਿਤਾਂਪੁਛਾਬੇਦਈ ੩੧੬
ਚਾਰੁ॥ਪੁਛਾਦੇਵਾਂਮਾਣਸਾਂਜੋਧਕਰਹਿਅਵਤਾਰੁ॥ਸਿਧਸ
ਮਾਧੀਸਾਭਿਸੁਣਿਜਾਇਦੇਖਾਂਦਰਬਾਰੁ॥ਆਰੋਸਰਾਸ
ਰਿਨਾਇਨਿਰਭਉਭੋਵਿਣਸਾਰੁ॥ਹੋਰਕਰੀਮਤੀਕਰੁਪਿਰੁ
ਅੰਧਿਆਅੰਧੁਬੀਚਾਰੁ॥ਨਾਨਕਕਰਮੀਬੰਦਗੀਨਦਾਰਿਣੀ
ਘਾਏਪਾਗਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਨਾਇਮੀਨਿਮੇਦੁਰਿਮਤਿ
ਗਈਮਤਿਪਰਗਟੀਅਗਈਅਗਾਨਾਉਮੀਨਿਮੇਹਉਮੇਗ
ਈਸਾਭਿਰੋਗਾਰਾਦਾਇਅਗਾਨਾਇਮੀਨਿਮੇਨਾਮੁਉਪਜੈਸ
ਹਜੇਸੁਖਪਾਇਅਗਾਨਾਇਮੀਨਿਮੇਸਾਂਤਿਉਪਜੈਹਰਿਮੀਨ
ਵਸਾਇਅਗਾਨਾਨਕਨਾਮੁਰਤੀਨੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਧਿਆਇ

ਮਾ॥ ੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਹੋਰੁ ਸਰੀ ਕੁਹੈ ਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ
 ਅਰੀ ਤੁਧੁ ਮਾਖਾ ਤੁਧੁ ਅਰੀ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ ਮੇ ਅਧੇ ਨਾਉ ਸੁ
 ਜਾਖਾ ਜੇਤਾ ਮਾਖਣੁ ਸਾਹੀ ਸਬਦੀ ਭੁਖਿ ਮਾਰੁ ਗਇ ਸੁਭਾਈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤਾ ਏਹੋ ਮਾਖਣੁ ਸੁਭ ਤੇਰੀ ਵਰਿ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਮਃ
 ੧ ॥ ਜਨਾ ਸਿ ਮਾਕਿ ਮਾਰਾ ਕਰੀ ਜਾਜੀ ਮੇਕਿ ਮਾਰਾ ਸ
 ਰਿਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ਜੇਰੁ ਪੈ ਜੇ ਮੀਰੀ ਮੇਦਾ
 ਤਿਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ਇਕ ਦਾਤਾ ਸਤਿ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਿ ਦੇਖਹਿ ਮਾਕ
 ਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀ ਮੇਜੀ ਦੇਵੇ ਵਣਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇਸੁਰਤਿ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇ
 ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਜੋਈ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇ ਕ੍ਰਮੁ ਕਟੀ ਮੇਦਿ

ਰਿਦੁਖਨ ਹੋਈ॥ ਨਾਇਮੀ ਨਿਮੇਸ਼ਾਲਾ ਹੀਮੇਪਾਂਪਾਂ ਮਤਿ
 ਧੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਉ ਮੀਨੀ ਮੇਜਿ ਨਿਦੇਵੈ ਸੋਈ॥
 ੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਜਾਸੁ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹੀਤਾ ਪੁਕ
 ਰੀਤਾ ਅਜਾਣੀਤਾ॥ ਜਾਂਬੂ ਤੈਤਾਂ ਸੁਝੈ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਅਖੈ ਕੂਕ
 ਨ ਹੋਈ॥ ੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਜਾਂਹ ਉਤੇਰਾਂਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹਉ
 ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ॥ ਅਪੇਸ ਕਤਾ ਅਪੇਸੁ ਰਤਾ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪ
 ਰੇਵਹਿ॥ ਅਪੇ ਬੇਜੇ ਅਪੇਸ ਦੇਰ ਚਨਾਗ ਰਿਗ ਚਿਵੇਖੈ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਈ ਸਚੁ ਪਦੈ ਪੁਰਿ ਲੇਖੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਲਖੁ ਹੋਵਿ ਉਲਖਿ ਅਜਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰ
 ਜਨੁ ਨਾਲਿ ਹੋਵਿ ਉਪਾਈ॥ ਮੇਰਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦਰਤਦਾ

ਗਵਿਆਸਭਠਾਂਈ॥ ਗੁਰਪੂਰੇਤੇਪਾਈ॥ ਮੇਹਿਰਦੇਦੋਇਦਿਖ
 ਈ॥ ਨਾਨਕਨਦਰੀਕਰਮੁਹੋਇਗੁਰਮਿਲੀ॥ ਮੇਭਾਈ॥ ੧੩
 ॥ ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ ਕਾਲਿਹੋਈਕੁਤੇਮੁਹੀਖਾਜੁਹੋਆਮੁ
 ਰਵਾਗੁ॥ ਕੁੜਬੋਲਿਬੋਲਿਭਉਕਣਾਚੁਕਾਪਰਮੁਬੀਰਾਗੁ॥
 ਜਿਨਿਜੀਵੀਦੇਆਪਤਿਨਹੀਮੁ॥ ਈਆਮੰਦੀਸੋਇ॥ ਗਲਿਖ
 ਮਾਹੋਵੈਨਾਨਕਾਕਰਤਾਕਰੇਸੁਹੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ੧ ॥ ਰੰਨ
 ਹੋਈ॥ ਮੋਬੋਧੀ॥ ਮਾਪੁਰਸਹੋਏਸਈ॥ ਮਾਦਾ॥ ਸੀਲੁਸੰਜਮੁ
 ਸੁਰਭੰਨੀਖਾਣਾਖਾਜੁ॥ ਮਹਾਜੁ॥ ਸਰਮੁਗਾਇ॥ ਮਾਘਰਿਮ
 ਪਦੇ॥ ਪਾਤਿਉਰਿਰਲੀਨਾਲਿ॥ ਨਾਨਕਸਚਾਏਕਹੈ॥ ਮਉਰੁ
 ਸਚਾਭਾਲਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਾਹਰਿਭੁਸਮੁਲੇਪਨ

ਕਰੇਅੰਤਰਿਗੁਬਾਰੀ॥ਖਿਖਾਝੇਲੀਬਹੁਭੇਖਕਰੇਦੁਰਮਤਿ ੩੧੦
 ਅਹੰਕਾਰੀ॥ਸਾਹਿਬਸਬਦੁਨਉਚਰੈਮਾਇਅਮੋਹਪਸਾ
 ਰੀ॥ਅੰਤਰਿਲਾਲਚੁਭਰਮੁਹੈਭਰਮੇਗਵਾਰੀ॥ਨਾਨਕਨਾ
 ਮੁਨਚੇਤਈਜੁਮੇਬਾਜੀਹਾਰੀ॥੧੪॥ਸਲੋਕਮਃ੧
 ॥ਲਖਾਜਿਉਪ੍ਰੀਤਿਹੋਵੈਲਖਜੀਵਣੁਕਿਮਾਖੁਸੀਅਗਕਿਮਾ
 ਚਾਉ॥ਵਿਛੁੜਿਅਗਵਿਸੁਹੋਇਵਿਛੁੜਾਏਕਘੜੀਮਾਹਿਜਗਇ
 ॥ਜੇਸਉਦਾਰਿਅਮਿਠਾਖਾਜੇਭੀਫਿਰਿਕਉੜਾਖਾਇ॥ਮਿਠਾ
 ਖਾਧਾਰਿਤਿਨਾਮਾਦੈਕਉੜਤਣੁਪਾਇਜਾਇ॥ਮਿਠਾਕਉੜ
 ਦੋਵੈਰੋਗਾ॥ਨਾਨਕਮੀਤਿਵਿਗੁਤੇਰੋਗਾ॥ਝੁਖਿਝੁਖਿਝੁਖਣਾਝੁ
 ਗੜਾਝਾਖਾ॥ਝੁਖਿਝੁਖਿਜਾਹਿਝੁਖਾਹਿਤਿਨਪਾਸਿ॥੧॥ਮਃ੧

॥ ਕਾਪੜੁ ਕਾਨੁ ਰੰਗਾਇਆ ਰਾਗੀ ॥ ਪਰਗਚਰੀ ਤੇ ਬਾਰੀ
 ਬਾਰੀ ॥ ਸਾਦਸ ਹਜ਼ਾਰਿ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥ ਤੈਸਹ ਪਾਸ
 ਹੁਕਹ ਲੁਕਹਾਇਆ ॥ ਮਿਠਾ ਕਰ ਕੇ ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ ॥ ਤਿ
 ਨਿਕਉੜੈ ਤਨਿ ਰੋਗੁ ਜਮਾਇਆ ॥ ਜੇ ਫਿਰਿ ਮਿਠਾ ਪੈੜੈ ਪਾਇ
 ॥ ਤਉ ਕਉੜੁ ਤਲੁ ਚੁਕਾ ਸਿਮਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਜੋਇ
 ॥ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਿਖਿ ਮਾਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਨ
 ਕੀ ਹਿਰਦੈ ਮੇਲ ਕਪਟੁ ਚੈ ਬਾਹਰੁ ਪੈਦਾਇਆ ॥ ਕੁੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾ
 ਵਟੇ ਕੁੜੁ ਪਰਗਟੀਆਇਆ ॥ ਅੰਦਰਿ ਚੋਇਸੁ ਨਿਕਲੈ ਨਹ
 ਛੁਪੈ ਛੁਪਾਇਆ ॥ ਕੁੜੈ ਲਾਲਾ ਰਿਲਾਗੀਆ ॥ ਫਿਰਿ ਜੁਨੀ ਪਾ
 ਏਆ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਬੀਜੈ ਸੋ ਖਾਵਣਾ ਕਰਿ ਤੈਲਿ ਖਿਪਾਇਆ ॥

੧੫) ਸਲੋਕ ੨ ॥ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਬੇਈ ਮਾਣੀ ਪਾਪੁ ੩੧੯
 ਪੰਨ ਬੀਰਾਗੁ ॥ ਵੇਵੇਲੇ ਲੇਲੇ ਦੇਣ ਨਰ ਕਿਸੁ ਰਗਿ ਮਾ
 ਦਤਾਗ ॥ ਉਤਮ ਮਾਧਿ ਮਜਾਤੀ ॥ ਜਿਨ ਜੀ ਰੁਗਿ ਮਿਭੁ ਵੇਸੇ ਸਾਰ
 ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ਗਿਅਨਾਧਿ ਮਾਨਾ ਵਿਰਿਅ
 ਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਾਖੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ॥ ਸੁਰਤੀ ਕਰਮਿ ਧਿਆ
 ਈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਸਾਜੇ ਹੁਕਮੇ ॥ ਵਿਰਿਰਖੇ ਹੁਕਮੇ ॥ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੇ ॥ ਨਾ
 ਨਕਾ ਮਗਾਹੁ ॥ ਉਮੇ ਤੁਟੈ ਤਾ ਕੋ ਲਿਖੀ ॥ ਮੇਲੇਖੇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੨੧
 ॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ॥ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਕਾ ਬੀਉ ॥ ਜੇ ਬੀਜੈ
 ਸੋ ਉਗਵੈ ॥ ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥ ਗਿਅਨੁ ਸਲਾਹੈ ਵਡਾ ਕਾਰਿ
 ਸਰੋ ਸਰਨਾਉ ॥ ਸਰਬੀਜੈ ਸਰਉ ਉਗਵੈ ॥ ਦਰਗਾਹ ਪਾਈ

ਮੇਥਾਉ। ਬੇਦੁਵਪਾਰੀਗੀਅਨੁਰਾਸਿਕਰਮੀਪਲੈਹੋਇ। ਨ
ਨਕਰਾਸੀਬਾਹਰਾਣਾਇਨਚਾਲਿਆਕੋਇ। ੨। ਪਉੜੀ।

॥ ਨੰਮੁਬਿਰਖੁਬਹੁਸੰਚੀਐਮੀਮਿਤੁਰਸੁਪਾਇਆਗਾਬਿਸੀ
ਅਰੁਮੀਤ੍ਰਿਵਿਸਾਹੀਐਬਹੁਦੁਧਪੀਆਇਆਗਾਮਨਮੁਖੁ
ਅਭਿਨੁਨਭਿਜਣੀਪਬਰਨਾਵਾਇਆਗਾਬਿਖੁਮਹਿਮੀਮਿ
ਤ੍ਰਾਸਿਚੀਐਬਿਖੁਕਾਫਲੁਪਾਇਆਗਾਨਾਨਕਸੰਗਤਿਮੇਲਿ
ਹਰਿਸਤੁਬਿਖੁਲਾਹਿਜਾਇਆਗਾ੧੬। ਸਲੋਕਮਃ ੧

॥ ਮਰਣਿਨਮੁਰਤਿਪੁਛਿਆਪੁਛੀਥਿਤਿਨਵਾਰਾਇਕ
ਨੀਲਾਇਆਗਈਕਿਲਾਇਚਲੇ। ਇਕਨੀਬਧੇਕੁਾਰਾ। ਇ
ਕਨਹੋਈਸਾਖਤੀ। ਇਕਨਹੋਈਸਾਰਾ। ਲਸਕਰਸਣੇ

ਦਮੀਮਾਮਾਛੁਟੇਬੰਕਦੁਮਾਰਾਨਾਨਕਢੇਰੀਛਰੁਕੀਭੀ ੩੨੦
 ਫਿਰਿਹੋਈਛਾਰਾ ੧੧ ਮ ੦੧ ॥ ਨਾਨਕਢੇਰੀਛਹਿਪਈ
 ਮਿਟੀਸੰਦਾਕੋਟਾਭੀਤਰਿਚੋਰੁਬਹਾਲਿਮਾਖੋਟਦੇਜੀਮ
 ਖੋਟਾ ੨੧ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਨ੍ਹਮੰਦਰਿਨਿੰਦਾਦੁਸਦੁਹੈ
 ਨਕਦਢੇਨਕਦਢਗਈਆਮਹਾਕਰੁਪਦੁਖੀਏਸਦਾਕ
 ਲੇਮੁਹਮਾਈਆਭੁਲਕੇਉਠਿਨਿਤਪਰਦਰਬੁਹਿਰਹਿ
 ਹਰਿਨਾਮੁਚੁਰਗਈਆਹਾਰਿਜੀਉਤਿਨਕੀਸੰਗਾਤਿਮਤ
 ਕਰਹੁਗਖਿਲੇਹੁਹਾਰਿਗਈਆਨਾਨਕਪਾਇਐਕਿਰਤਿ
 ਕਮਾਦਦੇਮਨਮੁਖਿਦੁਖੁਪਾਈਆ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕਮ ੦੪
 ॥ ਸਭੁਕੋਈਖਸਮਕਾਖਸਮਹੁਸਭੁਕੋਹੋਇਹੁਕ
 ਏ

ਮੁਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ ਤਾ ਸਰੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀ
ਮੇ ਬੁਰਨ ਦੀ ਸੇ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਮੇ ਸਹਿ
ਲਾ ਆਇ ਆਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੪ ॥ ਸਰੁ ਨਾਦਾ ਤਾ ਆਪਿ ਹੋ
ਆਪੇ ਮੇ ਲਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਨਾ ਵਿਛੁੜਾ ਹਿ ਜਿਨ
ਸੇ ਦਿ ਆਹਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰ
ਦੇ ਸਾਂਤਿ ਹੋ ਨਾਉ ਉਗਾਇ ਆਇ ਆ ॥ ਜਪਤ ਪਤੀਰ ਬਸੰਤ
ਮਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਇ ਆਗਾ ॥ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹਰਿ ਸੇਵ ਦੇ ਸੋਹਹਿ
ਗੁਣ ਗਾਇ ਆਗਾ ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰ
ਇ ਆਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਅਨੁਹਾਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਾਇ ਆ
॥ ੧੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੦ ੧ ॥ ਧਨ ਦੇਤਾ ਇਵ ਹੀ ਕਹੈ ॥ ਅਫਰੀਧਨ

ਕਉਜਾਉ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਧਨੁ ਤਿਤੁਇ ਨਿਜਿਤੁਇ ਨਿਵਿਸਰੈ ਨ
 ਉ॥੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਸੂਰਜੁ ਚੜ੍ਹੈ ਦਿਨੋਗਿ ਸਭੁ ਸੇਘਟੈ ਆਰਜਾ
 ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਭੋਗਿ ਕੋਈ ਹਾਰੈ ਕੋ ਜਿਏ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਭਾਰਿ ਆਭੁ
 ਕਿ ਆਖਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਥੀ ਮੀਐ ॥ ਨਾਨਕ ਵਟੈ ॥ ਆਪਿ ਫੂਕ ਕਢਾ
 ਏਛਾਹਿ ਪਵੈ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਤ ਸੰਗਾ ਤਿਨਾਂ ਮੁਨਿ ਧਨੁ ਚੈ
 ਜਿ ਬਹੁ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥ ਆਗੁ ਰਪਰਸਾਈ ਘਟਿ ਰਾਨ ਲਾਮਾਨੇ
 ਰੁਗਾਟਾਇ ॥ ਆਲੇਹਾ ਪਾਰ ਜਿ ਭੇਟੀ ਮੇਰੀ ਰਨੁ ਹੋਇ ॥ ਆਇਆ
 ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਮੇਨਾ ਉਪਾਈ ॥ ਮੇਰੀ ਮਿਲਿ ਨਾ ਮੁਧਿ ਮ
 ਇਆ ॥ ਜਿਨਿ ਕੋ ਪਤੈ ਪੁਨੁ ਪੈ ਤਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥੧੯॥
 ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ॥ ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾਜੀ ਦਿਆ ਜੀ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ

ਵੇਰਹਿਨਾਉ। ਖੇਤੀ ਜਿਨਕੀਉ ਜਨੈ ਖਲਵਾਏ ਕਿਆ ਬਾਉ। ਸ
 ਚੈ ਸਰਮੈ ਬਾਹਰੇ ਆਰੈ ਲਚਹਿ ਨਵਾਇ। ਅਕਾਲਿ ਏਹਨ ਅ
 ਖੀਐ ਅਕਾਲਿ ਗਵਾਈਐ ਬਾਇ। ਅਕਲੀ ਜਾਹਿ ਬੁਝੇਈ
 ਐ ਅਕਲੀ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ। ਅਕਲੀ ਪੜਕੈ ਬੁਝੀਐ ਅਕਲੀ
 ਕੀਚੈ ਦਾਨੁ। ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਰਾਹੁ ਏਹੁ ਹੈ ਰਿਗਲਾ ਸੈਤਾਨੁ॥੧॥
 ਮਃ ੨ ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਕਹਾਵੈ ਤੈਸਾ ਐਸੀ ਬਨੀ ਜਰੂਰਤਿ॥
 ਹੋਵਹਿ ਲਿਖਾਈ ਕਨਾਹ ਹੋਵਹਿ ਐਸੀ ਕਹੀਐ ਸੁਰਤਿ। ਜੋ
 ਓਧਾਇਓ ਸੋਫਲੁ ਪਾਏ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਸੁਰਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਬਿਰਖੁ ਹੋਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਫਾਲਿਆ॥
 ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੋ ਲਹੈ ਗੁਰਸ ਬਣੀ ਮਿਲਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ

ਕੈਰਾਣੈ ਜੋ ਰਣੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਆਗਾ ਜਮ ਕਾਲੁ ਜੋ ਹਿਨ

੩੨੨

ਸਕਈ ਪਾਟਿ ਰਾਨੁ ਬਾਲਿ ਆਗਾ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾ

ਇਅਨੁ ਫਿਰਿ ਗਗਨੁ ਗਲਿ ਆਗਾ ॥੨੦॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥

੧

॥ ਸਚੁ ਦਰਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਇਸਨ

੦

ਨੁ ॥ ਦਇਆ ਦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪੁ ਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨੁ

॥ ਜੁਗਤਿ ਧੋਤੀ ਸੁਰਤਿ ਚਉਕਾਤਿ ਲਕੁ ਕਰਣੀ ਹੋਇ ॥ ਰਾ

ਉਭੋ ਜਨ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਤਕੇਣੀ ਕੋਇ ॥੧॥ ਮ ॥ ੩ ॥

ਨਉ ਮੀਨੇ ਮੁਸਚੁ ਜੇ ਕਰੇ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਚਰੇ ॥ ਦਸ

ਮੀ ਦਸੇ ਦੁਆਰ ਜੇ ਠਾਕੈ ॥ ਦਸੀਏ ਕੁਕਾਰਿ ਜਾਣੈ ॥ ਦੁਆ

ਦਸੀ ਪੰਚ ਦਸ ਗਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥ ਅੰ

ਸਾਵਰਤੁਰਹੀਜੈਪਾਠੈਹੋਰਬਹੁਤੁਸਿਖਕਿਆਈਜੈ॥੨॥੫
 ਉੜੀ॥ ॥ ਰੂਪਤਿਰਾਜੇਰੰਗਾਰਾਇਸੰਚਾਹਿਬਿਖੁਆਇ
 ਆਕਾਰਿਕਰਿਹੋਤੁਫਧਾਇਦੇਪਰਵਰਬਹੁਰਾਇਆ॥੫
 ਤੁਕਲਤਨਾਵਿਸਹਹਿਬਹੁਪੀਤਿਲਗਾਇਆਵੇਖਾਇ
 ਆਹੀਆਇਆਪੁਹਿਗਾਈਪਛੁਤਹਿਪਛੁਤਾਇਆ॥
 ਜਮਦਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਹਿਨਾਨਕਹਰਿਭੁਗਾਇਆ॥੨੯
 ॥ਜਲੋਕਮਃ੧॥ ਗਿਆਨਾਵਿਹੁਦਾਗਾਵੈਰੀਤਾ॥
 ਭੁਖੇਮੁਲਾਂਘਰੇਮਸੀਤਿ॥ ਮਖਟੁਹੋਇਕੈਕੀਨਪੜਾਏ॥
 ਫਕਰੁਕਰੇਹੋਰੁਜਾਤਿਗਾਵਾਏ॥ ਗੁਰੁਪੀਰਸਦਾਏਮੰਗਾਣ
 ਜਾਇ॥ ਤਕੈਮੁਲਿਨਲਗੀਐਪਾਇ॥ ਘਾਲਿਖਾਇਕਿ

ਛੁਹਬਹੁਟੇਇ॥ ਨਾਨਕਰਾਹੁਪਛਾਣਹਿਸੇਇ॥ ੧॥ ਮ॥ ੦੯ ੩੨੩

॥ ਮਨਹੁਜਿਅੰਧੇਕੁਪਕਾਹਿਅਗਬਿਰਦਨਜਾਣਨੀ॥
ਮਨਿਅੰਧੈਉਪੈਕਵਾਲਿਦਿਸਨਿਖਰੇਕਰੂਪਾ॥ ਇਕਿਕਾਹਿ
ਜਾਣਹਿਕਾਹਿਅਬੁਝਹਿਤੇਨਰਸੁਖਭਸਰੂਪਾ॥ ਇਕਨ
ਨਾਦਨਬੇਦਨਰੀਅਰਸੁਰਸਕਸਨਜਾਣੀਤੀ॥ ਇਕਨ
ਬੁਧਿਨਬੁਧਿਨਅਕਾਲਿਸਰਅਖਰਕਾਭੇਉਨਲਹੰਤੀ॥
ਨਾਨਕਸੇਨਰਅਸਾਲਿਖਗਜਿਬਿਨੁਗੁਣਗਰਬਕਰੀਤਿ
॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸਰੂਪਾਦਿਤੁਹੈਧਨੁਸੰਪੰਮ
ਇਅਗਹਰਿਅਗਬਿਜੇਖਰਰਦੇਦੇਦੇਸੁਖੁਪਾਇਅਗ॥
ਜੇਹਰਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇਦੇਤਿਭੋਤਿਅਗਇਅਗਗੁਰਮੁਖ

ਨਦਰੀਆ ਵਦਾਮਾਇਆ ਸੁਟਿਪਾਇਆ ॥ ਨਨਕੁਰਗ
ਤਾਹੋਰੁਰਿਤਿਨਾਮਾ ਵਈਹਾਰਿਨਾਮਿਸਮਾਇਆ ॥ ੨੨ ॥
ਸਲੋਕਮ ੦੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਨਿਸੇਵਰੁਰਾਗੀ ॥ ਸ
ਚੈਸਬਦਿਜਿਨਾਏਕਲਿਵਲਾਗੀ ॥ ਗਿਰਪਕੁਟੰਬਮਹਿ
ਸਹਜਿਸਮਾਧੀ ॥ ਨਨਕਨਾਮਿਰਤੇਸੇਸਚੁਖੈਰਾਗੀ ॥ ੧
॥ ਮ ੦੪ ॥ ਗਲਤੈਸੇਵਨਹੋਵਈਕੀਤਾਬਾਇਨਪਾਇ
॥ ਸਬਦੈਸਾਦੁਨਾਮਾਇਓਸਾਰਿਨਲਗੋਰੁਰਾਗੀ ॥ ਸਤਿਗੁ
ਰਪਿਆਰਨਲਗਾਈਮਨਿਹਠਿਆਵੈਜਾਇ ॥ ਜੇਇਕ
ਦਿਖਮਗਾਹਾਭੁਰੇਤਾਂਦਸਾਦਿਖਾਂਪਿਛਾਹਾਜਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁ
ਰਕੀਸੇਵਚਾਕਰੀਜੇਚਲਾਹਿਸਤਿਗੁਰਗੁਣੀ ॥ ਆਪੁਰ

ਵਾਇਸਤਿਗੁਰੂਨੇਮਿਲੇਸਹਜੇਰਹੈਸਮਾਇਆਨਾਨਕ
 ਤਿਨਾਨਾਮੁਨਵੀਸਰੇਸਰੇਮੇਲਿਮਿਲਾਇ॥੨॥ਪਉ
 ਭੀ॥ ॥ਖਾਨਮਲੁਕਕਹਾਇਦੇਕੋਰਹਣਨਪਾਣੀ॥
 ਗੜ੍ਹਮੰਦਰਿਗਚਰੀਰੀਆਕਿਛੁਸਾਬਿਨਜਾਣੀ॥ਜੇ
 ਇਨਸਾਖਤਿਪਉਣਦੇਗਾਧਿਗੁਪੈਗੁਰਤੁਰਾਣੀ॥ਛੁਡੀ
 ਹਾਮੀਮਿਤਪਰਕਾਰਕਰਹਿਬਹੁਮੇਲੁਦਧਾਣੀ॥ਨਾਨਕ
 ਜੇਦੇਵੈਤਿਸਹਿਨਜਾਣਨੀਮਨਮੁਖਿਦੁਖੁਪਾਣੀ॥੨੩॥
 ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਪਾਛਿਪਾਛਿਪੀਰਿਤਮੋਨੀਬਕੇਦੇਸੰਤਾਰਿ
 ਭੁਵਿਬਕੇਭੁਖਧਾਰੀ॥ਵੂਜੇਭਾਇਨਾਉਕਦੇਨਪਾਇਨੀ
 ਦੁਖੁਲਾਗਾਅਤਿਭਾਰੀ॥ਮੁਰਖਅੰਧੈਤੈਗੁਣਸੇਵਹਿ

ਮਾਇਆ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਅੰਦਰਿਕ ਪਟੁ ਉਦਰੁ ਰੁਰਣ
ਕੋਤਾਈ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਹਿ ਗਵਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪ
ਏ ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਪੜ੍ਹਣਾ ਗੁਨਣ
ਇਕੁ ਨਾਉ ਹੋ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ਚਾਰੀ॥ ੧॥ ਮ ੪੩ ॥ ਨਾਂਗੋ ਮ
ਦੁਨਾਗੋ ਜਾਣਾ ਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ ਕਿਆ ਕੀਜੈ
॥ ਜਿਸ ਕੀ ਦਸਤੁ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਇ ਗਾਏ ਸੁਕਿ ਸੋ ਸਿਉ
ਕੀਜੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁਭਾਣਾ ਮੰਨੈ ਸਚ ਜੇ ਹਰਿ ਰਖੁ
ਪੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਦਾਤਾ ਸਦਾ ਲਾਗਿ ਹੁਰ ਸਨਚ
ਮੁਰਵੀਜੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗਾਇਕ ਗਇਆ ਸੀ ਗ
ਰੁਖੁ ਰੁਭਾਂਤਿ ਬਣਾਈ॥ ਰੀਗਾ ਪਰੀਗਾ ਕਤੀ ਫਿਰਿਆ ਪਹਿ

ਰਹਿਧਰਮਾਣੀ॥ ਲਾਲਸੁਪੇਟਵੁਲੀ॥ ਚਿਆਬਹੁਸ ੩੨੫
 ਰਾਬਲਾਣੀ॥ ਦੁਖੁਖਾਣਾਦੁਖੁਰੇਗਣਾਗਰਬੈਗਰਬ ੦
 ਈ॥ ਨਾਨਕਨਾਮੁਨਚੇਤਿਓਅੰਤਿਲਏਛੁਗਾਣੀ॥ ੨੪॥
 ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਸਹਜੇਸੁਖਿਸੁਤੀਸਬਾਦਿਸਮਾਇ
 ॥ ਆਪੇਪ੍ਰਤਿਮੇਲਿਲਈਗਾਲਿਲਾਇ॥ ਦੁਬਿਧਾਬੂਕੀ
 ਸਹਜਿਸੁਗਾਇ॥ ਅੰਤਰਿਨਾਮੁਦਸਿਮਾਮਨਿਆਇ॥
 ਸੇਕੰਠਿਲਾਏਜਿਭੰਨਿਘੜਾਇ॥ ਨਾਨਕਜੇਪੁਰਿਮਿਲੇ
 ਸੇਹੁਦਿਅਗਣਿਮਿਲਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ੩ ॥ ਜਿਨੀਨਾਮੁ
 ਦਿਸਗਰਿਅਗਰਿਅਜਪੁਜਾਪਹਿਰੋਗਿ॥ ਬਿਸਟਾਅੰਦਰਿ
 ਕੀਟਜੇਮੁਠੇਧੰਧੋਰੋਗਿ॥ ਨਾਨਕਨਾਮੁਨਦੀਸਰੈਸੁਠੇਲਾ

ਲਚਹੋਰਿ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹ ਨਿਨਾਮੁ ਮੰ
 ਨਿਅਸਾਥਿ ਰੁਜਾਗੀ ਸੋਈ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਿਤ ਦੇਵੁ
 ਜਾਨਾਹੀ ਕੋਈ॥ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਰੋਖਿ ਨੁਖਿ ਨੁਹਰਿ ਸੋ
 ਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰ ਬਾਨਿਰ ਮਲੁ ਮਲੁ ਖੋਈ॥
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਵਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ਅਮਰਾ ਪਵਹੋਈ
 ॥੨੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਦਿਸਾਗਿ ਆਬੁ
 ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅ
 ਹਿ ਜਿਉ ਸੀਨੀ ਉਪਰਿ ਚੋਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਧਰਤਿ ਜੁ
 ਹਾਵੜੀ ਆਕਾਸੁ ਸੁਰੰਦਾ ਜਪੀਦਿ ਆਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਨਾਮਾ ਦਿਉਦਿ ਆਤਿ ਨਤਨੁ ਖਾਵਹਿ ਕਾਉ॥੨॥੫ਉੜੀ॥

॥ ਨਾਮ ਸਾਲਾਹ ਨਿਭਾਉ ਕਾਰਿ ਨਿਜ ਮਹਿ ਲੀਢਾ
 ਸਾਥਿ ਏਥਾ ਹੁਕਿ ਜੋ ਨਿਨ ਮਾਢ ਨੀਫਿ ਰਿਹੋ ਹਿਨਾ ਬਿ
 ਨਾਸਾ ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੀਰੀ ਗਾਵਿ ਰਹੇ ਸਭੁ ਸਾਸਾਰਿ ਰਾਸਾ
 ॥ ਹਰਿ ਕਾਰੀ ਗੁਕ ਦੇਨ ਉਤਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ਓਇ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੋਮੇ ਲਿਖ ਨੁਨਾਨ ਕਹਰਿ ਪਾਸਾ ॥ ੨੬ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਜਿਚ ਗੁਇ ਹੁਮ ਨੁਲ ਹਰੀ ਫਿਰਿ ਹੋਹੁ ਉ
 ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਮਹਿਕਾਰੁ ॥ ਸਬ ਦੇਸਾ ਦੁਨਾ ਮਾਢਈ ਨਾਮਿ ਨ
 ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਜੇਵਾ ਥਾਇਨ ਪਵਈ ਤਿਸ ਕੀ ਖਾਪਿ ਖਾਪਿ
 ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਕੁਸੇਈ ਮਾਖੀ ਮੈ ਜੋ ਸਿਰਿ ਧ
 ਰੇ ਉਤਾਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੀਨਿ ਲਏ ਸਬਾਇ ਰਖੇ

ਉਰਧਾਰਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਜੋਜਪੁਤਪੁਸੇਵਾਚਾਕਰੀਜੋਖ
ਸਮੇਭਾਵੈ॥ਆਪੇਬਖਸੇਮੇਲਿਲਏਆਪਤੁਗਵਾਵੈ॥ਮਿ
ਲਿਆਕਦੇਨਦੀਛੁਕੈਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਵੈ॥ਨਾਨਕਗੁਰ
ਪਰਜਾਈਸੋਬੁਝਸੀ॥ਜਿਸੁਆਪਿਬੁਝਾਵੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
॥ਸਭੁਕੋਲੈਖੈਦਿਚਿਹੈਮਨਮੁਖਅਹੰਕਾਰੀ॥ਹਰਿਕਾ
ਨਾਮੁਕਦੇਨਚੇਤਈਜਮੁਕਾਲੁਸਿਰਿਮਾਰੀ॥ਪਾਪਾਬਿਕਾ
ਰਮਨੁਰਸਾਭਿਲਦੇਬਹੁਭਾਰੀ॥ਮਾਰਗੁਬਿਖਮੁਰਰਾਵ
ਲਾਕੈਉਤਰੀਐਭਾਰੀ॥ਨਾਨਕਗੁਰਰਾਖੇਸੇਉਬਰੇਹਰਿ
ਨਾਮਿਉਧਾਰੀ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਵਿਲੁਸਤਿਗੁ
ਰਸੇਵੇਸੁਖੁਨਹੀਮਾਰਿਜੀਮਹਿਦਾਰੇਵਾਰਾ॥ਮੋਹਠਗਉਲੀ

ਪਾਈ ਅਨੁਬਹੁ ਦੂਜੈ ਭਾਗੈ ਵਿਕਾਰਾ ॥ ਇਕਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾ
 ਦੀ ਉਬਰੇ ਤਿਸੁ ਜਨੁ ਕਉ ਕਰਹਿ ਸਾਭਿ ਨ ਮਸਕਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਾ ਅਨਾਦਿ ਨਾਨਾ ਮੁਖਿ ਮਾਇਤੂ ਅੰਤਿ ਰਿਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ
 ਦੁਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੩ ॥ ਮਾਇਤੂ ਅਮੋਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸ
 ਰੁਮਰਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਧੀਧਾ ਕਰਤਿ ਮਾਜਨੁ ਮੁਗਾਇ
 ਮਾ ਅੰਦਰਿ ਦੁਖੁ ਸਹਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ
 ਪਾਇ ਮਾਜਨਿ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਮਾਕਰਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਲੇਖਾ ਪੜੀ ਮੇਹਰਿ ਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਪੁਛਿ
 ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸਦ ਹੋਈ ॥ ਜਮ ਕਾਲੁ ਮਿਲੈ ਦੇ
 ਭੇਟ ਸੇਵਕੁ ਨਿਤ ਹੋਈ ॥ ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਮਾਹਿਲੁ ਪਾਇ ਮਾਪ

ਤਿਪਰਗਟੁਲੋਈ॥ ਨਾਨਕਾਮਨਹਦਧੁਨੀਦਰਿਵਜਦੇਮਿ
 ਲਿਆਹਰਿਸੋਈ॥ ੨੮॥ ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਗੁਰਕਾਕ
 ਹਿਆਜੇਕਰੇਸੁਖੀਹੁਸੁਖਸਾਰੁਗੁਰਕੀਕਰਣੀਭੁਉਕਟੀਐ
 ਨਾਨਕਪਾਵਹਿਪਾਰੁ॥ ੧॥ ਮਃ੩ ॥ ਸਚੁਪੁਰਾਣਨਥੀਐ
 ਨਾਮੁਨਮੋਲਾਹੋਇ॥ ਗੁਰਕੈਭੁਦੈਜੇਚਲੇਬਹੁਫਿਨਮ
 ਆਵਦੁਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮਿਦਿਸਾਰਿਐ॥ ਆਵਦਜਾਣ
 ਦੇਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮੰਗਤਜਨੁਜਾਚੈਦਾਨੁਹਾਰਿ
 ਦੇਹੁਸੁਭੁਗਇ॥ ਹਰਿਦਰਸਨਕੀਪਿਆਸਹੈਦਰਸਨਿ
 ਤਿਪਤਗਇ॥ ਖਿਨਪਲਾਘੜੀਨਜੀਵਉਬਿਨੁਦੇਖੇਮਰ
 ਮਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿਨਾਇਖਿਖਿਲਿਆਰਦਿਗਹਿਆ

ਸਰੁਥਾਇ॥ ਸੁਤਿਅਸਾਅਪਿਉਠਾਇਵੇਇਨਾਨਕਾਇ ੨੨੮
 ਵਲਾਇ॥ ੨੮॥ ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਮਨਮੁਖਬੋਲਿਨ
 ਜਾਣਨੀਓਨਾਅੰਦਰਿਕਾਮੁਕੋਧੁਅਹੰਕਾਰੁ॥ ਬਾਉਕੁਬ
 ਉਜਾਣਨੀਸਦਾਗਚਿਤਵਹਿਬਿਕਾਰੁ॥ ਦਰਗਾਹਲੇਖ
 ਮੰਗੀਅੰਓਬੋਹੋਹਿਕੁਫਿਅਗਾ॥ ਅਪੋਸਿਸਟਿਉਪਾਣੀ
 ਅਨੁਅਗੀਪਕਰੇਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕਕਿਸਨੋਆਖੀਅੰਓਸ
 ਰੁਦਰਭੈਅਗੀਪਜਾਚਿਅਗੁ॥ ੧॥ ਮਃ੩ ॥ ਚਰਿਗੁਰਮੁ
 ਖਿਤਿਨੀਅਰਗਧਿਅਜਿਨਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ ਨਾ
 ਨਕਹਉਬਲਿਹਾਰੀਤਿਨਕਉਜਿਨਹਰਿਮਨਿਵਸਿਆ
 ਸੋਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਸਕਰੇਸਰੁਲੋਕੁਬਹੁਜੀ

ਵਲੁ ਜਾਣਿ ਆਗਾ ਨਿਤ ਜੀਵਣੁ ਕਉ ਰਿਤੁ ਗੜ੍ਹ ਮੰਰੁ ਪਸਵਾਰਿਅ ॥
 ॥ ਵਲਵੰਰ ਕਾਰਿਉ ਪਾਵ ਮਾਇਆ ਹੀਰਿ ਆਇਆ ਜਮੁਕ ॥
 ਲੁਨਿ ਹਾਲੇ ਸਾਸ ਆਵੁ ਘਟੈ ਬੇਤਾ ਲਿਯਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਸ ॥
 ਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਖਵਾਲਿ ਆਗਾ ॥ ੩੦ ॥ ਸੋਲੇ ਕਮ
 ੦੩ ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੀਰਿਤ ਵਾਵੁ ਵਖਾਣਦੇ ਮਾਇਆ ਸੋਹ
 ਸੁਆਇ ॥ ਦੂਜੈ ਭਗਇਨਾ ਮੁਦਿ ਸਾਗਿ ਆਮਨ ਮੂਰਖ ਮਿਲੇ ਸ
 ਜਾਇ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਤਿਸੇ ਨ ਸੇਵਨੀ ਦੇਵਾਰਿ ਜਕੁ ਸਮਾਇ ॥
 ਜਮਕਾਫਾ ਹਾਗਾਲ ਹੁਨ ਕਟੀ ਮੇਛਿ ਰਿਛਿ ਰਿਛਿ ਆਵਹਿ ਜਾ
 ਇ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰਬ ਲਿਖਿ ਆਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਤਿਨ
 ਆਇ ॥ ਅਨਾਦਿ ਨੁਨਾ ਮੁਧਿ ਆਇ ਦੇਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ

३२६

ਘਰਿ ਵੇਰਣ ਜਾਇ॥ ਓਨ ਪਰਖਨ ਆਵਣੀ ਅਫਨ ਪਲੇ ਪਾਇ
ਜੇ ਆਪਿ ਪਰਖਨ ਆਵਣੀ ਤਾ ਪਾਰਖੀ ਆਥਾ ਵਹੁਲਾਇ ਓ
ਪਰਖਾਇ॥ ਜੇ ਓਸ ਨਾਲਿ ਰਿਤੁ ਲਾਏ ਤਾ ਵਹੁਲ ਹੋਨ ਉਨਿ
ਧਿ ਪਲੇ ਪਾਇ॥ ਘਰਿ ਹੋਏ ਧਨਿ ਜਗੁ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਸੋਈ ਨ ਹੋਇ॥ ਸਬਦੁ ਸੀਤ ਲੁਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੇ ਤਿਥੇ
ਸੋ ਗੁਰਿ ਜੋ ਗੁਨ ਕੋਇ॥ ਵਸਤੁ ਪਰਾਣੀ ਆਪਿ ਪਗਰ ਬੁਕਰੇ ਮੁਰ
ਖੁਆ ਪੁਗਾਣਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓ ਫਿਰਿ
ਫਿਰਿ ਆਵੇ ਜਾਏ॥ ੧॥ ਮ ੪੩ ॥ ਮਨਿ ਅਨੰਦੁ ਭਾਇ ਅਮਿ
ਲਿ ਮਾਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਸਰਸੇ ਸਜਣੁ ਸੀਤ ਪਿਆਰੇ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ
ਮਿਲੇ ਨਾ ਵਿਛੁੜਾਇ ਬਹੁ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ

ਸਬਦੁਰਾਇਆ ਗੁਰੁਪਾਇਆ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ੩੩੦ ॥
 ਰਿਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਅੰਤ ਰਿਰਖਾ ਉਰਧਾਰੇ ॥ ਅਨੁ
 ਮੁਖਤਿ ਨਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿਕਰੇ ਜਿਸਦੇ ਸਬਦਿ ਸਦਾਰੇ ॥ ਚਿਨ
 ਦੀਆ ਪਿਪਤਿ ਰਖੀ ਸੀਸੇ ਰਾਪਿ ॥ ਆਰਾਜ ਰਣਾਗਤਿ ਪਾਏ ਗੁ
 ਰਦੁਆਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਸੁ ਹੋਲੇ ਭਏ ਮੁਖ ਉਜਲਾਵ
 ਰਬਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਇਸਤੀ ਪੁਰਖੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਦਿ
 ਮੋਹੁ ਦਧਾਇਆ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤੁ ਨਿਤ ਵੇਖੇ ਵਿਰਾਸੈ ਸੋਹਿ ਮਾਇ
 ਆ ॥ ਦੇਸਿ ਪਰਦੇਸਿ ਧਨੁ ਰੋਗਾਇਆ ॥ ਇਸੁ ਹਿਪਾਇਆ ॥
 ਅੰਤਿ ਹੋਵੇ ਵੇਗਾ ਵਿਰਧੁ ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਛੁਡਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕਾ ਵਿਨੁ
 ਨਾਵੈ ਪ੍ਰਿਗੁ ਮੋਹੁ ਜਿਤੁ ਲਾਗਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩੨ ॥ ਸਲੋਕ

ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸਭ ਭੁਖ ਜਾ
 ਏ ॥ ਤਿਸ ਨਾਮੁ ਲਾਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨ
 ਹੋ ਜਿਹੋ ਰੁਖਾਣਾ ਤਿਤੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਸਕ
 ਸਸ ਬਦੁ ਸਲਾਹਣਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩
 ॥ ਜੀਅ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜਿਤ ਸਹਿ ਮੇਲਾਵਹੋਇ
 ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਾਗਿਆ ਨੇਰੁ ਹੋ ਸਬਦੇ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ਪੰ
 ਰਿਤ ਮੇਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਬਕੇ ਭੁਖੁ ਬਕੇ ਤਨੁ ਧਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ
 ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਹੁ ਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰੀ ਪਾਈ
 ਮੇਕ ਰਾਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਇਸਤੀ ਪੁਰ
 ਖੇਅ ਤਿਨੇ ਹੁਬਹਿ ਮੰਦੁ ਪਕਾਇਆ ॥ ਇਸਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ

ਚਲਸੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭੁਗਇਆਗਾ ਕਿਉਰਹੀਐ ਥਿਰੁ ਜਗਿ ਕੋਕ
 ਫੁਹੁ ਉਪਾਇਆਗਾ ਗੁਰਪੂਰੇ ਕੀਚਾ ਕਰੀ ਥਿਰੁ ਕੀ ਧੁਸ ਬਾਇ
 ਆਗਾ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਅ
 ॥੩੩॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਆਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਗੁਰ
 ਕਾ ਭਉ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰੁ ਲੋਕੁ ਲਹਰਿ ਸੁਧਿ ਮਾਤਿ ਗਈ ਸਾਰਿ
 ਨਲਗੋਪਿ ਆਗੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦਰਗ
 ਹ ਮੇਖਦੁ ਆਗੁ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਮੋਢਿ ਲਏ ਆਪੇ ਬਖਸਣੁ
 ਗੁ ॥੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਪੜੀ ਨ ਜੀਵਣਾ ਦਿ
 ਸਰੈ ਸਰੈ ਨਾ ਬਿੰਦਾ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨੁ ਰੁਸੀਐ ਜਿਸ ਹਿਰ
 ਮਾਰੀ ਚਿੰਦਾ ॥੨॥ ਮਃ ੪੪ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਝਿਮਾਝਿ

ਮਾਹਰਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇ। ਦੁਖਬੁਖਕਾੜਾਸਭੁਰ
ਕਾਇਸੀਮੀਪੁਦੁਰਾਛੁਹਬਰਲਾਇ। ਸਭੁਪਰਤਿਭਈਹ
ਰੀਆਵਲੀਅੰਨਜੀਮਿਅਬੋਹਲਲਾਇ। ਹਰਿਅਰਿ
ਤੁਬੁਲਾਵੈਕ੍ਰਿਪਕਰਿਹਰਿਅਪੇਪਾਵੈਥਾਇ। ਹਰਿਤਿਸ
ਹਿਧਿਅਵਹੁਸੰਤਜਨਹੁਜੁਅੰਤੋਲਏਛਰੁਗਇ। ਹਰਿ
ਕੀਰਤਿਭਗਤਿਅਨੰਦਹੈਸਦਾਸੁਖੁਵਸੈਮਨਿਅਗਇ।
ਜਿਨਾਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਅਗਧਿਅਗਤਿਨਾਦੁਖਬੁਖਲਹਿ
ਜਾਇ। ਜਨਨਨਕੁਤਿਪਤੈਰਾਗਇਗੁਣਹਰਿਦਰਸਨੁ
ਦੇਹੁਸੁਭਗਇ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਗੁਰਪੁਰੋਕੀਦਾਤਿਨਿ
ਤਵੇਵੈਚਕੈਸਦਾਣੀਆ। ਤੁਸਿਦੇਵੈਆਪਿਦਈਆਲੁ

ਨਛਪੇਛਪਾਈਆਗਾਹਿਰਵੇਕਵਲੁਪਰਾਸੁਉਨਮਨਿ ॥ ੩੩੨ ॥
 ਲਿਵਲਾਈਆਜੇਕੇਕਰੇਉਸਣੀਗੀਸਾਸਿਰਿਛਾਈਪ ॥
 ਈਆਨਾਨਕਮਾਪੜਿਕੋਇਨਸਕਈਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰਕੀ
 ਵਡਿਆਈ॥੩੪॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਅਮਰੁਵੇਪਰਵਾ
 ਹੁਪੈਤਿਸੁਨਾਹਿਸਿਆਣਪਨਚਲਈਨਹੁਜਤਿਕਰਣੀਜ ॥
 ਈਆਪੁਛੋਰਿਸਰਣਾਇਪਵੈਮੀਨਿਲਏਰਜਗਈ॥ਗੁਰਮੁ
 ਖਿਜਮਰੈਰੂਨਲਗਈਹਉਮੈਵਿਚਹੁਜਗਈ॥ਨਾਨਕਸੇਟਕ
 ਸੇਈਆਖੀਅੰਮੇਜਿਸਰਿਰਹੈਲਿਵਲਾਈ॥੧॥ਮਃ੩ ॥
 ਦਾਤਿਜੋਤਿਸੁਰੁਸੁਰਤਿਤੇਰੀ॥ਬਹੁਤੁਸਿਆਣਪਹਉਮੈਮੇਰੀ
 ॥ਬਹੁਕਰਮਕਮਾਵਹਿਲੋਭਿਮੋਹਿਦਿਆਪੇਹਉਮੈਕਦੇਨਰੁ

ਕੈਫੇਰੀ॥ ਨਾਨਕਾ ਅਪਿਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈਗ
ਲਿਚੀਰੀ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ੪੫ ॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨ
ਣਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਮੇਲਾਇ॥ ਆਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੁ
ਹਾਰੁ॥ ਭਾਗੁ ਪੁਰਾ ਤਿਨ ਜਾਗਿ॥ ਅਜਾਪਿ॥ ਅਗਨਿ ਰੰਕਾਰੁ॥ ਸਾ
ਧੁ ਸੰਗਿ ਤਿਲਾਗਿ॥ ਅਤਰਿ॥ ਅਸੀਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕਾ ਸਿਫ ਤਿਸ
ਲਾਹਕਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਜੈ ਕਾਰੁ॥ ੩੫॥ ਸਲੋਕ ॥ ੪੫ ॥ ਸਭੇ ਜੀ
ਅਸਮਾ ਲਿਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੁ॥ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਮੁਰੁ ਉਪਾਇਤੁ
ਖਦਾ ਲਵੁ ਭੀਨ ਤਰੁ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾ ਰਿਹੋਈ॥ ਸਿਸ
ਟਿਠਰੁ॥ ਲੇਵੁ ਚੁਕੀ ਠਿਲਗਾਇ॥ ਅਪਦਾ ਸਭੁ ਹਰੁ॥ ਨਾਨਕਾ
ਮੁਖਿ॥ ਅਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸਫਲੁ ਘਰੁ॥ ੧॥ ॥ ੪੫ ॥ ॥ ਵੁਠੇ ਮੇਘ

ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰਿ॥ ਰਿਜ ਕੁਉ ਪਾਇ ਓਨੁ ਮ ੩੩੩
 ਗਲਾ ਠਾਂਢਿ ਪਈ ਸੀਸਾਰਿ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਾਰਿ ਮਾਹੋਇ ਮਾਸਿ
 ਮਰਤੁ ਮਗਾ ਮਾਪਾਰਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਪਣੀ ਸਚੇ
 ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਕੀਤਾ ਲੋਕੁ ਪਿਸੇ ਕਰਹਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬ
 ਲਿਹਾਰਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਵਡਾ ਅਗੰਪ ਅਰੀ ਮੁਹੇ ਵਡੀ
 ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦੇ ਪਿਵਿਗਾ ਸਿਆਮੰਤ ਰਿਸੰ
 ਤਿਆਈ॥ ਸਰੂਪੇ ਅਗੰਪ ਵਰਤਦਾ ਮਾਪੇ ਹੋਭਾਈ
 ॥ ਅਗੰਪ ਨਾ ਬੁਝੁ ਨ ਥੀ ਅਨੁਸਭੁ ਹੁਕਮਿ ਬਲਾਈ॥ ਨਾ
 ਨ ਕਹਾਰਿ ਭੁਏ ਸੋ ਕਰੇ ਸਭੁ ਚਲੇ ਰਜਾਈ॥ ੩੬॥ ੧॥ ਸੁ
 ਧਾ॥ ॥ ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਰਾਣੇ ਕੈਲ

ਸਤਥਾਮਾਲਦੇਕੀਧੁਨੀ॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਸਲੋਕਮਦਲਾ੩

॥ ਗੁਰਿਮਿਲਿਐਮਨਰਹਸੀ

ਐਜਿਉਵੁਠੈਪਰਦਿਸੀਗਾਰੁ॥ ਸਭੁਦਿਸੈਹਰੀਆਵਲੀ
ਸਰਭੁਰੇਸੁਭੁਰਤਾਲਾ॥ ਅੰਦਰੁਰਹੈਸਰਗੀਗਿਜਿਉਮੰਜੀ
ਠੈਲਾਲਾ॥ ਕਮਲੁਦਿਗਸੈਸਭੁਮਨਿਗੁਰਕੈਸਬਾਦਿਨਿਹ
ਲਾ॥ ਮਨਮੁਖਦੂਜੀਤਰਫਹੈਦੇਖਪੁਨਦਗਿਨਿਹਾਲੀ॥ ਫ
ਹੀਫਾਥੇਮਿਰਗਾਜਿਉਸਿਰਿਦਿਸੈਜਮਕਾਲਾ॥ ਖਾਧਿਅ
ਤ੍ਰਿਸਨਾਨਿਦਾਬੁਰੀਕਾਮਰੋਪੁਦਿਕਰਾਲਾ॥ ਏਨੀਅਖੀਨ
ਦਰਿਨਆਵਈਜਿਰਗੁਸਬਾਦਿਨਕਰੈਬੀਚਾਰੁ॥ ਤੁਧੁ
ਕਾਵੈਸਤੀਅੰਚਕੈਆਲਜੀਜਾਲਾ॥ ਮੁਲੁਰਹੈਗੁਰੁ

ਸੇਵਿਐਰੁਪਉੜੀਬੋਹਿਬੁ। ਨਾਨਕਲਗੀਤਤੁਲੇਸਚਾ ॥ ੩੩੪ ॥
 ਮਨਿਸਚੁ॥੧॥ਮਹਲਾ੧ ॥ ਹੇਕੋਪਾਪਰੁਹੇਕੁਦਰੁਗੁਰ
 ਪਉੜੀਨਿਜਬਾਨੁ। ਰੁਕੁਉਠਾਕੁਰੁਨਾਨਕਾਸਭਿਸੁਖਸਾਰ
 ਉਨਾਮੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੀਨੈਆਪੁਸਾਜੀਆਪੁਪ
 ਛਾਣਿਆਮੀਬਰੁਪਰਤਿਵਿਛੋੜਿਚੰਦੋਆਤਾਣਿਆਆਵਿ
 ਦੁਖੀਮਾਗਗਨੁਰਹਾਇਸਬਦੁਨੀਸਾਣਿਆਸੁਰਜੁਚੰਦੁਉ
 ਪਾਇਜੋਤਿਸਮਾਣਿਆਕੀਏਗਤਿਵਿਨੰਤੁਚੋਜਾਵਿਗੁਆ ॥ ੩ ॥
 ਭੀਰਥਪਰਮਵੀਰਾਰਨਾਵਣਪੁਰਬਾਣਿਆਤੁਪੁਸਾਰਿਅ
 ਦਰੁਨਕੋਇਕਿਅਪਿਵਖਾਣਿਆਸਚੈਤਖਤਿਨਿਵਾਸੁਹੋਰੁਅ ॥ ੪ ॥
 ਵਣਜਾਣਿਆ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ ਨਾਨਕਸਾਵਣਿਜੇ

ਵੇਸੈਰਹੁਰਮਾਹਹੋਇ। ਨਾਗਾਂਮਿਰਗਾਂਮਛੀਅੰਰਸੀਅੰ
ਘਰਿਧਨੁਹੋਇ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਨਾਨਕਸਾਵਣਿਜੇਵੇਸੈਰਹੁ
ਵੇਛੋਰਹੋਇ। ਗਾਈਪੁਤਾਨਿਰਧਨਾਂਪੰਥੀਚਾਕੁਰਹੋਇ॥
੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੂਸਚਾਸਾਰਿਅਾਰੁਜਿਨਿਸਚੁਦਰਤਾ
ਇਆ। ਬੈਠਾਤਾਨੀਲਾਇਕਵਲਲਛਪਾਇਆ। ਬ੍ਰਹਮੇਵ
ਗੁਰਹਾਇਅੰਤੁਨਪਾਇਆ। ਨਾਤਿਸੁਬਾਪੁਨਮਾਇਕਿਨਿ
ਤੂਜਾਇਆ। ਨਾਤਿਸੁਰੂਪੁਨਰੇਖਿਵਰਨਸਬਾਇਆ। ਨਾ
ਤਿਸੁਰੂਪੀਪਾਅਸਰਜਾਪਾਇਆ। ਗੁਰਮਾਹਿਅਪੁਜਮੇ
ਇਸਬਵਦਰਤਾਇਆ। ਸਰੇਹੀਪਤੀਆਇਸਾਰਿਸਮ
ਇਆ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਵੇਦੁਬੁਲਾਇਆਵੇਦਗੀ

ਪਕੜਿਓ ਢੋਲੇ ਬਾਂਹ ॥ ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇ ॥ ੨੨੫ ॥
 ਜੇ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੨ ॥ ਵੈਦਾ ਵੈਦੁ ਸੁਵੈਦੁ ਤੂ ਪਹਿਲਾਰੇ
 ਗੁਪਛਾਣੁ ॥ ਮੇਸਾ ਦਾਰੂ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਵੈਦੋ ਰੋਗਾ ਘਾ
 ਣਿ ॥ ਜਿਤੁ ਦਾਰੂ ਰੋਗੁ ਉਠਿ ਅਹਿਤੁ ਨਿਸੁ ਖੁਵੈ ਸੇ ਮਾਇ ॥
 ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਹਿ ਮਾਪਣਾ ਤਾਨ ਕਵੈਦੁ ਸਦਾਇ ॥ ੨ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ਼ੁ ਦੇਵਉ ਪਾਇ ਮਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮੇ ਵਿਤੇ ਬੇਦ ਪੁਜਾ ਲਾਇ ਮਾ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਮੁ
 ਰਾਜਾ ਮਾਇ ਮਾ ॥ ਵੈਤਾਨ ਮਾਰੇ ਪਾਇ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਇ ਮਾ
 ॥ ਈਸਾ ਮਹੇਸ਼ੁ ਰੁਸੈ ਵਤਿ ਨੀਅਤੁ ਨ ਪਾਇ ਮਾ ॥ ਸਰੀ ਕੀ ਮ
 ਤਿਤੁ ਖੁਤੁ ਰਾਇ ਮਾ ॥ ਦੁਨੀਆ ਧੀਧੈ ਲਾਇ ਮਾ ॥ ਪੁਛੁ ਪਾ

ਇਅਗਾਧਰਮਕਰਾਏਕਰਮੁਪੁਰਖੁਫੁਰਮਾਇਅਗਾ॥੩॥ਜੋ
 ਕਮ॥੪॥ ॥ਜਾਵਣੁਅਗਇਅਗਹੇਸਖੀਕੀਤੀਰਿਤਿਕਰੇ
 ॥ਨਾਨਕਸੁਰਿਸਰਹਿਦੇਹਾਗਾਣੀਜਿਨਅਵਰੀਲਾਗਾ
 ਨੇਹੁ॥੧॥ਮ॥੧॥ ॥ਜਾਵਣੁਅਗਇਅਗਹੇਸਖੀਜਲ
 ਹਰੁਬਰਸਨਹਾਰੁ॥ਨਾਨਕਸੁਖਿਸਵਨੁਸੇਹਾਗਾਣੀਜਿ
 ਨਸਪਨਾਗਲਿਪਿਅਗੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਪੋਛਿਝ
 ਪਵਾਇਮਲਾਖਾੜਾਰਚਿਅਗਾਲਬੇਭੁੜੁਭੁਪਾਇਗੁਰ
 ਮੁਖਿਮਾਰਿਅਗਾਮਨੁਮੁਖਮਾਰੇਪਛਾਨਿਮੁਰਖੁਕਾਰਿਅ
 ॥ਅਗਪਿਭਿਝੈਮਾਰੈਅਗਪਿਅਗਪਿਕਾਰਨੁਰਾਚਿਅਗਾਸ
 ਭਨਾਖਸਮੁਣਕਹੈਗੁਰਮੁਖਿਜਾਣੀਐ॥ਹੁਕਮੀਲਿਖੇ

ਸਿਰਿਲੇਖੁ ਵਿਲੁਕਲਮਮਸਦਾਣੀਐ॥ ਸਤਸੰਗਾਤਿ

੩੩੬

ਮੇਲਾਪੁਜਿਥੈਹਰਿਸਦਾਦਖਾਣੀਐ॥ ਨਾਨਕਸਚਾ

ਸਬਦੁਸਲਾਹਿਸਚੁਪਛਾਣੀਐ॥ ੪॥ ਸਲੋਕਮਃ੩

॥ਉਨਵਿਉਨਵਿਅਗਏਅਗਅਵਰੰਕਰੇਦਾਵੀਨਿ॥

ਕਿਆਜਾਣਾਤਿਸੁਸਾਹਸਿਉਕੇਦਰਹਸੀਰੰਗੁ॥ ਰੰਗੁ

ਰਹਿਅਗਤਿਨੁਕਾਮਣੀਜਿਨਮਨਿਭਉਭਾਉਹੋਇ॥ ਨ

ਨਕਭੈਭੁਗਇਬਾਹਰੀਤਿਨਤਨਿਸੁਖੁਨਹੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ

੩ ॥ਉਨਵਿਉਨਵਿਅਗਏਅਵਰਸੈਨੀਗੁਨਿਪੰਗੁ॥

ਨਾਨਕਦੁਖੁਲਾਗਾਤਿਨਕਾਮਣੀਜਿਨਕੰਤੈਸਿਉਮਨਿ

ਭੰਗੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ਵੇਵੈਤਰਫਾਉਪਾਇਇਕੁਦ

ਰਤਿਆਗ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਹੁ ਪਾਤਿਆ ॥
 ਪਰਾਵਿਰਤਿ ਨਿਰਾਵਿਰਤਿ ਹਾਠਾ ਦੇਵੈ ਵਿਚਿ ਧਰਮੁ ਫਿਰੈ ॥
 ਬਾਗਿ ਰਿਆਗ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਚੈ ਕੂੜਿਆ ਰਾਤਿ ਨੀ ਨਿਹਚ ਉਦ
 ਰਗਾਹ ਹਾਗਿ ਰਿਆਗ ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਾਇ ਸੁਰਹੈ ਕਾਮੁ ਕੋਧੁ
 ਜਿਨੀ ਮਾਗਿ ਰਿਆਗ ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਾ ਲਿਸਬਾਇ ਸਦਾ
 ਰਿਆਗ ਸੇਭੁ ਗਤ ਤੁਧੁ ਭਾਵ ਦੇਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਗਿ ਰਿਆ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਨਿਆ ਪਣਾਤਿ ਨਾਵਿਟ ਹੁਹ ਉਦਾਰਿਅ ॥
 ॥੫॥ ਸੋਲੈ ਕਮ ॥੩॥ ॥ ਉਨਾਵਿ ਉਨਾਵਿ ਮਾਇਆ ਵਰ
 ਸੇ ਲਾਇ ਬੁਝੀ ॥ ਨਾਨਕ ਭਾਵੈ ਚਲੈ ਕੀਤ ਕੈ ਸੁਮਾਦੇ ਸਦ
 ਰਲੀ ॥੧॥ ਮ ॥੩॥ ॥ ਕਿਅ ਉਨਿ ਉਨਿ ਦੇਖ ਹੁਬ ਪੁਝੈ

ਇਸਮੇਘੇਹਾਬਿਕਿਛੁਨਾਹਿ॥ਜਿਨਿਏਹੁਮੇਘਪਠਾਇ ੩੩੭
 ਅਗਤਿਸੁਰਾਖਹੁਮਨਮਾਹਿ॥ਤਿਜਨੇਮੀਨਿਦਸਾਇਸੀ
 ਜਾਕਉਨਦਰਿਕਗੇਇ॥ਨਾਨਕਨਦਰੀਬਾਹਰੀਜਬੁਕ
 ਰਣਪਲਾਹਕਗੇਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੋਹਰਿਸਦਾਸ
 ਰੇਵੀਮੇਜਿਸੁਕਰਤਨਲਾਗੈਦਾਗੁ॥ਅਭਾਣੇਅਕਾ
 ਸਕਰਿਖਿਨਮਾਹਿਛਾਹਿਉਸਾਰਣਹਾਰੁ॥ਅਪੇਜਗਤੁ
 ਉਪਾਇਕੈਕੁਦਰਤਿਕਰੇਵੀਚਾਰੁ॥ਅਨਮੁਖਅਗੈਲੇਖਾਮੰ
 ਰੀਮੇਬਹੁਤੀਹੋਵੈਮਾਗੁ॥ਗੁਰਮੁਖਿਪਤਿਜਿਉਲੇਖਾਨਿ
 ਬਛੈਬਖਸੇਸਿਫਤਿਭੰਗੁਗਾ॥ਓਥੈਹਬਹੁਨਅਪਛੈਕੁਕ
 ਨਸੁਣੀਮੇਪੁਕਾਰੁ॥ਓਥੈਸਤਿਗੁਰੁਬੇਲੀਹੋਵੈਕਫਿਲਾਏ

ਅੰਤੀਵਾਰਾ। ਏਨਾਜੰਤਨੋਹੋਰਸੇਵਨਹੀਸਤਿਗੁਰਾਸਿਰਿਕਰ
ਤਾਰਾ॥੬॥ ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾਜਿਸਨੋਤੂਪੁਕਾਰ
ਦਾਤਿਸਨੋਲੋਚੈਸੁਕੋਇ॥ ਆਪਣੀਕਿਰਪਾਕਰਿਕੈਵਸ
ਸੀਵਣੁਬਿਣੁਹਰਿਅਹੋਇ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਪਾਣੀਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਲਾਬੁਝੈਕੋਇ॥ ਬਹਿਦਿਅਉਠਾਇਅਨਿਤਧਿਆਈ
ਐਸਦਾਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਅੰਮ੍ਰਿਤਸਦਹੀਵਰਸ
ਦਾਗੁਰਮੁਖਿਦੇਵੈਹਰਿਸੋਇ॥੭॥ ਮਃ੩ ॥ ਕਲਮਾਲਿ
ਹੋਈਮੇਦਨੀਅਰਦਾਸਿਕਰੇਲਿਵਲਾਇ॥ ਸਰੈਸੁਦਿਅ
ਕੰਨਦੇਧੀਰਕਦੇਵੈਸਹਾਜਿਸੁਭਾਇ॥ ਏਵੈਨੋਫੁਰਮਾ
ਇਆਵੁਠਾਛਹਥਰਲਾਇ॥ ਅਨੁਪਨੁਉਪਜੈਬਹੁ

ਅਣਾਕੀਮਤਿਕਹਣੁਨਜਾਇ॥ ਨਨਕਨਮੁਸਲਾਹਿ ੨੩੮
 ਤੁਸਤਨਜੀਮਾਦੇਦਾਰਿਜਕੁਸੰਬਾਹਿ॥ ਜਿਤੁਖਾਧੇਸੁ
 ਖੁਊਪਸੈਫਰਿਦੁਖਨਲਾਰੀ॥ ਮਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਹਰਿਜੀਉਸਚਾਸਚੁਤੁਸਚੇਲੈਹਿਮਿਲਾਇ॥ ਫੂ
 ਜੈਦੁਜੀਤਰਫਹੈਕੁਛਿਮਿਲੈਨਮਿਲਿਅਜਾਇ॥ ਅ
 ਪੈਜੋਛਿਵਿਛੋੜਿਅਪੈਕੁਦਰਤਿਦੋਇਦਿਖਾਇ॥ ਮੋਹੁ
 ਸੋਗੁਦਿਜੋਗੁਹੈਪੁਗਬਾਲਿਖਿਅਕਮਾਇ॥ ਹਉਬਾਲਿ
 ਹਾਰੀਤਿਨਕਉਜਹਰਿਰਰਲੀਰਹੋਲਿਵਲਾਇ॥ ਜਿ
 ਉਜਲੁਮਾਹਿਕਮਲੁਮਲਿਪਤਿਹੈਅੰਸੀਬਲਤਬਲ
 ਇ॥ ਸੇਸੁਖੀਏਸਦਾਸੋਹਦੇਜਿਨਦਿਰਹੁਆਪੁਗਦਾ

ਇਹ ਸੁਭਾਸ਼

ਇਹ ॥ ਤਿਨ ਜੋ ਗੁਣਿ ਜੋ ਗੁਕ ਦੇ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿ ਕੋ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ
॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਣਾ ਹੀ ਮੇ ਜਿਉ
ਵਸਿ ਸਭਾ ਵਿਛੁਹੋਇ ॥ ਤਿਸੇ ਸਰੇ ਵਹੁ ਪਾਣੀ ਹੋ ਤਿਸੁ ਬਿ
ਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਸ
ਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਸਚ ਸਾਮੁ ਲਿਨ ਹੋਵਈ ਸਭਾ ਚਿੰਤ
ਵਿਚੁ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਵਿਛੁਹੋਇ ਕਪਣਾ ਵਿਛੁਨ ਜਾਇ ॥ ਸ
ਚਾ ਜਾਹਿ ਬੁਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਮਨਿ ਚਿਦਿ ਅੰਫਲੁ ਪਾਇ
॥ ਨਾਨਕਾ ਤਿਨ ਕਾ ਮਾਖਿ ਮਾਮਾ ਪਿਸੁ ਲੇ ਜਿ ਲਾਇ ਮ
ਨ ਪਨੈ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਵਰਸਦਾ ਬੂ
ਝਨਿ ਬੂਝਣ ਹਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਬਾਝਿ ਮਾਹਰਿ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗ੍ਰੰਥਿ ਆਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਰਿ ॥ ੩੩੯ ॥
 ਸਦਾ ਗ੍ਰੰਥਿ ਰਾਤੇ ਹਉ ਮੈ ਭੀ ਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ
 ਕਾਨਾ ਮੁਖੈ ਵਰ ਸੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨ
 ਦਰੀ ਆਇ ॥ ਆਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਗਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉ
 ਫੀ ॥ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਕਿ ਉਤੋ ਲੀ ਮੈ ॥ ਵਿਣੁ ਤੋ ਲੇ ਪਾਇ ॥ ਮ
 ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਾ ਦਿਵੀ ਚਾਰੀ ਮੈ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ
 ਸਮਾਇ ॥ ਅਪਣਾ ਮਾਪੁ ਮਾਪਿ ਤੋ ਲਾਜੀ ॥ ਆਪੇ ਮਿਲੈ
 ਮਿਲਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀ ਮਾਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾ
 ਇ ॥ ਹਉ ਬਾਲਿ ਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿ ਨਿਜਰੀ ਬੁਝ
 ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਇ ॥ ਜਗਤੁ ਮੁਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਟੀ ਮੈ ਮਨ ਮੁ

ਖਬੂਝਨਪਾਇ॥ਵਿਦੁਨਵੈਨਾਨਿਨਚਲਸੀਜਾਜੀਜਨ
 ਮੁਗਾਦਾਇ॥ਗੁਰਮਤੀਜਾਗੋਤਿਨੀਘਰੁਰਖਿਆਵੁਤਾਕ
 ਵਿਛੁਨਵਸਾਇ॥੮॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਬਾਬੀਹਾਨਾਬਿ
 ਲਲਾਇਨਾਤਰਸਾਇਏਹੁਮਨੁਖਸਮਕਾਹੁਕਮੁਮੀਨਿਨ
 ਨਕਹੁਕਮਿਮੀਨਿਮੇਤਿਖਉਤਰੇਚੜ੍ਹੇਚਵਗਾਲਿਟੰਨੁ॥੧
 ॥ਮਃ੩ ॥ਬਾਬੀਹਾਜਲਮਾਹਿਤੇਰਾਵਾਸੁਪੈਜਲਹੀ
 ਮਾਹਿਫਿਰਾਹੀ॥ਜਲਕੀਜਾਰਨਜਾਣਹੀਤਾਤੰਬੁਕਣਪ
 ਹੀ॥ਜਲਬਲਚਹੁਇਸਿਵਰਸਦਾਖਾਲੀਕੋਬਾਉਨਾਹਿ
 ॥ਏਤੈਜਾਲਿਵਰਸਦੈਤਿਖਮਰਹਿਭਾਗਾਤਿਨਾਕੇਨਾਹੀ॥ਨ
 ਨਕਗੁਰਮੁਖਿਤਿਨਸੋਝੀਪਈਜਿਨਦਸਿਆਮਨਮਾਹੀ॥

੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਾ ਬਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ੩੪੦
 ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾ ਮੁਖਿ ਆਇਤੁ ਬੈਸ ਮਾਇਆ
 ॥ ਜੁਗ ਛਤੀ ਹਰੁ ਬਾਰੁ ਤਿਸ ਹੀ ਭੁਗਇਆ ਜਲਾ ਬੰਬ
 ਅਸਰਾ ਲੁਤਿ ਨੈਵਰਤਾਇਆ ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ ਅਰੀਸੁ
 ਸਰਜੀਤੁ ਸਬਾਇਆ ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਵਾਹੁ ਖਤਿ ਹ
 ਇਆ ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ਦੂਜਾ ਭੁਗਇਆ ਰਖੈ ਰ
 ਖਣੁ ਹਾਰੁ ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੯ ॥ ਜਲੈ ਕਮਲੰ ੩
 ॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਸਭ ਤੈਵਰ ਸਦਾ ਵਰਸੈ ਭਗੈ ਸੁਭਾਇ
 ਸੇ ਬਿਰਖਾ ਹਰੀ ਆਵ ਲੇਜੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾ
 ਨਕਨ ਦਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਏਨ ਜੀਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਅੰ ੩

॥ ਭਿੰਨੀਰੈਦਿਚਮਕਿਆਵੁਠਾਛਹਬਰਲਾਇ॥ ਜਿਤੁ
ਵੁਠੈਅਨੁਧਨੁਬਹੁਤੁਉਪਜੈਜਾਂਸਹੁਕਰੇਰਜਾਇ॥ ਜਿਤੁ
ਖਾਧੈਅਨੁਤ੍ਰਿਪਤੀਐਜੀਅੰਜੁਗਤਿਸਮਾਇ॥ ਏਹੁਧਨੁ
ਕਰਤੇਕਾਖੇਲੁਚੈਕਦੇਆਵੈਕਦੇਜਾਇ॥ ਗੀਅਨੀਆਕ
ਧਨੁਨਾਮੁਚੈਸਦਹੀਰਚੈਸਮਾਇ॥ ਨਨਕਜਿਨਕਉਲਟ
ਰਿਕਰੇਤਾਂਇਹੁਧਨੁਪਲੈਪਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਆ
ਪਿਕਰਾਏਕਰੇਆਪਿਹਉਕੈਸਿਉਕਰੀਪੁਕਾਰਾ॥ ਆਪੇਲੇ
ਖਾਮੰਗਸੀਆਪਿਕਰਾਏਕਾਰਾ॥ ਜੇਤਿਸੁਭਾਵੈਜੇਥੀਐਹੁ
ਕਸੁਕਰੇਗਾਵਾਰਾ॥ ਆਪਿਛੁਭਾਏਛੁਟੀਐਆਪੇਬਖਸਦ
ਹਾਰਾ॥ ਆਪੇਵੇਖੈਸੁਦੇਆਪਿਸੁਭਸੈਦੇਆਧਾਰਾ॥ ਸੁਭਮਹਿ ੩੬

ਏਕੁ ਵਰਤ ਦਗ ਜਿ ਰਿਸਿ ਰਿਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ੩੪੭
 ਵੀਚਾਰੀ ਐਲਗੇ ਸਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀ
 ਐ ਆਪੇ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ
 ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਮਤ ਕੋ ਭਗੀ ਮਭੁਲਾਇ ॥ ਏਹੁ ਬਾਬੀਹਾ ਪ
 ਸੁਹੈ ਇਸਨੋ ਬੁਝਣ ਨਾਹਿ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ
 ਪੀਤੋ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿ ਨ ਪੀਆ ਤਿਨ ਬਹੁ
 ਕੁਨ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਲਾਰੁ ਸੀਤ ਲਹਾਰੁ
 ਹੈ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ਐਸਾ ਤਿਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰ
 ਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਰਤੇ ਸਭ ਲੋਇ ॥ ਵੁਠੈ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਹੋਇ ਧਰ
 ਣੀ ਨੋ ਸੀ ਗਾਰੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾਇ ਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਹੈ ਜਲ

ਧੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਸੋ ਜ
 ਨੁ ਮੁਕਤੁ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚਾ ਦੇ ਪਰ
 ਦਾਇ ਕੋ ਰੂਪ ਲੀ ॥ ਤੁਸਤੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਗੀ ਪਦੁ ਜੇ ਕਿ
 ਸੁ ਗਾਣੀ ॥ ਮਾਣਸ ਕੁਛ ਗਾਰਬੁ ਸਚੀ ਤੁਧੁ ਮਣੀ ॥ ਆਵ
 ਗਓ ਦੁਰਗਇ ਉਪਾਣੀ ਮੇਦਨੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆ
 ਪਣਾ ਆਇ ਆਤਿ ਸੁਗਾਣੀ ॥ ਜੇਹਉ ਮੇ ਵਿਰਹੁ ਜਾਇ
 ਤ ਕੇਹੀ ਗਾਲਤ ਗਾਣੀ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਮੋਹਿ ਗੁਬਾਰਿ ਜਿਉ ਭੁ
 ਲਾ ਮੀਝਿ ਵਲੀ ॥ ਕਟੇ ਪਾਪ ਅਸੀਖਨਾ ਵੈ ਇਕ ਕਣੀ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾਖਸੇ ਕਾਮਹਲੁ ਨ ਜਾ
 ਲਹੀ ਮਹਲੁ ਵੈਖਾ ਅਰਦਾਸਿ ਪਾਇ ॥ ਆਪਣੇ ਭਟੇ ਬ

ਹੁਤਾ ਬੋਲਾਹਿ ਬੋਲਿਆ ਥਾਇਨ ਪਾਇ। ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਦਾ
 ਤਾਰੁ ਹੈ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਫਲੁ ਪਾਇ। ਬਾਬੀਹਾ ਕਿਆ ਬਪੁਕਾਸ
 ਗਤੈ ਕੀ। ਤਿਖ ਜਾਇ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਭਿੰਨੀ ਰੈਇ
 ਬੋਲਿਆ ਸਹਜੇ ਸਾਰਿ ਬੁਭਾਇ॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਮੇਰਾ ਜੀਉ
 ਹੈ ਜਲਾ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਗੁਰਸ ਬਟੀ ਜਲੁ ਪਾਈ
 ਮੇਰਿ ਰਹੁ ਆਪੁ ਗਏ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਬਿਨੁ ਰਸਾਨਾ ਜੀ
 ਵਈ ਸੋ ਜਾਤਿ ਗੁਰਿ ਵੀ॥ ਅਗਮਿ ਲਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਖੰਡੁ ਪਤਾਲਾ ਅਸੀਖੋ ਮੇਰਾ ਲਤਨ ਹੋਈ॥ ਤੁਕਰਤਾ ਗੋਇੰਦੁ
 ਤੁਧਾ ਸਿਰਜੀ ਤੁਧੈ ਗੋਈ॥ ਲਖ ਰਉਗਾ ਜੀ ਹਮੇਦਨੀ ਤੁਝ
 ਹੀ ਤੇ ਹੋਈ॥ ਇਕਿ ਗਾਜੇ ਖਨ ਮਲੁ ਕਕਹਹਿ ਕਹਾਵਹਿ ਕੋ

ਈ॥ ਇਕਿ ਸਾਹਜ ਦਾ ਵਾਹਿ ਸੀਰਿ ਪਨੁ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ
 ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੋ ਇਕ ਮੰਗਤੋ ਸਭ ਨਾ ਸੀਰਿ ਸੋਈ॥ ਦਿਲੁ
 ਨਾਵੈ ਬਾਜਾਰੀਆ ਭੀ ਹਾਵਾਲਿ ਖੋਈ॥ ਭੁਭ ਨਿਭੁਟੇ ਨਾ
 ਨਕਾ ਸਰੁ ਕਰੇ ਸੁਖੋਈ॥ ੧੨॥ ਜਲੋ ਕਮੰ ੦੩ ॥ ਬਾਬੀ
 ਹਾਗੁਣ ਵੰਤੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਮਉਗੁਣ ਵੰਤੀ ਦੁਰਿ
 ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਤੇ ਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ॥ ਭੁਕ
 ਪੁਕਾਰਨ ਖੋਵਈ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਮਿਰਤੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲੈ ਸਬਾਇ ਗੁਰੂ ਕੈ ਪਾਲਾ॥ ੧॥ ਮ ੦੩
 ॥ ਬਾਬੀ ਹਾਬੇ ਨਤੀ ਕਰੇ ਕਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਜੀਅ ਦੇ
 ਨਾ॥ ਜਲਾ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨਉ ਤਰੈ ਛੁਟਾ ਕਿਜਾ ਹੋ ਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਾਨਾ ਤੂਸੁਖੁਦਾਤਾ ਬੇਅੰਤਿ ਹੈ ਗੁਣ ਦਾਤ ਨੇਧਾਨੁ ॥ ਨਨਕ ਗੁਰਮੁ

ਖਿਬਖਸਲਏਅੰਤਿ ਬੇਲੀਹੋਇਭਗਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥

॥ ਅਪੇਜਗਤਉਪਾਇਕੈਗੁਣਅਉਗੁਣਕਰੇਬੀਚਾਰੁ ॥

ਕੈਗੁਣਸਰਬਜੰਜਾਲੁਹੈਨਾਮਿਨਪਰੋਪਿਆਗੁਗੁਣਛੋਰਿ

ਅਵਗਾਣਕਮਾਵਦੇਵਰਗਹੋਹੋਹਿਖੁਆਗੁਜੁਮੇਜਨਮੁਤਿ

ਨੀਹਾਰਿਅਗਕਿਤੁਆਏਜੰਸਗਰਿ ॥ ਸਰੋਸਬਇਮਨਿਮਾਰਿ

ਅਅਹਿਨਿਸਿਨਾਮਿਪਿਆਗਰਿ ॥ ਜਿਨੀਪੁਰਖੀਉਰਿਧਾਰਿ

ਅਸਰਾਅਲਖਅਪਾਗੁ ॥ ਤੂਗੁਣਦਾਤਾਨਿਧਾਨੁਹਰਿਅਸੀ

ਅਵਗਾਣਿਅਗ ॥ ਜਿਸੁਬਖਸੇਸੋਪਾਇਸੀਗੁਰਸਬਦੀਵੀ

ਚਾਰੁ ॥ ੧੩ ॥ ਸਭਲੇਕਮਃ ੫ ॥ ਰਾਤਿਨਵਿਹਾਵੀਸਾਕਤਾਂ

ਜਿਨਾਵਿਸਰੈਨਾਉ ॥ ਰਾਤੀਦਿਨਸਸੁਹੇਲੀਅਨਨਕਹਾਰਿਗੁ

ਲਗਾਉ॥੧॥ਮ॥੪੫ ॥ ਰਤਨਜਵੇਹਰਮਾਲਕਾਹਭੇਮਲੀ
 ਮਥੀਨਿ॥ ਨਨਕਜੋਪ੍ਰਭਭਾਇਆਸਚੈਦਰਿਸੋਹੰਨਿ॥੨॥੫
 ਉੜੀ॥ ॥ ਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਸਚੁਸਮਾਲਿਮਾ॥
 ਅੰਤਿਖਲੇਮਾਮਾਇਜਿਸਤਿਗੁਰਮਰੋਪਾਲਿਮਾਪੋਰਿ
 ਨਸਕੈਜਮਕਾਲੁਸਚਾਰਖਵਾਲਿਮਾ॥ ਗੁਰਸਾਖੀਜੋਤਿਜ
 ਗਾਇਦੀਵਾਬਾਲਿਮਾ॥ ਮਨਮੁਖਿਵਿਣੁਨਵੈਕਾਜ਼ਿਮਾਰਫਿ
 ਰਹਿਬੇਤਾਲਿਮਾ॥ ਪਸੁਮਾਲਸਚੀਮਿਪਲੇਦੇਅੰਦਰਹੁਕਾ
 ਲਿਮਾ॥ ਸਚੇਦਰਤੈਸਚੁਸਚੈਸਬਦਿਨਿਹਾਲਿਮਾ॥ ਨਨ
 ਕਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਪੂਰੈਗੁਰਿਦੇਖਾਲਿਮਾ॥੧੪॥

॥ ਜਲੇਕਮ॥੩॥

॥ ਬਾ

ਬੀਹੈ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ। ਸੇ
 ਪੁਰਸੈ ਦਾਇਆ ਕਾਰਿ ਗੁਰੀ ਛਪ ਬਰਲਾਇ। ਬਾ
 ਬੀਹੈ ਹੁਕਮੁ ਪੁਕਾਰ ਗਹਿ ਗਈ ਸੁਖੁ ਦਾਜਿ ਮਾਮਨਿ ਮਾ
 ਇ। ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਣਾਹੀ। ਮੇਜਿ ਦੋਵਾ ਸਰਨਾਂ ਜੀ। ਮਾਰਿ
 ਜ ਕੁਸਮਾਇ॥ ੧॥ ਮ ੦ ੩ ॥ ਚਗੜਿ ਕਤੂਨ ਜਾਣਹੀ
 ਕਿ ਮਾਤੁ ਪੁਰਾਇ। ਰਿਤਿ ਖਾਹੈ ਕਿਤੁ ਪੀਤੀ। ਤਿਖ ਜਾਇ। ਦੂਜੈ
 ਭਾਇ ਭਰੀ। ਮਾਮਾ ਮੀਂ ਮਿਤ ਜਲੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ। ਨ ਦਾਰਿ
 ਕਰੇ ਜੇ ਮਾਪਣੀ। ਤਾਂ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ। ਨਾਨਕ
 ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਤੇ। ਮੀਂ ਮਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇ। ਮਾਸ ਹਜੇ ਗਹਿ। ਮਾ
 ਸਮਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਇਕਿ ਦਲਖੀ ਰਿਖੈ ਸਹਿ

੩੪੪

ਜਗਇਸਦੁਨਦੇਵਹੀ॥ਇਕਿਪਾਲਾਕਕਰੁਭੰਨਿਸੀਤਲੁ
ਜਲੁਪੇਂਦਹੀ॥ਇਕਿਭੁਜਸਮਰਜਾਵਹਿਅੰਗੀਮੇਲੁਨ
ਧੇਵਹੀ॥ਇਕਿਜਟਾਬਿਕਟਾਬਿਕਰਾਲਕੁਲੁਪੁਰੁਖੇਵ
ਹੀ॥ਇਕਿਨਗਨਾਫਿਰਹਿਇਨਗਤਿਨੀਦਨਸੇਵਹੀ॥
ਇਕਿਅਗਨਿਜਲਾਵਹਿਅੰਗੁਆਪੁਵਿਗੋਵਹੀ॥ਵਿ
ਦੁਨਾਵੈਤਨੁਛਾਰੁਕਿਆਕਹਿਰੇਵਹੀ॥ਜੋਹਨਿਖਸਮ
ਦੁਆਗਿਜਿਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਹੀ॥੧੫॥ਸਲੋਕਮਃ੩
॥ਬਾਬੀਹਾਅੰਮ੍ਰਿਤਦੇਲੈਬੋਲਿਅਤਾਂਦਰੁਸੁਣੀਪੁਕਾਰਾ॥
ਮੇਘੈਨੋਫੁਰਮਾਨੁਹੋਆਵਰਸਹੁਕਿਰਪਾਧਾਰਿ॥ਹਉ
ਤਿਨਕੋਬਾਲਿਹਾਰਦੈਜਿਨੀਸਰੁਰਖਿਅਉਰਿਧਾਰਿ

॥ ਨਾਨਕ ਕਲਾਮੇ ਸਭੁ ਹਰੀਆ ਵਲੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਾਇ ਵੀਰ ॥ ੩੪੫ ॥
 ਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੩ ॥ ਬਾਬੀ ਹਗਇ ਵਤੇਰੀ ਤਿਖਾਨ ਉਤ
 ਰੈ ਜੇ ਸਉ ਕਰਾਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਣੀ ਮੇਨ
 ਦਰੀ ਉਪਜੈ ਪਿਆਰਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਦਸੈ ਵਿਚ
 ਹੁਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਇਕਿ ਜੈ ਨੀਉ ਬੁ
 ਜੁ ਪਾਇ ਪੁਰਹੁ ਖੁਆਇ ਆਗਾ ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ
 ਤੀਰਾ ਬਿਨਾਇ ਆਗਾ ਹਥੀ ਸਿਰਿ ਖੋਹਾਇ ਨ ਭਵ ਕਰਗਇ
 ਆਗਾ ਕਾਰਿ ਲਰਹਾਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇ ਆਗਾ
 ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤਿ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਆਗਾ ਮਨਿ ਜੁ
 ਰੈ ਦੇ ਜਾਤਿ ਜੁਠਾ ਖਾਇ ਆਗਾ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਰਾਗੁ ਨ ਕਿ

ਨਹੀਪਾਇਆਗੁਰਮੁਖਿਚਮੰਕਗਰਿਸਰਿਸਮਾਇ
ਆ॥੧੬॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਸਾਵਦਿਸਰਸੀਕਾਮ
ਣੀਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰੀ॥ਨਾਨਕਸਦਾਸੁਹਾਗਣੀ
ਗੁਰਕੋਹੋਤਿਅਪਾਰੀ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਸਾਵਦਿਦਝੈਗੁ
ਣਬਾਹਰੀ॥ਜਿਸੁਦੂਜੈਭਗਇਪਿਆਗੁ॥ਨਾਨਕੀਪਰਕੀ
ਸਾਰਨਜਾਣਈਸਭਸੀਗਾਰੁਖੁਆਗੁ॥੨॥ਪਉੜੀ
॥ ॥ਸਚਾਅਲਖਅਭੇਉਹਠਿਨਪਤੀਜਣੀ॥ਇਕਿ
ਗਾਵਹਿਗਾਗਪਰੀ॥ਆਗਰਿਨਭੀਜਣੀ॥ਇਕਿਨਾਰਿ
ਨਾਰਿਪੁਰਹਿਤਾਲਭੁਗਤਿਨਕੀਜਣੀ॥ਇਕਿਅੰਨੁਨ
ਖਾਹਿਮੁਰਖਤਿਨਾਕਿਅਕੀਜਣੀ॥ਭਿਸਨਾਹੋਈਬ

ਚੁਤੁਕਿਵੈਨਪੀਜਣੀ॥ ਕਰਮਵਧਾਹਿਕੈਲੋਅਖੀਪ੍ਰਮਰੀ॥ ੩੪੬
ਜਣੀ॥ ਲਾਹਾਨਾਮੁਸੀਸਾਗਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਜਣੀ॥ ਹਰਿ
ਭਗਤੀਅਸਨੇਹਿਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰੀਜਣੀ॥ ੧੧॥ ਜਲੋਕ
੦੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਮਲਾਰਗੁਜੇਕਰਹਿਤਿਨਮਨੁ
ਤਨੁਸੀਤਲੁਹੋਇ॥ ਗੁਰਸਬਦੀਏਕਪਛਾਇਆਏ
ਕੋਸਰਾਜੋਇ॥ ਮਨੁਤਨੁਸਰਾਸਰਮਨਿਸਰੇਸਰੀਸੋ
ਇ॥ ਅੰਦਰਿਸਰੀਭਗਤਿਹੋਸਹਜੇਹੀਪਤਿਹੋਇ॥ ਕ
ਲਿਜੁਗਮਹਿਘੋਰਅੰਧਾਰੁਹੋਮਨਮੁਖਰਾਹੁਨਕੋਇ॥
ਸੇਵਭੁਭਾਗੀਨਾਨਕਗਜੇਨਗੁਰਮੁਖਿਪਰਗਟੁਹੋਇ॥
੧॥ ਮ੦੩ ॥ ਏਦੁਦਰਸੇਕਾਰਿਦਾਇਅਲੋਕਾਂਮਨਿ

ਉਪਜੈਰਾਉ॥ ਜਿਸਕੈਹੁਕਮਾਇੰਦੁਦਰਸਦਾਤਿਜਕੈਸ
 ਦਬਾਲਿਹਾਰੈਜਾਂਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦਸਮਾਲੀਮੇਸ
 ਚੇਕੇਗੁਣਗਾਉ॥ ਨਾਨਕਨਾਮਿਰਤੇਜਨਨਿਰਮਲੇਸ
 ਹਜੇਸਾਰਿਸਮਾਉ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰੁਸੇ
 ਵਿਪੁਰਾਪਾਇਅਥਾਪੁਰੈਕਰਮਿਯਿਅਥਾਇਪੁਰਾਸਬਦੁ
 ਮੰਨਿਦਸਾਇਅਥਾਪੁਰੈਗਿਅਥਾਨਿਯਿਅਥਾਨਿਮੇਲਾਰੁ
 ਕਾਇਅਥਾਹਰਿਸਾਰਿਤੀਰਥਿਜਗਦਿਮਨੁਅਨਾਇਅ ॥
 ॥ ਸਬਦਿਮਰੈਮਨੁਮਾਰਿਧੰਨੁਜਦੇਦੀਮਾਇਅਥਾਹ
 ਰਿਸਰੈਸਾਰਿਅਾਰੁਸਰਾਅਥਾਇਅਥਾਪੁਛਿਨਜਕੈਕੋਇ
 ਜਾਂਖਸਮੇਭੁਗਇਅਥਾਨਾਨਕਜਰੁਸਲਾਹਿਲਿਖਿਅ ॥

ਪਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥ ਸਲੋਕ ੦੧ ॥ ਕੁਲਹਾਂਦੇਦੇਬਾ ੩੪੭
 ਵਲੇਲੇਦੇਵਡੇਨਿਲਜਾ ॥ ਰੂਹਾਖਰੂਨਮਾਵਣੀਤਿਕ
 ਲਿਖੀਨੇਛਜਾ ॥ ਦੇਨਿਦੁਆਈਸੇਮਰਹਿਨਿਕਉਦੇ
 ਨਿਸਿਜਗਹਿ ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੁਨਜਾਪਈਕਿਬੈਜਾਇਸ
 ਮਾਹਿ ॥ ਫਸਾਲਿਅਹਾਫੀਏਕਨਾਮੁਸਾਵਣੀਸਚੁਨਾਉ
 ॥ ਮੇਮਹਰੂਦਾਲਿਖਾਇਆਖਸਮੇਕੈਦਰਿਜਾਇ ॥ ਫੁਨੀ
 ਆਕੈਦਰਕੇਤੜਕੇਤੇਆਵਹਿਜਗਹਿ ॥ ਕੇਤੇਮੰਗਹਿਮੰ
 ਗਤੇਕੇਤੇਮੰਗਿਮੰਗਿਜਗਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧ ॥ ਸਉ
 ਮਨੁਹਸਤੀ ॥ ਪਉਗੁਰੂਖਾਵੈਪੀਜਿਸੈਦਾਣਾਖਾਇ ॥
 ਰੂਕੈਫੂਕੈਖੋਹਉਰਾਵੈਸਾਹਿਗਾਇ ॥ ਮੇਪਛੁਤਾਇ ॥ ਅੰ

ਧੀਫੂਕਿਮੁਈਦੇਵਨੀ॥ਖਸਮਮਿਟੀਫਿਰਿਭਨੀ॥ਅਧੁ
ਗੁਣਗਚਿਤ੍ਰੀਕਾਰੁਗਾਣੁਗੋਣਿਚਤ੍ਰੀ॥ਬਿਲਲਾਇ॥ਖ
ਸਮੇਭਾਵੈਓਹਾਰੀ॥ਜਿਕਰੇਖੁਦਾਇਖੁਦਾਇ॥ਸਕਤਾ
ਸੀਹੁਮਾਰੇਸੇਮਿਰਿਆਸਭਾਪਿਛੈਖਾਇ॥ਹੋਇਸਤਾਣਾ
ਪੁਰੈਨਮਾਵੈਸਾਹਿਗਾਇ॥ਮੇਪਛੁਤਾਇ॥ਅਧਿਕਿਸੋਨੇ
ਭੁਕਿਸੁਣਾਵੈ॥ਖਸਮੇਮੁਲਿਨਭਾਵੈ॥ਅਕਾਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿਕ
ਰੇਅਕਤਿਤ੍ਰਾਅਕਰਾਲੀ॥ਬਾਹਿਖਾਇ॥ਖਸਮੇਭਾਵੈਓਹ
ਰੀਗਾਜਿਕਰੇਖੁਦਾਇਖੁਦਾਇ॥ਨਾਨਕਦੁਨੀਆਚਾਰਿ
ਦਿਹਾਫੇਸੁਖਿਕੀਤੈਦੁਖੁਹੋਈ॥ਗਲਾਵਾਲੇਹੋਨਿਘਣੇਰੇ
ਫਾਰਿਨਸਕੈਕੋਈ॥ਅਖੀਮਿਠੇਮਰਣਾ॥ਜਿਨਤੂਰਖਹਿ

ਤਿਨ ਨੇ ਤਿਨ ਆਏ ਤਿਨ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਣਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ੩੪੮
 ॥ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਰ ਰੁਤੁ ਪਣੀ ਸਰਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥
 ਤੁਟਾਤਾ ਜੁਭਿ ਮੰਗਤਾ ਇਕੋ ਦੋਵਲੁ ਚਾਰੁ ॥ ਜਿਨੀ ਜੇ ਦਿਅਸਤਿ
 ਨੀ ਜੁਧੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੰਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਇਕ ਨੂਨੇ ਤੁਧੁ ਏਵੇ ॥
 ਵਟਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਅਰੁ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ
 ਐ ਮੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਅਰੁ ॥ ਵਿਣੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ॥ ਵਿ
 ਲੁਜਤਿ ਗੁਰ ਨ ਲਗੈ ਪਿਅਰੁ ॥ ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਜੇ ਵਟੇ ॥ ਇ
 ਕ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੁ ॥ ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸੰਤੋਖੀ ॥ ਅਸਰ ਨਾ ਮੁਮਿ ਕੈ
 ਆਧਾਰੁ ॥ ੧੯ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ ਘਟੈ ਦਿਨ
 ਕਾਲੁ ॥ ਛੇਜੇ ਕਾਇਆ ਹੋਇ ਪਰਾਲੁ ॥ ਵਰਤੈ ਵਰਤਿਅ

ਸਰਬਜੰਜਾਲੁ॥ ਭੁਲਿ॥ ਆਚੁ ਕਿਰਾਇ॥ ਆਤਪਤਾਲੁ॥ ਅੰ
 ਧਾੜੁ ਖਿੜੁ ਖਿਪਾਇ॥ ਆੜੁ ਰਿ॥ ਪਿਛੈ ਰੋਵਹਿ॥ ਲਿਆਵਹਿ
 ਫੇਰਿ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਕਿਛੁ ਚੁਝੈ ਨਾਹੀ॥ ਮੁਇ॥ ਆਗੋਂ ਹਿਰੋ ਦੇ ਮ
 ਰਿ ਜਾਂਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਖ ਜਮੈ ਏਵੈ ਭਾਵੈ॥ ਜੇਣੀ ਮੁਏ ਜਿਨ ਰਿ
 ਤਿਨ ਆਵੈ॥ ੧॥ ਮ॥ ੦੧ ॥ ਮੁਇ॥ ਆਪਿ॥ ਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਈ
 ਮੁਆਵੈ ਰੁਵਾਈ॥ ਵੰਨੁ ਗਾਇ॥ ਆਰੁ ਪ੍ਰਵਿਣਾ ਜਿ ਆਵੁ
 ਖੀਦੇ ਹਰੁ ਲੀ॥ ਕਿਥਹੁ ਆਗੈ॥ ਆਕਹਿ ਗਾਇ॥ ਆਗ ਕਿਹੁ ਨ
 ਜੀਓ ਕਿਹੁ ਜੀ॥ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਗਲਾ ਗੋਈ॥ ਆਕੀਤਾ ਗਾਉਰ
 ਲੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਸਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਜਿਰਖੁ ਰਪਤਿ ਪਾਟੀ॥ ੨॥ ਪਉ
 ਫੀ॥ ॥ ਅੰ॥ ਮਿਤਨਾ ਮੁਸਦਾ ਸੁਖੁ ਦਾਤਾ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਜਖਾ

ਈ॥ ਬਾਬੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਨਾਵੈ ਸਾਰਨ ਪਾਈ॥ ਸ ੩੪੯
 ਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ਜਿਨ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥
 ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਰੁ ਤੇਰਾ ਜਿ ਸੁਭਾਣਾ ਮੀਨਿ ਵਸਾਈ॥
 ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਕਹਾ ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਆਮੀਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮ
 ਈ॥ ਬਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ ਰਜੈ ਨਾਹੀ॥ ਮੁਰਖ ਭੁਖਨ ਜਾਈ॥
 ਦੂਜੈ ਸਭ ਕੇ ਲਗਿ॥ ਵਿਗੁਤਾ ਬਿਨੁ ਸਾਤਿ॥ ਗੁਰ ਬੁਝਨ ਪਾਈ
 ॥ ਸਾਤਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾ
 ਈ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਰਸੁ ਧਰਸੁ ਦਾਇਨਾਨ ਕਾ
 ਜੇ ਧਨੁ ਪਲਿ ਪਾਇ॥ ਸੋ ਧਨੁ ਮਿਭੁਨ ਕਾਂਢੀ॥ ਅੰਜਿ ਤਾਸਿ
 ਰਿਚੋਟਾਂ ਖਾਇ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਪਲੈ ਧਨੁ ਵਸੈ॥ ਤਿਨ ਕਾਨਾ ਉਫ

ਕੀਰਾ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਦਸਾਹਿ ਤੇ ਨਰ ਗੁਣੀ ਗਾਹੀ॥ ੧
॥ ਮਃ ੧ ॥ ਵਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀ ਮੇਜਾਇ ਤਲਗਾਹਿ ਦੁ
ਖਾਨਾਨ ਕਸਰੇਨਾ ਮਾਥਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਾਥੀ ਭੁਖਾ ਭੁਪੀ ਭੁਖਨ
ਚਿਤਰੈ ਜਾਦੇਖਾਂਤਾਂ ਭੁਖਾ॥ ਜੇਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇਤੇ ਲਗਾਹਿ ਦੁ
ਖਾ॥ ੨॥ ਮਃ ੧ ॥ ਅੰਧੀ ਕੀ ਮੀਅੰ ਧੁਮਨੁ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਤਨੁ ਅੰ
ਧੁ॥ ਚਿਕੜਿ ਲਾਇ ਮੇਕਿ ਆਈ ਮੇਜਾਂਤੁ ਟੇਪ ਬਰਬੀਧੁ॥ ਬੰ
ਧੁ ਤੁਟਾ ਬੇੜੀ ਨ ਚੀਨਾ ਤੁਲਹਾਨਾ ਹਾਥੁ॥ ਨਾਨ ਕਸਰੇਨਾ ਮਿ
ਦਿਲੁ ਕੇਤੇ ਰੁਬੇਸਾਥਾ॥ ੩॥ ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨਾਲ
ਖਮਣੁ ਪਾਲਖ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ॥ ਲਖ ਲਖ ਸਕਰਲ
ਖਵਾਜੇ ਨੇਨੇ ਲਖੀਯੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹਾ॥ ਜਿਥੈ ਸਾਇਰੁ ਲੀ

ਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹਾ ਕੀਧੀ ਦਿਸਿ ਨਾਮ ॥ ੩੫੦ ॥
 ਵਣੀਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹਾ ਨਾਨਕ ਓਥੇ ਜਾਣੀ ਅਹਿਸ ॥ ੦ ॥
 ਹਕੇਣੀ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਇਕ ਨਾਗਲੀ ॥
 ਜੀ ਜੀ ਰਬੀ ਦਿਰਬਾਣੀ ਮੇ ॥ ਬਧੇ ਛੁਟ ਹਿਸ ਰਿਸ ਰੁਪ
 ਛਾਣੀ ਮੇ ॥ ਲਿਖਿਆ ਪਲੇ ਪਾਇ ਸੋ ਸਚੁ ਜਾਣੀ ਮੇ ॥
 ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜ ਗਾਇਆ ਜਾਣੀ ਮੇ ॥ ਭਉ ਜਲੁ ਤਾ
 ਰਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਮੇ ॥ ਚੋਰ ਜਾਰਜੁ ਮਾਰ ਪੀ
 ਕੇ ਘਾਣੀ ਮੇ ॥ ਨਿਵ ਕਲਾਇ ਤ ਬਾਰੁ ਮਿਲੇ ਹਰੁ ਵਾਣੀ ਮੇ ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ਸੁਦਰਗਾਹ ਜਾਣੀ ਮੇ ॥ ੨੧ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮ ॥ ੨ ॥ ॥ ਨਾਉ ਫਕੀਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮੂਰਖ ਪੀਰਿ ਤਨ ॥ ੦ ॥

ਉ॥ ਅੰਧੇ ਕਾਨਾ ਉਪਾਰ ਖੂਏ ਵੇ ਕਰੇ ਗੁਆਉ॥ ਇਲਤ ਕਾ
ਨਾਉਰ ਉਧਰੀ ਕੁੜੀ ਪੁਰੋਥਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ
ਐਕਾ ਲਿਕਾਏ ਹੁਨਿ ਆਉ॥ ੧॥ ਅਮ ੨੧ ॥ ਹਰਨਾਂ ਬਾਜ
ਤੋ ਸਿਕਦਾਰਾਂ ਏਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਾਉ॥ ਫਾਂਧੀ ਲਰੀ ਜਗਤਿ
ਫਹਾਇਨਿ ਅਰੋ ਨਾਹੀ ਬਾਉ॥ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੋ ਪੀੜਿਤੁ
ਬੀਨਾ ਜਿਨੀ ਕਮਾਣਾ ਨਾਉ॥ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜਸੁ ਅੰਦਰਿ ਜੰ
ਮੇਤਾਂ ਉਪਰਿ ਹੋਵੇ ਛਾਂਉ॥ ਰਾਜੇ ਸੀਹ ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ॥ ਜਾ
ਇਜਗਾਇਨਿ ਥੈਠੇ ਸੁਤੇ॥ ਚਾਕਰ ਨਹ ਦਾਪਾਇਨਿ ਘਾਉ
॥ ਰਤੁ ਪਿਤੁ ਕੁਤਿ ਹੋ ਚਾਟਿ ਜਾਹੁ॥ ਜਿਥੈ ਜੀਆਹੈ ਸੀਸਾਰ
॥ ਨਕੀ ਵਢੀ ਲਾਇਤ ਬਾਰ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਗਪਿਉ

ਪਾਏ ਮੇਵਨੀਆ ਪੇਕਰਦਾ ਜਾਗਾ ਭੀ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਕਦੀ ॥ ੩੫੧ ॥
ਮੇਨਾ ਮਿਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰਾ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਭਉ ਭਉ ਪਜੇ
ਪਾਈ ਮੇ ਮੇਖਦਾ ਆਗਾ ਭੀ ਤੇ ਸਹਜੁ ਪਾਈ ਮੇ ਮੇਲਿ ਜੋ
ਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ ਭੀ ਤੇ ਭੀ ਜਲੁ ਲੰਘੀ ਮੇ ਗੁਰ ਮਤੀ ਵੀ
ਚਾਗਾ ਭੀ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਪਾਈ ਮੇ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ
ਦਾਗਾ ਅਨ ਮੁਖ ਭੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿਸ ਨਾ ਜਲ
ਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਨਾਨਕ ਨਾ ਵੇਹੀ ਤੇ ਬੁਝੁ ਪਾਇ ਆਗੁ
ਰਮਤੀ ਉਰਿ ਧਾਗਾ ॥੨੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਗੁਪੇ ਕਾ
ਮੇਵੇ ਸਤੀ ਭੁਖੇ ਸਾ ਦੇਰੀ ਦਾ ਲਬੇ ਮਾਲੇ ਘੁਲਿ ਮਿਲਿ
ਮਿਰਲਿ ਉਘੇ ਸਉ ਕ੍ਰਿਪ ਲੰਘਾ ਭਉ ਕੋ ਕੋ ਪੁਖ ਆਗੁ

ਹੋਇਫਕੜੁਪਿਟੇਅੰਧਾ। ਰੁਪੇਚੰਗਾਨਾਨਕਾਵਿਲੁਨਾਵੇਮੁ
ਹਿਰੀਧਾ॥੧॥ਅੰ॥੧੦੯੧ ॥ ਰਾਜੁਮਾਲੁਰੁਪੁਜਾਤਿਜੋਬਨੁ
ਪੰਜੇਠਗਾ। ਏਨੀਠਗੀਜਗੁਠਗੀਅਗਕਿਨੈਨਰਖੀਲ
ਜਾ। ਏਨਾਠਗਾਨਿਠਗਸੋਜਿਗੁਰਕੀਪੇਰੀਪਾਹਿ। ਨਾਨ
ਕਕਰਮਾਬਾਹਰੇਹੋਰਿਕੇਤੇਮੁਠੇਜਾਹਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
॥ਪੜਿਅਾਲੇਖੇਟਾਰੁਲੇਖਾਮੰਗੀਅੰ॥। ਵਿਲੁਨਾਵੇਕੁੜਿ
ਆਰੁਅਉਖਾਤੰਗੀਅੰ॥। ਅਉਘਟਰੁਧੇਰਾਹਗਾਲੀ
ਅੰਰੋਕੀਅੰ॥। ਸਚਾਵੇਪਰਵਾਹੁਸਬਾਦਿਸੰਤੋਖੀਅੰ॥।
ਗਹਿਰਗਾਭੀਰਅਬਾਹੁਹਾਬਨਲਭਈ॥। ਮੁਹੇਮੁਹਿ
ਰੇਟਾਖਾਹੁਵਿਲੁਗੁਰਕੋਇਨਛੁਟਸੀ॥। ਪਤਿਜੇਤੀਘਰਿ

ਜਾਹੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਾਹਗਿ ਰਾਹਵੇਂ ਦਾਜਾ ॥ ੨੫੨ ॥
 ਵੀਐ ॥ ੨੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਪਉਣੇ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ
 ਜੀਉ ॥ ਤਿਨਾ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਪੀੜਾ ਧਰਤੀ ਪਾਤਾ
 ਲੀਆ ਕਾਸੀ ॥ ਇਕਿ ਦਾਰਿ ਰਹਾਨਿ ਵਜੀਰਾ ॥ ਇਕ ਨਾ ਵਡੀ
 ਆਰਜਾ ॥ ਇਕਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਜਹੀਰਾ ॥ ਇਕਿ ਦੇਖਾਹਿ ਨਿਖੁ
 ਟੈ ਨਾਹੀ ॥ ਇਕਿ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਫਕੀਰਾ ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਾਜੇ ਹੁਕ
 ਮੀ ਫੁਹੇ ਏਕ ਰਜੇ ਮਹਿ ਲਖਾ ॥ ਸੁਕੋਨ ਬੇਨਾਥਿ ਆਬਖ
 ਸੇ ਤੋਢੇ ਨਥਾ ॥ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨ ਬਾਹਰਾ ਲੇਖੇ ਬਾਸੁ ॥ ਮਲਖੁ
 ॥ ਕਿਉ ਕੀਐ ॥ ਕਿਉ ਆਖੀਐ ॥ ਜਾਪੈ ਜਰੇ ਸਰਾ ॥ ਕਰਨਾ ਕ
 ਬਨਾ ਕਾਰਜੁ ਨਾਨਕਾ ॥ ਅਪਿ ਅਕਥੁ ॥ ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁ

ਏਇਗਰਿਧਿਬੁਧਿਸਿਧਿਗਿਅਨੁਸਵਾਸੁਖੁਹੋਇ॥੧॥
ਮਃ੧ ॥ਅਜਰੁਜਰੇਤਨਉਕੁਲਬੰਧੁ॥ਪੁਜੈਪ੍ਰਾਣਹੋਵੈਬਿ
ਰਕੰਧੁ॥ਕਹਾਂਤੇਆਇਆਕਹਾਂਏਹੁਜਾਣੁ॥ਜੀਵਤਮਰ
ਤਰਹੈਪਰਵਾਣੁ॥ਹੁਕਮੈਬੁਝੈਤਤੁਪਛਾਣੇ॥ਗਇਹੁਪਰਸ
ਦੁਗੁਰੂਤੇਜਾਣੇ॥ਹੋਵਾਫੜੀਅਗੁਨਾਨਕਜਾਣੁ॥ਨਾਹ
ਉਨਾਮੈਜੁਨੀਪਾਣੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਪੜੀਮੈਨਾਮਸਾ
ਲਾਹੋਰਿਬੁਧੀ॥ਮਿਥਿਆ॥ਬਿਨੁਸਚੇਦਾਪਾਰੁਜਨਮੁ
ਬਿਰਾਥਿਆ॥ਅੰਤਿਨਪਾਰਾਵਾਰਨਾਕਿਨਹੀਪਾਇਆ॥
ਸਭੁਜਗੁਗਾਰਾਬਿਗੁਬਾਰੁ॥ਤਿਨਸਚੁਨਕੁਗਇਆ॥ਚਲੇ
ਨਾਮੁਦਿਸਾਰਿਤਾਵਤਿਤਤਿ॥ਆਬਲਦੀਅੰਦਰਿਤੇਲੁ

ਦੁਬਿਧਾਘਤਿਆਗਾਮਾਇਆਉਠੀਥੇਲੁਫਿਰੇਉਤਵਿ ੩੫੩
 ਆਨਾਨਕਸਰੇਮੇਲੁਸਰੇਰਤਿਆਗਾ ॥੨੪॥ ਜਲੋਕਮਃ
 ੧ ॥ ਪਾਹਿਲਾਂਮਾਸਹੁਨਿਮਿਮਾਮਾਸੇਅੰਦਰਿਵਾਸੁ ॥
 ਜੀਉਪਾਇਮਾਸੁਮੁਹਿਮਿਲਿਆਹਰੁਬੰਸੁਤਨੁਮਾਸੁ ॥
 ਸਹੁਬਾਹਰਕਾਫਿਅਮੀਮਾਮਾਸੁਗਿਰਾਸੁ ॥ ਮੁਹਮਾਸੇ
 ਕਾਜੀਭੁਮਾਸੇਕੀਮਾਸੇਅੰਦਰਿਸਾਸੁ ॥ ਵਡਾਹੋਆਵੀਆ
 ਹਿਆਘਰਿਲੇਆਗਇਆਮਾਸੁ ॥ ਮਾਸਹੁਹੀਮਾਸੁਉ
 ਪਜੇਮਾਸਹੁਸਭਸਾਕੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿਮਿਲਿਐਹੁਕਮੁਬੁ
 ਝੀਐਤਾਂਕੋਆਵੈਰਾਸੀ ॥ ਆਪਿਛੁਟੇਨਹਛੁਟੀਐਨਾ
 ਨਕਬਰਨਿਬਿਣਾਸੁ ॥੧॥ ਮਃ੧ ॥ ਮਾਸੁਮਾਸੁਕਰਿ

ਮੁਰਖੁ ਝਗੜੇਗਿ ਮਾਨੁ ਧਿ ਮਾਨੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਕਉਣੁ
ਮਾਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸ ਮਾਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੈ ॥ ਰੰ
ਗੁ ਮਾਰਿਹੋ ਮਜਗ ਕੀ ਏਏ ਵਤਿ ਮਾਕੀ ਬਾਣੈ ॥ ਮਾਸੁ ਛੋ
ਰਿਥੈ ਸਿਨ ਕੁਪ ਕੜਾਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਣੁ ਸਖਾਣੈ ॥ ਫੜਕਾਰਿ
ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਖਲਾਵਹਿ ਰਿਗਿ ਮਾਨੁ ਧਿ ਮਾਨੁ ਨ ਹੀ ਸੁਣੈ ॥
ਨਾਨਕ ਅੰਧੋ ਜਿਉ ਕਿ ਮਾਕਹੀ ਮੇਕ ਦੇਨ ਕਹਿ ਮਾਸੁ ਝੋ ॥
ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਤਿ ਸੁਰਿਦੈ ਜਿ ਲੋਚਨ ਨਾ
ਹੀ ॥ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤੁ ਨਿਪੰਨੈ ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਂਹੀ ॥
ਇਸਤੀ ਪੁਰਖੈ ਜਾਂਨਿ ਜਿ ਮੇਲਾ ਚਥੈ ਅੰਧੁ ਕਮਾਹੀ ॥ ਮ
ਸਹੁ ਨਿਮੈ ਮਾਸੁ ਜੀ ਮੇਹਾ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੈ ॥ ਰਿਗਿ ਮਾਨੁ

ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਰਤੁ ਰੁਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੋ। ਬਾਹਰ ॥ ੩੫੪ ॥
 ਕਾਮਾਸੁ ਮੰਟਾਸੁ ਆਮੀ ਪਰਕਾਸੁ ਰੰਗੇ ਰਾਗ। ਜੀਅ ਜੰ
 ਤਸਾਭਿ ਮਾਸ ਹੁਹੈ ਏਜੀ। ਇਲਾਇਆ ਵਾਸੇ ਰਾਗ। ਅਤੁ ਖੁ
 ਰਖਹਿ ਭੁਖਤਾ ਜਿਛੋਰੁ ਹਿਅੰ ਪੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਿਨ ਕੇ ਰਾਗ। ਮਾਸ ਹੁਨਿ
 ਨਿਮੇ ਮਾਸ ਹੁਨੀ ਮੇਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੋ। ਗਿਅਨੁ ਧਿਆ
 ਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਰਤੁ ਰੁਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੋ। ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮ
 ਸਕਤੋ ਬੀਰ ਹੁਨੁ ਗਿਅਨੁ ਕਮਾਣਾ। ਜਜਿਗਾ ਜਿਵੀਅ
 ਹਿਸੁ ਹਾਵੈ ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਜਮਾਣਾ। ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪ
 ਜਾਹਿ ਮਾਸ ਹੁਪਾਤਿ ਜਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ। ਜਿਓਇ ਇਸ
 ਹਿਨ ਰਕਿਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾਵਾਨੁ ਨ ਲੇਣਾ। ਦੋਂਦਾਨ ਰਕਿ

ਸੁਗਗਿਲੈਵੇਦੇਖਹੁਏਹੁਧਿਕਾਣਾ॥ਅਪਿਨਬੁਝੈਲੋਕ
 ਬੁਝਾਏਪਾਂਡੇਖਗਾਜਿਆਣਾ॥ਪਾਛੇਤੂਜਾਣੈਹੀਨੀਹੀ
 ਕਿਥਹੁਮਾਸੁਓਪੀਨਾ॥ਤੋਇਅਹੁਮੰਨੁਕਮਾਵਕਪਾਹਾਂ
 ਤੋਇਅਹੁਤਿਭਵਦੁਰੀਨਾ॥ਤੋਮਾਮਾਖੈਹਉਬਹੁਬਿਧਿ
 ਹਛਾਤੋਮੇਬਹੁਤਾਬਿਕਾਰਾ॥ਏਤੇਰਸਛੋਰਿਹੋਵੈਸੀਨਿਅ
 ਸੀਨਾਨਕੁਕਹੈਵਿਚਾਰਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਉਕਿਅ
 ਮਾਖਾਇਕਜੀਭਤੇਰਾਮੰਤਨਾਕਿਨਹੀਪਾਇਅਗਾਸ
 ਚਾਸਬਦੁਵੀਰਾਰਿਸੇਤੁਝਮਾਹਿਸਮਾਇਅਗਾਇਕਿ
 ਭਗਵਾਵੇਸੁਕਰਿਭਗਮਦੇਵਿਨੁਸਤਿਗੁਰਕਿਨੈਨਪਾ
 ਇਅਗਾਦੇਸਾਦਿਸੰਤਰਭਾਵਿਬਕੇਤੁਪੁਮੰਦਰਿਅਪੁਲੁ

ਹੀ

ਕਾਇਆ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੀ ਨੁਹੈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪਿ
 ਦਿਖਾਇਆ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸ
 ਰਿਸਾ ਆਇਆ ਆਦਾ ਗਉਣੁ ਬਜਾਰੀ ਆ ਬਾਜਾਰੁ
 ਜਿਨੀ ਰਚਾਇਆ ਇਕਿ ਬਿਰੁਸਰਾ ਸਾਲਾਹਣਾ ਜਿ
 ਨਮਨਿ ਸਰਾਬੁ ਆਇਆ ॥੨੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਆਇਆ ਕਰਮ ਬਿਰਖੁ ਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲਾਇ ਜੁ ॥
 ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਖਵਾ ਲੋਤਿ ਜੁ ॥੧॥ ਮਃ
 ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੀ ਆਵਾਹਿ ਆਈ ਆਮਰੀ
 ਸੇਤੀ ਜਗਲਿ ॥ ਏਨੀ ਜਲੀ ਏਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਆਇ ਕ
 ਨ ਚਲੀ ਆਨਾ ਲਿ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਰਿ ਜਿਰਿ

ਇਨਿਬੇੜੁਕਾਮਿਰਲਾਇਆਗਤਿਰੈਹਾਥਿਨਿਬੇੜੁਤੁ
ਹੈਮਨਿਭੁਗਇਆਗਕਾਲਰਲਾਏਬੀਨਿਕੋਇਨਰਖਸੀ
ਜਰੁਜਰਵਾਲਾਕੀਨਿਚਾੜੀਅਨਰਸੀ। ਜਤਿਗੁਰਬੇ
ਹਿਭੁਬੇੜੁਜਚਾਰਖਸੀ। ਅਗਨਿਭੁਖੇਭੜਹਾੜੁਅਨ
ਇਨੁਭੁਖਸੀ। ਫਾਬਾਰੁਗੋਰੋਗਾਹੁਕਮੀਛੁਟਸੀ। ਕਰ
ਤਾਰੇਸੁਹੋਗੁਰੁੜਨਿਖੁਟਸੀ॥੨੬॥ ਜਲੋਕਮਃ
੧ ॥ ਪਾਰਿਮਾਰਿਪੁਰਾਇਖਾਇਦੋਇਸੋਜਤਿਗੁਰੁਪੁ
ਰਖਸੁਜਾਣੁ। ਪੰਚਸਬਦੁਪੁਨਿਕਾਰਪੁਨਿਤਹਬਾਜੈ
ਸਬਦੁਨੀਸਾਣੁ। ਦੀਪਲੋਅਪਾਤਾਲਤਹਖੰਡਮੰਡ
ਲਹੈਰਾਨੁ। ਤਾਰਘੋਰਬਾਬੀੜਤਹਜਗਰਿਤਖਤਿਸੁ

ਲਤਾਨੁ। ਸੁਖਮਨਕੈ ਪਾਰਿਰਾਗੁ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਮੰਡਲਿ ॥ ੨੫੬ ॥
ਲਿਵਲਾਗਇ। ਅਕਥਕਥਾ ਬੀਰਗੀ ਮੇਮਨ ਸਾਮਨ
ਹਿਸਮਾਇ। ਉਲਟਿਕਮਲੁ ਮੀਮ੍ਰਤੁ ਰਿਅਗਇਹੁ
ਮਨਕਤਹੁ ਨਜਾਇ। ਅਜਪਾਜਾ ਪੁਨਵੀਸਰੈ ਅਗਵੈ
ਜੁਗਾਦਿਸਮਾਇ। ਜਾਭਿਸਖੀਆਪੀਰੈ ਮਿਲੇਗੁਰ
ਮੁਖਿਨਿਜ ਪਾਰਿਵਾਸੁ। ਸਬਦੁਖੋਜਿ ਇਹੁ ਪਰੁਲ
ਹੈ ਨਾਨਕਤਾ ਕਾਵਾਸੁ॥੧॥ ਮ ੦੧ ॥ ਚਿਲਿਮਿਲਿ
ਬਿਸੀਆਰਦੁਨੀਆਫੁਨੀ। ਕਾਲੁ ਬਿਅਕਲਮਨ
ਗੋਰਨਮਾਨੀ। ਮਨਕਮੀਨਕਮਤਰੀਨਤੁਦਰੀਆਉ
ਖੁਦਾਇਆ ਏਕਰੀਜਮੁਝੈਦੇਹਿਅਵਰਜਹਰਜੀ

ਜਨਭੁਇਆਗਪੁਰਾਬਖਾਮਕੁਜੇਹਿਕਮਤਿਖੁਦਾਇ
 ਆਮਨਤੁਆਨਾਤੂਕੁਦਰਤੀਆਇਆਗਸਗਨਾਨ
 ਕਦੀਬਾਨਮਸਤਨਾਨਿਤਚਕੈਸਵਾਇਆਗਮਾਤਸ
 ਦੁਨੀਆਖੁਨਕਨਾਮੁਖੁਦਾਇਆਗ।੨।ਪਉੜੀਨਵੀਮਃ
 ੫ ॥ਸਭੋਵਰਤੈਚਲਤੁਚਲਤੁਦਖਾਇਆਗਪਾਰਬ
 ਹਮੁਪਰਮੇਸਰਗੁਰਮੁਖਿਜਾਇਆਗਲਖੇਸਭਿਵਿਕ
 ਰਸਬਾਦਿਨੀਜਾਇਆਗਸਾਧੁਸੀਰੀਉਧਾਰੁਭਏਨਿਕ
 ਏਆਗਾਜਿਮਾਰਿਜਿਮਾਰਿਦਾਤਾਰੁਸਭਿਰੀਗੀਮਾਇ
 ਆਪਰਗਾਵੁਭਾਇਆਸੀਸਾਗਰੀਮਿਹਰਛਾਵਾਇਆ
 ਆਪੇਬਖਸਿਮਿਲਾਏਸਦਕੁਰਬਾਇਆਗਨਾਨਕ

ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਖਸਮੇ ਭੁਗਦਿ ਮਾਗ ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੩੫੧
 ੦੧ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁਕਾਗਵ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਪਨੁ ਭਾਂਡੁ ਧਨੁ
 ਮਸੁ ॥ ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕ ਗਜੇ ਨਿਨਾ ਮੁਲਿ ਖਾਇ ਮ ॥ ੦
 ਸਰ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦੧ ॥ ॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਅਪਿ ਉਪਰਿ
 ਲੇਖੁ ਭਿਤ੍ਰੀ ॥ ਏਕੋ ਕਹੀ ਮੇਨਾ ਨ ਕਾਵੁ ਜਾ ਕਹੇ ਕੁ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉੜੀ ॥ ॥ ਭੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਅਪਿ ਬਣਤ ਬ
 ਦਾਈ ॥ ਭੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੁਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਭੁਗਹਿ ਮਾਸ ਮਾਈ ॥
 ਤੇਰੀ ਗਾਤਿ ਮਿਤਿ ਭੁਧੇ ਜਾਣਦਾ ਭੁਧੁ ਕੀ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ਭੁਧੁ
 ਲਖ ਅਰੋਚਰੁ ਅਗਾ ਮੁਹੈ ਗੁਰ ਮਤਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਅੰਤਿ ਰਿ
 ਮਾਰੀ ਮਾਨੁ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੋ ਗੁਰਗਿ ਮਾਨਿ ਗਵਾਈ ॥ ਜੀ

ਸੁਖਿ ਪਾਕਰਹਿ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੇਹਿ ਜੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ੧ ॥
 ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਰੀ ਮੁਹੇ ਰਵਿ ਅਸਭਰਾਈ ॥ ਜਿਤੁ ਤੁਲ ०
 ਇਹਿ ਸਾਰਿ ਅਗਤਿ ਤੁਕੋਲ ਗੋਨਾਨ ਕਰਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੨੮ ॥
 ॥ ੧ ॥ ॥ ਸੁਧਾ ॥ ॥ ਕਾਨ੍ਹ ਕੇਵੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥
 ਮੁਸੇ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ
 ਹਰਿਗੁਰਮਤਿ ਰਖੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੁ
 ਹਉ ਮੇ ਬਿਖਿਆ ਮਾਰਿ ॥ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਜੀਤਿ ਅਕਏ
 ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਾ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਗਜਿਨ ਗੁਰਮ
 ਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋ

ਵਿਦੁਹਾਰਿਗੋਵਿਦੁਹੁਦੀਨਿਧਾਨੁ। ਗੋਵਿਦੁਹੋਵਿਦੁ ੩੫੮
 ਗੁਰਮਤਿਧਿਆਈਐਤਾਂਦਰਗਾਹਪਾਈਐਮਾਨੁਗੋ
 ਵਿਦੁਹੋਵਿਦੁਹੋਵਿਦੁਜਪਿਮੁਖਉਜਲਾਪਰਧਾਨੁ।
 ਨਾਨਕੁਗੁਰੁਗੋਵਿਦੁਹਾਰਿਜਿਤੁਮਿਲਿਹਾਰਿਪਾਇਆ
 ਨਾਮੁ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਤੂਆਪੇਹੀਜਿਧਜਾਧਕੇਤੂ
 ਆਪੇਹੀਜੁਰਾਜੇਰੀਆ॥ਤੂਆਪੇਹੀਰਸਰਸੀਅਨ੍ਹਾ
 ਤੂਆਪੇਹੀਭੋਗਭੋਰੀਆ॥ਤੂਆਪੇਆਪਿਦਰਤਦਾਤੂ
 ਆਪੇਕਰਹਿਸੁਹੋਰੀਆ॥ਸਤਸੀਰੀਤਸਤਿਗੁਰਪੰਨ
 ਧੋਨੁਧੰਨੁਧੰਨੁਧੰਨੁਜਿਤੁਮਿਲਿਹਾਰਿਬੁਲਗਬੁਲੇਰੀ
 ਆ॥ਸਤਿਕਹਹੁਮੁਖਹੁਹਾਰਿਹਰਿਹਰੇਹਰਿਹਰਿਹਰੇ

ਹਰਿਬੋਲਤਸਭਿਪਾਪਲਹੋਗੀਆ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੪
 ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਹੋਗੁਰਮੁਖਿਪਾ
 ਵੇਕੋਇ॥ਹਉਮੇਮਮਤਨਾਮੁਹੋਇਦੁਰਮਾਤਿਕਫੇਧੋ
 ਇ॥ਨਾਨਕਅਨਵਿਨੁਗੁਣੁਉਚਰੈਜਿਨਕਉਧਾਰਿ
 ਲਿਖਿਆਹੋਇ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਹਰਿਆਪੇਆਪਿ
 ਦਇਆਲੁਹਰਿਆਪੇਕਰੇਸੁਹੋਇ॥ਹਰਿਆਪੇਅ
 ਪਿਵਰਤਦਾਹਰਿਜੇਵਰੁਅਵਰੁਨਕੋਇ॥ਜੇਹਰਿਪ੍ਰ
 ਭਭਾਵੇਜੋਥੀਮੇਜੋਹਰਿਪ੍ਰਭਕਰੇਸੁਹੋਇ॥ਕੀਮਤਿਕਿ
 ਨੈਨਪਾਈਆਬੇਅੰਤੁਪ੍ਰਭੁਹਰਿਸੋਇ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁ
 ਖਿਹਰਿਸਾਲਾਹੀਆਤਨੁਮਨੁਸੀਤਲਹੋਇ॥੨॥ਪ

ਉੜੀ॥ ॥ ਸਭੁ ਜੋ ਤਿਤੇਰੀ ਜਗਜੀਵਨਾ ਤੂਘਾਟਿਘ ੩੫੯
 ਟਿਹਰਿਰੀਗਾਰੀਗਨਾ ਸਾਭਿਧਿਅਮਾਦਹਿਤੁਪੁਮੇਰੇਪ੍ਰੀ
 ਤਮਾਤੂਸਾਤਿਸਾਤਿਪੁਰਖਾਨਿਰੇਜਨਾਇਕਦਾਤਾਸ
 ਰੁਜਗਾਤੁਭਿਖਾਰੀਆਹਰਿਜਾਚਹਿਸਭੁਮੰਗਾਮੰਗ
 ਨਾਸੇਵਕੁਠਾਕੁਰਸਭੁਤੂਹੈਤੂਹੈਗੁਰਮਤੀਹਰਿਚੀਰ
 ਰੀਗਨਾਸਾਭਿਕਹਹੁਮੁਖਹਾਰਿਖੀਕੇਸੁਚਰੇਰਿਖੀਕੇਸੁ
 ਹਰਿਜਿਤੁਪਾਵਹਿਸਭੁਫਲਫਲਨਾ॥੨॥ ਸਲੋਕਮ
 ੦੪ ॥ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਧਿਅਯਾਇਮਨਚਰਿਟਰਗਾਹ
 ਪਾਵਹਿਅਨੁਜੋਇਛਹਿਸੇਫਲੁਪਾਇਸੀਗੁਰਸਬ
 ਟੀਲਗੋਧਿਅਨੁਵਿਲਦਿਖਪਾਪਜਾਭਿਕਟੀਅਚਿਹ

ਉਮੇਚੁਕੇਗੁਮਾਨੁ। ਗੁਰਮੁਖਿਕਮਲਾਦਿਗਾਸਿਅਸਭਾਮ ॥ ੧ ॥
 ਤਮਬ੍ਰਹਮਪਛਾਨੁ। ਹਰਿਹਰਿਕਿਰਪਾਧਾਰਿਪ੍ਰਭਜਨ
 ਨਾਨਕਜਪਿਹਰੰਨਾਮੁ॥ ੧ ॥ ਮ ੬੪ ॥ ॥ ਹਰਿਹਰਿਨਾ
 ਮੁਪਾਦਿਤੁਹੈਨਾਮੁਜਪਤਦੁਖਜਾਇ। ਜਿਨਕਉਪੁਗਬਿ
 ਲਿਖਿਅਗਤਿਨਮਨਿਵਾਸਿਅਅਗਇ। ਸਤਿਗੁਰਕੇ
 ਰਾਏਜੋਰਲੇਤਿਨਦਾਲਦੁਖੁਲਾਹਿਜਾਇ॥ ਅਪ
 ਏਰਾਏਕਿਨੈਨਪਾਇਓਜਨਵੇਖਹੁਮਨਿਪਤੀਅਗਇ
 ॥ ਜਨਨਾਨਕੁਦਾਸਨਦਾਸੁਹੈਜੋਸਤਿਗੁਰਲਾਗੋਪਾਇ
 ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਭੂਥਨਥਨਤਰਿਭੁਰਪੁਰਹਹਿਕਰ
 ਤੇਸਭਤੇਰੀਥਣਤਥਣਾਵਣੀ॥ ਰਿਗਪਰੰਗਾਸਿਸਟਿ

ਸਭੁ ਜਾ ਜੀ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਤਿ ਉਪਾਵਣੀ ॥ ਸਭੁ ਤੇ
 ਰੀ ਜੋ ਤਿ ਜੋ ਤੀ ਵਿਚਿ ਵਰਤਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਤੁਧੈ ਲਾਵਣੀ ॥
 ਜਿਨਿ ਹੋਹਿ ਵਾਇਆ ਲੁਤਿ ਨਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮੇਲਾਹਿ ਖੁਖਿ
 ਗੁਰੁ ਖੁਖਿ ਹਰਿ ਸਮਝਾਵਣੀ ॥ ਸਭੁ ਬੈਲੁ ਹਰਾਮ ਰਮੇ
 ਸੀਰਾ ਮਰਮੇ ਜਿ ਤੁਦਾਲਵੁ ਖੁਖੁ ਸਭੁ ਲਹਿ ਜਾਵ
 ਣੀ ॥ ੩ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ
 ਰਸੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹ
 ਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤਵਾ ਬੁਝੁ ਹੁਸ ਬਾਹਿਰੀ ਚਾਰਿ ॥ ਅਨਿਹਾਰਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉ ਮੈ ਕਢੀ ਮਾਰਿ ॥
 ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿ ਓਤਿ ਨ ਜੂਮੇ ਜਨਮੁ ਸ

੩੬੦

ਕੁਹਾਰਿ। ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ
ਉਰਧਾਰਿ। ਜਨਨਾਨਕ ਤੇ ਸੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੇ ਦਰ
ਬਾਰਿ॥੧॥ ਮ॥੧੦੪॥ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੋਵਿ
ਚਿਕਾਇ ਜੁਗਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰਾ। ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਰਤਿ
ਪਾਈ। ਮੇਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਿ ਹਾਰਾ। ਵਡਭਾਰੀ ਜੀ
ਨ ਹਰਿਧੀ। ਮਾਇਆ ਤਿਨ ਸਉਪਿਆ ਹਰਿ ਭੰਡਾਰੁ
॥ ਬਿਨਨਾਵੈ ਜਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਹੋਇਖੁ
ਆਰਾ। ਜਲਿ ਹਸਤੀ। ਮਲਿਨਾ ਵਾਲੀ। ਮੇਰਿ ਰਿਭੀ
ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ ਛਾਰਾ। ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕ
ਰਿ ਮਨਿ ਦਸੈ ਏਕੰਕਾਰਾ। ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ

੩੬

ਮੰਨਿਆ ਜਨਨ ਕਤਿ ਨਿਜੈ ਕਾਰੁ ॥ ੧੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ੩੬੯ ॥
 ਰਾਮਨਾਮੁ ਦਖਰੁ ਹੋਇ ਤਮੁ ਹਰਿਨਾਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੦ ॥
 ਹਰਿਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿਆ ਪੇਦਰ ਤੈਸੁ ਬੁਝ ਗਤੁ ਕੀਆ ॥ ੦ ॥
 ਵਲ ਜਾਗਾ ਸੁਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਜੋਤੀ ਵਿਰਿਕਰ ਤੇਸੁ
 ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਗਾ ॥ ਜਾਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਸਫਲ
 ਸੇਰਾ ਵਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ਜਾਭਿ ਰਵਹੁ
 ਮੁਖੁ ਪੁਜਰੀ ਨਾ ਬੁਝਰੀ ਨਾ ਬੁਝਰੀ ਨੀਵਨੀ ਜੇ ਤੁਭ
 ਜਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਜਲ ਕਮ ॥ ੪ ॥ ਹਮਰੀ
 ਜਿਹ ਬਾਏ ਕਪੂਰੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਅਗਾਮ ਅਥਾਹਾ ॥
 ਮਕਿਉ ਕਰਿ ਜਪਹਾਇਆ ਇਸਾਹਰਿ ਤੁਮ ਵਰੁ ਅ

ਗਮਮਗਾਹਾਹਰਿਦੇਹੁਪ੍ਰਭੂਮਤਿਉਤਮਾਗੁਰਸਤਿ
 ਗੁਰਕੇਪਾਗਿਪਾਹਾਸਤਸੰਗਤਿਹਰਿਮੇਲਿਪ੍ਰਭੁ
 ਮਪਾਪੀਸੀਗੀਤਰਾਹਾਜਨਨਾਨਕਕਉਹਰਿਬਖ
 ਸਿਲੇਹੁਹਰਿਤੁਠੈਮੇਲਿਮਿਲਾਹਾਹਰਿਕਿਰਪਾਕ
 ਰਿਸੁਦਿਬੇਨਤੀਹਮਪਾਪੀਕਿਰਮਤਰਾਹਾ॥੧੦॥ਮੰ
 ੪ ॥ਹਰਿਕਰਹੁਕ੍ਰਿਪਾਜਗਜੀਵਨਾਗੁਰਸਤਿਗੁ
 ਰਮੇਲਿਦਇਆਲਾਗੁਰਸੇਵਾਹਰਿਹਮਭਾਈਅੰ
 ਹਰਿਹੋਆਹਰਿਕਿਰਪਾਲਾਸਭੁਆਸਾਮਨਸਾ
 ਦਿਸਰੀਮਨਚੁਕਾਮਾਲਜੀਜਾਲਾਗੁਰਿਤੁਠੈਨਾ
 ਮੁਝਿਕਾਇਆਹਮਕੀਏਸਬਾਦਿਨਿਹਾਲਾਜਨ

ਨਾਨਕਾਮਤੁਪਨੁਪਾਇਆਹਰਿਨਾਮਾਹਰਿਧਨੁਮਾ ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਤੁਮਵਡੁਵਡੁਵਡੁਵਡੁਉਰੇ
 ਸਭਉਪਾਰਿਵਡੁਵਡੁਨਾਜੋਧੀਆਵਹਿਹਰਿਅਪਰੰਪ
 ਰੁਹਾਰਿਹਰਿਹਰਿਧੀਆਇਹਰੇਤੋਹੋਨਾਜੋਗਾਵਹਿ
 ਸੁਣਹਿਤੇਰਾਜਸੁਸੁਆਮੀਤਿਨਕਾਏਪਾਪਕਟੋਨਾਤੁ
 ਮਜੇਸੇਹਾਰਿਪੁਰਖਜਨੇਮਤਿਗੁਰਮਤਿਮੁਖਿਵਡੁਵਡੁਭਾ
 ਗਵਡੁਨਾਜਾਗਿਧੀਆਵਹੁਆਗਦਿਸਤੇਜੁਗਾਇਸ
 ਤੇਪਰਤਖਿਸਤੇਸਦਾਸਦਾਸਤੇਜਨਨਾਨਕਦਾਸੁਦਸੇ
 ਨਾ॥੫॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਹਮਰੇਹਰਿਜਗਜੀਵਨ
 ਹਰਿਜਪਿਓਹਰਿਗੁਰਮੰਤ੍ਰਾਹਰਿਅਗਮੁਅਗੋਚ

ਰੁਮਗਮੁਹਾਰਿਹਾਰਿਮਿਲਿਅਮਾਮਾਇਮਾਰਿਤਾ।ਹ
 ਰਿਮਾਪੇਪਾਟਿਪਾਟਿਵਰਤਦਾਹਾਰਿਮਾਪੇਮਾਪਿ
 ਮੀਤਾ।ਹਾਰਿਮਾਪੇਸਭਰਸਭੋਗਦਾਹਾਰਿਮਾਪੇਕਵ
 ਲਾਕੀਤਾ।ਹਾਰਿਮਾਪੇਭ੍ਰਿਖਿਮਾਪਾਟਿਦਾਸਭਸਿਸ
 ਟਿਉਪਾਣੀਜੀਅਜੀਤਾ।ਹਾਰਿਦੇਵਹੁਦਾਨੁਦਾਇਮਾ
 ਲਪ੍ਰਭਹਾਰਿਮਾਂਗਾਹਿਹਾਰਿਜਨਜੀਤਾ।ਜਨਨਾਨਕ
 ਕੇਪ੍ਰਭਮਾਇਮਿਲੁਹਮਗਾਵਹਹਾਰਿਗੁਣਛੰਤਾ॥੧
 ॥ਮ॥੧੪ ॥ਹਾਰਿਪ੍ਰਭਸਜਲਨਾਮੁਹਾਰਿਮੇਮਨਿਤ
 ਨਿਨਾਮੁਜਰੀਰਿ।ਜਭਿਮਾਸਾਰਮੁਖਿਪੁਰੀਆ
 ਜਨਨਾਨਕਸੁਦਿਹਾਰਿਧੀਰਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥੩

ਰਿਉਤਮੁਹਾਰਿਆਨਾਮੁਹੇਹਾਰਿਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਮਉ
 ਲਗਾਜੋਜਪਦੇਹਾਰਿਚਾਰਿਦਿਨਸੁਰਗਤਿਤਿਨਸੇਵੇ
 ਰਰਨਾਨਿਤਕਉਲਗਾਨਿਤਸਾਰਿਸਮਾਲੇਸਭਜੀਅ
 ਜੀਤਹਾਰਿਵਸੈਨਿਕਾਦਿਸਭਜਉਲਗਾਜੋਬੁਝੈਜਿਨੁ
 ਅਗੀਪਬੁਝਾਇਸੀਜਿਨੁਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਪ੍ਰਭੁਮਉ
 ਲਗਾਸਤਿਗਾਦਹੁਗੁਣਗੋਵਿਦਹਰੇਗੋਵਿਦਹਰੇਗੁ
 ਣਗਾਦਤਗੁਣੀਸਮਉਲਗਾ॥੬॥ਸੋਲੇਕਮਃ੪
 ॥ਸੁਤਿਆਹਾਰਿਪ੍ਰਭਚੇਤਿਮਨਿਹਾਰਿਸਹਜਿਸਮਾਧਿਸ
 ਮਾਇ॥ਜਨਨਾਨਕਹਾਰਿਚਾਰਿਚਾਉਮਨਿਗੁਰਤੁਠਾਮੇ
 ਲੇਮਾਇ॥੭॥ਮਃ੪ ॥ਹਾਰਿਇਕਸੁਸੇਤੀਪਰਹ

੩੬੩

ਗੋਵਿੰਦ

ਜੀਹਾਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰੇ ਰਿਤਿ। ਜਨ ਨਾਨਕਾਇਕ ਅਧਾਰੁ
ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਇਕ ਸਤੋ ਗਾਤਿ ਪਾਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ੧੫
ਰੇ ਸਬਦ ਵਜੇ ਮਾਤਿ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਵਡ ਭਾਗੀ ਅਨਹਦੁ
ਵਾਜੇ ਮਾਗ ਮਾਨ ਦਮੁ ਲੁਗਾ ਮੁਸਭੁ ਵੇਖਿ ਮਾਗੁਰ ਸਬ
ਟੀਗੋ ਵਿਦੁ ਗਾਜਿ ਮਾਗ ਮਾਗੈ ਜੁਗਾ ਵਿਵੇ ਸੁਹਾਰਿਏ
ਕੋ ਮਾਤਿ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿ ਮਾਗ ਹਾਰਿ ਵੇਦੁ ਦਾ
ਨੁਦਾਇ ਮਾਲ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਰਾਖਹੁ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਜਿ ਮਾਗ
ਸਭਿਧੀ ਨੁਕਹਹੁ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਮਾਤਿ ਗੁਰੁ ਜਿਤੁ
ਮਿਲਿ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾ ਕਾਜਿ ਮਾਗ॥੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ० ੪
ਭਗਤਿ ਸਰੋਵਰੁ ਉਛਲੈ ਸੁਭ ਰਭਰੇ ਵਹੀ ਨਿਮਿਤ

ਸਤਿਗੁਰਮੀਨਿ ਮਾਜਨ ਨਾਨਕ ਵਡੁ ਭਾਗਾਲ ਹੀਨਿ ॥੧॥

੨੬੪

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਸੀਖ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਕ
ਥਨੁ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਾਮੁ ਅਗਾਧਿ ਹਰਿ ਜਨਾਕਿ
ਤੁਬਿਧਿ ਮਿਲਾਹਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪਤ ਜ
ਪੰਤ ਜਨਾਇ ਕੁਤਿਲ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
ਹਰਿ ਅਗਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੇਲੁ ਲਾਡਿ ਲਾਇ ॥੨॥ ਪ
ਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਅਗਾਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਾਮੁ ਹਰਿ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖੰਗੁ ॥ ਕਿਛੁ ਵਖਰੁ ਹੋਇ ਸੁਵਰਨੀ
ਅੰਤਿ ਸੁਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਾ ॥ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਅਪਿ ਬੁਝਾਇ ਦੇਇ
ਸੋਈ ਦਿਖਾ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਟ ਸਾਲ ਹੋ ਜਿਤੁ

ਹਰਿਗੁਣਸਿਖਾਯਨੁਪੰਨੁਸੁਰਸਨਾਪੰਨੁਕਰਪੰਨੁਸੁਪ
 ਧਾਸਤਿਗੁਰੂਜਿਤੁਮਿਲਿਹਰਿਲੇਖਗਲਿਖਾ॥੮॥ਸਲੇ
 ਕਮ॥੪॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਅੰਮਿਤੁਹੈਹਰਿਜਪੀਅੰ
 ਸਤਿਗੁਰਭਾਇ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਾਦਿਤੁਹੈਹਰਿਜਪ
 ਤੁਬੁਨਤਦੁਖਜਾਇ॥ਹਰਿਨਾਮੁਤਿਨੀਮਾਰਗਧਿਆ
 ਜਿਨਮਸਤਕਿਲਿਖਿਆਧਾਰਿਪਾਇ॥ਹਰਿਦਰਗਹ
 ਜਨਪੈਨਾਈਅਨਿਜਿਨਹਰਿਮਨਿਦਾਸਿਅਮਾਏ॥ਜ
 ਨਨਕਵਤੇਮੁਖਉਜਲੇਜਿਨਹਰਿਸੁਣਿਅਮਨਿਭਾਇ
 ॥੧॥ਅ॥੪॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿ
 ਪਾਇਅਜਾਇ॥ਜਿਨਧਾਰਿਮਸਤਕਿਲਿਖਿਆਤਿ

ਨਸਤਿਗੁਰੂਮਿਲਿਆਆਇ॥ ਤਨੁਮਨੁਸੀਤਲੁਹੋਇ
 ਆਸਾਂਤਿਵਸੀਮਾਨਿਆਇ॥ ਨਾਨਕਹਰਿਹਰਿਚਉਦਿ
 ਆਸਭੁਵਾਲੁਦੁਖੁਲਾਹਿਜਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਹਉਵਾਰਿਆਤਿਨਕਉਸਦਾਸਦਾਜਿਨਾਸਤਿਗੁਰੁਮੇ
 ਰਾਪਿਆਰਾਦੋਖਿਆ॥ ਤਿਨਕਉਮਿਲਿਆਮੇਰਾਜਾਤਿ
 ਗੁਰੂਜਿਨਕਉਧੁਰਿਮਸਤਾਕਿਲੇਖਿਆ॥ ਹਰਿਅਗਮੁ
 ਧਿਆਇਆਗੁਰਮਤੀਤਿਸੁਰੂਪਨਹੀਪ੍ਰਭੁਰੇਖਿਆ॥ ਗੁ
 ਰਬਚਨੁਧਿਆਇਆਜਿਨਾਅਗਮੁਹਰਿਤੇਠਾਕੁਰੁਜੇਵ
 ਕਗਲਿਏਕਿਆ॥ ਜਾਭਿਕਹਹੁਖੁਖੁਨਰਨਰਹਰੇਨਰ
 ਨਰਹਰੇ[†]ਹਰਿਲਾਹਾਹਰਿਭੁਗਾਤਿਦਿਸੇਖਿਆ॥ ੬॥ ਸ

ਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਰਾਮਨਾਮੁ ਰਮੁ ਰਾਵਿ ਰਹੇ ਰਮੁ ਰਾਮੇ ਰਾ
 ਮੁ ਰਮੀਤਿ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭਿ ਥੇ ਲੁਕੀ
 ਓਰੀ ਗੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਜਗਜੀਵਨਾ ਪਰ
 ਗਾਮੁ ਕੀ ਓਰੁ ਰਮੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਮਿ
 ਲੇ ਜਿਨ ਲਿਖਿ ਆਪੁ ਰਿਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਬਚਨਿ ਜਾਪਿ ਓਮ ਨਿਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਮ
 ਃ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਦਲੋ ਭ੍ਰਿਲ ਪੁਰੁ ਗਿ ਵਸੈ ਵਰ
 ਭੁਗਿ ॥ ਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਦੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਿਵਲਾ
 ਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਘ
 ਙੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੁ

ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖ ਹੁ ਮੇਰੇ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਕਥਕ ਹਾਣੀ ॥ ਕਿਉਂ ੩੬੬
 ਪਾਈ ਕਿਉਂ ਦੇਖੀ ਅੰਮੇਰਾ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੀ ॥
 ਹਾਰਿ ਮੇਲਿ ਦਿਖਾਏ ਅਪਿ ਹਾਰਿ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਾਮਿ ਸ
 ਮਾਣੀ ॥ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿ ਅਜੋਜ ਪਦੇ ਹਾਰਿ ਨਿ
 ਰਬਾਣੀ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਤੇ ਲੋਇ
 ਨਾਗਿ ਅਨੁ ਅਜਿ ਨੁ ਗੁਰੁ ਦੋਇ ॥ ਮੇ ਪ੍ਰਭ ਸਜਣੁ ਪਾਇ
 ਅਜਨ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾ
 ਮੁਰਿ ਤਵੇ ਨਾਮੇ ਪੜੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਮਿ ਪ
 ਦਾਰ ਬੁਧਾਈ ਅੰਚਿ ਤਾਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰਿ ਮਿ

ਲਿਓਐਨਾ ਮੁਓਪਜੋ ਵਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ
 ਰਤਿ ਆਨਾ ਮੇ ਪਲੇ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ
 ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਾਸਿ ਰਾਤਿ ਕੀਤਾ ॥ ਇਕਿ ਮ
 ਨ ਮੁਖ ਕਰਿ ਹਾਰਾਇ ॥ ਮਨੁ ਇਕ ਨਾਮੇ ਲਿਗੁ ਰਾਤਿ ਨਾਜੀ
 ਤਾ ॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪੁਰਨਾ ਮੁਹੈ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸਭ ਗੋਲੀ
 ॥ ਵਖੁਟਾ ਲਵ ਸਭੇ ਲਹਿ ਗਾਇ ॥ ਆਜਾਨਾ ਉਗੁਰੁ ਹਰਿ
 ਦੀਤਾ ॥ ਸਾਭਿ ਸੇਵਹੁ ਮੇ ਹਨ ਮਨ ਮੇ ਹਨ ਜਗ ਮੇ ਹਨ ਜੀ
 ਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਸਭੇ ਵਾਸਿ ਕੀਤਾ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ
 ੪ ॥ ਮਨ ਮੰਤਰਿ ਹਉ ਮੇਰੇ ਗੁਹੈ ਭੂ ਮਿਭੂਲੇ ਮਨ ਮੁਖ
 ਦਰਜਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਦਵਾਇ ਮਿਲਿ ਜਾਤਿ ਗੁਰ ਸਾਧੁ

ਜਨਨਾ॥੧॥ਅੰ॥੪ ॥ਮਨੁਤਨੁਤਗਮਿਸਰਗਾਰਵਾਜਾਂਦੇ ੩੬੭

ਖਾਹਰਿਨੈਦੇ॥ਨਾਨਕਸੋਪ੍ਰਭੁਮੇਮਿਲੇਹਉਜੀਵਾਸ

ਦੁਸੁਦੇ॥੨॥ਪਉਫੀ॥ ॥ਜਰੀਨਾਬਜਗਦੀਸਰ

ਕਰਤੇਅਪਰਿਪਰਪੁਰਖੁਅੰਤੋਲਾ॥ਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਵ

ਹੁਮੇਰੇਗੁਰਸਿਖਹੁਹਰਿਉਤਮੁਹਰਿਨਾਮੁਅੰਮੋਲਾ॥

ਜਿਨਾਧਿਆਇਆਹਿਰਵੈਦਿਨਸੁਰਾਤਿਤੇਮਿਲੇਨਹੀ

ਹਰਿਰੋਲੁ॥ਵਡਭਾਗੀਸੰਗਤਿਮਿਲੇਗੁਰਸਤਿਗੁਰ

ਪੂਰਾਬੋਲੁ॥ਸਾਭਿਧਿਆਵਹੁਨਕਨਾਰਾਇਣਨਾਰਾਇ

ਣੈਜਿਤੁਰੁਕਾਜਮਝਗਝਝਗੋਲੁ॥੧੩॥ਜਲੋਕਮ

੪ ॥ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਉਦਿਆਸਰੁਸੀਧਿ

ਆਗਾਵਾਗਾਨਾਨਕਹਰਿਜਨਹਰਿਲਿਵਉਬਰੇਜਿਨ
ਸੀਧਿਆਗਤਿਸੁਫਿਰਿਮਾਰਾ॥੧॥ਮਃ੪॥ ॥ਅਖੀਪ੍ਰੇਮਿ
ਕਸਾਣੀਆਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਖੀਨੀਜੇਕਰਿਦੂਜਾਦੇ
ਖਦੇਜਨਨਾਨਕਕਾਢਿਦਿਚੰਨਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜ
ਲਿਥਲਿਮਹੀਆਲਿਪੁਰਨੇਅਪਰਿਪਰੁਜੋਈ॥ਜੀਅ
ਜੀਤਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾਜੇਕਰੇਸੁਹੋਈ॥ਮਾਤਪਿਤਾਸੁਤਭ੍ਰਾ
ਤਮੀਤਾਤਿਜੁਬਿਨੁਨਹੀਕੋਈ॥ਘਟਿਘਟਿਅੰਤਰਿਰ
ਵਿਰਹਿਅਜਾਪਿਅਹੁਜਨਕੋਈ॥ਸਗਲਜਪਹੁ
ਗੋਪਾਲਗੁਨਪਰਗਾਟਸਭਲੋਈ॥੧੩॥ਸੋਲੋਕਮਃ
੪॥ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲੇਸੇਸਜਣਾਹਰਿਪ੍ਰਭਪਾਇਆ

ਰੰਗੁ॥ ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂਲੁ ਤਿਲੁ ਰਿਦ
 ਰਗਹਵੇਦੁ॥ ੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਤੂਹੈ ਦਾਤਾ ਸਭ ਸ
 ਦਾ ਸਾਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਸਾਭਿ ਤੁਧੈ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਵੇਦਾਨੁ
 ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ॥ ਹਰਿ ਦਾਤੈ ਦਾਤਾਰੁ ਹਬੁ ਕਾਢਿ ਮਾਮੀ
 ਹੁਵਨਾ ਸੇਸਾਰੇ॥ ਅੰਨ੍ਹ ਜੀਮਿਅ ਖੇਤੀ ਭਾਉ ਕਾਰਿ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ॥ ਜਨਨਾਨਕੁ ਮੰਚੈ ਦਾਨੁ ਪੁਰਹਰਿ ਨਾ
 ਮੁ ਅਧਾਰੇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਇਛੁ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀ
 ਮੇਜ ਪੀਮੇ ਜੁਖ ਸਾਗਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਮਰਾਧੀ ਮ
 ਹਿਰੁ ਰਸ ਬਾਇਰ ਤਨਾਗਾਰੁ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੀਰਿ ਉਧ
 ਰੁ ਹੋਇ ਫਾਟੈ ਜਮਕਾਰੁ॥ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤੀ

੩੬੮

੦

ਐਜਪਿਹਾਰਿਬੈਰਾਗਾਗੁ। ਸਾਭਿਪੰਦਹੁਸਰਨਿਸਤਿਗੁਰੁ
ਕੀਬਿਨਜੈਦੁਖਦਾਗਾਗੁ। ੧੪। ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਹਉ
ਦੁਢੇਦੀਸਜਲਾਸਜਲਮੇਰੈਨਾਲਿ। ਜਨਨਾਨਕਅਲ
ਖੁਨਲਖੀਐਗੁਰਮੁਖਿਦੇਹਿਦਿਖਾਲਿ। ੧। ਮਃ੪
॥ ਨਾਨਕਪੀਤਿਲਾਣੀਤਿਨਿਸਚੈਤਿਸੁਬਿਨੁਰਹਦੁਨ
ਜਾਣੀ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇਤਾਪੁਰਾਪਾਣੀਐਹਰਿਗਸਿਰ
ਸਨਰਸਾਣੀ। ੨। ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕੋਈਗਾਵੈਕੋਸੁਦੇਕੋ
ਉਚਰਿਸੁਨਾਵੈ। ਜਨਮਜਨਮਕੀਮਲੁਉਤਰੈਮਨਿ
ਚੀਦਿਅਪਾਵੈ। ਆਵਦੁਜਾਣਾਮੇਟੀਐਹਰਿਕੇਗੁਣ
ਗਾਵੈ। ਅਪਿਤਰਾਹਿਜੀਰੀਤਰਾਹਿਜਬੁਕਟੀਬੁਤਰਾਵੈ

॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ ਬਾਲਿ ਹਾਰੈ ਜੇ ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ॥ ੩੬੬ ॥
ਭਾਵੈ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਅਸੁ ਧੁ ॥

